

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

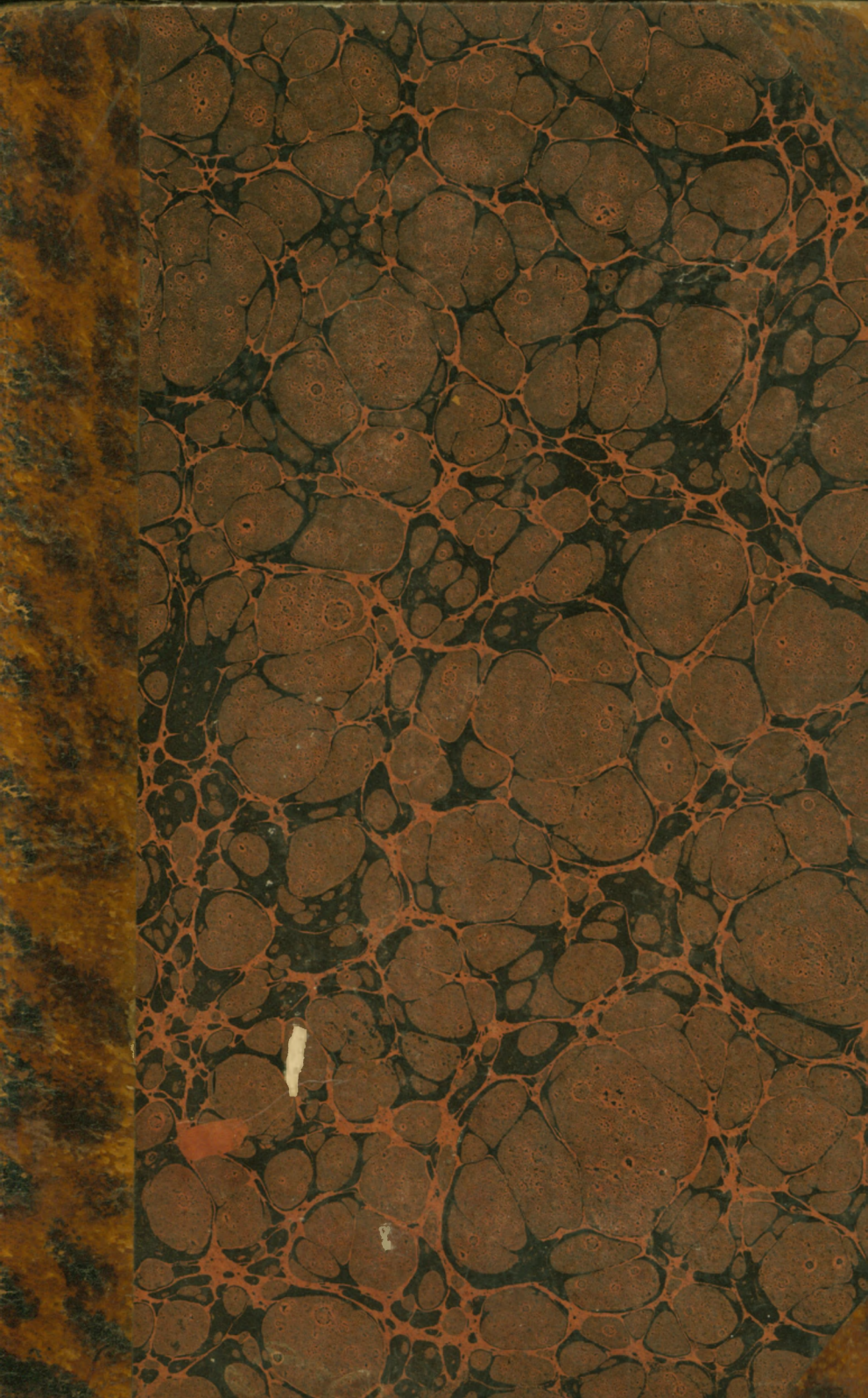
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteretsaaret 1859.

(Tredie Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldenbalske Boghandling (S. Høgel).

Trykt hos J. S. Schults.

Sag-Register*).

Actionsordre.

Sag.

Antaget, at en for Tyveri Tiltalt, selv om han paa den Tid, Tyveriet blev begaaet, havde været i en utilregnelig Tilstand, maatte straffes efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 for senere at have pantsat det Stjaaene, skjondt han da var sig bevidst, at han dertil var uberettiget . . 533.

En for svigagtig Fallit eller Misligheder, begaaede for Falliten Tiltalt ikke anseet med Straf for Uorden i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger, da det ikke var oplyst, at saadant havde havt sin Grund i svigagtig Hensigt og dette Forhold derfor ikke kunde antages indbefattet under Actionsordren 582.

Affindige.

En for Brandstiftelse Tiltalt frifunden paa Grund af hans mentale Tilstand, hvorimod han i Genhold til Lovens 1—19—7 blev domt til af Øvrigheden at sættes i Forvaring, hvorhos Actionens Omkostninger paalagdes det Offentlige 348.

Alders Tids Hædd.

Besidderen af en Hovedgaard i en Sag mellem ham og vedkommende Sogneforstanderskab samt Skolelærer kjendt eiendomsberettiget til 2 i en meget lang Arrække af Degnen og efter Degnefaldets Medlæggelse af Skolelæreren benyttede Jordblodder, da disse oprindeligt havde tilhørt Besidderen af Hovedgaarden og det blandt Andet ikke var godtgjort, at den af Degnen og Skolelæreren havde Brug af Jorden havde havt anden Hjemmel end særlig Overdragelse til hver enkelt Beneficiarius som Leier eller Gæster 129.

Antaget, at da det var oplyst, at en Præstation principaliter skulde gøres in natura og kun, hvor Omstændighederne gjorde dette umuligt, kunde erlægges i Penge, fulgte heraf ligesvem, at Met til Dødselse paa sidstnævnte

*) Redactionen af Registeret er besørget af Høiesterretssecrétaire N. S. Schlegel.

Maade ei kunde være Gjenstand for Erhvervelse ved Hævd eller Alfers Tids Præscription 210.

Antaget, at der ikke var bundet Hævd paa Kjørsel over en Andens Jordlob ved Alfers Tids Brug, da Vidnernes Forklaring, der iøvrigt omfattede et Tidstrum, der ellers vilde være tilstrækkeligt til Alfers Tids Hævd, tillige gik ud paa, at der i den forud for dette Tidstrum gaaende Tidsperiode ingen Kjørsel stete eller Bei fandtes over Lodden 229.

Under en Sag mellem et Grevskab og et Sognekald om hvorvidt Fornævnte, som i en meget lang Arrække havde istedetfor Tiende af de under samme hørende tiendepligtige Jorder svaret til Præsten en aarlig Ydelse af 100 Rdlr., kunde være pligtig, mod at denne Refusion bortfaldt, fremtidig at udrede Tiendeveberlag efter den af Tiendecommissionen stete Ansættelse, antaget, at Grevskabet ei ved Alfers Tids Hævd havde bundet Ret til at fordrø de enkelte Præsters Modtagelse af den ommeldte Tiende-refusion af 100 Rdlr. anseet som en Sognekaldet for bestandig forbindende Afsløsning af den fornævnte Tiendepligt, da den omhandlede Refusion maatte antages at have sin Oprindelse fra 2 i 1704 og 1728 med de daværende Præster indgaaede Contracter, som kun vare gjældende for disses Embedstid, og da det fremdeles maatte antages, at det var den ved hine Contracter paabegyndte Tilstand, der factisk var vedbleven . . . 237.

Antaget, at det ved Vidner, hvis Forklaringer omfattede et Tidstrum af 30 til 45 Aar, efter Omstændighederne maatte ansees for tilstrækkelig godtgjort, at en Part ved Alfers Tids Hævd havde erhvervet Ret for sin Gaard til Veisart over en Andens Lod, dog kun saalænge denne ikke var besaaet eller udenfor Hævnstiden 718.

Alimentation.

Den indklagede Barnefader frifunden, da Fruentimmerets Forklaring ikke indeholdt noget bestemt Paasagn om, at hun i det omspurgte Tidstrum havde haft Samleie med ham, og hun derhos havde erklæret at være vis paa, at Besvangrelse ikke havde været Folgen heraf, men først af et senere Samleie, med Hensyn til hvilket Factum Barnefaderen ved den indantebe Dom, som ikke af Fruentimmeret var contraappelleret, var frifunden 386.

Anstand.

En af en Part, der ikke modte for Høiesteret, da Sagen der paaraabtes og udgik til skriftlig Procedure, senere begjært Anstand, mod hvilken Modparten protesterede, i Henshold til Høiesteretspatentets Bestemmelser ikke bevilget 706, 716.

Appel.

Antaget, at Parterne efter de for Proceduren under Fogedforretninger gjældende Regler kunde fremsætte Indsigelser for Overretten, uagtet disse ikke

- Vag
- udtrykkelig vare releverede i 1ste Instants og uagtet Parterne sammesteds benyttede Sagforeres Hjælp 157.
- Antaget, at da en Justitsfoged kun var appelleret til Overretten ifølge Tilfaldets Begjæring og der ved Underrettens Dom var tillagt ham Frifindelse med Hensyn til nogle Facta, forelaae disse Facta ikke Overretten til Paakjendelse og at som Folge heraf vilde der, uagtet den til Hoiesteret skete Indstævning tillige var iværksat paa Justitiens Begne, angaaende disse Facta Intet være at paakjende af Hoiesteret 271.
- Spørgsmaal om Nodvendigheden af Contraappel 386.
- Antaget, at den Indsigelse, at Spørgsmaalet om Betimeligheden af en Verel-Protest's Meddelelse ikke kunde afgjores efter den danske Lovgivning, ikke, som ny for Overretten, kunde komme i Betragtning, da den ikke var et blot argumentum in jure, men støttede sig til nye factiske Anbringender 541.
- En efter en Høiesteretsdom foretagen Fogedsforretning stadfæstet tilligemed bemeldte Dom 547.
- En Udlægsforretning, som var contrapaaanket til Stadsfæstelse tilligemed et Forlig, i Henshold til hvilket den var foretagen, stadfæstet, da der Intet fandtes til Hinder for at betragte Forliget som et gyldigt Grundlag for Udlægsforretningen, hvorimod Retten ikke fandt sig besvøiet til udtrykkelig ved Dom at stadfæste Forliget, ligesom ogsaa den Omstændighed, at den Mand, hos hvem Udlæget var foretaget, ikke var stævnet, men derimod en Tredeemand, der som Hovedcitant havde paaanket Forliget, maatte medføre, at Afgjørelsen indskrænktes til at straffe Sidstnævnte Ret til at erholde Udlæget ophævet 706.
- En til Hoiesteret indanket Justitsfoged, der kun kunde antages anlagt i Henshold til Forordningen af 27de Juli 1742, afviiist, da den ved Forordningens 2den § sfr. Reskript af 31te Juli 1744 bestemte Straf ikke var en til Hoiesteret appellabel Gjenstand 613
- En Sag, hvorunder en Tiltalt for de af ham efterladte Handlinger, hvorved Brandfare var hidført, ved en bornholmsk Underretsdom var anseet ifølge Forordningen af 24de Januar 1761 cfr. Forordningen af 29de Februar 1792 m. fl. med en Mulct af 5 Rdlr., paakjendt af Hoiesteret 712.
- Paaastand om Forandring af en af Overretten affagt Stadsfæstelsesdom, fordi Domhaveren ved det efter Underretsdommens Afsgjælse Passerede skulde være affkaaret Udgang til at faae Dommen stadfæstet, ikke af Hoiesteret tagen i Betragtning, da den ikke var fremkommen for Overretten, hvor Parten ikke gav Møde 782.
- Paaastand om Annullation af en Overretsdom, fordi Appelstævningen, til Overretten var udtagen efter Udløbet af den foreskrevne Appellationsfrist og Sagen altsaa formeentlig burde været afviiist fra Overretten ikke tagen tilfølge, da Underretsdommen kun var indstævnet til Stadsfæstelse 782.

En Sag angaaende Udlevering af en Hest og Erstatning for Affavnet af samme, som kun i sidstnævnte Henseende var indbragt for Høiesteret, ikke afviist, da den omtvistede Gjenstand antoges at være apellabel til Høiesteret 802.

En Sag angaaende Politiets Forpligtelse til at lade en efter sammes Foranstaltning opgravet Groft over en Andens Jord tilkaste og give Eieren af Jorden Erstatning for den ham herved tilføiede Skade, bortfalden, forsaavidt der ved den indankede Dom var givet Politiet Paalæg om at lade Groften tilkaste, da det for Høiesteret var oplyst, at dette allerede var skeet. 836.

Arrest (civil).

Antaget, at en hos en Kjøbmand i Stege paabegyndt Arrestforretning ikke kunde være til Hindrer for Ghyldigheden af en af denne samme Dag i Kjøbenhavn afflutet Handel, hvorved han solgte et Parti i et Pakhuus i Stege beroende Kornvarer og hvilken Handel maatte anses fuldblyndet samme Dag ved Overlevering af Koglerne til Pakhuset, idet Arrestens Betydning i Forhold til Kjøberen, der var uvidende om Arresten, ialfald forst kunde regnes fra den følgende Dag, da Arresten decreteredes. 157.

En Arrestforretning i en Varebeholdning ophævet efter Paaanke af Trediemand, da det efter det Oplyste maatte antages, at der for Sidstnævnte var stiftet en Giendomsbesiddelse af de omhandlede Varer med Ret til at disponere over samme til Afdrag paa nogle hvede Forstrækninger 564.

Arrest (criminel).

En af det Offentlige nedlagt Paastand om at en Sag, hvorunder en Part havde indanket et ham overgaaet Arrestdecret, skulde afvises, navnlig fordi Arresten senere var hævet, ikke givet Medhold, da Stævningen til Høiesteret tidligere var udtagen, hvorimod Partens Paastand om Annulation af Decretet ikke blev tagen tilfulge, da dette ikke skjønedes at have manglet tilstrækkelig Begrundelse. 247.

En af det Offentlige nedlagt Paastand om, at en Sag, hvorunder en Part havde indanket et ham overgaaet Arrestdecret, skulde afvises af den Grund, at hans Arrest var relaxeret, inden Appelstævning til dens Paaanke udtoges, ikke givet Medhold, da Grundlovens § 85 ikke har bestemt nogen Frist, inden hvilken Paaanke skulde iværksættes og der forøvrigt hverken i denne § eller i den 4de midlertidige Bestemmelse indeholdtes tilstrækkelig Gjæmmel for at tillægge Arrestens Relaxation den paastaede Virkning. Derimod blev Partens Paastand om Arrestdecretets Annulation ikke tagen tilfulge, da Forhørsdommeren ikke fandtes at have manglet Foie til at decretere Arrest, og som Folge heraf blev Sidstnævnte, over hvem der tillige var nedlagt Paastand om Mulct og Erstatning i Anledning af Arresten, frifunden. 841.

Arv.

Antaget, at den Omstændighed, at en Mand havde ved et confirmeret Testament ansat, hvad der ved hans Død skulde tilfalde 2 af hans Intestat-arvinger, nemlig en afdød Sønns umyndige Børn, til et vist bestemt Beløb, ikke i og for sig kunde forandre deres Stilling som Arvinger og gjøre dem til Legatarier, og at, da Doet desaaarsag i Medfør af Lovens 5—2—16 ikke kunde blive Gjenstand for privat Arvebeling, dets Behandling af Executorer og Skiftecommissarier i Medfør af Forordningen af 5te April 1754 ikke kunde fritage for Udredelse af Skiftesalarium og Udstedelse af Skifteact 449.

Assurance.

Spørgsmaal angaaende Beregningen af den en Brandlidt tilkommende Erstatning hos Brandforsikringsforeningen for vorlig Eiendom i Sjællands Stift 286.

Antaget, at Kjøbenhavns Brandforsikring for faste Eiendomme ikke kunde ansees berettiget til ved total Stade at afforte den Brandlidte 10 pCt. i Erstatningen, da der ved Bestemmelsen af Assurancesummen ikke var taget Hensyn til Eiendommens Grund, hvilket efter Anordningerne er en Forudsætning for at indeholde den ommeldte Rabat, for hvilken den Brandlidte antages at have Æquivalent i Grunden 601.

Assurancefvig.

En Tiltalt, der for Brandstiftelse blev anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, ikke funden overbeviist noget Forhold, hvorefter han skulde kunne ansees skyldig i Assurancefvig 220.

2 Tiltalte, der havde lagt Dølgemaal paa, at Noget var reddet efter en Ildbrand, og saaledes svigagtig tilvendt sig Assurancesummen for de reddede Effecter, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 53 699 ifr. 704.

Auction.

Auctionsalairet for Salget af endel Varer beregnet efter Forordningen af 27de Juli 1832 § 1, da Salget efter Forordningen af 4de August 1742 § 11 maatte betragtes som fæet en gros 574.

En nedlagt Protest mod at en paabegyndt 4de Auction fremmedes, fordi Udlægsforretningen, der var Grundlaget for den requirerede Auction, var af den protesterende Part indanket for Overretten, forkastet, da Udlægsforretningen senere var stadfæstet af Højesteret 716.

Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterermord.

En for Barnefødsel i Dølgemaal Tiltalt ikke anseet med Straf efter Lovens 6—6—8 cfr. 7, da den Formodning om Fosterets Drab, der ligger til Grund for bemeldte Lovbestemmelse, fandtes svækket ved, at Barnet ifølge Lægeerklæringen ikke havde aanded og altsaa ikke fort et selvständigt Liv

- efter Fødselen. Derimod blev Tiltalte anseet med en arbitrair Straf, fordi hun i den Hensigt at fordrive sit Foster, havde indtaget et Middel, som hun maatte antages at have anseet tjenligt hertil — hvilket iøvrigt efter Lægeerklæringen ikke var Tilfældet — og fordi hun havde behandlet Barnet paa en Maade, der udelukkede Muligheden af at kalde det tillive. En Medtilltalt, der havde givet hende det ommeldte Middel og befaleet hende at drikke det, i den Hensigt derved at ombringe Fosteret, og som havde befaleet hende at ombringe Barnet, anseet med Straf efter Grundsætningen i Lovens 6—6—11, cfr. Forordningen af 4de October 1833 §§ 26 og 27. To andre Medtilltalte frifundne 38.
- En Tiltalt, der havde været vidende om, at hendes Mand gav en af ham besvangret Pige fosterfordrivende Midler, ikke anseet med Straf, da det ikke var oplyst, at hun havde været paa Raad med dem herom.. 38 cfr. 44.
- En Tiltalt under 15 Aar anseet med arbitrair Straf for det af hende udviste Forhold ved hendes Barns Fødsel, hvorimod der ikke var tilveiebragt noget directe Beviis for, at hun forsætlig havde ombragt sit Foster, ligesom heller ikke Lovformodningen efter Lovens 6—6—8 kunde anvendes allerede af den Grund, at samme maatte ansees svækket ved de fremkomne Dphsninger, navnlig Obducenternes Erklæring 206.
- En Tiltalt, der havde født i Dølgemaal, anseet for det af hende udviste usforvarlige Forhold ved Fødselen med en arbitrair Straf, da de fremkomne Dphsninger om Anledningen til Barnets Død svækkede den i Lovens 6—6—8 opstillede Formodning om begaaet Fosterord..... 248.
- Et tiltalt Fruentimmer, som ikke havde aabenbaret sin Strugtommeligheids-tilstand, og som, da hun selv antog Fødselen nær forestaaende, ikke blot undlod at træffe enhver Foranstaltning til at lette den og sikkre Fosterets Liv, men endog samtykkede i at føre til sit Hjem, hvilket under saadanne Omstændigheder maatte medføre den største Fare og i Virkeligheden foranledigede Barnets Død, anseet med Straf, hvorimod hendes øvrige Forhold og navnlig at hun ikke aabenbarede sin Tilstand for Rudsen, da Fødselen foregik, ikke fandtes at kunne imputeres hende..... 431.
- En Tiltalt, som i Dølgemaal havde født et Barn, om hvilket det dog ikke var oplyst, at det var levende født, ligesom heller Intet tydede paa, at Tiltalte havde aflivet det, ikke anseet efter Lovens 6—6—8, men derimod for sit usforvarlige Forhold under og efter Fødselen med en arbitrair Straf efter Lovgivningens Analogie..... 814.
- En Tiltalt, der havde født i Dølgemaal og nægtet, at Fødselen havde fundet Sted, men med Hensyn til hvem Lovens 6—6—8 ikke kunde komme til Anvendelse, da Barnet, der var skjult af Tiltalte, var kommet levende tilstede, ligesom ogsaa Lovens 6—6—10 fandtes uanvendelig, anseet med en arbitrair Straf for hendes usforvarlige Forhold 81.

Bag.

- En Tiltalt, som havde født i Dølgemaal og nedkafst sit Barn i et Locum, hvor det blev fundet endnu levende, anseet, da Lovens 6—6—8 ikke var anvendelig og da hun ei havde antaget Barnet for levende, dengang hun nedkafte det, med en arbitrair Straf for hendes usforvarlige Forhold... 101.
- En Tiltalt, der blev overrasket af Gudselen og, uden at undersøge om Barnet var levende, kastede det ud af et 3 Alen fra Jorden værende Vindue, hvor det blev fundet levende uden at have taget nogen videre Skade, anseet med en arbitrair Straf 178.
- En gift Kone, der havde ombragt sit udenfor Ægteskab avlede nyfødte Barn, anseet efter Lovens 6—6—7 135.
- En Tiltalt, der havde qvalt sit nyfødte Barn, anseet efter Lovens 6—6—7. En for Medvideri eller Deelagtighed heri Tiltalt frifunden, da Jretet var opløst om, at han havde havt nogen Deel i denne Forbrydelse..... 593.
- En Tiltalt, der havde ombragt sit nyfødte Barn, anseet efter Lovens 6—6—7 596, 610, 684.
- En Tiltalt, der Dagen efter Gudselen ombragte sit Barn, anseet i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 10 cfr. § 6 med den i Lovens 6—9—1 bestemte Straf 621.
- En Tiltalt, der havde ombragt sin Datters nyfødte Barn, anseet i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 10 efter Lovens 6—9—1. Hendes Datter, der tiltaltes for Barnesfødsel i Dølgemaal eller for ikke at have viist tilbørlig Omhu for sit Foster før og efter dets Fødsel, frifunden, da hun ikke havde gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold... 847.

Bedrageri.

- En Tiltalt, der sigtedes for at have oprevet et ham betroet forseglet Brev, ikke funden efter de tilveiebragte Oplysninger at have paadraget sig criminellet Ansvar 271.
- En Tiltalt, der havde afkrævet sin Debitor Betalingen af nogle Afdrag paa en Obligation, skjendt han vidste, at disse Afdrag vare erlagte til Tiltaltes Commissionair, og som havde transporteret Obligationen til en Trebiemand, forat denne skulde tage Dom over Debitor for det fulde Beløb, frifunden, da han ikke fandtes overbevist at have havt nogen svigagtig Hensigt med hvad han havde foretaget for at erholde de af Commissionairen meddelte Øvitteringer for de ommeldte Afbetalinger betragtede som ikke forbindende for sig 462.
- En Tiltalt, der havde spaaet i Kort for Folk og derfor paa eet Sted begjært og erholdt 2 Snapse Brændeviin, frifunden, da han ikke kunde ansees herved at have gjort sig skyldig i egentligt Bedrageri 674.
- En Tiltalt, der havde ladet nogle af ham leiede Gjenstande forblive hos en Anden til Sikkerhed for et skyldigt Beløb, ikke herfor paalagt Strafansvar, da der ikke var truffet nogen bestemt Aftale om Pantsætningen

	Pag.
og Tilstalte ansaae sig berettiget til at kræve Gjenstandene tilbage, uden at betale Gjælden	821.
En Tilstalt, der havde formaaet et af ham besvangret Fruentimmer til at tilbagelevere ham et af ham til hende i Anledning af hendes Besvangrelse udstedt Gjældsbeviis, ikke, navnlig efter den af hende afgivne Forklaring, anseet herved at have gjort sig skyldig i noget Bedrageri.....	122.
En Tilstalt, der var bortgaaet fra en Vertshuusholder uden at betale, hvad han sammesteds havde fortæret, ikke herfor straffet, da det ikke kunde ansees ham overbeviist, dermed at have forbundet nogen svigagtig Hensigt.....	330.
En Tilstalt frifunden, da det ikke var oplyst, at det Parti Korn, han havde solgt til en Anden, havde været indbefattet som en bestemt Deel af Gjenstanden for en tidligere med Tredeemand afflutet Handel om et større Parti Korn	185.
En Tilstalt, der havde afkrævet en Anden nogle Penge, som denne paaastod at have betalt ham, frifunden af Mangel paa Beviis for Rigtigheden af det sidstnævnte Factum.....	679.
En for forskjellige Bedragerier sigtet Tilstalt frifunden af Mangel paa Beviis	699 jfr. 702.
En Tilstalt, der havde laant et Par Beenklæder i den Hensigt at beholde og opslide dem, hvorefter han ogsaa benyttede dem, indtil han blev anholdt, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41.....	307.
En Tilstalt, der for 4 Rdlr. havde afhændet en værdiløs Skuemønt til en Anden, der antog den for at være af Guld, i hvilken Tro Tilstalte mod bedre Vidende bestyrkede ham, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41.....	497 jfr. 504.
En Tilstalt, der under det falske Foregivende at han var sendt af en Anden havde erholdt udleveret nogle Gjenstande, som han tilegnede sig, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 41.....	87.
En Tilstalt, der i sin Huusbonds Navn havde taget Varer paa Credit, og som paaastod, at hans Huusbond havde givet ham et saadant Ordre, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, da dette Foregivende efter Omstændighederne maatte ansees for urigtigt.....	6.
En Tilstalt, der urigtigen havde foregivet at være bemyndiget til at modtage Betalingen for nogle af en Anden leverede Varer, hvilken han derefter beholdt, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41.....	725.
En Tilstalt, der under et falsk Foregivende og i svigagtig Hensigt havde erholdt en Gjenstand udleveret, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41.....	371

- En Tiltalt, der under det urigtige Foregivende, at han var Sagfører og førte en Sag mod nogle Tiltalte, havde modtaget 5 Rdlr. af en Anden, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 641 jfr. 646.
- Nogle Tiltalte, der havde afpresset eller forsøgt paa at afpresse forskjellige Personer Penge, under det urigtige Foregivende, at nogle Fruentimmer, med hvilke disse Personer havde haft legemlig Dmgang, derved vare blevne besvangrede, ansete deels efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 jfr. § 80, deels efter sammes Analogi .. 641 jfr. 645, 646, 648 og 650.
- En Tiltalt, der havde taget et Uhr fra en Beruset, forat forhindre, at det blev sjaalet, men senere bestemt sig til at beholde det, hvorfor han undlod at tilbagelevere det, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43..... 336.
- En Tiltalt, der i en utilregnelig Tilstand havde begaaet Tyveri og derefter paa en Tid, da han var sig bevidst at han dertil var uberettiget, pantsat det Stjaalne, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43..... 533.
- En Tiltalt, der havde solgt Torv af en Mose, af hvilken han som Opsynsmand havde Tilladelse til at tage den til hans eget Brug fornødne Torv, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 673.
- En Tiltalt, der havde bortflyttet noget hos ham udlagt Gods forat undbrage det fra Realisation, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43. 423.
- En Tiltalt, der havde solgt noget hos ham udlagt Gods og tilvendt sig Beløbet, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 421.
- En Tiltalt, der havde afhændet 2 ham af Fattiggæfnet leverede Lagener, anseet efter Placat af 14de December 1810 §§ 21 og 22 cfr. Placat af 19de December 1832 333.
- Nogle Fanger, der paa forskjellige Maader havde disponeret over det af dem benyttede Inventarium og det dem til Forarbejdning leverede Materiale, ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 350.
- En Tiltalt, der forat erholde Saan havde givet Creditor Panteret i Gjenstande, som han allerede havde pantsat til en Anden, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43..... 222.
- Straf for Salg og Pantsætning af betroede Gjenstande idomt efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 54, 92, 109, 234, 345, 448.
- En Tiltalt, der til eget Brug havde anvendt Penge, som vare ham betroede til Udførelse af nogle Forretninger, som han havde paataget sig, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 44 330.
- Flere Tiltalte for Bedrageri i Kortspil og Meddeelslaglighed heri ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 cfr. § 46, saaledes at nogle af de Tiltalte, der tidligere havde været straffede for Tyveri, bleve ansete med Minimum af Straf efter samme Forordnings § 13 544, 809.

- En Tiltalt, hvem det af Sogneforstanderskabet havde været overdraget at anskaffe Klæder til en Dreng og som paa den af ham indgivne Regning havde opført Klæde til en Troie, skjøndt Troien var forfærdiget af en Tiltalte tilhørende gammel Frakke, anseet for det af ham udbviste mislige Forhold med Mulct navnlig efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 §§ 50 og 51 397.
- En Tiltalt, der havde pantsat en ham til Salg leveret Gjenstand og forbrugt Beløbet, som han dog forinden Dommens Afgivelse erstattede Gieren, anseet med Mulct efter Forordningen af 11te April 1840 § 50 550.
- En Kjøbmand, der sigtedes for at have opgivet Kornvarer tilsalgs, som han ikke var i Besiddelse af, men ikke bestomindre foregav at have kjøbt og tildeels betalt, for derved at skaffe sig Credit, frifunden, da det ikke var oplyst, at han ikke dengang var i Besiddelse af eller ialfald med Grund kunde regne paa inden Leveringstiden at komme i Besiddelse af de fornødne Partier Korn 185.
- En tiltalt Kjøbmand, der sigtedes for at have ved Affattelsen af sin Status villet vildlede en af sine Creditorer i det Viemed at skaffe sig yderligere Credit, frifunden, da det ei var bevist, at han havde haft en saadan svigagtig Hensigt, og skjøndt det maatte erkjendes, at han ved Affattelsen var fremgaaet med Letfindighed og Ligegyldighed, fandtes dette blot culpose Forhold ei at kunne paadrage ham Strafansvar 185.
- En Tiltalt, i hvis Huus der var gjort Udlæg og som derefter for at besvige sine Creditorer havde udstedt og ladet tingløse en Proformaobligation med Pant i Eiendommen, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 55 cfr. § 41 47.
- En Handelslærking, der havde overladt en stor Deel af de i hans Principals Boutik værende Varer til en Medtiltalt, deels for en meget ringe Pris, deels uden Betaling, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 76 cfr. § 43 25 cfr. 27.
- Bemeldte Medtiltalte, der kun havde villet indromme at have faaet Varerne for Spotpris, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 77 cfr. §§ 76, 43, 21, da han maatte have indseet, at Handelslærkingen herved besveg sin Principal 25 cfr. 28.
- En Tiltalt, der havde afpresset en Anden, som havde haft legemlig Dmgang med hans Hustru, en Gjelbsforfærdig og som efter foregaaende Afstale med sin Kone havde søgt at afpresse en Anden, hvem han paafødd at have grebet i legemlig Dmgang med Konen, Penge, anseet efter Lovgivningens Analogi, jvfr. Forordningen af 11te April 1840 § 76 cfr. §§ 37 og 80 217.
- En Tiltalt, der havde udfyldt en ham af en Anden leveret Blanquet saaledes, at den kom til at lyde paa en til Tiltalte udstedt Solaberel om-

Paag.

trent for et saadant Beløb, som Tilstalte formeente at have tilgode hos den Anden, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 76 for bedragerligt Forhold, forsaavidt han havde holdt Verken i Kraft i længere Tid, efterat han havde faaet sit Tilgodehavende af den Anden og derhos forbulgt det sande Forhold saavel for denne, som for Verkens Zhænderhaver 462.

En Tilstalt, som ikke havde skriftlig Afkomst paa sin Eiendom og som, da der hos ham var foretaget og tinglæst flere Registrerings- og Sequestrationsforretninger, havde, forat Creditor ikke skulde kunne faae Gjyldestgjørelse efter de foretagne Forretninger, ladet den tidligere Eier udstede et Document, hvorved denne overdrog Eiendommen til Trebiemand, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 76. Nævnte Trebiemand frifunden, da han ei fandtes overbevist at have havt svigagtig Hensigt med de af ham foretagne Handlinger, idet der ei fandtes tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om at have været uvidende om de ommeldte Forretninger 606.

En Tilstalt, der ved Ubløsningen af Muursteen havde været enig med nogle Andre om, at de skulde tælle urigtigt, for at han, som oppebar Halvdelen af den ved Fragtfarten indkomne Fortjeneste, paa den Maade kunde tilbende sig og den medtiltalte Skipper de tiloversblevne Muursteen, som de derefter solgte, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 76 jvfr. §§ 41 og 43; Sidstnævnte, der havde nægtet at være meddeeltig i den urigtige Tælling, men vedgaaet at have solgt Muursteen, uagtet han indsaae, at de maatte være blevne tilovers derved, at der blev talt urigtigt, anseet efter samme Forordnings § 77 cfr. §§ 22 og 76, hvorimod § 10 ikke fandtes anvendelig 623.

En Tilstalt, der under sit Evangerskab havde henvendt sig til forskellige Mandspersoner, som hun havde havt Samleie med, og, under Trudsel af at udlægge dem som Darnesfædre, afpresset dem Penge, anseet, da hendes Forhold ikke kunde betragtes som egentligt Bedrageri, idet hun ikke havde havt fuldkommen Visshed om, af hvem hun var besvangret, efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 76 641 jvfr. 649.

En Tilstalt, der havde spaaet i Kort og derfor havde oppebaaret den Betaling, som Vedkommende vilde hde ham, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 76 jvfr. § 50, da han vidste, at han ved sin Udfærd misbrugte de Paagjældendes Lettroenhed og han derhos benyttede samme som Næringsvei 677.

En Tilstalt, der ved Registreringen af hans og Hulstrues Separationsboe forsætlig havde undladt at opgive en Gjenstand, som han derefter solgte, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 76 cfr. §§ 42 og 43. . 727.

Besiddelse.

Antaget, at en Deel af et Parti i et Pakhuus i Stege beroende Kornvarer, som Gieren under sin Nærvarrelse i Kjøbenhavn ved en Slutseedel, hvori

de nærmere specificeredes, folgte til en Viden, der allerede Dagen iforveien ved en til Stege affendt Befuldmægtiget havde erholdt Nøglerne til Pakhuset udliveredede af Sælgerens Hustru, maatte ansees overleveret Kjøberen den Dag, da Handelen affluttedes, ved Sælgerens Vedtagelse af at Nøglerne til Pakhuset vare blevene Kjøberen overleverede. Antaget, at en den Dag, da Handelen affluttedes, hos Sælgeren i Stege paabegyndt, men forst Dagen efter decreteret Arrest, ikke kunde være til Hinder for den ommeldte Guldbyrddelse af Handelen 157.

En efter en Creditors Foranstaltning affholdt Arrestforretning i en Varebeholdning og en derefter foretagen Executionsforretning ophævet efter Paaanke af Trediemand, da det efter det Oplyste maatte antages, at der for Sidstnævnte var stiftet en Eiendomsbesiddelse af de omhandlede Varer med Ret til at disponere over samme til Afdrag paa nogle ydede Forstrækninger 564.

Betleri.

En Tiltalt, om hvem det kun var oplyst, at han under sin Omstreifen havde begjært Brændeviin for Betaling, undtagen paa eet Sted, hvor han ingen Betaling tilbød, men hvor han forinden havde spaaet Folkene, frifunden 674.

En Tiltalt, der selv havde betlet og tilladt sit Varn at betle, anseet efter Forordningen af 21de August 1829 og Reglement for Kjøbstæderne af 5te Juli 1803 § 50. 859.

Straf for Betleri endvidere idømt 302, 362, 614, 666.

Bigami.

En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i attenteret Bigami og ved Udførelsen heraf benyttet falske Documenter, anseet med en arbitrair Straf. En Medtalt, der havde understøttet Forstnævnte i det begaaede Attentat ved Udfærdigelsen af de falske Documenter, anseet med en arbitrair Straf. Et medtalt Turentimmer efter Omstændighederne frifundet. 253.

En Tiltalt, der havde forladt sin i Holsteen levende Hustru og indgaaet nyt Egtekab heri Landet, skjøndt han vidste, at hans forste Hustru var ilive, anseet efter Lovens 6—13—23 773.

Blodskam.

En Tiltalt, der havde havt Samleie med og besvangret sin Heelsøster, der imidlertid maatte ansees som utilregnelig, anseet efter Lovens 6—13—14 513.

Brandstiftelse.

En Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 699 jvfr. 702.

En Tiltalt af Mangel paa Beviis frifunden for Actors Tiltale, dog med Paalæg af Actionens Omkostninger. Forsaavidt han derhos tiltaltes for at have udviist Ligegyldighed ved, efterat have bemærket Brandlugt, at

Pag.

- unblade at undersøge, hvorfra denne hidrorte og derved at have bevirket, at Ilden ikke strax opdagedes, fandtes han efter Omstændighederne heller ikke under denne Deel af Sagen at have paadraget sig Strafsansvar.... 118.
- En Tiltalt, der havde sat Ild paa sit Huus, som afbrændte, frifunden som utilregnelig, hvorimod han i Genhold til Lovens 1—19—7 domtes til af Ørigheden at sættes i Forvaring..... 348.
- En for attenteret Brandstiftelse Tiltalt frifunden, da der ikke fandtes Grund til at antage, at han, der havde stillet Ild paa nogle Spaaner, efter Angivende for at forfrække Andre, herved havde havt nogen Ildspaa-sættelse til Hensigt..... 748.
- 2 for attenteret Brandstiftelse og Medvideri heri Tiltalte frifundne af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis..... 771.
- En Tiltalt, der om Natten havde sat Ild paa et Huus og strax vækket Beboerne, anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 1 cfr. § 8..... 709.
- En Tiltalt, der efter Omstændighederne ikke kunde ansees for utilregnelig, anseet for Ildspaa-sættelse efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4.. 220.
- En Tiltalt, der efter Aftale med Gierne havde sat Ild paa 2 Huse, som afbrændte, anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4 cfr. §§ 10 og 5..... 689.
- En Tiltalt, der havde paafat Ild paa forskellige Steder for at tilvende sig Douceur af Brandvæsenet for Anmeldelse af Ilden, anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 §§ 4 og 13 cfr. § 8..... 365.
- Et tiltalt Fruentimmer, der havde sat Ild paa sit Huus, som afbrændte, anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4 cfr. § 5; hendes Mand, der ikke havde deeltaget i Gjerningen, men alene styrket hende i Forsættet til Ildspaa-sættelsen, anseet efter samme Forordnings § 11 cfr. §§ 4 og 5..... 697.
- En Tiltalt, for at have efter Gierens Anmodning foranlediget en Ildspaa-sættelse, hvorved Gaarden afbrændte, anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 §§ 10, 5 og 4, og forat have villet formaae en Anden til Ildspaa-sættelse, hvilket denne dog undsløg sig for, anseet efter Analogien af samme Forordnings § 9 jvfr. § 13 in fine..... 318.
- En Tiltalt, der havde bestyrket en Anden i dennes Forsæt om at sætte Ild paa sit Huus, hvilket ogsaa udfortes, men derimod ikke selv taget nogen umiddelbar Deel i Ildspaa-sættelsen, anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 11 jvfr. §§ 4 og 5..... 631.
- En Tiltalt, der havde samtykket i et af en Anden gjort Tilbud om mod en Belønning at sætte Ild paa Tiltaltes Huus, hvilket ogsaa udfortes, anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 11 cfr. §§ 4 og 5... 612.

- En Tiltalt under criminel Lovvald for Ilds-paasættelse tilfunden at behandles overeensstemmende med Forordningen af 26de Marts 1841 § 12 1ste Membrum. 775.
- En Tiltalt, der havde været vidende om, at Skorfstenen i hans Smedie var sunket og at derved var fremkommet en Abning, hvorved en opkommen Ilds-vaade maatte antages foranlediget, frifunden, da det ikke fandtes, at han ved at have undladt at foranstalte Abningen tillukket havde gjort sig skyldig i nogen saadan aabenbar Tilfidsættelse af den Ugtpaagivenhed, som almindelig Forsigtighed kræver, at Forordningen af 26de Marts 1841 § 14 kunde komme til Anvendelse. 523.
- En Tiltalt, der havde henlagt en Bunke Riis og Lyng i en kort Afstand fra Ildstedet, hvorved en opkommen Ilds-vaade maatte antages foranlediget, frifunden, da der efter det Oplyste ikke fandtes Grund til at ansee hans Forhold som en Uagtsomhed, der kunde medføre Ansvar efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14. 530.
- Et for ved Uforsigtighed at have forarsaget Ildbrand tiltalt Truentimmer frifundet, da der ikke fandtes tilstrækkelig Foie til at ansee hende skyldig i en Uagtsomhed, som kunde medføre Ansvar efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14; hendes mediltalte Mand, der ikke havde forebygget hendes Udsærd, som Folge deraf ei heller anseet med Straf. . . . 712.
- En Tiltalt, der i Anledning af et Gilde i hans Gaard havde ladet Løen beklæde med Seilbug og paa samme anbragt Lys uden Lygter og og Skærme, hvilket foranledigede, at Beklædningen antændtes, hvorved Gaarden afbrændte, ikke antaget herved saa aabenbart at have tilfidsat den ved almindelig Forsigtighed paabudne Uagtsomhed, at han kunde ansees straffskyldig efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14 og som Folge deraf frifunden, dog med Paalæg af Actionens Omkostninger. . . . 8.

Brandvæsen.

- En Tiltalt, der i en Lo, hvor der var Vand, havde anbragt Lys, der ikke vare i Lygter, ikke derfor anseet straffskyldig efter Brandforordningen for Landet af 29de Februar 1792 § 6, da Loft og Vægge i Løen i den ommeldte Anledning vare blevne beklædte med Seilbug. 8.
- En for Overtrædelse af Brandforordningen for Landet af 29de Februar 1792 I. § 3 cfr. Placaten af 8de December 1809 angaaende den Afstand, hvori der maa bygges paa Landet, Tiltalt frifunden og Omkostningerne paalagte det Offentlige, da det paagjældende Huus var opført udenfor Byen. 85.
- En af Kjøbenhavns Brandcommission assagt Dom, ved hvilken 2 Personer, der tiltaltes for Uforsigtighed i Omgang med Ild og Lys, hvorved en stedfunden Ilds-vaade antoges foranlediget, og den Enne tillige for at have roget Tobak paa Værkstedet, vare i Medfør af Forordningen af 1ste November 1805, navnlig §§ 2, 4, 5, 18, 22 og 27, ansete med

Baa.

Fængsel paa Vand og Brød, kjendt uefterrettelig, da Sagen i Henshold til Forordningen af 26de Marts 1841 § 14 burde have været behandlet som Justitsfag. 282.

En Tilstalt, hvem det under et foregaaende Brandslyn var blevet tilkjendegivet, at Kjøkkenloftet burde bræddelægges, frifunden, da han maatte ansees at have efterkommet dette Tilhold og det ikke var oplyst, at der var foreskrevet ham noget med Hensyn til den Abning i Loftet, gjennem hvilken Ilden maatte formodes at have udbredt sig til Taget 712.

Bro.

Antaget, at Gieren af 2 Broer, som ifølge ældre Reskripter modtog en aarlig Godtgjorelse af det Offentlige for at indrømme Alle og Enhver Ret til at befare Broerne, var berettiget til at fordre sig fritagen for fremtidig at vedligeholde disse Broer, mod at renoncere paa den ommeldte Godtgjorelse, uden at han kunde være pligtig til at aflevere Broerne til det Offentlige efter lovligt Syn og lade de derved befundne Mangler afhjælpe 480.

Brugsret.

I en Sag mellem Rebslagerlauget i Kjøbenhavn og en Rebslagermester om, hvorvidt Lauget var berettiget til fremfor Sidsnævnte at erholde udbetalt den som Erstatning for Afstaaelsen af en til Reberbane benyttet Grund tilstaaede Sum, antaget, at Rebslagermesteren i Henshold til Udtreffene i det af Magistraten givne oprindelige Fæstebrev var paa den Tid, Afløsningen foregik, i Besiddelse af en i bemeldte Fæstebrev hjemlet reel Ret, nemlig Ret til Afbenyttelse af Grunden til Reberbane, og derfor maatte være berettiget til at erholde den omhandlede Erstatning udbetalt 517.

Bygninger.

En for Overtrædelse af Brandsforordningen for Landet af 29de Februar 1792 I. § 3 cfr. Placaten af 8de December 1809 angaaende den Afstand, hvori der maa bygges paa Landet, Tilstalt frifunden og Omkostningerne paalagte det Offentlige, da det paagældende Huus var opført udenfor Byen 85.

Caution.

Antaget, at der havde fundet saa betydelige Forandringer Sted i det oprindelige med Hoveddebitor indgaaede Contractsforhold, uden at noget Samtykke dertil var givet af Cautionisten, at den af Sidsnævnte indgaaede Cautionforpligtelse derved maatte ansees ophævet 616.

Connossementer.

Antaget, at et Fallitbo ikke havde erhvervet Eiendomsret til nogle Varer derved, at det havde modtaget 2 først efter Fallitens Udbrud udstedte og afsendte Connossementer paa de ommeldte af Fallenten ordinerede Varer,

og Boet derfor tilsligtet enten at udlevere til Afsenderne Connossementerne, mod at erholde den erlagte Fragt betalt, eller betale dem Værenes Factura-Beløb 250.

Contract.

Et senere tinglæst Document, hvorved en Arvefæstegaardmand mod en bestemt Kjøbesum og eventuelt en Afstrøg, som han forbeholdt sig nærmere at bestemme, havde overdraget til sin Søn sin Arvefæstegaard, saaledes at han selv skulde indtil videre vedblive at besidde og bestyre den, anseet paa Grund af dets Indhold og de deri forekommende Udtryk som en dispositio inter vivos. Lovens 5—3—32 anseet uændelig med Hensyn til det omhandlede Document, alerede af den Grund at dette ikke kunde ansees som et Skjode; og da Documentet, der var udstedt i Overeensstemmelse med de Regler, der fulgtes ved Overdragelse af Arvefæste-eiendomme paa det paagjældende Gods, ikke kunde blive ugyldigt, fordi Kjøberens Ret til at tiltræde Gaarden ikke var fuldstændig før efter Sælgerens Død eller fordi Vederlaget for det Solgte maatte befindes at være under detses Værdi eller tildeels, med Hensyn til Afstrægten, ubestemt, samt da de i Lovens 5—1—7 foreskrevne Former maatte ansees iagttagne, blev Sønnen kjendt berettiget til af Skifteretten i Boet at erholde Gaarden overleveret, mod at opfylde de i Contracten fastsatte Vilkaar .. 104.

Spørgsmaal angaaende Forstaaelsen af en mellem 2 Parter oprettet Contract om Leveringen af nogle Actier 291.

En Kjøbecontract om en fast Eiendom ophævet efter Sælgerens Paastand, fordi Kjøberen havde undladt at erlægge de efter Contracten skyldige Renter, uden at han havde oplyst nogen Omstændighed, der kunde betage saadan Undbladelse den i Contracten hertil knyttede Virkning, nemlig Ret til forbre den ophævet 547.

Spørgsmaal angaaende Størrelsen af den en Haandværker for et paa en Bygning udført Reparationsarbejde tilkommende Betaling 558.

En Part, der ved Licitation havde overtaget en Steenleverance til Veivæsenet og som havde undslaaet sig for at opfylde den paadragne Forpligtelse, fordi han ei havde kunnet erholde de Steen, som han agtede at benytte, idet vedkommende Grundeier modsatte sig deres Vorttagelse og Veibestyrelsen, for hvem denne Vægring i Medfør af Licitationsconditionerne blev anmeldt, ikke havde villet træffe nogen Foranstaltning for at hævde ham i Udøvelsen af den ham formeentlig tilkommende Ret, tilsligtet at give Veivæsenet Erstatning for Misligholdelsen, da han ikke havde beviist, at Steenene lovmædhelig kunde tilegnes af Veivæsenet, der selv antog ikke at have nogen saadan Ret og derfor ingen Opfordring havde til at gjøre Anmeldelse herom til vedkommende Politimester 578.

Antaget, at Forpagterne af Hifferiet i nogle Statskaasen tilhørende Soer maatte, da ikke anderledes udtrykkelig var betinget, være solidarisk an-

Pag.

svarlige for den hele Afgift, da der efter Contracten til Enhver af Forpagterne var overdraget Ret til det hele Fiskeri..... 651.

En af en Mindreaarig fremsat Indsigelse mod Gyldigheden af et af ham udstedt Gjældsbrief ikke tagen tilfulge, da Gjældsbrevet var udstedt til Berigtigelse af Kjøbesummen for en af den Mindreaarige kjøbt Eiendom, hvilken Handel denne og hans senere beskikkede Curator ikke vilde lade gaae tilbage, hvorfor de maatte ansees at have ratihaberet den 740.

Antaget, at en Contrahent, der blev tilpligtet overeensstemmende med en afsluttet Dverenskønst at udløvere en Hest, ikke kunde tilpligtes at give den anden Contrahent yderligere Erstatning for Uffavnet af Hesten, end Renter af Buderingssummen, da det ikke var opløst, at Sidstnævnte havde lidt et saadant Tab, som kunde hjemle ham yderligere Krav.... 802.

Cumulation (af Straf).

Straffen for 3die Gang begaaet Tyveri og 7de Gang begaaet Løsgængeri bestemt til 20 Aars Forbedringshuusarbeide..... 57.

En Tiltalt, for 3die Gang begaaet Tyveri, forbundet med natlig Indbrud og 4de Gang begaaet Løsgængeri anseet med en Straf af 10 Aars Lughuusarbeide 201.

En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i attentet Bigami og ved Udførelsen heraf benyttet falske Documenter, og en Medtalt, der havde understøttet ham heri ved Udførelsen af de falske Documenter, ikke anseet med særlig Straf for Falsk..... 253.

Straf for Brugstyveri og Hoer absorberet ved den, for ved Vold at have foranlediget en Andens Død, i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 2, sidste Passus cfr. § 5 idomte Straf..... 260.

En Tiltalt, der havde forledet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten og som desuden havde gjort sig skyldig i ulovlig Udsalg og Udsjænkning af Brændeviin, anseet deels med Fængsel paa Vand og Brød, deels med Mulct 276.

Straffen for 1ste Gang begaaet Betleri absorberet af Straffen for 3die Gang begaaet Hæleri 666.

Documenter.

Antaget, at Mangel af nogle af Indstævnte fremlagte Documenter ikke kunde være til Hindre for Sagens Paakjendelse, da Indstævnte, der havde erholdt dem ublaant, selv havde bortkastet dem, og Indholdet af dem desuden ikke directe vedkom Sagens Gjenstand..... 585.

Dom.

En for Indbrud, Tyveri og Forfalskning af Studsmaalsbog Tiltalt, der ved Overretsdommen var frifunden deels for Actors, deels for Actors videre Tiltale, blot frifunden for Actors videre Tiltale..... 182.

Domstole.

Pag.

- En Sag mod Civilisten afviist paa Grund af manglende Jurisdictionsmyndighed, see Kongen..... 484.
- En Sag mellem Gierne af nogle Vandmøller og en til Soen, hvorfra de forsynes med Vand, stodende Grundeier, som havde Ret til Fiskei og Korfær i Soen, angaaende de Forstnævntes Ret til at anlægge en ny Sluse, hvis Bund laa dybere end den ældre, hvilket havde en skadelig Indflydelse paa Fiskebestanden og Korværten, ikke afviist ex officio, da det var et egentligt Retspørgsmaal, der forelaa til Afgjørelse 853.

Drab.

- En Tiltalt, der havde aftalt med et Fruentimmer, at de i Fælledsskab skulde berøbe sig Livet, og som, efterat de fastbundne til hinanden havde ladet sig rulle ned i en Mergelgrav, havde, da han ved at reise sig bemærkede, at hun ikke var ganske død, holdt hende under Vandet, indtil huu var død, ikke anset efter Lovgivningens almindelige Bestemmelser om Drab, men med en arbitrair Straf..... 244.
- En Tiltalt, der havde tilstaaet, at hun havde forsøgt at forgive sin Mand ved at komme de affaarne Hoveder af Frictionspovstikker i hans Kasse, frifunden, da Tilstaaelsen, der flere Gange var tilbagekaldt og atter gjentaget, efter de med sammes Afgivelse forbundne Omstændigheder, og idet flere Data talte imod dens Rigtighed, ikke fandtes at kunne lægges til Grund for en Straffedom..... 432.
- En Tiltalt, der i Hidsigthed havde med en Kvinde dræbt en Anden, som dog ikke kunde ansees som sagesløs og hvem det ikke havde været hans Hensigt at dræbe, anset efter Forordningen af 4de October 1833 § 2 cfr. § 4..... 142.
- En Tiltalt, der med en Sæk, hvori blandt Andet laa en Dre, havde bragt en Anden, som maatte ansees for sagesløs, et Slag i Hovedet, hvilket havde dennes Død tilfølge, anset, da det ikke havde staaet klart for ham, at Dren laa i Sækken, og det saaledes ikke kunde statueres, at han kunde forudsæe, at Slaget vilde medføre Døden, og da Muligheden af at Lægebehandling, som ei itide blev anvendt, havde kunnet redde den Saaredes Liv ikke kunde benægtes, efter Forordningen af 4de October 1833 § 10 2det Membrum cfr. § 6 med Straf efter samme Forordnings § 8 in fine 619.
- En Tiltalt, der havde bragt en Anden et Slag i Hovedet, som havde haft dennes Død tilfølge, anset, idet hans Forklaring om Anledningen til det Pasferede maatte lægges til Grund ved Bedømmelsen af hans Forhold, med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 2, sidste Pasfus, cfr. § 5 260.
- En Tiltalt, der efter foregaaende Overlæg havde forsøgt at drukne sit 5/4 Aar gamle Barn, anset i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 14 2det Membrum efter Lovens 6—6—22 150.

Wag

- En Tiltalt, der havde villet ombringe sin Hustru ved Gift, ikke anseet efter Lovens 6—6—22 cfr. Forordningen af 4de October 1833 § 14, da det anvendte Middel ikke havde kunnet frembringe den tilsigtede Virkning, hvorefter han blev anseet med en arbitrair Straf 284.
- En Tiltalt, der uden foregaaende Overlæg havde forsøgt at drukne sit $\frac{3}{4}$ Aar gamle Barn, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 14 jvfr. § 23 226.
- En for attenteret Drab Tiltalt, der uden foregaaende Overlæg, men i den bestemte Hensigt at dræbe, havde tilføiet en Anden et Knivstik i Brykset, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 14 sidste Membrum .. 303.
- En Tiltalt, der i rovertiff Hensigt overfaldt en Anden og tilføiede ham saadanne Mishandlinger, at han blev liggende død paa Stedet, uden at det dog havde været Tiltaltets Hensigt at skille ham ved Livet, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 34, 4de Membrum 1ste Passus og Forordningen af 4de October 1833 § 10 1ste Membrum..... 438.
- En Tiltalt, der efter foregaaende Overlæg havde dræbt sit $1\frac{1}{2}$ gamle Barn, anseet i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 10 3die Membrum efter Lovens 6—9—1 cfr. Forordningen af 24de September 1824..... 78.
- En Tiltalt, der Dagen efter Fødselen forsætlig ombragte sit Barn, anseet i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 10 cfr. § 6 med den i Lovens 6—9—1 bestemte Straf..... 621.
- En Tiltalt, der havde ombragt sin Datters nyfødte Barn, anseet i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 10 efter Lovens 6—9—1..... 847.
- En Tiltalt, der med umiddelbar morderiff Beslutning havde foretaget et rovertiff Anfald paa 2 Personer og dræbt disse, samt derefter tilvendt sig deres Penge, anseet ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 34 med Straf efter Lovens 6—9—12 1.
- En Tiltalt, der paa Grund af Næringsforger havde dræbt sin Kone og sine 3 Born, anseet i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 10 cfr. § 6 og 16de October 1697 med den i Lovens 6—9—12 cfr. Forordningen af 24de September 1824 foreskrevne Straf..... 629.

Gd.

- En Veresfags Udsald gjort afhængig af, om Verescreditor trostede sig til med Gd at bekræfte, at han ikke havde underskrevet eller tilladt Nogen at underskrive et af Debitor fremlagt Document, hvorefter den paastævnte Veresfordring skulde være afgjort..... 295.
- Paastand om at en ublagt Barnesader, der først efter Udlobet af Executionsfristen fremstillede sig for Retten for at aflægge den ved Politiretsdommen fastsatte Gd og da Barnemoderen protesterede ikke admitteredes til Gds Aflæggelse, herved skulde været affaaaret Udgang til at faae Politirets-

dommen stadfæstet af Overretten, ikke tagen i Betragtning, da denne Indsigelse ikke var fremkommen for Overretten, hvor Barnemoderen ikke gav Møde 782.

Eiendomsret.

Et til Inddæmning af Magleby Noer paa Langeland oprettet Actieselskab kjendt uberettiget til Eiendom over det saakaldte Lunde-Noer, da det ikke var godtgjort, at der ved den som Udkomst for Selskabet paaberaabte kongelige Resolution, i hvis Folge der fra det Offentliges Side Intet havde at erindre imod, at det Actieselskab, som agtedes oprettet for at inddæmme det saakaldte Magleby Noer, erhvervede det Areal, som indvandedes ved den tilsigtede Inddæmning, var sigtet til den Deel af samme, som bar Navnet Lunde-Noer, og sidstnævnte Noer, som allerede tidligere var afskilt fra den øvrige Vandflade ved en Dæmning, ialfald ikke kunde siges at være indvunden ved den af Selskabet foretagne Inddæmning, samt da den som subsidiair Hjemmel paaberaabte Skrivelse fra den tilgrændsende Befnæbsbesidder ikke fandtes tilstrækkelig forbindende for denne. 64.

Lovens 5—3—32 anseet uanvendelig med Hensyn til et Document, hvorved en Arveskæftegaardmand til sin Son overdrog sin Gaard, saaledes at han selv skulde indtil videre vedblive at besidde og bestyre den —, allerede af den Grund, at det omhandlede Document ikke kunde ansees som et Skjode 104.

Besidderen af en Hovedgaard i en Sag mellem ham og vedkommende Sognesforstanderskab samt Skolelærer kjendt eiendomsberettiget til 2 i en lang Arrække af Degnen og efter Degnekaldets Medlæggelse af Skolelæreren benyttede Jordlodder, da disse oprindelig havde tilhørt Besidderen af Hovedgaarden og det ikke var opløst, at Eiendomsretten til dem ved nogen Overdragelse fra ham var erhvervet for Degne- og Skolelærerembedet, ligesom det heller ikke var godtgjort, at den af vedkommende Degn eller Skolelærer i en meget lang Arrække havde Brug af Jorden havde haft anden Hjemmel end særlig Overdragelse til hver enkelt Beneficiarius som Leier eller Fæster 129.

Antaget, at en Handel om en Deel af et Parti i et Pakhus i Stege beroende Kornvarer, som Eieren under sin Nærværelse i Kjøbenhavn ved en Sluttedel, hvori de nærmere specificeredes, folgte til en Anden, som allerede Dagen iforveien ved en til Stege assendt Befuldmægtiget havde erholdt Nøglerne til Pakhuset udliveredede af Sælgerens Hustru, maatte ansees fuldbyrdet den Dag, Handelen affluttedes, ved Sælgerens Vedtagelse af at Nøglerne til Pakhuset vare bleve Kjøberen overleverede. Antaget at Handelen maatte have Gyldighed, uanset en hos Sælgeren i Stege samme Dag, som Handelen affluttedes, paabegyndt Arrestforretning, da Arrestens Betydning i Forhold til Kjøberen, der var uvidende om Arresten, ialfald først kunde regnes fra den følgende Dag, da Arresten decreteredes. 157.

Antaget, at Gieren af en i sin Tid fra Grevfskabet Schaackenborg afhændet Bondegaard ikke efter de særlige contractmæssige Bestemmelser, der laae til Grund for Gaardens Afhændelse i sin Tid, kunde være berettiget til uden Lehnsbesidderens Samtykke at udparcellere Gaarden og som Folge heraf blev den over Parcellerne afholdte Auktionsforretning og de derved effectuerede Salg kjendte ughldige 193.

Brugerne af et Jordstykke, som af den tilstodende Grundeier, der ansaae sig eiendomsberettiget til samme, sagsogtes til at fravige det, frifunden, da Sidstnævnte ikke havde godtgjort sin formeentlige Eiendomsret til samme. . 165.

Entholdelsesdecret.

Straf idomt efter Lovens 6—13—3 og Placat af 12te Juni 1827. 746.

Erstatning.

I en Sag mellem Rebslagerlauget i Kjøbenhavn og en Rebslagermester om hvorvidt Lauget var berettiget til fremfor Sidsnævnte at erholde udbetalt den som Erstatning for Afstaaelsen af en til Reberbane benyttet Grund tilstaaede Sum, antaget, at Rebslagermesteren i Henshold til Udtrykkene i det af Magistraten givne oprindelige Fæstebrev var paa den Tid, Afsløsningen foregik, i Besiddelse af en i bemeldte Fæstebrev hjemlet reel Ret, nemlig Ret til Afbenyttelse af Grunden til Reberbane, og derfor maatte være berettiget til at erholde den omhandlede Erstatning udbetalt. 517.

Execution.

En Executionsforretning efter et Forlig, hvis Beløb oversteg 100 Rd., kjendt uefterrettelig, da de Udskrifter af Forlig, hvorefter Execution skal gjøres, om de end ikke behøve at udfærdiges i Actsform, dog, forsaavidt Forligslovgivningen ikke er til Hinder derfor, maa undergives de for Domsfager gjældende Regler, og den under Sagen omhandlede Forligsudskrift ikke fyldestgjorde nysnævnte i Lovgivningens Analogi og Sagens Natur grundede Forbring 457.

Fallit.

Et Fallitbo, som havde modtaget 2 forst efter Fallitens Udbrud udstedte og affendte Connossementer paa nogle af Fallenten ordinerede Varer, tilpligtet enten at udlevere til Afsenderne Connossementerne, imod at erholde den erlagte Fragt betalt, eller betale dem Varernes Factura-Beløb, idet Eiendomsretten ikke var gaaet over til Fallenten paa den Tid, da hans Bo blev taget under Behandling og Varerne saaledes ei heller kunde henhøre til Boets Masse ved Skiftebehandlingens Begyndelse, hvorfor Boet, naar det vilde paastaae Handelens Fuldbhændelse, ogsaa maatte opfylde den tilsvarende Forpligtelse, nemlig at betale den Priis, som Sælgerne vare berettigede til at forlange for deres Varer. 250.

Fæltit (criminel).

En tiltalt Kjobmand, der umiddelbart for hans Fæltit havde betalt en Forbring og tilbageleveret nogle Varer, ikke anseet med Straf, da han ei var overbevist paa den Tid at have forudseet sin Fæltit og desuden de iværksatte Udbetalinger og Udleveringer ei kunde antages at være flette med svigagtig Hensigt. 185.

En for svigagtig Fæltit eller Misligheder, begaaede for Fæltiten, Tiltalt, der, da han forudsaae sin Fæltit, havde givet de Regningscreditorer, som havde Forbringinger paa over 50 Rdlr., skriftlige Listaaelser herfor, og ladet Udskiftige, der havde leveret ham mindre Partier Varer, tilflyde Betaling herfor, frifunden, da det efter Omstændighederne ikke kunde statueres, at hermed havde været forbunden nogen svigagtig Hensigt. Antaget, at han, forsaavidt han tillige havde gjort sig skyldig i Uorden i Forelsen af sine Handelsbøger, ikke kunde ansees med Straf herfor, da det ikke var oplyst, at saadant havde havt sin Grund i svigagtig Hensigt, og dette Forhold derfor ikke kunde antages indbefattet under Actionsordren 582.

En Tiltalt, der for Registreringsforretningen i hendes og Mandes Fæltitbo havde forstuet Effecter, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 54 1ste Membrum. En Medtiltalt, til hvem hun, dog uden foregaaende Aftale, havde henbragt Effecterne, anseet efter samme §, jfr. §§ 77 og 22. Fæltenten, der, uagtet han nægtede at have været vidende om, at Effecterne bleve forstuede, dog maatte ansees at have medvirket hertil, anseet efter samme Forordnings § 54 1ste Membrum, jfr. §§ 77 og 21 466.

En Tiltalt, der havde søgt at unddrage sit Fæltitbo endeel Effecter, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 54. Hans Hustru, der maatte ansees at have været meddeeltig heri, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 54 og 77 492.

Fælt.

En for Forsættning af sin Skudsmaalsbog Tiltalt frifunden, da det ikke mod hans Benægtelse var bevist, at Forandringerne i Skudsmaalsbogen vare foretagne af ham 182.

En Tiltalt, der havde benyttet et Skjode med falske Underskrifter, frifunden, da det ikke var bevist, at han havde efterskrevet Navnene eller været vidende om, at de vare efterskrevne 699 (jfr. 702).

En Tiltalt, der havde gjort Aftale med en Anden om, at denne skulde underskrive en Attest, der skulde benyttes i Retten og som gik ud paa, at han havde paahørt, at en Trediemand havde vedgaaet at være Tiltalte et Beløb skyldig, uden at det dog var oplyst, at Attesten var afsendt af Tiltalte eller paa hans Vegne, anseet efter Lovgivningens Analogi . . . 146.

En Tiltalt, der havde udfærdiget en falsk Vexel, paa hvilken han deels havde efterskrevet 2 Navne, deels skrevet et fingeret Navn, hvilken Vexel

Bag.

- han derefter præsenterede for den danske Generalconsul i Hamborg for at erholde den disconteret, og som for at skjule et af ham hos en Kjøbmand, hvor han var i Lære, begaaet Pengetyveri, havde forfalsket den af Besjjaalne forte Handelsjournal, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 60 2det Membrum, 64 og 68 591.
- En Tiltalt, der i Udlandet havde forandret Marstallet paa et ham medbeelt Pas og foreviist det forfalskede Pas for den danske Gesandt i Wien, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum 14.
- En Tiltalt, der falskelig havde underskrevet en Andens Navn paa en Attest, som gik ud paa at anbefale ham, men ikke gjort Brug af Attesten, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, jfr. § 66 14.
- En Tiltalt for Forfalskning af sin Studsmaalsbog anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 62 og 64 170, 490.
- En Tiltalt, der ved Vidner maatte ansees overbeviist at have gjort sig skyldig i Betleri og derved at have afbenyttet et falff Brandbrev og en falff Præstestest, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 1ste og 2det Membrum 666.
- En Tiltalt, der havde udstedt en falsk Attest om, hvor han havde havt Arbejde, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum. 821.
- En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i attenteret Bigami og ved Udførelsen heraf havde benyttet falske Documenter, navnlig en falff i vedkommende svenske Præsts Navn udstedt Attest om hans Hustrues Dod, paa hvilken Forordningen af 11te April 1840 § 62 jfr. § 61 maatte have fundet Anvendelse, anseet med arbitrair Straf. En Medtiltalt, der havde understøttet ham i det begaaede Attentat ved Udfærdigelsen af de falske Documenter, anseet med arbitrair Straf. 253.
- En Tiltalt, der havde forfalsket et til ham udstedt Gjældsbeviis ved at forandre dets Paalydende til en større Sum, og derefter benyttet det, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 64 og 60 146.
- En Tiltalt, der havde udfærdiget en indenbyses Veret og underskrevet den med et fingeret Navn, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 68 jfr. § 60 2det Membrum 628.

Falffmyntning.

En Tiltalt, i hvis Besiddelse var forefunden en falff Solvdaaler, som han foregav at have modtaget af en Ubesjendt og som han forklarede at ville udgive paa Markedet, fordi han ikke kunde taale det lidte Tab, ikke efter det Fremkomne herfor anseet med Straf. 111 (jfr. 113).

Føgedforretninger.

Antaget, at Opfyldelsen af en af Kjøberne af et Parti Kornvarer til Føgden fremsat Begjæring om hans Assistance til at sættes i Besiddelse af denne

deres formeentlige Eiendom ikke burde gjøres afhængig af Sikkerhedsstillelse, idet det blev statueret, at Kjøberne havde Eiendomsret til de ommeldte Kornvarer 157.

Førlig.

En Executionforretning efter et Førlig, hvis Beløb oversteg 100 Rdlr., kjendt uefterrettelig, da de Udskrifter af Førlig, hvorefter Execution skal gjøres, om de end ikke behøve at udfærdiges i Actform, dog, forsaavidt Førligslovgivningen ikke er til Hinder derfor, maa undergives de for Domsager gjældende Regler, og den under Sagen omhandlede Førligsudskrift ikke fyldestgjorde nykævnte i Lovgivningens Analogi og Sagens Natur grundede Fordring. 467.

En Ublægsforretning, som var indanket til Stadsfæstelse tiligemed et Førlig, i Henhold til hvilket den var foretagen, stadfæstet, da der Intet fandtes til Hinder for at betragte Førliget som et gylldigt Grundlag for Ublægsforretningen, hvorimod Retten ikke fandt sig befoiet til udtrykkelig ved Dom at stadfæste Førliget 706.

Førløber.

2 for urigtigt Ægtefælsforlovede Tilkalte efter Omstændighederne kun ansete med en Muld 253.

Færgesæsen.

Norre-Sundby Færgelaug ikke anset pligtig til, som af Statskassen paastaet, at anskaffe en Dampfærge, da saadant ikke fandtes hjemlet i det paagjældende Reglement, ligesom Statskassen heller ikke blev kjendt berettiget til selv at etablere en Dampfærgesart, da saadant ikke kunde forenes med den Færgelaug tilkommende Æneberettigelse. 790.

Fæstegods.

En Godseier, der tiltaltes for ulovlig Disposition over en Fæstegaard, der efter hans Forklaring var bortfæstet til hans Søn, uden at Fæstebrev paa Gaarden var udstedt, freifunden, da Gaarden var traadt istedetfor en anden Gaard, paa hvilken Fæstebrev til Sonnen var udstedt og da Godseier og Fæster havde været enige om at ansee dette Fæstebrev som gjældende for hiin Gaard, ligesom det ikke kunde antages, at Gaarden blot pro forma skulde være tilfæstet Sonnen 181.

Antaget, at der ikke efter Lovgivningen var Noget til Hinder for, at en Godseier ved indtrædende Fæstledighed nedlagde nogle Bøndergaarde, som i sin Tid i Henhold til en kongelig Bevilling vare blevne oprettede af nogle gamle Sædegaards-Jorder, og at dette heller ikke var i Strid med Indholdet af den ommeldte Bevilling. 656.

Antaget, at en Godseier ifølge den ham af Indenrigsministeriet givne Henstand med at godtgjøre, at nogle ompurgte Jorder vare overdragne i Brug til Andre og som inden Udløbet af Henstanden havde solgt de om-

Pag.

meldte Jorder til Tredeemand, maatte være ansvarsfri for den tidligere Brug af dem, samt at der heller ikke kunde paalægges ham Ansvar med Hensyn til Brugen af nogle andre Jorder, da disse, som forhenværende privilegeret Hartkorn, ikke kunde antages at være Fæstetvangen og de dermed i Forbindelse staaende Indskrænkninger i Gierens Dispositionsret undergivne 661.

Ved en Fæsteoverdragelse, hvor der efter Aftalen skulde af den tiltrædende Fæster svares en vis Kjøbesum for Besætningen til den fratrædende Fæster, antaget, at Forstævnte ikke, fordi der paahvilede Fæsteren, som i sin Tid havde modtaget Gaarden uden Besætning, den Forpligtelse ved Afleveringen at tilsvare Herfskabet Besætning og denne saaledes egentlig tilhørte Herfskabet, kunde fritages for at erlægge den accorderede Kjøbesum 779.

Gage.

Spørgsmaal angaaende Forstaaelsen af en allerhøieste Resolution om et aarligt Gagetillæg. Antaget, at Statskassen, skjondt Tillæget ifølge Resolutionen skulde udredes af Particulairkassen, maatte anses som rette Sagvolder, da Tillæget var givet den Paagjældende i hans Egenkab af Embedsmand i Statens Tjeneste 484.

Gjentagelse (af Forbrydelser).

En Tiltalt, der tidligere for Gaarethyveri havde været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 6 med 2 Mars Forbedringshuusarbejde og som senere for et inden forstævnte Dom begaaet Gaarethyveri var anseet med en Tillægsstraf af 1 Mars Forbedringshuusarbejde, anseet for 2den Gang begaaet Gaarethyveri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 13, 14 og 6 med 2 Mars Forbedringshuusarbejde 88.

En Dom, hvorved en Tiltalt, der tidligere havde været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, blev anseet efter samme Forordnings § 58 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ikke tillagt Iterationsvirkning, da det ikke kunde sees, at han ved samme var domt som for 2den Gang begaaet Hæleri 200.

En Tiltalt, der tidligere havde været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 62 jfr. § 64, nu anseet efter samme Forordnings § 14 jfr. § 12 2det Membrum med 7 Mars Tugthuusarbejde 263.

En tidligere for Hæleri straffet Person, der havde gjort sig skyldig i Indbrudstyveri og Bedrageri, anseet med Forbedringshuusarbejde i 2½ Mar. 336.

En Tiltalt, der for 5te Gang begaaet Vekleri og tillige for Løsgængereri var domt til den for sidstnævnte Forbrydelse 4de Gang begaaet fassatte Straf, nu for paany begaaet Vekleri anseet for denne Forbrydelse 6te Gang begaaet 362.

Et tiltalt Fruentimmer, der efterat den til Høiesteret indankede Overretsdøm for 4de Gang begaaet Thyveri var overgaaet hende, men forinden

Højesteretsdommen blev affagt havde begaaet nyt Tyveri, anset for 5te Gang begaaet Tyveri	400.
Antaget, at Straffen for 2den Gang begaaet Tyveri i Medfør af Slutningsbestemmelsen i Forordningen af 11te April 1840 § 13 ikke kunde fastsættes ringere end til 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, da Tiltalte for 1ste Gang begaaet Tyveri m. m. var anset med 7 Aars Tugthuusarbejde	553.
En Tiltalt, der tidligere havde været anset 3 Gange efter Placaten af 20de Mai 1835 for uberettiget Udsalg af Brændevin deels ud af Huset, deels til Fortæring paa Stedet, nu anset for ulovligt Brændvinsudsalg med Mulct efter Lov af 29de December 1857 § 77 i Medfør af § 82 for denne Brode 4de Gang begaaet	419.

Handelskreifende.

See Næringsbrug.

Havari.

Antaget, at et Handelshuus, der som Ladningseier havde udstedt et Document til Skibets Forer, hvorved det forpligtede sig til at betale til hans Ordre den Sum, der maatte blive bestemt som dets Andeel i Skibets Groshavari, maatte, skjondt Ladningseieren i Almindelighed maatte være berettiget til, uagtet Dispatchen var udstedt af en autoriseret Dispatcheur, at fordrø Bilagene til Dispatchen udleverede til Undersøgelse, i nærværende Tilfælde paa Grund af det udstedte Document være forpligtet til at betale Summen uden saadan Undersøgelse	759, 761.
--	-----------

Hittegods (ulovlig Omgang med).

En Tiltalt, der i en Gaard havde bemægtiget sig nogle Fjerkreaturer, til hvilke ingen Eier kunde udfindes, anset med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 58	94.
En Tiltalt, der havde bemægtiget sig 2 i en Leergrav svømmende Vænder, hvis Eier ikke senere var bleven opspurgt, anset med Tyvsstraf	125.
En Tiltalt, der havde beholdt nogle Penge, som hans Børn havde fundet paa Gulvet og som han antog vare faldne ud af en Vest, tilhørende en hos ham boende Person, anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1	146.
En Tiltalt, som havde tilegnet sig en Plante, som han havde fundet drivende i Søen i Nærheden af Lynetten og som var bortkommen fra et der paa Strømmen liggende Skib, anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 58	155.
En Tiltalt, der Dagen efter en Ildbrand havde begivet sig ud til Brandstedet og tilegnet sig et Par i den til Eiendommen hørende Have henkastede Beenklæder, der tilhørte Brandlidte, anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 58	335.

- En Tiltalt, der havde falbudet et af ham paa Gaden fundet til 12 à 16 p. vurderet Stykke Træ, men derefter bortkastet samme, frifunden, da Lovgivningen om Hitttegods ikke kunde antages at have sigtet til saadanne Gjenstande 367.
- En Tiltalt, der havde tilegnet sig en saakaldet Jagetross, som han havde forefundet liggende i Helsingørsk Havn med den ene Ende slunget om en af Havnens Fortøiningspæle, anseet, da den ikke kunde statueres at have været i Havnevesenets Væge og ei heller at være derelinqueret af et Skib, der havde forladt Havnen, efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 588.
- Et tiltalt Fruentimmer, der blev antruffet med nogle af hende fort isforveien fundne Koster, ikke anseet med Straf, da det endnu ikke havde været muligt for hende at oplyse dem, og hun ikke havde foretaget noget med dem, hvorved hun kjendeliggen havde tilegnet sig dem 659.
- Et tiltalt Fruentimmer, der havde fundet en hendes Huusbond tilhørende Tegnebog med Penge i Entreen ved Trappen, der førte til hendes Huusbonds Værelse, og tilegnet sig den, anseet, da Tegnebogen efter Eretet, hvor den fandtes, ikke kunde siges at være kommen ud af Eierenes Besiddelse, med Thyvstraf. En Medtiltalt, hvem hun havde underrettet herom og med hvem hun vilde dele Pengene, kun anseet for efterfølgende Deelagtighed i ulovlig Dmgang med Hitttegods, da hun havde fortalt ham, at Tegnebogen var funden i Gaarden 693.
- En Tiltalt, der havde fundet et Raadhr liggende skudt og med udtagne Indbolde, hvorved det maatte ansees belegnet, at det da havde været Rogens Besiddelse undergivet, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 695.
- En Tiltalt, der havde tilegnet sig 3 af ham fundne Stykker Favnebrænde, som vare tabte i Skoven af Vogne, hvormed Eieren lod kjøre Brænde til Stranden, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 58. 699 (jfr. 701).
- En Tiltalt, der havde solgt nogle Gjenstande, som han angav at have kjøbt af en Anden, der ved Afhændelsen meddeelte ham at have fundet dem, anseet med en arbitrair Straf i Analogi af Forordningen af 11te April 1840 § 77 cfr. § 58 111 (jfr. 112).
- En Tiltalt, der havde givet sin Hustru Tilladelse til at sælge en af hende funden Gjenstand, Hjøndt han vidste, at den var uoplyst Hitttegods, anseet efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 §§ 58 og 77. 627.
- En Tiltalt frifunden, da det ikke kunde ansees bevist, at den omspurgte Gjenstand havde været i hans Besiddelse 363.
- Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 endvidere idomt:

Hoer.

- En for Hoer Tiltalt, hvis Defensor for Underretten havde yttret, at Tiltalte underkastede sig Sagens Afgjorelse ved Resolution, anseet med Hoerstraf, uden at der fandtes Anledning til i den ommeldte Henseende at søge nærmere Oplysning, da Tiltalte ved Forhørdelsen af den indankede Dom, ved hvilken han var anseet med Straf for Hoer, havde erklæret sig tilfreds med samme, hvorfor han ialfald maatte ansees at have strafalbet den ommeldte Uttring af hans Defensor..... 122.
- En Tiltalt, der var separeret fra sin Hustru, anseet for 2den Gang begaaet Hoer efter Lovens 6—13—24, 2det Membrum, jfr. Forordningen af 24de September 1824 §§ 2 og 4 746.
- Straf idomt efter Lovens 6—13—24, 1ste Membrum, jfr. Forordningen af 24de September 1824..... 135, 253, 260.

Hæleri.

- En tiltalt Kone, der af sin Mand havde modtaget forskjellige sjaalne Gjenstande, frifunden, da det ikke var godtgjort, at hun havde været vidende om, at de vare ulovlig erhvervede 25 (jfr. 31).
- En Tiltalt, der, da der fra Politiets Side skete Efterlysning, havde lagt Dølgemaal paa at have modtaget en Kniv, uagtet han formodebe, at den var sjaalen, frifunden, da det ikke var oplyst, at han paa den Tid endnu var i Besiddelse af Kniven 172.
- En Tiltalt efter Omstændighederne frifunden. En Tiltalt, som under en Mansagning havde lagt Skjul paa nogle Koster, som hun forinden Mansagningen ikke formodebe vare sjaalne, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 23, idet Hensigten med at lægge Skjul paa dem, efterat hun havde faaet Formodning om, at de vare sjaalne, ikke var at fravende Gieren Kosterne. En Tiltalt, som under en Mansagning efter en Andens Tilskyndelse havde bortkastet en Sæt med Koster, som hun dog ikke gjorde sig nogen Tanke om vare sjaalne, frifunden, navnlig efter hendes Forklaring om den Sindsstemning, hvori hun dengang befandt sig og den af hende senere udviste aabne Fremgangsmåde 265.
- En Tiltalt, der mod sin vedholdende Benægtelse ikke kunde ansees tilstrækkelig overbevist at have gjort sig skyldig i det ham paafigtede Hæleri, frifunden for Actors videre Tiltale..... 312.
- En Tiltalt frifunden, da det ikke var beviist, at han, da han modtog Kosterne, vidste eller formodebe, at de vare sjaalne..... 604.
- Et tiltalt Fruentimmer, der havde hjulpet med at bortbære nogle af hendes Mand sjaalne Koster, frifunden, da hun, som havde fraraadet Tyveriet, ikke havde havt til Hensigt herved at forskaffe sig nogen Fordeel eller at at vanskeliggjøre Tyveriets Opdagelse..... 699 (jfr. 703).
- En Tiltalt, der havde fjoet endeel Gjenstande, som vare erhvervede paa bedragerisk Maade, hvilket han imidlertid nægtebe at have havt Kundskab

Pag.

- eller Formodning om, anseet med Straf efter Placaten af 24de September 1841 § 1 25 (jfr. 32).
- En Tilstalt, der af et 8-aarigt Barn havde modtaget noget Hønning, kjendt hun var overbeviist om, at Forældrene vare uvidende om, hvad Barnet foretog sig, anseet med Straf efter Placaten af 24de September 1841 . . . 36.
- Nogle Tilstalte frifundne af Mangel paa Beviis 497 (jfr. 508).
- Et tilstalt Fruentimmer, der havde kjøbt en Gjenstand, som hun antog for ulovlig erhvervet, ikke anseet ligestrem efter Lovgivningen om Hæleri, da det ikke var konstateret, at et Tyveri havde fundet Sted, men efter denne Lovgivnings Analogi 140.
- En Tilstalt, der havde indladt sig i Handel med en Anden om en Gjenstand, som han vidste, denne havde stjaalet, men uden at der blev noget af Handelen, da Gjenstanden ikke kunde findes, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. § 80 497 (jfr. 507).
- Et tilstalt Fruentimmer, der oftere af sin Mand havde modtaget Fødevarer, som hun antog vare stjaalne, hvilket sidste imidlertid ikke var tilstrækkelig beviist, anseet med en arbitrair Straf af 5 Dages Fængsel paa Wand og Brod 555.
- En Tilstalt, der tidligere havde været straffet for Tyveri, nu anseet for Hæleri, begaaet inden den forstnævnte Dom overgik ham, med en Tillægsstraf . . 94.
- Straf for Hæleri endvidere idømt . . . 38, 111 (jfr. 114), 225, 265, 312, 321, 350, 407, 497 (jfr. 506 og 507), 588, 599, 664, 676, 683, 769.

Hævd.

Antaget, at Ret til Kjørsel over en Andens Jordlod ikke var erhvervet ved ordinair Hævd, da der vel havde været Kjørsel over Lodden i over 20 Aar, men der havde ikke været nogen egentlig Dei, men kun et ved Kjørsel i den lynchbegroede Hebe dannet Hjulspor, hvis Veliggenhed flere Gange, efterhaanden som Lodden var bleven opdyrket, var bleven forandret . . . 229.

Inddømming.

Et til Inddømming af Magleby Noer paa Langeland oprettet Actieselskab kjendt uberettiget til Eiendom over det saakaldte Lunde-Noer, da det ikke var godtgjort, at der ved den som Udkøbst for Selskabet paaberaabte kongelige Resolution, i hvis Følge der fra det Offentliges Side Intet havde at erindre imod, at det Actieselskab, som agtedes oprettet for at inddømme det saakaldte Magleby-Noer, erhvervede det Areal, som indvandt ved den tilsigtede Inddømming, var sigtet til den Deel af samme, som bar Navnet Lunde-Noer, og sidstnævnte Noer, som allerede tidligere var adskilt fra den øvrige Vandflade ved en Dømming, ialfald ikke kunde siges at være indvunden ved den af Selskabet foretagne Inddømming, samt da den som subsidiair Hjemmel paaberaabte Skrivelse fra den tilgrændsende Lehnsbesidder ikke fandtes tilstrækkelig forbindende for denne . 64.

Indiciebeviis.

Et efter Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis anseet

tilveiebragt mod en Tiltalt for at have gjort sig skyldig i voldeligt Overfald	19.
En Tiltalt ved Indicier anseet overbeviist at have gjort sig skyldig i atten-teret Røveri	527.

Indirecte Tyvs- og Hæleri-beviis.

Et tiltalt Fruentimmer, i hvis Kiste var funden nogle sjaaalne Koster, anseet efter Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 for Hæleri. Hendes medtiltalte Mand frifunden, da han ikke fandtes overbeviist at have været i nogen saadan Besiddelse af de ommeldte Koster eller ved den af ham som Inquisit afgivne urigtige Forklaring at have lagt saadant Dolgemaal paa disse Koster, at han kunde belægges med Straf	475.
En Tiltalt frifunden, da Identiteten af de i hans Besiddelse fundne Koster med de sjaaalne ikke var tilstrækkelig beviist, og hans Forklaring om hans Hjemmel ei heller turde statueres at være urigtig	182.
En for Gaaretyveri paa Jøland Tiltalt, der havde anbragt sit Gaaremærke paa et Gaar, som efter hans egen Tilstaaelse havde tilhørt en Anden, frifunden, da hans Forgivende om, at han havde afkjøbt Gieren Gaaret, efter det Oplyste ikke kunde forkastes	279.
En Tiltalt frifunden, da der ikke var tilveiebragt Beviis for hans Besiddelse af de sjaaalne Koster	465.
En Tiltalt ikke antaget at kunne sælbes med Hensyn til en i hans Besiddelse funden sjaalen Gjenstand, da det var oplyst, at den var sjaalen ved et af en Anden begaaet Tyveri og Tiltalte ikke ellers var overført noget Ulovligt med Hensyn til denne Gjenstand	111 (jfr. 114).
En Tiltalts Erkjendelse af, at den i hans Besiddelse fundne Gjenstand tidligere havde været i Bestjaalnes Besiddelse, af hvem han foregav at have kjøbt den, ikke antaget under de forhaandenværende Omstændigheder at kunne gøre Eiendomsbeviis overflodigt	25 (jfr. 29).
En Tiltalt frifunden, da der ikke var tilveiebragt noget Eiendomsbeviis med Hensyn til den i hans Besiddelse fundne Gjenstand	140, 359.
En Tiltalt i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 straffet for Hæleri, da hans Forklaring om, hvorledes han var kommen i Besiddelse af de sjaaalne Koster, stod i Strid med de oplyste Omstændigheder	59.
En Tiltalt, der var funden i uhjemlet Besiddelse af en den tidligere Besidder mod Vidende og Villie strakommen Pibe, med Hensyn til hvilken Gierens Eiendomsret og ovennævnte Tredeemand's Besiddelse paa den Tid, Tyveriet udøvedes, maatte ansees tilstrækkelig godtgjort, straffet i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 for Hæleri	309.

Pag.

- Straf for Hæleri idomt i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 312, 555, 756.
- Straf for Lyveri idomt i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 16, 359, 363, 369.

Interessentskab.

- Antaget, at en Interessent i et falleret Handelsfirma maatte opfylde de af Firmaet indgaaede Forpligtelser, da han ved et Circulaire fra Firmaet var optaget i dets Forretning, med Tilføiende at han underkrev dets Navn 793.

Intervenient.

- Den af en Intervenient udtagne Appel-Stævning til Høiesteret ikke efter Indstævntes Paastrand afviist, da de paaanførte Retshandlingener vedrørte Intervenienten personlig 547.
- Antaget, at det Forhold, hvori en Trediemand var traadt til Indstævnte ved en imellem dem oprettet Kjøbecontract angaaende den Eiendom, hvorom Sagen dreiede sig, ikke kunde berettigge ham til som Intervenient at indblande sig i Sagen og forlange den udsat for derunder at varetage sit Løb 547.

Justitsfog.

- Skadeserstatning under en Justitsfog ikke tilkendt den, der havde kjøbt de sjaalne Koster 190.
- Antaget, at en Justitsfog ikke kunde bortfalde paa Grund af at Tilkalte var afgaaet ved Døden efter Sagens Indstævning for Overretten, da der under Sagen kun var Spørgsmaal om Boder, som, overensstemmende med Reglen i Forordningen af 6te December 1743 § 12, meget vel kunde inddrives i hans Bo, jfr. K. N. D. af 18de Marts 1720 I. § 18 og Forordningen af 3die December 1828 § 44 Nr. 3 661.

Kirkegods.

- Antaget, at Gierne af en Kirke paa Island, som i en Række af Aar havde svaret til Præsten, istedetfor Smør, et Pengebeløb af 10 Aldr. 64 ß., maatte være pligtige at svare i Smørleier aarligen 180 Pund Smør eller dets Æquivalent i Penge efter hvert Aars Capitelstort, da det var givet, at der tilkom Kirken 180 Pund Smør, som principaliter skulde hvedes in natura og kun, hvor Omstændighederne gjorde dette umuligt, kunde erlægges i Penge, hvoraf fulgte, at Ret til Ydelse paa sidstnævnte Maade ei kunde være Gjenstand for Erhvervelse ved Hævd eller Albers Tids Præscription, og Gierne havde ei heller paa anden Maade godtgjort at have erhvervet Ret til at afgjøre den ommeldte Naturalpræstation med en staaende Pengebetaling 210.

Kjøb og Salg.

- Antaget, at en Sælger, der blev tilpligtet i Genhold til en afsluttet Handel

at udlevere en Hest, ikke kunde tilpligtes at give Kjoberen yderligere Erstatning for Afsvanet af Hesten, end Renten af Buderingssummen, da det ikke var oplyst, at Sidstnævnte havde lidt et saadant Tab, som kunde hjemle ham yderligere Krav 802.

Antaget, at det maatte paaligge Kjoberen af et Parti Kornvarer, da han ikke strax havde fremsat den Indsigelse, at Sæden ikke havde den accorderede Vægt, men i dets Sted endog paabegyndt Modtagelsen af samme, at fore Beviis for Rigtigheden af den senere fremsatte Paastand, at denne Vægt ved Ankomsttiden manglede, og da han ikke havde ført et saadant Beviis, samt da Sælgeren maatte være berettiget til, som skeet, at oplægge de ommeldte Varer, blev han tilpligtet, imod at erholde det oplagte Parti udleveret, at betale den accorderede Priis og Udgifterne ved Dplægningen m. m. 818.

See iøvrigt: Contract.

Kloster.

Antaget, at en Erspetantinde i Støvringgaard's adelige Jomfrukloster, der var oprykket paa en Hævningsplads og som, da der fra Ballo Stift var tilfagt hende en aarlig Pension, havde givet Afkald paa den hende af forstnævnte Kloster tillagte Hæving, maatte være berettiget til at forbeholde sig at træffe et endeligt Valg, naar hendes Plads i Rækkefølgen i sin Tid maatte være oprykket til at give Udgang til at indtræde som virkelig Conventualinde i Klosteret 378.

Kongen.

En Sag mod Civilisten angaaende en denne formeentlig paahvilende Forpligtelse til at udrede et Gagetillæg, afviist, uagtet Kongen havde givet Civilistens Directeur Tilladelse til paa dennes Vegne at modtage Søgemaal, idet der vel for Grundloven kunde med Kongens Tilladelse indbringes Sager for Domstolene, som angik de kongelige Kasser, men en saadan af Kongen som uindskrænket Souverain meddeelt Tilladelse hjemlede da tillige den vedkommende Domstol en særegen, ikke i den almindelige Lovgivning grundet, Jurisdictionsmyndighed, og den i nærværende Sag givne Tilladelse kunde i saa Henseende ikke sættes ved Siden af en lignende Resolution af den souvæaine Konge, ialfald ikke i den givne Form 484.

Leie.

En Contract, hvorved en Jord var bortleiet saaledes, at Eieren ikke kunde opsigge Leieren og dennes Husfru, fortolket saaledes, at Husfruens Ret ikke bortfaldt derved, at hun efter Mandens Dod indgik nyt Egtelkab 384.

Antaget, at ifølge Lovgivningen Fremleie af Jordebudg ordentligvis ikke kan antages tilladt Leietageren, medmindre han dertil har speciel Hjemmel i Contracten, og at en Contract, hvorved Jord var overdraget i Leie for

Sag

50 Aar, saaledes at, hvis Feieren, der dengang var 60 Aar gammel, forinden skulde ved Døden afgaae, skulde hans Enke og Arvinger have Ret til at fortsætte Feiermaalet, ikke indeholdt en saadan Hjemmel 806.

Feiermaal.

En for gientaget Feiermaal anlagt Sag ikke tagen under Paakjendelse, da Bestemmelsen i Cancelli-Circulæret af 19de October 1799 ikke med Hensyn til samme var bleven iagttagen 253.

Lotteri.

See Spil.

Løsgængerhed.

Nogle tiltalte Fruentimmer, der havde bedrevet Utugt for Betaling, frifundne, da de af Politiet havde havt Tilladelse til at ernære sig ved saadant Erhverv 641 (jfr. 649).

En Tiltalt, hos hvem der logerede offentlige Fruentimmer og som i Betaling for Kost og Logis modtog, i Forhold til hvad de fortjente, 3 à 4 Mk. daglig, frifunden, da Analogien af Lovens 6—22—5 ikke fandtes anvendelig efter Bestaffenheden af det Forhold, hvori hun havde staaet til bemeldte Fruentimmer 641 (jfr. 644 og 648).

Et tiltalt Fruentimmer, der ikke blot havde tilstedet, at der i hendes Huus blev bedrevet Utugt af offentlige Fruentimmer, men ogsaa selv havde opfordret og lokket Mandfolk dertil og ladet hente Fruentimmer til dem, samt i Reglen oppebaaret Halvdelen af den til Fruentimmerne derfor erlagte Betaling, anseet efter Analogien af Lovens 6—22—5. Tiltaltes Mand anseet efter Analogien af samme Lovsted, da det utugtige Forhold med hans Samtykke havde fundet Sted i hans Huus. . 641 (jfr. 643 og 647).

Løsgængereri.

Et tiltalt Fruentimmer, der i længere Tid, naar hun efter Tilhold meldte sig for at bevise, at hun ernærede sig paa lovlig Maade, havde opgivet at have havt Arbeide paa et bestemt Sted, uagtet hun intet Arbeide havde havt, anseet med Løsgængerstraf. 86.

En Tiltalt, der ikke havde efterkommet et ham givet Tilhold om at vende tilbage til sin Gjemstavn og tage fast Erhverv, ikke anseet for Løsgængereri, da den første Deel af Tilholdet manglede tilstrækkelig Bestemtthed og den sidste Deel forsaavidt ikke fandtes stemmende med Forordningen af 21de August 1829 § 1, som vedkommende Politimester ei var istand til at medvirke til, at Tiltalte erholdt fast Erhverv 414.

En Tiltalt, der havde undladt at efterkomme et Tilhold om at anmelde, naar han forandrede Logis, og ugentlig at møde for at godtgjøre, hvor han havde havt Arbeide, og som i længere Tid havde drevet om, anseet efter Forordningen af 21de August 1829 201.

- Straf efter Forordningen af 21de August 1829 for Unblabelse af at efterkomme et Tilhold om at forskaffe sig Arbeide og ugentlig møde paa Politikammeret for at godtgjøre sit Erhverv 321.
- Straf efter Forordningen af 21de August 1829 for at have unbladt at efterkomme et Tilhold om at melde sig til Politiprotocolen, naar Tiltalte atter vendte tilbage til Jurisdictionen 329.
- En Tiltalt, der i længere Tid havde unbladt at efterkomme et ham, efter at han havde erklæret sig istand til selv at forskaffe sig lovligt Erhverv, givet Tilhold om ugentlig at melde sig for Politiet og godtgjøre lovligt Erhverv, anset efter Forordningen af 21de August 1829..... 767.
- En Tiltalt, der imod et ham givet Tilhold havde begivet sig hertil Staden og taget Ophold her, uden at anmeldte saadant til Politiprotocolen, anset efter Forordningen af 21de August 1829..... 778.
- En Tiltalt, der havde unbladt overensstemmende med et ham tidligere givet og, efterat en Dom for Løsgængerer var ham overgaaet, mundtlig indskærpet Tilhold om at henvende sig til vedkommende Sogns Fattigvæsen om Arbeide, anset for Løsgængerer 514.
- En Tiltalt, der i længere Tid havde unbladt at efterkomme et ham givet Tilhold om at anmeldte Forandring af Logis og ugentlig melde sig paa Politikammeret, tilfunden at behandles overensstemmende med en Løslabelsesresolution 367.
- En Tiltalt, der med sædvanligt Tilhold var udlagt paa Ladegaarden og som havde forladt det ham derfra anviste Arbeide, men samme Dag blev anholdt, ikke anset med Straf, da det, efter hans Paaastand, havde været hans Hensigt at vende tilbage til Ladegaarden om Aftenen 58.
- En Tiltalt, der, efterat have erholdt Tilladelse til at gaae ud med Paalæg om at komme hjem til vedkommende Fattighuus samme Dags Aften, først vendte tilbage, skjøndt dog af egen Drift, den paafølgende Dags Eftermiddag, ikke domt for Løsgængerer..... 201.
- Straf idomt efter Forordningen af 21de August 1829 for imod et givet Tilhold at have forladt Fattigvæsenets Forsorg og derefter streiset om uden lovligt Erhverv..... 54, 57, 97, 149, 156, 333, 516, 614, 744, 774.

Meened og falsk Forklaring for Retten.

- En Tiltalt, der under en edelig Forklaring forsættigen havde fortiet Omstændigheder, som han vidste maatte have Indflydelse paa Sagen og hvorom han maatte indbringe, at hans Forklaring udtrykkelig var bleven æfket, anset med Straf efter Forordningen af 15de April 1840 § 1 ... 11.
- En Tiltalt for falsk edelig Forklaring anset med Straf efter Forordningen af 15de April 1840 § 1 11.
- Straf idomt efter Forordningen af 15de April 1840 § 8 jfr. § 1..... 146.

- En Tiltalt, hvis Protocolten tilførte beedigede Forklaring ikke stemmede med Sandheden, ikke anseet med Straf, da der ikke fandtes Foie til at forkaste hans Paastand om, at hans virkelig afgivne Forklaring ikke aldeles fuldstændig var tilført Protocolten og da den Mangel paa Opmærksomhed, som han maatte have udviist, navnlig ved ikke at foranledige den flete Protocoltilførsel berigtiget, efter Omstændighederne ikke fandtes at kunne paadrage ham criminel Ansvar 11.
- En Tiltalt, der havde forsøgt at bevæge en Anden til at afgive en Forklaring, som Tiltalte ansaae for hensigtsmæssig, ikke anseet efter Forordningen af 15de April 1840 § 5 og § 11, da det ikke var oplyst, at Forklaringen var factisk urigtig eller at Tiltalte ansaae den for falsk, men derimod efter Analogien af bemeldte Lovbestemmelser, da Tiltaltes Forhold var utilbørligt, idet han ikke kunde vide, om den Anden kunde afgive Forklaringen med subjectiv Sandhed 492.
- Nogle for usandsfærbig Forklaring for Retten Tiltalte frifundne, da de efter deres Stilling til Sagen havde haft Grund til at betragte sig som Inqvister 699 (jfr. 703 og 705).
- Nogle Tiltalte for urigtig Forklaring for Retten, som de dog af egen Drift havde tilbagekaldt, ansæte efter Forordningen af 15de April 1840 § 5 sidste Membrum 414, 470.
- Straf for falsk Forklaring for Retten idømt efter Forordningen af 15de April 1840 § 5 321, 414, 710, 728.
- Straf for at have aflagt falsk Forklaring for Retten og for at have forledet en Anden hertil, idømt deels efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, deels efter samme Forordnings § 11 jfr. § 5 276.
- Straf for at have forledet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten idømt efter Forordningen af 15de April 1840 § 11 jfr. § 5 509, 710.

Mølle.

Endeel Mølleiere m. Fl. tilpligtede efter Paastand af en til Soen, hvorfra de forsynedes med Vand, stødende Grundeier, som havde Ret til Fiskeri og Korfjær i Soen, at forandre en af dem bygget ny Sluse, saaledes at den ikke saa dybere end den ældre Sluse, idet det var godtgjort, at den nye Sluse udøvede en skadelig Indflydelse paa Fiskebestanden og Korfværten i bemeldte So, navnlig derved, at dens Bund saa dybere end den ældre Sluses, og Mølleierne ikke kunde opløse at have været berettigede til den af dem foretagne Forandring 853.

Næringsbrug (uberettiget).

En fremmed Kjøbmand, der her i Landet havde solgt Træløst paa den Maade, at han henvendte sig til de autoriserede Mæglere og for dem opgav, hvilke Varer han vilde sælge, hvorefter disse afsluttede Handelen, anseet, for ikke at have løst det i Forordningen af 8de Juni 1839 § 4

- ommeldte Udgangsbeviis, med en Kjendelse til Statskassen og Mulet til Byens Fattiggæsse, da efter bemeldte Forordnings § 1 jfr. § 4 Udgangsbeviis er nødvendigt til den blotte Falghjælp og da de særlige Bestemmelser om Skippers Udsalgret ikke berettiger til at antage, at anden Trælasthandel kan drives af Fremmede heri Landet uden under Jagtagelse af Forfkrifterne i Forordningen af 8de Juni 1839 163.
- Antaget, at Salg i hele Stykker af Bomuldsstoffer eller saadanne, som maa sættes i Glasde dermed og Salg i Dufinviis af lignende Beklædningsstykker, som Handsker o. s. v. ifølge Forordningen af 4de August 1742 § 11 maatte betragtes som Handel en gros, og at Auctionsalaiuret for Salget af disse Varer desaaafg kun skulde beregnes efter Forordningen af 27de Juli 1832 § 1 574.
- Straf for uberettiget Udsalg og Udsjænkning af Brændeviin idomt efter Loven af 29de December 1857 §§ 77 og 78 jfr. § 81 276.
- Straf for ulovlig Brændeviinsubsjænkning idomt efter Loven af 29de December 1857 § 78 544.
- En Tiltalt, der tidligere havde været anseet 3 Gange efter Placaten af 20de Mai 1835 for uberettiget Udsalg af Brændeviin deels ud af Huset, deels til Fortæring paa Stedet, nu anseet for ulovligt Brændeviinsubsalg ved hans Kone, der paa hans Ansvar forestod Udsalget, med Mulet efter Loven af 29de December 1857 § 77 i Medfør af § 82 for denne Brode 4de Gang begaaet 419.
- Omkostninger, Salair m. v.**
- Misbilliget, at en Overretsdøm havde tiltraadt Underretsdømmens mod Placaten af 30te Juli 1819 stridende Ansættelse af Diætpenge for Defenser til et bestemt Beløb 412.
- Panteret.**
- En almindelig Pantfætning af en Kjobmands Varelager 2c., med Alt hvad han eier og eiende vorder, medens hans Virksomhed som Kjobmand dog vedvarede, ikke antaget at betage ham Raadighed til at sælge af dette Lager, selv i en meget betydelig Udstrækning 157.
- Pengeafpresning.**
- En Tiltalt, der havde afpresset en Anden, som havde haft legemlig Dmgang med hans Hustru, en Gjældsforfrevning og som efter foregaende Aftale med sin Kone havde søgt at afpresse en Anden, hvem han paaftod at have grebet i legemlig Dmgang med Konen, Penge, anseet efter Lovgivningens Analogi, jfr. Forordningen af 11te April 1840 § 76 cfr. §§ 37 og 80 217.
- En Tiltalt, der efter Aftale med sin Hustru havde overraffet hende sammen med en Person, der vilde pleie legemlig Dmgang med hende, og derefter havde afpresset ham Penge, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 641 (jfr. 645).

Pag.

En Tiltalt, der sigtedes for Deelagtighed med en Medtiltalt i at fravende en Anden, af hvem Medtiltalte angav at være besvangret, Penge, frifunden, da Tiltalte antog, at Medtiltaltes Anbringende forholdt sig rigtigt 641 (jfr. 648).

En Tiltalt, der under sit Svangerskab havde henvendt sig til forskellige Mandspersoner, som hun havde havt Samleie med, og, under Trubsel af at ville udlægge dem som Barnefædre, afpresset dem Penge, anseet, da hendes Forhold ikke kunde betragtes som egentligt Bedrageri, idet hun ikke havde havt fuldkommen Visshed om, af hvem hun var besvangret, efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 76... 641 (jfr. 649).

Pension.

Antaget, at der ved Beregningen af det Tilskud, som i Medfør af Loven af 5te Januar 1851 § 3 in fine skal gives den Embedsmand, som, efterat hans tidligere Embede er inddraget, modtager et nyt mindre Embede, skal, naar han ikke har beklædt det tidligere Embede i 5 Aar, alene tages Hensyn til de Indtægter, han har havt i den Tid, han beklædte Embedet; antaget, at Pensionslovens § 4 Nr. 3 om Afkortning med Hensyn til Embedets uvisse Indtægter ikke var anvendelig i det foreliggende Tilfælde 381.

Politi.

Antaget, at Politiet maatte være forpligtet til at give Gieren af en Jordlod, over hvilken Politiet af sanitaire Grunde havde til Bortskaffelse af nogle Ureenligheder ladet grave en Groft, Erstatning for det ham herved paaførte Tab, hvorimod Eagen, forsaavidt det ved den indankede Dom var paalagt Politiet at lade Groften tilkaste, bortfaldt, da det for Høiestret var opløst, at saadant allerede var skeet..... 836.

En Tiltalt, der havde undladt at efterkomme et ham af Politiet om Forandring med Hensyn til en i hans Gaard henliggende Modding m. v. givet Tilhold, anseet med Mulct efter Lovgivningens Analogi..... 51.

Nogle Tiltalte for det af dem udviste fredsforstyrrende Forhold ved paa en hemmelig Maade om Natten at have odelagt Andres Gods, ansete med Fængsel paa Vand og Brød..... 509.

En Tiltalt, der gjentagende havde truet med Ildspaaættelse og havde tændt Ild i nogle af ham i Haven ud for hans Huus udbragte Spaaner, for at skræmme Byens Beboere, antaget herved at have gjort sig skyldig i et fredsforstyrrende Forhold, som derhos ikke kunde antages at have været uden al Brandfare, og herfor efter Lovgivningens Analogi anseet med en arbitrair Straf af 3 Uge 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. 748.

Postvæsen.

Føreren af et udenlandsk Skib og en Kjøbmand paa St. Thomas, hver ansete med Mulct for Overtrædelse af Postanordningen af 10de Juli

Pag.

1855, idet Forskævnte, skjøndt dertil opfordret af Havnemesterens Assistent, havde vægret sig ved at udlevere til Postvæsenet en Pakke Breve fra Udlandet og afleveret dem til Kjøbmanden, til hvem han var con-signeret, og idet Sidskævnte selv havde ladet dem omdele i Byen 215.

Presens Brug.

En tiltalt Redacteur anseet med Mulet efter Placaten af 1ste December 1779 for et i Bladet indrykket Anvertisement, hvorved et Lægemiddel falskedes, uden at foregaaende Samtykke dertil habdes fra Stadslagen eller Sundhedscollegiet 411.

See iøvrigt: Trefornærmeiser.

Procedure.

Antaget, at Mangel af nogle af Indskævnte fremlagte Documenter ikke kunde være til Hindrer for Sagens Paakjendelse, da Indskævnte, der havde erholdt dem udlaant, selv havde bortkastet dem, og Indholdet af dem desuden ikke directe vedkom Sagens Gjenstand 585.

Antaget, at der ex officio maatte tages Hensyn til den Indsigelse, at ikke alle Vedkommende havde deeltaget i eller vare inddragne under Sagen, saa at den ikke kunde være for seent fremsat, men Indsigelsen ikke tagen tilfulde, eftersom Dommen ikke vilde erholde Retsvirkning udenfor Retsforholdet mellem Parterne 853.

Quaksalveri.

Straf idomt efter Loven af 3die Marts 1854 414.

Retsgebeet.

Antaget, at det maatte bedømmes efter den danske Verelovgivning, hvorvidt der var givet en i Horsens boende Endossent, som ligeledes der havde foretaget Endosseringen, betimelig Underretning om den i Altona, hvor Acceptanten boede, foregaaende Protest af en Verel 538.

En Tiltalt, der i Udlandet havde forandret Mærkatallet paa et ham meddeelt Pas og foreviist det forfalskede Pas for den danske Gesandt i Wien, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum 14.

En Sag mod flere Tiltalte afviist, forsaavidt den angik en i Slesvig boende Tiltalt, der ved Ransgning var funden i Besiddelse af en sjaalen Gjenstand, som Tiltalte angav at have kjøbt i Jylland, og med Hensyn til hvilken Betingelserne for det indirecte Tyvsbeviis vare tilstede, da Eigtelsen maatte antages nærmest at gaae ud paa, at Tiltalte skulde have gjort sig skyldig i Galeti ved i sit Hjem at have modtaget den sjaalne Gjenstand og Lovovertrædelsen altsaa maatte betragtes som udøvet i Slesvig, for hvilket Retsterritorium Forordningen af 29de November

Pag.

1837 § 5 ikke kunde have Gylbigheb, ligesom Forordningen af 3die Juni 1746 ikke kunde anvendes, da Tilstalte ikke tillige sigtedes for en i Kongeriget begaaet Misgjerning..... 475.

Rettsens Pleie.

En Underdommer paalagt Mulct efter Forordningen af 3die Juni 1796 § 35 for ikke at have tilbørlig fremmet en Justitsfag..... 19, 81.

En af en Part under Proceduren brugt fornærmelig Yttring om Modpartens Sagfører mortificeret og Mulct til Fattigvæsenet og Justitskassen herfor paalagt..... 733, 737.

En af en Part under en Injuriefag nedlagt Paastand om Anvendelse af Tremarksstraf mortificeret, hvorimod der ikke fandtes Anledning til herfor at idomme Mulct..... 763.

Roveri.

2 Tilstalte, der med Vold havde frataget en Person hans Uhr og Rjede, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 34, 1ste Membrum... 172.

En Tilstalt ved Indicier anseet overbevist at have gjort sig skyldig i attentet Roveri, forbundet med personlig Mishandling, og herfor anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 34 ifr. § 80..... 527.

Straf idomt efter Forordningen af 11te April 1840 § 34, 4de Membrum, forste Pasfus..... 438.

En Tilstalt, der med umiddelbar mordersk Beslutning havde foretaget et roversk Anfald paa 2 Personer og dræbt disse, samt derefter tilvendt sig deres Penge, anseet ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 34 med Straf efter Lovens 6—9—12..... 1.

Selvtægt.

En Citants Paastand om, at en Indstævnt skulde ansees med Voldsbøder eller Mulct, fordi han ved at grave en Groft havde hindret Citantens Færdsel over Indstævntes Lod, hvortil Citanten ansaae sig berettiget, ikke tagen tilfulde, da Citanten havde villet benytte Færdselen over Lodden i et større Omfang, end han var berettiget til og Indstævnte desuden havde handlet bona fide..... 718.

Servituter og andre Eiendomsbyrder.

Antaget, at det ved Bidner, hvis Forklaringer omfattede et Lidsrum af 30 til 45 Aar, efter Omstændighederne maatte ansees for tilstrækkelig godtgjort, at en Part ved Alderstidshævd havde erhvervet Ret for sin Gaard til Veisfart over en Andens Lod, dog kun saalænge denne ikke var besaaet eller udenfor Hegnstiden..... 718.

Antaget, at Ret til Rjorsel over en Andens Jordlod ikke var erhvervet ved ordinair Hævd, da der vel havde været Rjorsel over Lodden i over 20 Aar, men der havde ikke været nogen egentlig Wei, men kun et ved

Kjørsef i den lynchbegroede Hebe dannet Hjulspor, hvis Beliggenhed flere Gange, efterhaanden som Lodden blev opdyrket, var bleven forandret, og fremdeles antaget, at der ikke var vundet Hævd paa Kjørsefelen ved Alders Tids Brug, da Vidnernes Forklaring, der iøvrigt omfattede et Tidsrum, der ellers vilde være tilstrækkeligt til Alders Tids Hævd, tilslige gif ud paa, at der i den forud for dette Tidsrum gaaende Tidsperiode ingen Kjørsef stete eller Bei fandtes over Lodden 229.

Skadeserstatning.

Skadeserstatning under en Justitsfog ikke tilkjendt den, der havde kjøbt de stjaalne Koster 190.

En af en Godseier, der ansaae sig for krænket i den Medieendomsret, der efter hans Formening for $\frac{1}{10}$ Dele tilkom ham i en saakaldet Fælledslob, derved at en Anden, som kun for $\frac{1}{10}$ Deel skulde være interesseret i bemeldte Lob, egenmægtig havde udgravel og bortført Kalksteen fra denne, — neblagt Paastrand om Erstatning i den Anledning ikke tagen tilfølg, da det ikke var godgjort, at Godseieren havde Medieendomsret til den omspurgte Lob og altsaa heller ikke, at der ved den Andens Foretagender var gjort Indgreb i hans Eiendomsret 784.

Antaget, at Gieren af en Jordlob, over hvilken Politiet af sanitaire Grunde havde til Bortskaffelse af nogle Ureenligheder laadet grave en Groft, maatte være berettiget til af det Offentlige at erholde Erstatning for det ham herved paaforte Tab, da de ommeldte Ureenligheder ikke befandtes paa bemeldte Giers Grund og heller ikke hidrorte fra hans Eiendom eller noget Foretagende fra hans Side. Antaget, at Erstatningen for noget afflaaret Havre maatte bestemmes efter dens virkelige Værdi paa Roden og ikke efter dens Værdi som Gronnsfoder 836.

Skatter og Afgifter.

Antaget, at en Overdragelse af en Eiendom, uagtet dens Værdi med en ikke ubetydelig Sum oversteg den betingede Kjøbesum, ikke efter det Dophlyste kunde betragtes som en partiel Gave, men at den i sit hele Omfang maatte anses som et Salg, og at som Folge heraf den betingede Kjøbesum og ikke Gjenstandens virkelige Værdi maatte i Medfør af Forordningen af 3die December 1828 § 17 og 8de Februar 1810 § 2 Litt. a lægges til Grund ved Beregningen af Taxten for det stempede Papiir og af Halvprocentafgiften 341.

Antaget, at der i Anledning af Tinglæsningsen af de i Genhold til Lov af 8de April 1851 til Hæstere og Leiere paa Statens Gods udslede Skjoder paa disses til Eiendom overdragne Hæste- og Leiesteder skal i Medfør af bemeldte Lovs § 14 udredes Halvprocentafgift efter Forordningen af 8de Februar 1810 § 1 jvfr. § 2 a, idet Bestemmelserne i Lov af 4de Juli 1850 ikke antoges at kunne overføres paa disse Eiendomme 459.

Antaget, at den Omstændighed, at en Mand ved et confirmeret Testament havde ansat, hvad der ved hans Død skulde tilfalde 2 af hans Intestat-arvinger, nemlig en afdød Sønns umyndige Børn, til et vist bestemt Beløb, ikke i og for sig kunde forandre deres Stilling som Arvinger og gjøre dem til Legatarier, og at, da Boet desaaarsag i Medfør af Lovens 5—2—16 ikke kunde blive Gjenstand for privat Arvedeling, dets Behandling af Executorer og Skiftecommissairer i Medfør af Forordningen af 5te April 1754 ikke kunde fritage for Udbedelsen af Stiftesalarium og Udstedelsen af Skifteact 449.

Auctionsalair for Salget af enbeel Varer beregnet efter Forordningen af 27de Juli 1832 § 1, da Salget efter Forordningen af 4de August 1742 § 11 maatte betragtes som skeet en gros 574.

Spil.

En Tiltalt, der uden nogen pecuniar Fordeel havde afhændet nogle fremmede Lotterisjebler, hvoraf han tilfældig var kommen i Besiddelse, anseet efter Placat af 20de December 1771 cfr. Placat af 12te September 1823 468.

Stadsfæstelsesdomme.

See Pag. 161, 301, 572, 638.
See endvidere: Appel.

Stempelpapir.

Antaget, at et Beviis, hvorefter der skulde leveres et Antal Actier mod en bestemt Betaling, burde været skrevet paa stemplet Papiir af 1ste Klasse, og Indstævnte, der vel ikke var den oprindelige Ihændehaver af Beviset, men som senere havde modtaget det og var vedbleven at være Ihændehaver af det, anseet i Genhold til Forordningen af 3die December 1828 § 44 med en Mulct, fordi det var skrevet paa ustemplet Papiir. Antaget, at en paa Beviset tegnet Transport ligeledes burde være skrevet paa stemplet Papiir, og Indstævnte desaaarsag ligeledes mulceteret, fordi dette ikke var skeet 298.

Straf.

Antaget, at en Justitsfog ikke kunde bortfalde paa Grund af at Tiltalte var afgaaet ved Døden esier Sagens Indstævning for Overretten, da der under Sagen kun var Spørgsmaal om Boder, som overensstemmende med Reglen i Forordningen af 6te December 1743 § 12 meget vel kunde indbrives i hans Bo, jvfr. K. R. D. af 18de Marts 1720 I § 18 og Forordningen af 3die December 1828 § 44 Nr. 3 . . . 661.

Stævning.

Antaget, at en Bestemmelse i en Kjøbecontract angaaende Stævnings Forkyndelse paa den folgte Eiendom indeholdt en Berettigelse, men ikke nogen

Forpligtelse for Sælgeren, og den af Weberparten neblagte Paastand om Sagens Afvisning, fordi Stævningen ikke var forkyndt paa Eiendommen, besaaarsag ikke tagen tilfulge. 547.

J en Sag, hvorunder en Ublægsforretning var contrapaaanket til Stadfæstelse tillige med et Forlig, i Henhold til hvilket Ublæget vare foretaget, antaget, at den Omstændighed, at den Mand, hos hvem Ublæget var foretaget, ikke var stævnet, men derimod en Trebiemand, der som Hovedcitant havde paaanket Forliget, ikke var til Hindrer for Sagens Paaføjeelse, men derimod maatte medføre, at Afgjørelsen indskrænktes til at fratjende Sidstnævnte Ret til at erholde Ublæget ophævet. 706.

En Hoiesterets-Stævning afviist i Henhold til Lovens 1—2—3 jvfr. Forordningen af 16de Januar 1828 § 18, da denne, hvorved en Lands- over- samt Hof- og Stadsrets Dom var indanket til at kjendes uefterrettelig eller til Underkjendelse, Tilfidefattelse og Forandring, ikke fandtes at være forkyndt for bemeldte Ret 850.

Sundhedsvæsen.

En tiltalt Medacteur anseet med Mulet efter Placat af 1ste December 1779 for et i Bladet indrykket Avertissement, hvorved et Lægemiddel saldbødes, uden at foregaaende Samtykke dertil havde fra Stadsråden eller Sundhedscollegiet 411.

So.

Endeel Molleeiere m. Si. tilpligtede efter Paastand af en til Søen, hvorfra de forsynedes med Vand, stødende Grundeier, som havde Ret til Fiske og Korfjer i Søen, at forandre en af dem bygget ny Sluse saaledes at den ikke laa dybere end den ældre Sluse, idet det var godtgjort, at den nye Sluse udøvede en skadelig Indflydelse paa Fiskestanden og Korvarten i bemeldte So, navnlig derved at dens Bund laa dybere end den ældre Sluses, og Molleeierne ikke kunde oplyse at have været berettigede til den af dem foretagne Forandring. 853.

Testament.

Et, senere tingsløst, Document, hvorved en Arvefæstegaardmand mod en bestemt Kjøbesum og eventuelt en Aftægt, som han forbeholdt sig nærmere at bestemme, overdrog til sin Son sin Arvefæstegaard, saaledes at han selv skulde indtil videre vedblive at besidde og bestyre den, anseet paa Grund af dets Indhold og de deri forekommende Udtryk som en dispositio inter vivos. 104.

Tiende.

Antaget, at Besidderen af et Grevskab ikke havde vundet Alders Tid's Hævd paa at vedblive at svare, istedetfor Tiende, en fast aarlig Pengeafgift, som i en meget lang Aarække var ydet til Præsten, og da heller ikke det, han iøvrigt havde anført til Styrke for den af ham paastraæbe Tiende-

Raa.

frihed fandtes afgjørende, blev han tilpligtet at svare Tiendevederlag efter den af Tiendecommissionen stete Ansættelse..... 237.

Tilregnelighed.

En Tiltalt anseet med Straf for Zidspaasættelse, da han efter samtlige Omstændigheder og Sundhedscollegiets Betænkning maatte ansees for tilregnelig, idet den i Betænkningen gjorde Tilfoining, at han ikke kunde ansees for tilregnelig i sædvanlig Grad, ikke efter de i den danske Lovgivning i saa Henseende gjældende Regler kunde faae nogen videre Indflydelse 220.

Spørgsmaal om, hvorvidt en for Tyveri Tiltalt kunde ansees for tilregnelig 533.

Et for Blodskam tiltalt Fruentimmer, der havde havt Samleie med sin Broder, frifunden, da det ikke kunde statueres, at hun var i Besiddelse af den til at constituere Strafansvar fornødne Bevidsthed om sine Handlingers Betydning 513.

En for Brandstiftelse Tiltalt frifunden som utilregnelig 348.

Tilstaaelse.

En senere tilbagekaldt Tilstaaelse, om at være skyldig i Hæleri, efter Omstændighederne ikke tillagt afgjørende Betydning 604.

En Tiltalts Tilstaaelse om at have forsøgt paa at forgive sin Mand ikke funden at kunne lægges til Grund for en Straffedom paa Grund af de med sammes Afgivelse forbundne Omstændigheder og idet flere Data talte mod dens Rigtighed, og Tiltalte desaarfag frifunden 632.

Transport.

En Creditor, der havde erhvervet Dom over sin Debitor og ladet Dommen tingløse, anseet berettiget til for sit Tilgodehavende at gjøre Execution i en Debitor tilhørende Panteobligation, som denne efterat Dommen var tingløst havde transporteret til Trediemand 441.

En Transsent og Endossent af en Bexel, som ved Bexlens Afhændelse tilige stadesløst havde transporteret det af Acceptanten til Sikkerhed for den indgaæde Bexelforpligtelse udstedte Stadesløsbrev, antaget ikke herved at være indtraadt i nogen anden Stilling med Hensyn til Bexlen end den han som Transsent og Endossent indtog, og som Følge deraf blev han, da Bexlen havde tabt sin Gyldighed ogsaa som simpelt Gjældsdebrev, frifunden for Bexleierens Tiltale 796.

Tyende.

En Plantagearbejder i Vestindien for Arbejdsforsømmelse anseet med Straf efter den provisoriske Anordning af 26de Januar 1849 § 15, sidste Paragraph 331, 337.

En for Overtrædelse af Forordningen af 24de Juli 1822 og Lov af 10de Mai 1854 Tiltalt ikke funden, med særligt Hensyn til at han ikke havde været i Tyndeforhold i den omspurgte Tid, at have paadraget sig Strafsansvar 414.

Tyveri.

En Tiltalt frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis..... 25 (jvfr. 29), 182, 363, 375, 475, 497 (jvfr. 506) 550, 756.

En Tiltalt efter Omstændighederne anseet tilstrækkelig overbeviist at have gjort sig skyldig i Tyveri..... 434.

En Handelskærling, der havde vedgaaet at have taget Penge af Boutikkens Kuffen til Rager, Cigarer o. s. v., frifunden, da hans Principal havde tilladt ham at udtage Penge til Smaaafornødenheder..... 25 (cfr. 27).

En Tiltalt, som efter foregaaende, forinden Tyveriet blev begaaet, truffet Aftale havde kjøbt sjaalne Koster, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 588.

En Tiltalt, der Dagen efter en Ildbrand havde begivet sig ud til Brandstedet og tilegnet sig et Par i den til Eiendommen hørende Have henkastede Beenklæder, der tilhorte Brandlidte, ikke anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 11, men efter samme Forordnings § 58..... 335.

En Tiltalt, der i en utilregnelig Tilstand havde begaaet Tyveri og derefter paa en Tid, da han var sig bevidst, at han dertil var uberettiget, pantsat det Stjaalne, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 .. 533.

En Skomagersvend, der havde Bemyndigelse til i Mesterens Graværelse at sælge Godtøi i Boutikken mod contant Betaling, anseet med Tyvstraf, fordi han forat komme i Besiddelse af Penge havde bragt Godtøi ud i Byen og der solgt dette, som han foregav tilhorte ham selv samt derefter selv tilegnet sig Betalingen 190.

En Tiltalt, der af en Feiltagelse havde istedetfor sin egen Tobakspibe taget en anden, som han, skjøndt han blev gjort opmærksom paa Feiltagelsen, forinden han forlod Stedet, beholdt, anseet for Tyveri..... 800.

Et tiltalt Fruentimmer, der havde fundet en hendes Huusbond tilhørende Tegnebog med Penge i Entreen ved Trappen, der forte til hendes Huusbonds Værelse, og tilegnet sig den, anseet, da Tegnebogen efter Stedet, hvor den fandtes, ikke kunde siges at være kommen ud af Eierenes Besiddelse, efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 693.

En Tiltalt, der hemmelig havde frataget en Anden en Skudsmaalsbog, som han derefter leverede til en Trebiemand, forat denne kunde benytte den til at fæste sig bort og derved tilvende sig Tæstpenge, straffet for Tyveri 321.

En Tiltalt, under criminel Lavalder, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 26.....	676.
En Tiltalt, der var under criminel Lavalder, anseet for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 27 sidste Membrum	552, 599.
En Dreng paa 13½ Aar ikke anseet med Straf for efter Opfordring af en ældre Medtalt, til hvem han stod i et underordniet Forhold, og hvis Opfordring han efter sin Forklaring af Frngt for Prygl ikke turde unblade at efterkomme, at være medfulgt og at have ydet en ubetydelig Hjælp ved Udforelsen af et Tyveri	203.
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Hæleri ved at modtage en til 32 þ. vurderet stjaalen Spade, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, ikke, som af Overretten antaget, efter § 30	38.
Tyveri af 8 þ. anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 1	36.
En Tiltalt, der havde tilvendt sig en til 20 þ. vurderet Fjæl, fordi han Intet havde hjemme at brænde, straffet for Tyveri	418.
En Tiltalt, der havde stjaalet sin Fader en til 1 Mk. vurderet Vest, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15	479.
Meddeelsagtighed i et ved Indbrud i Kabysen i en Pram forøvet Tyveri af nogle til 20 þ. vurderede Fodevarer anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Membrum cfr. § 21, idet § 30, med Hensyn til at Tyverierne vare forøvede ved Indbrud, ikke fandtes anvendelig	61.
En Tiltalt, der blandt Andet havde paa Landeveien opsamlet nogle til 3 à 4 þ. vurderede Torv, som vare faldne af Bognene, ikke antaget for dette Forhold, der henhørte under Forordningen af 11te April 1840 § 58 cfr. § 30, efter Gjenstandens Ubetydelighed at kunne straffes, ialtsald ikke uden derom gjort Paastrand fra Bestjaalnes Side. . 125 (jvfr. 128).	
En Tiltalt, der, da han hjemførte Brænde fra Skoven for sin Huusbond, efter Anmodning af en Medtalt afkastede til denne 8 Stykker Favnebrænde, vurderede til 8 þ. Stykket, ikke anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 30, men med almindelig Tyvsstraf.....	73.
En Tiltalt anseet med Straf for simpelt Tyveri, idet det ikke mod hans Benægtelse kunde ansees godtgjort, at han havde banet sig Udgang ved Indbrud.....	121.
Straf for simpelt Tyveri fremdeles idomt 1 (jvfr. 5), 23, 33, 57, 58, 61, 72, 92, 98, 117, 125, 139, 144, 149, 150, 170, 172, 200, 225, 265, 275, 305, 312, 329, 330, 345, 346, 350, 361, 365, 367, 374, 393, 396, 399, 400, 407, 409, 411, 412, 422, 426, 428, 437, 438, 469, 553, 587, 588, 591, 641 (jvfr. 644, 648 og 650), 671, 686, 695, 699 (jvfr. 701), 717, 774, 778, 844, 845.	

Meddeeltagthed i Tyveri.

En Tiltalt, der havde vedgaaet at være fulgt med en Medtiltalt til en Gaard, hvor denne havde sagt, at han vilde begaae Tyveri, og som blev staaende udenfor, indtil Medtiltalte kom tilbage med nogle Gjenstande, anseet efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 21, da der manglede Beviis for, at de paagjældende Gjenstande vare stjaalne 25 (cfr. 30).

En Tiltalt, der havde erkjendt, at han nok kunde indsee, at en Medtiltalt paa en usovlig Maade maatte tilvende sig nogle Lægter og Sparrer, han havde bestilt hos ham og modtaget af ham, uden at han dog havde dannet sig nogen bestemt Mening, om Medtiltalte vilde hugge-Træerne paa Roden eller stjæle dem af skoven Ved, hvilket sidste han gjorde, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 21 jvfr. § 1..... 699 (jvfr. 704).

Straf endvidere idomt efter Forordningen af 11te April 1840 § 21 38.

Attentat paa Tyveri.

Nogle Tiltalte, der havde begivet sig ud paa en Mose for at stjæle Løv og som havde fnydt den ene af 2 medbragte Sække heelt og den anden halvt med Løv, men som, da de bleve overraskede, løb deres Bei, efter-ladende Sækkene, anseet med Straf for fuldbyrdet Tyveri..... 203.

En Tiltalt, der havde listet sig ind i et Hønseluus for at stjæle Hjerter og dræbt 2 Gønder, som han imidlertid blev forhindret i at bortføre, da han af Gieren blev grebet i Gjærningen, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 699 (jvfr. 703).

Dvægttyveri paa Marken.

Straf idomt efter Forordningen af 11te April 1840 § 6 38, 88.

Kirke-Tyveri.

Straf idomt efter Forordningen af 11te April 1840 § 7..... 90.

Slots-Tyveri.

En Tiltalt for natligt Indbrudstyveri paa det af Landgreve Wilhelm af Hessen beboede Palais paa Amalienborg, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 8 og 12, 2det Membrum 332.

Indbrudstyveri.

En Tiltalt, der havde begaaet Tyveri paa et Kammer, hvortil han under et urigtigt Foregivende havde erholdt Nøglen udleveret, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1..... 148.

En Tiltalt, der havde begaaet Indbrudstyveri i en frit paa Marken beliggende Kartoffelkælber, der var udgravet i Jorden og bedækket med et 5 Alen høit Lag, ikke anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, da den ommeldte Kælber ikke kunde henregnes til Huus eller Gaard... 94.

- En Tilstalt, der deels havde skaffet sig Udgang gjennem en Dør, der kun var lukket med et Klinkefald, og derefter stjaalet, og deels ved at tilbageboie Vjhruderne i et Spisekammervindue havde frembragt en saa stor Nabning, at han kunde række Armen ind, hvorpaa han borttog nogle til 24 p. vurderede Godevarer, som han fortærede, ikke anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12. 497 (jvfr. 505).
- Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Membrum idomt for Indbrud i de saakaldte „Kjælde“ paa Tæroerne, der ere fritstaaende Bygninger, som benyttes til Opbevaringssteder for Fodemidler m. m. . . 350.
- En Tilstalt, der havde skaffet sig Udgang til et Kammer ved at stjæle Døren op ved et Tryk paa samme med Knæet, hvortil han havde maatte anvende nogen Kraft, og som derefter havde stjaalet, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Membrum 664.
- Et i en Bondegaard henimod Kl. 10 om Aftenen begaaet Indbrudstyveri anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Membrum 111 (jvfr. 114).
- En Tilstalt, der for at stjæle af Kirkeblokken banede sig Udgang ved fra Waabenhuset at gaae op paa Loftet og derfra gjennem en Lem ned i Kirken, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 7 cfr. § 12 1ste Membrum 90.
- En Tilstalt, der om Natten havde begaaet Pengetyveri i sin Huusbonds Boutik, ikke anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 2det Membrum, da det ikke var oplyst, at han i tyvagtig Henseende havde ved den af ham anskaffede estergjorte Gadedorsnogle om Natten lukket sig ind i Huset, men derimod efter § 12 1ste Membrum, da han ved estergjort Nogle havde skaffet sig Udgang til Contoiret i den Hensigt at begaae Pengetyveri i Boutiken 388.
- Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Membrum endvidere idomt 14, 24, 99, 172, 209, 235, 265, 336, 338, 345, 373, 446, 448, 497.
- En Tilstalt, der om Aftenen havde indsnæget sig i et beboet Sted og derefter om Natten forøvet Tyveri der, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 2det Membrum 18.
- Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 2det Membrum 111, (jvfr. 115), 116, 201, 235, 263, 321, 332, 339, 497.

Deelagtighed i Indbrudstyveri.

- En Tilstalt, der var vidende om, at en Anden vilde begaae natligt Indbrudstyveri og som efter Aftale skulde modtage de stjaalne Kostre, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Membrum, medens Hovedmanden blev anseet efter samme § 2det Membrum, da Tilstalte ikke var vidende om, hvorvidt den Kjælder, hvori Tyveriet skulde begaaes, be fandtes i samme Bygning som Beboelsesleiligheden. 339.

En Tiltalt, der havde givet Anviisning paa hvorledes et natligt Indbrudstyveri paa et ham bekendt Sted kunde udføres, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 80 jvfr. § 12 2det Membrum og § 21, da Tyveriet paa Grund af at en Dør var aflukket ikke blev udført paa den af ham anviiste Maade 321.

Attentat paa Indbrudstyveri.

Straf idomt efter Forordningen af 11te April 1840 § 80 cfr. § 12 1ste Membrum 350.

En Tiltalt, der gennem et Vindue var steget ind i et Værelse for at stjæle, men blev opdaget, inden han havde tilvendt sig Noget, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 80 372.

Brugstyveri.

En Tiltalt, der var undløbet fra sin Bevogtning og paa sin Flugt havde bemægtiget sig en Hest, som han red et Stykke Vei paa og derefter lod lobe, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 40 260.

Udeblivelsesdomme.

See 517, 640, 742, 743, 817, 818.

Udstykning.

Antaget, at Jnderigsministeriets Udstykningsbevilning og den sig dertil sluttende Approbation paa Udstykningen kun kan betragtes som Tilkjendegivelsen af, at der fra det Offentliges Side Intet habes at erindre mod Delingen, hvorfor den maa kunne meddeles uden Indhentelse af Samtykke fra Andre, der muligens have en Ret at gjøre gjældende med Hensyn til Udstykningen, medens den paa den anden Side ikke kan være til Hindrer for, at denne Ret gjøres gjældende 193.

Umyndige og Mindreaarige.

En af en Mindreaarig fremsat Indsigelse mod Gyldigheden af et af ham udstedt Gjældsbreve ikke tagen tilfulde, da Gjældsbrevet var udstedt til Berigtigelse af Kjøbesummen for en af den Mindreaarige kjøbt Eiendom, hvilken Handel denne og hans senere beskiftede Curator ikke vilde lade gaae tilbage, hvorfor de maatte ansees at have ratihaberet den 740.

Uteerligt Forhold.

En Tiltalt for uteerligt Forhold anseet med en arbitrair Straf 526.

Vexel.

En Vexelsags Udfald gjort afhængig af, om Vexelcreditor trostede sig til med Gd at bekræfte, at han ikke havde underskrevet eller tilladt Nogen at underskrive et af Debitor fremlagt Document, hvorefter den paastævnte Vexelfordring skulde være afgjort. Antaget, at Vexelfordringen ei var præsciberet i Medfør af Forordningen af 18de Mai 1825 § 73, da 5 Aar ei vare forløbne siden Debitor fik sit Vo ekstraderet 295.

Antaget, at det maatte bedømmes efter den danske Verelovgivning, hvorvidt der var givet en i Horsens boende Endosfent, som ligeledes der havde foretaget Endosseringen, betimelig Underretning om den i Altona, hvor Acceptanten boede, foregaaende Protest af en Verel, og at, da Præsidenten strax kun havde givet sin nærmeste Formand Underretning om Protesten, medens den nævnte Endosfent ikke inden den i Forordningen af 18de Mai 1825 § 34 foreskrevne Tids Forløb fik Underretning om samme, Endosfenten ifølge samme Forordning §§ 35 og 36 maatte blive at frifinde 538.

En Endosfent af en Verel frifunden, fordi der ikke i Medfør af Forordningen af 18de Mai 1825 § 34 var givet ham betimelig Underretning om Protesten, idet Vereleieren ikke havde beviist, at Brevet herom var affendt i betimelig Tid, hvorimod det meget mere maatte antages, at saadant ikke var skeet 541.

Antaget, at Forordningen af 18de Mai 1825 § 47 ved at tillade, at en Verel, naar Acceptanten gjør Opbud eller Fallit for Forfaldstid, strax kan protesteres, ikke hjemler nogen Afvigelse fra de Regler, som Forordningens § 30 ff. foreskriver angaaende Fremgangsmaaden ved Verelprotester, og at det vel ikke er nødvendigt, at Protesten iværksættes for Acceptanten personlig, men at den ialfsald bør forkyndes for Stifteretten i hans Bo, hvorfor den med Hensyn til 2 Verler alene paa Notarialcontoiret iværksatte Protest ikke kunde tillægges Retsvirkning 722.

Paastand om Frifindelse, fordi Sagsøgeren ikke skulde være Eier af en Verel ved Sagens Anlæg, idet Verlen ikke dengang var forsynet med Endosfement, som først senere var givet, ikke tagen til følge, da Sagsøgeren maatte betragtes som rette Bedkommende paa Grund af hans Ijendehavelse af Verlen i Forbindelse med at den bar Paategning om af ham at være anmeldt i Acceptantens Fallitbo og at Dividenden var udbetalt ham. Antaget, at en Interessent i et falleret Handelsfirma maatte opfylde de af Firmaet indgaaende Forpligtelser, da han ved et Circulaire fra Firmaet var optaget i dets Forretning med Tilfoende at han underskrev dets Navn, og som Folge heraf blev han tilpligtet at indfri den ommeldte Verel 793.

En Trasfent og Endosfent af en Verel, som ved Verlens Afhændelse tillige Skadesløst havde transporteret det af Acceptanten til Sikkerhed for den indgaaede Verelforpligtelse udstedte Skadesløsbrev, antaget ikke herved at være indtraadt i nogen anden Stilling med Hensyn til Verlen end den han som Trasfent og Endosfent indtog, og da Verlen ligesoverfor ham havde tabt sin Gyldighed ogsaa som simpelt Gjælds-brev, idet den ikke var protesteret og Vereleieren ikke havde beviist at Trasfenten herved intet Tab havde lidt i sit Medlemværende med Trasfatus, blev han frifunden for Vereleierens Tilfale. . 796.

Vold paa Gods.

Nogle Tiltalte for det af dem udviste fredsforskyrende Forhold ved paa en hemmelig Maade om Natten at have odelagt Andres Gods, anseet med Fængsel paa Vand og Brod 509.

Vold.

En Tiltalt, der under et Slagsmaal havde med et Vlanke bibragt en Anden et Slag i Hovedet, der havde dennes Død tilfølge, anseet med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 2 sidste Membrum cfr. § 5. 74.

En Tiltalt mod hans Venægtelse anseet overbeviist at have tilføiet en Anden forskellige Læsioner og herfor anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, første Membrum og § 4 cfr. § 5 231.

En Tiltalt, der maatte ansees overbeviist at have stænket Svovlsyre i Ansigtet paa en Anden, hvorved denne erholdt flere Saar, som dog bleve fuldstændigt helbrede, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 4 og tilpligtet efter samme Forordning § 28 at betale Erstatning for Skade, Svie og Smerte 561.

En Tiltalt mod sin Venægtelse anseet overbeviist at have tilføiet en Anden, som ikke kunde ansees sagesløs, et Slag over Diet og herfor idømt Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, 2det Membrum, idet det ikke fandtes beviist, at han havde handlet efter foregaaende Overlæg ... 728.

2 Tiltalte, der i Forening havde voldelig overfaldet en Mand, der ligeoverfor dem maatte betragtes som sagesløs, ansete efter Forordningen af 4de October 1833 § 3 1ste Membrum cfr. §§ 6, 9 og 25 175.

En for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand Tiltalt anseet med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 9 cfr. §§ 3 og 6, samt tilpligtet at give Erstatning for Svie og Smerte m. v. En Medtiltalt fri-funden for Justitiens Tiltale og Omkostningerne paalagte det Offentlige, da hans Forhold maatte henføres under Forordningen af 4de October 1833 § 1 52.

En Person, der blev overfalden af en Anden, efter Omstændighederne anseet som sagesløs og Tiltalte for den tilføiede Beskadigelse anseet med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 9 279.

En Tiltalt, der maatte ansees overbeviist at have tilføiet en Anden nogle Læsioner, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, idet hans Forhold, da der ikke habdes nærmere Oplysning om Anledningen til det, ikke fandtes at kunne tilregnes ham som overlagt Vold eller Angreb paa sagesløs Mand 315.

En Tiltalt, der havde tilføiet en Anden, som, idet der ikke fandtes at kunne lægges nogen Vægt paa Tiltaltes Forklaring om den Overfaldnes Forhold umiddelbart før Angrebet, maatte ansees for sagesløs, flere Slag i Hovedet, hvorved han for stedse blev berøvet Synet paa det ene Øie, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 2 og 8 jfr. § 6 453.

Pag.

- En Tiltalt, der havde slaet en sagesløs Mand med en Geværkolbe i Hovedet, hvorved der dog kun tilføiedes 2 mindre betydelige Saar, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 9 cfr. §§ 3 og 6, men derimod ikke efter § 4, da en Geværkolbe ikke fandtes ubetinget at kunne henføres under de i denne § omhandlede farlige Vædsfaber, idet Farligheden maatte afhænge af den Kraft, hvormed Slaget fortes. 404.
- 2 Tiltalte, der med Overlæg efter foregaaende Aftale havde med en Risteenogle tilføiet en Anden nogle ubetydelige Saar i Hovedet, ansete efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 9 samt § 13 med eet Mars Forbedringshuusarbejde, hvorimod § 12 ikke fandtes anvendelig, da Nøglen ikke havde været fort med en saadan Kraft, at Angrebet havde udsat den Andens Liv eller Helbred for oienstynlig Fare 429.
- En Tiltalt, der efter foregaaende Overlæg havde bibragt sin Svigerfader et Saar i Ryggen med en skarp Kniv anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 3 2det Membrum cfr. §§ 9, 12 og 23 med en Straf af 3 Mars Forbedringshuusarbejde 750.
- En Tiltalt, der havde overfaldet en sagesløs Mand med et for den Overfaldnes Liv eller Helbred farligt Vædsfab, anseet straffskyldig ei alene efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 6, men tillige efter samme Forordnings § 12, medens han ved Overretsbdommen kun var anseet efter § 4. 444.
- En Tiltalt, der med en Karaffe havde tilføiet en sagesløs Mand et voldsomt Slag i Hovedet, som strax gav Anledning til Frygt for Overfaldnes Liv og ifølge en senere Lægeerklæring havde efterladt megen Tunghorighed paa det ene Dre, som han rimeligviis ikke og i alt Fald meget seent vilde kunne helbredes for, anseet med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 12 cfr. §§ 9, 3 sidste Membrum og 6, samt tilspilget at udrede Erstatning for Lidelser m. m. 55.
- En Tiltalt, der havde udfældt sin Fader og taget fat i ham, saa at begge faldt omkuld, hvorved Faderen tilføiedes en Læsion, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 22 og 15. 274.
- En Tiltalt, der maatte ansees overbeviist paa en utilborlig Maade at have sat sig til Modværge mod sin Fader og navnlig bibragt ham et Slag paa Benet med et Gevær, hvilket bevirkede en Forboldning, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 22 cfr. §§ 3, 5 og 15, hvorimod det ikke fandtes nødvendigt at bestemme, at han skulde have forbrudt sin Arveret, da saadant alt var statueret ved en Tiltalte tidligere overgaaet Dom 754.
- En Tiltalt, der havde mishandlet sin Hustru ved deels at slaae hende med den flade Haand, deels med knyttet Næve over Næsen, saaat Blodet sprang ud, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 7 cfr. §§ 6 og 23. 162.
- En Tiltalt, der med et Riis havde revset sit Barn paa en utilborlig Maade uden at Revselsen dog havde efterladt skadelige Følger for Barnets Hel-

	Pag.
breve, anseet efter Analogien af Lovens 6—5—5 og 6, cfr. Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 23	859.
En Tiltalt, der ved de fremkomne Oplysninger maatte ansees overbeviist at have udviist et tyrannisk og uchristeligt Forhold mod sin Hustru, anseet efter Lovens 6—5—7 cfr. Forordningen af 12te Juni 1816 § 5...	798.
Vold mod Embedsmænd og offentlige Betjente.	
En Tiltalt, der for flere Aar siden skulde have udøvet Vold mod en Politibetjent og en Vægter, frifunden, da der efter Omstændighederne var Grund til at antage, at Enkelthederne herved paa Grund af det forløbne lange Tidsrum ei tilbørligen kunde oplyses.....	315.
En Tiltalt, der havde udfjældt et Stævnevidne under Udførelsen af hans Function og grebet ham i Brystet, anseet deels efter Forordningen af 4de October 1833 § 16, deels arbitrairt	394.
Antaget at Anvendelsen af Forordningen af 4de October 1833 § 16 paa en Tiltalt, der havde givet en Vægter nogle Slag, ikke kunde udelukkes derved, at bemeldte Vægter tilligemed en anden Vægter først havde tildeelt Tiltalte nogle Rap med deres Stokke.....	402.
En Tiltalt, der havde staaet en Politiasistent, da han blev fort til dennes Contoir, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 16, da det ikke kunde disculpere ham, at han uden tilstrækkelig Hjemmel blev transporteret til Contoiret og da det ei heller kunde fritage ham for Straf, at Assistenten strax efter paa Stedet tildeelte Tiltalte nogle Stokkeslag	405.
2 Tiltalte, der, nærmest for at undgaae personlig Anholdelse, havde udøvet Vold mod en Sognefoged under Udførelsen af dennes Bestilling, og derved tilføiet ham flere Slag, saaat han den følgende Dag led af Smærter og var i en feberagtig Tilstand, ansete efter Forordningen af 4de October 1833 § 16.....	668.
En Tiltalt, der efter at være udlagt paa Ladegaarden havde udfjældt Betjentene, sparket dem og iturevet deres Klæder, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi	744.
En Tiltalt, der havde tilføiet en Opsigtsbetjent 2 Slag paa kinden og udfjældt Politiet, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi	754.
Et Fattiglem anseet med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 17 for at have voldelig overfaldet og mishandlet Inspecturen i Fattighuset	19.
Voldtægt.	
En Tiltalt, der havde forsøgt at tilsnige sig Samleie med en Pige, medens hun sov, men ikke havde vedgaaet at have anvendt egentlig Vold, anseet med en arbitrairt Straf.....	153.

Pag.

En for Medhjælp til og Uttentat paa Voldtægt Tiltalt anseet med en arbitrair Straf, idet Lovens 6—13—16 og 18 ikke fandtes anvendelige, da Feuentimmeret ikke kunde ansees for uberygtet 45.

Værnepligt.

En af en Kjobmand i Helsingør, der var anerkjendt som Viceconsul for en fremmed Stat, fremsat Paastand om at blive fritagen for Værnepligt, ikke tagen tilfulde, da de af ham paaberaabte Resolutioner af 25de August 1821 og 5te August 1834, samt Loven af 12te Feb uar 1849 ikke indeholdt nogen Hjemmel til at fritage fremmede Staters Consuler for Værnepligt, forsaavidt de ere danske Undersaatter 120.

Ægteffab.

2 for urigtig Ægteffabsforlovede Tiltalte efter Omstændighederne kun anset med en Mulct 253.

Gresførnærmelser.

Mulct idomt efter Lovens 6—21—4, da de under Sagen omhandlede Ytringer, „at En havde fortalt 2 Løgne,“ efter Omstændighederne alene kunde betragtes som utilbørlige Udtryk 763.

En Tiltalt, der i et til Justitsministeriet indgivet skriftligt Andragende, hvoraf en Gjenpart var aftrykt i et Blad, havde beskylt en Anden for Bedrageri og falsk Gesterkskrift af hans Navn, anset efter Lov af 3die Januar 1851 § 9 1ste Membrum og sammes Analogi 585.

Mulct efter Lov af 3die Januar 1851 § 9 1ste Membrum idomt forfatteren af en Bladartikel for forskjellige deri indeholdte Injurier mod en Anden. 137.

Mulct efter Lov af 3die Januar 1851 § 9 2det Membrum idomt for en i en trykt Piece brugt fornærmelig Ytring om en Anden 733, 737.

3 en Sag mellem 2 Redactører angaaende forskjellige af dem i de af dem redigerede Blade brugte fornærmelige Ubladelser mod hinanden antaget, at de af den Eine brugte Udtryk „Løgner og Grefskjænder“ ikke kunde ansees som saaledes subjectiv ubefoiede, at der for samme kunde paadrages ham noget Strafansvar, hvorimod de bleve mortificerede, medens den Anden for de af ham brugte Ubladelser, der ligeledes mortificeredes, blev anset med Mulct efter Lov af 3die Januar 1851 § 9 1ste og 2det Membrum 822, 829.

Mulct efter Lov af 3die Januar 1851 § 9 1ste Membrum idomt forfatteren af en Bladartikel for forskjellige deri indeholdte Injurier mod en Anden 137.

Navne-Register.

Private Sager.

Pag.	Pa		
Marby Præstekald	237.	Cardosa, Commissionair	796.
Actieselskab til Inddæmning af Mag-		Castenskjold, J. F. F., Grevenkop-	
leby Roer	64.	Kammerherre, J. M. Grevenkop-	
Administrationen for Kjøbenhavns Gen-		Kammerherre, C. F. Grevenkop-	
tralkasse	716.	Kammerherre	449.
Advocatus regius	616.	Christiansen, Ane Kirstine	782.
Aggersborg, Mægler	250.	Christensen, Anders, Huusmand og	
Ahlefeldt-Laurvigen, Kammerherre,		Bæver	384.
Greve	64.	Christensen, Hans	64.
Andersen, A. W., Grosferer	722.	Corell, Sadelmagermester	850.
Andersen, Jens, Gaardmand	229.	Dahl, L. C., Stiftamtmand	841.
Andersen, Peder, Aftægtsmand	779.	Dahl, Andreas Sørensen, Muurmester	850.
Bangert, H. C., Capitain	836.	Davidson, J., Redacteur	822.
Behgaard, Mægler	250.	Dencker, Frederik, Gaardeier	229.
Benze, Sadelmagermester	161.	Dinesen, Major	784.
Benzen, Cecilie, Enke	651.	Directionen for Brandforsikringsfore-	
Berg, J. B., Snedkermester	301.	ningen for rørlig Eiendom i Sjæl-	
Berg, Morten, Gaardmand	578.	lands Stift	286.
Bertelsen, B. J., Proprietair	547.	Directionen for Kjøbenhavns Brand-	
Birch, Fuldmægtig, Landinspecteur	737.	forsikring for faste Eiendomme	601.
Bjarnæs Skald	210.	Dunsholdt, Statsraad	706.
Bjornstrup, Christen Jensen, forhen-		Duus, Wilhelmine, Enke	651.
værende Brandeviinsbrænder	295.	EBenezer, Parker & Sonner, Handels-	
Bock, H. C., Handelshuus	793.	huus	250.
Borreby, L., Silke- og Klædehandler	441.	Engberg, N., Proprietair	640.
Brinck-Seidelin, Forpagter	286.	Eriksøn, Erik	210.
Bræstrup, Conferentsraad, Politidirec-		Eriksøn, Gudmund	210.
teur	247, 836.	Esfildsen, C., mecklenborgsk Vice-Consul	120.
Bottcher, Friederich Franz	793.	Erfwein, Muurmester, Capitain	558.
Cameron, J. W., Superintendent for		Eyber, Proprietair, hans Arvinger	480.
det britiske Postdampskibscompagni	564.		

	Pag.		Pag.
Fick, J. C., Justitsraad, Auktionsdi- recteur	574.	Jensen, J. M., Nebstagermester	517.
Fog, Christian, Procurator	742.	Jepsen, Kjobmand	165.
Garanti-Discontoforeningen af 1857 i Hamborg	538, 541.	Johansen, Jens, Tracteur	517.
Gether, Justitsraad, Byfoged	163.	Jonsen, Bergur, Præst	210.
Gjorup, S. H., Grosferer	298.	Justitsministeren	378.
Gudmundson, Kolbein	210.	Jorgensen, J. H., Cancelliraad, By- og Herredsfoged	742.
Gudmundson, Magnus	210.	Jorgensen, Peder	64.
Gaffner, Kammerherre	656.	Kammeradvocaten 298, 381, 484, 578, 651.	
Gage, C. & Son, Handelshuus	157.	Kjobenhavns Magistrat	386.
Halling, Thorkild, Muurmester	841.	Knudsen, K., Møller	853.
Hansdatter, Kirsten, Krags Enke	459.	Krag, Niels Christian, Gaardmand, hans Enke	459.
Hansen, N., Brygger	64.	Kopke, Criminal- og Politiretssesfor 247.	
Hansen, N., Pensionist	706, 716.	Karsen & Comp., Handelshuus	601.
Hansen, S., Proprietair	853.	Lauritzen, Gregers	640.
Hansen, Niels, Gaardmand	64.	Laursen, Soren, Huusmand	718.
Hansen, Peder Christian, hans Enke 64.		Lerche, Lehns greve	237.
Hansen, Soren Laursen	740.	Levin, Nathan, Silke- og Klædehandler 291.	
Hansteen, M. F., Justitsraad, Procu- rator	574.	Levy, Joseph, Kjobmand	763.
Hasling, P. W., Smedemester	638.	Levy & Comp., J. J., af St. Thomas 759, 761.	
Heegaard, Ancher, Fabrikeier	743.	Ljungquist, Bertshuusholder	161.
Hermanzen, P., Kjobmand	163.	Lucas, Charles, Planter	616.
Hjardemaal & Comp. af St. Thomas 761.		Lund, C. F., Grosferer	157.
Hjerriid, Cancelliraad	538, 541.	Lunoe, Forpagter	784.
Hjort, P., Profesfor	137.	Madsen, G. J., Vognmand	802.
Hoffels Kirkes Viere	210.	Madsen, Hans Mortensen, Gaardmand 64.	
Hfsen, Proveprocurator	250.	Malling, J., Grosferer	157.
Judenrigsministeriet	341, 449, 459.	Martineau, B. & Comp., Handelshuus 564.	
Interessentskabet i Norre-Sundby Færgelaug	790.	Mathiasen, S., Kjobmand	538, 541.
Jøsen, Kjobmand	165.	Meister & Comp. af St. Thomas	759.
Jacobi, H. A., Toldforvalter, Kam- merraad	163.	Meulengracht, D., Grosferer	457.
Jahnsen, L. A., Hoteleier	558.	Meyer, J. F., Architect	517.
Jansen, G. H., Justitsraad	484.	Molzen, C., Grosferer	547, 722.
Jensen, Præst i Marby	237.	Monsanto, Kjobmand	763.
Jensen, Carl Reinholdt, Landmaaler 733, 737.		Mortensen, Erik Christian	64.
Jensen, Glos, Vognfabrikant	572.	Mortensen, M., Møller	818.
Jensen, Mikkel, Boelsmand	740.	Nielsens, J. C. W., Conferentsraad . 378.	
		Nielsen, Anders, Huuseier	572.
		Nielsen, Johannes	64.
		Nielsen, Jorgen, Gaardeier	718.
		Nielsen, Mads, Gaardmand	64.

	Pag.		Pag.
Nielsen, Niels, Gaardmand	743.	Schmidt, Mathilde Augusta	817.
Nielsen, Ole, Fæstegaardmand	779.	Scholten, G. R., Kammerjunker, By-	
Nielsen, Pæter, Gaardmand	104.	foged	841.
Niis, Jørgen Frederik, Gaardeier	193.	Schow, Alagaard Sophie Charlotte	378.
Nit, Peder Rasmussen	64.	Schow, U. F. R., Assistent	250.
Nygaard, Kammeraad, Procurator	817.	Schulin, Greve, Kammerherre og Amt-	
Offentlige, det	656.	mand	853.
Olsen, G., Marketender og Høker	743.	Selmers Fallitbo	250.
Oppen-Schilben, Besidder af det Schil-		Siesby, G., Redacteur	829.
den jydste Fideicommiss	129.	Sivertsen, P. W., forhenværende Amt-	
Orenboll, B. M. G., Byfoged, Audi-		stuefuldmægtig	441.
teur	381.	Stomager, Jørgen Christian Jensen	818.
Pedersen, Hans, Huusmand	743.	Smed, Peder Hansen, Parcellist	743.
Pedersen, Hans	782.	Steincke, Bernhard August	793.
Pedersen, Jens, hans Enke	64.	Stovringgaard's Kloster	378.
Pedersen, Lars, Gaardmand	384.	Sorensen, Christen, Gaardeier	806.
Pedersen, Rasmus	64.	Sorensen, S., Brygger	295.
Peitersen, Niels, Eskjæretten i hans Bo	104.	Thisted Amtsråd	480.
Petersen, G. J., Bognmand	802.	Thygesen, S., Kammeraad	796.
Petersen, Johan Christian, Overspil-		Timm, J., Oldermann for Rebflager-	
mand	386.	lauget i Kjøbenhavn	517.
Petersen, Niels	818.	Treschow, F. W., Geheimerconferents-	
Ploug, G., Redacteur	137, 822, 829.	raad	341.
Pommerencke, J. J. F., Skolelærer	129.	Tvermoes, S. J., Kjøbmand	818.
Postbestyrelsen paa Statskassens Vegne	790.	Udby, Kirstine Hansen, Enke	806.
Præsidenten for St. Thomas og St.		Udskrivningsvæsenet	120.
Jan	215.	Ulrich, Landinspecteur	578.
Quist & Comp, Bogtrykker	291.	Wegge, Justitsraad, Stiftslandinspec-	
Raffel, Albert, Kjøbmand	165.	teur	733.
Rasmussen, Jens	64.	Wibau, J. M., Tommermester	547.
Rasmussen, Simon, Kjøbmand, hans		Wille, W. S., Grosjerer	817.
Enke, og Opbudsmændene i hendes		Winther, P. N., Vertshuusholder	743.
Opbudsbo	538, 541.	Woldum og Kund Eognesforstander-	
Ruhl, John E., Kjøbmand	215.	skab	129.
Ruhl, William, Capitain	215.	Wulff, G. W., Tommerhandler	247, 638.
Sass, Carl Chr., Particulier	743.	Ørstrup, C. C., Kæremager	457.
Schack, D. D., Lehnsgreve, hans Enke	193.	Ørbjerg, Hans Olsen, Høker	301.
Schackenberg Grevskaabs Administra-			
tion	193.		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Andersson, Anders	321.	Berg, D.	585.
Abrahamfen, Christian Daniel	57.	Biehl, Jorgen	613.
Abrahamsen, Peder	235.	Bille, Steen Andersen, Redacteur. ..	411.
Abrechtsen, Johanne Margrethe. ..	92.	Blischer, Niels	412.
Alfestrup eller Alstrup, Lars Jorgensen	628.	Bogren, Niels Peterfen	253.
Andersbatter, Ane Kirstine	88.	Bode, Frederik Emil Georg.	345.
Andersbatter, Anna Kaifa	78.	Brinck, Anna Christina	409.
Andersbatter, Maren, Andersens Hustru	111.	Bro, Peder Jensen	61.
Andersbatter, Mariane, Ravn's Hustru	25.	Broesager, Joseph Mortensen	418.
Andersen, Anders	52.	Bohm, Hans Frederik Just og Hustru	641.
Andersen, Frederik	754.	Carlsen, Niels Peter	274.
Andersen, Lars	94.	Carlsen, Christian Wilhelm. ..	172.
Andersen, Kirsten.	374.	Carlsen, Jens Martin.	282.
Andersen, Mads	330.	Carlsen, Frederik Julius.	479.
Andersen, Jens.	276, 369.	Carlsen, Pauline Marie	641.
Andersen, Wilhelm Julius	338.	Carstensen, Carl Nicolai.	728.
Andersens Hustru, Christine Dahlstrom	686.	Christensbatter, Ane Cathrine	814.
Andersen, Hans og Hustru	555.	Christensbatter, Maren, Henningsens	
Andersen, Christen og Hustru	111.	Hustru	265.
Andersens Hustru, Maren Thomas-		Christensen, Anders.	629.
batter.	359.	Christensen, Anders Christian, kaldet	
Andersen, Jens.	217.	Kjæmpe	312.
Andersen, Lars Peter	397.	Christensen, Anton Carl Christian. ..	753.
Andersson, Johannes.	220.	Christensen, Christen Adrian.	516.
Andersson, Aagesen	321.	Christensen, Gottlieb Frederik Julius	769.
Andreasen, Andreas Peter eller Jensen	778.	Christensen eller Christiansen, Jens ..	200.
Andreasen, Lars	673.	Christensen, Jens	614.
Andreasen, Peder	59.	Christensen, Johan Georg Schamer. ..	509.
Arnabatter, Ingeborg	38.	Christensen, Maren Kirstine	641.
Arelsatter, Bobil	497.	Christensen, Niels	725.
Axelsen, Jens Christian	260.	Christensbatter, Ane Marie, Jacob-	
Axelterp, Thomas Andersen	671.	sens Hustru	414.
Bach, Mette Andersbatter	400.	Christensbatter, Elisabeth, Rasmusens	
Bach, Johan Joachim	809.	Hustru	414.
Baches Hustru, Ane Marie Jorgensen	367.	Christiansen, Frederik August.	599.
Baf, Christen Pederfen	348.	Christiansen, Carl Wilhelm.	599.
Baf, Peter Abraham	402.	Christiansen, Gutte	350.
Baf, Mette Andersbatter.	125.	Christoffersen, Johanne.	621.
Bang, Birger Julius.	582.	Clausen, Hans	623.
Bendtsbatter, Christiane, Jorgensens		Cordt, Peter Ferdinand	284.
Hustru	690.	Crone, Hans Jorgen	172.

	Pag.		Pag.
Dahlsen, Peder	90.	Hansen, Gier af Dronninggaard . . .	661.
Dahlstrom, Christine, Andersens Hustru	686.	Hansen, Ambros	750.
Dam, Peder Christian	426.	Hansen, Anders Kildeborghuus . . .	497.
Due, Christine Marie, Koefoeds Hustru	72.	Hansen, Anders	744.
Gaa, Soren Nielsen	497.	Hansen, Andreas	748.
Engelsen, Lauritz Erik	623.	Hansen, Anders og Hustru	664.
Eriksen, Lars eller Laurs Jørgensen og Hustru	25.	Hansen, Birthe Cathrine	641.
Eriksen, Rasmus	146.	Hansen, Carl Theodor	553.
Ekfeldsens Hustru, Barbara Peders- datter	275.	Hansen, Hans	6.
Esmark, Ludvig Jensen	336.	Hansen, Inger	117.
Fibiger, Adolph Christian	51.	Hansen, Jacob	208, 587.
Frederiksdatter, Karen Marie, Frede- riksens Hustru	135.	Hansen, Jens	153.
Frederiksen, Hans Peder	234.	Hansen, Johannes August	591.
Frederiksen, Ane Margrethe	641.	Hansen, Johan Henrik	244.
Frederiksen, Jens	74.	Hansen, Johan Frederik	175.
Frederiksen, Niels Christopher	526.	Hansen, Kirstine Marie	746.
Friis, Jacob Rasmusen	497.	Hansen, Lars	25.
Frandsen, Morten	544.	Hansen, Lorenz Christian	728.
Frank, Friithjof	686.	Hansen, Morten og Hustru	697.
Fensø, Maren Kirstine	641.	Hansen, Morten	681.
Gislason, Olafur	38.	Hansen, Niels Nielsen	497.
Gjeding, Ellen Marie	140.	Hansen, Otto Ludvig	588.
Gjerstorff, Maximilian	302.	Hansen, Poul	33.
Gjesjel, Peder Christian	333.	Hansen, Peder, kaldet Livvagt . . .	699.
Gleichmann, Anthon Theodor	61.	Hansen, Peder	203, 695.
Goerin, Peder Nielsen	689.	Hansen, Roland Christian	346.
Graa, Wilhelm Petersen og Peter Christian Petersen	676.	Hansen, Samuel	350.
Grøndahl, Julius	54.	Hansson, Anders	800.
Gudmundsøn, Gudmundur, ogsaa kaldet Kifir	271.	Hastrup, Proprietair	181.
Haarby, Ellen Johanne	86.	Heidner, Thomas Wilhelm	362.
Hansdatter, Ane Kirstine	64.	Hemningssøn, Niels Corfitz og Hustru	265.
Hansdatter, Ane, Mortensens Hustru	36.	Henriksen, Hans og Hustru	627.
Hansdatter, Dorthé Sophie, Hansens Hustru	632.	Herb, Christian Henrik Eiberg . . .	405.
Hansdatter, Karen Marie	178.	Hesse, Heinrich	332.
Hansdatter, Maren Cathrine, Mikkel- sens Hustru	139.	Hesselberg, Jens	200.
		Heyck, Johan Peter	773.
		Heyliger, Abeline	101.
		Holm, Christian Wilhelm	774.
		Holmgreen, Carl Emilus	172.
		Jacobsdatter, Hedevig Kirstine	475.
		Jacobsen, Ole Christian og Hustru .	414.
		Jacobsen, Jacob, kaldet Bager . . .	305.
		Jacobsen, Jens Peter	253.

Pag.	Pag.		
Zahn, Henrik Rudolph	58.	Zorgensen, Johannes og Hustru	699.
James, Daniel	465.	Zorgensen, Hans Peder	231.
Zensbatter, Ane	847.	Zorgensen, Niels Frederik og Hustru	699.
Zensbatter, Kirsten	847.	Zorgensen, Salomon	121.
Zensbatter, Bobil, Thyrrings Hustru	492.	Zorgensen, Sophie	641.
Zensbatter, Bobil Margrete	253.	K aierod, Jens Severin	182.
Zensbatter, Karen Sophie	431.	Kjoller, Anders Zorgensen	426.
Zensen, Anders	514.	Kjoller, Hans Peter Hansen	312.
Zensen el. Andreasen, Andreas Peter	778.	Knudsen, Mads Nielsen	604.
Zensen, Carl	404.	Koefoed, Hans Peder Hansen eller	
Zensen, Christen	11.	Kjoller	312.
Zensen, Hans Peter Christian	225.	Koefoeds Hustru Christine Marie Due	72.
Zensen, Hans Christian	746.	Krone, Hans Zorgen	172.
Zensen, Jacob	363.	Kure, Lars Hansen	523.
Zensen, Lars	775.	Kohlert, Johannes August	591.
Zensen, Niels	717, 767.	Kohrsens Hustru, Emma Florentine	
Zensen, Peder Madsen	11.	Wolter	407.
Zensen, Poul	209.	Korschen, Christiane Marie	140.
Zensen, Soren	315.	L ange, Christian Peter Valdemar	118.
Zensen, Thomas Christian	307.	Larsdatter, Birthe	226.
Zepfesen, Ane, Madsens Hustru	265.	Larsdatter, Karen Nielsens Hustru	845.
Zepfesen, Jacob Carl	172.	Larsdatter, Margrethe, Mollers Hustru	447.
Zepfesen, Zorgen og Hustru	265.	Larsen, Anders Johan	339.
Zesfen, Andreas	172.	Larsen, Anders Christian	396.
Zoensen, Daniel Jacob	350.	Larsen, Andreas Johan Hactbig	414.
Zohannes af Beestonhill	337.	Larsen, Andreas	88.
Zohannesson, Anders	321.	Larsen, Ane Marie, Griksens Hustru	25.
Zohansdatter, Ane Sophie, Hentiksens		Larsen, Ane Marie	641.
Hustru	627.	Larsen, Augusta Charlotte	407.
Zohansen, Lars Peter	55.	Larsen, Christen	399.
Zohansen, Julius	756.	Larsen, Frederik Wilhelm Ferdinand	371.
Zohansen Peder	52.	Larsen, Hans	162.
Zohnsdatter, Steinun	38.	Larsen, Jens	434.
Zonsdatter, Thorun	38.	Larsen, Jens Peter	373.
Zonsjon, Gestur	38.	Larsen, Jens, Budelsen	693.
Zonsjon, Gisle	279.	Larsen, Jens Julius Emil	149.
Zonsjon, Jon	38.	Larsen eller Laursen, Peder	809.
Zonsjon, Lars	438.	Larsens Hustru, Marie Nielsen	265.
Zorgensdatter, Karen, Pederfens Hustru	641.	Larsen, Peder	98.
Zorgensen, Anders	109.	Larsen, Ole	175.
Zorgensen, Ane Marie, Baches Hustru	367.	Larsen, Niels Frederik Wilhelm	185.
Zorgensen, Christiane Ellenline	684.	Lienau, Frederik Christian	468.
Zorgensen, Hans Peter	612.	Linaa, Hans Pedersen	497.

	Pag.		Pag.
Kind, Ane Cathrine, Petersens Hustru	302.	Moller, Peder Jacobsen	419.
Kindholdt, Knud Nielsen	222.	Nicolaisen, Hans Johannes	34.
List, Erik Pedersen	475.	Nicolaisen, Hemming eller Puffendal	679.
List, Peder Christensen	475.	Nielsdatter, Karen	693.
Lorenzen, Frederik Carl Christian	148.	Nielsdatter, Kirsten, Andersens Hustru	555.
Lorenzen, Peder Johannes	14.	Nielsdatter, Ane Marie, Larsens Hustru	265.
Ludvigsen, Peter Ferdinand ogsaa kaldet Cordt	284.	Nielsdatter, Else Marie	859.
Lundberg, Niels Edoard Andersson og Hustru	321.	Nielsen, Anders	94.
Lyders eller Lydartzick, Ane Kirstine C. F.	641.	Nielsen, Anders	437.
Lyshbro, Peder Jensen	61.	Nielsen, Christen	87.
Lonholdt, Henrik Valdemar	18.	Nielsens Hustru, Karen Larsdatter	845.
Madsdatter, Ane Johanne	475.	Nielsen, Jnger Marie Sophie	150.
Madsen, Caroline	170.	Nielsen, Jens	428.
Madsen, Rasmus	593.	Nielsen, Johannes	305.
Madsen, Jens	318.	Nielsen, Johanne Marie	490.
Magnusjen, Christian	350.	Nielsen, Knud	222.
Magnusson, Anders	321.	Nielsen, Mads og Hustru	265.
Marckmann, Ellen Kirstine Christensdatter	144.	Nielsen, Marie Kirstine	329.
Martin, Charles	331.	Nielsen, Lars	444.
Mathiasen, Anne Christine, Schults Hustru	466.	Nielsen, Lasfe Peter	122.
Mathiesen, Johan Henrik	190.	Nielsen, Lasfe Peter	253.
Mathiesen, Christian	710.	Nielsen, Laurib	809.
Maurmann, Mathilde Jensine	206.	Nielsen, Nicolai	429.
Maren, Cathrine Emilie	447.	Nielsen, Niels Nicolai	606.
Meyer, Ane Cathrine, Lundbergs Hustru	321.	Nielsen, Niels	437.
Mikkelsen, Maren Cathrine	139.	Nielsen, Ole	710.
Mikkelsen, Niels	798.	Nielsen, Ole	588.
Mortensen, Ane Marie	490.	Nielsen, Peder	429.
Mortensen, Ane Marie Cathrine	641.	Nielsen, Peder	203.
Mortensens Hustru, Ane Hansdatter	36.	Nielsen, Peder, kaldet Peder Lille	619.
Mortensen, Hans Peter	375.	Nielsen, Peder	497.
Mortensen, Rasmus	8.	Nielsen, Poul	23.
Mortensen, Eine Kirstine, Petersens Hustru	712.	Nilsen, Niels Peter	321.
Moller, Jorgen Frederik	156.	Rhmann, Christian Petersen	422.
Moller, Mogens Hansen eller Wingel	606.	Slesdatter, Bodil Kirstine	81.
Mollers Hustru, Margrethe Larsdatter	447.	Dlsen, Andreas Laurib	821.
Moller, Dine Marie eller Dlsen, Bohms Hustru	641.	Dlsen, Christopher	350.
		Dlsen, Hans	73.
		Dlsen, Lars Hans	393.
		Dlsen, Jorgen	727.
		Dlsen, Niels	683.
		Dlsen, Ole	372.

Pag.	Pag.		
Dlsen, Dsine Marie, Bohms Hustru	641.	Puffendal eller Nicolaisen, Hemming	
Dlsen, Soren	11.	Sigismund	679.
Dlsøn, Niels	339.	R asmusen, Christen	469.
P edersbatter, Ane, kaldet Dbby	125.	Rasmusen, Christen, hans Hustru	117.
Pedersbatter, Barbara Caroline, Gfild-		Rasmusen, Frederik	201.
sens Hustru	275.	Rasmusen, Hans	613.
Pedersbatter, Birthe, Schulkes Hustru	466.	Rasmusens Hustru Lisbeth Christians-	
Pedersbatter, Kirstine, Hansens Hustru	697.	batter	414.
Pedersbatter, Maren	610.	Rasmusen, Jacob	561.
Pedersbatter, Mette Marie	88.	Rasmusen, Jens	97.
Pedersen, Anders	677.	Rasmusen, Jorgen	699.
Pedersen, Anders	24.	Rasmusen, Knud	453.
Pedersen, Ane Kirstine	593.	Rasmusen, Peder, kaldet Kasted	666.
Pedersen, Bendt	536.	Rasmusdatter, Gjertrud Marie, Han-	
Pedersen, Christen	709.	sens Hustru	664.
Pedersen, Hans	588.	Rasmusdatter, Maren, Jeppefens Hu-	
Pedersen, Hans Peder	234.	stru	265.
Pedersens Hustru Karen Jorgensdatter	641.	Ravn, Jens Sorensen og Hustru	25.
Pedersen, Jens Peder	509.	Rhodes, Charles Martin	331.
Pedersen, Jens	90.	Riber, Hans Jbsen	544.
Pedersen, Ole	312.	Rind, Hans Peter	148.
Pedersen, Soren Christian, kaldet Mau	809.	S andbek, Ludvig Frederik Andreas	550.
Pedersen, Soren	338.	Sander, Jens Christian Nielsen	470.
Pehrson, Bengt	253.	Sauer, Juliane Marie	659.
Petersen, Ane Cathrine	302.	Schmidt, Marie Sabine	248.
Petersen, Elise Juliane	596.	Schmidt, Peter Julius	367.
Petersen, Hans Christian og Hustru	712.	Schmidt, Soren August Wilhelm	462.
Petersen, Ingeborg	641.	Schmith, Alexander Theodor	533.
Petersen eller Peterson, Johan Gustav	530.	Schulian, Dorthea Florentine	411.
Petersen eller Peterson, Johan	530.	Schulian, Frederik Wilhelm	361.
Petersen, Knud	155.	Schulz, Herman Meyer, Sadelmager-	
Petersen, Niels Christian	844.	mester og Hustru	466.
Petersen, Soren	335.	Schulkes Hustru Anne Christine Ma-	
Petersen, Wilhelm eller Graa	676.	thiasen	466.
Post, Niels Hansen	527.	Seerup, Frederik Ferdinand	613.
Post eller Porst, Wilhelm	674.	Sichlau, Ernst Edvard Julius	172.
Poulsbatter, Louise Sophie, Jorgensens		Skorup, Niels Laurfen	544.
Hustru	699.	Stærkinds, Jens Rasmusen	309.
Poulsen, Christopher	25.	Evensen, Anders	263.
Poulsen, Christen	421.	Sobh, Jens Peder Nielsen	497.
Poulsen, Frederik Rasmus	201.	Sorensdatter, Ane Marie	513.
Poulsen, Jorgen	695.	Sorensdatter, Helene	497.
Poulsen, Niels	16.		

	Pag.		Pag.
Sørensen, Anders Johannes	668.	Thyrring, Christian Koeb og Hustru	492.
Sørensen, Christian Adolph	172.	Wingel, Mogens Hansen Rosler ...	606.
Sørensen, Hans	668.	Wallin, Anna Britta	92.
Sørensen, Hans Peter	446.	Waltther, Frederik August	599.
Sørensen, Johan	111.	Waltther, Johan Marcus Christian ...	393.
Sørensen, Morten	1.	Warner, Daniel	142.
Sørensen, Morten	276.	Weber, Johan Heinrich Friederich ...	394.
Sørensen, Niels	85.	Wiedekamm, Johan Frederik	45.
Sørensen, Niels	513.	Wilsø, Marcus Wolber	552.
Sørensen, Peder	276.	Wiinberg, Hans og Hustru	771.
Sarp, Morten Jensen	111.	Wiinberg, Louise Margrethe	771.
Thistrup, Hans Christian Christensen.	462.	Winkler, Philip Frederik	47.
Thomasdatter, Maren, Andersens Hu-		Winther, Hans Christian	99.
stru	359.	Winther, Julius	809.
Thomsen, Christian August	282.	Wolter, Augusta Mathilde	407.
Thomsen, Thomas Peter	19.	Wolter, Emma Florentine, Kohresens	
Thorvaldsen, Thordur	38.	Hustru	407.
Thytkjær, Otto	25.	Wulffenberg, Friis Johannes	365.

Rettelser.

- Side 73 sidste Linie: 10 Rdl., læs: 20 Rdl.
 — 214 L. 10 f. o.: 1829, læs: 1629.
 — 485 L. 7 f. o.: udslattes Ordet „deels“.
 — — L. 3 f. u.: Tidspunct, læs: Tidrum.
 — 544 L. 16 f. o.: Kaalund, læs: Kralund.
 — 568 L. 2 f. o.: 5 vestindiske Dalere, læs: 2 vestindiske Dalere.
 — 713 L. 1 f. o.: Luffet, læs: Kjøkkenet.
 — 858 L. 3 f. u.: 5 Rdl., læs: 4 Rdl.

Høiestereftidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 1.

Den 25de Marts.

1859.

Første ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 25de Marts.

Nr. 106.

Statsraad Liebenberg
contra

Morten Sørensen (Defensor Bungen)

der tiltales for Mord og Tyveri.

Den ved allerhøieste Rescript af 18de September 1858 nedsatte Commissjions Dom af 18de November s. N.: „Arrestanten Morten Sørensen bør have sit Liv forbrudt samt lægges paa Steile og Hjul. Saa bør han ogsaa udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Procurator Bredstrup 35 Rdl. og til Defensor, Proveprocurator Leverhøjen 20 Rdl. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjeudes for Ret:

Commissariernes Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Ved egen med de oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse er Arrestanten Morten Sørensen, som tiltales for Mord og Tyveri, overbeviist om Fredagen den 19de Februar d. N. om Aftenen at have dræbt Skolefoged Jens Pederfen og hennes Hustru Maren Rasmusbatter, som beboede et Huus tæt ved Dronningborg Skov.

De nærmere Omstændigheder herved ere efter den af Arrestanten afgivne Forklaring og hvad der forøvrigt er oplyst følgende:

Arrestanten, som tidligere havde arbejdet for Jens Pedersen i Dronningborg Skov og deraf var bekendt med denne, og som efter det almindelige Nygte antog, at han foruden en Capital paa 400 Rdl., som, efter hvad han havde hørt, var oplagt til December Termin s. A., men modtagen til Forrentning af Eieren af Dronningborg, Kammerraad Langballe, ogsaa havde løse Penge liggende, befandt sig i sidste Vinter i stor Pengesorlegenhed, idet han skyldte forskellige Personer Penge og stadigen mindebedes af sine Creditorer, som endog truede med at berøve ham sine Giendele. Nogen Tid efterat han, som det maa antages midt i November Maaned s. A., havde begaaet det Tyveri, som nebensfor omhandles, men uden at han nærmere har kunnet bestemme Tiden, besluttede han derfor at tilvende sig de rebe Penge, som han meente Jens Pedersen var i Besiddelse af, og da det var ham bekendt, at dennes Kone altid var hjemme, da hun paa Grund af en Svaghed ikke var istand til at gaae ud, bestemte han sig ogsaa til, for ikke at blive røbet af hende, i ethvert Tilfælde at dræbe hende. Derimod haabede han at kunne tilvende sig Pengene uden at dræbe Jens Pedersen, men det var dog hans Mening ogsaa ville at dræbe denne, ifald han var hjemme, naar Arrestanten ankom til Gjørningsstedet. En Aften, som han ikke nærmere erindrer, men som, efter hvad der ellers er oplyst, maa antages at have været den 6te Januar d. A., da han tilfældigviis kom forbi Jens Pedersens Huus og saae, at den Dren, som denne sædvanligen brugte i Skoven, stod udenfor Døren, tog han, i den Hensigt at bruge Dren ved det paataente Mord, denne og gjemte den i Haugegjærdet ved den østlige Ende af Huset. Forøvrigt har Arrestanten nægtet at have lagt nogen bestemt Plan om Maaden hvorpaa, eller Tiden, paa hvilken han vilde begaae Gjørningen, førend Fjebdagen den 19de Februar d. A. Paa denne Dag blev han, ligesom oftere tidligere, krævet for Penge af Høker Mikkel Jensen i Randers, hos hvem han boede, og hvem han skyldte nogle og halvtredstindstyve Rigsdaler. Han blev navnlig om Aftenen, da han sad og spillede Kort med 2 Møllersvende og Mikkel Jensen, under Spillet krævet af denne, og han besluttede sig da endelig til at udføre den saa ofte paataente Gjørning. Da han allerede tidligere, navnlig for at skjule det ovenfor berørte i November Maaned forøvede Tyveri paa Fousings Mark, havde udsprebt det Nygte, at han hos sin Familie ved Aarhus havde en Arv tilgode paa 400 Rdl. og deraf havde oppebaaret en Deel, og senere, efterat han havde fattet Planen om at tilvende sig Jens Pedersens Penge, for at benytte dette Paaskud ogsaa med Hensyn til de Penge, han ventede derved at erholde, havde vedligeholdt dette Nygte og omtalt, at han snart ventede flere af disse Penge udbetalte og derom oftere havde skrevet, — lærkede han sig under Spillet under Foregivende at søge en Leilighed til Aarhus. Han gif derpaa, uden at han nærmere har kunnet bestemme, paa hvilken Tid af Aftenen det var, tværs over Markerne til Skovjogehuset. Her tog han først Dren, som han havde skjult, og stillede den udenfor Døren til Huset. Han hørte, at Jens Pedersen var hjemme, og gif derefter ind i Huset, uden at han dog vil kunne erindre da at have fattet nogen

bestemt Plan om, hvorledes han vilde udføre Gjerningen. Han gav sig i Samtale med Jens Pederfen og dennes Hustru og fik noget Mælk at drikke. Efter ikke ret lang Tids Forløb sagde han, at han vilde gaae bort, og yttrede Jens Pederfen da, at han vilde gaae ud med ham for at lade sit Vand. Efter hvad Arrestanten har forklaret, troer han, at naar dette ikke havde været Tilfældet, vilde han den Aften være gaaet hjem, uden at faae Gjerningen udført.

Nu derimod tog han Øren paa det Sted, hvor han havde sat den, og idet Jens Pederfen stod ved Hjørnet af Huset i Nærheden af den for Enden af dette beliggende Mødding, med Huggen vendt imod Arrestanten, gav denne ham med Bagen af Øren et saa stærkt Slag i Nakkehovedet, at han faldt om paa Møddingen. Derefter tilspøiede han ham endnu idetmindste eet og muligens endnu nogle flere Slag i Hovedet, indtil han efter Arrestantens Overbeviisning var død. Efter hans egen Mening har han ikkun slaact med Bagen af Øren, men han har dog ikke kunnet nægte Muligheden af, at han ogsaa har brugt Skarpen af denne. Jens Pederfen gav aldeles intet Skrig eller lignende Lyd fra sig. Da Arrestanten derefter kunde høre, at Jens Pederfens Hustru lukkede Døren op og kom ud i Gangen, gik han i den Hensigt ogsaa at dræbe hende ind i Gangen og gav ogsaa hende, først medens hun stod op og senere efterat hun var falden om, nogle Slag med Øren i Hovedet, uden at han nærmere kan sige hvormange, eller paa hvilke Dele af Hovedet det var, indtil han med Sikkerhed antog, at ogsaa hun var død. Ei heller Konen gav nogen Lyd fra sig eller yttrede noget Ord. Derefter gik han atter ud og tog Jens Pederfen om Livet og bar ham saaledes, at han vendte Ansigtet nedad, hen til Døren. Da han var kommen til denne, blev han saa træt, at han maatte lade Pederfen ligge lidt lige udenfor Døren. Efter at have hvilet sig, bar han ham ind i Gangen, hvor han lagde ham ovenpaa Konen. Om han lod Øren staae i Gangen, kan han ikke med Bestemthed minde. Han gik derefter ind i Stuen, hvor han af en Commode udtrak alle Skufferne med Undtagelse af den nederste. Skufferne vare ikke aflaaede. Saavidt han erindrer i den midterste af dem fandt han 2 Poser med Sølvpenge i, hvilke han alle heldte ud af Poserne i sin Lomme. Med en Øre, som han fandt i Stuen, opbrød han derefter den øverste Skuffe i en Dragtiste, som stod i Stuen, og tog derefter alle Skufferne i denne med Undtagelse af den nederste ud og satte dem paa Gulvet, ligesom han aaknede 2 Hængestabe, som ikke vare aflaaede; men uden at han forøvrigt tilvædte sig Noget. Det forekommer ham, at Lyset, der stod i Stagen medens han opholdt sig i Stuen, brændte ned, saa at Stagen blev varm, og at han derfor tog et Stykke Lys, der laa paa Stagen, og satte fast i en Træsko, men hvor dette blev af, da han gik bort, erindrer han ikke, ligesom han i ethvert Tilfælde nægter at have forsøgt at sætte Ild paa Huset. Efter fuldført Gjerning gik Arrestanten den samme Vej tilbage, ad hvilken han var gaaet til Stedet. I et tætt ved Randers liggende libet Skovantæg gjemte han ved et Gjerde Penge, indskøbte i et Stykke Papir. Han gik derefter hjem og formener, at have været borte i det Hele et Par Timers Tid. Han deeltog derefter paany i noget Kortspil og nød noget Spiritus, hvorpaa han atter gik ud og hentede Pengene. Klokken var, da han

derefter kom hjem, efter hvad han antager, omtrent 11. Han lagde da Pengene i sin Frakkedomme og hængte Frakken i Stuen, hvor han logerede. Den paafølgende Morgen foregav han, at han havde faaet Brev fra sin Familie om, at han skulde indfinde sig for at hente de Penge, om hvilke han tidligere havde talt, og gif derefter ud i Byen, hvor han i en Gæstgivergaard antraf en Foermandsvogn fra Aarhus, med hvilken han kjørte til bemeldte By, hvor han opholdt sig til næste Dag, da han med en Vogn fra Naunders vendte tilbage til denne By. Han sagde da saavel til Fruentimmeret Andersen som til Andre, at han havde faaet de omtvante Penge hos sin Familie, og betalte derefter sin Gjæld til forskjellige Personer. Pengene talte han først Morgenen efter Mordet i en Port og fandt, at de udgjorde 150 Rd., hvilken Sum oversteg hans Forventning. Den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring er han usforandret vedbleven, og har han navnlig stadigen forjikkret, at han ikke har brugt andet Medskab end Øren til det omhandlede Mord. Der skjønnes nu ei heller at være nogen Grund til at drage denne Arrestants Forklaring i Tvivl, efter hvad der forøvrigt er oplyst, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Eigene af Jens Pedersen og dennes Husfru først bleve fundne Løverdagen den 20de Februar sidstleden om Eftermiddagen. De laae da begge i Gangen i deres Huus saaledes, at Konen laa nederst, og, efter hvad de afhørte Deponenter med Undtagelse af en enkelt have forklaret, med Hovedet udad og Venene, paa hvilke hun havde Morgensko, indad, og Manden, som havde Strømper men ellers Intet paa Fødderne, øverst med Hovedet indad og Venene udad, saaledes som han maatte komme til at ligge efter den Maade, hvorpaa Arrestanten har forklaret at have haaret ham. Hans Træsko stode for Enden af Huset ved Siden af den omtalte Mødding. Paa denne fandtes deels noget Blod deels en lodden Hue, der er gjenkjendt som ajsbøde Jens Pedersens, med noget Blod paa den ene Side. Fra Møddingen og hen til Indgangsdøren fandtes Spor af Blod og udenfor Døren en betydelig Samling af Blod, som maa antages at være flydt, medens Jens Pedersens ligg laa der. Iude i Gangen var ogsaa en Deel Blod og i Kjøkkenet mellem denne og Stuen fandtes ogsaa Blod paa Gulvet, men dette skjønnes at kunne være løbet fra Gangen derind. Ellers fandtes intet Blod i Huset, navnlig ikke paa Møblerne, hvilket stemmer overeens med Arrestants Forklaring om aldeles ikke at være bleven blodig ved Gjerningen. I Gangen stod en Dyr, som af Arrestanten er vedkjendt som den, han havde brugt til Mordet, og af flere Deponenter er gjenkjendt som den samme Dyr, som Jens Pedersen i længere Tid havde savnet. Paa Skafet af denne var lidt Blod, men paa Bladet fandtes idetmindste ikke kjendeligt Blod. Eigene bleve allerede førend Retten ankom til Stedet flyttede ind i Stuen, og efterat de igjen vare flyttede ud af denne, fandtes paa det Sted, hvor de havde lagt Konen, en Dyr, som Arrestanten har gjenkjendt som den samme, som han havde brugt til at opbryde Dragkistestuffen med.

Alle Dragkistestufferne med Undtagelse af den nederste vare udtagne. De 2 af de 3 Hængeskabe, som hængte paa Væggen, vare opluffede. I disse fandtes meest Klude, som tilsyneladende havde været udtagne og vare lagte ind igjen, og

berhos nogle Pengeposer, men ikkun nogle faae Penge, høist 6 Rd. Foden af Dragfisken var noget forbrændt, hvilket ogsaa var Tilfældet med en Træsto, som stod under denne, hvilket foranledigede Mistanke om, at der var forsøgt Ildspaaføttelse. Paa hvilken Tid af Aftenen Mordet er begaaet, har ikke nøiagtig kunnet udfindes.

Det af de obducerende Læger afgivne visum repertum gaaer ud paa, at saavel Jens Pedersen som dennes Hustru ere døde af de Læsioner af Hjerneskallen, som forefandtes paa Ligene af dem.

Efter Bestaffenheden af de foresundne Saar paa Hovederne antog de berhos, at de forreste Saar vare bibragte med et skjærende Instrument og de bagerste med et tunst Instrument, saasom en Øxe. Imidlertid have de, efterat være gjorte bekendte med den af Arrestanten afgivne Forklaring og efterat have taget den foresundne Øxe i Oiesyn, erklæret, at de maa antage, at Gjerningen kan være udført paa den af ham omforklarede Maade, og uden at han dertil har brugt andet Redskab end bemeldte Øxe. Denne er forsynet med et Skjæft af $2\frac{3}{4}$ Tommes Længde; selve Øxen er $8\frac{1}{2}$ Tomme lang og $2\frac{1}{2}$ Tomme bred og paa Raffen paa den ene Side af 2 Tommers Tykkelse, paa den anden af $2\frac{1}{2}$ Tomme og veier 12 Pd.

Med Hensyn til Størrelsen af den Sum Penge, som Arrestanten efter hans Forklaring har forefundet og sat sig i Besiddelse af, da er det oplyst, at Jens Pedersen havde en Kapital paa 400 Rd. paa Rente, og da saavel han som navnlig hans Hustru vare meget paaholdende, og de havde forskjellige Emaaindtægter og fik næsten alle deres Fornødenheder in natura paa Dronningborg, er det ikke usandsynligt, at de have kunnet sammen spare en saadan Sum, hvorhos Jens Pedersen ogsaa har ladet falde Ord, hvoraf kan slutes, at han har været i Besiddelse af en Sum rede Penge.

Arrestanten er efter hans Ekubsmålsbog døbt den 26de Juli 1814. Efter at have været hjemme hos sin Fader, Gaardmand og Skovfoged Søren Mortensen paa Viby Mark, indtil Aaret 1828, har han senere opholdt sig paa forskjellige Stæder og navnlig i de sidste 4 Aar i Randers, hvor han har ernæret sig som Lømrer og Arbeidsmand. Han har ikke tidligere været tiltalt eller straffet.

Da Arrestanten ifølge det Ovenansførte er overbevist om at have foretaget et røverisk Anfald med umiddelbar morderisk Beslutning, og denne er udført derved, at han har dræbt Jens Pedersen og dennes Hustru, vil han ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 34 sidste Paragraph være at anses med den i Lovens 6—9—12 bestemte Straf af at have sit Liv forbrudt samt at lægges paa Steile og Hjul. Paa stand paa Erstatning er frafalden.

Furuden den Arrestanten saaledes overbeviste Forbrydelse er han ogsaa ved egen med de oplyste Omstændigheder stemmende Tilfælde overbevist, en Dag i November Maaned 1857 at have frastjaalet Huusmand Peder Christensen paa Fouksing Mark et til 16 Rdl. vurderet Solvchinderuhr samt en Sum Penge, som han selv har angivet til 62 Rdl., men den Bestjaalne til lidt over 70 Rdl. Det stjaalne Uhr er kommet tilstede og udleveret bets Eier, som har frafaldet

krav paa videre Erstatning. Den Straf, som ellers vilde have været at idømme Arrestanten for det af ham saaledes begaaede Tyveri, absorberes imidlertid af den Straf, som ifølge Ovenstaaende forøvrigt vil være at idømme ham“.

Nr. 107.

Justitsraad Bunzen

contra

Hans Hansen (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Dmgang med Hittegods samt for bedrægligt Forhold.

Rudkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 20de Juli 1858: „Tjenestdreng Hans Hansen af Rudkjøbing bør at hensesættes til Forbedringshussarbejde i 8 Maaneder, samt udrede alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Masmusen 6 Rdl. og Defensor, Procurator Boesgaard 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Decbr. 1858: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten From og Lihne, betaler Tiltalte, Tjenestdreng Hans Hansen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Etatsraad Liebenberg for Hoiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte, Tjenestdreng Hans Hansen, — der er født den 2den October 1841 og tidligere, foruden ifølge ministeriel Resolution at have erholdt inden Retten den 4de September 1851 en alvorlig Frettesættelse og Advarsel i Anledning af begaaet Rapseri, efter Rudkjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 6te Juli 1852 og Langelands Herreds Extraretsdom af 17de Mai 1853 for Tyveri har været anseet respektive med Fængsel i 8 Dage og med 20 Slag Riis, — er i nærværende fra fornævnte Kjøbstads Extrarets hertil indankede Sag sat under Tiltale for Tyveri eller ulovlig Dmgang med Hittegods samt for bedrægligt Forhold.“

Der er vel nu og fremkommen Formodning for, at Tiltalte, der har været i Besiddelse af og forsøgt paa at afhænde noget til 8 Mk. vurderet Kobbertøi, har frastjaaet sin daværende Huusbond, den siden ved Døden afgangne Kjøbmand Probst i Rudkjøbing, dette Kobber, der bestod i et Laag til en Brændeviinspande og en Potte. Tiltalte har imidlertid vedvarende benægtet at have sat sig i Besiddelse heraf ved Tyveri, hvormod han har forklaret, en Dag i Marts Maaned d. A., da han udgjorde Gjøbning paa fornævnte sin Huusbonds Mark, paa Møbningen sammesteds at have fundet det ommeldte Kobbertøi saaledes sammenbuxet, at han ikke kunde see, hvad det var; og da der ikke findes tilstrækkelig Føie til at forkaste denne Tiltaltes Forklaring, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen under denne Deel af Sagen ikkun er anseet skyldig i ulovlig Dmgang med Hittogods, i hvilken Henseende iøvrigt bemærkes, at Tiltalte vel som Grund til at han undløb at oplyse det Fundne har anført, at han anfaae det for henkastet som gammelt ubrugeligt Kobber, men dog har erkjendt, at han vel vidste, at Kobberet havde Værdi, hvilket ogsaa fremgaaer af hans Forsøg paa at sælge det.

Fremdeles er det oplyst, at Tiltalte, ligesledes medens han var i ovennævnte Kjøbmand Probsts Tjeneste, i dennes Navn har hos Kjøbmand Nielsen i Rudkjøbing paa Credit taget nogle Varer, nemlig 1 Pbd. Kaffeboerner, 1 Pbd. Sukker, en Flaske Brændeviin og $\frac{1}{2}$ Pbd. Røgtobak, som Kjøbmand Probst har nægtet at have givet Tiltalte Ordre til at hente til sig. Vel har nu Tiltalte vedholdende for Netten paastaet, at hans fornævnte Huusbond dog alligevel har givet ham et saadant Erinde; men naar hensees til, at det maa ansees godtgjort, at han samme Dags Aften, da Madame Probst efter Foranledning af Kjøbmand Nielsen, der havde fattet Mistanke om, at Sagen ikke hang rigtig sammen, udspurgte ham desangaaende, ikke kunde gjøre Rede for, hvem der havde sendt ham efter Varerne, og at han den følgende Morgen bad Madame Probst om Forklarelse, ligesom et Vidne har forklaret at have hørt ham ogsaa bede Kjøbmand Probst om Forklarelse, saaledes som af denne udsagt, samt til, at Tiltalte selv har vedgaaet at have bekjendt for Kjøbmand Nielsen, at han havde taget Varerne hos denne uden nogen Ordre dertil af sin Huusbond, medens hans Forklaring om Aarsagen til at han gjorde en saadan Bekjendelse, uagtet han vil være uden Brøde, synes ligesaa lidt rimelig, som hans Forklaringer om Grunden til at han indbragte og tildeels gjemte Varerne paa sit Kammer, hvor han alene havde Natteleie, ere usandsynlige, og iøvrigt ogsaa andre Omstændigheder tale imod Tiltaltes Foregivende om, at have faaet Ordre til at hente de ommeldte Varer, — vil der ikke kunne tillægges dette hans Foregivende nogen Betydning, og han findes derfor med Føie i Underrettsdommen at være anseet skyldig i Bedrageri.

Da nu den Straf, som Tiltalte efter det Anførte har forskyldt, i den indankede Dom i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 §§ 53 og 41, cfr. § 29, efter Omstændighederne skjønnes passende bestemt til 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, ligesom ogsaa bemeldte Doms Bestemmelser angaaende

Actionens Omkostninger, berisblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilfjendte Salairer, villiges, vil den i det Hele blive at stadfæste“.

Mandagen den 7de Marts.

Nr. 103.

Advocat Brock
contra

Rasmus Mortensen (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Overtrædelse af Forordningen af 26de Marts 1841 § 14 cfr. Forordningen af 29de Februar 1792 § 6.

Calling Herreds Extrarets Dom af 31te Octbr. 1857: „Tiltalte, Gaardmand Rasmus Mortensen af Mynderup, nu i Marslev, bor bøde 1 Rdl. til Svendborg Amts Fattigkasse, men forovrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iovrigt bor han udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Johansen 5 Rdl. og til Defensor, Kæmmerkassere Wiborg 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Mai 1858: „Tiltalte, Gaardmand Rasmus Mortensen af Mynderup, bor til den almindelige Brandforsikring erlægge 1,526 Rdl. 64 Sk. og 2,548 Rdl. samt til det slyenske Brandassurance-Selskab 1,094 Rdl. 56 Sk., eller i Mangel af Betaling henfættes i Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procecurator Herforth og Procurator d'Anchamp, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

Foraauidt der under nærværende Sag er Spørgsmaal, om Tiltalte ved det omhandlede af ham brugte Forhold har forshyldt Straf efter Brandforordningen for Landet af 29de Febr. 1792 § 6, findes dette ikke at kunne antages, efterjom denne Lovbestemmelse, der handler om dem, der i Udhuje bore Lys uden at dette er forvaret i forsvarlig Lygte, ei kan anvendes paa det foreliggende Tilfælde, hvor Loft og Vægge i et Locale i et Udhuus vare blevne beklædte med Seildug og derefter i dette Locale anbragt Lys.

Forsaauidt der fremdeles er Spørgsmaal, om Tiltalte ei ved sit Forhold har aabenbart tilfidesat den Ugtfomhed, som almindelig Forsigtighed kræver, skjønes dette ikke heller at være Tilfældet, naar hensees til den Afstand fra Loft og Vægge og den Stilling, i hvilken han, ved at lade sin Lo indrette til Dandselocale, har anbragt Lys, hvorved ikke bør lades ubemærket, at han herved kun har fulgt en i Egnen meget almindelig Skik, af hvilken endog Stedets Brandfoged tidligere ved en lignende Leilighed har gjort Brug. Vel kan det ikke nægtes, at Tiltalte ved den brugte Frengangsmaade dog har gjort sig skyldig i nogen Uforsigtighed, idet han navnlig maatte kunne forudsee, at Lysene, efter af Gjæsterne at være udtagne, bl. A. for at tænde Tobakspiber, kunde ved igjen at indsættes bringes Væggen for nær — hvorved det efter de fremkomne Oplysninger endog ikke er usandsynligt, at Antændelsen netop er foraarjaget — men denne Uforsigtighed kan dog efter det hele Forholds Beskaffenhed ikke betragtes som aabenbar Tilfidesættelse af den ved almindelig Forsigtighed paabudne Ugtfomhed.

Som Folge heraf findes Tiltalte ikke straffskyldig efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14, hvorimod han ikke vil kunne undgaae at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Nasmus Mortensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Salling Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaardmand Nasmus Mortensen af Mynderup, i Anledning af at en hans Gaard i næmte Mynderup Matten mellem 1ste og 2den Juni f. A. overgaaet Ildbrand, hvorved saavel denne som Naboerne Morten Mortensens og Lars Henriksen Møllers Gaarde afbrændte, skal være opstaaet derved, at der paa en Seilbudsbeholdning af en Lo i Tiltaltes Gaard under et Gilde var anbragt Lys uden Lygter og Skjærme, og at et af Lysene skal have antændt Beholdningen, hvorfra Ilden forplantede sig videre, actioneret for dette Forhold, hvorhos der efter Justitsministeriets Ordre er neblagt Paastrand om Erstatning hos ham for Brandskaden paa de 2 Nabogaarde til Vælsb 1,526 Rb. 64 Sk. og 2,548 Rb.

Det er ved de i Sagen optagne Forhør oplyst, at Tiltalte, da der den 1ste Juni s. A. var Gilde hos ham, havde indrettet den i Gaarden værende Lo, der ligger ved Siden af Laden, til Danselocale, og i dette Næst med Kapsseil beklædt Loens saavel Bægge som Loft, hvilket sidst kun bestod af Slydestænger, hvorpaa Foder var henlagt.

Belysningen var tilveiebragt ved 3 Lys, hvoraf det ene stod paa et Bord ved den østre Væg, medens de to andre vare satte i saakaldte Lyseluffe, der i en Afstand af omtrent 1 Alen fra Loftet vare ophængte paa den nordre og søndre Væg i Enore, fastgjorte i Søm oppe ved Loftet, saaledes at Distancen mellem Lysene, der ikke vare i Lygter men fritstaaende, og de med Seilbug behængte Bægge kun var Lyseluffenes Brede, og var der ikke under Loftet anbragt nogen Skjærm af Blik eller Andet for at forebygge Ildfare. Det er fremdeles oplyst, at Lysene bleve tændte om Aftenen Kl. 10 og at der omtrent Kl. 2 om Natten gik Ild i Seilbugen paa Væggen tæt ved Loftet lige over det Sted, hvor Lysen paa den søndre Væg ind til Laden var anbragt, at Seilbugen vel, saasnart dette bemærkedes, blev revet ned, men at Ilden alt da var slaaet igjennem op i Loftet, havde taget fat i det der henliggende Foder og nu udbredte sig over hele Gaarden og derfra paa Grund af den herskende Tørke og en temmelig stærk Nordvestvind til de ovennævnte 2de, Morten Mortensen og Lars Henriksen Møller tilhørende, Gaarde, der ligesom Tiltaltes egen Gaard aldeles afbrændte.

Ved den indkomne Dom er Tiltalte kun paalagt Ansvar efter Brandforordningen for Landet af 29de Februar 1792 § 6, isøfde hvilken der i „Stalde, Lader, paa Loftet eller hvor der findes idfængende Ting, ei maa læres Lys uden i hele og tilslukkede Lygter“, og i Medfør af denne § idømt en Mulct af 1 Rd. til Amtesattikassen men isørigt tillagt Frisindelse, idet det i Dommen er statureret, at der ikke er tilveiebragt fuldstændigt juridisk Beviis for, at Antændingen af Kapsseilet virkelig er steet ved det ommælte Lys, i hvilken Henseende blandt Andet er anført, at skjøndt Tiltalte selv har erklæret at holde sig overbeviist om, at Ildbranden er opstaaet paa denne Maade, var han dog ikke tilstede i Loen i det Dieblit, da Ilden begyndte, og har saaledes ei selv seet det, samt at de i Loen tilstedeværende, skjøndt de vilde have seet det brænde i Seilbugen netop over det Sted, hvor Lysen hang, have de dog ei iagttaget, at Lysen antændte Seilbugen.

Heri kan Overretten imidlertid ikke være enig. Da nemlig flere af de i Loen tilstedeværende, navnlig Tiltaltes Tjenestekarl Christian Andersen, der berhos, da Ilden udbrød, saae Lysen hælde ind imod Væggen, Tiltaltes Broder Niels Mortensen (samt Pigen Maren Larsdatter) og Karlen Henrik Poulsen overeensstemmende have forklaret, at de have seet Seilbugen brænde tæt ved Loftet paa det Sted, hvor Lysen var anbragt, og da Tiltalte selv har erklæret, at holde sig „fuldkommen overbeviist om“, at Ulykken er steet paa denne Maade, uden at der endog kun er ytret mindste Formodning om eller er fremkommet Noget som helst, der kunde tyde paa, at Ilden har havt anden Oprindelse, findes ingen berettiget Tvivl at kunne opkastes om Ildbrandens Aarsag, og da nu den stedfundne Anbringelse af Lysene, saaledes som ogsaa i Underrettsdommen

antaget, maa anses sribende imod Brandanordningerne, vil Tiltalte ikke kunne undgaa Ansvar efter Forordningen af 26de Martz 1841 § 14, 2det Membrum, saa at han bliver pligtig at erstatte den almindelige Brandforsikring Skaden paa de ovennævnte 2de brandlidte Naboers Morten Mortensens og Lars Henriksen Møllers Gaarbe med respective 1,526 Rdl. 64 Sk. og 2,548 Rdl., samt det spenke Brandassuranceselskab, hvad dette har betalt i Erstatning til nysnævnte Møller, nemlig 1,094 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., og i Mangel af disse Erstatningssummers Betaling at anses med en Straf, der for ham, der er født den 24de December 1819 og ikke tidligere straffet eller tiltalt, fjønnes at burde fastsættes til 1 Maanedes Fængsel.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, med Undtagelse af dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, som billiges, være at forandre".

Nr. 105.

Advocat Liebe

contra

Peder Madsen Jensen, Christen Jensen og Søren Olsen
(Defensor Brod)

der tiltales for falsk edelig Forklaring.

Horns Herreds Etrarets Dom af 22de Mai 1858: „De Tiltalte, Gaardmændene Peder Madsen Jensen af Benslov og Christen Jensen af Kyndby, bor hensesættes til Forbedringshuusarbejde hver i 4 Aar. Tiltalte, Gaardmand Søren Olsen af Benslov, bor hensesættes til Fængsel paa Baud og Brod i 3 Gange 5 Dage. Saa bor de ogsaa hver med en Trediedeel at udrede alle af denne Action lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair 8 Rdl. til hver af Procuratorerne Wodschou og Nehring, samt Diæter til enhver af disse efter Regning. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Novbr. 1858: „Herredsktingsdommen bor ved Magt at stande. Procuratorerne Ronge og Winther for Overretten tillægges i Salarium hver 10 Rdl., der udredes af de Tiltalte, Gaardmændene Peder Madsen Jensen og Søren Olsen af Benslov, samt Christen Jensen af Kyndby, efter det i Underretsdommen fastsatte Forhold. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte Søren Olsen ikke kan anses overbevist at have gjort sig skyldig i Meened. Forfaavidt Overretten derimod dog har antaget, at denne Tiltalte bor belægges med en arbitrair Straf paa

Grund af at hans Forklaring er afgivet usfuldstændigt og at den flete Protocoltilførsel ikke af ham er foranlediget rettet, skjønnes det ikke, at der, naar man ikke tør gaae ud fra, at Protocoltilførselen har været fuldstændig, habes tilstræffelig Visshed for, at denne Tiltalte ved den af ham brugte Fremgangsmaade har tilfigtet at fordolge Sandheden, hvilket han stadigen har benægtet, og da den Mangel af Opmærksomhed, som han maatte have ndviist, navnlig ved ikke at foranledige den flete Protocoltilførsel berigtiget, efter de foreliggende Omstændigheder ikke findes at kunne paadrage ham criminel Ansvær, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han deeltager i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

For de tvende andre Tiltaltes Vedkommende tiltræder Hoiesteret af de i Oberretsdommen paaberaabte Grunde samnes Resultat.

Thi kjendes for Ret:

Søren Olsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den de tvende andre Tiltalte idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Brock tillægges i Salarium for Hoiesteret hver 20 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

3. den indkøbte Doms Præmisses hedder det: „Under en Sag, der indleedes imod Færgemand Anders Larsen af Rendebeek for Overstridelse af den Ret til Værtshuus- og Krohold, som hjemledes ved en Bevilling af 14de November 1850, der tilstede ham at holde Værtshuus for Rejsende fra og til Den Durs, samt for Andre, der ind- og udfikede ved Rendebeek, saa og for de Fiskere, der for Uveir her søgte Tilflugt, fremskillede blandt Andre som Vidner de Tiltalte, Gaardmændene Peder Madsen Jensen og Søren Olsen af Bendsløv samt Christen Jensen af Ryndby.

At disse forklarede Peder Madsen Jensen, at han kjender Anders Larsen personlig og staaer i selskabelig Dmgang med ham, hvorfor de ogsaa med deres Instruer gjenfærdigen have besøgt hinanden. For hvad der ved saadan Leilighed er bleven fortæret hos Anders Larsen har han aldeles Intet betalt. Han har tidligere bragt Sæd ned til Rendebeek, for at Sæden kunde udfikkes, og har han da ogsaa efter Indbydelse af en eller anden af Fiskerne, der vare beskæftigede med Udfikning, nydt en eller anden Forfriskning, hvilken imidlertid ingenstunde er bleven betalt af ham, men hvis den er bleven betalt, da af den Fisker, der har indkøbet ham.

Tilstalte Søren Olsen forklarede, at han fra Tid til anden har været tilstede i Anders Larsens Hus, og at han ved saadan Leilighed har seet, at der er ydet Beværtning af Spise- og Drikkevarer for Betaling, men at han ikke veed af, at de paa denne Maade Beværte have været Andre end Fiskere, der, efterat have været beskæftigede paa Esen, have indfundet sig der. Han erindrer nok at have seet En og Anden i Røndebeck, som ikke driver Fiskeri, men ikke at en Saadan der har fortæret Noget for Betaling.

Tilstalte Christen Jensen forklarede, at han gjentagne Gange har indfundet sig hos Anders Larsen og der nydt Spise- og Drikkevarer uden at betale Noget derfor. Kun een Gang erindrede han at have betalt, nemlig ved en Leilighed, da nogle Fiskere havde budt ham en Snaps, hvilken de betalte, og han til Gjengjæld bød dem Brændeviin, som han betalte.

Med Hensyn til disse Forklaringer, hvilke bleve beebigede, ere de Tilstalte, der ere langt over criminel Lovsaber, og af hvilke Søren Olsen ved Rigsretsdøm af 1ste September 1832 er anseet for subordinationsstridigt Forhold, under nærværende Sag actionerede for falsk edelig Forklaring.

Hvad først angaaer Tilstalte Peder Madsen Jensen, da har han under nærværende Sag indrømmet, at han ved sin Afhørelse den 3die Februar f. A. med Bevidsthed og for ikke at skade Anders Larsen har lagt Dølgemaal paa, at han oftere uden at være i Følge med sin Kone har indfundet sig hos Larsen og der nydt Brændeviin for Betaling, men han har derhos paaberaabt sig; at han ikke har villet beedige Andet, end det han havde forklaret og som var protocolleret, hvilket han troede at kunne med frelst Samvittighed, da det i og for sig indeholdt Sandhed. Da han imidlertid har erkjendt, at han, for hvem den befalede Formaningstale var bleven oplæst, forsætlig har fortiet Omstændigheder, som han vidste maatte have Indflydelse paa Sagen og hvorom han senere har maattet indrømme, at hans Forklaring udtryffeligen er bleven æftet, maa det billiges, at denne Tilstalte er ved den indankede Dom anseet skyldig i Meeneb, og findes derhos den i Henhold til Forordningen af 15de April 1840 § 1 valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide passende.

Tilstalte Søren Olsen har her under Sagen erkjendt, tilligemed Flere at have spillet Kort hos Anders Larsen og under Spillet at have erholdt Brændeviin, Punsch og Smørrebrød, for hvilke Varer han har erlagt Betaling. Han har forjkkret, at denne Forklaring ikke staaer i Strid med hvad han virkelig har udsagt i Forhøret af 3die Februar f. A., hvor han vedblivende har paaستاet strax ved sin Fremstilling at have forklaret, at have betalt en enkelt Snaps, som han havde nydt i Kroen, og at have gjengjældt den Snaps, som en eller anden Fisker har budt ham, med en anden.

Da den tilførte Forklaring oplæstes for ham, er det indgaaet hans Opmærksomhed, at Intet herom var blevet tilført. At han ikke i hiint Forhør havde omtalt Kortspil og anden Fortæring end Brændeviin, hidrører efter hans Opgivende fra, at der kun var bleven spurgt om Brændeviin, ligesom han ogsaa efter sin Opfattelse af Sagen formener at have fystbestgjort hvad der omspurgtes, naar han indrømmede selv at have betalt Snaps, hvorunder han forøvrigt og-

faa forstod anden Fortæring. Da den beebigede Forklaring ikke indeholder andet end Sandhed, mener han med rolig Samvittighed at have kunnet beebige samme, og han har bestemt benægtet, forsættlig at være afvegen fra Sandheden eller at have tilsigtet i Faveur af Anders Larsen at fordsølge Noget af hvad han antog Sagen vedkommende.

Da der nu ifølge det under Sagen Fremkomne ikke findes tilstrækkelig Føie til at forkaste hans Paastrand om, at hans virkelige afgivne Forklaring ikke aldeles fuldstændigen er bleven tilført Protocollen, maa Overretten med Underdommeren være enig i, at denne Tilstalte ei kan ansees overbeviist at have gjort sig skyldig i Meened, men da det maa lægges ham tillast, at hans Forklaring er afgivet usubstændig og at Protocolltilførselen ikke af ham er foranlediget rettet, hvilken Forføelse maa antages at hidrøre fra Mangel paa tilbørlig Opmærksomhed saavel ved Formaningstafens Oplæsning, der paalagde ham at udsige Alt hvad han vidste angaaende det, hvorom der blev spurgt, uden Hensyn til om det efter hans Mening vedkom Sagen eller ikke, som ved Oplæsningen af den protocollerede Forklaring, er det med Føie, at denne Tilstalte ved Underrettsdommen er anseet med en arbitrair Straf, der passende findes bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

Tilstalte Christen Jensen har her under Sagen erkjendt, at hans Forklaring i Sagen mod Anders Larsen er urigtig, idet han forinden han mødte i Retten flere forskjellige Gange har betalt sin Fortæring hos Anders Larsen, hvor han har spillet Kort med forskjellige Personer. Dette har han erkjendt med Forsæt at have undladt at forklare, fordi Anders Larsen, efter hans Opgivende, hvad dog denne har benægtet, baade havde anmodet ham om ikke at være ham altfor slem, og havde truet ham med at ville angive ham for ulovlig Brændeviinshandel. Han har derhos vedgaaet, af Dommeren, efterat den tilførte Forklaring var oplæst, at være spurgt, om han nu ikke vidste mere end hvad den indeholdt, og hertil at have svaret nei.

Denne Tilstalte findes saaledes ved den paaanførte Dom retteligen at være anseet efter Forordningen af 15de April 1840 § 1 og Straffen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar.

Som Folge af alt Foranstaaende vil den inden Horns Herreds Extraret i Sagen afsagte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger bifalbes, i det Hele blive at stadfæste".

Tirsdagen den 8de Marts.

Nr. 110.

Advocat Liebe

contra

Peter Johannes Lorenzen (Defensor Salicath)

der tiltales for Falsk og Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Decbr. 1858: „Arrestanten Peter Johannes Lorenzen bor straffes med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, samt i Erstatning betale til Hoteleier Kroll paa Orgelbygger Christian Heinrich Wolffstellers Begue 17 Rdl. 13 Sk. Saa bor han og tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Vorup og Jørgensen, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peter Johannes Lorenzen, der under nærværende Sag tiltales for Falsk og Tyveri, er ved egen tildeels ved de isvrigt fremkomne Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forbrydelser.

Han har saaledes paa et for ham under 22de November 1857 af Politikammeret i Nabenraa til Rio Janeiro udsærdiget Rejsepas forandret Aarstallet saavel under Stempellet som i Udstædelses-Datoen og Paategningen fra det brasilianske General-Consulat i Hamborg af 19de December 1857 til 1853, samt tilføjet en Paategning, der skulde give Passet Udseende af at være viseret i Rio Janeiro til Afreise i Mai 1858, alt for at det skulde have Udseende af, at han, der havde opholdt sig i Rio fra 20de Februar til 8de Juni d. A., havde opholdt sig der i længere Tid, hvornæst han, for at erholde et nyt Pas, hvilket ogsaa meddeeldes ham, har foreviist det forfalskede Pas for den kongelige danske Gesandt i Wien under sit Ophold der i September Maaned d. A.

Endvidere har han skrevet og med Guldsmed Philip Geiers Navn underskrevet en Attest om, at han i 2 Aar havde arbejdet som Svend hos ham og viist sig som et flittigt og tro ungt Menneske samt opført sig til hans største Tilfredshed, hvorhos han har forsynet denne uden Geiers Vidende og Billie udsærdigede Attest med et Segl, der indeholder Forbogstaverne til Geiers Navn, men det er ikke oplyst, at han har gjort noget Brug af Attesten.

Foraaaviddt det ham paasigtede Tyveri angaaer, har han den 11te October d. A. fra Hotelet Orgelbygger Christian Heinrich Wolffsteller, medens denne logerede i Hotel „Lübeck“ her i Staden, en til 2 Mk. vurderet Læderpung med 30 Rdl. og 14 til 1 Rdl. 2 Mk. Stykket vurderede preussiske Dalere, der vare

opbevarede paa Wolffstellers afaasende Bærelse, hvortil Arrestanten stoffede sig Afgang ved at tilvende sig Nøglen, der under Wolffstellers Fraværelse var op-
hængt i Hotelets Gæsteværelse, hvor han, efterat have udført Tyveriet, igjen
hang den paa dens Plads.

Da den af Arrestanten foretagne Forfalskning af Rejsepasset findes at
kunne henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum,
under hvilket i Forbindelse med § 66 hans Forhold med Udsejelsen af Attesten
i Geiers Navn ligeledes bliver at henføre, og da samme Forordnings § 12, 1ste
Membrum, vil komme til Anvendelse med Hensyn til det af ham begaaede Ty-
veri, vil han, der er født den 1ste October 1836 og efter Aabenraa Raadsretets
Dom af 13de November f. A. har været straffet for ringe Tyveri med Fængsel
paa Band og Brod i 5 Dage, blive at ansee efter de citerede Lovbestemmelser
og Straffen for ham efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuus-
arbejde i 3 Aar, hvorhos han bliver pligtig at udrede i Erstatning til Wolff-
steller 17 Rdl. 13 Sk., der blive at tilkjende Hoteleier Kroll paa Sidstnævntes
Bægne“.

Nr. 115.

Statsraad Salicath

contra

Niels Poulsen (Defensor Liebe)

der tiltales for Tyveri.

Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 20de August 1858:
„Arrestanten Niels Poulsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i
fem Aar samt udrede Actiønsens Omkostninger, og derunder i Salair til
Procuratorerne Lund og Alsted 4 Rdl. Nigsmont til hver. At efter-
kommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Jan. 1859:
„Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og
Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Kammerraad Nygaard og Nothe,
og den subsidiaire Defensor ved Underretten, Procurator Justesen, be-
taler Arrestanten Niels Poulsen 5 Rdl. til hver af de Forstnævnte og
2 Rdl. til den Sidstnævnte. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath
og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl.
til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.).

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 2.

Den 1te April.

1859.

Forste ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 8de Marts.

Nr. 115.

Statsraad Salicath

contra

Niels Poulsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Poulsen, der under nærværende fra Kronborg vestre Birkis Eyraret indankede Sag sigtes for Tyveri, er ved Vidner imod sin Benægtelse overbevist at være funden i Besiddelse af et Par til 2 Mk. 12 Sk. vurderede Trætøfler, med Hensyn til hvilke Kroforpagter Ole Jensen i Helsingø Kro har tilveiebragt Eiendomsbeviis og aflagt Tilhjemlingsed; og da det er oplyst, at Arrestanten under sin Nærværelse i Krostuen, hvor Tøflerne hang, har, kort førend han forlod denne og blev funden i Besiddelse af Tøflerne, opholdt sig i Nærheden af disse, der saanedes strax efter hans Vortgang, samt da det af Peder Pedersen er bevundet, at han har seet en Person, der i høi Grad lignede Arrestanten og som Vidnet ogsaa antager at have været denne, borttage et Par Trætøfler, der hang i den ovennævnte Stue, og kort efter med Tøflerne under Trøien begive sig ud af Stuen, maa det antages, at Arrestanten selv har sjaalet disse. Han vil altsaa overensstemmende med Lovens 6—17—10 og 11, sammenholdt med Forordningen af 8de September 1841 § 6, blive at domme som Tyv.

Da han allerede tidligere efter Høiestretsdom af 7de Februar 1837 og nærværende Rets Dom af 19de December 1840 er anseet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med 1 og 4 Aars Forbedringshuusarbeide, er han nu retteligen ved den indankede Dom anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbeide i 5 Aar skjønnes passende og Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 111.

Statsraad Salicath

contra

Henrik Baldemar Lønholdt (Defensor Brock)

der tiltales for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Januar 1859: „Arrestanten Henrik Baldemar Lønholdt bor straffes med Forbedringshuusarbejde i Secj Nar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Nyholm, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stående. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Henrik Baldemar Lønholdt for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilståelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han har undladt at oplyse et Urtekammersevend Morig Salomoussen frakommen Uhr med vedhængende Haarhæde, af ialt 20 Rdl.s Værdi, hvilket han vil have fundet Løverbagen den 5te Juni sidstleden, samt at han har frafjælet Bagermester Hans Andreas Lüders et til 20 Rdl. vurderet Gulduhr, hvilket Tyveri han forøvede paa den Maade, at han, der Onsdagen den 13de October sidstleden havde om Aftenen Klokken mellem 7 og 8 været i Besøg hos Bestjaalnes Svende i Bageriet paa Hjørnet af Sølgaden og Adelsgaden, og paa den nævnte Tid var gaaet bort igjennem Porten, som fører ud til Sølgaden, atter gik ind igjennem denne Port i det Diemed at skjule sig, indtil det blev Nat, for da at begaae Tyveri i Stedet, og gjemte sig paa et af Loftene, hvorpaa han, da han Klokken mellem 11¹/₂ og 11³/₄ havde bemærket, at Bestjaalne var gaaet tilsæns paa første Sal, hvor han tilligemed sin Familie og sine Tjenestefolk har Ophold om Natten, forlod det Sted, hvor han havde været skjult, og gik ind i et ved Siden af Boutikken i Stueetagen værende Værelse, hvor han borttog Uhret, og forlod derpaa Stedet igjennem Boutikken, hvis ud til Gaden førende Dør han aabnede ved at aftage de indenfor samme anbragte Jernstænger.

Da det af Arrestanten forøvede Tyveri maa være at henføre under 2det Membrum af § 12 i Forordningen af 11te April 1840, vil han, der er født den 1ste Februar 1836 og ikke funden forhen straffet, være at anses efter den

nævnte Lovbestemmelse og samme Forordnings § 58, og findes Straffen at kunne fassættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar“.

Onsdagen den 9de Marts.

Nr. 116.

Advocat Brock
contra

Thomas Peter Thomsen eller **Thomassen**, ogsaa kaldet **Thomas Pedersen** (Defensør Bunghen)

der tiltales for voldeligt Overfald paa Suspecteuren i Manders Fattighuus.

Manders Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Marts 1858: „Arrestanten Thomas Peter Thomsen bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder alle af hans Arrest og Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Leverkhusen 4 Rdl. og til Defensør, Procurator Nygaard 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Decbr. 1858: „Tiltalte Thomas Peter Thomsen eller Thomassen, ogsaa kaldet Thomas Pedersen, bor henfættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procurator Neefmann og Krigsraad Deigaard, 5 Rdl. til hver. Underdommeren, Cancelliraad, Byfoged Elmquist, bor til Manders Kjøbstads Fattigkasse bode 20 Rdl. Den idømte Mulet udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at staa. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunghen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaulede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Thomas Peter Thomsen eller Thomassen, ogsaa kaldet Thomas Pedersen, der flere Gange har været tiltalt og straffet for Hæleri, Væsgænger og Betleri m. m. samt efter Over-

rettens Dom af 26de Januar f. A. har været straffet med Fængsel paa Band og Brod i 3 Gange 5 Dage for Vold mod en Sognefoged m. v., sigtes under nærværende Sag for voldeligt Overfald paa Inspecteuren i Wanders Fattighuus, Solsbeck.

Denne, der ippovrigt senere er afgaaet ved Døden, har forklaret, at Tiltalte, som den 24de November f. A. var bleven indlagt paa Fattighuset og den næste Dag fik Tilladelse til at gaae ud med Paalæg om at komme hjem til Middag, først kom hjem om Aftenen omtrent Kl. 10¹/₂, da Dørene vare lukkede og alle Folk iseng, og at han, efterat være lukket ind af Portneren, gik ind i Solsbecks Contoir, hvorved denne, der var gaaet iseng og laa i et tilstødende Værelse, vaagnebe; efterat have bemærket, hvem det var, befalede han Tiltalte at gaae iseng, men efter Solsbecks Forklaring forlangte Tiltalte da Lys tændt, og trængte, da dette blev ham nægtet, ind i Sovekammeret, forbrede Lys strax tændt og trak Solsbeck af Sengen ud paa Gulvet, hvorved denne stødte sig fremt, men Tiltalte gik dog derpaa bort, efterat Solsbecks Søster, der sov i samme Værelse, havde faaet et Lys tændt, hvorpaa Solsbeck aflaaede den Dør, som fra Contoiret førte ud til Arbejdsstuen. Kort efter hørtes Portneren, der laa i den sidstnævnte Stue, at klage sig, og strax derpaa stødte Tiltalte den aflaaede Dør til Contoiret op, greb Solsbeck, der var kommen ud i Contoiret, i Bryllet og overfaldt ham med voldsomme Hug og Slag i Hovedet. Solsbeck fik imidlertid atter Tiltalte ud af Contoiret og aflaaede derefter saavel Døren til Contoiret som til Sovekammeret, men Tiltalte kom strax tilbage, idet han stødte Begge Dørene op med en saadan Voldsomhed, at Laafekliffet og Dørgerigterne paa den inderste Dør samt Dørarmen bleve kstfadede, hvorefter han overfaldt Solsbeck i dennes Seng med Hug, Stød og Slag samt truede med at dræbe Solsbeck og dennes Søster, hvorhos han fremkom med Yttringer om, at han nu kunde tage Solsbecks Uhr og tvinge ham til at udlevere Chatolnøglen, ligesom han ogsaa undersøgte et Gevær, der stod i Stuen, hvorraa han endelig gik bort efterat have truet Vegge med at dræbe dem, hvis de klagede over ham, hvilket Solsbeck, som han siger, af Frygt for yderligere Overfald lovede ikke at ville gjøre.

En Dagen efter, den 26de November, udstædt Lægeerklæring gaar ud paa, at der da hiit og her paa Solsbecks Legeme fandtes flere Contusioner og mindre Vulnerationer, hvoraf nogle syntes frembragte ved Slag, andre ved Gnidning mod faste Gjenstande, og blev det anseet rimeligt, at disse sidste kunde være frembragte derved, at Solsbeck var bleven slæbt ud af Sengen paa Gulvet. Den samme Læge har derefter i en under 30te November udstædt Erklæring yttrret, at de ommeldte Læsioner vel rimeligviis ikke vilde medføre varige Følger, men at flere af dem dog fandtes paa Steder, hvor de med lidt Uheld kunde have havt meget farlige Følger, og ijsølge en efter Overrettens Kjendelse erhvervet yderligere Lægeerklæring af 24de September d. A. bleve de Solsbeck tilspisiede Læsioner heilbredebe i Løbet af 12 à 14 Dage uden varige Følger for hans Helbred; dog kunde Solsbeck ijsølge en anden Lægeattest paa Grund af en Svævelse i Fodleddet endnu ikke gaae ud den 8de Januar d. A., og er det efter

Sagens Oplysninger ikke usandsynligt, at denne Hævelse var en Følge af den ham tilspøiede Mishandling.

Tiltalte har indrømmet, at han den ommeldte Aften, efterat være kommen for silbig hjem, 2de Gange har været inde hos Solsbeck, og vil han den første Gang være gaaet derind for at melde sig — hvilket imidlertid efter hvad der er oplyst under Sagen ikke kan antages at være Skik i Fattighuset, — hvorimod han har afgivet forskellige Forklaringer om Grunden til, at han den 2den Gang gik derind, men han har iøvrigt mødsagt Rigtigheden af Solsbecks Forklaring og navnlig benægtet, at have sprængt Dørene, af hvilke han vil være gaaet ganske ordentlig ind, eller i nogen Maade at have fornærmet eller slaet Solsbeck.

Sagens øvrige Oplysninger bestyrke imidlertid i høi Grad Rigtigheden af den af Inspecteur Solsbeck afgivne Forklaring, der vel ikke er bleven beediget, idet Solsbeck er afgaaet ved Døden, forinden Underdommeren havde efterkommet det ham ved Overrettens Kjenndelse af 25de Mai d. A. givne Paalæg om at eedfaste Solsbeck, men hvilken Forklaring denne iøvrigt bestemt er vedbleven under Confrontation med Tiltalte.

Der er saaledes af Solsbecks Søster afgivet en edelig Forklaring, der i det Væsentlige er overensstemmende med Broderens Fremstilling af det Passerede, hvorved bemærkes, at Søsteren efter sin Forklaring ogsaa skal være bleven slaet af Tiltalte, og Portneren ved Fattighuset Søren Mandrup, der sov i den ovennævnte Arbejdsstue, har bevidnet, at efterat han den ommeldte Aften, som han antager noget over Kl. 10, havde sukket op for Tiltalte, gif denne ind i Solsbecks Værelse, hvor Mandrup, som ikke gif ind med i Værelset, men blev staaende udenfor, da hørte, at Tiltalte forlangte Lys og raabte, at han var Herre der og Inspecturen hans Ljener, men videre kunde han ikke høre; da Tiltalte derpaa kom ud, kneb han S. Mandrup i Øret og truede ham, for at han skulde tie stille, hvorfor Mandrup gif ud i Gaarden, hvorfra han imidlertid hørte, at Tiltalte 2 Gange gif tilbage til Solsbecks Værelse, sparkede til Døren og brugte Mund inde i Værelset, samt at Solsbecks Søster gav Skrig fra sig. Dette Vidne har derhos ligesom et andet Vidne forklaret, at Døren til Solsbecks Soveværelse Dagen efter fandtes beskadiget, idet navnlig Paafælbillet var revet fra.

Endvidere har Fattiglem Niels Simonsen Døbler, der havde Soveværelse sammen med Tiltalte, edelig forklaret, at Tiltalte den ommeldte Aften vækkede ham og fortalte, „at det nu var forbi med ham derude“, hvilket han paa Vidnets Spørgsmaal nærmere forklarede derhen, at han nu havde givet Inspecturen det denne behøvede, idet han havde truffet ham ud af Sengen og slaet ham, saa at han nu var død, og at han om lidt vilde gaae over igjen for at see, om det ikke var Tilfældet. Tiltalte fortalte derhos Vidnet, at Zomfruen vilde gaae imellem, men at han havde fjørt hende tilside med et Skub. Et andet Fattiglem, der laa paa samme Stue, har ligeledes edelig forklaret, at han den ommeldte Aften hørte Tiltalte fortælle N. S. Døbler, at han nu kom fra Inspecturen og at denne nu var færdig, hvilket han gjentog flere Gange, samt at Tiltalte yttrede, at han nu igjen vilde gaae over for at see, om han ogsaa var

færbig, hvorved Bidnet antog, at han meente Inspecteuren. Begge disse Vidner have derhos forklaret, at Tiltalte truede dem paa Livet, hvis de ikke taug med, hvad han havde fortalt dem. Tiltalte har nu vel modsagt disse Forklaringers Rigtighed, men der er ikke under Sagen oplyst Noget, som kunde berettigge til at betragte disse Vidnesbyrd som utroværdige, ligesom det endnu kan mærkes, at det af et tredie Fattiglem, Else Jensdatter, er forklaret, at Tiltalte den næste Morgen sagde til hende, at han den foregaaende Aften havde været inde hos Inspecteuren for at paatale Lemmernes Net, men uden at han dog nærmere omtalte, hvori dette skulde have bestaaet.

Efter samtlige disse Forklaringer og da der efter det Ovenanførte er fuldstændigt Beviis for, at Tiltalte den titnævnte Aften gjentagne Gange har været inde hos Solsbeck, uden at Tiltalte dertil har kunnet angive nogen antagelig Grund, og at der Dagen efter paa Solsbecks Legeme er fundet tydelige Spor af Vold, som maae antages at være foranledigede ved saadanne Mishandlinger, som efter Solsbecks Forklaring ere blevne ham tilføiede af Tiltalte, uden at der er fremkommet Nogetsomhelst for, at denne Overlast kunde være tilføiet Solsbeck af nogen Anden, findes der — naar tillige henses til, at Tiltalte, som meldt, tidligere er dømt for udøvet Vold — at være tilveiebragt et saadant Beviis, som efter Forordningen af 8de September 1841 maa ansees tilstrækkeligt til at sælde Tiltalte som skyldig i den ham imputerede Forbrydelse. Det maa nu vel antages, at Tiltalte paa den anførte Tid har været noget beruset, men ligesom han selv har paastaet, at han var sig fuldkommen bevidst, saaledes kan det, efter hvad der foreligger, heller ikke antages, at han har været i nogen utilregnelig Tilstand, og da den Inspecteur Solsbeck tilføiede Vold maa ansees ham tilføiet i Anledning af hans Bestillings Udførelse, vil Tiltalte efter Bestaaelsen af de Solsbeck tilføiede Læsioner være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 17 cfr. § 3, og findes Straffen efter Omstændighederne paa sine at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver; derimod vil der ikke være Spørgsmaal om nogen Erstatning til Solsbeck eller nu dennes Bo, da Solsbeck har frasalbet Krav paa Erstatning.

Med Hensyn til Sagens Behandling ved Underretten bemærkes, at foruden at det maa misbilliges, at Underdommeren fra den 1ste December f. A. til den 15de Jan. d. A. ikke har optaget noget Forhør i Sagen, idet de af ham for denne Udsættelse paaberaaede Grunde ikke kunne ansees fyldestgjørende, maa det ogsaa regnes Underdommeren til Ansvar, at han har undladt at fremme Sagen efter Overrettens Kjendelse af 25de Mai d. A. førend den 6te September, hvortil Underdommeren som Grund vel har angivet Uvidenhed om Tiltalles Opholdssted, men uden at han har oplyst Noget om, hvilke Skridt der i denne Tid af ham maatte være foretagne for at komme til Kundskab om Tiltalles Opholdssted, saavel som at Sagen har henstaaet fra denne Dag indtil den 19de November, hvorfor der slet ingen Grund er opgivet, og maa det derhos bemærkes, at Underjøgelsen, navnlig ved Solsbecks Sedsjættelse under Tilfaldelse

af Defensor, kunde have været fremmet, uagtet Tiltalte ikke var tilstede, ved hvilken Unblabelse det, som meldt, er bevirket, at Solsted ikke forinden sin Død er bleven eedfæstet. Efter det Anførte vil Underdommeren, Cancelliraad, Byfoged Elmquist, være at ansee efter Forordningen af 3die Juni 1796 § 35 med en Mulct, som passende findes at kunne fastsættes til 20 Rdl. og som vil tilfalde Randers Kjøbstads Fattigkasse".

Nr. 136.

Advocat Brock
contra**Poul Nielsen** (Defensor Bungen)

der tiltales for Tyveri.

Nakflov Kjøbstads Extrarets Dom af 25de Novbr. 1858: „Tiltalte, Dagleier Poul Nielsen bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar samt udrede samtlige de med hans Anholdelse, Tiltale og Afstraffelse forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Proveprocurator, Capitain Staal i Maribo 4 Rdl. og Defensor, Procurator Barfod 3 Rdl., foruden Reiseomkostninger og Diæter til Forstuvante efter Auctets nærmere Bestemmelse. At efterkommes efter Justitiens nærmere Foranstaltning under Udfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Januar 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonson og Alberti, betaler Tiltalte, Dagleier Poul Nielsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Dagleier Poul Nielsen, der er langt over criminel Lavalder og tidligere ved Nakflov Kjøbstads Extraretsdom af 12te Juli 1858 er for Bedrageri anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, under nærværende fra bemeldte Ret hertil indankede Sag er ved egen med de iøvrigt oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse overbevist at have

gjort sig skyldig i Tyveri, idet han paa Trappegangen udenfor det derværende Politikammer har stjaalet et Får til 2 Mk. vurderebe Træstøfler, som af Eierinden vare henstaaede der, medens hun var inde paa Politikammeret, maa det villiges, at han ved den indankede Dom herfor er i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79 anseet efter samme Forordnings § 13, og da Straffen findes passende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbeide, vil nævnte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, villiges, være at stabsæfte“.

Nr. 126.

Statsraad Liebenberg

contra

Anders Pedersen (Defensor Brock)

der tiltales for Tyveri.

Kingsfled Herreds Extrarets Dom af 11te Decbr. 1858: „Tiltalte, Arrestanten Anders Pedersen af Rude, bor straffes med 4 Aars Forbedringshuusarbeide. Derhos bor han udrede sauntlige med hans Arrest og denne Action forbundne Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Dahlstrom 4 Rdl og til Defensor, Procurator Hansen 2 Rdl. samt dennes Diætpenge efter nærmere Regning og Revision. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Jan. 1859: „Herredstingsdommen bor ved Magt at staae, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salair til Procecurator Isben og Procurator Simonson for Overretten betaler Arrestanten Anders Pedersen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjeendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at staae. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Hoiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Kingsfled Herreds Extrarets indankede Sag, er Arrestanten Anders Pedersen ved egen Tiltalæse, der bekræftes ved de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist, at have den 27de October f. A. forsvet Tyveri i Parcellist Peder Jensen's Huus paa Dværkety-Mark, hvorhen han paa sin Vandring fra Kjøge til Kingsfled havde

begivet sig for at tilbetle eller tilkjøbe sig Fødevarer. Da han nemlig fandt Porten til Veien tillaaet, begav han sig gjennem en utillaaet Laage ind i Gaarden og, paa Grund af at Stuedøren ogsaa var aflaaet, hen til et af Vinduerne, hvor han, medens han ligebe ind ad det for at see om Noget var hjemme og tillige raakte, kom med Armen til at frarive en af de Stifter eller Sømstumper, der udvendig befaestede Vinduet, som derved fra oven af gav sig ud af Karmen, og hvorhos han, for at det ikke skulde falde ned, greb det og satte det paa Jorden.

Fristet af Leiligheden krøb Arrestanten nu igjennem Vinduet ned i Stuen og tilvænte sig en paa Væggen hængende Meerstumpspise og et Solsommeuhr, hvilke Koster ved hans paa Grund af Tyveriets Opdagelse fort efter foranledigede Anholdelse forefandtes i hans Besiddelse og, efterat være vurderede Piben til 5 Rdl. og Uhret til 6 Rdl., ere tilbageleverede Gieren.

Da Arrestanten, der er 33 Aar gammel og, foruden ifølge Korsør Kjøbstads Extraretsdom af 2den November 1854 at være for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster straffet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 16de Januar f. A. er anset med samme Straf i 4 Gange 5 Dage for Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 § 76 cfr. § 43 — nu retteligen for det ham under nærværende Sag overbeviste Forhold ved den paaankede Dom er i Medhold af den nævnte Forordnings §§ 12 og 13, 14 og 79 som for 2den Gang begaaet Tyveri foruundet med Indstigen gjennem et Vindue tilfunden Straf af Forbedringshundsarbejde, hvorhos dog Straffetiden, der er bestemt til 4 Aar, findes efter Omstændighederne at burde nedsættes til 3 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger og Størrelsen af de i 1ste Instants tilkjendte Salairer bifalbes, med den heraf flydende Forandring være at stadfæste“.

Torsdagen den 10de Martz.

Nr. 112.

Statsraad Liebenberg
contra

1) Otto Thylkjær, 2) Lars eller Lauris Jørgensen Griksen, ogsaa kaldet Lars Hansen, 3) Jens Sørensen Ravn, 4) bemeldte Lars Jørgensen Griksens Hustru, Ane Marie Larsen, 5) bemeldte Jens Sørensen Ravn's Hustru, Mariane Andersdatter og 6) Christopher Poulsen (Defensører Brock og Salicath),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Bedrageri, Nr. 2 for Tyveri samt Deelagtighed i Tyveri og Bedrageri, Nr. 3 for Tyveri og Deelagtighed i Bedrageri, Nr. 4, 5 og 6 for Hæleri eller Deelagtighed i Bedrageri.

Ebeltoft Kjøbstads Extrarets Dom af 14de Juli 1858: „Tiltalte Mariane Andersdatter bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at

være. Tiltalte Otto Thyfjær bor hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, men forovrigt for Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Lars Jørgensen Eriksen bor hensættes til Forbedringshunsarbeide i 2 Aar. Arrestanten Jens Sørensen Ravn, de Tiltalte Ane Marie Larsen og Christopher Poulsen bor hensættes til Fængsel paa Vand og Brod, Forstnævnte i 6 Gange 5 Dage og de 2de Sidstnævnte hver i 5 Dage. De under Sagen omhandlede Varer, ligesom ogsaa de øvrige i de Tiltaltes Besiddelse foresundne forarbeidede Varer ville være at udlevere til Manufacturhandler S. Orting. Af Actionens Omkostninger, derunder Salairet til Actor, Procurator Seidelin 15 Rdl. og Defensorerne, Procurator Kolding og Procurator Hansou, respective 8 Rdl. og 4 Rdl., udrede Tiltalte Otto Thyfjær in solidum med Arrestanten Lars Jørgensen Eriksen Halvdelen, de Tiltalte Jens Sørensen Ravn, Ane Marie Larsen, Mariane Andersdatter og Christopher Poulsen hver for sit Bedkommende $\frac{1}{4}$ af den øvrige Halvdeel. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Wiborg Landsøverrets Dom af 6te Decbr. 1858: „Tiltalte Mariane Andersdatter bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Lars Jørgensen Hansen eller Eriksen bor hensættes til Forbedringshunsarbeide i 2 Aar. Arrestanten Jens Sørensen Ravn og Tiltalte Ane Marie Larsen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod, Forstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. De Tiltalte Otto Thyfjær og Christopher Poulsen bor hensættes, den Første i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og den Sidste i simpelt Fængsel i 8 Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet i Salair til Actor for Underretten 12 Rdl., til hver af Defensorerne sammestedes 8 Rdl., samt til Actor og begge Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Kühnel, Holm og Reckelmann, 12 Rdl. til den Første og 10 Rdl. til hver af de Sidste, udredes af Tiltalte Otto Thyfjær og Arrestanten Lars Jørgensen Hansen eller Eriksen, Een for Begge og Begge for Een, og bor Arrestanten Jens Sørensen Ravn og de Tiltalte Ane Marie Larsen, Christopher Poulsen og Mariane Andersdatter in solidum med de Forstnævnte udrede, Mariane Andersdatter $\frac{1}{12}$ og de øvrige hver $\frac{1}{6}$ af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Hojesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at efter sauntlige foreliggende Omstændigheder

Straffetiden for Lars eller Laurz Jørgensen Eriksen, ogsaa kaldet Lars Hansen, bliver at bestemme til 3 Aar og Straffen for Christopher Poulsen til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Lars eller Laurz Jørgensen Eriksen, ogsaa kaldet Lars Hansen, bestemmes til 3 Aar og Straffen for Christopher Poulsen til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. Etatsraad Liebenberg, Advocat Brod og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., som udredes paa den i Henseende til Actionens øvrige Omkostninger i bemeldte Dom bestemte Maade.

I den indantebe Doms Premiser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tilstalte Otto Thykjær for Tyveri og Bedrageri, Arrestanten Lars Jørgensen Hansen eller Eriksen for Tyveri og Deelagtighed i Tyveri og Bedrageri, Arrestanten Jens Sørensen Navn for Tyveri og Deelagtighed i Bedrageri, og de Tilstalte Ane Marie Larsen, Mariane Andersdatter og Christopher Poulsen for Hæleri eller Deelagtighed i Bedrageri.

Tilstalte Otto Thykjær, der er født den 3die Januar 1842 og siden Efteraaret 1856 har været i Tjeneste hos Manufacturhandler S. Ørting i Ebeltoft som Handelslærning, har vedgaaet, at han oftere har taget Penge af Boutikstussen til Indkjøb af Kager, Cigarer og Vin, samt i tre forskellige Gange et Beløb af 6 Rdl. 1 Mk., hvormed han har betalt nogle Bøger om Onani m. m., som han havde ladet en Boghandler forstrive til sig. Da hans Principal imidlertid har erklæret, at Tilstalte altid, naar Boutikken har været aaben, hvad enten Principalen var hjemme eller ikke, har havt uhindret Afgang til Pengestussen, i hvilken Røglen altid sad om Dagen, og havde Tilladelse til deraf at udtage de Penge, han havde Brug for til Smaaafornødenheder, imod at han debiterede sig for samme i Kladebogen, hvad denne ogsaa udviser, at han i Løbet af Aaret 1857 har gjort for et Beløb af circa 43 Rdl., under hvilket Beløb efter Thykjærs Paaastand skal være indbefattet alle de Penge, han i den omhandlede Tid har udtaget af Boutikstussen, skjøndes der ikke for det her omhandlede Forhold at kunne paalægges Tilstalte noget Strafsansvar.

Tilstalte har dernæst vedgaaet, at han efterhaanden deels har overladt Arrestanten Lars Jørgensen Hansen eller Eriksen en stor Deel af de i hans Principals Boutik værende Manufacturvarer for en meget ringe Priis, som Hansen selv sandt for godt at give, og deels har ladet ham tage Varer til sig uden derfor at erlægge nogen Betaling. Efter Tilstaltes Forklaring begyndte

dette Forhold navnlig i Juli Maaned f. A., da hans Principal var fraværende paa en Reise, idet Hansen da kom ind og overtalte ham med mange Ord og ved at tractere ham med Sager og deslige til den ommeldte Utrofskab. Derefter kom Hansen stedse til Tilstalte om Aftenen Kl. 9 à 10, naar ingen Andre vare tilstede i Boutiken, og bragte ham Slifferier, hvorpaa han indlebede Samtalen med, om han ikke kunde faae et eller andet Stykke Løi for godt Kjøb, og efterat saadanne Stykker vare ham foreviste, gav han for det hvad han selv vilde, idet han i Almindelighed yttrede, at han ikke havde flere Penge med, ligesom han ogsaa tit lod sig forevise Varer og tog dem uden at betale, dog steds kun mindre Stykker. Efter Tilstaltes Forklaring var det fornemmelig kort før hans Principal den 21de December f. A. gjorde Opbud, at Hansen erholdt de meest værdifulde Varer, da han nemlig yttrede til Tilstalte, at denne gjerne kunde lade ham faae saadanne Sager, da hans Principal jo en af Dagene skulde luffe, og det saa jo ikke gjorde noget, om disse Varer vare der eller ikke. De udleverede Varer bleve ikke altid maalte eller veiede, men Hausen tog ubertiden hvad der laae paa Dissen og foreslog en Betaling derved efter eget Behag, forsaavidt han ikke tog dem med sig uden at betale noget; isøvrigt paastaar Tilstalte, at han stedse har sagt de for Varerne modtagne Penge i Boutikstussen og aldrig beholdt nogen af dem, ligesom han har forklaret, at han, efterat Forholdet var begyndt, ikke turde nægte Hansen at overlade ham Varer for godt Kjøb af Frygt for at Hausen da skulde angive Forholdet for hans Principal.

Ibet det saaledes af Tilstalte Thykjær vedgaaede Forhold findes at maatte henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 76, cfr. § 43, vil Tilstalte, der paa den Tid, Forholdet efter hans Forklaring skal have taget sin Begyndelse, netop have opnaaet criminel Samvalder, være at ansee med Straf i Henhold til de anførte Lovbestemmelser, sammenholdte med den citerede Forordnings § 81 cfr. § 29, og skjønes Straffen for ham efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i 40 Dage.

Arrestanten Pors Sjørgensen Erikson eller Hausen har vel ikke for sit Vedkommende villet erkjende Rigtigheden af Tilstalte Thykjærs ovenstaaende Forklaring, men han har dog indrømmet, at han Tid efter anden, navnlig fra Foraaet 1857 til kort før hans Anholdelse under nærværende Sag, har faaet Varer af Thykjær for godt Kjøb og i Almindelighed for Spotpris, idet da Thykjær opgav den rigtige Pris for Varerne og sagde, at Arrestanten skulde sige, at han havde givet saameget derved, hvorhos Arrestanten har erkjendt, at han for det meste passede paa at kjøbe Varer, naar Thykjær var alene i Boutiken, ligesom han ogsaa har vedgaaet, at navnlig et Stykke Tricot paa 5/4 Alen, der er vurderet til 4 Rdl. 3 Mk. pr. Alen, og for hvilket Arrestanten efter sin Forklaring kun har betalt 10 Rdl., idet han, da Thykjær spurgte, om han vilde give 20 Rdl. derved, yttrede, at her var 10 Rdl., hvad det skulde koste mere, kunde Thykjær skrive ham for, — ikke blev ham tilmaalt, hvorimod Thykjær ifkun slog det ud for at bedømme dets omtrentlige Maal. Af de saaledes af Arrestanten erhvervede Varer er der dels i Arrestantens og nogle af de Medtiltaltes Besiddelse forefundet, dels paa anden Maade kommet tilstede omtrent 100 Nummere,

til en samlet Værdi af henimod 200 Rdl., uden at det imidlertid er oplyst, hvormeget Arrestanten har betalt derfor.

Ved det anførte Forhold maa Arrestanten anses at have gjort sig medskyldig i det af Thykjær forøvede Bedrageri, — til hvilket Arrestanten endog maa antages at have forlebet Thykjær, — idet han nødvendigviis maa have indseet, at Thykjær ved paa den anførte Maade i et længere Tidrum at overslade ham en Mængde Varer for Spotpræis, besveg sin Principal, hvilket ogsaa fremgaaer af Arrestantens egen Forklaring om, at han, da Thykjær fort før Undersøgelsens Paabegyndelse henvendte sig til ham med en Forespørgsel om det ommeldte Stykke Tricot, som hans Principal havde savnet, yttrede til Thykjær, at hvis han kunde gøre denne en Tjeneste, naar der kom noget op om det, skulde han nok sige i Retten saaledes som Thykjær havde forlangt det.

Med Hensyn til Eigtelsen mod Arrestanten Hansen for Tyveri bemærkes, at der i hans Besiddelse er forefundet et Stykke Tapetpapir af Værdi 7 Rdl., som Arrestanten, efter først at have forklaret at have kjøbt det paa en Auction, senere har paastaet at have kjøbt af Kjøbmand P. J. Ørting personlig for 7 à 8 Rdl. Dette har bemeldte Ørting benægtet, idet han har forklaret, at han aldrig har havt Udsalg af Tapetpapir i sin Boutik, og at det ommeldte Papir af ham var opbevaret for at benyttes ved foresaldende Reparationer i hans Sal, der var betrukket med samme Slags Papir, og at det havde henligget med flere andre Sorter Tapetpapir i en Kasse paa hans Loft, hvortil Arrestanten i forrige Aar til forskjelligge Tider ved foresaldende Arbejder gjerne kan have havt Udgang, hvorhos Ørting har beediget, at det paagjældende Papir er ham frakommet mod hans Vidende og Villie. Da Arrestanten imidlertid, som meldt, har paastaet at have kjøbt Papiret, og Ørting ikke har ført Beviis for sin Eiendomsret til det, hvilket Beviis ikke kan anses at være blevet overflødig ved Arrestantens Erkjendelse af at Papiret tidligere har været i Ørtings Besiddelse, — uden hvilken Erkjendelse Ørting efter sin egen Forklaring ikke vilde have dristet sig til at tilhjemle sig Papiret med Gød, — saa at Betingelserne for det ved Lovens 6—17—10 og 11 cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis ikke fuldstændigt er tilstede, vil der ikke i den omhandlede Henseende kunne paalægges Arrestanten noget Strafsansvar.

Det er dernæst af Arrestanten Jens Sørensen Ravn forklaret, at han en Aften i December Maaned s. A. mellem Kl. 11 og 12 efter Opfordring af Arrestanten Hansen, der sagde, at Kjøbmand S. Ørting og Kone vare fraværende, hvorfor han vilde benytte Leiligheden til at nappe et Stykke Tøi fra ham, er fulgt med Hansen til den Gaard, hvor S. Ørting boer, hvor da Hansen bad ham blive staaende ved Porten, der stod aaben, medens Hansen gik ind i Gaarden, hvorfra han efter et Kvarters Tid kom tilbage og medbragte 8¼ Allen Tricot og to uldne Halstørklæder. Ravn var uvidende om, paa hvilken Maade Hansen kandede sig Udgang til Boutiken, men han hørte, at der, medens han var inde i Boutiken, aabnedes eller lukkedes en Dør. De fulgtes nu ad til Ravns Bopæl, hvor Klædet blev deelt imellem dem, ligesom Ravn erholdt det ene Halstørklæde, der er vurderet til 4 Rdl. Ravn har derhos i nogle tidligere

Forhører forklaret, at han ligeledes en anden Aften omtrent Kl. 11 efter Hansens Opfordring fulgte med denne til Kjøbmand Ørtings Gaard, hvor Hansen vilde tage en Paffe Tvist; Navn blev staaende udenfor paa Gaden, medens Hansen var inde i de til Ørtings Leilighed hørende ubeboede Værelser, hvor han opholdt sig omtrent $\frac{1}{2}$ Time, og kom derefter ud, uden at have noget med sig, idet han yttrede, at Boutiksdrengen laa og læste i Sengen, saa at han ikke kunde faae Leilighed til igjennem Vinduet at komme ind i Bagkøkken, hvor Tvisten var bereoende. Arrestanten Hansen har imidlertid vedholdende benægtet Rigtigheden af Jens Sørensen Navns ommeldte Forklaringer, af hvilke den sidste senere er tilbagekaldt af Navn, idet han paastaar alene at have afgivet den i den Formening, at naar han bekendte noget, skulde han blive løsladt af sin Arrest, og skjøndt Navns Forklaring om Tyveriet af det omsfortærede Stykke Tricot og de to uldne Halsstørklæder noget bestrykes ved Tilstalte Mariane Andersdatters Forklaring om den paa Navns Bopæl stedfundne Deling af et Stykke Tricot, er der dog ikke mod Arrestanten Hansens Benægtelse tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i det ham af Navn paasigtede Tyveri, hvorved ogsaa kan mærkes, at Thykjærs Forklaringer om, hvorvidt han har solgt Hansen det omhandlede Tricot, have været vakkende og modsigende.

Forjaaviddt Arrestanten Hansen endelig har været mistænkt for at have frastjaalet Gaardeier Niels Frandsen en Flaeskstulle, er der imod hans Benægtelse intet Beviis fremkommet imod ham.

For sin ovenanførte Deelagtighed i det af Tilstalte Thykjær begaaede be- dragerisse Forhold vil Arrestanten Hansen, der ifølge en Underretsbdom af 29de April 1843 har været straffet for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, i Henhold til den citerede Forordnings §§ 77 og 79, cfr. §§ 76, 43 og 21, være at anses med Straf som for anden Gang begaaet Tyveri efter samme Forordnings § 13, og skjønnes Straffen for ham efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar.

Arrestanten Jens Sørensen Navn har, som meldt, vedgaaet, at han to Gange er fulgt med Arrestanten Hansen i den Tanke, at denne vilde begaae Tyveri hos Kjøbmand S. Ørting, ligesom han ogsaa modtog en Deel af det ved den ene Leilighed hjembragte Tøi, naattet han antog, at det var stjaalet, og vel har Arrestanten, som ovenfor bemærket, senere tilbagekaldt Tilstaaelsen om det blot forsøgte Tyveri, hvilken Tilstaaelse heller ikke er videre bestrykt, hvorhos han med HenSyn til den første Gang, da han fulgte med Hansen, senere har udsagt, at Aftalen gik ud paa, at han skulde blive staaende i Porten, medens Hansen gik ind i Gaarden og tog et Stykke Tøi, som han sagde, at han havde staaende etsteds, uden at omtale hvor, hvorefter Hansen kom tilbage med Tricotet og Halsstørklæderne, men i Henhold til Lovens 1—15—1 vil der i ethvert Fald intet HenSyn kunne tages til den sidstmeldte forandrede Forklaring.

Da der imidlertid — som ovenfor bemærket — mangler Beviis for, at der med HenSyn til det paagjældende Stykke Tricot og Halsstørklæderne er begaaet noget Tyveri, vil Arrestanten Navn for det af ham vedgaaede Forhold

alene være at ansee med Straf efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 21, cfr. §§ 77, 76 og 22 samt 80. Han har derhos af Arrestanten Hansen deels kjøbt og deels modtaget til Foræring enkelte af de Varer, som Sidstnævnte paa den foransførte Maade havde tilforhandlet sig af Tiltalte Thykjær, men han har paastaet, at dette foregik førend den omfjærede Nattevandring, da Ericotet blev taget, og at han slet ingen Mistanke nærede om, at Hansen ikke paa lovlig Maade var kommen i Besiddelse af disse Varer, da han kom aabenlyst med dem og derhos sagde, hvor han havde kjøbt dem.

Den Straf, der efter det Anførte vil være at idømme Arrestanten Jens Sørensen Navn, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte Ane Marie Larsen, Arrestanten Hansens Hustru, har vedgaaet, at hun nærede Tvivl om at hendes Mand paa lovlig Maade var kommen til de Varer, som han til forskellige Tider, dog hyppigst om Aftenen ved sin Hjemkomst Kl. 10 à 11 og en enkelt Gang om Natten, bragte med sig og hvorom han, da hun yttrede sin Mistanke i saa Henseende, sagde, at han havde kjøbt og betalt dem hos Manufacturhandler S. Dring; men ikke bestomindre har hun af disse Varer forvirket nogle Stykker og benyttet et Stykke Vølster til en Sovepude, om hvilket hun har forklaret, at hun af Frygt for Mandens Hestighed og da hun tvivlede om, at han paa lovlig Maade var kommen i Besiddelse deraf, ikke turde spørge ham om, hvor han havde kjøbt det. Hun har ligeledes vedgaaet, at hun, da hun havde erfaret, at hendes Mand var stillet for Forhør, stjalte nogle af de i deres Besiddelse værende Varer i en Sandtønde i Gaarden, hvor de ved Nansjning bleve forejumbne nedgravede i Sandet. Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor ikke kunne undgaae at anses med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 77 cfr. §§ 76 og 22, hvilken Straf efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage.

Tiltalte Mariane Undersdatter, Arrestanten Jens Sørensen Navns Hustru, der heller ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, har vel vedgaaet at have modtaget nogle af de Varer, som hendes Mand havde erholdt af Arrestanten Hansen, ligesom hun ogsaa har afkjøbt ham noget Maffingarn og af ham — saavidt hun erindrer i Anledning af sin Fødselsdag — til Foræring modtaget Tøi til en Kjøle og en anden Gang $1\frac{1}{2}$ Alen Bomuldstoi, da hun klagede over, at hun trængte til et Forklæde, men hun har stadigen nægtet at have været vidende eller hadt nogen Mistanke om, at disse Varer vare ulovligen erhvervede, da han til hende yttrede, at han havde kjøbt flere saadanne Sager, hvoriblandt Maffingarnet, og da der mod denne Benægtelse intet Beviis er fremkommet mod hende, vil hun være at frifinde for Acto's Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Tiltalte Skræbder Christopher Poulsen, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, har erkjendt at have afkjøbt Arrestanten Jens Sørensen Navn

4 $\frac{1}{4}$ Alen Tricot, vurderet til 27 Mk. pr. Alen eller ialt cirka 19 Rdl., for en Priis af 9 à 10 Rdl., som dog ikke blev erlagt contant men afgjort med en Pibe og Skræderlyning for Navn; han har imidlertid benægtet Navns Udsagn om at denne ved Håndelsen fortalte ham, at Klædet var stjaalet af Arrestanten Hansen, hvormod han paaستااer, at Navn yttrede, at han havde faaet det forærende af en af sin Familie, og derhos indstændig anmodede ham om ikke at fortælle til Nogen, at han havde solgt ham saadanne fine Sager, hvorfor han ogsaa først for Retten forklarede at have kjøbt det i Kjøbenhavn. Tilstalte har derhos efterhaanden afkjøbt Arrestanten Hansens mange forskellige Manufacturvarer, der bleve betalte med Uhre, Piber, et Gevær, et Bord m. m., hvilke Gjenstande Tilstalte ansatte til en større Værdi, end de i Virkeligheden havde, og vel har han nægtet at have haft nogen Kundskab eller Mistanke om, at Hansens eller Navns skulde være komne til de af dem afhændede Varer paa nogen ulovlig Maade, men ligesom det taler mod Tilstalte, at han om sin Adkomst til nogle af disse Varer maa antages at have givet urigtige Forklaringer til de Ruuder, til hvem han igjen overlod dem, saaledes findes han ogsaa ved paa den anførte Maade i længere Tid af Arrestanten Hansens at kjøbe eller tilstuske sig forskellige Manufacturvarer, uden nærmere at forvise sig om dennes lovlige Adkomst til Varerne — hvilke Hansens foregav at have kjøbt hos Ørting — at have gjort sig skyldig i et misligt Forhold, der i Genhold til Bestemmelsen i Placaten af 24de September 1841 § 1 eller dens Analogi maa paadrage ham en Straf, som efter Sagens Omstændigheder skjønes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Om Erstatning bliver der ikke Spørgsmaal under Sagen, idet Manufacturhandler Ørting, mod at erholde de tilstedekomne Varer udleverede, har frafaldet ethvert videre Krav paa Erstatning“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Ark. — Priisen er 6 Rdl., og for Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ſ. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Høiendalste Boghaandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Egnitz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 3.

Den 1te April.

1859.

Første ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 10de Marts.

Nr. 131.

Statsraad Liebenberg

contra

Poul Hansen (Defensør Salicath)

der tiltales for Tyveri.

Konne Kjøbstads Extrarets Dom af 3die Febr. 1859: „Arrestanten Poul Hansen bør henføres til Forbedringshumsarbeide i 2 Aar; saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Aetor, Procurator Eriksen 4 Rdl. og til Defensør, Procurator Lund 3 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indaafede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte, der ifølge Dom af 15de Juni 1839 har været anseet for første Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 1 jufr. Forordningen af 12te Juni 1816, nu er anseet skyldig til Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, men Straffetiden findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges den indaafede Dom.

Thi kjendes for Aet:

Byttingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hebdet det: „Ifølge Amtets Ordre af 17de f. M. tiltales Arrestanten Poul Hansen under nærværende Sag for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse, som stemmer med de forøvrigt oplyste Omstændigheder, tilstrækkeligt godgjort, at han den 4de December f. A. om Formiddagen har stjaalet en Kølud, som laa indenfor Porten i Consul H. A. Colbergs Gaard paa Store Torv heri Byen, da han i et Grinde var kommen ind i Gaarden. Huden tilhørte Parcellist Hans Peter Jensen af Knudster Sogn, hvis Vogn holdt paa Torvet med Kjøb, og som havde taget Huden med sig, for efter en om Morgenen ffeet Aftale at sælge den til Consul H. A. Colberg, og som for ikke at tage den med ind i Stuen havde lagt den udenfor Indgangen til Contoiret, imedens han gik derind for at tale med Colberg. Da fornævnte Hans Peter Jensen efter et kort Ophold igjen kom ud i Gaarden var Huden borte, og Arrestanten var gaaet med samme under Armen over Torvet til Nørregade, hvor han erholdt Tilladelse til at lægge den i en Vogn, som førte nord efter indtil Jernstøberiet, hvor han tog den af Vognen og folgte den til den i Nærheden boende Klubekammer Lorents Peteresen for 2 Rdl. 5 Mk. 8 Sk. Huden, som er vurderet til 3 Rdl. 2 Mk. 13 Sk., er tilbageleveret Bestjaalne, der har frasøbtet Krav paa Erstatning for Afsvanet eller Forringelsen af samme.

Arrestanten, som er 40 Aar gammel, er tidligere overgaaet følgende Straffedomme:

- 1) Besterherreds Extraretsdom af 3die Februar 1832, hvorved han for Tyveri under criminel Lavalder er dømt til at straffes med Riis;
- 2) Sammes Extraretsdom af 15de Januar 1839, hvorved han for første Gang Tyveri er idømt 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød;
- 3) Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 6te Mai 1851, hvorved han under en Sag imod ham for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaaetue Koster er frifunden for Actors videre Tiltale, men ved Høiesteretsdom af 8de October 1851 er han i denne Sag tillagt pure Frifindelse.

Arrestanten vil saaledes nu blive at domme for 2den Gang Tyveri efter § 13 i Forordningen af 11te April 1840, og med Hensyn til den Straffegrad, som han vil være at tilfinde, stjønes Minimum af Straffen for 2den Gang Tyveri ikke in casu at kunne anvendes, saavel paa Grund af de Arrestanten tidligere overgaaede Domme, vide Dom af 15de Januar 1839, som ogsaa paa Grund af den Dumdriftighed, hvormed Tyveriet er forøvet, og Arrestantens vedholdende Benægtelse at have begaaet dette Tyveri, uagtet de Beviser, som har des imod ham. Efter at have taget alle Omstændigheder i Betragtning stjønes Straffen passende at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide“.

Fredagen den 11te Marts.

Nr. 120.

Statsraad Salicath

contra

Hans Johannes Nicolaisen (Defensor Liebenberg)
der tiltales for Tyveri eller ulovlig Dmgang med Gittegods.

Jærøernes Sorensfrieries Extrarets Dom af 8de Novbr. 1858: „Tiltalte, nuværende Forbedringshuusfange Hans Johannes Nicolaisen bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar; saa bor han og indrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Defensor, Sagsfelmand Wehje 2 Rdl. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling og de der citerede Lovbestemmelser maa det billiges, at Tiltalte, som ved Dom af 20de Juni 1857 har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide, nu er funden skyldig til Straf som for 3die Gang begaaet Hæleri, men efter Sagens Omstændigheder skjønnedes Straffetiden at kunne bestemmes til 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Hans Johannes Nicolaisen bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bor den indankede Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, ifølge Amtets Ordre til Landsfogden af 21de September d. A. anlagte, Sag er nuværende Forbedringshuusfange Hans Johannes Nicolaisen sat under Tiltale for Tyveri eller ialfald for ulovlig Dmgang med Hittegods.“

Factum er i det Væsentlige følgende: Den 11te September f. A. anmeldte Skolelærer og Handelsmand Lütgen af Thorsshavn, at da han i den sidste Tid flere Gange havde savnet Penge i Boutikskuffen, havde han, for at komme paa Spor efter Gjærningsmanden, ladet sætte Mærke paa Lemmen i Dissen og strøe Afse paa Gulvet i Boutiken, og at han derpaa om Morgen den 10de s. M. opdagede, at Mærkerne vare borte samt at der var tydelige Fodspor i Asten, hvilke førte fra et Vindue i Gavlen hen til en i Boutiken staaende Brændeviinstonde og Sulfertønde samt til et til samme stødende Kammer, hvori var Oplag af Troier. Ved nærmere Undersøgelse fandt han derpaa, at der af Oplaget var borttaget 2 Stykker 1½ Punds Troier samt at der rimeligviis ogsaa var taget af Sulfuret, hvorefter han ikke med Bestemthed kunde afgjøre, om der var taget noget af Brændeviinstønden. Den paafølgende Nat

holdt han derpaa i Forening med Spskfelmand Müller Vagt i Boutiken, men da påskerebe der Intet. Han tilføiede, at han ikke havde Mistanke imod nogen bestemt Person, men kunde dog ikke undlade at bemærke, at det var ham forebragt, at Hans Johannes Nicolaisen samme Dags Morgen skulde have solgt i Kjøbmand Hansens Boutik 2 Stykker 1½ Punds Trsier, hvoraf den ene efter Beskrivelsen skulde have lignet de savnede, samt at han derfor skulde have modtaget 2 Rdl. 2 Mk. og senere vejlet en Specie i Comparentens Boutik.

Tiltalte, som i denne Anledning blev taget under Forhør og foreholdt det Påskerebe, benægtede paa det Bestemteste at have stjaalet hos Kjøbmand Lütgen hverken Penge eller Trsier, men tilfød derimod strax, at han samme Dags Morgen havde fundet tvende 1½ Punds Trsier ude i den saakaldte „Bakke“, som han derefter solgte i Kjøbmand Hansens Boutik for 2 Rdl. 2 Mk., og af hvilket Beløb han senere vejlede en Specie i Kjøbmand Lütgens Boutik.

Denne Forklaring har Tiltalte senere bestandig fastholdt, og da der under Sagen ikke er fremkommet noget tilstrækkeligt Beviis imod sammes Rigtighed, vil den være at tage til Følge og Tiltalte saaledes ifkun være at betragte som den, der har gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods.

For det saaledes af Tiltalte udviste Forhold vil denne, der er over criminel Lovald og tidligere 2 Gange straffet for Tyveri, første Gang ifølge Færøernes Sorenskriveries Extraretsdom af 8de August 1850 med 15 Slag af en Notting, anden Gang ifølge samme Rets Dom af 20de Juni s. A. med eet Aars Forbedringshuusarbejde, i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79 nærsidste Membrum og § 25 cfr. § 58 være at anses med Straf som for 3die Gang begaaet Hæleri efter den nævnte Forordnings § 22, og skjøttes denne Straf efter Sagens samtlige Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.

Da Kjøbmand Hansen, der til Retten havde afleveret de af Tiltalte til ham solgte Trsier, for største Delen har faaet sine for samme betalte Penge tilbage og for Resten har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning, bliver der under nærværende Sag i saa Henseende Intet at påskjende“.

Nr. 125.

Statsraad Salicath
contra

Ane Hansdatter, Huusmand Jens Mortensens Hustru
(Defensor Liebenberg)

der tiltales for Tyveri og i alt Fald for mislig Omgang i Henseende til noget Homing.

Guldborglands Birks Extrarets Dom af 15de Novbr. 1858: „Tiltalte Ane Hansdatter, Huusmand Jens Mortensens Kone i Maibolle, bor henfætted i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage; saa bør hun og betale alle af Actionen lovlig skydende Omkostninger, der-

under i Salair til Actor, Procurator Gjerding og til Defensor, Procurator Staal hver 4 Rdl. foruden Diætpenge efter Dvirighedens Resolution. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Jan. 1859: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Winther og Provedprocurator Berggreen, betaler Tiltalte Ane Hansdatter, Huusmand Jens Mortensens Hustru af Maibølle, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte, Ane Hansdatter, Huusmand Jens Mortensens Hustru af Maibølle, der er langt over criminel Pavalder og ikke befindes forhen actioneret eller straffet, men under nærværende fra Baroniet Guldborglands Virks Extraret indankede Sag sigtes for Tyveri og i alt Fald for mislig Dmgang i Henseende til noget Hønning, kan vel ikke imod sin Benægtelse ansees overbeviist at have frastjaaet sin Huusfælle, Huusmand Peder Jørgensen, den omspurzte af denue til 3 Mk. 8 Sk., men af Tiltalte ifkun til 2 Mk. 4 Sk. vurderede Hønning, der er kommen tilstede og Gieren tilbageleveret.

Men da den Straf, hun maatte have forsky'dt forsaavidt hun har vedgaaet, at hun af fornævnte Jørgensens saarige Datter Marie, — der dog har modsagt Rigtigheden af denne Tiltaltes Forklaring, — har modtaget bemeldte Hønning, skjøndt hun var overbeviist om, at Jørgensen og Hustru vare uvidende om, hvad BARNET foretog sig, findes i Forbindelse med den Straf, Tiltalte er ifalden for det af hende under Sagen vedgaaede, hos Huusmand Søren Madsen forøvede Tyveri af 2 Sølv-Hjirskillinger, som ere Gieren erstattede, passende ifølge Forordningen af 11te April 1810 § 1 og Placat af 24de September 1841 i Underretsdommen fastsat til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger og derunder Størrelsen af de Actor og Defensor i 1ste Instants tilkjendte Salairer ligeledes billiges, være at stadfæste".

Tirsdagen den 15de Martz.

Nr. 119.

Statsraad Liebenberg

contra

1) Ingeborg Arnadatter (Defensor Salicath), 2) Olafur Gisla-
son (Defensor Bimgen), 3) Steinun Jonsdatter, 4) Thorun Jons-
datter, 5) Jon Jonsen af Akgautsstodum, 6) Jon Jonsen af
Smjordalafoti, 7) Gestur Jonsen og 8) Thordur Thorvardsson
(Defensor Brock)

der tiltales, Nr. 1 for Fosterermord eller Barnefødsel i Dolgemaal samt
for Tyveri eller Hæleri, Nr. 2 for Fosterermord eller Deelagtighed i Barne-
fødsel i Dolgemaal samt for Tyveri, Nr. 3 for Medvideri eller Deel-
agtighed i Fosterermord eller i Barnefødsel i Dolgemaal samt for Tyveri,
Nr. 4 for Hæleri og Hjødesløs Opførsel imod fornævnte Ingeborg
Arnadatter under hendes Svangerskab, Nr. 5, 6 og 7 for Tyveri og
Nr. 8 for Tyveri eller i alt Fald Hæleri.

Arns Eysjels Exrærets Dom af 10de Mai 1858: „Den Til-
talte Olafur Gislaason af Breidumyrarholt, for Tiden i Arrest paa Lit-
lahraun, bor henseettes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar. Den Til-
talte Ingeborg Arnadatter af Breidumyrarholt, for Tiden i Arrest paa
Litlahraun, bor straffes med 2 Gange 27 Slag af Miis, samt være
Politiets specielle Opsyn undergIVEN i 16 Maaned. Den Tiltalte Stei-
nun Jonsdatter af Breidumyrarholt bor straffes med 3 Gange 27 Slag
af Miis, samt være underkastet Politiets specielle Opsyn i 2 Aar. Den
Tiltalte Thorun Jonsdatter af Breidumyrarholt bor straffes med 15 Slag
af Miis, men forøvrigt være fri for det Offentliges Tiltale i denne Sag.
Den Tiltalte Jon Jonsen af Akgautsstodum bor straffes med 20 Slag
af Miis. Den Tiltalte Jon Jonsen af Smjordalafoti bor straffes med
40 Slag af Miis og staae under Politiets specielle Opsyn i 1 Aar.
Den Tiltalte Gestur Jonsen af Eydrisylræk bor for det Offentliges
videre Tiltale i denne Sag fri at være. Den Tiltalte Thordur Thor-
vardsson af Brattsholt bor erlægge en Mulet af 5 Rdl. til Stoffey-
rarreps Fattigkasse. Alle de Tiltalte bor, hver for sit Bedkommende,
ndrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger. Den Tiltalte
Olafur Gislaason bor at ndrede i Erstatning til Factor Thorgrimsen
5 Rdl., til Snorri Bjarnason af Krok 4 Rdl. 48 Sk., til Jon Palsen
af Holt 4 Rdl. 48 Sk., til Gisjur Gunnarson af Bygdarhorn 5 Rdl.,
til Gisli Olafson af Breidumyrarholt 21 Rdl. 48 Sk., til Andries Gis-
laason af Stornsandvik 2 Rdl., til Jon Thorsteinsen af Eysafot 4 Rdl.,

til Thordur Bjarnason af Efrasel 4 Ndl., til Holfur Grimsón af Tra-gerdi 48 Sk., til Stofkeyrarreps Fattigkasse 7 Ndl. 24 Sk.; endvidere in solidum med Tiltalte Jon Þousson af Emjördalafoti til Svein Sveinsón af Kotleyfu 2 Ndl., til Gisli Þorghilsson af Sydrasel 2 Ndl., til Gisli Dlafsson af Breidumyrarholt 3 Ndl., til Gisli Johnson af Einarshöfu 4 Ndl. 48 Sk., til Student S. Sigurðsson af Storaþraun 4 Ndl. 48 Sk. og til Stofkeyrarreps Fattigkasse 4 Ndl. 48 Sk., Alt Rigsmont. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes efter Amtets nærmere Foranstaltning under Udfærd efter Loven".

Den islandske Landsoverrets Dom af 23de August 1858: „Arrestantinden Ingeborg Arnadatter bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Olafur Gislaón bør henfættes til Tugthuusarbejde i otte Aar. Stemmum Þousdatter og Jon Þousson af Emjördalafoti bør straffes hver især med 2 Gange 27 Slag af Niis og være Politiets specielle Tilsyn undergivne i sytten Maaned. Iøvrigt bør Underrettens Dom ved Magt at stande. Aetor for Landsoverretten, Candidatus juris H. E. Johnson tilkommer 8 Ndl. og Defensorerne sammesteds, Organist P. Gudjohnsón, Examinatus juris J. Gudmundsen og Amanuensis J. Arnason 6 Ndl. hver især i Salair, som udredes paa samme Maade som Sagens øvrige Omkostninger. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Om der end ikke i de Yttringer, Ingeborg Arnadatter, forinden hun ved den omhandlede Leilighed umiddelbart før Børnesødselen — som hun har forklaret af Frygt for sin Huusbond og Madmoder — forlod deres fælleds Søveværelse, rettede til de Tilstedeværende, maatte ligge en saa bestemt Tilfjendegivelse om, at Sødselen nu forestod, at hun allerede som Folge heraf ikke kunde betragtes som den, der forfættigen havde født i Dolgemaal, findes dog den Formodning om Fosterets Drab, der ligger til Grund for Bestemmelsen i Lovens 6--6--8, saaledes svæffet ved, at Børnet ifølge vedkommende Læges Skjon ikke har aanded og altsaa ikke fort et selvstændigt Liv efter Sødselen, at hun ikke, som i den indankede Dom er antaget, kan anses efter dette Lovbud, jvfr. den 7de Artikel.

Derimod findes hun at have paadraget sig Strafansvar saavel ved, i den bestemte Hensigt at fordrive sit Foster, efter sin Huusbonds

Befaling at have anvendt et Middel, hvilket hun maa antages at have anseet tjenligt hertil, som ved paa en Tid, da hun ei havde nogen Bished om, at Barnet ikke ved passende Midler kunde kaldes tillive, at have behandlet det paa en Maade, der i ethvert Tilfælde nødvendigviis maatte udelukke Muligheden heraf; og skjønnes den Straf, hun herfor har forskyldt, efter Lovgivningens Analogi at kunne fastsættes til Forbedringshusearbejde i 6 Aar, hvorved den Straf absorberes, hun endvidere vilde være ifalden efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 for det af hende begaaede Hæleri.

Betreffende dernæst Jon Jonsson af Aågautsøstodum, da findes hans Straf, naar henføres til den store Mængde af Hæarethverier, heved 20, hvori han har gjort sig medskyldig, i Henhold til den nyseanferte Forordnings § 6, jvfr. Forordningen af 24de Januar 1838 §§ 4 og 5, ikke at burde bestemmes ringere end til 2 Gange 27 Slag af Riis, hvorhos han vil være at undergive Politiets særdeles Tilsyn i 16 Maaneder.

Thordur Thorvardsøn vil for den af ham brugte Dugang med det under Sagen omhandlede Skovblad, der maa betragtes som Hæleri, blive at ansee efter den oftnævnte Forordnings § 22 med en Straf, der i Henhold til Forordningen af 24de Januar 1838 § 4 bestemmes til 10 Slag af Riis.

Gestur Jonsson er vel i den indaafede Doms Præmisses retteligen frifunden for Actors Tiltale, men da i sammes Conclusion Underrettsdommen, ved hvilken han ifkun er frifunden for det Offentliges videre Tiltale, er stadfæstet, vil Overrettens Dom forsaavidt være at berigtige.

I Henseende til de, de øvrige Tiltalte idømte, Straffe saavel som i Henseende til Erstatningen vil den indaafede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er fundet at erindre, være at stadfæste, dog at de Olafur Gislason alene paalagte Erstatningsbeløb in solidum med ham blive at tilsvare af Jon Jonsson af Aågautsøstodum.

Endeligen bliver der med Hensyn til Actionens Omkostninger at fastsætte et efter Omfanget af de Tiltaltes Medskyldighed lempet Forhold for hver Enkelt's Deeltagelse i Udredelsen af samme.

Thi kjendes for Ret:

Gestur Jonsson bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Thordur Thorvardsøn bør straffes med 10 Slag af Riis. Jon Jonsson af Aågautsøstodum bør straffes med 2 Gange 27 Slag af Riis og være Politiets

færdeles Tilsyn undergIVEN i 16 Maaneder. Ingeborg Arnadatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til de, de øvrige Tilstalte idømte, Straffe samt Erstatningen bør Landsøverretten's Dom ved Magt at stande, dog at de Olafur Gislason alene paalagte Erstatningsbeløb in solidum med ham tilsvares af Jon Jonsen af Aegantstodum. Actionens Omkostninger, deriblandt de ved bemeldte Dom bestemte Salarier og i Salarium til Etatsraad Liebenberg, Etatsraad Salicath, Justitsraad Bunken og Advocat Brod for Høiesteret, 30 Rdl. til hver, udredes af Ingeborg Arnadatter og Olafur Gislason, Een for Begge og Begge for Een, saaledes at deraf in solidum med dem tilsvares af Steinun Jonsdatter $\frac{1}{2}$ Deel, af Thorun Jonsdatter og af Jon Jonsen af Smjördalafoti hver $\frac{1}{8}$ Deel, af Jon Jonsen af Aegantstodum $\frac{1}{16}$ Dele og af Gestur Jonsen og Thordur Thorwardson hver $\frac{1}{32}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, som er bleven anlagt og paakjendt ved Arnæs Systsels Extraret mod de Tilstalte Ingeborg Arnadatter, Tjenestepige paa Breidumyrarholt, og Olafur Gislason, Opsidder paa bemeldte Gaard, imod hini for Fosterford eller Barnefødsel i Dølgemaal samt for Tyveri, imod denne for Fosterford, Deeltagelse i Barnefødsel i Dølgemaal samt for forskjellige Tyverier, imod Steinun Jonsdatter, Olafurs Kone, for samme delictum, imod Thorun Jonsdatter, Olafurs Moder, for Hæleri og Ligegyldighed imod Ingeborg Arnadatter under hendes Frugtsommelighed, imod Jon Jonsen af Aegantstodum for Tyveri, imod Jon Jonsen af Smjördalafoti for Tyveri, imod Gestur Jonsen af Eydrisyrslæk som mistænt for samme delictum og endelig imod Thordur Thorwardson af Brattholt ligeledes for Tyveri eller Hæleri, er det ved de Domsældtes egen Tilstaaelse og andre under Sagen fremkomne og oplyste Omstændigheder bevist, først hvad Ingeborg Arnadatter angaaer, at hun, som vidste at hun var bleven frugtsommelig, fødte Matten til den 28de September f. A. et Barn under de Omstændigheder, at hun, efterat hun Søndag Aften den 27de September f. A. var gaaet i Seng i Dagligskuen paa Breidumyrarholt, vaagnede ved Smarter i Underlivsregionen og mærkede at hun skulde føde, reiste sig i Sengen og jagde til Egtefolkene Olafur og Steinun, i hvis Tjeneste hun stod og som laae vaagne i deres Seng, at hun havde faaet Ondt, men da Olafur og Steinun ikke ændsede hende, med Undtagelse af at Olafur svarede: „Ja saa“, førte hun sig i Klæderne og forløb

derpaa alene Dagligstuen og gik ud i Forstuen, hvor hun fødte et Pigebarn og klippede Navlestrengen over med en Sæg, som hun havde taget med sig, men uden at underbinde samme. Derpaa tog hun Barnet, som efter hendes første Forklaring strøg og stønede, men efter hvad hun senere har forklaret hørken, saavidt hun kunde mærke, respirerede eller stønede eller viste noget Tegn paa Liv efter Fødselen, uagtet hun før havde mærket Liv hos Fosteret i Moders Liv, i sine Hænder og bar samme ganske nøgent ud af Døren og ned til en Mose søndenfor Gaarden, og grov det der ned med de bare Hænder og tilbakkede Liget med Mos samt trykkede Møstet sammen over Liget med Fødderne; derpaa gik hun igjen til sin Seng i Dagligstuen, og der blev hun skift ved Efterbyrden uden Emerter; denne skjulte hun i Sengen, lagde sig til at sove og sov til næste Morgen, da hun gik til sit Arbejde.

Barnets Lig, som efter Tiltaltes Anviisning fandtes i Mosen, blev strax efter at det blev fundet, men det var først den 10de November næstefter, synet af vedkommende Districtslæge, og hans visum repertum gaar ud paa, at Barnet har været fuldbaaret og haft Liv i Fødselen men Livet været svagt, og at Barnet er dødt strax efter Fødselen paa Grund af Mangel paa Pleie og Omsorg, uden at have respireret.

Tiltalte har forklaret, at hun har handlet saaledes, som skeet er, af Frygt for sin Barnefader og Huusbonde, Medtaltste Olafur Gislason, og tilføjet, at hun, dersom Barnet var blevet levende født, vilde have bragt det ind i Dagligstuen for at pleie det eller og hen til den nærmeste Gaard; men naar det paa den anden Side tages i Betragtning, at Tiltalte stadigen har benægtet sin Frugtstommelighed, ingen Omsorg havde for Anskaffelsen af Børnetoi samt under Svangerskabet efter hendes Huusbondes Raad og hendes egen Beslutning drukket Kampber=Brændeivin, i den Hensigt at stille Fosteret ved Livet, endstjoudt Kampber=Brændeivin ingen saadan Virkning havde, da samme, efter Lægens Erklæring, ikke er noget fosterdrivende Middel, at hun, da Fødselsveerne vare indtraadte, medens hun opholdt sig i Dagligstuen, omgivet af Folkene, som laae i deres Senge ved Siden af hendes, ikke aabenbarede sin Tilstand eller søgte nogen Hjælp, men forlod med fuld Forstand og Bevidsthed om hvad der forestod hende, forsynet med en Sæg, paaensynlig i den Hensigt at klippe Navlestrengen over med denne, Dagligstuen og begav sig hen til et ensomt Sted for at føde der hemmelig, samt at hun, strax efter at hun havde født Barnet, bragte samme ganske nøgent, uden at foretage det Mindste for at pleie det eller for at holde det i Live, udenfor Gaarden og kaste det, som anført, i Mosen, skjønnes ikke rettere, end at Tiltalte, som ifølge det Ovenanførte saavel for Fødselen som under samme har hødt det Forsæt at holde den skjult, hvilket ogsaa tykkes hende, maa være at ansee som den, der med Fødselen af sit uægte Barn er omgaaet i Dølgemaal, og da Barnet ifølge Lægens visum repertum er blevet levende født, maa Landsoverretten komme til det Resultat, at Tiltalte bør straffes paa Livet efter Lovens 6—6—8, cfr. 7, og vil Underrettens Dom, som ifkun har anset Tiltalte med 2 Gange 27 Slag af Riis, i Overensstemmelse hermed være at

forandre, ligesom der ikke efter dette Resultat kan blive Spørgsmaal om Straf for den Deeltagighed i Tyveri, som Tilstalte har gjort sig skyldig i.

Swad Tilstalte Olafur Gislafson dernæst angaaer, er det ham lovligen overført, at han, som er 25 Aar gammel og i indværende Aar er bleven actioneret for Voldtagt eller for Attentat paa denne Forbrydelse, uden at den Sag, som er bleven indanfet for Høiesteret, endnu er bleven der paa kjendt, har, efterat han var kommen til Kundskab om at Ingeborg var bleven frugtommelig ved ham, ladet hende drikke Kampfer-Brændevin, som han selv tillavede, i den Hensigt at ombringe Fosteret ved Hjælp af samme; og han har desuden i Forhøret den 27de Martz d. A., tilstaaet, at han, foruden at befale Ingeborg at drikke Kampfer-Brændevinen, for, som han udtrykker sig, derved at fordrive hendes Foster, har befaleet hende at ombringe Barnet, og Ingeborg har under det samme Forhør udsagt, at han havde truet hende med en Ulykke, dersom hun ikke gjorde det.

Det er endvidere avanceret og tilstaaet af Olafur, at han laa vaagen i sin Seng, dengang Ingeborgs Fødselsveer indtraadte, og hans Evar antyder sienlyntigen, at han vel vidste hvad der var paa Færde for Ingeborg og hvad hun havde for, da hun stod op af Sengen og begav sig udenfor, og dog foretog han Intet, for at Ingeborg kunde blive assisteret under Fødselen, ligesaa lidt som han holdt hende tilbage fra at gaae udenfor og søge Ensomhed under hendes daværende Tilstand, hvilkens Fremgangsmaade synes at antyde, at han har været samraadig og samfundig med Moderen i at ombringe Barnet, naar det fødtes. Han har ogsaa tilstaaet, at han har brugt den Øtring til Ingeborg, dengang hun med et Fingerring viste ham Mosen, hvor hun havde skjult Barnets Liig, „det var ret“, ligesom hans Udblivelse til hans Kone 2 Dage efter at Ingeborg havde født Barnet: „Jeg troer hun, Ingeborg, har lettet“, formenes, afseet fra den Tetsindighed, som indeholdes i disse Ord, at vidne om, at det Passerede var efter hans Nisse.

Tilstalte maa derfor ved denne sin Handlemaade være incurreret et betydeligt Strafanvar, saameget deshellere, som han var Tilstalte Ingeborgs Huuskond og stærk Formodning er for, at han, om han end ikke oprindeligen har fremkaldt den Tanke hos Tilstalte at føde, som hun gjorde, i Dølgemaal og at ombringe Barnet, dog meget mere har næret end undertrykt denne Tanke hos hende, efter at den var opstaaet i hendes Sjæl.

For denne væsentlige Deeltagelse i den Domsfældte Ingeborgs Forbrydelse skjønes Tilstalte efter Grundfærningen i Lovens 6—6—11, cfr. Forordningen af 4de October 1833 §§ 26 og 27, passende at kunne anses med offentlig Straf-arbejde, og dette efter de befundne Omstændigheder at kunne bestemmes til 6 Aars offentlig Arbejde. Fremdeles er det oplyst om denne Tilstalte, at han har gjort sig skyldig i betydeligt Hæveri, da han i Fjor og Forfjor har frastjaalet forskjellige Gier 18 Stykker fuldvoorne Faar og 1 Lam, der tilsammen ere vurderede til 77 Rd., foruden at endeel Smaatyveri er blevet ham overført. For denne hans Forbrydelse, i Forbindelse med den ovenfor anførte, formenes Straffen, cfter Forordningen af 11te April 1810 § 1 og § 6, passende at kunne bestemmes

til 2 Aars offentligt Arbejde, og saaledes for begge Forbrydelser under Æt til 8 Aars offentligt Arbejde, ligesom han vil have at udrede Erstatning for det Stjaalne, saaledes som dette er bestemt i Underretsdommen.

Den Tiltalte Steinun Jonsdatter har vel tilstaaet, at hun har været vidende om at hendes Mand Olafur gav Ingeborg Kampherbrændeviin, som han laavede til hende, for ved dette Middel at ombringe hendes Foster, men da det ikke er avanceret, at hun har været paa Raad med de 2de Eidsnævnte med Hensyn til dette Punkt, skjønnes hun ikke at være incurreret noget Strafsansvar. Retten finder heller ikke Anledning til at imputere Tiltalte til Ansvar, at hun ikke stod op af Sengen for at assistere den Tiltalte Ingeborg, dengang hun om Natten, da hun fødte Barnet, klagede over at hun havde faaet ondt, da hun (Steinun) har benægtet, at det var falbet hende ind, at Ingeborg netop da skulde barsle, hvorimod hun vil have staaet i den Formening, at Fødselstimen ikke var saa nær.

Derimod er det stieligen oplyst, at hun har været enig med sin Mand i de fleste af hans Tyverier og haade tilstyndet ham til nogle af dem og været ham behjælpelig under Iværksættelsen, f. Ex. ved at holde Fødderne paa Faarene, som hendes Mand stjal, under Slagtningen, og formenes den Straf, som Tiltalte, der aldrig før har været tiltalt eller dømt for nogen Lovovertrædelse, har forskyldt for dette hendes delictum, passende at kunne bestemmes i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 21, cfr. §§ 1 og 6, til 2 Gange 27 Slag af Riis, og i Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, som anseer Tiltalte med 3 Gange 27 Slag af Riis, være at forandre.

Tiltalte Thorm Jonsdatter kan endnu mindre end sidstnævnte Steinun imputeres Rigeplidighed for Tiltalte Ingeborgs Tilstand, da hun, ifølge hendes Forklaring, ikke var vidende om at Ingeborg var frugtsommelig, og denne Forklaring's Rigtighed ikke er bleven svækket ved det under Sagen fremkomne. Derimod er hun ved egen Tilstaaelse og andre under Sagen oplyste Omstændigheder bleven overbeviist om at have hælet med sin Søn Olafur i Tyveriet af 2de af de stjaalne Faar. For denne Forseelse skjønnes den Tiltalte, der er 66 Aar gammel og ikke tidligere er bleven tiltalt eller domfældt for nogen Lovovertrædelse og efter vedkommende Sjælesørger's Vidnesbyrd hidtil har ført en sædelig Wandel, passende straffet med 15 Slag af Riis, saaledes som dette findes bestemt i Underretsdommen.

Den Tiltalte Jon Jonsen af Aegautsflodum har tilstaaet, at han efter Olafur Gislafons Befaling, som dengang var hans Huusbonde, har assisteret denne i at stjale 13 Faar, som af sig selv kom iblandt hans (Olafurs) Faar, navnlig ved at holde paa Faarene, medens Olafur slagtede dem, foruden at han har deeltaget i andre Olafurs Tyverier. For dette hans delictum findes han, som ikke tidligere er bleven tiltalt eller straffet for nogen Lovovertrædelse og ifftun var 16 Aar, da han blev impliceret i disse Tyverier, passende anset med den i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 22 af Underdommeren bestemte Straf af 20 Slag af Riis, og Underretsdommen bliver saaledes, hvad denne Tiltalte angaar, at stadfæste.

Den Tiltalte Jon Jonsen af Smjørðalafoti er bleven overført baade ved egen Tilstaaelse og andre under Sagen oplyste Omstændigheder, at han for 2 Aar siden har i Forening med Tiltalte Olafur Gislasen stjaalet 3 fuldvogne Faar ude paa Marken, og derpaa ifjor Sommer andre 3 Faar, som de begge i Forening førte sig til Nytte.

Den Straf, som denne Tiltalte, der ikke tidligere er bleven tiltalt eller straffet og kommen nu over criminel Lovadler, herved er incurreret, skjønes efter Forordningen af 11te April 1840 § 6, cfr. Forordningen af 24de Januar 1838 § 4, passende bestemt til 2 Gange 27 Slag af Riis, ligesom han bør være Politiets specielle Tilsyn undergivet i 16 Maanedes, hvorhos han i Forening med Olafur og solidarisk bør udrede Erstatning for de ommeldte 6 Faar med deres Burderingssum 20 Rd. 48 Sk.

Den Tiltalte Thordur Thorbardsen af Brattholt er bleven overbevist om, at han var i Følge med Olafur Gislasen dengang denne ifjor Sommer stjal paa Kaldurjel en Ambolt og en Spade, men uden dog paa nogen Maade at deeltage med Olafur i selve Gjerningen, naar undtages, at Olafur paanødte ham Spaden, som er bleven vurderet til 32 Sk. Dette Tiltaltes delictum, som fandt Sted da Tiltalte kun var 16 Aar gammel, formenes for hans Vedkommende, der ikke tidligere er bleven tiltalt eller straffet, retteligen af Underdommeren at være subsumeret under § 30 i Forordningen af 11te April 1840, og at den tilkjendte Mulkt af 5 Rd. er passende bestemt, hvisølge Underrettsdommen, hvad denne Tiltalte angaaer, ogsaa vil være at stadfæste.

Endelig er det, hvad den Tiltalte Gestur Jonsen angaaer, blevet ham paafagt af Tiltalte Olafur Gislasen og hans (Gesturs) Broder Jon Jonsen, at han (Gestur) har deeltaget med dem i Tyveri af 3 Faar, men da han har benægtet Sandheden af dette Paafagn og ingensomhelst Indicier eller Beviisligheder isørigt ere fremkomne herfor imod ham, vil han være at frifinde for Actors Tiltale under denne Sag.

Nr. 121.

Justitsraad Bungen
contra**Johan Frederik Wiedekamm** (Defensor Salicath)

der tiltales for Medhjælp til og Attentat paa Voldtægt.

Hollands Sønderherreds Cytrarets Dom af 21de Septbr. 1858: „Arrestanterne Christian Richard Jørgensen og Johan Frederik Wiedekamm bør henføres, den Første til 6 Mars og den Sidste til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde. Saa udrede de og, Een for Begge og Begge for Een, alle af Actiønen lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Barjoed 4 Rd. og til Defensor, Capi-

tain, Prøveprocurator Staal 5 Rdl., foruden Diæter til denne. At efterkommes under Udføerd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Decbr. 1858: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Arrestanten Christian Richard Jørgensen til 2 Aar, saunt at det Defensor i 1ste Instant's tillagte Salair fastsættes til 4 Rdl. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Naasloff og Ronge, tillægges i Salarium hver 5 Rdl., der udredes af Arrestanten og Tiltalte Johan Frederik Wiedekann, Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Udføerd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de for Johan Frederik Wiedekanns Vedkommende i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende i 1ste Instant's ved Kollands Sønderherreds Exraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paa kjendte Sag actioneres Arrestanten Christian Richard Jørgensen for Voldtægt og Tiltalte Johan Frederik Wiedekann for Medhjælp og Attentat paa samme Forbrydelse, og ved Arrestantens og Tiltaltes egne Tilstaalser i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det ogsaa tilstrækkeligen godtgjort, at de have gjort sig skyldige i det dem imputerede Forhold, idet Arrestanten Søndagen den 18de Juli d. A., da han tilfældig passerede en Mark, hvor Tiltalte og Pigen Ane Juul vare tilstede, har taget fat paa Sidstævnte, kastet hende omkuld, og uagtet hun gjorde al den Modstand, hun formaaede, med Magt tiltvunget sig legemlig Dngang med hende, hvorved hendes Klæder sønderreves, men hun iøvrigt ikke tilspiedes videre Vold, og Tiltalte ved denne Leilighed paa Arrestantens Opforbring har ydet ham Assistance ved, medens Arrestanten laa ovenpaa Pigen, med sin ene Haand at holde hendes Arm og med den anden Haand at holde for hendes Mund, for at hindre hende i at skrike, hvorhos Tiltalte ogsaa, efterat Arrestanten havde fuldbørdet Samleiet, knappede sin Bugflap ned, og da Arrestanten tilbød at holde Pigen, lagde sig ovenpaa hende i det Niemed at pleie legemlig Dngang med hende, men hvorfra han dog strax affød paa Grund af, at der i samme Diebtik af Pigen bibragtes ham et Slag i Næsen, saa at denne kom til at bløde stærkt.

Efter hvad der om fornævnte Pige, der selv har søffet det Passerede fortiet, under Sagen er oplyst og hvorefter hun oftere har haft legemlig Omgang med Mandfolk, og navnlig har tilbragt en Nat i afvigte Sommer i Seng med Tiltalte og en anden Mandsperson, med hvilken Sidste hun da pleiede Omgang, maa Overretten med den assagte Underrettsdom være enig i, at Lovens 6—13—16 og 18 ikke in casu kunne blive at anvende.

Det maa derfor bifalbes, at Arrestanten og Tiltalte, som ere i en Alder af respective 16 og 18 Aar og ikke tilforn ere straffede samt om hvis mentale Tilstand Intet er oplyst, der kan udelukke Tilregnelighed, for deres udviste Forhold ved bemeldte Dom ere ansete med en arbitrair Straf af Forbedringshuusarbejde, men Straffetiden, som er fastsat til 6 Aar for Arrestanten og til 8 Maaneber for Tiltalte, findes efter Sagens samtlige Omstændigheder for Forstnævnte at kunne nedsættes til 2 Aar, medens det for Sidstnævntes Vedkommende vil have sit Forblivende ved Underrettsdommen.

Med denne Forandring vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, dog at det Defensor i 1ste Instants tillagte Salarium bestemmes til 4 Rdl., være at stadfæste“.

Nr. 141.

Advocat Brock

contra

Philip Frederik Winkler (Defensor Salicath)

der tiltales for i bedragelig Hensigt at have udstedt en Proformaobligation.

Lhøgaard og Hids Herreders Extrarets Dom af 28de Mai 1858: „De Tiltalte, Huusmand Philip Frederik Winkler af Haurdal, Gaardmand Anders Nielsen Svam af Demstrup og Indsidder Enevold Bistesen af Demstrup Hede, bør hensættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage, den Anden i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og den Sidste i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 4 Dage. Saa bør de og in solidum at betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Hammershøi 6 Rdl. og til Defensor, Landsoverretsprocurator Kühnel 5 Rdl. Philip Frederik Würz af Haurdal bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han deeltager i Udredelsen af Omkostningerne med $\frac{1}{4}$ Deel. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Decbr. 1858: „Med Hensyn til de de Tiltalte Philip Frederik Winkler og Anders Nielsen Svam

idømte Straffe, samt den Tiltalte Johan Philip eller Philip Frederik Würz tillagte Frisindelse for Straf bor Underretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Gnevold Bistesen bor bode 5 Rdl. til Amtets Fattigtkasse. Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salaries, samt i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Reckelmann og Proceprocurator Smith, 8 Rdl. til hver, udredes saaledes, at de Tiltalte Winkler og Hvam, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare sauntlige Omkostninger, og at de Tiltalte Würz og Bistesen in solidum med hine tilsvare hver $\frac{1}{3}$ Deel. Den idømte Mulet udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de for Philip Frederik Winklers Vedkommende i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisseser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedspøiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ſ. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (J. Pögel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 4—5.

Den 8de April.

1859.

Første ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 15de Marts.

Nr. 141.

Advocat Brock

contra

Philip Frederik Winkler (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisses herder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Philip Frederik Winkler for i bedrægligt Hensigt at have udstedt en Proformaobligation til Medtaltte, Gaardmand Anders Nielsen Hvam, og Sidstnævnte for at have samtykket i Udstedelsen, samt Tiltalte Enevold Bistesen for at have ført Obligationen i Pennen og at have underskrevet Medtaltte Johan Philip eller Philip Frederik Würg's Navn som Bitterlighedsvidne, uagtet denne ikke var tilstede eller havde givet sit Samtykke dertil, hvorhos Tiltalte Johan Philip eller Philip Frederik Würg sigtes for Deelagtighed i det hese bedræglige Forhold.

Ved egen Tilstaaelse af de Tiltalte Winkler, Hvam og Bistesen samt Sagens øvrige Omstændigheder maa det ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte Winkler, efterat der under 12te Januar d. N. var gjort Utlæg hos ham i et ham tilhørende Huus med Jordlod for en Gjæld af 300 Rdl., foruden Renter og Omkostninger, har i den Hensigt at forbeholde sig et saadant Beløb besluttet sig til at udstede en Proformaobligation paa 300 Rdl. med Pant i Eiendommen, og efterat han, der var i Besiddelse af et Stykke stemplet Papir til 300 Rdl. fra Aaret 1856, havde forespurgt sig paa Herredscontoiret, om en Obligation fra 1856 kunde blive tinglyst, og derpaa faaet bekræftende Svar, anmodeede han Medtaltte Hvam, idet han underrettede denne om Hensigten med Obligationens Udstedelse, om at modtage en Panteobligation paa 300 Rdl. fra ham, og da Tiltalte Hvam hertil gav sit Samtykke, henvendte sidstnævnte Tiltalte sig til en Mand for at faae Obligationen skreven, men da denne ikke var villig dertil, bleve de nævnte 2 Tiltalte enige om at anmode Medtaltte Enevold Bistesen,

der er Svoger til Tiltalte Winkler, om at skrive Obligationen, og da Winkler og Hvam paa Bistestens Indvending om, at han ikke vidste hvorledes en saadan Obligation skulde skrives, havde yttret, at han kunde skrive Begyndelsen efter en ældre Obligation, som Tiltalte Hvam havde og bragte tilstede, og at de nok skulde sige hvad han iøvrigt skulde skrive, skrev Bistesen en Obligation, hvorved Winkler erklærede sig som Debitor til Hvam for 300 Rdl. og hvorved der blev givet denne første Prioritet i Winklers faste og løse Eiendele. Obligationen, der blev skrevet paa det stempede Papir fra Aaret 1856, som Winkler havde medbragt, blev efter Overenskomst mellem de nævnte Tiltalte dateret 1ste November 1856, hvorhos Tiltalte Bistesen underskrev den til Bitterlighed, ligesom han ogsaa, da det blev sagt ham, at Tiltalte Würtz vilde komme den følgende Morgen for at underskrive den til Bitterlighed, men at han ikke kunde skrive, og da Bistesen ikke kunde, som han blev anmodet om, komme tilstede næste Dag for at skrive Würtz's Navn, efter Tilskyndelse af en af de Tiltalte Winkler eller Hvam underskrev Würtz's Navn som Bitterlighedsvidne paa Obligationen, hvilken derhos blev underkrevet af Winkler med paaholden Pen. Winkler indleverede derefter Obligationen til Herredscontoiret til Tinglæsning, og denne foregik den 15de Januar d. A. Tiltalte Bistesen har imidlertid paastaet, at han, hvad ogsaa stemmer med Winklers og Hvams Forklaringer, først efterat Obligationen var skreven er bleven underrettet om, at den ikke var udstedt for nogen virkelig Gjæld, ligesom ogsaa, at det var paa udtrykkelig Opfordring fra de nævnte Tiltalte, at han indlod sig paa at antidatere Obligationen, idet det blev ham sagt, at Pengene vare betalte af Hvam til Winkler den Dag, da Obligationen blev dateret, hvorom der ogsaa er gjort en Bemærkning i Obligationens Indhold. Søvrigt er Winklers Eiendom ved den ovennævnte Udlægsforretning vel taget til 800 Rdl., men efter en fremlagt Attest fra Underdommeren, hvorefter der ogsaa under 1ste April d. A. er gjort Udlæg i Winklers samtlige Løssøre, har det ved Realisationen af det Udlagte viist sig, at han var insolvent. Efter Tiltalte Winklers Forklaring har Medtiltalte Würtz, til hvem han havde henvendt sig strax efterat Udlaget den 12te Januar d. A. var steet, tilraadet ham at bruge den ommeldte Omgangsmaade med at udstede en Proformaobligation, men dette er benægtet af Würtz, der har paastaet, at han ikke har haft anden Deel i det Passerede, end at han, da Winkler underrettede ham om at der var steet Udlæg hos denne, har paa Winklers Anmodning lovet den følgende Dag at komme tilstede for at underskrive til Bitterlighed paa en Obligation, som han efter Winklers Meddelelse gntog allerede tidligere var udstedt.

For det Forhold, der saaledes er overført de Tiltalte Winkler og Hvam, ville disse, om hvilke det ikke er oplyst at de forhen have været straffede for noget criminellet Forhold, være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 55 og 77 cfr. §§ 41 og 1, og findes Straffen for dem, af hvilke Hvam er over 60 Aar, ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage for Winkler og til simpelt Fængsel paa sædvanlig Fængelse i 40 Dage for Hvam“.

Onsdagen den 16de Marts.

Nr. 123.

Advocat Brock

contra

Adolph Christian Fibiger (Defensor Liebe)

der tiltales for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Jan. 1859: „Tiltalte Adolph Christian Fibiger bor til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 100 Rdl., samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og Levinfen, 6 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Tiltalte Adolph Christian Fibiger for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold anlagte Sag er det tilstrækkeligt godtgjort, at han — efterat der under 21de August sidstleden var ved Kjøbenhavns Politidirecteurs Protokol givet ham Tilhold blandt andet om, istedetfor en i Gaarden til hans Eiendom Nr. 82 paa Blegdamsveien hentliggende Møbbing at anlægge en sædbanlig Grube (overeensstemmende med Bygningslovens § 76) for Hestemøget og Kjøkkenaffaldet, men ikke for Mennefsæxcrementer, og at lade alle Locumerne indrette med Tønder eller Gruber, hvis Indhold bortføres paa lovbejalet Maade, samt at dette skulde under Strafsansvar paabegyndes den 24de næstsejter og uafbrudt fortsættes — har unbladt navuligt til den fastsatte Tid at efterkomme de ham saaledes givne Forfrister.“

Tiltalte, der ved denne Rets Dom af 28de November 1857 er anseet efter den foreløbige Lov om Foranstaltninger i Anledning af Cholera af 19de September 1857 § 3 med en Mulkt af 100 Rd., vil nu være at dømmes efter Lovgivningens Analogi til en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulct, der findes at kunne bestemmes til 100 Rd.“

Nr. 113.

Advocat Liebe
contra**Anders Andersen og Peder Johansen** (Defensfor Brock)

der tiltales for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand.

Bordingborg nordre Birkis Extrarets Dom af 7de Juni 1858: „De Tiltalte Anders Andersen og Peder Johansen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod, den Forste i 5 Gange 5, den Sidste i 2 Gange 5 Dage samt, Een for Begge og Begge for Een, betale i Erstatning til Knud Hansen af Bodkerhuset for Svie og Smerte, Lægelse og Næringsstab m. v. 8 Rdl. og til det Offentlige alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Ringberg 4 Rdl. og Defensor, Procurator Hjort 3 Rdl. Det Idomte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkomme ved Dvirighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Octbr. 1858: „Tiltalte Peder Johansen bor for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Anders Andersen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage samt betale til Knud Hansen i Erstatning 8 Rdl. Actionens Omkostninger udredes for Tiltalte Johansens Bedkommende af det Offentlige og for Tiltalte Andersens Bedkommende af denne, saaledes at Salair til Procuratorerne Ringberg og Hjort for Underretten med 4 Rdl. til hver, og til Procuratorerne Hedfischer og Jørgensen her for Retten med 5 Rdl. til hver, udredes med Halvdelen af det Offentlige og med Halvdelen af Tiltalte Andersen. Den idomte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjeudes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Brock tillægges i Salarium for Hoiesteret hver 20 Rdl., der udredes paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Salavier bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende fra Bordingborg nordre Birkis Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte

Zudsidderne Anders Andersen af Leestrup og Peder Johnsen af Engelstrup for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser, der stemmer med de isøvrigt fremkomne Oplysninger, er det godtgjort, at da de i Forening med Zudsidder Knud Hansen af Bødkerhuset den 25de December f. A. havde forladt Hellelebs Mølle, hvor de havde nydt enbeel Brændeviin, uden dog at være blevene berusede, gav Tiltalte Andersen bemeldte Knud Hansen et Slag over Ryggen med sin Stok, hvortil Foranledningen efter Tiltalte Andersens Forklaring har været et mellem dem opstaaet Skjænderi.

Knud Hansen slog ikke igjen, men tog Tiltalte Johnsen til Vidne paa, at han saaledes var bleven slaet, og da Johnsen nægtebe at indlade sig herpaa, opstod der et Skjænderi mellem dem, som vedvarede i nogen Tid, indtil de kom til Gabet mellem 2 af Bekkessøvs Marker, hvor Johnsen greb Hansen i Træskraaven og kastede ham efter nogen Modstand til Jorden. Da Andersen saae, at de brødes, bibragte han, uden nogen dertil af Hansen givne Anledning, blot fordi han ikke kunde lide ham, denne et Slag over Ryggen, og efterat Hansen var kastet om paa Jorden og da Johnsen havde fjernet sig fra ham, bibragte han Hansen endnu enbeel Slag med sin Stok, indtil Johnsen paa Hansens Raab til ham opfordrede Andersen til at holde op, hvilket denne da ogsaa gjorde. Knud Hansen rejste sig da op og begav sig hjem, og havde han da, ifølge den af Districtslægen afgivne Erklæring, paa venstre Side af Hovedet 2 overfladige contunderede Saar af $\frac{1}{2}$ til 1 Tommes Længde, som vel blødte noget, men ikke vare trængte gjennem de bløde Dele til Venene; endvidere fandtes Tegns paa Contusion af Overlæben, som var meget hoven paa den indvendige Side som Følge af Stød imod Tænderne, og ligeledes fandtes Spor af Contusion paa høire Haand, hvor der var en ikke ubetydelig Hævelse, og paa venstre Arm, hvor der var nogen Hævelse, samt paa venstre Knæskal, hvor der dog ikke var nogen synberlig Hævelse.

Lægen antog imidlertid, at den ham tilføiede voldelige Behandling ikke vilde have nogen skadelig Indflydelse paa hans fremtidige Helbredstilstand. Som Følge af den lidte Overlast har Knud Hansen efter sin Forklaring i 4 Dage været feugeliggende og kunde endnu den 11te Januar d. A., da han indfandt sig i Retten, ikke gaae paa Arbeide.

Da Tiltalte Johnsens Forhold, efter det Anførte, maa henføres under Forordningen af 4de October 1833 § 1, idet han ikke ffjønnes at have deeltaget i det af Andersen forøvede Overfald, vil han være at frifinde for Justitiens Tiltale og Actionens Omkostninger for hans Vedkommende at paalægge det Offentlige.

Derimod vil Tiltalte Andersen, der er født 1809 og er straffet ifølge Giesfeldt Birks Politiretssdom af 27de Februar 1828 for Røsgangeri med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og ifølge samme Birks Etraretssdom af 5te April 1828 for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods med samme Straf i 5 Gange 5 Dage, være at anfæe efter Forordningen af 4de October 1833 § 9, cir. §§ 3 og 6, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 4 Gange

5 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvorhos han endvidere i Henhold til bemeldte Forordnings § 28 vil have at udrede til Knud Hansen for Udgifter til Læge og Medicin samt Næringstab og i Godtgjørelse for Svie og Smerte den af denne paasaaede Erstatning af 8 Rdl."

Nr. 109.

Advocat Liebe

contra

Julius Grøndahl (Defensør Liebenberg)

der tiltales for Bedrageri og Løsgængeri.

Kingsted Kjøbstads Extrarets Dom af 17de Novbr. 1858: „Tiltalte Julius Grøndahl bor straffes med Forbedringshunsarbejde i 5 Aar. Saa bor han og at udrede samtlige Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Dahlstrom af Kingsted 5 Rdl. og Defensør, Procurator Hansen af Sorø 3 Rdl. saavel som Sidstes Diæt og Befordringsomkostninger efter nærmere opgjørende Regning. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Decbr. 1858: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensør ved Overretten, Proveprocurator Herforth og Procurator Maag, betaler Arrestanten Julius Grøndahl 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Kingsted Kjøbstads Extraret den 17de November sidstleden paa- kjendte Sag, hvorunder Arrestanten Julius Grøndahl tiltales for Bedrageri og Løsgængeri, er det ved hans egen med hvad der isvrigt er fremkommet stemmende Tilskaaelse godtgjort, at han, der paa Stagelse Marked den 5te October sidstleden af Gaardmand Anton Pedersen fra Nyhollegaarden var bleven leiet til for 1 Rdl., som forud betalte ham, at drive til bemeldte Gaardmands Hjem 6 af denne paa Markedet købte Dvæghøveder, har efter den næste Dags Efter-

middag at være med Creatureerne ankommen til Ringsted, hvor han tog ind hos en Gæstgiver, endnu samme Aften, da han var blottet for Subsistensmidler, til Slagter Jacobsen sammesteds faldt en i Flokken værende rød Dvie, som han, under Forgivende af at samtlige Creatureer tilhørte ham, den næste Dags Morgen folgte til bemeldte Slagter for 26 Rdl., og at han, efter kort derpaa med de øvrige Creatureer at have begivet sig paa Veien ad Roeskilde til, satte dem ind hos Gaardmand Niels Hansens Enkes tæt ved Landeveien liggende Gaard i Beenløse med Løfte om at afhente dem samme Dags Eftermiddag, hvilket han imidlertid indløb og tog med et Jernbæuetog fra Borup-Stationen til Kjøbenhavn, hvor han, efter et Par Dages Ophold og efterat have tilstaaet alle de for den folgte Dvie erhvoldte Penge, selv meldte sig for Politiet.

Paa samme Maade er det oplyst, at Arrestanten, der den 29de Mai d. A. af Kjøbenhavns Politi var afleveret til Fattigvæsenet og samme Dag til Protocolen over mistænkelige Personer blev givet Tilhold om, at han ved at forlade Fattigvæsenets Forsorg uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og at have erhvoldt Tillæbelse dertil, vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, ikke desto mindre den 23de Juli næstfølgende, da han havde erhvoldt Udgangstillæbelse fra Ladegaarden, hvor han var indlagt, har uundladt at vende tilbage og senere erhvoldt sig forskjellige Steder paa Landet, indtil han, som forovmeldt, indfandt sig i Slagelse.

For det ovenfor rejserede af Arrestanten udviste bedræglige Forhold vil han, der er født den 26de December 1823 og ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraretsdom af 18de Juli 1850 samt Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 17de Februar 1855 er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 respective sammes §§ 1 og 14 cfr. § 12, 1ste Membrum, med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød og 3 Aars Forbedringshuusarbeide, nu være at dømmes efter nysnævnte Forordnings § 15 cfr. §§ 79, 43 og 41, ligesom han for Overtrædelse af det ham, som ovenmeldt, givne Tilhold bliver at ansee efter Forordningen af 21de August 1829 §§ 1 og 2 for 1ste Gang begaaet Løsgængeri, og skjønes Straffen under Tæt at kunne bestemmes til den ved den indankede Dom valgte, nemlig 5 Aars Forbedringshuusarbeide.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, ogsaa tilliges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 17de Martz.

Nr. 117.

Advocat Liebe

contra

Lars Peter Johansen (Defensor Liebenberg)

der tiltales for voldeligt Overfald.

Criminal- og Politiretten's Dom af 8de Jan. 1859: „Arrestanten Lars Peter Johansen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i tre Aar,

samt udrede i Erstatning til Blikkenslagerlærling Carl Christian Jensen 36 Rdl.; saa bør han og betale de af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Proveprocurator Herforth og Procurator Ronge, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udskærd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Lars Peter Johansen, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet her i Landet, er under nærværende mod ham for voldeligt Overfald anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist, at have Søndagen den 31te October sidstleden om Aftenen, da han traf den 18aarige Blikkenslagerlærling Carl Christian Jensen staaende i lille Kongensgade udenfor Stedet Nr. 34, slaet denne paa venstre Side af Hovedet med en Karaffe, der maa antages at have veiet circa 1 $\frac{2}{3}$ Pd. og at have kunnet rumme 1 $\frac{1}{4}$ Pot, saaledes at Karaffen gik itu, og Jensen, ifølge den af vedkommende Læge Dagen efter afgivne Erklæring, tilføiede en betydelig Contusion over venstre Dre paa Hovedskallen, Saar paa venstre Drebruff og venstre Drefjertel med betydelig Svulst af samme, ligesom der ogsaa viste sig stærkt Blodflod af Dret og Udflod af en serøs Vædske af Dre og Næse; hvorhos det endvidere bemærkedes i Lægeerklæringen, at Drengen led af heftige Emerter i venstre Halvdeel af Hovedet, var fortumlet saasnart Hovedet løstes i Veiret, hvorved ogsaa strax udsled den onnmeldte, blodblanede serøse Vædske af venstre Dre, samt at dette sidste Symptom tilligemed de andre Hjernetilsælde gave Anledning til Formodning om, at der ved det voldsomme Slag var foraarsaget et Brud eller Revne af Hovedskallens Grundflade, og at altsaa de alvorligste Følger kunde ventes for Drengens fremtidige Helbred, muligen Døden, hvis ovennævnte Formodning stadfæstede sig. I en senere af samme Læge under 3die December afgiven Erklæring hedder det, at den tilføiede Læsion, som paa Grund af de fremkomne Symptomer gav Anledning til Frygt for Jensens Liv, nu var forsaavidt restitueret, at denne Frygt bortfaldt, men dog havde efterladt megen Tunghørighed paa det venstre Dre, som han rimeligviis ikke og i alt Fald meget seent vilde kunne helbredes for.

For det af Arrestanten udviste Forhold vil han, da det ikke kan antages, at Jensen havde foretaget Noget, som kunde give Arrestanten rimelig Anledning

til det uøstelige Overfald, eller at Arrestanten ved den omhandlede Leilighed har været beruset i en saadan Grad, at det skulde kunne udelukke Tilregnelighed, være at dømme efter Forordningen af 4de October 1833 § 12 cfr. §§ 9, 3, sidste Membrum, og § 6 til Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne i 3 Aar, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning for de med Hensens Helsebredelse forbundne Omkostninger 16 Rdl. og for de ham paasørte Lidelser 20 Rdl.“

Nr. 128.

Advocat Liebe

contra

Christian Daniel Abrahamsen (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Hirschholm Birkis Eyraræts Dom af 10de Decbr. 1858: „Arrestanten Christian Daniel Abrahamsen bør hensejtes til Tugthuusarbeide paa Livstid. Saa udreder han ogsaa alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salairer til Aetor og Defensor, Prøveprocuratorerne Albrechtsen og Wodschou med 4 Rdl. til hver, samt Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Jan. 1859: „Arrestanten Christian Daniel Abrahamsen bør hensejtes til Forbedringshuusarbeide i 20 Aar. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Aetor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Jørgensen og Naakloff, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende, fra Hirschholm Birkis Eyraræts hertil indankede, Sag tiltales Arrestanten Christian Daniel Abrahamsen for Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Arrestanten, der isølge Højesteretsdom af 30te Juli 1849 har været anseet i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 13 og Forordningen af 21de

August 1829 § 8 for 2den Gang begaaet Tyveri og som for 7de Gang begaaet Vekleri med 9 Mars Forbedringshuusarbeide, blev den 11te August f. A. efter udstaaet Straf afgiven til Kjøbenhavns Fattigvæsen og anvist Arbeide paa Lade- gaarden, men allerede den 29de f. M. forlod han dette Opholdssted og drog derpaa, efter hvad han under Sagen har forklaret, omkring i Sjælland, hvor han, uden at have havt eller søgt Arbeide, tildeels ernærede sig ved Vekleri, indtil han den 1ste November f. A. anholdtes i Besiddelse af en Frakke, som han har vedgaaet, — hvilken Vedgaaelse ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, — samme Dag at have stjaalet i en ved Niverød Overdrev beliggende Emebie, hvortil Døren stod aaben og Ingen paa den Tid opholdt sig, og hvor han saae, at Frakken hang paa et Søm i Vinduet.

Frakken er under Sagen vurderet til 4 Rdl. og udleveret dens Eier.

For dette Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen retteligen anset med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 og Forordningen af 21de August 1829 §§ 3 og 8 for 3die Gang begaaet Tyveri og 7de Gang begaaet Løsgængereri, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Tugthuusarbeide paa Livstid, vil blive at bestemme efter førstnævnte Lovbud til 4 Mars Forbedringshuusarbeide og efter sidstnævnte til 16 Mars Forbedringshuusarbeide, eller i det Hele i Medfør af Loven af 30te November 1857 til ommeldte Arbeide i 20 Aar.

Med denne Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Nr. 127.

Justitsraad Bunken

contra

Henrik Rudolph Zahn (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Tyveri og Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Januar 1859: „Arrestanten Henrik Rudolph Zahn bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne From og Simonson, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Henrik Rudolph Zahn, der er langt over criminel Lavalder og blandt Andet anseet ved denne Rets Dom af 13de Martz 1855 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide og ved samme Rets Dom af 4de October 1856 efter Forordningen af 21de August 1829 § 2 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, er under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have fraaet Pastor Blædel en til 4 Mk. vurderet Kattrøje, en Chemise af Vardi 2 Mk. og to Par Strømper, vurderede til 1 Mk. Parret, og han vil saaledes nu være at dømmes efter den forstnævnte Forordnings § 15 til en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar.

Foraaavdt Arrestanten endvidere sigtes for Løsgænger, da er det oplyst, at han, der den 1ste August 1857 afleveredes til Kjøbenhavns Fattigvæsen med den ham til Politiprotocollen over mistænkelige Personer givne Betydning, at han, ved at forlade Fattigvæsenets Forsorg uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og erholdt Tilladelse dertil, vilde paadrage sig Straf for Løsgænger, har Mandagen den 15de November sidstleden forladt det Arbeide paa Barton, som han den Dag var sendt til fra Ladegaarden, hvor han var udlagt, og er, efterat have forsøvet det ovenomhandlede Tyveri, breven om, indtil han samme Dags Aften blev antruffen i en beruset Tilstand paa en Trappegang i Stedet Nr. 333 i Gøttersgade. Da Arrestanten imidlertid har nægtet at ville unddrage sig Fattigvæsenets Forsorg ved at gaae bort fra det nævnte Arbeide, hvortil han angiver som Grund den ringe Betaling, der erlagdes, og da han har paastaet, at det var hans Hensigt at vende tilbage til Ladegaarden om Aftenen, skjønt han ikke at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan henregnes til Overtrædelse af det ham givne Tilhold, og han vil saaledes være at tillægge Frisindelse“.

Nr. 108.

Justitsraad Bungen

contra

Peder Andreasen (Defensor Liebe)

der tiltales for Tyveri.

Hobro Kjøbstads Extradets Dom af 18de Mai 1858: „Tiltalte, Ungkarl Peder Andreasen af Nyrup, bor hejsættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Holm 4 Rdl. og til Defensorerne, Procurator Braff og Krigsraad, Procurator Deigaard hver 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Novbr. 1858: „Tiltalte Peder Andreasen bor hejsættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Med

Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Probeprocuroator Smith og Procurator Neckelmann tillægges i Salarium hver 5 Rdl. og de subsidiaire Defensorer, Krigsraad Deigaard i Viborg, Procurator Olgaard i Skive og Procurator Jensen i Skanderborg hver 2 Rdl., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Peder Andreasen for Tyveri.

Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte ved et Marked i Hobro den 5te Marts d. A. om Middagen omtrent Kl. 1 er blevet anholdt paa Gaden der i Byen i Besiddelse af et til 6 Rdl. vurderet Par Støvler, som Skomagermester Niels Langeland af Viborg, der havde en aaben Bod paa Markedet med Skomagerarbejde, edeligen har erklæret at være ham frakomme mod hans Billie og Vidende med Tilspjende, at han holder sig overbeviist om, at de ere ham fra stjaalne, og hvortil han maa ansees tilstrækkeligen at have godtgjort sin Eiensdomsret. Tiltalte har imidlertid stadigen benægtet at have stjaalet de ommeldte Støvler, og har forklaret, at, medens han den nævnte Dag gik ned ad Gaden i Hobro i Samtale med nogle andre Karle, som han ikke kjendte, blev han af en Person, uden at han lagde Mærke til, om det var en af dem, med hvilke han var i Samtale, anmodet om at holde eller bære et Par Støvler for ham, og idet Støvlerne i det Samme bleve hængte Tiltalte paa Armen, uden at han nærmere saae den, som leverede ham disse, fortsatte han sin Gang, men blev strax efter anholdt af Skomager Langeland og en anden Mand, som var i Følge med Langeland, og da han derefter saae sig om efter den Person, som havde leveret ham Støvlerne, og efter dem, med hvilke han havde været i Følge, vare disse forsvundne. Efter Tiltaltes Forklaring havde han vel senere, da han, efterat have været bragt til Politimesteren, havde erhholdt Tilladelse til at gaae bort, paa Markedet efterjagt de Personer, med hvilke han, som meldt, paastaar at have været i Følge, men traf dem ikke, hvorimod han traf en Sveinstjer, som han antog var en af dem, men da han talte til denne om det Paaferede, blev han grov mod Tiltalte, som derfor ikke foretog videre for at saae ham bragt tilstede. Denne Tiltaltes Forklaring er imidlertid ikke understøttet ved nogen Omstændighed videre end, at han ved sin Anholdelse afgav samme Forklaring, som

ansørt, om Maaden, hvorpaa han var kommen i Besiddelse af Støvlerne, og naar i Forbindelse hermed toges Hensyn til, at den Mand, som undervrettede Skomager Langeland om, at en Karl var gaaet bort fra hans Bod med et Par Støvler paa Armen, edeligen har forklaret, at han saae Tiltalte, som dengang var alene og uden Følgeskab, gaae bort fra Langelands Bod kun i en Afstand af 1 Alen fra det der ophængte Skomagerarbejde med Støvlerne paa Armen, samt at da denne Mand og Langeland derefter efterfattede Tiltalte, traf de ham med Støvlerne paa Armen, og at bemeldte Mand med Bestemthed har erklæret, at Tiltalte var den samme Person, hvilken han, som ommeldt, havde seet i Besiddelse af Støvlerne ved Langelands Boutik, findes det, at det efter Lovens 6—17—10 og 11 cfr. Forordningen af 8de September 1841 maa ansees Tiltalte tilstrækkeligen overført, at han har været i uhjemlet Besiddelse af de ommeldte Støvler, og han vil derfor, da det ikke er oplyst, at han tidligere har været straffet, nu være at straffe for første Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og hans Straf findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salarium hver 5 Rdl., og de tre under nogle ifølge Overrettens Kjendelse optagne Forhører beskikkede subsidiaire Defensorer hver 2 Rdl., vil Underrettsdommen være at stadfæste“.

Nr. 114.

Justitsraad Bunnen

contra

Anthou Theodor Gleichmann og Peder Jensen Lysbro eller Bro, ogsaa kaldet **Hvinningdal** (Defensor Liebe)

der tiltales for Tyveri.

Silkeborg Virks Etravets Dom af 25de August 1858: „Arrestanten Peder Jensen Lysbro bor hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 4, er fire Aar, og Arrestanten Anthou Theodor Gleichmann bor hensesættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage. Sidstnævnte Arrestant vil derhos have at udrede i Erstatning til Niels Mikfelsen af Skjellerup 3 Mk., og begge Arrestanter hver med Halvdelen at betale alle af deres Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Zielian 6 Rdl. Nøgsmønt og til Defensor, Kammerraad, Procurator Hansen 5 Rdl. Nøgsmønt. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 27de Decbr. 1858: „Arrestanterne Anthou Theodor Gleichmann og Peder Jensen Lysbro eller Bro, ogsaa kaldet Hvinningdal, bor hensesættes til Forbedringshuusarbejde, den

Forstnævnte i 2 Aar og den Sidstnævnte i 4 Aar; hvorhos Arrestanten Gleichmann i Erstatning til Præmand Niels Mikkelsen betaler 3 Mk. Saa udrede ogsaa Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, samtlige Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Aetor og Defensor for Underretten, 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste, samt til Aetor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Neckelmann, 5 Rdl. til hver. Den idomte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paaafjendelse og i Henhold til de under denne Deel af Sagen i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Anthon Theodor Gleichmann og Peder Jensen Lysbro eller Bro, ogsaa kaldet Hvinningdal, for Tyveri.

Arrestanten Gleichmann, der er født i 1834 og ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, har forklaret, at han 1ste Pintsedag den 23de Mai d. A. om Aftenen henved Kl. 10, efter Forslag af Arrestanten Lysbro, er fulgt med denne hen til Chr. Winthers ved Silkeborg beliggende aabne Pram, hvor Ungen var ombord, og at da Arrestanten Lysbro, efter først forgjæves at have søgt at oplukke den med en Hængelaas aflaaede Dør eller Laag til Kabysen med en af ham meddragt Nøgle, ved Hjælp af en Njæp frabrækkede en paa Prammen anbragt Krampe, som fastholdt en Jernstang, hvori Hængelaasen for Kabysdøren eller Kabyslaaget var indsat, hvorefter Lysbro, medens Gleichmann blev staaende ovenfor Kabysen i den aabne Pram, gik ned i Kabysen, hvor han først undersøgte en Dunk, men da der ikke i denne fandtes Brændeviin, affar han omtrent $\frac{1}{2}$ Pb. af en i Kabysen liggende Dst, hvilket Stykke Dst Gleichmann derpaa, efter Lysbros Anmodning, modtog og skjulte i sin Lomme. Efter Gleichmanns Forklaring gik de derpaa, ligeledes efter Forslag af Lysbro, der yttrede, at han vilde have Brændeviin, hen til og ned i en anden Niels Mikkelsen tilhørende Pram, hvor heller ikke Noget var ombord, og hvor da Lysbro, efter hvad Gleichmann har udsagt, paa samme Maade og med samme Medskab som i Chr. Winthers Pram frabrækkede en for Kabysdøren eller Kabyslaaget anbragt

Krampe, der fastholdt en Jernstang med en deri indsat Hængelaas, og derefter gik ned i Kabysen, hvor han, medens Gleichmann blev slaaende udenfor, borttog en Flaske med omtrent 2½ Fægel Brændeviin, og begave de sig derpaa hen til den Pram, med hvilken Lysbro farede, hvor de i Forening fortærede enbeel af det stjaalne Brændeviin og Ost.

De ommestte Kabysker vare indrettede til Opholdssted og Sovested for Mandskabet. Brændevinet er vurderet til 14 Sk. og det stjaalne Stykke Ost til 6 Sk., men da Tyverierne ere forøvede ved Indbrud, kan Forordningen af 11te April 1840 § 30 ikke anvendes paa dem, hvorimod de ville blive at hensejre under den nævnte Forordnings § 12, 1ste Membrum; og vel har Arrestanten Gleichmann udsagt, at han, da Lysbro foreslog ham at følge med hen til Chr. Winthers Pram, troede, at Lysbro, da han tidligere havde faret med denne Pram og pleiede at se Prammen, naar Chr. Winther var fraværende, kunde have et eller andet Erinde sammesteds, nagtet Folkene ikke vare tilstede; men det skjønnes dog ikke rettere, end at Gleichmann, der isvrigt har nægtet at have deeltaget i at frabryde Vaasene eller Kramperne eller at der havde været Tale om, at han skulde holde Vagt, idet han har anført, at de nok vidste, at Pramfolkene ikke kom paa den Tid, ved hele sit ovenanførte af ham vedgaaede Forhold — hvorved kan mærkes, at han udtrykkelig har tilstaaet, at han, da de ikke havde fundet Brændeviin i Chr. Winthers Pram, nok kunde vide, at Lysbro paa N. Mikkelsens Pram, som han vidste var luffet, da det var Selligdag, vilde være sig ad paa samme Maade som paa Chr. Winthers Pram for at faae Brændeviin — har gjort sig medskyldig navnlig i det paa N. Mikkelsens Pram begaaede Tyveri paa en saadan Maade, at han i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 21 maa sælbes som Tyv.

Arrestanten Gleichmann har fremdeles vedgaaet, at han den paafølgende Dag — den 24de Mai — om Eftermiddagen i N. Mikkelsens Pram fra Kabysen, for hvilken Krampen vel den foregaaende Aften var indsat af Arrestanten Lysbro, men kun saaledes, at den kunde udtages med Fingrene, har stjaalet en Niels Mikkelsen tilhørende Tobakspibe, vurderet til 3 Mk., og en Kaffet, vurderet til 2 Mk., samt at han næste Dags Morgen fra Kabysen i Chr. Winthers Pram, for hvilken Krampen ligeledes var sat saa løst ind, at den kunde udtages med Fingrene, har bortstjaalet 6 Sække, vurderede til 3 Rdl., og en til 2 Mk. vurderet Vest, hvilke Tyverier ville være at hensejre under Forordningen af 11te April 1840 § 1.

Den Straf Arrestanten Gleichmann, efter det Foransførte, har forskyldt efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 12, 1ste Membrum, cfr. § 21, findes passende at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshushandsarbejde, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Prammand Niels Mikkelsen for den stjaalne Tobakspibe, der ikke er kommen tilstede, 3 Mk., hvorimod Erstatning isvrigt er frasalben, forsaavidt Kosterne ikke ere komne tilstede. . . .

Derimod har Arrestanten Lysbro vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det isvrigt Oplyste, en Aften i Vinteren 1853—54 eller muligens i Foraaret 1854 at have frastjaalet Kjøbmand Hviid i Silkeborg 2 til 8 Mk. vurderede Kalve-

skind, der vare ophængte til Tørring i Vestjaalnes aabenstaaende Port, og da Arrestanten tidligere har været straffet 2 Gange for Tyveri, senest ifølge en Underrettsdom af 8de Marts 1839 for denne Forbrydelse anden Gang begaaet med 3 Aars Forbedringshuusarbejde — foruden at han ved denne Rets Dom af 7de April 1845 for uduist Mislighed ved at tilforhandle sig sjaalet Gods er anseet efter Placaten af 24de September 1841 § 1 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød — vil han saaledes nu være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Erstatning for de sjaalne Skind er frafalden“.

Onsdagen den 23de Marts.

Nr. 4. Kammerherre, Oberst, Grev **Ahlefeldt-Laurvig**, paa Grevskabet Langelands, Stamhuset Ahlefeldts og egne Begne, samt Gaardmand **Mads Nielsen**, **Peder Christian Hansens** Enke med Lavværge, **Jens Pedersens** Enke med Lavværge, **Peder Jørgensen Myrebjerg**, **Peder Rasmussen Nif**, **Rasmus Pedersen**, **Hans Christensen**, **Grik Christian Mortensen**, **Jens Rasmussen** og **Johannes Nielsen** (Confereentsraad Blechingberg)

contra

Formændene for Actieselskabet til Inddæmning af Magleby Noer, Amtsraadsmedlem, Gaardmand **Hans Mortensen Madsen**, Brygger **M. Hansen** og Gaardmand **Niels Hansen**, paa Selskabets Begne (Advocat Brock)

betræffende Eiendomsretten til det saakaldte Lunde-Noer.

Den ved allerhoieste Rescript af 12te Aug. 1853 nedsatte Commissions Kjendelse af 15de Januar 1855: „Det for Inddæmningen af det saakaldte Magleby-Noer dannede Actieselskab bør ansees berettiget til det saakaldte „Lunde-Noer“ efter en herefter foretagende Afspælingsforretning. Hegnspilgten mellem Actieselskabets Grund og de til det samlede Noer tilstodende Grunde afgjøres efter de for Hegnsvæsenet gjældende almindelige Regler, saa at enhver af begge Parter for sin Grund tager halvt Hegn. Forsaavidt Vandstanden i længere end 24 Timer hæver sig over det for almindeligt dagligt Hoiivande afsatte Flodemærke, bør Actieselskabet derfor give Erstatning efter uvillige af Retten indmeldte Mænds Skjon; stiger Vandstanden over det for ualmindeligt Hoiivande fastsatte Flodemærke, bør samme efter Sagens nærmere Bestaanden, forsaauidt den kan tilregnes Actieselskabet, give Erstatning for Skaden, ansat paa lige Maade. Til de Der i Noeret, som forblive un-

der Lehnsgreven til Grevsfabet Langeland hans Besiddelse, hvor findes Wei som hidtil. Iovrigt var Actieselskabet for Lehnsgreve Kammerherre Ahlfeldt-Laurvigens, de til Lunde-Noer stødende Jordbrugere Mads Nielsen, Peder Christian Hansens Enke, Jens Pedersens Enke, Peder Jørgensen Mjrebjerg, Peder Rasmussen Mik, Rasmus Pedersen, Hans Christensen, Erik Christian Mortensen, Jens Rasmussen, Johannes Nielsen, Magleby Sogneforstanderskab, Fisserne Peder Hansen, Mikkel Jacobsen, Johan Habbe, Jens Jørgensen, Hans Strangesen Pedersen, Jens Rasmussen Lollik, Christen Rasmussen, Hans Hansen, Christian Heider, Niels Hansen, Theodor Christensen, Hans Jensen, deres Tiltale i denne Sag fri at være; for Baadforerne Rasmus Hansen, Theodor Christensen, Niels Hansen samt Hans Hansen deres Vedkommende afvises Sagen. Sagens Omkostninger indredes af Actieselskabet med 455 Rd. 2 Sk. mod Erstatning for Halvdelen, under en solidarisk Forpligtelse af Lehnsgreven for $\frac{3}{4}$ Dele, de til Lunde-Noer stødende forannævnte Jordbrugere Mads Nielsen m. Fl., Fisserne Peder Hansen m. Fl. og de ligeledes forannævnte Baadforere hver for $\frac{1}{16}$ Deel. De idømte Omkostninger at indrede inden 8 Uger efter denne Kjendelses lovlige Forkyndelse for enhver især for hans Vedkommende. Kjendelsen iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Hoiefterets Dom.

Det Spørgsmaal, der her alene foreligger Hoiefteret til Paafjendelse, er, om de Indstævnte, saaledes som antaget i den paaankede Commissions-Kjendelse, var anses eiendomsberettigede til det saakaldte Lunde-Noer, og findes dette Spørgsmaal at maatte besvares benægtende.

Som Udkomst have de Indstævnte fornemmeligen paaberaabt en kongelig Resolution af 6te Februar 1852, i hvis Folge der fra det Offentliges Side Intet findes at erindre imod, at det Actieselskab, som agtedes oprettet for at inddæmme det saakaldte Magleby-Noer paa Langeland, erhverver det Areal, som indvindes ved den tilsigtede Inddæmning. Herved bliver imidlertid at mærke, at Citanterne ikke have villet erkjende, at det med et særligt Navn betegnede Lunde-Noer skulde være indbefattet under det i Resolutionen omtalte Magleby-Noer, i hvilken Henseende de have indhævet, at det under Sagen fremlagte Udklætningskort af 1798 udviser, at Lunde-Noeret allerede da bar dette særegne Navn, medens den øvrige Deel af Vandfladen er betegnet som Strand, samt at dets Fladeindhold ved den Generalberegning af 1799, der gik forud for Udklætningsforretningen af 1801, beregnedes under det til Nordenbroby henhørende Jordfang.

Ligesom det nu ikke fra de Indstævntes Side er godtgjort, at der ved det i Resolutionen nævnte Magleby-Noer tillige er sigtet til den Deel, som allerede langt tidligere var Navnet Lunde-Noer, saaledes skjønes det i alt Fald ikke, at det sidstnævnte Noer, der allerede i 1844 var ved en med Sluse forsynet Dæmning af 5 Alens Bredde foroven paa saadan Maade adskilt fra den øvrige Vandflade, at det bestod som et for sig affondret Hele, hvorfra Vandet vel kunde udlades i Magleby-Noer, men ikke omvendt, kan siges at være indvundet ved den af de Indstævnte foretagne Inddæmning.

Da nu de Indstævnte ei heller, som af dem in subsidium paa-beraabt, kunne have nogen Hjemmel for deres Paastand i den daværende Lehnsejers under Sagen fremlagte Skrivelse af 5te Mai 1851, der selv om han her maatte have havt Lunde Noer for Die, deels kun udtaler hvad han for sit personlige Vedkommende vilde indrømme, og deels efter hans hele Stilling ikke kunde være forbindende for Lehnset, vil de Indstævntes Paastand ikke kunne gives Medhold.

Om Sagens Omkostninger ved Commissionen bliver efter den for Høiesteret brugte Procedure Intet at bestemme, hvorimod Omkostningerne for Høiesteret efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør være uberettigede til Eiendom over det omhandlede saakaldte Lunde-Noer. Processjens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

I den indanteede Kjendelses Præmisses hedder det: „Ifølge Kongeligt Commissorium af 12te August 1855 ere Undertegnede, Cancelliraad, By- og Herredsfoged Sager og Landvæsencommissarierne Proprietair Gafstrup og Forvalter Barsoeb, sammentraabte i en Commission, for, i Mangel af mindelig For- ening, ved Kjendelse at afgjøre de Indsigelser, Erstatningsfordringer eller andre Prætensioner, som maatte fremkomme i Anledning af den af det i dette Diemed sammentraabte Actieselskab forehavende Inddæmning af det saakaldte Magleby-Noer paa Langeland.

Efterat have med Besædet Barsoeb indkaldt Enhver, som i det paagjældende Anliggende maatte have nogen Indsigelse eller Fordring at fremsætte, har Commissionen under 30te November 1853 aabnet paa Brolykke Hovedgaard, Magleby Sogn, Forhandlingerne, hvilke ere fortsatte saaledes, at Forlig er prøvet i alle forekommende Puncter, og forsaavidt samme ikke er opnaaet, er Sagen sluttelig under 8de November j. A. optagen til Kjendelse.

Med Hensyn til Realiteten af Sagen bemærkes foreløbigt Følgende:

Under 6te Februar 1852 udgik til et Actieselskab, som agtedes oprettet for at indbømme det saakaldte Magleby-Noer paa Langeland, en Kongelig Resolution, saaledes lydende:

„Vi befalte allernaadigst, at det tilfjendbegives det Actieselskab, som af Skolelærer Harboe m. Fl. agtes oprettet for at indbømme det saakaldte Magleby-Noer paa Langeland:

- I) at der fra det Offentliges Side Intet høves at erindre imod, at de erhverve det Areal, som derved indvindes, forsaavidt Indbømningen bliver fuldført inden Udgangen af Aaret 1856.
- II) at de, isald det ansæes fornødent, kunne gjøre sig Haab om, at Landvæsen-commissairer ved særegent Commissorium med de i slige Tilfælde sædvanlige Betingelser ville blive autoriserede til at indkalde alle dem, som ansæe sig besjødte til at gjøre Indsigelse imod Indbømningen eller Paastand paa Erstatning for Ulempe heraf, samt til at forlige eller paafjende de Sager, som i den Anledning maatte opstaae, og
- III) at Skattefrihed tilstaaes for det indbødne Areal i 20 Aar fra fornævnte Tidspunct at regne, efter hvilken Tids Forløb det vil være at ansætte til Hartkorn, hvoraf da bliver at svare Skatter og Afgifter, som af alt andet Hartkorn“.

Forinden havde Besidderen af Grevskabet Langeland og Stamhuset Ahlesfeldt, Greve og Kammerherre Ahlesfeldt Laurvigen, hvis Besiddelser grændse op til bemeldte Noer, afgivet under 6te Mai 1851 en Erklæring der lyder saaledes:

„Ved at tilbagesende den indsluttede Forespørgsel fra Skolelærer Harboe paa egne og Hleres Vegne, betræffende Indbømning af det saakaldte Magleby-Noer, undlader jeg ikke herved at meddele, at jeg for mit personlige Vedkommende Intet har imod, at der banner sig et Actieselskab i det omhandlede Diemed, som, naar Arbeidet er udsjort, tager det Indbømmede i Eienomsbesiddelse, dog under følgende Betingelser:

- I) at der inden Arbeidet paabegyndes paa Actieselskabets Bekostning foretages en nøiagtig Afspæling af og optages Kort over Grændsefjeldet imellem Noeret og den til samme stødende Grund;
- II) at Vedkommende affinde sig med de tilstødende Forbrugere, det være sig Selveiere, Forpagtere eller Fæstere, forsaavidt Tværskættelsen af det paatænkte Arbeide maatte berøre deres Interesse;
- III) at Vedkommende blive aldeles uberettigede til en hvilken som helst Deelagtighed i den Deel af Noeret, som allerede for nogle Aar siden er bleven afbæmmet ved Dæmningen imellem Holmegaards og Baginops Marker, og
- IV) at det efter indhentende Erklæring fra Læger og andre kundige Mænd ikke maatte være at besjygte, at Noerets Indbømning stude virke skadeligt i sanitair Henseende.

Men forøvrigt maa jeg overlade til Vedkommende selv, at erhverve de yderligere Erklæringer, der ville være fornødne at erholde fra mine eventuelle Eftermænd i Besiddelsen af Grevskabet Langeland og Stamhuset Ahlesfeldt“.

Efterat Lehnsgreven, under Reservation af sin Ret i flere angivne Henseender, under 21de Juni 1853 havde tilladt, at Uddæmningen blev begyndt, uagtet til den Tid ikke alle ovenstaaende Betingelser vare opfyldte, blev Dæmningen sat, forinden Forhandlingerne for Commissionen, som angivet, bleve aabnede, et ikke ubetydeligt Stykke indenfor Noets Indløb fra Havet.

Under Commissionens Forhandlinger har Lehnsgreven, — idet han har bemærket, hvorledes Succesfors Erklæring over Sagen er tilfikket Justitsministeriet forinden den oven citerede Kongelige Resolution blev afgiven — tilkjendegivet, at de af ham under 5te Mai 1851 Post 1, 3 og 4 benævnte Wilskaar maatte anses opfyldte, navnlig ved en fremlagt Afsælingsforretning af 3die Mai 1853, hvortil kommer et senere fremlagt Kort, samt ved Erklæringer fra vedkommende Læger og Politivirigheden.

Med Hensyn til 2den Post har Lehnsgreven bemærket, at han forventede, at Alt vilde blive bragt i Orden mellem Selskabet og vedkommende Jordbrugere, uden at han senere under Proceduren har villet indrømme, at dette er blevet Tilfældet.

Da imidlertid samtlige tilgrændsende Jordbrugere have ved afgivne Erklæringer tiltraadt den optagne Afsælingsforretning for deres Vedkommende, og i alt Fald efter den udtagne Indkaldelse Enhver, der maatte have nogen Indsigelse eller Forbring, har været opfordret til mod sammes Fortællelse at møde for Commissionen og gjøre denne gjældende, maa ogsaa denne Post være fyldestgjort, forsaavidt de Paagjældende ikke ere fremkomne med nogen Indsigelse eller Paastrand, og kan dette ikke antages at have været Tilfældet, thi vel have de til det saakaldte Lunde-Noer tilstødende Jordbrugere givet Møde og i Forbindelse med Lehnsgreven paaftaaet dette ikke at henhøre under det saakaldte Magleby-Noer eller at kunne tilfalde Actieselskabet; men vil dette Punct, som uafhængigt af det hele øvrige paagjældende Forhold, finde sin selvstændige Afgjørelse nedenfor, uden at denne kan have nogen Indflydelse paa Sagen i Almindelighed.

Under Commissionens Forhandlinger har derefter Lehnsgreven fremsat og indladt til Kjendelse følgende Paastrand:

- a) at Actieselskabet maatte kjendes uberettiget til det saakaldte Lunde-Noer, hvilken Paastrand ligeledes er neblagt af Gaardmand Mads Nielsen tilligemed Peder Christian Hansens Enke, Jens Pedersens Enke, Peder Sorgenen Myrehjerg, Peder Rasmussen Nif, Rasmus Pedersen, Hans Christensen, Erik Christian Mortensen, Jens Rasmussen og Johannes Nielsen, som tilstødende Jordbrugere ved bemeldte Noer.

Forsaavidt angaaer den (a) af Lehnsgreven fremsatte Paastrand om Lunde-Noer, da har Lehnsgreven for samme anført, at dette Noer ved Udfikstningen af Magleby Sogn i 1801 er blevet opmaalt og henlagt under Grevskabets Fæstegods, at det hele Magleby-Noer med tilhørende Bugter eller mindre Noer, da han gav sit Samtykke til Uddæmningen af det saakaldte Magleby-Noer, var hans Eiendom, og at hans Indrømmelse derfor ikke kunde angaae Andet end det udtrykkeligt nævnte Magleby-Noer, af hvilket Lunde-Noer ikke er nogen Deel, saa at en Reservation af samme var ufornøden, hvortil føies, at dette mindre

Noer, der altid skal have været adskilt fra Magleby-Noer ved en Bei, i den senere Tid skal ved en Dæmning, opført af Magleby Sogn i Forening med de tilstødende grevelige Fæstere, af de Sidstnævnte være end yderligere affoudret fra det store Noer og af dem taget i Besiddelse.

Herimod har Actieselskabet eriperet paa Grund af, at der ikke findes i de under 5te Mai 1851 fra Vederparten fastsatte Vilkaar for Indrømmelsen af Magleby-Noers Inddæmning noget Forbehold af Lunde-Noer, og ibet samme formenes at maatte, ligesom Fække-Noer, ansees som en Deel af det saakaldte Magleby-Noer, har man i denne Undblæelse seet en Indrømmelse til sammes Besiddelsestagselse, hvorhos Actieselskabet har benægtet Rigtigheden af Grevskabets Eendomsret til det samlede Noer, ligesom det ikke har villet erkjende, at en saadan Udkomst kunde udsledes af den Omstændighed, at Noret findes under Udskiftningen henlagt under Grevskabets Areal, eller deraf, at en Skolesti og Dæmning er af Sognet og tilgrændsende Forbrugere ført over Noret, saa at den adskiller samme fra det øvrige større Noer, hvortil endvidere bemærkes, at denne Dæmning ikke skal være i Stand til at forebygge, at Høivande trænger ad anden Bei ind i Noret.

Naar man for at bedømme det foreliggende Spørgsmaal tager de locale Forhold i Betragtning, da finder man, at den samlede Vandmasse, som med en smal Nabning stjerer sig ind i Landet fra Østersøen, danner en Fjord (cfr. juridisk Ugeskrift 1852 Pag. 501) med større og mindre Dybde, og kan der paa flere Steder ved sædvanligt Vande fjøres over Fjorden. Fra Hovedvandsløden, der strækker sig imod Ost, udgaae flere Bugter, og navnlig de tvende Fække-Noer mod Syd og Lunde-Noer mod Nord, og isvrigt have andre enkelte Dele af Fjorden særskilte Navne, som: Store og Lille Kirke-Noer, Grethe-Noer, Rlys-Noer. Fortiden findes de tvende Bugter Fække-Noer og Lunde-Noer adskilte ved Dæmninger fra den øvrige Vandmasse, men er der aldeles Intet i de tilstedeværende Omstændigheder, der vækker nogen Tvivl om, at jo det Hele forinden disse Dæmnings Anbringelse har været een Vandmasse, om end Terrainet, navnlig hvor Dæmningen foran Lunde-Noer er anbragt, har været saadant, at det stadigen, naar ikke særligt Høivande har forhindret det, har været benyttet til Overkjørsel. Videre findes ikke beviist om denne Overkjørsels Bestaaenhed.

Under Sagen er imod Actieselskabets Benægtelse intet Beviis fremkommet for at denne Fjord, som paastaet af Lehnsgreven, skulde være hans Familiegodsfor tilhørende, men maa den hele Fjord antages at have henhørt under det Offentlige efter de for deslige Østerritorier gjældende Regler, og maa Staten have samme Raadighed over samme, som over deslige andre Vande, ligesom de tilgrændsende Lodsseieres Ret med Hensyn til samme maa være den for andre lignende Forhold gjældende. Navnlig maa det antages, at de ikke ere besjædede til at sætte sig i udelukkende Besiddelse af samme i det Hele eller af større Dele uden Statens Samtykke. Noget særegent kan i dette Tilfælde ikke forudsættes at finde Sted.

Med Hensyn til Benævnelsen af den omhandlede Vandmasse, da er der

imellem Parterne modsatte Meninger, om „Magleby-Noer“ er et fælles Navn for den hele samlede Vandmasse, eller ifkun for enkelte Dele af samme.

I det Lehnsgreven ikke har paastaet, at det er Benævnelsen for en enkelt Deel, eller i al Fald angivet nogen bestemt Deel af Fjorden, paa hvilken dette Navn skulde være gjældende, maa det anses af ham indrømmet, at „Magleby-Noer“ er et fælles Navn, og medens han har vedgaaet, at Falke-Noer med flere Dele hører derunder, har han nægtet, at dette er Tilfældet med Lunde-Noer. Ligejom imidlertid ikke nogen bestemt naturlig Afsondring bestyrker Sandsynligheden heraf, saaledes er ei heller fra Lehnsgrevens Side fremkommet noget som helst Beviis for, at i Befolkningen eller andetsteds ved Anvendelsen af det omhandlede almindelige Navn har været forkundet Udelukkelsen af det saakaldte Lunde-Noer mere end nogen anden af de med særegne Navne forsynede Dele af den hele Vandflade.

Tager man disse Omstændigheder i Betragtning ved Bedømmelsen af den af Lehnsgreven under 5te Mai 1851 afgivne Erklæring, hvilken findes gjentagen uden Forandring i en af Lehnsgreven indledet Procedure for Langelands Herredets Auctionsret under 10de Februar 1853 angaaende Actieselskabets mulige Præntensioner paa det reserverede Falke-Noer, da maa det erkjendes, at der ikke forsaauidt laa i Forholdene nogen tilstrækkelig Grund for ham til at undlade udtrykkeligen at forbeholde sig Lunde-Noer, naar dette var hans Mening, navnlig ved Siden af Forbeholdet vedkommende Falke-Noer, men maa det antages, medmindre Sagens øvrige Omstændigheder kunde gjøre et saadant Forbehold overflødig, at Lehnsgreven netop ved denne Undblæelse har frasagt sig Ret til nogen senere Indsigelse mod, at Actieselskabet i Overensstemmelse med den Kongelige Resolution tager Lunde-Noer i Besiddelse som en Deel af det saakaldte Magleby-Noer.

At Lehnsgreven paa Grebsskabets og Stamhusets Vegne ikke kan gjøre nogen Paastrand med Henhyn til nærværende Sag gjældende, udenfor hvad Lovgivningens almindelige Bestemmelser og de af ham selv fastsatte Vilkaars udtrykkelige Ord eller nødvendige Conseqventer maatte medføre, maa nemlig antages at være en ligefrem Følge af Forholdets Bestaenhed, da Lehnsgreven har været gjentagne Gange særlig opfordret til at afgive sin bestemte Erklæring, efterat have tilfulde havt Leilighed til at tage alt Fornødent i Betragtning, og derhos Muligheden af et saadant Foretagendes Fremme nødvendigviis maa være betinget af, at Vedkommende forud ere sikre imod enhver Indsigelse eller Forbring, der ligger udenfor en saadan Begrændsning.

At denne Opfatning af Erklæringens Betydning ogsaa stemmer med Contractforholdets Bestaenhed, uden nogen ubillig Følge for nogen af Parterne, fremgaaer deraf, at paa Grund af Localiteterne vilde de Noer tilstødende Grunde i og for sig af bets Inddæmning og Udtørring nyde en ingenlunde ubetydelig Fordeel ved Sikkerheden mod fremtidigt Høivande og ved skabelig Vands Afledning.

Naar Lehnsgreven fremdeles har begrundet sin Ret til Lunde-Noer, nægtet han havde undladt at forbeholde sig samme, deri, at Grebsskabet allerede tidligere

med lofslig Afkomst og Besiddelsestagselse skulde have udelukkende Ret til samme, da skjønes ei heller denne Paastand at kunne gives Medhold. Det findes Noret ved Udsiftningen at være beregnet til 539,935 □ Alen, altsaa over 38 Td. Land Eng, og henlagt under Grevsfabet, men denne Omstændighed, der ifkun er en Følge af en Paaviisning for vedkommende Landinspecteur, kan ingenlunde i og for sig skabe en Eiendomsret eller betage Staten eller Tredeemand Ret med Hensyn til Noret som en Deel af en under det Offentlige hørende Fjord, og det saameget mindre, som det ikke er oplyst, at der enten til den Tid eller senere er fra Grevsfabets Side gjort noget Skridt til, at Arealer er blevet udtørret og gaaet over fra at være Sø til Eng.

Ligesaa lidet skjønes det at kunne begrunde nogen Ret for Lehnsgreven, at Magleby Sogns Commune, for at danne en brugelig Skolesti og Kjørsvei, først i 1834 og senere mere fuldstændigt i 1844 har anlagt en Dæmning over Indløbet til Noret paa et Terrain, hvilket tidligere har været benyttet til Kjørsfel over Noret, og at de til Lunde-Noret tilstødende Grundes Brugere, der ere grevelige Fæstere, paa deres egen Haand uden Mellemkomst fra Grevsfabets Side have deeltaget heri paa Grund af den Fordeel, de deraf kunde have. Ligesom navnlig ingenlunde enhver Dæmning i en under det Offentlige hørende Fjord kan uden dettes Samtykke -- hvilket in casu ikke sees at være erhvervet -- anlægges (cfr. Høiesteretsdom af 15de Februar 1838, fremlagt i en anden Anledning under nærværende Sag af Grevsfabets Sagfører) eller skabe Eiendomsret over et af samme indeluttet betydeligere Rum, saaledes kan ei heller udledes nogen større Afkomst af Foretagendet, end den, som stemmer med sammes Hensigt i Overensstemmelse med dets Beskaffenhed, og da den omhandlede Dæmning ikke findes at være forkunden med noget Middel til under de tidligere Forhold at udtørre Lunde-Noer, men alene kunde bevirke for de paagældende Grundeiere en Betyggelse mod Spivandets skadelige Indflydelse paa de tilgrændsende Grunde, kan Lehnsgreven ikke herpaa støtte nogen yderligere Berettigelse, og idet Staten nu har tilladt Actieselskabet at inddamme Magleby-Noer og indvinde dets Grund, maa derfor ogsaa Lunde-Noer, som en Deel af samme, hvis Udtørring tilmed først vil blive en Følge af de Foranstaltninger, der træffes til det samlede Noers Udtørring, da Lehnsgreven ikke til rette Tid har fremsat noget Forbehold med Hensyn til det for Grevsfabets Vedkommende, efter en senere foretagende Afsælingsforretning gaae over til Actieselskabet.

Naar Gaardmand Mads Nielsen med Flere have nedlagt angaaende Lunde-Noer en lignende Paastand mod Actieselskabet, fordi Udsiftningsforretningen har henlagt Lunde-Noer til deres Gaarde, hvorhos de have deeltaget i den ommeldte Dæmning, da skjønes ikke, at deres Paastand kan gives Medhold, idet de imod Actieselskabets Benægtelse ikke ere fremkomne med noget Beviis for, at Noret er henlagt eller fordeelt under deres enkelte Fæstesteder, og, som ovenfor ommeldt, kan den anbragte Dæmning ikke antages at give dem nogen Afkomst til den afdæmnede, men ingenlunde udtørrede Deel af Magleby-Noer, saameget mindre som de ikke have benægtet, at Spivandet kan andetsteds trænge ind i Noret."

Torsdagen den 24de Martz.

Nr. 139.

Statsraad Salicath

contra

**Christine Marie Due, Jens Koefoeds eller Jens Nielsen
Koefoeds Hustru (Defensør Liebe)**

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 22de Decbr. 1858:
„Tiltalte Christine Marie Due, Huusmand Jens Koefoeds eller Jens Nielsen Koefoeds Hustru af Ofterlarsker Sogn, bor heuscettes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage; saa udreder huu og alle af Actionen lovligt flydende Dinkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Fog 5 Rdl. og til Defensør, Procurator Absen 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ifølge Amtets Ordre af 18de forrige Maaned tiltales under nærværende Sag Christine Marie Due, Huusmand Jens Koefoeds eller Jens Nielsen Koefoeds Hustru af Ofterlarsker Sogn for Tyveri, og er huu ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens Omstændigheder tilsvækkelsen overbevist om at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet huu, da huu i et Grinde gif ad Landeveien mod Clemensker Sogn og bemærkede, at der hang noget Tvist til Tørring udenfor et Huus, hemmeligen satte sig i Besiddelse af samme. Da huu blev indhentet af en Mand, som den Vestsjaalæ havde formaaet til at ride efter hende, tilfod huu strax Tyveriet for denne og var villig til at tilbagelevere det Stjaalæ og give Erstatning.

Tvisten er vurderet til 1 Rdl. 4 Mk. og Vestsjaalæ har ikke gjort nogen Fordring paa Erstatning. Defensør har nu vel formeent, at denne Forbrydelse burde være at ansee efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 30, men heri kan Retten ikke give ham Medhold, deels paa Grund af Kosterens Beskaffenhed, deels paa Grund af at Værdien ikke kan siges at være ubetydelig. Tiltalte, der er langt over criminel Lavsalber og ikke tilforn er straffet, vil derfor være at ansee med Straf efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 1, og kan demes Grad med Hensyn til Tiltaltes Fattigdom, den ringe Værdi af det Stjaalæ, at Tanken om Forbrydelsen pludseligen er opstaaet

og til den uforbeholdent afgivne og beredvillige Tilstaaelse passende ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Nr. 132.

Statsraad Salicath
contra

Hans Olsen (Defensor Bungen)

der tiltales for Tyveri eller bedrægeligt Forhold.

Kronborg østre Virks Extrarets Dom af 29de Novbr. 1858: „De Tiltalte, Arbeidsmand Hans Nielsen af Wardrup Mark, Skrædder Mathias Lau sammesteds, Tjenestekarl Hans Olsen i Keerstrup og Tjenestekarl Sorgen Hinrich August Nath eller Sorgen August Nath i Helsingør bor henfættes den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, den Anden i simpelt Fængsel i 12 Dage, den Tredie til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og den Fjerde i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bor og Nielsen, Olsen og Nath, Een for Alle og Alle for Een, udrede de af deres Arrest og $\frac{3}{4}$ af de iøvrigt af Actionen lovligten flydende Omkostninger, hvoriblandt Salairerne til Actor, Procurator Alsted 6 Rdl. og til Defensorerne, Procurator Lund og Proceprocurator Albrechtsen 4 Rdl. til hver, saavel som Diætpenge til de 2de Sidste efter Overovrighedens Bestemmelse, hvorimod Lau af de sidste Omkostninger alene bor udrede $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Jan. 1859: „Underretsdommen bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Meyer og Schack, betale de Tiltalte, Tjenestekarlene Hans Olsen og Sorgen Hinrich August Nath 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Hans Olsens Vedkommende anførte Grunde fjendes for Act:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte, Tjenestekarlene Hans Olsen og Jørgen Hinrich August Nath, der under nærværende fra Kronborg sfire Birks Extraret hertil indankede Sag sigtes for Tyveri eller bedrageligt Forhold, ere ved egne med de iøvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelser overbeviste, da de i afvigte Sommer eller Efteraar hjemførte Brænde fra Skoven for deres Huusboud, Fragtmand Peder Hansen af Helsingør, at have efter Anmodning af en i foregaaende Instants Medtilladt, Hans Nielsen, afkastet til denne paa Veien i Nærheden af hans Huus i Alt 10 Stykker Fævnebrænde, der ere vurderede til 8 Sk. Stykket, nemlig Nath 2 Stykker og Olsen eengang 3 og en anden Gang 5 Stykker. De 8 Stykker ere komne tilstede og udleverede til Eieren, som iøvrigt har frasatbet Krav paa Erstatning.

For dette Forhold ere de Tiltalte, af hvilke Olsen, der er født 1835, tidligere ved Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Marts 1857 for 1ste Gang begaaet Tyveri er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med en Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorimod Nath, der er født 1832, ikke tidligere findes at være tiltalt eller straffet, retteligen ved den indankede Dom ansæte, Forsmævnte efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 og Sidsmævnte efter samme Forordnings § 1, og da Straffen passende findes bestemt til respective 1 Aars Forbedringshuusarbeide og 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og der ei skjønes at være tilstrækkelig Anledning til at gjøre nogen Forandring i Dommens Bestemmelser om Actiørens Omkostninger for disse Tiltaltes Vedkommende, berunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, vil bemælte Dom, forsaavidt paaanfet er, være at stabfæste“.

Nr. 130.

Advocat Liebe

contra

Jens Frederiksen (Defensor Bungen)

der tiltales for Manddrab.

Skjoldenæsholm Birks Extrarets Dom af 19de Octbr. 1858: „Tiltalte Jens Frederiksen af Haglejaugshuus bor at straffes med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Saa bor han og at udrede samtlige med hans Arrest og Action forbundne Omkostninger, indbefattet Salair til Actor, Procurator Dahlstrom af Ringsted 5 Rd. og til Defensor, Procurator Hansen af Sorø 3 Rd., saavel som Sidsmævntes Diæt, Alt efter nærmere opgjørende Regning. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Jan. 1859: „Virketingsdommen bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne

Baastrup og Nothe, betaler Arrestanten Jens Frederiksen 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Dufstændighederne bliver at bestemme til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Jens Frederiksen for Manddrab anlagte og fra Skjoldnæsholm Birks Extraret indankede Sag have Indsidder Hans Meyer af Hopolden og dennes Hustru, Karen Rasmussen, enstemmigen bevidnet, at de, ved den 22de August f. A. omtrent Kl. 8 om Aftenen at kjøre gjennem den til og forbi Skjoldnæsholm førende Allee, saae, at Arrestanten og Staldkarl Johan Jensen, der gik sammen midt paa Veien, først en Tidlang stodte til og derpaa greb fat i hinanden, hvorefter de begge faldt omkuld paa Veien saaledes, at Jensen laa øverst, men efter nogen Tids Brydning, hvorunder de kradsede hinanden i Ansigtet, atter reiste sig igjen, samt at Arrestanten, ligesom han var kommen op, greb et lille med Jernbaand og Jerngreb forsynet Planker, hvormed han slog Jensen saaledes i Hovedet, at denne, uden at Vidnerne hørte ham udstøde noget Skrig, faldt om paa Veien, hvor han forblev liggende, saalænge Vidnerne orholdt sig i Nærheden.

Umiddelbart derefter gik Arrestanten, uden at undersøge den Faldnes Tilstand, bag efter Vidnernes Vogn, og saae Vidnet Meyer, idet Arrestanten gik Vognen forbi, at dennes ene Skjortærme og saavidt det mindes ogsaa hans Beenklæder vare blodige, ved hvilken Leilighed Arrestanten, efter begge Vidners Udsagn, var nogle Effekter, hvoriblandt Vidnet Meyer bemærkede Plankeret, hvilke han, efterat have passeret det ved Hovedgaarden værende Følgeled, henlagde indenfor et nærliggende Markled, hvor de ogsaa senere bleve fundne, hvorefter han atter ad samme Vej gik tilbage henimod det Sted, hvor Jensen laa.

Huusmand Niels Frederiksen af Hopolden har bevundet, at han noget senere blev i Alleen titraabt af Tjenestebredng Lars Nielsen, som kom kjørende med en Mergelkasse, at der paa Veien laa et fuldt menneske, i hvem Vidnet derefter gjenkjendte Staldkarl Johan Jensen, der laa paalangs i Kjøresporet med Ansigtet nedad, fra hvilket der stød Blod i en ikke kort Strøm. Han opløste den Faldne, som ikke svarede paa hans Spørgsmaal, men saae stift paa ham og

ubstødte nogle dybe Suk, hvorefter Bidnet var den Faldne, der ikke kunde støtte paa Venene, hen til Siden af Veien, samt paalagde Arrestanten, som kom gaaende fra Skjoldnæsholm, og hvem Tjenestebrengen Lars Nielsen ligeledes har forklaret tidligere at have mødt ved det dertil førende Led, at sørge for, at Blodet blev afvasket af den Faldne, som Bidnet antog for at være kaffjænk, efterdi det, som var fjørende, ikke kunde opholde sig der længere, hvortil Arrestanten svarede, at han ikke skjattede om at have noget med denne Person at skaffe. Arrestanten forblev dog tilstede, indtil Bidnet Tjenestemand Jørgen Larsen i det samme kom fjørende med en til Skjoldnæsholm hørende Vogn, og hvem han nu tilraabte, at Johan Jensen laa og var død, hvilket hidtmedte Bidne ogsaa ved nærmere Undersøgelse befaant at være Tilfældet, hvorefter de med Arrestantens og en anden Tilstedekommandes Hjælp indbragte Liget paa Gaarden. Her blev Liget strax undersøgt af den tilfældigviis tilstedeværende Districtslæge, som, da Arrestanten, ved at udspørges om det Passerede, indvirkede sig i Modsigelser og var noget beruset, foranstaltede ham anholdt af Sognekogden.

Af bemeldte Læges Undersøggelsesforretning og den under 25de August f. A. foretagne Syns- og Obductionsforretning fremgaaer det, at der foruden adskillige Hudsøsheder paa den Af dødes Pande, Næse og venstre Kind, foresaantes lidt til Venstre paa Pandens øverste Deel og et Par Linier ind i Tsjeregionen et lodret $1\frac{1}{2}$ Tomme langt lige Saar med skarpe Kanter, der var trængt lige ind til Benet, som endog var berøvet sin Beenhinde, uden at dog den Deel af Pande- og Tsjebenet, der svarede til det ydre Saar, viste Spor til noget Brud, ligesom Hjernesfalten og alle til dens Grundflade hørende Been vare ubeskadigede.

Obducenternes paa bemeldte Forretning saavel som paa de under Forhørerne fremkomne Oplysninger støttede Responsum gaaer ud paa, at den Af døde er kommen af Dage paa en voldsom Maade, at hans Død ikke letteligen kan tænkes frembragt ved hans egen forsætlige eller usofsætlige Medvirken og neppe kunde hidrøre fra et usofsættigt Fald under Drukkenhed, selv om der paa Landeveien havde henligget større og skarper Steen, end Tilfældet var, men efter al Rimelighed ene maa tilskrives et voldeligt Overfald af en Anden, at hverken de paa Ligets Overflade eller i dets Indre foresundne Læsioner kunne benævnes absolut leihale og at der ei heller synes at have medvirket andre enten individuelle eller tilfældige Omstændigheder til at give de stedfundne Læsioner det dødelige Udfald, men at det kun kan finde sin Forklaring i den heftige Hjernerystelse, som er frembragt først ved det Hovedet meddeelte Slag med et saadant haardt og tungt Redskab, som det jernbeslagne Pilsker, hvormed, efter anstillet Sammenligning mellem dets skarpe Kanter og Pandedsaaret, Læsionen tør antages paaført den Af døde, og dernæst ved hele Legemets Fald imod Jordfladen, ligesom Lægerne ogsaa have udhævet, at den Af dødes næjegruse Stilling i det med Smaaasten blandede Veisand og en hos ham mellem Tandrækken og Kindens Indside foresunden stor Skraa kan have bidraget til at besværliggjøre ham Mandbrøttet efter hans Fald.

Arrestanten har først vedholdende benægtet saavel at have fulgt med den Af døde i Alleen som at have bidraget ham noget Stød eller Slag, og paa-

staaet, at da de efter indbendt Høstarbejde paa en af Hovedgaardens Marker forlode Eughaven, hvor de havde haft en Ordstrid, gif han forud og Johan Jensen bagefter, samt at han senere, efterat være kommen et godt Stykke op i Alleen, ved at bemærke, at Jørgen Larsen kom fjørende bag efter ham, vendte tilbage, for at kjøre med denne, og da først til samme Tid, som Jørgen Larsen kom fjørende til Stedet, traf Johan Jensen liggende paa Siden af Veien.

Men ligesom Arrestanten ved at paahøre Oplæsningen af de under Sagen afhørte Deponenters, og deriblandt navnlig Indsidder Hans Meyers og Hustrues Forklaringer, forinden disses Edfæstelse har erklæret, at han vel ikke kunde mindes Enkelthederne af disse, men at han ikke bestomindre antog dem i det Hele for sandfærdige og ikke turde protestere imod at samme staae til Troende, saaledes har han, der under et, ifølge Overrettens Kjendelse under 31te f. M. optaget yderligere Forhør, var opfordret til at afgive en uforbeholden Tilstaaelse om det mellem ham og den Afbøde Passerede, udsagt, at han vel ikke kan mindes dette og at det derfor er ham en Umulighed at afgive den ham afæfede Tilstaaelse, men at han ved de afhørte Vidners Udsagn maa ansee det beviist, at han og den Afbøde den omspurgte Aften krydes i Alleen, efterat de forud havde puffet til hinanden, at de under denne Brydning begge faldt omkuld og at han, efterat de havde rejst sig, greb til Slankeret og slog med dette. Det skjønnes nu ei heller rettere, end at der ved denne Tilstaels Forklaring, i Forbindelse med de under Sagen afhørte Vidners, navnlig Hans Meyers og Hustrues foransførte Udsagn, og den foretagne Obductionsforretning, maa antages at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at denne har tilføiet Johan Jensen det Slag i Hovedet, der har haft dennes Død til Følge. Da Vidnerne imidlertid ikke have kunnet meddele Oplysning om, hvorvidt Arrestanten eller den Afbøde maatte have begyndt det Slagsmaal, som efter deres Forklaringer maa antages at have fundet Sted umiddelbart forinden Arrestanten vidbragte den Afbøde det nævnte Slag, maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 24de October 1818 og ei befindes forhen tiltalt eller straffet, er for sit udbviste Forhold ved den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd affagte Dom efter Forordningen af 4de October 1833 § 2, sidste Mbr., cfr. med § 5, tilfunden Straf af Forbedringshumsarbejde, hvorhos dog Straffetiden, der er bestemt til 3 Aar, findes, i Betragtning af at Arrestanten ved den omhandlede Leilighed maa antages at have været i en ophidset og efter Nydelsen af Brændevin og gammelt M, hvormed Forpagteren samme Aften havde tracteret Høstfolkene i Eughaven, noget beruset Tilstand, samt at der efter Arrestantens Hustrues Udsagn tidligere steds har fundet et venkabeligt Forhold Sted mellem Arrestanten og den Afbøde, der var hans Søbftendebarn, at kunne fastsættes til 2 Aar.

Med denne Forandring vil Virketingsdommen, hvis Bestemmelser i Hen-
 seende til Actionens Omkostninger og Størrelsen af de derunder i 1ste Instants tilkjendte Salairer bifaldes, være at stadfæste“.

Fredagen den 25de Marts.

Nr. 144.

Advocat Brock

contra

Anna Kaisa Andersdatter (Defensør Liebe)

der tiltales for Barmemord.

Benneberg Herreds Extrarets Dom af 17de Aug. 1858: „Arrestantinden Anna Kaisa Andersdatter bor at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Saa bor hun og udrede alle af hendes Arrest og øvrige af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensør, Proceprocuratorerne Winther og Lund, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Wiborg Landsøverrets Dom af 24de Jan. 1859: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Holm og Kühnel, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Arrestantinden Anna Kaisa Andersdatter, der under nærværende Sag tiltales for Barmemord, er det ved hendes egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende, Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, og ere de factiske Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestantinden, der er hveiff af Fødsel og i November 1855 ankom hertil Landet, den 12te Januar 1857 udenfor Wgtesfab havde født et Pige-barn, der i Daaben blev kaldet Johanne Marie Jensen, blev dette Barn, efterat det de første 7 Uger efter Fødselen havde været pleiet af Arrestantinden selv, derefter, paa Grund af at Arrestantinden tiltraadte en Tjeneste, anbragt i Pleie hos Fremmede, og i November Maaned 1857 blev det navnlig af Arrestantinden indbragt i Pleie hos Enken Nebekka Niffelsdatter for en maanedlig Betaling af 15 Mk. Efter bemeldte Enkes Forklaring var Barnet dengang i høieste Grad forsømt og usjelt — hvilken Tilstand dog ikke findes at kunne tilregnes Arrestantinden, der efter det Oplyste maa antages punctlig at have betalt for Barnet, hvor det havde været i Pleie — og var det navnlig besat med Skurv over hele Kroppen og Hovedet, hvorfor det imidlertid blev helbredet, men det trive-

bes dog ikke godt. Da Rebecka Mikkelsdatter af den accorderede Betaling for Mai Maaned kun havde erholdt 24 Sk., begav hun sig den 12te Juni f. A. til Arrestantinden i dennes Condition paa Møstovgaard, medhavende Barnet for at aflevere dette, saafremt hun ikke fik sit Tilgodehavende, 13 Mk. 8 Sk., betalt, hvilket Besøb hun derfor efter sin Ankomst til Gaarden afkrævede Arrestantinden med Tilkjendegivende, at hun, hvis hun ikke fik det betalt, ikke kunde beholde Barnet. Da Arrestantinden — der ingen Understøttelse fik til Barnet, men som isøvrigt har erklæret, at hun ikke søgte sig trykket ved Barnets Underholdning, da hun steds af sin Madmoder paa Forlangende havde faaet hvad hun dertil skulde bruge — hertil erklærede, at hun ikke havde Pengene, men at hun vilde see at faae dem hos sin Madmoder, forlod Rebecka Mikkelsdatter imidlertid Gaarden, hvor hun efterlod Barnet, og uagtet Arrestantinden efter sin Forklaring — hvis Rigtighed forsaavidt ikke kan ansees modsagt af Rebecka Mikkelsdatter — havde opfordret denne, da hun forlod Gaarden, til at komme tilbage igjen, for, saafremt Arrestantinden kunde skaffe Pengene, hvilke hun oglaa derefter fik af sin Madmoder, da at modtage disse tilligemed Barnet, vendte Rebecka Mikkelsdatter dog ikke tilbage, hvortil hun som Grund har angivet, at det var usikkert om Arrestantinden kunde faae Pengene, og at hun isøvrigt ikke tænkte videre over det Uvigtige i at bebyrde Moderen i hendes Condition med Barnet. Da Arrestantinden nu ikke kunde beholde Barnet hos sig, fik hun Huusmand Jens Bodholts Kone til at modtage det indtil den følgende Dags Eftermiddag, da hun fik det anbragt hos Huusmand Berthel Chr. Olesens Kone, hvilken Sidste dog, efter sin Forklaring, kun lovede at have det i nogle faae Dage, da hun selv havde et spædt Barn at passe, og da Arrestantindens Barn derhos var meget sygt, saa at hun frøgte, at det skulde døe for hende, underrettede hun Torsdagen den 17de Juni om Eftermiddagen Arrestantinden om, at hun ikke længere kunde beholde Barnet. Arrestantinden hentede derfor samme Eftermiddag Barnet hos Berthel Olesens Kone og bragte det hen til den ovennævnte Huusmand Jens Bodholt, hvem hun imod Tilbud om Betaling anmodede om at beholde Barnet til November, hvorpaa imidlertid Jens Bodholt og Kone erklærede ikke at kunne gaae ind, men derimod lovede de at beholde Barnet — der isøvrigt efter Jens Bodholts og Kones Forklaring, saavidt de kunde skjønne, maatte være sygt, da det hverken kunde gaae eller staae — til den næste Dag, den 18de Juni. Denne Dags Morgen kl. 6½ afhentede ogsaa Arrestantinden Barnet hos Jens Bodholts for med sin Madmoders Tilladelse at gaae med det til den tidligere nævnte Rebecka Mikkelsdatter, da denne, ved den 12te Juni at aflevere Barnet, havde omtalt, at hun kjendte en Kone i sin Nærhed, som maaskee vilde modtage Barnet; men efterat hun i dette Niemed havde gaaet et temmelig langt Stykke, opstod hos hende — efter hvad hun har sagt, i hendes Fortvivlelse over, at hun ikke vidste, hvor hun skulde faae Barnet anbragt, men uden at hun isøvrigt kan forklare, af hvilket Grund hun opgav at søge Rebecka for at faae Oplysning om, hvor den af hende omtalte Kone var at træffe, — den Tanke at stille Barnet med Livet og navnlig at drukne det, hvilket hun dog ikke strax udførte, da hun længe stred med sig selv, om hun skulde gjøre det eller

ikke, men først efter Forløbet af nogen Tid, idet hun da, efterat have bundet et Tørklæde for sine Næse, tog Barnet om Livet og holdt det — uden at Barnet efter hendes Forklaring gjorde nogen Modstand, da det var saa lygt, at det neppe kunde røre sig — med sine Hænder under Vandet i en paa Marken værende Tørvegrav, indtil hun kunde mærke, at det ikke aandede mere, hvilket i det Hele efter hendes Formening ikke varede et Dvarteer, hvorefter hun nedgravede Barnet i en Sandklit, hvor det efter hendes Paaviisning den 19de Juni blev fundet.

De obducerende Lægers Conclusum gaaer ud paa, at da det er oplyst, at Barnet har været meget svageligt og da Brystorganernes Tilstand efter Døden gjør det sandsynligt, at Barnet, selv om det ikke var blevet aflivet, ikke vilde have levet længe, er Døden, ved at holde det selv i levende Live vistnok svagtaandende Barn under Vandet, rimeligviis indtraadt apoplectisk, hvilket Hjernens Overfyldning med Blod efter Lægernes Formening ogsaa godtgjør, hvorhos de have tilføiet, at Tegn paa, at Barnet paa anden Maade skulde være ombragt, mangle, og at Arrestantindens Tilstaaelse at have druknet Barnet ikke ved Obductionen findes modbevist.

Det Kongelige Sundhedscollegium har ligeledes erklæret, at der, nægtet Dødsårsagen ikke ved Obductionen er paaviist, dog ikke heller ved denne er fundet Noget, som modbeviser den af Arrestantinden afgivne Forklaring om Maaden, hvorpaa hun har ombragt Barnet.

Da det, efter det Anførte, maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantinden — der efter sin Forklaring er 34 Aar gammel, hvilket er skjønnet at stemme med hendes Udseende, og som ikke tidligere heri Landet findes tiltalt eller straffet, ligesom hun har nægtet at have været straffet i Sverrig, og hvem iøvrigt anbefalende Vidnesbyrd ere meddeelte for hendes Forhold saavel i hendes Tjenester heri Landet som i hendes sidste Tjeneste i Sverrig — efter foregaaende Overlæg har ombragt sit omtrent 1½ Aar gamle Barn, vil hun, idet der efter Sagens Oplysninger ikke er Røie til at drage hendes Tilregnelighed i Tvivl, i Genhold til Forordningen af 4de October 1833 § 10, 3die Membrum, være at dømmes efter Lovens 6—9—1 cfr. Forordningen af 24de September 1824 til at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage, og da Underrettsdommen har dette Resultat og Dømmens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forjaaviddt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 6.

Den 15de April.

1859.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 25de Marts.

Nr. 137.

Statsraad Liebenberg
contra

Bodil Kirstine Dlesdatter (Defensør Brock)

der tiltales for Barnefødsel i Døgsmaal og attentet eller tilfugtet Fosterermord, eller for ved Henlæggelse at have udsat sit Barn for oienlyndig Livsfare.

Bolling og Norre Herreders Gytrarets Dom af 17de Juni 1858: „Tiltalte Bodil Kirstine Dlesdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Saa betaler hun og alle af denne Sag og hendes Arrest lovligt flydende Omkostninger, og derunder Salair til den beskikede Actor og Defensør, Procuratorerne Møller og Bagge, med 5 Rdl. til Første og 4 Rdl. til Sidste. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 30te August 1858: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til eet Aar og at Tiltalte fritages for Udredelsen af Omkostningerne paa hendes Arrest i Lidsrummet fra den 1ste December 1857 til den 13de Februar d. A., hvilke Omkostninger udredes af Underdommeren, Overauditør, Herredsfoged Lund, der derhos bør bøde 50 Rdl. til Ringkjøbing Amts Fattiggæsse. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulct udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staude, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Tiltalte Bodil Kirstine Olesdatter sigtes under nærværende Sag for Barnefødsel i Dølgemaal og attentet eller tilsligtet Fosterforder eller for ved Genlæggelse at have udjat sit Barn for siensynlig Livsfare.

Forpagteren af Borris Præstegaard Mads Pedersens Kone Johanne Margrethe Jensdatter har i saa Henseende forklaret, at hun, da hun af Rytget havde hørt og selv antog, at Tiltalte, som den 1ste Mai f. A. var kommen i hendes og Mandts Tjeneste, var frugtformelig, gjentagne Gange i Sommerens Løb havde foreholdt Tiltalte dette og opfordret hende til at vedgaae det, men at Tiltalte stadig benægtede det, og navnlig ogsaa Matten mellem den 7de og 8de October f. A., da hun, foranlediget ved at Tiltalte laa og klagede sig, gif ind til hende og atter spurgte hende, om hun ikke var frugtformelig. Da Tiltalte, efter om Morgenen den 9de October at have været tilstede ved Maffningen, atter var gaaet tilsengs, og Mads Pedersens Kone, der blev mere og mere fast i den Tro, at Tiltalte var frugtformelig, frygtede for, at hun skulde gjøre en Ugjærning, formaaede hun Sognepræsten til at tale med Tiltalte, som imidlertid heller ikke for ham vilde tilstaae at være frugtformelig. En halv Time efterat Sognepræsten omtrent Kl. 10½ om Formiddagen havde forladt Tiltalte gif Mads Pedersens Kone, der var angstelig og stadig frygtede, at Tiltalte skulde begaae en Ugjærning, ind til Tiltalte for at see, om hun endnu var i Seng, men da hun ikke fandt hende, søgte hun efter hende og kom i den Aulebning ind i Kornloen, hvor hun da saae Tiltalte staae lige indenfor Portlaagen, der vel var lukket til, men ikke aflaaet, uden at hun dog bestemt tør sige, om Tiltalte kom et Skridt ned fra den oplagte Boghvede, og viste Tiltalte sig meget urolig og angreben, hvorhos der var Spor af Blod paa Tiltaltes Hænder, Træskoer og Strømper samt paa Galmen umiddelbart indenfor Portlaagen. Uagtet Mads Pedersens Kone nu gjentagende og alvorlig formaaede Tiltalte til at bekjende, at hun havde sødt og vist begaaet en Ugjærning, vedblev Tiltalte dog bestandig at nægte, at hun havde sødt noget Barn, idet hun paastod, at Blodet hidrørte fra det Maanedlige, der var kommet saa stærkt paa hende, at hun ikke vilde blive i Sengen og derfor var løben ud i Kornloen. Denne Benægtelse

veblev Tiltalte haardnaffet for Forpagter Mads Pedersen, der imidlertid var kommen tilstede og ligeledes formanede hende til at gaae til Beskjendelse, hvorhos hun endog bebrejdede dem Begge, at de vilde beskynde hende for en saadan Ugjærning, uagtet hun havde tjent dem tro hele Sommeren. Mads Pedersen, der efter sin Forklaring var overbevist om, at Tiltalte havde født i Dølgemaal, undersøgte imidlertid den i Løen liggende Boghvede, uden dog at finde noget Foster eller Barn, og efter endt Undersøgelse opfordrede han paany Tiltalte til at bekjende, men Tiltalte vedblev at nægte at have født; men da de derpaa hørte et ubetydeligt og dæmpet Skrig, som af et Barn, undersøgte Mads Pedersen paany Boghveden og fandt da ogsaa et nyfødt Barn skjult under Boghvedestraaet i det nordvestre Hjørne af Løen, og idet han derpaa yttrede til Tiltalte, at hun skulde tage sit Barn op, gjorde hun ogsaa dette, hvorefter Tiltalte blev bragt tilfjængs og Bud sendt efter en Jordemoder, medens Mads Pedersens Kone foreløbig underbandt Navlestrengen, der var overreven tæt ved Underlivet.

Overeensstemmende hermed er den Forklaring, som Mads Pedersen for sit Bedkommende har afgivet, hvorhos han har tilføjet, at Barnet var fuldkomment og aldeles dækket med Boghvedestraaet, da han ellers ved første saavel som ved den senere Undersøgelse maatte have bemærket det. Sognepræsten, Consistorialraad Wilsstrup, har udsagt, at Tiltalte vel ikke for ham bestemt benægtede at være frugtommelig, men at hun heller ikke vilde vedgaae dette, end ikke efterat hun havde yttret, at han vilde lade en Jordemoder hente, hvorimod hun i den Anledning sagde, at saa vilde hun heller tage hjem.

Ved en Dagen efter, den 10de October, foretagen Lægeundersøgelse fandtes Barnet at være af Dwindefjøn, fuld udviklet, men temmelig lidet og magert; Navlestrengen var underbunden, men viste Spor af at være afreven meget tæt ved Underlivet; Barnets Tilstand fandtes i det Hele som nyfødte Børns, fødte under sædvanlige Forhold, og paa dets Legeme fandtes ikke Spor af anvendt Vold. Barnet, der derpaa under Opfygt blev ammet af dets Moder, blev den 27de October givet i Pleie hos Tiltaltes Søster og Svoger, men den 13de November døde det, uden at det dog efter de fremkomne Oplysninger kan statueres, at de særegne Forhold ved Barnets Fødsel have været medvirkende Aarsager til dets Død.

Tiltalte har forklaret, at hun var bleven besvangret af den Huusbond, hos hvem hun tjente i Vinteren 1856—57, ligesom hun har indrømmet, at hun, skjøndt hun ved Dødsstid mærkede, at hun var frugtommelig og at der var Liv i Fosteret, ikke havde anskaffet Børnetøi, samt at hun saavel tidligere gjentagne Gange for sin Madmoder havde nægtet at være frugtommelig, som ogsaa, at hun den 9de October nægtede dette saavel for Madmoderen som for Sognepræsten, skjøndt hun gjentagne Gange blev opfordret til at vedgaae det. Iøvrigt gaaer hendes Forklaring ud paa, at hun den nævnte Dag forlod Seugen, fordi hun søgte, at hun skulde et naturligt Grønde, og at hun, da hun mærkede, at Fødselen foretog, gik ind i Kornløen, hvor hun fødte Barnet paa det Sted, hvor det fandtes, og som maa antages at være circa 7 Alen fra det Sted, hvor Mads Pedersens Kone traf hende. Navlestrengen rev hun selv over, og som

Grund til, at hun bedækkede Barnet med Boghvedestraa, har hun angivet, at hun ikke havde Noget at svede det i. Iøvrigt maa hun antages at have indrømmet Rigtigheden af Mads Pedersens og Rones Forklaringer om, hvorledes det tilgik i Loen; men hun har desuagtet paaftaaet, at det var hendes Hensigt senere at hente Barnet, naar hun havde faaet Tid dertil, og Tiltalte har bestemt benægtet, at det var hendes Hensigt ved den af hende brugte Fremgangsmaade at tilintetgjøre Barnets Liv, hvorhos hun har paaftaaet, at hun handlede i Bidselse, saa at hun ikke vidste, hvad hun gjorde. Ligesom der imidlertid efter de fremkomne Dplysninger ikke vil kunne tages noget Hensyn til dette sidste Anbringende, saaledes maae de foreliggende Omstændigheder og Tiltaltes tilbageholdende og ujaubdsynlige Forklaringer, navnligent om, at hun, uagtet hun nægtebe for sin Huusbond og Madmoder at have født et Barn, dog vilde have hentet det eller taget det ind med det Samme, endog tale for, at det var hendes Hensigt, at Barnet skulde døe, men det skjønnes dog ikke mod hendes bestemte Benægtelse at kunne statueres, at hun virkelig har havt saadan Hensigt, ligesom der, da Barnet er kommet levende tilstede, heller ikke vil kunne være Spørgsmaal om Anvendelse af Lovens 6—6—8, og Lovens 6—6—10 findes ligeledes uanvendelig, hvorimod hun findes at have gjort sig skyldig i et i høi Grad uforsvarligt Forhold ved forsætliggen at have unddraget sig den fornødne Hjælp under Fødselen og senere at have nægtet, at denne har fundet Sted, hvorved hun i det Mindste i nogen Tid vilde have berøvet Barnet den nødvendige Pleie og saaledes ndsat det for Fare, hvis det ikke saa hurtigt var blevet fundet, i hvilken Henseende bemærkes, at en afgiven Lægeerklæring gaaer ud paa, at Barnet neppe vilde have kunnet ndholde at ligge paa den Maade, hvorpaa det blev fundet, i længere Tid end 1 à 2 Timer.

For dette Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig idømt en arbitrar Straf, men den ved kemeldte Dom valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde findes at burde nedsættes til saadant Strafarbejde i eet Aar. Derhos vil Tiltalte have at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, dog med den nedenfor anførte Undtagelse med Hensyn til endeel af Arrestomkostningerne, ligesom hun endelig i Salair til Actor og Defensor for Overretten vil have at udrede 5 Rd. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling for Underretten bemærkes, at Sagen har lidt flere meget betydelige Ophold; navnlig udhæves, at intet Forhør er afholdt fra den 27de October f. A. til den 13de Februar d. A., i hvilken Tid Tiltalte sad arresteret, uden at der imidlertid sees at være foretaget videre, end at der under 31te October er forlangt nogle den paafølgende 17de November meddeelte Dplysninger, og at der derefter først under 15de December er begjært en den 6te Januar d. A. meddeelt Lægeerklæring, som imidlertid burde være forlangt samtidig med hine andre Dplysninger, i hvilket Tilfælde Forhøret maa antages at kunne have været sluttet i November Maaned, hvorfor den af Underdommeren paaveraabte Sygdom i Januar Maaned, om hvis Varighed m. v. iøvrigt af Dplysning mangler, heller ikke vil kunne tjene ham til videre Undskyldning. For det saaledes udviste Forhold vil Underdommeren ikke kunne und-

gaac efter Forordningen af 3die Juni 1796 § 35 at idømmes en Mulct til Amtsfattigkassen, der, naar hensees til, at Underdommeren tidligere af Overretten er mulceteret for lignende Forhold, ikke findes at kunne bestemmes til mindre end 50 Rd., hvorhos han endvidere vil have at tilsvare Arrestomkostningerne for Tidsrummet fra den 1ste December j. A. til den 13de Februar d. A.“.

Mandagen den 25de Martz.

Nr. 134.

Justitsraad Bunken
contra

Niels Sørensen (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Overtrædelse af Bygnings- og Brandanordningerne.

Skouby Herreds Politirets Dom af 19de Octbr. 1858: „Tiltalte, Huusmand Niels Sørensen af Harriglevmark, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Januar 1859: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Naasloff og Meyer, tillægges i Salair hver 5 Rd., som udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Justitsraad Bunken og Statsraad Liebenberg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Skouby Herreds Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, Huusmand Niels Sørensen af Harriglev Mark, der actioneres for Overtrædelse af Bygnings- og Brandanordningerne, ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist, paa en af ham kjøbt Parcel af Matriful Nr. 17 af Harriglevgaard i Skouby Sogn at have opført et Huus til Beboelse af Bindingsværk med brændte Steen og Tegtag i en Afstand af omtrent 24 Alen fra det nærmest liggende Huus, uagtet det, forinden han begyndte at opføre Bygningen, saavel af den yngreude Branddirecteur som af Brandfogden blev ham tilkjendegivet, at han ikke maatte opføre Bygningen uden foregaaende Tilladelse.“

Vel vilde den af Tiltalte paaberaabte Omstændighed, at Indenrigsministeriet under 11te Mai f. A. har approberet den om bemeldte Matriculnummers Udskykning af vedkommende Eier indgivne Ansøgning, saaledes at den af Tiltalte kjøbte Parcel skulde bebygges inden 2 Aar, ikke kunne berettigge ham til at opføre Huset i fortere Afstand fra andre Bygninger end den ved Forordningen angaaende Brandvæsenet paa Landet af 29de Februar 1792 Cap. 1 § 3 og Plakat af 8de December 1809 tilladte, saafremt disse Lovbestemmelser i og for sig maatte anses at være til Hinder herfor. Efter deres Indhold, cfr. Forordningen af 23de Martz 1827 § 17, angaae disse Bestemmelser imidlertid ikke et Tilfælde, som det foreliggende, hvor der af Tiltalte udenfor Byen er opført et nyt Hus. Som Følge heraf vil den indankede Politiretsdom, hvorved Tiltalte er frifunden for det Offentliges Tiltale, være at stabsæste".

Nr. 142.

Statsraad Salicath
contra

Ellen Johanne Haarbby (Defensor Bunken)

der tiltales for Overtrædelse af et hende af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politiretens Dom af 2den Febr. 1859: „Arrestantinden Ellen Johanne Haarbby bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 1 Aar samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udførelse efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Ellen Johanne Haarbby, der er langt over criminel Cavalder og blandt Andet ved denne Retts Dom af 15de Mai 1852 er anset efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 for 2den Gang begaaet Løsgængereri med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, er overbeviist at have overtraadt et hende under sædvanlig Betydning ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 12te October f. A. givet Tilhold blandt Andet om at staffe sig fast Arbejde og lovligt Erhverv, samt at melde sig hver Tirsdag ved bemeldte Protocol for at bevise, at hun ernærer sig paa lovlig Maade, idet hun fra den 26de December f. A., indtil hun under nærværende Sag blev anholdt, har til Protocolten

opgivet at have havt Arbeide et bestemt Sted, uagtet hun i dette Tidrum intet Arbeide har havt, vil hun blive at ansee efter den citerede Paragraph for 3die Gang begaaet Løsgængeri med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar“.

Nr. 147.

Statsraad Salicath

contra

Christen Nielsen (Defensor Bunken)

der tiltales for Bedrageri.

Slagelse Kjbstads Extrarets Dom af 18de Jan. 1859: „Tiltalte, Ungkarl Christen Nielsen, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle i Anledning af denne Sag loblig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salarium til Actor, Procurator Nye 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Kangel 3 Rdl. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Febr. 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Baastrup og Kraft, betaler Tiltalte Christen Nielsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ungkarl Christen Nielsen, der under nærværende fra Slagelse Kjbstads Extraret hertil indankede Sag sigtes for Bedrageri, har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, da han var trængende til Trætsfler og for Diebliffet ingen Penge havde til at kjøbe dem, har, for at forskaffe sig saadanne Trætsfler, Søndagen den 12te December f. A. henvendt sig til Løffelmager Buch i Slagelse og, idet han faldseligen foregav at være sendt fra Forvalter Bøch paa Førslevgaard, anmodet Buch, hvem han isvrigt var personlig bekjendt, om til Forvalter Bøch at erholde ndleveret 2 Par Trætsfler, hvilket ogsaa skete, hvorefter Tiltalte

selv beholdt det ene Par og det andet Par overlod han til sin Broder. Begge Par Trætøfler, der ere vurdere til 3 Mk. 8 Sk. Parret, ere komne tilstede og ubleverede Tøffelmager Buch, der har erklæret, ingen Forbring at have paa Erstaining.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født den 10de September 1828 og ikke findes lidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 cfr. § 1, og da den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede i Salarium til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver.

Ejendøt Defensor for Overretten ikke kan siges tilbørligen at have varetaget Defensoratet, findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Anledning til derfor at drage ham til Ansvar. Iøvrigt har der under Sagens Behandling for Underretten og den befalede Sagførelse for begge Netter intet ulovligt Ophold fundet Sted“.

Onsdagen den 30te Martz.

Nr. 129.

Justitsraad Vinzen
contra

**Andreas Larsen, Mette Marie Pedersdatter og deres Datter
Ane Kirstine Andreasen eller Andersdatter (Defensor Brock)**
der tiltales for Tyveri.

Morsø Herreds Extrarets Dom af 6te Novbr. 1858: „De Tiltalte, Fæstehuusmand Andreas Larsen, dennes Husfru Mette Marie Pedersdatter og Datter Ane Kirstine Andersdatter, bor henseettes til Forbedringshuusarbeide, den Første i 4 Aar, den Anden i 3 Aar og den Tredie i 1 Aar; saa bor de og, Een for Alle og Alle for Een, udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Calundan 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Wendig 4 Rdl. Alt efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Wiborg Landsøverrets Dom af 27de Decbr. 1858: „De Tiltalte, Andreas Larsen, Mette Marie Pedersdatter og Ane Kirstine Andreasen bor henseettes til Forbedringshuusarbeide, de tvende Første hver i 2 Aar og den Sidste i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Provedprocurator Smith og Procurator Morville tillægges i Salarium hver 5 Rdl., bor Herredstingsdommen ved Magt at staude. Alt efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Vuuzen og Advocat Brock for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Alle og Alle for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „De Tilstalte, Fæstehuusmand Andreas Larsen hans Kone Mette Marie Pedersdatter og deres Datter Ane Kirstine Andreaesen eller Andersdatter, sigtes under nærværende Sag for Tyveri.

Det er ved de Tilstaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Ane Kirstine Andreaesen Ratten mellem den 7de og 8de September d. A. har paa Marken taget et Lam, som tilhørte Gaardmand Jens Jensen af Fredsø, samt at Forældrene have forud enige med hende om, at hun skulde begaae et saadant Tyveri. Hun bragte Lammet hjem til sine Forældres Huus. hvor de alle 3 i Forening klippede og slagtede det; men næste Dag indfannt Eieren sig i Huset og erholdt da Ulben og Skindet tilbage, hvorimod han lod dem beholde Kjødet og gjør ingen Paaastand paa Erstatning. Lammet er af Bestjaalne ausat til en Værdi af 3 Rdl., men 2 af de Tilstalte have formeent, at denne Ansættelse er noget høi og at 2 à 3 Rdl. kan være passende.

Andreas Larsen og Hustru, af hvilke den Første er 64, den Sidste 65 Aar gammel, ere ved Overrettens Dom af 16de November 1840 begge ansete med Straf for Gaaretyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 6 hver med 2 Aars Forbedringshuusarbeide, og Andreas Larsen for et Tyveri af flere Faar, som han, søvend Underretsdommen i bemeldte Sag blev assagt, havde begaaet, ved Høiesteretsdom af 12te Februar 1845 anset med en Tillægsstraf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide, som dog ved kongelig Resolution blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. De ville saaledes nu være at straffe for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 21, 13, 14 og 6, og Straffen findes for hver af de Paagjældende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Ane Kirstine Andreaesen, som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet og hvis mentale Tilstand efter Sagens Oplysninger, deriblandt den fremlagte Lægeattest, ikke skjønnes at kunne udelukke Tilregnelighed, vil derimod være at ansee efter den nævnte Forordnings §§ 1 og 6 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide“.

Nr. 135.

Justitsraad Bungen
contra**Zens Pedersen eller Peder Dahlsen** (Defensor Liebe)

der tiltales for Tyveri.

Hovmum Herreds Extrarets Dom af 19de Octbr. 1858: „Arrestanterne Zens Christensen Westergaard og Zens Pedersen eller Peder Dahlsen bor hensættes til Forbedringshuusarbeide, Forstnævnte i 4 og Sidstnævnte i 3 Aar, samt in solidum erstatte de frie Fattigforjorgelseskaasfer for Skjorping, Græer og Gravlev Sogne respective 2 Rdl. 5 Mk. 5 Sk., 4 Rdl. 5 Mk. 3 Sk. og 2 Rdl. 1 Mk. De Tiltalte, Hunsleier Peder Dahlsen og Hustru Johanne Andersdatter, bor hensættes til Fængsel paa Vand og Brod hver i 5 Dage. Saa ville og Arrestanterne in solidum have at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hoegh 6 Rdl. samt til Defensor, Proveprocurator Nijsen 5 Rdl., dog saaledes, at de Tiltalte Peder Dahlsen og Hustru Johanne Andersdatter in solidum med dem udrede Sagens Omkostninger for deres eget Vedkommende, deriblandt $\frac{1}{4}$ Deel af de foransførte Salairer. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og denne iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 17de Januar 1859: „De Tiltalte Peder Dahlsen og Johanne Andersdatter bor hensættes i simpelt Fængsel hver i 4 Dage, men iøvrigt bor Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Actionens Omkostninger for Dverretten, hvorunder Actor og Defensor sammesteds, Procurator Holm og Proveprocurator Smith, tillægges i Salarium hver 8 Rdl., udredes af Arrestanten Zens Pedersen Dahlsen, og bor de Tiltalte Peder Dahlsen og Johanne Andersdatter in solidum med ham og med hinanden indbyrdes udrede $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Zens Pedersen eller Peder Dahlsens Vedkommende anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne bestemmes til 4 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestem-

meß til 4 Mar. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angif en Medtaltalt, for hvis Vedkommende der er acquiesceret ved Underrettsdommen, sigtes Arrestanten Jens Pederfen (eller Peder) Dahlsen for Tyveri

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkelig godtgjort, at han i Løbet af Mai og endeel af Juni Maaned f. A. i Forening med den i 1ste Instants medtaltte Murer, Jens Christensen Westergaard, har stjaalet Penge af Kirkeblokkene eller Bøsserne i 4 forskjellige Kirker, hvor de havde Arbejde.

Ved de første af disse Tyverier, til hvilket Westergaard gav den første Anledning, udtog de 21 Sk. af en i Sjørping Kirke henfat Blitkøsse, idet de nemlig frabsøiede et Hjørne af den for Bøssen lukkede Blitkøse og derpaa hver især stak Fingrene ind i Abningen og saaledes udtog Pengene, og derefter stjal de endnu enten een eller to Gange paa samme Maade Penge af bemeldte Blitkøse, hvilke Penge de hver Gang deelte imellem sig. I denne Kirke vilde de i det Hele have tilvendt sig 2 Rdl. 5 Mk. 5 Sk., hvilket Beløb bliver at erstatte Sognets frie Fattigforførgelseskasse.

I Fræer Kirke stjal de først af en udenfor Kirken anbragt Fattigblok, hvis Laas Arrestanten J. P. Dahlsen aabnede med en ham tilhørende Nøgle, og derefter aabnede Westergaard med en af sine Nøgler den i selve Kirken staaende Blok, hvoraf Dahlsen derpaa vil have undtaget en Sølvdaler. Deres Forklaringer om det Beløb, de ved disse to Tyverier tilvendte sig, ere uoverensstemmende, men da de ved denne Leilighed borttagne Penge af Bestyrerne for de Fattiges Kasse ere beregnet til ialt 4 Rdl. 5 Mk. 3 Sk., vil dette Beløb blive at erstatte.

I Buderup Kirke, hvortil de Aftenen før de begyndte at arbejde sammen, i den Hensigt at stjæle af Kirkeblokken, banede sig Udgang ved fra Vaavenhuset at gaae op paa Loftet og derfra igjennem en Lem ned i Kirken, aabnede de Blokken, hvis Hængelaas ikke var tillaaet, og tømte dens Indhold, hvoraf de hver fik circa 3 Rdl., men heraf nedlagde dog Westergaard Dagen efter, for at Tyveriet ikke skulde opdages, efter Aftale imellem dem atter Noget i Blokken. For det stjaalne Beløb er Erstatning frasalden.

Endelig stjal de i Gravelv Kirke hver for sig af Kirkeblokken, som de begge paaftaae at have truffen utillaaet, et Beløb, der efter deres Forklaringer skal have udgjort ialt 2 Rdl. 1 Mk., hvoraf Arrestanten Dahlsen vil have stjaalet 8 Mk. Efter den derom nedlagte Paastand vil det førstnævnte Beløb blive at erstatte.

Endvidere har Arrestanten vedgaaet, at da han og Westergaard en Dag i Foraaret f. A. arbejdede i en Jordfjælver paa Buderupholm, hvor Arrestanten

tjente, tog han af en der henstaaende aaben Hjerding omtrent 1 à 2 Pd. grøn Sæbe af Værdi 12 Sk. pr. Pd., som han senere forærede sin Moder, hvorhos han ved samme Leilighed, efterat have spurgt Westergaard, om han ikke ogsaa vilde have Noget, gav denne et lignende Quantum. Samtidig hermed tilvandt Arrestanten og Westergaard sig 3 Flasker Brændeviin, som de tappede af en i samme Kjalder staaende Lønde i 3 Flasker, hvoraf de 2 henstode i Kjalderen og den 3die blev hentet i Karlekammeret af Arrestanten, der beholdt den ene Flaske Brændeviin, medens Westergaard fik de andre. Med Hensyn til disse Typerier er Krav paa Erstatning frafalbet.

For de anførte Typerier vil Arrestanten, der er født den 1ste Marts 1841 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 7, — med Hensyn til Tyveriet i Buderup Kirke sammenholdt med § 12, 1ste Membrum, — og findes Straffen for ham ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.“.

Nr. 140.

Advocat Liebe

contra

Anna Brita Wallin og Johanne Margrethe Albrechtsen, født Hoffmann (Defensor Liebenberg)

der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Bedrageri, Sidstnævnte for Tyveri eller Bedrageri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birkis Extrarets Dom af 3die Januar 1859: „De Tiltalte Anna Brita Wallin og Johanne Margrethe Albrechtsen, født Hoffmann, bør henlægges i Fængsel paa Vand og Brød, den Forste i 4 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og begge in solidum udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Elkong 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Bugge 5 Rdl. At efterkommes under Ud-færd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Febr. 1859: „Birketingsdommen bør ved Magt at staae, dog saaledes at Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocuratorerne Heinrichsen og Møller, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Anna Brita Wallin, dog at Tiltalte Johanne Margrethe Albrechtsen in solidum med hende tilsvare Halvdelen af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Ud-færd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den ved bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Extraret hertil indankede, Sag actioneres de Tiltalte Anna Brita Wallin, der efter eget Dvgivende og Underdommerens Skjøn er 38 Aar gammel, og Johanne Margrethe Albrechtsen, der er født den 1ste Juli 1812, og af hvilke Ingen tidligere har været tiltalt eller straffet, Wallin for Tyveri og Bedrageri og Albrechtsen for Tyveri eller Bedrageri.

De Tiltalte ere ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Dplyste tilstræffeligen overbeviste, Wallin at have ved Hjælp af en Nøgle, som hun tidligere vil have fundet, aabnet en Pigen Emma Antonie Petersen tilhørende, af laaset Commode, der med Tiltalte Albrechtsens Tilladelse henstod i denes Bærelse, medens Eierinden, der selv opbevarede Nøglen til Commoden, i afvigte Sommer havde Condition i Lyngby, og af Commoden udtaget en til 5 Rdl. vurderet, bemeldte Pige tilhørende, Silkemantille, som Tiltalte derefter pantsatte paa Assistenthuset for 14 Rl., og Tiltalte Albrechtsen at have tilladt førstnævnte Tiltalte at aabne Commoden og udtage Mantillen, hvilket skete i hendes Nærværelse, for at pantsætte den, samt derefter selv at have pantsat Assistentshuusjedlen for 2 Rl.

For dette Forhold ere de Tiltalte rettelig ansete for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 21.

Tiltalte Wallin er derhos overbevist, af Jernstøber Nielsens Datter at have leiet en Deel til 25 Rdl. vurderede Sengklæder og strax samme Dag at have pantsat disse, uden senere at have været istand til atter at indløse dem.

For dette Forhold er denne Tiltalte rettelig anset efter den citerede Forordnings § 43; og da det maa billiges, at Straffene ere bestemte til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Wallin i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Albrechtsen i 2 Gange 5 Dage, vil den indankede Dom forsaavidt være at stadfæste, hvorimod den med Hensyn til Actionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, vil være derhen at forandre, at bemeldte Omkostninger paalægges Tiltalte Wallin, dog saaledes, at Tiltalte Albrechtsen in solidum med førstnævnte Tiltalte deraf udreder Halvdelen“.

Torsdagen den 31te Martz.

Nr. 143.

Statsraad Liebenberg

contra

Lars Andersen og Anders Nielsen (Defensor Salicath)

der tiltales, Forsknævnte for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods og Sidstnævnte for Hæleri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 20de Novbr. 1858: „Arrestanten, Arbeidsmand Lars Andersen, bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i tre Aar, og de Tiltalte Ane Marie Andersen, Arbeidsmand Ole Johansens Enke, Tjenestekarl Peder Nielsen og Arbeidsmand Anders Nielsen samt dennes Hustru, Ane Kirstine Sorgenen, i Fængsel paa Vand og Brod, den Første i to Gange fem Dage, den Anden i fem Dage, den Tredie i fem Gange fem Dage og den Fjerde i fem Dage. Af Sagens Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Knog 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Møller 4 Rdl., udreder Arrestanten Halvdelen og hver af de Tiltalte in solidum med ham en Ottendedeel. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Febr. 1859: „Arrestanten Lars Andersen bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Iovrigt bor Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Baastrup og Cancelliraad Petersen, tillægges i Salair hver 8 Rdl., hvoraf Arrestanten udreder $\frac{3}{4}$ og Tiltalte Anders Nielsen in solidum med denne $\frac{1}{4}$. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det Anders Nielsen under nærværende Sag overbeviste Hæleri har fundet Sted tidligere end den ham under 15de April f. A. overgaaede Dom for første Gang begaaet Tyveri, vil han nu kun være at ansee med et Tillæg til den ham ved bemeldte Dom tilfindue Straf, hvilket efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brod. I Henseende til den Lars Andersen idømte Straf vil den indaankede Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde, være at stadfæste, ligesom den og billiges med Hensyn til Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Anders Nielsen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage. I Henseende til den Lars Andersen idømte Straf og Actionens Omkostninger bor Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at

staaende. Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., som udredes af Lars Andersen, saaledes at Anders Nielsen in solidum med ham deraf tilsvare 1/4 Deel.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Helsingør Kjøbstads Exraret den 20de November sidstleden paa kjendte Sag tiltales Arrestanten Lars Andersen for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods samt Arbeidsmand Anders Nielsen for Hæleri.

Hvad nu først Arrestanten Lars Andersen angaaer, er det ved hans egen med hvad der ibrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse oplyst, at han til 2 forskjellige Tider har stjaalet endeel Flæsk og Spegeflis i en til Skovfoged Jensenes Bolig i Myrup Hegn hørende og omtrent 20 eller, efter hvad der senere er oplyst, 12 Allen fra denne frit paa Marken beliggende Kartoffelskjælder, der bestaaer af en Udgravning i Jorden, opmuret med Kampsteen og dækket med et i Flugt med Jordoverfladen gaaende Brædbegulv, hvorover er anbragt et 5 Allen høit Vinkeltag, tækket med Nør, i hvis ene Gavl er anbragt en Dør, forsynet med Laas. Efter den ijsøge en af Overreeten affagt Kjendelse modtagne Oplysning er denne Kjælder 7 1/2 Allen lang, 4 Allen 9 Tommer bred og 3 Allen 3 Tommer høi, og er der hverken i Gavlen eller Taget anbragt Binduer; Rummet mellem Kjælberens Loft og Taget benyttedes til Forraads- og Materialkammer.

Det første af de nævnte Tyverier begik Arrestanten en Nat ved Juletid 1857, idet han skaffede sig Udgang til Kjælderen ved at trække i Døren saaledes, at den krampe, der sluttede om Niglen i Laasen, gik ud, hvorpaa han af et i Kjælderen staaende Saltkar udtog en Skinke og et Stykke Mellemflæsk, tilsammen af 12 Pds. Vægt og 2 Rdl.s Værdi, som senere fortæredes af ham og en anden i 1ste Instants Medtillast. Det andet Tyveri har Arrestanten begaaet en Nat i Slutningen af Februar eller Begyndelsen af Marts 1858, da han forskaffede sig Udgang til meerbemeldte Kjælder gennem en omtrent 3/4 Allen bred og 1/2 Allen høi Abning, anbragt i den Døren modsatte Ende tæt ved Jorden, hvilken Abning til Beskyttelse imod Frostens var fast tilstoppet med Tang, som han fik bort ved Anvendelse af Magt, navnlig ved deels med Hænderne at trække det ud deels med Fødderne at trampe det ind, og stjal 2 Skinker og 3 andre Stykker Flæsk af cirka 3 Pds. Vægt og af Værdi 8 Rdl. samt et Par Snefe Spegeflis vurderede til 2 Sk. Stykket, hvilke Koster, med Undtagelse af 10 à 12 Pds. Vægt, som Arrestanten mener undervejs at have tabt, han hjembragte til sin daværende Bopæl, hvor saavel Flæsket som Silbene efterhaanden fortæredes af ham og 2de i 1ste Instants Medtillaste.

Fremdeles er det paa samme Maade oplyst, at Arrestanten til forskjellige Tider i Aaret 1858 har frastjaalet Diligencebudff Møller en denne tilhørende til 1 Rdl. vurderet Kjørepidsff, Proprietair Smith til Fredsholm en til 3 Rk. vurderet Dreilssbug, der var ophængt til Tørring paa en Hæk, Kjøbmand Greiffenberg i Helsingør 2 Pakker Søm af Værdi 3 Rk. 12 Sk., Slagtermester Levinsohn 2de

til 3 Mk. vurdere raac Sammessind, foruden at han endnu har gjort sig skyldig i et Par lignende mindre Tyverier.

Foraauidt Arrestanten ligeledes er tiltalt for svigagtig Omgang med Hittzegods, er han overbevist at have gjort sig skyldig heri med Hensyn til en Sæk samt en Kurv, hvori 3 à 4 Pd. Kjøb, tilsammen af Værdi 7 Mk., tilhørende Proprietair Haste til Støyst, hvilke Gjenstande Arrestanten forklarer en Aften i Foraaret 1858 at have fundet paa Landveien, saavelsom, efter hvad der ved Underrettsdommen er statueret, ogsaa med Hensyn til en Aud og en Sone af Værdi 10 Mk., som han tilstaaer at have bemægtiget sig i Vognmand N. Larsens Gaard i Helsingør, men som ei tilhørte bemeldte Larsen og hvis Eier ikke er udfunden.

Da nu Arrestanten, der er født den 24de Januar 1815, tidligere ifølge Thybjerg Herredstings Dom af 1ste December 1834 for Tyveri er anseet med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil han nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 13 og 58 cfr. § 78, og skjønnes Straffen i det Hele at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde, hvorved bemærkes, at den ommeldte Kartoffelkælber vel ikke kan henregnes under de i bemeldte Forordnings § 12 nævnte „Huus, Gaard“, men at dog dette Gjemmeseds Bestaafenhed i Henhold til samme Forordnings § 3 Nr. 6 maa virke stærpende ved Straffens Fastsettelse.

Som Følge heraf vil den indankede Dom, der har anseet Forordningens § 12 anvendelig og bestemt Straffen til 3 Aars Forbedringshuusarbejde, foraauidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ville blive at stadfæste.

Hvad dernæst Tiltalte, Arbeidsmand Anders Nielsen angaaer, har han efter nogen foregaaende Rægten tilstaaet at have modtaget det Glæst og de Sild, Arrestanten Lars Andersen, som ovennævnt, havde bragt hjem til hans Bopæl, hvorhos han har erkjendt strax ved Modtagelsen af disse Koster at have hadt Formodning om, at de vare stjaalne. Han vil saaledes være at domme for Hæleri, og skjønnes Straffen overeensstemmende med Forordningen af 11te April 1840 § 22 for ham, der er født den 16de Martø 1832 og ifølge Helsingør Kjøbstads Extraretsdom af 15de April 1858 for Tyveri er anseet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu at kunne, som ved Underrettsdommen skeet er, fastsættes til 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til den Andeel, det er paalagt Tiltalte at bære af Actionens Omkostninger, ogsaa billiges, vil derfor for hans Vedkommende være at stadfæste. Foraauidt de her under Sagen ommeldte Koster ikke ere komne tilstede eller ere tilbageleverede de vedkommende Ciere af samme, have disse renonceret paa Erstatning“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 7—8.

Den 20de April.

1859.

Første ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 31te Marts.

Nr. 152.

Advocat Brock

contra

Jens Rasmussen (Defensor Salicath)

der tiltales for Løsgængeri.

Hobro Kjøbstads Politirets Dom af 28de Decbr. 1858: „Arrestanten Jens Rasmussen bør henfattes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 14de Febr. 1859: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Krigsråd Deigaard og Procurator Holm, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Rasmussen, som, foruden 2 Gange at være dømt for Tyveri og een Gang for volbeligt Overfald, 3 Gange tidligere har været straffet for Løsgængeri, seneft ifølge III. Afgang.

Køeskilde Kjøbstads Politiretsdom af 6te Juni 1857 med eet Lars Forbedringshuusarbejde for den nævnte Lovovertrædelse 3die Gang begaaet, sigtes nu for paany at have gjort sig skyldig i Løsgængerri.

Det er i denne Henseende oplyst, at da Arrestanten, efterat have udstaaet den ham sidst idømte Straf, var bleven løsladt af Straffeanstalten, blev det under 13de Juni f. A. til Politiprotocollen betydet ham at søge lovligt Erhverv og ikke forlade det Sogn, hvortil han hørte, uden Politiets forud erhvervede Tillabelse under Straf og Ansvar som for Løsgængerri. Han blev derefter med Paalæg om at give Oplysning til Politiet om, hvad Arbejde han maatte kunne forskaffe sig, og indtil videre om enhver Forandring heri, dimitteret med Skrivelse til Sognepræsten i Vested Sogn, hvor han havde hjemme. Arrestanten, som har lært Smedeprofessionen, fik derefter Arbejde hos en Smed i Steenlille, hvorom han under 21de Juni gav Politimesteren Underretning; men da han den 16de Juli næstefter blev affædiget af Smeden, søgte han ikke andet Arbejde, men opholdt sig paa forskjellige Steder i Sjælland, idet han efter sin Forklaring er nærede sig først ved Keglepis og derefter fra Jagttidens Begyndelse ved Arvskytteri, indtil han den 14de November f. A. forlod Sjælland, som han siger med en contant Pengebeholdning af 5 Rdl., og reiste gjennem Fyen og Jylland uden nogetsteds at søge Arbejde, indtil han den 19de November blev anholdt i Hobro. Han havde da fortræet de medhavende Penge paa 1 Sk. nær, men antog efter sit Opgivende ved Epil og ved at handle med faste Eiendomme at kunne erhverve sig det Nødvevige.

Da Arrestanten ved sit omhandlede Forhold maa ansees at have gjort sig skyldig i Løsgængerri, vil han saaledes være at dømme for denne Lovovertrædelse jjerde Gang begaaet efter Forordningen af 21de August 1829 § 3, og Straffen findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 2 Lars Forbedringshuusarbejde, ligesom han og ved samme Dom rettelig er idømt Sagens Omkostninger“.

Nr. 149.

Statsraad Liebenberg
contra

Peder Larsen (Defensor Brock)

der tiltales for Tyveri.

Vordingborg søndre Virks Etrarets Dom af 3die Decbr. 1858: „De Tiltalte Lars Hansen og Peder Larsen bør hver især at hensesættes i Fængsel paa Band og Brod i 3 Gange 5 Dage samt in solidum at ndrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Aetor, Proveprocurator Schaarup 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Siirgensen 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Febr. 1859: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaauket er, ved Magt at stande. 3

Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Winther og From, betaler Tiltalte Peder Larsen af Masnedo, nu af Nestved, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Borthingborg søndre Virks Extraret den 3die December sidstleden paakjendte og derefter hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Peder Larsen af Masnedo, nu af Nestved, er actioneret for Tyveri, har han, overensstemmende med hvad der ogsaa isvrigt er oplyst, vedgaaet, i Forening med en i 1ste Instants Medtalt, for hvis Vedkommende Underrettsdommen ikke er appelleret, at have frafjaalet Lieutenant Beck paa Masnedo, hvor de begge udførte Lærstningsarbejde, circa 1³/₄ Skp. Svede, hvilken til 10 Mk. 8 St. vurdere Svede, der er kommen tilfæde, de efter foregaaende Aftale en Dag i afvigte September Maaned tilvøndte sig i Løen og skjulte i noget udenfor liggende Kapshalm, hvorfra de om Aftenen afhentede den.

For det af Tiltalte, der er født den 19de April 1826 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, saaledes forøvede Tyveri vil han, som og statueret er ved den indankede Dom, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da Straffen efter Omstændighederne findes passende at være fastsat til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede in solidum med hans for Underretten Medtalt, billiges, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste“.

Fredagen den 1ste April.

Nr. 133.

Statsraad Salicath

contra

Hans Christian Winther (Defensør Liebe)

der tiltales for Tyveri.

Leire Herreds Extrarets Dom af 24de Decbr. 1858: „Arrestanten Hans Christian Winther bør henfættes til 9 Mars Tugthuusarbejde.

Saa udreder han og de af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Sorensen 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Walloe 4 Rdl. At efterkommes under Udfoerd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Febr. 1859: „Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Proceprocurator Herforth og Procurator Maag, betaler Arrestanten Hans Christian Winther 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfoerd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Hans Christian Winther, der ved Høiesteretsdom af 31te Januar 1850 i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 15, cfr. §§ 14 og 12, 1ste Membrum, har været anseet med Straf af 6 Aars Fængningsarbejde for 3die Gang begaaet Tyveri, er under nærværende, fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstræffeligen overbevist paany at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet han den 10de og 15de November f. A., begge Gange om Eftermiddagen i Mørkningen, fra Karlekammeret i Dusted Præstegaard, hvortil Afgangen var gennem utillaasede Dørre, har stjaalet den første Gang 8 Mk. af en aabenstaaende Kiste og den sidste Gang en Portemonnaie med 4 Rdl. og 1 à 2 Mk., der laae i en Kiste, der var aflukket, men hvortil Røglen, hvormed Arrestanten aabnede Kisten, havde sin Plads paa et Brædt ovenover. Ved samme Leilighed tog Arrestanten et Par Gaanter, der laae i Kommen paa en Trøse, som hang i Kammeret. Ved sin Vortegang fra Præstegaarden den 15de November medtog han tillige en i Kofstalden hængende gammel Kappe, som henpittedes af Gaardens Røgter, naar han var ude at vogte.

Paa lige Maade er det oplyst, at Arrestanten den 17de f. M. Kl. mellem 6 og 7 om Eftermiddagen fra Karlekammeret i en Gaard i Dusted har stjaalet ud af 2de Portemonnaier respectiue 7 Mk. og 3 Mk., af hvilke Portemonnaier den ene laae i en aabenstaaende Kiste og den anden i en Kiste, som Arrestanten aabnede med Røglen, der hang bag Kisten. Afgangen til denne Leilighed banede Arrestanten sig derved, at han aabnede en kun ved Krøp og Krampe tilslukket, i Gaardens østre Vænge i en Høide fra Grunden af 4½ Alen anbragt Lem, gennem hvilken han, efterat han ved sine Arme havde hævet sig op i en fra Taget fremspringende Lægte, krob

ind paa Loftet, hvorfra han lod sig glide ned i en Forstue, og fra denne gik han da ind i det utilkaaede Karlekammer.

For dette Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom retteligen at være ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 16, cfr. § 14 og § 12, 1ste Membrum, med Straf for 4de Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af 9 Aars Tugthuusarbejde findes passende, vil kemlede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billigis, være at stadfæste“.

Mandagen den 4de April.

Nr. 138.

Advocat Liebe

contra

Adeline Seyliger (Defensor Brock)

der tiltales for Barnefødsel i Dolgemaal, attentet Drab og Barne mord.

Act. Thomæ Extrarets Dom af 15de Novbr. 1858: „Arrestantinden Adeline Seyliger bor hensættes til Arbejde i Forbedringshuset i 1 Aar; saa betaler hun og alle af hendes Arrestation og denne Sag lovlig flydende Omkostninger. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 5te Jan. 1859: „Arrestantinden Adeline Seyliger bor miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underrettsdommen ved Magt at stande. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Tiltalte, paa hvem Lovens 6—6—8 af de i den indankede Dom anførte Grunde ei kan bringes til Anvendelse, er under de senere Forhører i Sagen stadiggen vedbleven, at hun, idet hun nedkastede det af hende den 22de Marts f. A. om Morgenen fødte Barn i et Locum, ei antog, at det var levende. Herimod kan det nu ei være afgjørende, at Tiltalte under det første i Sagen optagne Forhør havde forklaret, at hun havde født et levende Barn og at det var just ikke hendes Hensigt at dræbe dette ved at nedkaste det i Locumet; thi den første Uttring gaaer i alt Fald ikke ud paa videre, end at Barnet levede i Fødselsøieblikket, og i den sidste Uttring ligger det ikke med Bestemthed, at hun vidste, at Barnet var levende dengang det af hende nedkastedes; hvortil endnu kommer, at efter hvad der er ytret om Tiltaltes svage og lidende Tilstand under det først optagne Forhør, findes det betænkeligt at lægge særdeles Vægt paa, hvorledes hun under samme har udtrykt sig. Den førstnævnte, under de senere Forhører afgivne Forklaring, som Sagens

ovrige Data ei heller give tilstrækkelig Foie til at forkaste, bliver altsaa at lægge til Grund ved dens Paadømmelse, og Tiltalte vil i Henhold hertil alene kunne anses med en arbitrair Straf for hendes usforvarlige Omgang med Barnet, hvilken Straf ffjønnes at burde bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide.

I Henseende til Actionens Omkostninger billiges den indankede Doms Bestemmelse.

Thi kjendes for Ret:

Abeline Hejliger bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høieret betaler Tiltalte 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Abeline Hejliger af St. Thomas for Barnesødsel i Dølgemaal og attenteret Drab samt for BARNEMORD.

Efter den af hende afgivne Forklaring og de isvrigt oplyste Omstændigheder blev hun, der er omtrent 18 Aar gammel, i forrige Aar, imedens hun var i Tjeneste i Frederikstæd, besvangret af en derteds boende Mand, uden at dog hun, der ingensinde før havde sødt, vil have vidst, at hun var frugtommelig, førend hun noget efter Nytaar med sit Herskab var kommen til St. Thomas. Saavel før denne Tid som efter samme er hun oftere saavel af sin Moder som af sit Herskab bleven spurgt, om hun ikke var frugtommelig, men nægtede dette stadigen, som Grund hvorfor hun har angivet, at hun deels frygtede for Moderen, der havde truet hende, saafremt hun saaledes forsaae sig, deels var bange for at miste sin Tjeneste, samt derhos for, at hun, hvem Præsten ved Brødre-menigheden i Frederikstæd, til hvilken hun hører, havde lovet at ville antage til Confirmation, ikke vilde blive confirmeret, naar det viste sig, at hun var bleven besvangret udenfor Ægteffab. Den 22de Marts d. A., paa hvilken Tid hun antog sig at være 7 eller 8 Maaneder hen i Svangerskabet, følte hun heftige Smerter i Underlivet, og begav sig tilfjens i det Værelse, hvor hun og hendes Madmoders Søster sædvanligt sov. Endnu her blev hun abspurgt, om hun ikke skulde søde, hvilket hun nægtede, men kort efter, da hun var ene i Værelset, sødte hun omtrent Kl. 8 — efter hvad hun har udsagt under Politiforhøret — et levende Barn. Navlestrengen overklippede hun med en Sax, som hun fandt i Værelset, uden dog at underbinde den, hvorhos hun, da hendes Madmoders Søster kom ind i Værelset, skjulte Barnet under sine Klæder, og, da hun atter var bleven ene, var det, bestandig skjult under hendes Klæder, til et i Gaarden værende Locum, der er saaledes indrettet, at en Porcellains Rumme er anbragt i Sædet, hvilken er uden Bund, men forneden forspjnet med et omtrent 6 Tom-

mer langt Trærør. Igjennem dette stak hun Barnet ned med Hovedet foran og begav sig derpaa tilbage. For den derefter tilstedekomende Gjordemoder vedblev hun at nægte, at hun havde født, endog efterat Efterbyrden var funden indløst i hendes Klæder. Omfjer foranledigede Gjordemoderen, for hvem Arrestantinden ikke vilde forklare, hvad hun havde gjort ved Barnet, at dette blev efter søgt, og fandtes det da i Locumet, liggende paa Ryggen, med Vinene aabne og bevægende Venene. Kloffen var da omtrent 12. Barnet, som derefter blev synet af Landphysicus, aandede frit men streg kun svagt, havde ikke Kraft til at die og døde Kl. 5 Eftermiddag. Landphysicus bemærker, at Barnet ikke var fuldbaaret men et 7 til 8 Maaneders Barn, der neppe i længere Tid vilde have været istand til at forfætte Livet, hvorhos dog bemeldte Emlebsmand i en paa denne Acts Begjæring senere afgiven Erklæring har indrømmet, at det er meget muligt, at Moderens Behandling og Barnets Medbringelse og Henliggen i Privetets Uhumskheder i over 3 Timer kan have paaført Døden tidligere, end ellers Tilfældet havde været.

Den ovenanførte Tilfæelse, hvoraf det i Forbindelse med hvad Arrestantinden forøvrigt har udsagt under Politiforhøret samt Forhørsdommerens og Vidernes Erklæring utvivlsomt fremgaaer, at hun vidste, at Barnet var levende, da hun stak det ned i Locumet, har hun dog senere fragaet, idet hun under Extraretsforhøret har forklaret, at hun vel havde antaget Barnet for levende, da det blev født, men da hun efter nogen Tids Forsøb ikke havde hørt Barnet strige og heller ikke fundet noget andet Livstegn hos det, idet det laae aldeles stille hen med Graade ud af Mund og Næse, antog hun det for dødt, i Forbindelse hvormed hun har benægtet, at hun vilde have kastet Barnet i Locumet, dersom hun havde antaget, at det havde Liv. I det senere efter Overrettens Kjendelse optagne Reassumtionsforhør har hun igjen forandret denne sidste Forklaring derhen, at hun, da hun strax efter Fødselen tog Barnet frem, fandt det uden noget Livstegn. Men om end ikke henføres til, at hun ikke har kunnet gjøre Rede for, hvorledes hun, under den Forudsætning, at hun antog Barnet for dødt, har under Politiforhøret kunnet sige, at hun ved at nedkaste Barnet i Locumet just ikke havde til Hensigt at dræbe det, hvilket netop forudsætter, at Barnet var levende, samt af hvad Grund hun under bemeldte Forhør end ikke har berørt, at hun antog Barnet for dødt, saa vilde dog disse forandrede Forklaringer i Medfør af Lovens 1—15—1 ikke kunne komme hende tilgode.

Forfaavidt det under Sagen navnlig af Landphysicus er bemærket, at hun under Forbrydelsens Udførelse muligen har været i en exalteret Stemning, saa hun har handlet uden Bevidsthed, da findes der saameget mindre Grund til at antage saadant, som den Bestemthed og Hurtighed, hvormed hun udførte Misgjerningen og anvendte hensigtsmæssige Midler til dens Uværfættelse, viser, at hun vel vidste, hvad hun gjorde.

At Arrestantinden har havt til Hensigt, at Barnet skulde omkomme, kan heller ikke være Tvivl underkastet, eftersom hun har tilfæet, at hun af de ovenfor angivne Bevæggrunde bestemtes til at kaste Barnet afscien, og har udført dette paa en Maade, der maatte forvolde Barnets Død, saafremt det ikke ved-

bedes ved et Tilfælde, især da hun, som hun har indrømmet, ikke vilde have paaviist eller ubtaget det, saafremt det ikke var blevet fundet. Derimod skjønes der ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at hun har handlet med Overlæg.

I Henseende til den Straf, som Arrestantinden har forskyldt, maa det bemærkes, at endstjødnt hun, der haarduaktet har nægtet at være frugtfuld eller at have født samt ingen Tilberedelser har gjort til den forestaaende Fødsel, maa ansees skyldig i at have født i Dølgemaal, vil hun dog ikke kunne straffes efter Lovens 6—6—8, efter som Betingelserne for dette Lovsteds Anvendelse ikke ere tilstede; men det bliver derimod at overveie, om hun ikke maa antages ved sin Handlemaade at have bevirket Barnets Død, saa at denne bliver hende at tilregne.

Dette skjønes nu at være Tilfældet. Thi vel har Landphysicus i hans foranførte Erklæring ikke med Bestemthed ubtalt, at Barnets Død var en Følge af Arrestantindens Fremfærd; men da denne efter Sagens Natur og almindeligt Dømmeme var skiftet til at stille det nysjødte og svage Barn ved Livet, da ogsaa Døden er paafølgt i saagodt som umiddelbar Forbindelse med den lidte Mishandling, og da Landphysicus ikke har kunnet opgive nogen anden Aarsag, der maatte have medført Barnets Død paa den Tid, da den indtraf, om end hiin Mishandling ikke havde fundet Sted, saa maa Arrestantinden ansees som den, der har ombragt sit Barn, og hendes Straf vil derfor være at bestemme i Henhold til Lovens 6—6—7".

Tirsdagen den 5te April.

Nr. 21. Skifteretten i Boet efter afdøde Arvefæstegaardmand **Niels Peiterfen** paa dettes Begue samt den Afdødes Enke med flere Arvinger
(Advocat Brock)

contra

Gaardmand **Peiter Nielsen** (Advocat Liebe)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til af Skifteretten at erholde sig overleveret afdøde Niels Peiterfens Arvefæstegaard Nr. 17 i Lillehedinge n. v.

Stovns og Hago Herreders Skifterets Decision af 23de April 1856: „Den af Gaardmand Peiter Nielsen fordrede Overdragelse af Niels Peiterfens Gaard Nr. 17 i Lillehedinge med Besætning, Inventarium, Sæd og Afgrøde kan ei for Tiden tages til Følge, og ligesaa lidt kan Bestyrelsen af Stervbogaarden med Tilliggende ham overdrages“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Febr. 1858: „Skifteretten i afdøde Gaardmand Niels Peiterfens og efterlevende Enkes Bo bor til Citanten, Gaardmand Peiter Nielsen af Lillehedinge at aflevere Arvefæstegaarden Nr. 17 i Lillehedinge, imod at Citanten fra sin Side opfylder de i den imellem bemeldte Niels Peiterfen og Citanten den

10de Februar 1842 oprettede og den 15de s. M. tinglæste Contract som Betingelse for Afleveringen fastsatte Vilkaar. Processens Omkostninger ophæves“.

Høiesterets Dom.

Idet en Anvendelse af Lovens 5—3—32 med Hensyn til det under nærværende Sag omhandlede, den 10de Februar 1842 oprettede Document allerede udelukkes derved, at dette ikke kan anses som et Skjøde, vil den indankede Dom, i Henhold til de i samme iøvrigt anførte Grunde, være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Institskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Den 10de Februar 1842 oprettedes imellem Arvefæstegaardmand Niels Petersen og dennes ældste Søn, Gaardmand Peiter Nielsen, Begge af Lillehebinge, et Document, der i Over- skriften benævnes Contract, hvorved den Førstnævnte sælger og overdrager til den Sidstnævnte Arvefæstegaarden Nr. 17 af Lillehebinge under Gjorslov Gods, af Hartkorn Ager og Eng 10 Ldr. 3 Epr. 3 Fdtr. 2 $\frac{1}{2}$ Alb., med alle dens Bygninger paa Lodden, Gaardsplads og Huus i Byen samt al Besætning af Heste, Seletøier, Vogne, Plove, Harver, Tromler og øvrige Volsredskaber, som findes, naar Gaarden af Sønnen modtages, samt 4 Røer, hvorhos skulde medfølge al den Sæd, Straa og Gjødning, som da befindes i Gaarden og paa dens Jorder, alt for Kjøbesum 2,400 Rb. 3 Contractens Nr. 2 og 3 har Niels Petersen udtalt sig saaledes:

„Da jeg er svagelig, saa ønsker jeg, medens jeg endnu lever, at vide min Arvefæsteeiendom samlet at komme i Besiddelse af min ældste Søn, men, endskiøndt jeg er svagelig, saa vedbliver jeg indtil videre at besidde og bestyre denne min Gaard og mine øvrige Eiendele, og min Søn, som er Fæstler af en anden Gaard, modtager først den herved solgte Arvefæstegaard Nr. 17, naar jeg skulde finde mig saa svagelig, at jeg ikke længer finder mig i Stand til at bestyre den; og skal han da være forpligtet til at modtage alt det herved solgte og at udbetale Kjøbesummen i saadanne Terminer, som herefter bestemmes“.

„Derjom jeg ved Døden skulde afgaae, forinden jeg til min Søn Peiter Nielsen haver overleveret den herved solgte Gaard, da modtager han den i den Stand samme ved min Død befindes, og udbetaler han da Kjøbesummen paa den Maade, som herefter findes anført“.

Saafrømt Overdragerens Hustru Maren Poulsdatter skulde blive den Længstlevende, forpligtes Peiter Nielsen eller Andre, som maatte komme i Be-

siddelse af Gaarden, til at give hende Undertægt, hvorom Contractens Nr. 4 indeholder Bestemmelser, og i Nr. 6 forpligtes Kjøberen til at svare aarlig til Niels Peiterfens sidskvage Datter Ane Margrethe Nielsdatter 8 Rdl., hvorefter det i Contracten Nr. 7, 8, 9 og 10 hedder saaledes:

„Saasnart Kjøberen har modtaget Gaarden, enten at jeg (Niels Peiterfens) i levende Live har overleveret ham den, eller det er ved mit Dødsfald, at han tiltræder den, svarer han deraf alle Skatter og Afgifter, som udredes eller præstæres bør, uden noget Ansvar for mig eller mit Bo, og erklægger han da Kjøbesummen i de anordnede Terminer 11te Juni og 11te December, saaledes at samme med $\frac{1}{3}$ ad Gangen er fuldt udbetalt inden $1\frac{1}{2}$ Aar efter Modtagelsen, og kommer denne Kjøbesum tilligemed mine øvrige Efterladenskaber til Deling paa lovlig Maade imellem mine Arvinger“.

„Skulde jeg i levende Live overlevere Gaarden, da forbeholder jeg mig Undertægt lig den i 4de Post for min Kone bestemte, hvilket jeg dog forbeholder mig udiere at bestemme“.

„Da det saaledes, som foranført, er mit Dnske, at min Arvefæstegaard kan blive hos min Slægt og Afkom, saa forpligtes Kjøberen Peiter Nielsen til, dersom han afstaaer Gaarden, da at overdrage den til en af mine Søner Niels Nielsen eller Jørgen Nielsen samt til en af sine egne Døtre, hvilken dertil findes stiftet, og skulle de da ikke give høiere Kjøbesum end 2,400 Rdl. for Gaard med Byggeplads og Befætning og Inventarium, Sæd og Straa, saaledes som her foran er nævnet, og dersom ikke en af disse mine Søner, som Peiter Nielsen bestemmer, og en af hans Døtre, som han ligeledes vælger, ville eie Gaarden i Fællig, da skal Peiter Nielsen besørge den paa lovlig Maade deelt, og enhver af dem, nemlig en af mine nævnte Søner og en af Peiter Nielsens Døtre, erhoder da hver det Halve af Gaard og Jord, imod hver at betale den halve Kjøbesum“.

„Naar Peiter Nielsen har modtaget Gaarden, betalt Kjøbesummen og erlagt Recognition, anmodes Herfædet at meddele ham Arvefæstebrev paa Gaarden med Tilliggende, hvorved ham hjemles det herved Overdragne“.

Efterat dernæst Peiter Nielsen har erklæret at have kjøbt den omhandlede Arvefæstegaard samt forpligtet sig til at opfylde Contracten i alle dens Ord og Puncter, og efterat den betingede Undertægts Værdi for det stemplede Papiers Skylb er ansat til 60 Rdl. aarlig, sluttes paa denne Maade:

„Denne saaledes indgaaede Contract bekræftes ved vore Underkrifter i Bibuers Overværelse, og kan samme tinglæses os udtalt“.

Efterat Niels Peiterfens var afgaaet ved Døden i Februar 1856 og hans og efterlevende Enkes Bo var taget under Skiftebehandling, blev under samme det ovennævnte Document af 10de Februar 1842, der er tinglæst den 15de s. M., fremlagt af Peiter Nielsen, der fordrede det saaledes sat i Virksomhed, at det solgte overleveredes ham, mod at han opfyldte Salgsvilkaarene og derunder specielt Udbetaling af Kjøbesummen paa stipuleret Maade, hvorhos han, da Gyldigheden af Documentet blev bestridt af Enken og øvrige Arvinger og han ikke anfaae sig betrygget ved, at Boet forblev i Enkens Besiddelse og under hendes

Bestyrelse, insisterede paa, at der blev truffet et Arrangement i Henseende til Bestyrelsen af Boet, navnlig af hvad han ansaae sig tilhørende, indtil Overleveringen til ham effectueredes. Spørgsmaalet om Boets Administration blev af Eksteretten optaget til Kjendelse; denne afsagdes den 23de April s. A. og ved samme, — idet der gaaes ud fra, at de Indsigelser, der ere fremsatte imod Contracten af 10de Februar 1842, ikke efter de bestaaende Love kunne finde Afgjørelse ved Eksteretten, — eragtedes, at den af Gaardmand Peter Nielsen forbrede Overdragelse af Niels Petersens Gaard Nr. 17 i Lillehebinge med Besætning, Inventarium, Eed og Afgrode ikke for Tiden kunde tages til Følge, samt at ligesaaibit kunde Bestyrelsen af Stervboegaarden med Tilliggende overbrages ham.

Citanten, fornævnte Gaardmand Peter Nielsen af Lillehebinge, har derefter ved Stævning af 8de Juli s. A. indanket her for Retten, der ved et allerhøieste Rescript af 18de s. M. er bleven bemyndiget til at tage hans for Eksteretten fremsatte Paastrand i dens Heelhed under Paa kjendelse i Realiteten, naanseet at saadan Paa kjendelse ikke alts er bleven samme tildeel ved Eksteretten, den ommeldte af Eksteretten i Arvesæstegaardmand Niels Petersens Dødsbo assagte Kjendelse og den samme forudgaaende Behandling, forsaavidt angaaer Citantens i Boet fremsatte Paastrand betræffende Eiendomsretten over Arvesæstegaarden m. m., hvilken Paastrand han her for Retten har indhæveret, idet han dog yderligere har formuleret den derhen, at Boet tilpligtes i Henshold til Documentet af 10de Februar 1842 at aflevere til Citanten eller ogsaa formeligen at udlægge ham til Eiendom Arvesæstegaarden Nr. 17 i Lillehebinge, imod at han fra sin Side opfylder de som Betingelse for denne Overlevelse i Contracten fastsatte Vilkaar, hvorhos Citanten har paastraaet Ekstestforvalteren paa Boets Begue tilpligtet at betale ham Processens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Derimod har Indstævntes Mandatarius Høiestereksadvocat Brod paastraaet, at den af Citanten neblagte Paastrand om at overleveres Stervboegaarden med videre ikke tages til Følge, samt at Citanten tilpligtes at erstatte hans Committenter Søgemaalets Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævntes Indsigelser imod Gyldigheden af Documentet quæstionis gaae ud paa, deels at det saavel i Følge dets formelle Affattelse som dets Indhold maa betragtes som en dispositio mortis causa, navnlig en saadan testamentarisk Disposition, som hjemles ved Forordningerne af 13de Mai 1769 og 22de November 1837, men at dets Ugyldighed som saadan — foruden at der i hvad der passer under en imellem Citanten og Testator ved Stevns og Farsø Herredsting den 18de Juli 1848 paadømt Sag, under hvilken Citanten af Faderen var saggivet til at see Documentet af 10de Februar 1842 annulleret, ligger en Tilbagefaldelse af dette Testament, — vil være en Følge baade af at de befaledede Former ikke ere iagttagne og af formeentlig Mangel paa Habilitet hos Testator, deels at Documentet, om det endog kunde ansees som en dispositio inter vivos, vilde lide af Mangler, der ogsaa i saa Fald maatte gjøre det ugyldigt.

Citanten har ikke villet have Documentet af 10de Februar 1842 betragtet som Testament, og det ffjønes ikke heller, at det kan betragtes som saadant.

Documentet, hvori Benævnelserne Testament og Arv slet ikke forekomme, kaldes en Contract, hvorved Niels Peitersen sælger og overdrager den ham tilhørende Arvesæstegaard til Citanten, og slutter med en Bestemmelse om at den indgaaede Contract, der bekræftes ved Begges Underkrift i Vidners Overværelse, kan foranstaltes tinglæst af enhver især af dem. Gaarden m. m. sælges til Citanten, ligesom denne kaldes Kjøber og det fastsatte Bederlag Kjøbesummen, om hvilken det berhos hedder, at den tilligemed Niels Peitersens øvrige Efterladenskaber skal komme til Deling paa lovlig Maade imellem hans Arvinger, og idet han erklærer at ville vedblive indtil videre at besidde og bestyre Gaarden, betegnes denne tillige som solgt til Citanten, med Forpligtelse for denne til at modtage alt det Solgte, naar Niels Peitersen skal finde sig for svag til længere at bestyre Gaarden, og udbetale Kjøbesummen i de i Contracten bestemte Terminer, hvorefter tilføies, at hvis Sidstnævnte ved Døden skal afgaae, forinden han havde afleveret den solgte Gaard til Citanten, skal den modtages af denne i den Stand, hvori den da befindes. Endelig indeholder Contracten en Anmodning fra Niels Peitersen til Herfskabet om, naar Citanten havde modtaget Gaarden, betalt Kjøbesummen og erlagt Recognition, at meddele ham Arvesæstebrev paa Gaarden med Tilliggende, hvorved ham hjemles det Overdragne. Da Documentet saaledes i sit væsentlige Indhold er forskjelligt navnlig fra de testamentariske Dispositioner, som omhandles i de citerede Forordninger af 1769 og 1837, kan det ikke herimod komme i Betragtning, at det ogsaa indeholder enkelte Bestemmelser og Udtalelser, der kunne optages i et Testament, og endnu mindre at Niels Peitersen ved den ovennævnte af ham anlagte Sag, — der forøvrigt blev afviist som for tidlig anlagt, — har gjort et Forsøg paa at erholde Documentet, hvormed hans Mening, efter hvad han anførte i Forligsskagen, havde været at oprette et Slags Testament, ved Dom annulleret.

Documentet quæstionis, der altsaa bliver at betragte som en dispositio inter vivos, er efter Citantens Formening et endeligt Overdragelsesdocument, hvorved ei er tænkt paa nogen anden Supplering end Gaardens Aflevering og Udfærdigelsen af Arvesæstebrevet fra Godsherskabets Side i Overeensstemmelse med Documentets 10de Post, medens derimod Indstævnte formener, at Documentet ei heller som Overdragelsesdocument : Skjøde eller Kjøbecontract kan være gysligt, i hvilken Henseende han har fremhævet følgende Mangler:

at det ikke kan kaldes et Skjøde, da Littrædelisen af det Solgte og Opfyldelsen i det Hele af Salgsvilkårene er udsat til et ubestemt og navnlig af Kjøberens Villie uafhængigt Tidspunct, af hvilken Grund det som Skjøde ogsaa er ugyldigt efter Lovens 5—3—32;

at hvis man vilde gaae ud fra, at Documentet ikke allerede havde givet Citanten en virkelig Eiendomsret, men en Forbring paa Eiendom, altsaa vilde ansee det for en Kjøbecontract, — fra hvilken Betragtningmaade forøvrigt Citanten formenes at have ubeløst sig ved sin Procedure for Skifteretten og sit Deductionsindlæg for Overretten, — vilde man ligesledes komme i Strid med Indholdet af Documentet, der ikke omtaler Udfærdigelsen af Skjøde, ikke giver Citanten Ret til at komme i Besiddelse af Gaarden for

efter Faderens Død, og paa Grund af hvad der i 8de Post bestemmes om Undertaget ikke har nogen endelig, navnlig ikke for Faderen bindende Bestemmelse af det Vederlag, der skulde gives for Gaarden, medens den fastsatte Kjøbesum baade var og er langt under det Solgtes Værdi, og at Documentets Ugylbigheid i alt Fald er en Følge af, at de i Lovens 5—1—7 foreskrevne Former ikke, naansee at Niels Peitersen hverken kunde læse eller skrive, ere iagttagne.

Herved maa bemærkes, at i det i sin Tid til Niels Peitersen udstædte Arvefæstebrev er det fastsat, at Gaardens Eier, naar Kjøb og Forening om Samme har fundet Sted, skal tage nyt Arvefæstebrev, samt at en saadan Fremgangsmaade ved deslige Overgang af Arvefæsteeiendomme under Gjorslev Gods, efter hvad der er oplyst under Sagen, har været fulgt som Regel, og det er derfor i fuldkommen Overensstemmelse hermed, at der intet andet Overdragelsesdocument er oprettet imellem Citanten og Niels Peitersen end Contracten quæstionis, i hvis Medfør Arvefæsteforholdet for Citantens Vedkommende endelig stiftes ved Udfærdigelsen af et Arvefæstebrev fra Godsherfskabets Side, naar Gaarden af ham er tiltraadt. At Citanten har samtykket i, at Faderen, saalænge han levede, kunde vedblive Gaardens Besiddelse og Bestyrelse, findes ikke at kunne gjøre Lovens 5—3—32 anvendelig paa dette Retshold, i alt Fald ligeoverfor Niels Peitersens Ægtefælle og Arvinger, ligesaa lidt som Contractens Gylbigheid overhovedet kan bestrides, enten fordi Kjøberens Ret til at tiltræde Gaarden ikke er fuldstændig før efter Sælgerens Død, eller fordi Vederlaget for det Solgte maatte findes at være under dettes Værdi eller tildeels ubeslemt.

Hvad dernæst den fra Lovens 5—1—7 hentebe Indsigelse angaaer, da maa denne ogsaa anses ubesoiet, da det tilstrækkeligt er oplyst under Sagen, at Contracten, der er underskrevet af Niels Peitersen med paaholden Pen og tvende Bitterlighedsvidner, blev, efter at være paa gjentagne Anmodninger fra hans Side conciperet paa Godsforvalterens Contoir, sammesteds oplæst i Contracternes og Bitterlighedsvidnernes Nærværelse.

I Følge alt Ovenstaaende skjønes ikke rettere, end at Citanten maa gives Medhold heri, at der nu efter Niels Peitersens Død maa tilkomme ham Ret til at fordrø Contracten af 10de Februar 1842 sat i Virksomhed ved Overleverelse af det Solgte, og Citantens her for Retten nedlagte Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Her for Retten er ikke begaaet nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papiers Brug“.

Onsdagen den 5te April.

Nr. 154.

Statsraad Salicath

contra

Anders Jørgensen (Defensor Liebe)

der tiltales for Bedrageri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 22de Jan. 1859: „Arrestanten, Skræddersvend Anders Jørgensen, bør henfattes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede alle i Anledning af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, og deriblandt i Salarium til Actor, Procurator Mangel 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Nye 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Febr. 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne From og Schack, betaler Arrestanten Anders Jørgensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Slagelse Kjøbstads Extraret den 22de Januar sidstleden paa kjendte Sag, hvorunder Arrestanten, Skræddersvend Anders Jørgensen, tiltales for Bedrageri, er han ved hans egen med hvad der ivoirigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse overbevist 2den Pintsedag f. A. under sit Ophold i bemeldte Kjøbstad at have modtaget til Reparation endeel Klædningsstykker, tilhørende 4 forskjellige Personer, hvilke til 8 Rdl. vurderede Klædningsstykker, som han lovede de Bekommende endnu samme Dag at reparere og tilbagelevere, han imidlertid fort efter Modtagelsen solgte, hvorpaa han forlod Byen.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 12te Januar 1822 og som tidligere er straffet ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 24de Juli 1847 og Næsfilde Kjøbstads Extrarets Dom af 11te April 1853 respective for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 1 Aars Forbedringshuusarbejde, nu i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 43, cfr. § 79, være at ansee efter samme Forordnings § 15, og skjønes Straffen passende at kunne fastsættes til den ved den indankede Dom valgte af 4 Aars Forbedringshuusarbejde.

Da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, ogsaa billiges, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 7de April.

Nr. 122.

Statsraad Liebenberg
contra

1) **Morten Jensen Tarp** (Defensør Salicath), 2) **Christen Andersen** (Defensør Dunghen), 3) dennes Hustru **Maren Andersdatter** (Defensør Brock) og 4) **Johan Sørensen** (Defensør Liebe)

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Indbrud og Tyveri og Nr. 1 tillige for Hæleri, ulovlig Dmgang med Hittetegods eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, Nr. 3 for Hæleri og Nr. 4 for Indbrud, Tyveri, Hæleri, ulovlig Dmgang med Hittetegods og for at have udgivet eller forsøgt at udgive Mont, som ham bekendt var falsk.

Odense Herreds Exræters Dom af 23de Juni 1858: „Arrestanterne Christen Andersen og Morten Jensen Tarp bor hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Første i 5 Aar og den Sidste i 6 Aar. Arrestanten Johan Sørensen bor hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, og forstmeldte Arrestants Hustru, Maren Andersdatter af Kjeteminde, i Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage. Saa bor og Christen Andersen og Morten Jensen Tarp in solidum betale til Gaardmand Jens Rasmussen i Martofte 10 Rdl., samt Johan Sørensen ligeledes til Huusmand Hans Jørgensen i Hjallesø 3 Rdl. 8 Sk. og til Huusmand Jørgen Rasmussen i Hjallesø 34 Rdl. Endeligen bor samtlige Tiltalte udrede alle af Arresten og Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Petersen 10 Rdl., til Defensørerne, Procurator, Raskerer F. J. Hansen, Procurator Eloos og Procurator Knudsen hver 6 Rdl., samt til Cancelliraad, Procurator S. Hansen 4 Rdl., saaledes at Christen Andersen og Hustru in solidum bære den Førstes Arrestomkostninger og $\frac{1}{4}$ af Actionens øvrige Omkostninger, samt at Johan Sørensen og Morten Jensen Tarp in solidum bære de af deres Arrest fulgte Udgifter og $\frac{3}{4}$ af Justitsfogdens Omkostninger, og tillige solidariff med Christen Andersen og Hustru den disse paalagte Deel af Arrest- og Sagsomkostningerne. Den idomte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Novbr. 1858: „Forfaavidt angaaer Arrestanten Johan Sørensen bor Herredstingsdommen uefterrettelig at være. Arrestanten Morten Jensen Tarp bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til den Arrestanten Christen Andersen og Tiltalte Maren Andersdatter

idømte Straf bor Herredsstingsdommen ved Magt at stande. Gaardmand Jens Naasmussen i Martofte tillægges i Erstatning 10 Rdl., der udredes af Arrestanten Christen Andersen. Actionens Omkostninger udredes af Arrestanten Christen Andersen og Tiltalte Maren Andersdatter in solidum for deres Bedkommende og af Arrestanten Tarp for hans Bedkommende. Procuratorerne Peterfen for Underretten og Winther for Overretten tillægges i Salair hver 12 Rdl., hvoraf Arrestanten Christen Andersen in solidum med Tiltalte Maren Andersdatter udreder $\frac{1}{3}$, Arrestanten Tarp $\frac{1}{3}$ og det Offentlige $\frac{1}{3}$. Procuratorerne Knudsen og Kammerraad Klein tillægges i Salair hver 8 Rdl., der udredes af Arrestanten Christen Andersen, Cloos og d'Auchamp ligeledes hver 8 Rdl., der udredes af Arrestanten Tarp, Cancelliraad S. Hansen og Maasloff hver 5 Rdl., der udredes af Tiltalte Andersdatter, J. J. Hansen og Procecurator Ibsen hver 8 Rdl., der udredes af det Offentlige. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Odense Herreds Exrærets Dom af 17de Decbr. 1858: „Arrestanten Johan Sorensen bor henjætted til Tugthuusarbejde i 8 Aar, samt udrede i Skadeserstatning til Huusmand Jorgen Naasmussen i Hjallesø 34 Rdl. og til Huusmand Hans Jorgensen sammebeds 3 Rdl. 8 St. Endeligen bor han betale alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Peterfen 5 Rdl. og til Defensor, Procurator J. J. Hansen 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Soiesterets Dom.

Tiltalte Morten Jensen Tarp, mod hvem der, saaledes som i den indankede Overretsdom udviklet, ei er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for de øvrige mod ham fremsatte Sigtelser, vil derimod for det ham overbeviste Forhold med Hensyn til Afhændelsen af noget Guld, som han har forklaret at have kjøbt af en Bonde, der opgav, at samme var fundet i en Torvegrav, være at ansæe med en arbitrair Straf i Analogi af Forordningen af 11te April 1840 § 77 sammenholdt med § 58, hvilken Straf efter Omstændighederne, og naar navnlig henføres til de flere ham tidligere overgaaede Straffedomme, findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

I Henseende til de, de øvrige Tiltalte ved bemeldte Dom og den ifølge kongeligt Rescript af 12te Januar d. A. i Forbindelse med samme umiddelbart til Hoiesteret indankede Herredstingsdom af 17de December f. A. idømte Straffe og Erstatningen ville disse Domme i Hensyn til de i dem anførte Grunde være at stadfæste, hvorved dog med Hensyn til sidstnævnte Dom bemærkes, at Johan Sorensens Straf for de ham overbevisste Tyverier bestemmes efter ovennævnte Forordnings §§ 13 og 14 jvfr. § 12, 2det Membrum, samt § 21, medens derimod denne Tiltaltes i Dommens Litr. F. ommeldte Forhold efter det Fremkomne ikke findes strafbart.

Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de i de indankede Domme bestemte Salarier, ville, med Undtagelse af den i Overrettens Dom det Offentlige paalagte Andeel, være at udrede paa den neden anførte Maade.

Chi kendes for Ret:

Morten Jensen Tarp bør hensesættes til Forbedrings-huusarbejde i 1 Aar. I Henseende til de, de øvrige Tiltalte idømte Straffe og Erstatningen bør Lands-over- samt Hof- og Stadsrettens Dom saavel som Odense Herredstingsdom af 17de December f. A. ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, hvoriblandt de ved bemeldte Domme fastsatte Salarier, med Undtagelse af hvad deraf ved forstnævnte Dom er bestemt til Udredelse af det Offentlige, tilsvares af Morten Jensen Tarp og Johan Sorensen, Een for Begge og Begge for Een, saaledes at Christen Andersen og dennes Hustru Maren Andersen in solidum med dem og med hinanden indbyrdes udrede bemeldte Omkostninger for deres Bedkommende, og derunder $\frac{1}{3}$ Deel af Salarierne. Statsraad Liebenberg, Statsraad Salicath, Justitsraad Bungen og Advocaterne Brock og Liebe tillægges i Salarium for Hoiesteret hver 30 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salarier bestemte Maade.

I den indankede Overretsdoms Premisser hedder det: „... Hvad dernæst angaaer Arrestanten Christen Andersen, eller som han ogsaa kaldes Christen Andersen Zyde, da er det ved hans egen med hvad der isøvrigt er fremkommet

stemmende Tilstaafse oplyst, at han, efterat han en Aften i Slutningen af Februar s. A. Klokken omtrent 7 i det Niemed at stjæle havde begivet sig fra sit Hjem i Hjerteminde til den omtrent $1\frac{3}{4}$ Meil derfra liggende Landeby Martofte, hvor han formener at være ankommen henimod Klokken 10, har skaffet sig Indgang til Storstuen i Gaardmand sammesteds Jens Rasmussens Gaard gennem et Bindue, som han aabnede ved at ituslaae en Rude, og at han i dette Bærelse borttog af en Seng en ulden Overdyne af Værbi 17 Rdl. og et Lagen, vurderet til 4 Mk., samt af en ulaaftet Kiste forskjelligt Linned og Klædningsstykker til en samlet Værbi af 21 Rdl. 3 Mk., hvilke samtlige Kostur han i en i saadant Niemed medbragt Sæl strax bragte til sit Hjem.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1808 og som ved Hjerteminde Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Januar 1853 er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, med 3 Aars Forbedringshuusarbeide, nu være at ansee efter den nævnte Lovbestemmelse og § 14, og findes Straffen ved Underretsdømmen passende bestemt til lige Arbeide i 5 Aar.

Imod Arrestanten Morten Jensen Tarp er der vel fremkommen endeel Formodning for, at han har været deelagtig i nogle i Hjallesø og Bullerslev begaaede Tyverier, men Beviis herfor er ikke tilveiebragt, og forfaavidt han er funden i Besiddelse af en Dyne, som Gaardmand Jens Rasmussen i Martofte har vedkjendt sig, da kan han ikke sælbes herved, fordi denne Dyne maa antages stjaalet ved det af Arrestanten Christen Andersen, som ovenanført, begaaede Tyveri, og Arrestanten Tarp ikke ellers er overført noget Ulovligt med Hensyn til bemeldte Dyne.

Derimod maa Arrestanten ansees skyldig i ulovlig Dmgang med Hittogods ved at have solgt endeel smeltet Sølv, circa 29 Lod, som han angiver at have kjøbt af en Anden, der ved Afhændelsen meddeelte ham at have fundet det i en Mose, anbragt paa et Sabelhæfte, hvorimod hans Forhold med Hensyn til en af ham omfjorkaret Proptrækker ikke efter det Fremkomne egner sig til at paadrage ham Ansvar.

Den Straf Arrestanten, der er født den 21de November 1818 og tidligere ved Høiesterets Dom af 11te Februar 1853 for 3die Gang begaaet Hæleri er anseet med 3 Aars Forbedringshuusarbeide, har forskyldt i Henshold til Forordningen af 11te April 1840 § 77 cfr. § 58, skjønnes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tilstalte Maren Andersdatter er overbeviist om, skjøndt hun var vidende om sin Mand, Arrestanten Andersens Tyveri, at have disponeret over en Deel af det ved den Leilighed stjaalne Skirting, samt at have affprættet Navnet paa den ene derved stjaalne Skjorte og paasjyer et andet Navn paa nogle Lagener. Tilstalte, der er født i Aaret 1807 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, vil herfor være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og findes hendes Straf ved Underretsdømmen passende bestemt til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

For Forringelse af den ovennævnte Dyne vil der være at tillægge Gaardmand Jens Rasmussen i Martofte, som iøvrigt har frataltet Krav paa Erstatning for de ham fratjaalne Koster, forsaavidt de ikke ere tilbageleverede ham, 10 Rdl., som tilsvares af Arrestanten Christen Andersen".

I Præmisserne til Herredstingsdommen af 17de December f. A. hedder det: „Følge Ordre fra Hyens Stiftsamtmaal af 27de f. M. tiltales under nærværende Sag Arrestanten Johan Sørensen for Indbrud, Tyveri, Hæleri, ulovlig Dmngang med Hittegods og for at have udgivet eller forsøgt at udgive Mønt, som ham bekendt var falf.".

Foreløbigen bemærkes, at en lignende Actionsoordre har været udsærdiget mod samme Arrestant den 10de Februar d. A., samt at den derefter instituerede Justitsfog er paadømt ved nærværende Ret den 23de Juni sidstleden; men ved den kongelige Landsovers samt Hof- og Stadsrets Dom af 16de f. M. blev Underretsdømmen annulleret, fordi Arrestanten henlaa som Patient paa Dønske Daareanstalt da Stævningen blev udtagen, og det ikke er anseet tilstrækkeligt, at en Tilsynsværge var beskiftet for den Sindsfugte. Da den Sidste imidlertid nu er udfkrevet som helbredet, er dette Grunden til at Sagen paany er paa-stævnet.

Omstændighederne ved de Arrestanten paastigtede Forbrydelser ere følgende:

Efterat der en Nat i Februar Maaned 1857 var begaaet et Tyveri hos Lømmemand Jørgen Rasmussen i Hjallesø, uden at der ved de foreløbige Forhøyer fremkom nogen Oplysning om Gjerningsmanden, afgav en i Aarhus Arrest hensiddende Arrestant Søren Nielsen Egaa forskjellige Oplysninger, hvorefter Undersøgelse blev indledet imod Johan Sørensen og den tilligemed ham under den forrige Sag medtiltalte Arrestant Morten Jensen Tarp.

Forsmældte, der ved Hjertemunde Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Januar 1853 har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, med 3 Aars Forbedringshuusarbejde, har nu tilstaaet følgende Forbrydelser:

- A. at have i Forbindelse med Tarp Matten mellem den 19de og 20de Februar f. A. stjaalet fra den tidligere nævnte Jørgen Rasmussen 4 Stykker Hæff, nemlig 2 Sider og 2 Skinker, noget røget Kjøb og en Deel Pølser, samt noget Æb.

Tyveriet er begaaet omtrent Kl. 11 Aften efter Sengetid paa den Maade, at Tarp satte en Stige op til Gavlen af Bestjtaalnes Huus og igjennem en aabenstaaende Luge steg ind paa Loftet, hvorfra de omhandlede Koster bleve bragte ud og leverede til nærværende Taltale, som stod udenfor paa Stigen. Kosterne, vurdere til 31 Rdl., bleve derefter først bragte til Tarp's Bopæl og senere for en Deel til Johan Sørensens Bolig. Med Undtagelse af noget hos den Sidste foresundet Æb, som Bestjtaalne har troet at kunne gjenfende, ere Kosterne forbrugte af begge Tyvene og jaaledes, ikke kunne tilstede.

- B. Paa en Tour, foretagen af Tarp og Johan Sørensen i Forening Natten til den 30te Mai s. A. i det Niemed at stjæle, har efter den Sidstes Forklaring Tarp frastjålet Huusmand Lars Hansen i Bullerslev 1 Grybe og 1 Haandsøge, som stod udenfor Huset. Gryden, vurderet til 16 St., er kommen tilstede som forefunden i Johan Sørensens Besiddelse og udleveret Bestjaalne; men Øren, af Værdi 80 St., er ikke kommen tilstede, ligesaa lidt som en Kalkfost, ansat til 16 St., som Bestjaalne angiver ved samme Leilighed at have mistet. For disse Koster er ingen Erstatning paaftaaet.
- C. Samme Nat er efter Johan Sørensens Forklaring af ham og Tarp begaaet et Tyveri hos Huusmand Hans Jørgensen i Hjallesø paa den Maade, at Tarp overskar eller rev over en Snor, med hvilken et ikke tilsluttet Bindue var fastbundet, og saaledes skaffede sig .udgang i Kjøkkenet, der kun ved Bryggeriet er adskilt fra det Kammer, hvor Familien sov. Fra hiint borttog Tarp derefter a. 1 Fad med Smør, b. 1 Smørkande med dito, c. 1 dyb Tallerken, d. 1 Kurv med Laag, e. 3 Vidstestykker, f. 1 sribet Dug, g. 1 Ultragt, h. 1 hvidt Stykke Blaarlærreds Løi, i. 1 Proptrækker, k. 1 Sæg, l. 1 Kniv og m. 1 Gaffel, hvilke Koster bleve rakte ud til Johan Sørensen, som stod udenfor Binduet. Kosterne ere forefundne deels i Tarps og deels i Johan Sørensens Besiddelse; dog er en af Bestjaalne ligeledes savnet Bliklampe ikke kommen tilstede. Eiendomsbeviis er ikke præsteret for Kosterne; men Bestjaalne og Hustru have under Eed vedkjendt sig disse, forsaavidt de vare komne tilstede. Dagen efter det passerede Tyveri fandtes udenfor Gjærningsstedet Spor af 2 Personer.
- D. Johan Sørensen har endvidere tilstaaet, at han en Aften i forrige Sommer efter Kl. 10 har frastjålet Huusmand Rasmus Jøppesen i Høppehuset paa Høime Mark 1 Grybe og 1 Haandsang, som stod udenfor Bestjaalnes Huus. Kosterne, af Værdi 8 Mk., ere forefundne hos Tyven og med dennes Samtykke udleverede Eieren.
- E. Nærværende Arrestant har tilstaaet at have fundet 1 Sløise og 1 Sæk paa forskellige Veie, uden at have oplyst disse Gjenstande.
- F. I hans Besiddelse er forefunden 1 falsk Sølvdaler, som han foregiver at have modtaget af en ubekjendt Mand, og med Hensyn til hvilken han har forklaret at ville udgive samme paa Markedet, fordi han ikke kunde taale det lidte Tab.
- G. Endeligen har denne Arrestant erkjendt Rigtigheden af en ligeledes Medtalt, Christen Anderdens Forklaring, som gaaer ud paa, at Johan Sørensen tilligemed Tarp have givet ham Anvisning paa at stjæle en Dyne og et Par Lagener, som Begge havde sagt at ville kjøbe. Tyveriet blev derefter begaaet, og Lagenerne ere ogsaa forefundne i Johan Sørensens Besiddelse samt senere komne Bestjaalne tilhørende. Arrestanten har udtrykkelig erkjendt at have været vidende om, at Lagenerne vare stjåalne.

Efterat denne Arrestant har specielt vedgaaet hver enkelt Forbrydelse og nøiagtigen udtalt sig om de nærmere Omstændigheder ved Tyverierne, har han efter henimod 2 Maanedes Forsøb fragaet sine tidligere Tilstaaelser, under

Føregivende af, at han har været „helt tosset“, samt at Jurisdictionens Politibetjente havde sagt, at han skulde tilstaae. Denne hans senere Benægtelse staaer imidlertid i aabenbar Strid med Alt, hvad der er oplyst, samt med at en stor Deel af Kosterne ere forebundne i hans Besiddelse, og efter Danske Lovs 1—15—1 findes denne Fragaalelse derfor ikke at kunne tages i Betragtning.

Forsaaavidt samme Arrestant efter Forhørets Slutning, navnlig efterat han den 7de November f. A. senest var fremstillet i Stetten, er bleven angrebet af en Sindssygdøm, da skønnes der ikke at være oplyst nogensomhelst Omstændighed, som kunde tale for, at Tiltalte ikke var ved sin Fornuftis fulde Brug, da han begik de forskjellige Tyverier, som ere Gjenstand for denne Justitsaction. Den samme Anskuelse er udtalt i vedkommende Læges Erklæringer.

Den Straf, som i Genhold til de udviklede Omstændigheder bliver at idømme nærværende Tiltalte, bestemmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, jfr. Lov af 30te November f. A., til Tugthuusarbejde i 8 Aar, hvilken Straf absorberer Tiltaltes Strafanvar for de forskjellige af ham begaaede Forbrydelser.

Arrestanten vil derhos have at udrede i Erstatning til Bestjaalne, Jørgen Rasmussen i Gjallese 34 Rdl. og til Huusmand Hans Jørgensen i Gjallese 3 Rdl. 8 Sk.“.

Nr. 153.

Statsraad Liebenberg

contra

Jørgen Hansen, Christen Rasmussens Hustru (Defensor Salicath)
der tiltales for Tyveri.

Westerslækkbjerg Herreds Extrarets Dom af 20de Decbr. 1858:
„Tiltalte Jørgen Hansen, Indsidder Christen Rasmussens Hustru i Gryderup, bor hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Actionen og Dommens Fuldbyrkelse flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Brül 4 Rdl. og til Defensor, Proceprocurator Justesen 3 Rdl. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Febr. 1859:
„Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lihme og Nyholm, betaler Tiltalte Jørgen Hansen af Gryderup, Indsidder Christen Rasmussens Hustru, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Tiltalte Inger Hansen af Gryderup, Indsidder Christen Naemusens Husfru, der er født i Aaret 1830 og ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende fra Vesterflakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag ved egen med de iøvrigt oplyste Omstændigheder siemmenende Tilstaaelse overbevist at have, da hun i sidst-afvigte Foraar havde bragt Høfer Anders Pedersen af Gryderup noget Brændeviin og tilfældigviis var alene i hans Stue, tilvendt sig af den aabentstaaende Stulle i Disten 5 Martstykker, der imidlertid senere, idetmindste tilbeels, ere tilbageleverede Bestjaalne, som har freafaldet Krav paa Erstatning for det muligt manglende Beløb.

Tiltalte er herfor ved den indankede Dom rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da Straffen passende er bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste“.

Fredagen den 8de April.

Nr. 146.

Justitsraad Bungen
contra

Christian Peter Waldemar Lange (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Brandstiftelse eller i alt Fald for den af ham udbiste Eigeghldighed ved, efter at have bemærket Brandlugt, at undlade at undersøge hvorfra denne hidvorte, og derved at have bevirket, at Ilden ikke strax opdagedes, og saaledes at have udsat Andres Liv og sin Eiendom for Fare.

Esvendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 8de Novbr. 1858: „Tiltalte, Farver Christian Peter Waldemar Lange, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men bør iøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør og Tiltalte udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Jensen 10 Rdl. og til Defensor, Procurator Hansen 8 Rdl. Rigsmont. At efterkommes under Udseerd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Februar 1859: „Tiltalte, Farver Christian Peter Waldemar Lange i Esvendborg, bør for

Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Justitsraad Dahl og Delbanco, betaler Tiltalte til den Første 10 Rdl. og til den Sidste 8 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „At Tiltalte, Farver Christian Peter Valdemar Lange i Svendborg, saaledes som det paasigtes ham, selv skulde have anstiftet den Ildbrand, der Ratten imellem 30te April og 1ste Mai Kloffen omtrent 12 $\frac{1}{2}$ udbrød i hans Eiendom i Svendborg, men som strax blev slukket, er ikke beviist, og derfor sjønnes end ikke at være tilveiebragt saamegen Formodning, at han, som af Underdommeren statueret, ikkun i saa Henseende skulde kunne opnaae Frisindelse for Actors videre Tiltale.

Forjaavidd Tiltalte dernæst actioneres for at have udviist Ligegyldighed ved, efterat have bemærket Brandlugt, at unblade at undersøge hvorfra denne hidrørte, og derved at have bevirket, at Ilden ikke strax opdagedes, og saaledes at have ndjat Andres Liv og sin Eiendom for Fare, da har Tiltalte vel forklaret fort før Ilden opdagedes at have mærket en sveben eller brændt Lugt, uden at have taget videre Hensyn hertil; men efter hvad Tiltalte har udsagt om, at en Kat, som han for Spøg havde bundet en Klud om Halsen, var kommen til at jvide denne ved en Lampe, kan Tilmeligheden af hans Dpgivende om, at have antaget, at den bemærkede Lugt hidrørte derfra, ikke forstafies. Det kan derhos mærkes, at det er oplyst, at Tiltalte, da Ilden opdagedes, strax vækkede Hunsbeboerne og var virksom for at slukke Ilden; men under disse Omstændigheder findes han ikke heller under denne Deel af Sagen at have paadraget sig Strafanfvar.

Tiltalte, der ved Svendborg Extraretsdom af 8de November f. A. for sit under sidstnævnte Deel paaankede Forhold er anseet med Straf af Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 3 Dage, vil altsaa under Sagen være at frifinde for Actors Tiltale. I Henseende til Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Sagsførerne, vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser herom billiges, være at stadfæste".

Nr. 73. Mecklenburg-schwerinsk Viceconsul **G. Esildsen**
(Advocat Brock)

contra

Justitsministeren paa Udskrivningsvæsenets Vegne
(Advocat Liebe, efter Befaling)

betræffende Spørgsmaalet om Citantens Værnepligt.

Frederiksborg Amts Landsejssions Kjendelse af 4de Novbr. 1857:
„Værnepligtig af Frederiksborg Amts 65 Lægd, C 1382, Niels Eduard
Nielsen kan ikke fritages for Værnepligt“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Kjendelse anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsejssionens Kjendelse bør ved Magt at stande. Ad-
vocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 30 Rdl.,
som udredes af det Offentlige.

Den indankede Kjendelses Præmisser lyde saaledes: „I Anledning af den
ved Sessjonen den 2den November d. A. fremlagte Skrivelse af 1ste j. M. med
2de Bilag fra den Værnepligtige af Frederiksborg Amts Landbrulles 65de Lægd,
C. 1382, Niels Eduard Nielsen, født i Helsingør i 1832, affagdes følgende Kjendelse: Fornævnte Niels Eduard Nielsen har støttet sin Paastrand om at blive
fritaget for Værnepligt derpaa, at der under 7de Mai d. A. er meddeelt ham,
under Benævnelser Høiemand G. Esildsen, det med hans Skrivelse fulgte Patent
som Storhertugelig mecklenburg-schwerinsk Viceconsul i Helsingør, og derpaa, at
han efter en med hans Skrivelse fulgt Meddelelse fra Helsingørs Magistrat, da-
teret den 27de Juli d. A., under 21de j. M. er anerkjendt af den danske Re-
gjering som Viceconsul for Mecklenburg-schwerin, med Tilføiende, at han skal
nyde alle de Friheder, Privilegier og Fortrin, som, efter den overalt indførte
Brug og Hans Majestæt Kongen af Danmarks Befalinger, tilkomme fremmede
Viceconsuler, hvorved i særdeleshed den Kongelige Resolution af 25de April
1821, bekjendtgjort ved Cancelli-Circulaire af 12te Mai næstefter, og den Kon-
gelige Resolution af 5te August 1834, bekjendtgjort ved Cancelli-Placat af 25de
September j. A., blive at iagttage.

Da fornævnte Kongelige Resolutioner af 25de April 1821 og 5te August
1834 samt Loven om almindelig Værnepligt af 12te Februar 1849 imidlertid
ikke indeholde nogen Hjemmel for at fritage fremmede Staters af den danske
Regjering anerkjendte Consuler for Værnepligt, forsaavidt de ere danske Under-
saatter, hvilket tværtimod aabenbart vilde være stridende imod Bestemmelsen i for-
nævnte Lovs § 12, stjerner Sessjonen ikke, at fornævnte Værnepligtiges ommeldte
Paastrand kan tages tilfølgende“.

Mandagen den 11te April.

Nr. 150.

Advocat Liebe
contra**Salomon Jørgensen** (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Tyveri.

Langelands Herreders Extrarets Dom af 30te Decbr. 1858: „Arrestanten, Dagleier Salomon Jørgensen af Rudsjøbing, bør henføres til Forbedringshøusarbejde i 2 Aar; saa bør han og at udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Rasmussen 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Boesgaard 4 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Febr. 1859: „Arrestanten Salomon Jørgensen bør henføres til Forbedringshøusarbejde i 2 Aar. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Nothe og Cancelliraad Petersen, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligen oplyst, at Arrestanten Salomon Jørgensen, der under nærværende fra Langelands Herredets Extraret her til indankede Sag actioneres for Tyveri. om Aftenen den 12te November f. A. er gaaet ind i en Zens Pedersen Rasmussen tilhørende Emedie paa Ristinge, hvor Jngen paa den Tid var tilstede, og har taget en derværende, til 1 Rdl. 4 Mk. vurberet Hammer, med hvilken han begav sig til sit Hjem i Rudsjøbing, hvor han den påfølgende Dag af Bestjaalne blev truffen i Besiddelse af Hammeren, som han havde hentet under Hovedgiærdet i sin Seng.

Emedien påstaaer Bestjaalne at have, da han bemeldte Dag omtrent Kl. 6 om Eftermiddagen forlod samme, forsvartligen luffet med Laas, hvis Nøgle han bar hos sig, o da intet Brud næste Morgen fandtes paa Laasen eller Døren, antager Bestjaalne, at den er aabnet ved Hjælp af en falsk Nøgle eller Dirl.

Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have aabnet Døren ved Nøggle eller Dirf, hvorimod han paastaar, at Laasen, der var for Døren, gik op da han tog i Døren, og skjøndt Bestjaalene har modtaget Nødtigheden af denne Arrestantens Forklaring, maa samme dog af Mangel paa nærmere Oplysning blive at lægge til Grund ved Forholdets Vedkommelse.

Foraaendit Arrestanten under Sagen har paastudt, at han var beskjæftet da han gik ind i Emedien og tog Hammeren, og senere har villet gjøre gjældende, at han af Emedien var lovet en Hammer tillæns, samt at hans Hensigt var, at bringe Hammeren tilbage naar han havde afbenyttet den til at fløve nogle Steen, da ere disse Afsera ikke understøttede ved Sagens Oplysninger.

For dette Forhold, der ved Underrettsdommen retteligen er antaget ikke at kunne henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Medlem, er Arrestanten, der er langt over criminel Kavalder og ved Langelands Herredets Extrarets Dom af 3die Mai 1845 er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, samt ved Nøestilde Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Februar 1846 efter bemeldte Forordnings § 1 cfr. § 25 med 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for 1ste Gang begaaet Tyveri, ved den indante Dom overstemmende med Forordn. § 13 cfr. § 25 idømt Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde som for 2den Gang begaaet Tyveri; men Straffen, der ivoirigt findes passende valgt, vil dog ifølge Reglerne i Forordningens § 25 være at bestemme efter § 22 som for 3die Gang begaaet Hæleri. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stadfæste“.

Nr. 156.

Advocat Brock

contra

Lasse Peter Nielsen (Defensor Liebe)

der tiltales for bedrægligt Forhold samt for Hæer.

Bornholm's Sønderherreds Extrarets Dom af 28de Decbr. 1858: „Udbygger Lasse Peter Nielsen af Somarken i Pedesker Sogn bør henfættes til Fængsel paa Band og Brød i To Gange Fire Dage; hvorimod han ivoirigt bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder og betaler alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Ipsen 8 Rdl. (Otte Rigsdaler) og til Defensor, Procurator Fog 6 Rdl. (Sex Rigsdaler) saavel som Diæter og Befordringsgodtgjørelse til Hæse og til Sættedommeren efter Amtsoverighedens Bestemmelse. Det domte at udredes inden 15 (Femten) Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og

Dommen i det Hele at efterkommes efter Dvirighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte ved Forkyndelsen af den indankede Dom, ved hvilken han er ansæet med Straf for Hoer, har erklæret sig tilfreds med samme, ligger allerede heri, at han i ethvert Fald har frafaldet den af hans Defensør ved Underretten paa hans Begne fremsatte Yttring, at Tiltalte underkastede sig, at denne Deel af Sagen maatte afgjøres ved Dvirighedens Resolution, og der findes saaledes ei Anledning til i denne Henseende at lade søge nærmere Oplysning, hvorimod Herredstingsdommens Resultat med Hensyn til den idømte Hoerstraf maa billiges. Da Høiesteret fremdeles tiltræder, at Tiltalte, navnlig efter den af Johanne Mogensen under Forhøret den 16de September f. A. afgivne Forklaring, ei kan ansæes at have gjort sig skyldig i Bedrageri ved at have formaaet hende til at tilbagelevere ham det under Sagen omhandlede Gjældsbeviis, vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Forsaaavidt Udbygger Laase Peter Nielsen af Sømarken i Pederster Sogn, Bornholms Sønderherred, under nærværende Sag actioneres for bedrageligt Forhold, er fra Actors Side, i Hensind til de over og mod Tiltalte optagne Forhører, ansørt, at nævnte Person, ved hvem Fruentimmeret Johanne Mogensen af samme Sogn var bleven besvangret og som i denne Anledning til hende havde udstedt et Gjældsbeviis (en Begjælbog) for 90 Rdl., har, efterat Barnefødselen var foregaaet og han for vedkommende Sognepræst udlagt som Barnefader, fravendt hende dette, ligesom og, at han, efter ifølge Klage fra omnielbte Fruentimmer at være indfaldt for Retten for at tilfindes at erlægge Fosterpen, har nægtet Paterniteten og først efter vedholdende Examination under et criminel Forhør har vedgaaet denne.

Hvad imidlertid angaaer det omnielbte Gjældsbeviis, da er der Intet fremkommet for, at dette skulde være nævnte Fruentimmer fravendt enten ved

Ligt eller Bødd, hvorimod det ved Acterne maa antages godtgjort, at Tilbageleveringen er skeet fuldkommen frivillig, ligesom paa den anden Side det maa antages in confesso, at Beviset var meddeelt for at friholde Tiltalte for at udlægges som Faber, hvoraf følger, at naar dette desuagtet var skeet, var der en Nødsgrund tilstede for ham til at fordre Tilbageleveringen, hvorhos det maa bemærkes, at da, efter hvad Forhøvrerne udbise, Gjældsbreuet Intet indeholdt om Etkybaarsagen, saa kan det paagjældende Fruentimmer heller ikke siges ved dets Tilbagelevering at være berøvet noget Beviis for Rigtigheden af den af hende mod Tiltalte fremsførte Sigtesse.

At Lasse Peter Nielsen har nægtet og i længere Tid er vedbleven at benægte Paterniteten, kan heller ikke begrunde noget Strafsansvar, saameget mindre som den ved Loven for saadan Benægtelses Gyldighed foreskrevne Prøve, Eb nemlig, ikke er forsøgt, og der selvselig ei alene mangler Visshed for at saadan Eb virkelig vilde blevet aflagt, men dette endog synes uantageligt efter den af Tiltalte senere afgivne og for nærværende Dommer aldeles uforandret vedgaaede Tilstaaelse.

Det skjønnes derfor ikke rettere, end at Lasse Peter Nielsen i denne Deel af Sagen maa være at frifinde for Actors Tiltale.

Foraaavdi det mod nysnævnte Person tillige tiltales for Hoer, maa han, om hvem det er oplyst, at han er og i flere Aar har været gift, og hvis Hustru tilligemed flere af de med hende avlede Børn ere i Live og han med dem har fælles Hunsstand, erkendes at være i en Brøde, der maa medføre Straf, og kan selvsølgelig ikke herved fra Domstolens Side blive at tage noget Hensyn til den af Defensør fremsatte Erindring om Sagens Afgjørelse ved Resolution i Medfør af Forordningen af 24de September 1824, idet der ikke fra Tiltalte er under Sagen i den Retning fremkommet Noget som helst og Defensørs Erindring i alt Fald er et ex post facto.

Den Brøde, hvorfor Tiltalte efter det Foransørte vil være at ansee, bliver at subsumere under danske Lovs 6—13—24 cfr. Forordningen af 24de September 1824 § 2, i Genhold til hvilke Lovsteder Straf af Bænd og Brød vil være at decretere, og skjønnes denne at burde for ham, der er langt over criminel Lavalder, men som forøvrigt ikke er overført tilforn at have været tiltalt for lige Forseelse, bestemmes til 2 Gange 4 Dage, hvorhos han vil have at udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor og Defensør, for Førstnævnte 8 Rdl. og Defensør 6 Rdl., foruden Diæter og Befordringsgodtgjørelse til disse og til Sættedommeren efter Amtets Bestemmelse.

Fra Actors Side er Sagen vedbørligen fremmet, og omendstjøndt den fra Defensørs Side ved den af ham valgte Procedure har erhøbt en større Vidsløstighed og medtaget en længere Tid, end der ellers vilde været fornødent, skjønnes der dog efter Omstændighederne ikke at være tilstrækkelig Grund til herfor at ansee ham med Mulct“.

Nr. 145.

Advocat Liebe
contra**Mette Andersdatter Bak** og **Ane Pedersdatter**, ogsaa kaldet
Ane Ddby (Defensør Bunken)der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri og
Hæleri.

Morsø Herreds Eyrerets Dom af 10de Novbr. 1858: „Arrestantinden Mette Andersdatter Bak bor hensættes til Ni Mars Tugt-
hunsarbejde. Tiltalte Ane Ddby bor hensættes i Fængsel paa Baud
og Brod i 4 Gange 5 Dage. Saa bor Arrestantinden og Tiltalte og,
En for Begge og Begge for En, udrede sauntlige af denne Sag lov-
ligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Ben-
dig og til Defensør, Procurator Calundann, 5 Rdl. til Forstnævnte og
4 Rdl. til Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Jan. 1859: „Underrettsdom-
men bor ved Magt at stande; hvorhos de Tiltalte, En for Begge og
Begge for En, udrede i Erstatning til Cieren af Blomstrup 6 Rdl.
4 Mk., til Huusmand Jens Chr. Isstrup af Nedsted 2 Rdl. og til
Huusmand Jens Andersen af Nedsted 24 Sk. Saa udrede de og lige-
ledes in solidum i Salair til Actor og Defensør for Overretten,
Krigsraad Deigaard og Procurator Holm, 8 Rdl. til hver. Den idømte
Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse
og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Sa-
larium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunken for
Høiesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge
for En, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag
figtes Tiltalte Mette Andersdatter Bak for Tyveri og Tiltalte Ane Peders-
datter, ogsaa kaldet Ane Ddby, for Tyveri og Hæleri.

Foraaibdt begge de Tiltalte have været mistænkte med Hensyn til 2de Natten mellem den 13de og 14de Mai f. A. hos Høfer Sinnerup i Vester Svidberg og Kjøbmand Christophersen i Thissinghuus begaaede Tyverier af nogle Hødevarer m. m., bemærkes foreløbig, at de Begge i saa Henseende ere frifundne ved Underrettsdommen, og da denne alene er appelleret efter de Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Begne, bliver der her for Natten ikke Spørgsmaal om disse to Tyverier.

Ved Tiltalte Mette Baks egen Tilstaaelse og de iøvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

En Aften eller Nat i Slutningen af April Maaned f. A. har denne Tiltalte stjaalet 5 à 6 Pd. Smør samt en Flaske med noget Viin i fra et Forraadskammer i Vils Kro, idet hun astog et ud til Landeveien vendende Vindue, som det maa antages, ved at løse de Søm, hvormed Vinduet udvendig var fastgjort, til Side, og derefter — som hun paastaar — staaende udenfor paa Veien borttog de ommeldte Gjenstande, af hvilke Smørret er vurderet til 2 Mk. pr. Pund, medens der ikke har kunnet ansættes nogen Værdi for Vinen. At hun skulde have taget Mere eller være stegen ind af Vinduet, er mod hendes Benægtelse ikke beviist. Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endvidere har hun en Aften i Slutningen af April f. A. paa Hovedgaardens Glomstrup borttaget 2de til ialt 6 Pdl. 4 Mk. vurderede rogede Drebryster samt et ubetydeligt Stykke Flæsk, som Alt var ophængt i Kjøkkenet, til hvilket hun opgiver at være gaaet ind gjennem Gaarden og Kjøkkendøren, og vel er der fremkommen nogen Formodning om, at hun har udført dette Tyveri ved at stige ind af et Vindue i Mælkestuen, men dette kan dog ikke mod hendes Benægtelse anses godtgjort. Tiltalte har iøvrigt paastaet, at hun, forinden hun besluttede sig til dette Tyveri, oftere har talt derom med Tiltalte Ane Ddby, med hvem hun ogsaa vil have deelt det Stjaalet.

Da Tiltalte seent om Aftenen den 7de Mai f. A. paa Veien til sit Hjem tilligemed Tiltalte Ane Ddby kom forbi Jens Chr. Isstrups eller Kjærsgaards Huus, tog hun paa dertil af Ane Ddby givne Anledning et Stykke Lærred paa omtrent 20 Alen, som laa paa Bleg udenfor Huset. Af dette Lærred, der er vurderet til ialt 20 Mk., bortgav hun Noget til en fattig Enke, hvorimod Ane Ddby efterhaanden har erholdt det Dvrigt. Af Lærredet ere nogle Stykker, ialt til en Værdi af 8 Mk., komne tilstede og udeliveredede Bestjaalne, der har paastaet sig det Manglende erstattet med 2 Pdl.

Ved sigbig om Aftenen den 24de Juni f. A. at passere forbi Niels Knudsens Gaard i Nedsleb, jaag hun efter sin Forklaring en Ost ligge i Vinduet, og da hun fik Lyst til denne, udtog hun Vinduet, som efter hendes Forklaring sad ganske løst, uden at hun vil have bemærket, at det var fastgjort ved Søm, hvorpaa hun, idet hun — som hun paastaar — blev staaende udenfor, tog Osten, der er vurderet til 2 Mk. Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endelig har denne Tiltalte vedgaaet, at hun i Løbet af afvigte Sommer har fraskjaalet Jens Anderfen en til 21 Sk. vurderet Hane, som hun tog ud af det Huis, hvori den sad ligesom hun ogsaa har taget 2 Uender, der frømmede i en Leergrov og som ere ansatte til en Værdi af et Par Mark, men hvis Eier ikke er bleven opspurgt.

Det er iøvrigt oplyst, at Tiltalte Mette Bak er forfalden til Drif, ligesom det ogsaa maa antages, at hun ved Udførelsen af nogle af de omhandlede Tyverier, og navnlig Tyveriet i Wils Kro, har været noget bestjænkert, men efter hendes egen Forklaring har hun altid ved Tyveriernes Udøvelse været sig selv fuldkommen bevidst, og der er heller ingen Grund til at antage, at hun skulde have været i en Tilstand, som ubelukkede Tilvegnelighed. Hun har tidligere oftere været straffet for Tyveri, senest ifølge Høiesteretsdom af 5te October 1853 med 4 Aars Forbedringshuusarbejde for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet, og hun vil derfor nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 for Tyveri, 4de Gang begaaet, og findes Straffen efter Omstændighederne ved Underrettsdommen påsænde fastsat til Lughuusarbejde i i 9 Aar.

Hvad Tiltalte Ane Ddby angaaer, da har Mette Bak gjentagende med Bestemthed paastaet, at førstnævnte, navnlig ved at give hende Brændeviin, har forlebet hende til de fleste af de Tyverier, hun har begaaet, efterat hun sidste Gang var bleven løsladt fra Straffeanstalten; Ane Ddby har ogsaa erkjendt, at hun oftere har givet Mette Bak $\frac{1}{2}$ Pægel Brændeviin, som hun siger, fordi Sidstnævnte havde givet hende Brød, men har derimod bestemt benægtet nogenfinde at have givet Mette Bak Brændeviin for at forlede hende til at stjæle. Imidlertid har hun vedgaaet, at hun engang, forinden Tyveriet paa Glomsstrup blev begaaet, har talt med Mette Bak om et saadant Tyveri, idet hun paa given Anledning fra Mette Baks Side yttrede, at der i Rjøfkenet hang 3 Hækseskinker, og paa Mettes Spørgsmaal, om Stigen stod bag Døren ligesom tidligere, svarede ja hertil, samt at hun nogle Dage derefter af Mette Bak er bleven tracteret med Kaal, kogt paa roget Drebryst, hvoraf hun fik et Stykke paa et Par Pund hjem med sig og senere et lignende Stykke, og hvorom Mette Bak fortalte, at hun havde faaet det paa Glomsstrup og som hun sagde, at Ane Ddby ikke maatte lade Nogen see. Endvidere har Ane Ddby med Hensyn til det ovenberørte Lærredstyveri erkjendt, at hun, som hun har udtrykt sig, ikke var bedre end Mette Bak, idet hun, da de kom til Jens Chr. Istrup's Sted, yttrede til Mette Bak: „der ligger 2 Stykker Lærred“, og var det hendes Hensigt med disse Ord at opmuntre Sidstnævnte til at tage Lærredet, som de derpaa kunde dele, og af hvilket hun ogsaa har indrømmet at have modtaget den største Deel.

Tiltalte Ane Ddby har dernæst vedgaaet, at hun var tilstede hos Mette Bak, da denne gik ud for at tage de ovenomhandlede 2 Uender, og at hun var vidende herom, men at hun benægtet for Mette Bak har solgt Fjerene af disse Uender og af den ovenansførte Hane, om hvilken hun ligeledes vidste at den var stjaalen. Endelig har denne Tiltalte vedgaaet, at hun i afvigte Sommer paa

Veien fra Mosen ved Glomstrup har opsamlet nogle til en Værbi af ialt 3 à 4 St. anslaaede Løv eller Løvbeilinger, som vare faldne af Bognene.

For det sidstnævnte Forhold, der henhører under Forordningen af 11te April 1840 § 58 cfr. § 30, vil Tiltalte Ane Ddby imidlertid efter Gjenstandens Ubetydelighed ikke kunne straffes, ialfald ikke uden derom gjort Paaastand fra Bestaaendes Side, men for de øvrige hende overførte omhandlede Lovovertrædelser vil denne Tiltalte, der ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 21 cfr. § 1 og § 22, og findes Straffen efter Omstændighederne ved Underretsdømmen passende jastfat til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Genhold til Ovenstaaende vil Underretsdømmen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste, dog med Tilføiende, at begge de Tiltalte in solidum ville have at udrede Erstatning til Eierne af Glomstrup 6 Rdl. 4 Mk., til Huusmand Jens Chr. Jstrup af Nedsted 2 Rdl. og til Huusmand Jens Andersen sammesteds 24 St.“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 Sk. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenralise Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. J. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 9.

Den 29de April.

1859.

Første ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 14de April.

Nr. 9. Besidderen af det Schilden-Tydske Fideicommiss, Fru v. **Dppen-Schilden** med Mand og Børge, Major v. **Dppen-Schilden**
(Advocat Brock)

contra

Sogneforstanderskabet for Voldum og Huud Sogne samt Kirkefanger
og Skolelærer **J. J. Pommerecke** (Statsraad Salicath,
efter Befaling)

angaaende Eiendomsretten til tvende Jordlodder paa Voldum Mark.

Norhald, Stovring og Galthen Herredstings Dom af 8de Novbr. 1855: „Det Schilden-Tydske Fideicommiss bør være eiendomsberettiget til en Jordlod paa Voldum Byes Mark, gammelt Hartkorn 4 Skpr. 2⁸²/₁₀₀ Albun men ved den nye Matricul ansat for Ager og Engs Hartkorn under

Matr. Nr. 1 A. a. „ Skpr. 2 Fdfr. „ Alb.

— 1 A. b. 3 — 1 — 1/4 —

tilsammen 3 Skpr. 3 Fdfr. 1/4 Alb.,

dog saaledes, at enhver Andens end de Indstævntes, Voldum og Huuds Sogneforstanderskabs og Skolelærer Pommereckes lovlige Ret med Hensyn til bemeldte Jord forbeholdes. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Olsen tillægges i Salair 25 Rdl., som udredes af det Offentlige“.

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Mai 1857: „Citanterne, Sogneforstanderskabet for Voldum og Huud Sogne samt Kirkefanger

og Skolelærer J. J. F. Pommerence, bør for Tiltale af Indstævnte, Besidderinden af det Schilden-Syddske Hvidecommiss, Fru Oppen-Schilden med Mand og Børge, Major Oppen-Schilden, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Citanternes i første Instants beklæbte Sagfører ved Underrettsdommen tillagte Salair samt Salarierne til deres for Overretten først beklæbte Sagfører, Cancelliraad Møller eller nu hans Vo, og den for dem senere beklæbte Sagfører, Procurator Morville, 20 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

Det maa i denne Sag anses erkjendt fra de Indstævnets Side, at de omhandlede to Jordlodder, tilsammen omtrent 5 Tdr. Land paa Boldum Mark, der i en lang Aarrække have været benyttede af Degnen i Boldum og efter Degnekaldets Nedlæggelse af Skolelæreren sammesteds, oprindelig have tilhørt Besidderen af Clausholm Hovedgaard, som indbefattet under denne Eiendoms Hovedgaardstaxt, og det er ikke oplyst, at Eiendomsretten over berorte Jordlodder ved nogen Overdragelse fra Besidderen af Clausholm eller det Schilden-Syddske Hvidecommiss, hvorefter samme henhører, er erhvervet for Degne- og Skolelærereembedet i Boldum eller Communen paa dettes Begne.

Foraaavidt Indstævnets Procedure i det Bæsentlige støtter sig paa, at den ommeldte Jord fra gammel Tid har været besiddet som Embeds-jord til Degne- eller Skolekaldet, maa det vel antages, at vedkommende Degn eller Skolelærer i en meget lang Aarrække har haft denne Jord i Brug, men der savnes tilstrækkeligt Beviis for, at denne Brug har haft anden Hjemmel end særlig Overdragelse til hver enkelt Beneficiarius som Leier eller Fæster. Den til Styrke for det Modsatte paabe-raabte Udskrift af Herredsbogen for Galthen Herred af 1690 giver i denne Henseende ikke nogen Oplysning, idet der ikke i samme ommeldes, at Degneboligen havde noget Jordtilliggende; og om end den i Herredsbogen for 1772 indførte Beretning af den daværende Degn i Boldum om Degnekaldets Indtægter noget taler for, at han har betragtet den i Beretningen omtalte Jord som henhørende til Embedet, kan denne Beretning dog — selv om man forudsætter, at den angaaer den under nærværende Sag omhandlede Jord — saameget mindre tillægges afgjørende Vægt, som dens Betydning svækkes blandt Andet derved, at den omspurgte Jord ei blot er forbleven under Clausholms Hovedgaardstaxt og Degnen opført i vedkommende Sordbog som Bruger eller Fæster

lige med andre Brugere og Hæstere af de omliggende til Clausholm's Hovedgaardstøt henhørende Jorder, men ogsaa er bleven behandlet lige med sidstnævnte Jorder under flere i Begyndelsen af dette Aarhundrede iværksatte dem vedkommende Foranstaltninger, navnlig en i 1814 med Hensyn til et tilfattet Møgelæg afholdt Taxationsforretning.

Det maa herefter i Forbindelse med hvad der iøvrigt foreligger antages, at titnævnte Jordlodder urigtigen ved den for Boldum Sogn i 1815 lagte Skoleplan ere medtagne som Embedsjord, ligesom og de senere Beneficiarer ifølge afsluttede Contracter have modtaget Jorden af Clausholm's Besidder som Leiejord, og kan saaledes hvad der af Skolevesenet, uden Samtykke fra Citantindens Side, er foretaget, støttet paa at ovennævnte Jorder ere Embedsjorder, ikke hindre, at hun nu, som Besidder af det Schilden-Tydske Fideicommiss, overfor de Indstævnte kjendes eiendomsberettiget til de omtvistede Jordlodder.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for alle Retter, og vil det Procurator Olsen tilkjendte Salarium være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør som Besidder af det Schilden-Tydske Fideicommiss være eiendomsberettiget til de under Sagen omhandlede Jordlodder paa Boldum Mark af Hartkorn 3 Skpr. 3 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 1 Rdl. Procurator Olsen tillægges i Salarium for Underretten 25 Rdl, som udredes af det Offentlige.

Den inbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Indstævnte, Besidderinden af det Schilden-Tydske Fideicommiss Fru Dppen-Schilden med Mand og Børge Major Dppen-Schilden, har under nærværende Sag i 1ste Instants saggivet Citanterne, Sognesforstanderflabet for Boldum og Ruud Sogne samt Skolelærer og Kirkesanger S. S. F. Pommerende i Boldum, til at høre Indstævnte kjendt eiendomsberettiget til 2 Jordlodder paa Boldum Mark, der efter den ældre Matricul vare ansatte ialt for 4 Skpr. $2\frac{2}{100}$ Alb. Ager og Egns Hartkorn, men i den nye Matricul ere ansatte under Matr. Nr. 1 A a og 1 A b for ialt 3 Skpr. 3 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb. Hartkorn, og hvilke Jordlodder i længere Tid have været brugte af Degnen i Boldum saavel forinden som efterat denne Bestilling blev omdannet til et Kirkesanger- og Skolelærerembede. Da Indstævnte ved Underrettsdommen

er i Forhold til Titanterne kendt eiendomsberettiget til de ommeldte Jordlobber, have Titanterne, der formene, at Jordlobberne tilhøre Skolelærer- og Kirkesangerembedet eller de nævnte Sognes Commune paa bemeldte Embedes Vegne, paaanfet Underretsbommen her for Overretten og paaftaaet sig frifundne for Indstævntes Tilfale i denne Sag, hvormod Indstævnte procederer til Underretsbommens Stadfæstelse.

Foraaavidt nu Indstævnte for Overretten har fremført, at hendes ommeldte Paaftand maatte være at tage til Følge allerede af den Grund, at Indstævnte eller det Fideicommiss, som hun besidder, maa ansees som Besidder af de omtvistede Jordlobber og at Titanterne derfor, naar de vilde gjøre nogen Ret til Eiendom derover gjæsbende, maatte have anlagt et Vindicationsføgsmaal eller dog et Contrasøgsmaal under Hovedsagen, da vil der, om end Fideicommisset ansees som nuværende Besidder af Jordlobberne, ikke heri kunne gives Indstævnte Medhold, eftersom det ommeldte Anbringende ligger udenfor Underretsproceduren.

Efter de under Sagen fremkomne Dplysninger have de ommeldte Jordlobber oprindeligen udgjort en Deel af den det nævnte Fideicommiss tilhørende Hovedgaard Clausholms Hovedgaardstæt og have tidligere ikke været særligen skylsfatte, men ere først i dette Aarhundrede efter Foranstaltning af Clausholms Besidder blevne særligen skylsfatte, og det er herpaa i Forbindelse med, at Jordlobberne efter Indstævntes Paaftand kun enten ved Fæste eller Leie af Clausholms Besidder have været overladte først Degnen og senere Skolelæreren og Kirkesangeren i Voldum til Brug, at Indstævnte fornemlig støtter sin Paaftand om, at de nu, da hun har op sagt det sidst indgaaede Leiemaal, maae ansees at tilhøre Fideicommisset og være til bettes Raadighed.

Det kan imidlertid ikke ansees tilstræffelig godtgjort, at den omtvistede Jord har været gjort til Gjenstand for Vortfæstning eller Ubleining af Clausholms Besidder til Kirkesangeren og Skolelæreren i Voldum sørend i Aaret 1829, da en afgaaet Kirkesanger og Skolelærer Graver under 28de October 1829 udstedte en Erklæring, der gif ud paa, at ligesom han havde afstaaet sit Embede som Degn og Skolelærer i Voldum Sogn til sin Søn E. Graver, saaledes afstod han ogsaa den ham hidtil overladte Brugsret af 4 Ekpr. 2³/₁₀₀ Alb. af Clausholms fri Hovedgaardstæt til Herfabet's frie Disposition, og ved en under 30te October 1829 oprettet Leiecontract mellem Indstævntes Mand og fornævnte E. Graver, der var beskiftet til Kirkesanger og Skolelærer i Voldum, erhøbt Sibstævnte først nu Leie paa 1 Aars Dpfigelse mod aarlig Afgift 4 Rdl., hvor- efter dette Forhold vedblev under E. Gravers Embedstid og under hans Eftermand, indtil der i Aaret 1839 blev opkastet Tvivl, om Skolelæreren var pligtig at svare denne Afgift, og den daværende Skolecommissiøn for Districtet udtalte, at den Intet kendte, som kunde berettigge Fideicommisset til at fordre Leie af denne Jord, der allerede ved den approberede Skoleplan af 22de April 1815 var tillagt Skolelæreren som Skolejord og steds af Kirkesangeren og Skolelæreren havde været benyttet som saadan indtil 1828. Under de derefter førte Forhandlinger paaftod Indstævnte, at Jorden tilhørte Fideicommisset og at den indgaaede Leiecontract med Skolelæreren var dennes Stilling som saadan uve-

kommende, hvorimod Skolecommissionen søgte at godtgjøre, at Jorden og idetmindste den største af de to Lodder, hvoraf den bestod, var Skolen eller Communen paa dennes Vegne tilhørende, uden at der kunde hvile nogen Afgift derpaa til Fideicommisset, og i en Skrivelse af 2den August 1843 fra det daværende kongelige danske Cancelli udtales dette, at det ikke skjønne, at der efter de fremkomne Oplysninger var Grund til at formode Andet, end at den i den approberede Plan saakaldte Skolejord tilhørte Clausholm og kun var i Skolens Besiddelse ved Leie, men at Sagen henhørte under Domstolens Afgjørelse. Der blev imidlertid efter Cancelliets Foranledning underhandlet mellem Forstanderskabet, for hvilket Indstævnte Major Oppen-Schilden da var Formand, og Fideicommisset om Sagens Afgjørelse i Mindelighed og Jorden blev leiet til Skolelærerembedet i 1844, uden at dog Forstanderskabet erkjendte Fideicommissets Egenbomsret til Jorden, men ved Udsøbet af de 10 Aar, for hvilke Indstævnte paastod at dette Leieforhold var indgaaet, lod Indstævnte Leieaalet opsigte til Fratrædelse til 1ste November 1854, uden at dog Citanterne anjaae sig pligtige til at fratræde Jorden, som efter Proceduren maa antages fremdeles at have i Brug af Skolelæreren, hvorefter Indstævnte lod anlægge nærværende Sag.

Af det, der er foregaaet, efterat der i 1839 var reist Tvivl om Fideicommissets Ret til at hæve Afgift af Jorden eller at disponere derover, kan der, hvad ei heller af Indstævnte er paastaet, ikke udledes Noget til Styrke for Indstævntes Paastand, og den af den afgaaede Skolelærer Graver i 1829 udstedte Erklæring om, at han afstaaer Brugsretten til Herfskabet, kan ligesaa lidt som den med hans Søn og Eftermand i Embedet indgaaede Leiecontract i og for sig afgive Beviis for, at Jorden ikke tilhørte Skoleembedet eller Communen paa dennes Vegne, hvilket ogsaa gjælder, forsaavidt den senere Skolelærer har svaret Leie til Indstævnte, efterdem disse som Beneficiarier ikke kunde forbinde Embedet eller ved deres Forhold tilintetgjøre dets Rettigheder.

Indstævnte har nu vel paastaet, at den ommeldte Jord stedsse kun har været overladt Degnen eller Skolelæreren til Brug som en denne personlig indrømmet Naadighed og uden at han kunde gjøre Forbring derpaa som et Embeds- emolument, samt at det isøvrigt ogsaa maatte antages, at Jorden tilhører Fideicommisset, og har i saa Henseende henviist til et i 1735 den daværende Degn i Bøldum meddeelt Fæstebrev fra Clausholms Besidder paa et Gadehuus med tiliggende Jord samt til, at det i den Fordebog, som er vedhæftet et i Aaret 1800 meddeelt Skjøde paa Clausholm med Gods, er anført, at Degnen Fr. Graver svarer 2 Mk., ligesom han og har paaberaabt sig, at Jorden er indbefattet under Clausholms Hovedgaardstaxt og at dennes Besidder tidligere har svaret Skatterne deraf, og at den ved den foretagne særlige Skjedsætning og Hartfornsregulering er bleven betragtet som hørende til Hovedgaarden; men det er af Citanterne benægtet, at Fæstebrevet af 1735 angaaer den her omtvistede Jord, uden at denne Benægtelse kan anses afbeviist, og en lige Benægtelse have de og fremfat med Hensyn til den ommeldte Ansørgel i Fordebogen, hvortil kommer, at den ved Fæstebrevet af 1735 betingede Afgift er større end den i Fordebogens ommeldte Ansørgel nævnte Afgift, og det fortjener derhos og at bemærkes, hvad

Citanterne have anført, at den i Fordebogen nævnte Afgift, forjaavidt den angaaer den her omtvistede Jord eller en Deel deraf, muligens har været Vederlag for Skatterne, eftersom disse ikke særligen kunde beregnes af den her omtvistede Jord, da denne ikke paa den Tid var særligen skylbsat, ligesom ei heller Anførselen i Fordebogen giver nogen Oplysning om, for hvilken Jordlod den for Degnen Fr. Graver anførte Afgift erlagdes eller med hvilken Hjemmel den krævedes. Forjaavidt Indstævnte derhos, som meldt, har paaberaaet sig den foregaaende særlige Skylbsætning af Jorden og Hartkornsreguleringen, hvorved Jorden er anseet at høre til Clausholm, samt at denne Gaards Besidder tidligere har svaret Skatterne, da kunne disse Foretagender som eenfaldigen udsøgte fra Fideicommissets Side ikke i og for sig begrunde sammes Eiendomsret, og det er ikke oplyst, at der i Anledning af disse Foranstaltninger er af vedkommende Autoriteter paa Skolebænsens eller Communes Vegne afgivet nogen Erklæring eller gjort nogen Indrømmelse, som kan begrunde Indstævntes Paastand, hvorhos det, forjaavidt det er oplyst, at den daværende Skolelærer har været varslet i Anledning af den til Brug ved Hartkornsreguleringen afholdte Taxationsforretning, uden at han har fremsat nogen Indsigelse imod at Jorden ansaaes at tilhøre Clausholm Hovedgaard, maa mærkes, at denne, hvad ovenfor er anført, ikke som Beneficiarius kunde paabræge Embedet nogen Forpligtelse. At Jorden har henhørt under Clausholms Hovedgaardstaxt kan heller ikke afgive noget Beviis for, at den selv er vebbleven at tilhøre denne Gaards Eier eller Besidder som Eiendom, eller være tilstrækkelig til, at denne nu kan vinde Jorden tilbage til fri Disposition. Det er nemlig, som foransført, erkjendt, at Jorden fra ældre Tid af har været brugt af Degnen, saavel førend dette Embede omdannedes til et Kirkefanger- og Skolelærerembede, som efter den Tid, og foruden at nu Formobningen saaledes, under Mangel af Oplysning om, at Forholdet har været et andet, nærmest maa være for, at denne Brug er skeet paa Embedets Vegne og ikke som en hver enkelt Skolelærer indrømmet personlig Rettighed, bestrækes dette ogsaa ved Sagens øvrige Oplysninger, i hvilken Henseende maa mærkes, at efter en under Sagen fremlagt Udskrift af den saakaldte Herredsbog for Galthen Herred er deri indført en Indberetning af 1ste Juni 1690 fra den daværende Degn i Voldum og Rind Sogne om dette Embedes Indtægter, hvori under Nr. 4 anføres: „Degneboligen som jeg paaboer er af Hans Høisirevelige Excellence mig nu nyligen af Naabe efter Lovens bevilget fri“, og for Aaret 1772 er indført en Indberetning af 2den Juli 1772 fra daværende Degn Willads Øvst, hvori det hedder, at der „til Voldum Degnekald er af forrige Herstaber ved Clausholm tillagt 1 Stykke umatriculeret Jord i den østre Mark, Degnens Skovlands Hald kaldet, er Skovjord, som er ringe og næsten uduelig, kand regnes for 2 Ldr. à 2 Ldr. 4 Strp. Edbeland“, og ligesom den her betegneede Lod efter et under Sagen fremlagt Kort og de øvrige Oplysninger maa antages at være identisk med den største af de 2 Lodder, hvoraf den her under Sagen omtvistede Jord bestaaer, saaledes ere ogsaa begge de omtvistede Jordlodder, som foran anført, i den approberede Skoleplan af 22de April 1815 henregneede til Skolens Embedsjord uden nogen Bemærkning om, at Eiendomsretten derover tilkom Clausholms Hovedgaards

Besidder; og naar paa den ene Side hensees til, at Skolepatronatet henlaa til Clausholms Hovedgaard's Besidder, og paa den anden Side tages i Betragtning, at det ikke er oplyst, at der, navnlig da den anførte Indberetning af 1772 afgaves, henlaa anden Embedsjord til Degneembedet end den Løb, der er betegnet i Indberetningen og — som meldt — maa antages at være identisk med den største af de omtvistede Løbder, maa det antages, at Brugen af denne Løb i lang Tid tilbage har været Degnen overladt paa Embedsvegne. Herefter kan den Omstændighed, at der som Følge af at Løbden er en Deel af Clausholms Hovedgaardstørt maa være en Formodning for, at Eiendomsretten dertil tidligere tilkom Clausholms Hovedgaard's Eier, ikke afgive Beviis for, at dette Forhold er forblevet usorandret eller at Eiendomsretten endnu tilkommer bemeldte Hovedgaard's Eier eller Besidder, men det maatte, for at dette sludde kunne gjøres gjældende, paaligge Indstævnte at føre Beviis for, at den paa Degne- og Skolelærerembedets Vegne udøvde Brug af Jorden kun har fundet Sted som Følge af et Fæste- eller Leieforhold. Et saadant Beviis er nu ikke ført, og som Følge heraf vil Indstævntes Paastand om at kjendes eiendomsberettiget til den omtvistede Jord ikke kunne tages til Følge, hvorhos bemærkes, at forsaavidt enkelte af Sagens Oplysninger kunne synes at tale for, at det kun er den største af de omtvistede 2 Jordløbder, der i tidligere Tid er brugt af Degnen paa Embedsvegne, og der saaledes kunde være Spørgsmaal om, hvorvidt Indstævnte kunde tilkomme Eiendomsret til den mindre Jordløb, er der ikke fra Indstævntes Side fremhævet, at nogen af de nævnte Jordløbder har staaet i et forskjelligt Forhold, og der er ei heller i saa Henseende gjort nogen speciel Paastand fra Indstævntes Side.

Citanterne ville efter det Foransførte være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne ville være at ophæve, og det Citanternes i første Instants beklædte Sagfører ved Underrettsdommen tilkjendte Salair saavel som Salairret til den for dem her for Retten først beklædte Sagfører, der under Sagens Behandling er afgaaet ved Døden, og til den senere beklædte Sagfører, der bestemmes til 20 Rd. til hver, bliver at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling ved Underretten og den befalede Sagsførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted og det til Sagen hørende stemplede Papir er her for Retten rigtigheden forbrugt.

Fredagen den 15de April.

Nr. 164.

Statsraad Salicath

contra

Karen Marie Frederiksdatter, Hans Frederiksens Hustru
(Defensor Liebe)

der tiltales for Hoer, Varnefodsel i Dolgemaal og for at have ombragt sit Barn.

Holsteinborg Birkis Extrarets Dom af 5te Novbr. 1858: „Arrestantinden Karen Marie Frederiksdatter af Klatterhuset bør at miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage; saa bør hun og at udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Koch 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Briiel 4 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Martz 1859: „Birkfingsdommen bør ved Magt at staade. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sorgenfen og Schack, betaler Arrestantinden Karen Marie Frederiksdatter, Hans Frederiksens Hustru, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Holsteinborg Birketing hertil indankede Sag er det ved egen Tilstaaelse og hvad der ibrigt er fremkommet tilstrækkeligt oplyst, at Arrestantinden Karen Marie Frederiksdatter, der er gift med Nøgter Hans Frederiksen paa Hjurendal, da hun mærkede, at hun udenfor Ægteskabet var bleven besvangret, har af Genlyh til sin Mand og af Bekymring for, hvorledes hun skulde ernære flere Børn end dem, hun allerede havde, besluttet at skjule Svangerskabet og aflive det Barn, hun maatte føde, uden at hun dog vil have lagt nogen Plan eller tænkt sig nogen Maade, hvorpaa dette skulde foregaae. Under Svangerskabet har hun vel engang paa Anledning vedgaaet dette for sin Moder og 2 Koner, men hun tilføiede usandfærdigen, at hun aldrig havde mærket Liv hos Barnet, og at hun troede, at det tærede fra hende igjen. Ellers og navnlig for sin Mand har hun nægtet at være frugtommelig. Da hun mærkede, at Fødselstiden var forhaanden, forlod hun sin Etue og gik ud i et i Gavlen af Huset værende Tørverum, hvor hun, siddende paa Gulvet ene og i Mørke, i en næsten tilbageliggende Stilling bragte et levende Drengbarn til Verden, som hun, efterat have overrevet Navlestrengen, tildækkede med større og mindre Tørvestykker, hvilke hun trykkede med sine Hænder fast om Barnet, hvorefter hun forlod Stedet i den Tanke, at Barnets Liv maatte være ophørt ved denne Fremfærd. Den følgende Dag fremtog hun Barnets Liig af Tørvehøjen for senere at nedgrave det.“

Det fremgaaer af de obducerende Lægers Erklæring, at Barnet har været fuldbaaret, modent og skiftet til at fortsætte Livet, og saavel deraf som af det

fongl. Sundhedscollegii under Sagen afgivne Erklæring, at det er antageligt, at Barnets Død er bewirket ved Arrestantindens forommelbte Virksomhed, og da der ikke er Grund efter det Fremkomne til at ansee hende for uilreguelig, maa det billiges, at hun, der er 34 Aar gammel og ikke findes forhen straffet, ved Underrettens Dom af 5te Novbr. f. A. er anseet med den i Lovens 6—6—7 fastsatte Straf, og at den Straf derved er anseet absorberet, som hun har forstybt for den hende under Sagen overbeviste Hoerforbrydelse. Da Bestemmelserne om Actionens Omkostninger, berunder Salairerne til Underretsfagførerne, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele blive at stadfæste“.

Mandagen den 15de April.

Nr. 2.

Profesør **P. Hjort** (Selv)

contra

Redacteur **C. Ploug** (Advocat Brock)

angaende trykte Injurier.

Landsover. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 5te Octbr. 1857: „De ovenfor som fornærmelige for Citanten, Redacteur C. Ploug, udhævede Udtryk bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Profesør P. Hjort, for sit hermed brugte Forhold til Kjøbenhavns Fattigvæsen's Hovedkasse bøde 100 Rdl., men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 25 Rdl. Det Bdomte at ndredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kjendes for Act:

Landsover. samt Hof. og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Institskassen betaler hver af Parterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „I en i Flyveposten Nr. 179 for den 4de August 1856 indrykket Artikkel har Indstævnte, Profesør P. Hjort, ved at omtale Citanten, Redacteur C. Ploug, blandt Andet yttret:

„Men først er dog den Gaade at Hr. Ploug føler sig stolt af, at hans Sagacitet i flere Tilfælde har været paa det rigtige Spor for mit Vedkommende, uagtet den Dom, som Hof- og Stadsretten den 3die April 1854 læbde mig og ham imellem, just viser, hvilke stemme og ufattelige Vidspor hans Gjøttelyst og Forsølgelseslyge vare komne paa, saa at endog saa Netten erklærede, at saaban min Betegnelse af hans Tale, som „grov Bagvaskelse, dum Løgn, nedrig Løgn, ondskabsfuld Løgn“, maatte Hr. Ploug finde sig i“.

Citanten, der formener, at de sidstnævnte Udtryk ved den nævnte Dom bleve mortificerede, har i Anledning af Indstævntes fornævnte Ytringer paa-
staaet ham anseet efter Lovens Strengthed for ikke blot at have gjentaget hine ærerøvrige Sigtelser, men endog saa at have gjentaget dem med Tillæg, at han af Domstolene er kjendt berettiget til denne Gjentagelse.

Endvidere har Citanten paaanket som fornærmelig for sig en Artikel, der findes i samme Blads Nr. 198 for den 26de August f A., hvori Indstævnte, efter blandt Andet at have omtalt, at om visse Ytringer af ham om litteraire Handlinger af Ploug, hvilke Ytringer denne havde paataalt som fornærmelige, havde Netten ved Dommen af 3die April 1854 erklæret, at Indstævnte ikke kunde drages til Ansvar for dem, siger: „Disse Domme af mig ere altsaa fastslaaede i vor politiske Literaturs Registre, „de sidde“ nu engang, som Udtrykket lyder i Duellen om Hug, der ramme“; og endvidere: „Publicum kjender saaledes endnu ikke denne Publicist i hans Fuldstændighed, thi hertil hører de Skjønpletter . . . som det danske Blik dog maa see igjen at faae Die paa. De sidde der altid og kunne hverken vidstes eller vadstes af“. Der omtales nu Citantens saakaldte Udmærkelstegn, og hedder det: „Foran paa Hjelmten sidder Inscriptionen „Grove Bagvaskelser“, tilhøre en anden „Dum Løgn“, tilvenstre ligeledes „Nedrig Løgn“ og bagi den længste, „Ondskabsfuld Løgn“. Ibet Artiklen fortsættes i samme Zone, foreslaaer den endvidere til Indskrift i Citantens Drødensstjerne „Insam og taabelig Løgn“ og i Arelskjærket „latterlig Løgn“, idet den anfører Ytringer af Citanten om Indstævnte, hvorpaa den angiver, at disse toende sidstnævnte Betegnelser passe.

For de i denne Artikel forekommende Sigtelser og Skjældsord har Citanten ligeledes paaastaaet Indstævnte anseet efter Lovens Strengthed. Endvidere har han paaastaaet Mortification af samtlige de under Sagen paataalte fornærmelige Udtalelser samt Indstævnte tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte berimod procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Hvad nu først angaaer Artiklen i Flyvepostens Nr. 179, vil Citantens Paaastand ikke kunne tages til Følge.

Ved Udtrykket Citantens „Tale“ er der nemlig ikke Høie til, som Citanten formener, at forstaae den Tale, Citanten i Almindelighed fører, men kun den Tale o: de Ytringer, hvormed der var Spørgsmaal under den ved hiin Dom afgjorte Sag, og Indstævnte findes saaledes ikke at have udsagt Andet, end hvad der maa antages hjemlet i bemeldte Dom, ved hvilken Citanten ikke

opnaaede, efter sin berom neblagte Paaftand, at faae Mortification paa de ovenfor refererede Udtryk, med hvilke Indstævnte havde betegnet forskjellige fra Citanten hidrørende og under hiin Sag omhandlede Udtalelser; thi naar Citanten formener, at Betegnelserne: „grov Bagvaskelse oc.“ ere under hiin Sag mortificerede derved, at Citanten ved Dommen fik Paaaguet Løgnier og Værfjænder mortificeret, er denne Formening ikke stemmende med Dommens Indhold. Forsaavidt denne Deel af Sagen angaaer, vil Indstævnte altsaa efter sin berom neblagte Paaftand blive at frifinde for Citantens Tiltale.

Derimod maa Citanten gives Medhold, naar han formener, at Indstævnte ikke har været berettiget til, som skeet er i Nr. 198 af Bladet Flyveposten for 1856, at give en Skilbring af Citanten, hvori denne fremstilles hørende som Skjønpletter, der sidde der altid og kunne hverken vidstes eller vabstes af, Indstæftrerne: grov Bagvaskelse, dum Løgn, nedrig Løgn, ondskabsfuld Løgn, infam og taabelig Løgn, latterlig Løgn; thi saadan Characteriseringen, hvorved Citanten har Ret i, at han maa ansees betegnet som Løgner og Værfjænder, er hverken hjemlet i Dommen eller i de specielle for enkelte af Betegnelserne af Indstævnte paaberaabte Omstændigheder.

Efter Citantens Paaftand ville altsaa disse Udtryk være at mortificere og Indstævnte for sit dermed brugte Forhold at ansee efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 1. med en Mulct til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, der bestemmes til 100 Rdl.

Processens Omkostninger findes Indstævnte at burde tilsvare Citanten med 25 Rdl.

Det fornødne stemplede Papir er under Sagen forbrugt“.

Nr. 161.

Justitsraad Bunken
contra

Maren Cathrine Hansdatter, Johan Mikkelsens Hustru
(Defensor Brock)

der tiltales for Lhveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Novbr. 1858: „Tiltalte Maren Cathrine Hansdatter, Dagleier Johan Mikkelsens Hustru, bør henfattes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Alle af Actionen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Knudsen 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Tommerup 3 Rdl., udredes af Tiltalte. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Marts 1859: „Tiltalte Maren Cathrine Hansen af Odense, Dagleier Johan Mikkelsens Hustru, bør henfattes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. I Henfende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at

stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Secretair Schönberg og From, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Odense Byes Extraret den 19de November s. A. paakjendte Sag er Tiltalte Maren Cathrine Hansen ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist den 1ste October s. A. paa Markedet i Odense at have gjort sig skyldig i tvende Lømmetyverier, idet hun har frastjaalet Ane Elisabeth, Tømmersvend Peter Nielsens Hustru, en Specie og Ane Jørgensdatter, Sømmand Poul Jonas Hansens Hustru, en til 8 Sk. vurderet Tegnebog, indeholdende 7 Rdl. 1 Mk. 2 Sk., hvilket imidlertid Alt er kommet tilstede og tilbageleveret de Bestjaalne.

Da Tiltalte, der er født den 27de Juli 1823, efterat hun ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 27de September 1845 var for Tyveri bleven straffet med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Høiestretsdom af 6te Januar 1854 er bleven anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 21 og 13 som for anden Gang begaaet Tyveri med en Straf af 18 Maanedes Forbedringshuusarbejde, vil hun nu være at ansee efter bemeldte Forordnings § 15 som for 3die Gang begaaet Tyveri, og skønnes herefter Straffen passende at kunne fastsættes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Underretsdom, hvorved Tiltalte er bleven anseet med 3 Aars Forbedringshuusarbejde efter samme Forordnings §§ 13 og 22, være at forandre, hvorimod bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende de Tiltalte paalagte Actionsomkostninger, og derunder Størelsen af de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, billiges, iøvrigt vil være at stabsæfte."

Nr. 170.

Advocat Brock
contra

Ellen Marie Gjeding, født **Jørgensen** (Defensor Bungen) og
Christiane Marie Kørshen (Defensor Liebe)

der tiltales, Forstnævnte for Tyveri eller Hæleri og Sidstnævnte for Hæleri.

Middelfart Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Decbr. 1858: „Arrestantinden Ellen Marie Gjeding, født Sorgenen, og Tiltalte Christiane Marie Kørshen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage; saa bor de og in solidum udrede saunklige af denne Sag, deres Arrest og Dommens Execution lovkigen flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Proveprocurator Schmidt af Middelfart og Defensorerne, Procurator Møller af Middelfart og Proveprocurator Møller af Bogense 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Martz 1859: „Arrestantinden Ellen Marie Gjeding, født Sorgenen, bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Christiane Marie Kørshen af Middelfart bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. I Hensende til Actionens Omkostninger bor Underretsdommen ved Magt at staunde. I Salair til Actor og Defensorerne ved Overretten, Procuratorerne Schack, Kraft og Bang, betaler Arrestantinden og den Tiltalte in solidum 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaukede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at staunde. I Salarium til Advocat Brock, Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hekker det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Middelfart Kjøbstads Extraret den 4de December sidstleden paa kjendte Sag, hvorunder Arrestantinden Ellen Marie Gjeding, født Sorgenen, og Tiltalte Christiane Marie Kørshen af bemelte Kjøbstad ere actionerede, den Første for Tjveri eller Hæleri, den Sidste for Hæleri, maa det ved Arrestantindens med hvad der isvrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse anses godtgjort, at hun har været i Besiddelse af et af Bestjaalne til 8 Mark burderet Lagen, som Gjæstgiver Maken af Kongebrogaarden samt dennes Hustru have beediget at være dem tilhørende og dem frakommet imod deres Vidende og Villie Matten mellem den 5te og 6te September f. A., og hvilket Lagen hun har solgt til Tiltalte Kørshen, og er Sidstnævnte paa samme Maade overbevist at have tilkjøbt sig sa-

genet af Arrestantinden for 2 Mark og nogle Fødevarer, uagtet hun havde Mistanke om, at denne ei var kommen i Besiddelse af det paa lovlig Maade.

Ved den indankede Dom er Arrestantinden, der vedholdende har paaftaaet at have faaet Lagenet i Betaling for et en Karl, der dengang var i Magens Tjeneste, i Karlens Kammer paa Kongebrogaarden tilstøbet Samleie, et Andringende, der, efter hvad der i saa Henseende er oplyst, ikke ganske kan forkastes, anseet for Hæleri og Straffen herfor, da hun, der er født den 23de Februar 1821, ved Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 3die August 1857 for 1ste Gang begaaet Tyveri og for bedrægeligt Forhold er anseet med 60 Dages simpelt Fængsel, i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 25 og 22 bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ligesom Tiltalte Kørtschen, der er født den 25de Mai 1826 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ved den indankede Dom er anseet for 1ste Gang begaaet Hæleri med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Naar imidlertid henses til, at der ikke under Sagen har kunnet tilveiebringes noget Eiendomsbeviis med Hensyn til det ommeldte Lagen, og at Arrestantinden vedholdende har forklaret, at hun ikke havde ringeste Mistanke om, at den paagjældende Karl var uberettiget til at disponere over det Lagen, som hun paaftaaer at han gav hende, ligesom hun paa Grund af Mørket ikke vil have seet hvor han tog det, skjønner Overretten ikke bedre, end at Arrestantinden maa blive at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale. Ei heller vil Tiltalte kunne dømmes ligefrem efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, da det ikke er tilstrækkeligt oplyst, at et Tyveri har fundet Steb med Hensyn til det omhandlede Lagen; men da Tiltalte, som anføret, har vedgaaet, at hun nærede Mistanke om, at Arrestantinden ikke paa lovlig Maade var kommen til Lagenet, og navnlig tænkte sig, at den paagjældende Karl, under Forudsætning af, at Arrestantindens Fortælling om den Maade, hvorpaa hun var kommen i Besiddelse af Lagenet, var sand, rimeligviis havde disponeret over et hans Husbonde tilhørende Lagen, vil hun dog ikke kunne undgaae Strafsansvar, der findes efter Analogien af den citerede Lovbestemmelse at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage“.

Nr. 157.

Advocat Liebe

contra

Daniel Warner (Defensor Bunken)

der tiltales for Manddrab.

St. Thomæ Extrarets Dom af 22de Decbr. 1858: „Arrestanten Daniel Warner bor hensættes til Arbeide i Forbedringshuset i 5 Aar; saa udreder han og alle af hans Arrestation og nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger. Efter udstaaet Straf vil Arrestanten ved Politiets Foranstaltning være at bringe ud af Landet. At efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Den bestindiffe Landsøverrets Dom af 19de Jan. 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 bestindiffe Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende ved St. Thomæ Byting den 22de f. M. paafjendte Sag tiltales Arrestanten Daniel Warner for Manddrab.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, de afgivne Forklaringer og isørigt oplyste Omstændigheder er det tilstrækkeligt bevist, at da der om Aftenen den 3die November sidstleden var opstaaet Trætte imellem Regeren Price og et i et Værelse ved Siden af Arrestantens boende Frucutimmer Cathrine Grame, hvilken Trætte endte med at Price, da hun havde lukket sin Dør, kastede Steen imod Huset, aabnede Arrestanten først sin Gadedør og derpaa et Bindue til Gaden, hvori han stillede sig, for at see, hvad der foregik. Han raantes da af en Steen, som Price kastede, over det høire Zienbryn, saaledes at han tilføiedes et Saar, der vel ikke var betydeligt, men bløbte stærkt, hvorpaa han strax løb ud af Døren, raabende „hvor er Price“. Denne kom frem, spørgende, hvad der var paafærde, og Arrestanten greb ham da med den venstre Haand i Armen, trækkende ham efter sig saae Fod ind i Stuen, hvor han med den høire Haand greb efter sit Skomagerværktøi, der laae paa en fremspringende Tværhjelle, som tjente til Hylde, fik fat i en Kniv og tilføiede Price dermed et Stik i Halsen, hvorraa denne styrtebe strigende ud af Døren, og, efterat have løbet omtrent 50 Skridt ned ad Gaden, faldt om og kort efter døde. Det af Landpysicus med tvende andre Læger afgivne visum repertum erklærer Prices Død at være en ligesvem Følge af det ham bibragte Saar.

Arrestanten har forklaret, at det ikke var hans Forsæt at dræbe Price, med hvem han aldrig har havt noget Ubestaaende, men at han i sin Harm over det han tilføiede jernertelige Steenkast tilføiede at tilføie Price et lignende Dube; han har tillige udfagt, at da Blodet flød ham selv ned over det høire Die, saae han ikke nøie, hvor han traf, samt at han, da han udstrakte Haanden efter Værktøiet, egentlig havde til Hensigt at tage en Hammer, men hans Haand møbde Kniven, og han tog den.

Efter denne Arrestantens Forklaring, hvis Rigtighed der ikke er Grund til at brage i Tvivl, maa hans Gjerning betragtes som Resultatet af en siebliffelig opbrusende Hestighed, og da tillige Price, der, skjøndt han ikke tilsigtede at træffe Arrestanten, dog ved sit Forhold foranledigede det Skete, ikke kan anses for sagesløs, findes Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 2 sammenholdt med § 4, dog at han, der er 24 Aar gammel og ikke vides hidtil at have gjort sig skyldig i nogen Voldsomhed eller anden Ulovlighed, antages at kunne affone sin Brode med Forbedringshuusarbejde i 4 Istedetjor, som ved Underrettsdommen bestemt, 5 Aar. Med denne Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger og om at Arrestanten efter udsaaet Straf udføres af Landet visalbes, være at stabsæste".

Nr. 168.

Statsraad Liebenberg

contra

Ellen Kirstine Christensdatter Marckmann (Defensor Salicath) der tiltales for Tyveri.

Konoe Kjøbstads Eyrerets Dom af 15de Marts 1859: „Tiltalte Ellen Christine Christensdatter Marckmann bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorblaudt Salair til Actor, Procurator Ipsen 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Fog 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Reterss Domme og de indankede Domes Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 s. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenbalste Boghaandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 10.

Den 13de Mai.

1859.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 18de April.

Nr. 168.

Statsraad Liebenberg

contra

Ellen Kirstine Christensdatter Marckmann (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Bornholms Amtmandskabs Ordre af 22de forrige Maaned tiltales Tiltalte Ellen Christine Christensdatter Marckmann under nærværende Sag for Tyveri, og er det ved Tiltaltens egen Tilstaaelse, som stemmer med de forsvorigt oplyste Omstændigheder, tilstrækkeligt godtgjort, at hun enten Jule- eller 1ste Juledags Aften sidsteleden, da hun hentede Vand fra en Brønd i Snebker Kjempes Løkke, saae en Skovl med Jernblad at staae op til Vager H. Didrikssens Væggerede, hvilken hun bemægtigede sig, og efterat have havt den i sin Bopæl i nogen Tid, folgte hun den 2den forrige Maaned til Sveuskæren Peter Thornqvist for 12 Sk. Skovlen, som er vurderet til 3 Mk., er tilbageleveret Bestjaalne, som ikke har Krav paa yderligere Erstatning. Tiltalte, som er født den 22de April 1820 og ikke findes tidligere at være tiltalt eller straffet, vil saaledes nu blive at straffe for Tyveri første Gang begaaet efter § 1 i Forordningen af 11te April 1840, da dette Tyveri ikke efter den stjaalnes Gjenstands Bestaaelse, uagtet dens ringe Værdi, kan henføres under Bestemmelserne i § 30 i den oven citerede Forordning. Saavel paa Grund af det Stjaalnes ubetydelige Værdi som Maaden, hvorpaa Tyveriet er forsvøet, og samtlige øvrige oplyste Omstændigheder vil Tiltalte blive at idømme minimum af den i § 1 af Forordningen af 11te April 1840 bestemte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød“.

Tirsdagen den 19de April.

Nr. 155.

Justitsraad Bunghen

contra

Rasmus Eriksen (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Meened, Falsk, Bedrageri, Udstedelse af en falsk Attest og for at have forledet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Febr. 1859: „Arrestanterne Rasmus Eriksen og Hans Olsen bor straffes, den Første med Forbringshunsarbejde i 6 Aar og den Sidstnævnte med Fængsel paa Baud og Brød i sex Gange fem Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne d'Auchamp og Justitsraad Dahl, 10 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Eriksen med $\frac{5}{6}$, dog at Arrestanten Olsen deraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{3}$, og af Arrestanten Olsen med $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Rasmus Eriksens Bedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Rasmus Eriksen og Hans Olsen, der ere langt over criminel Lavald og ikke sundne forhen straffede, tiltales under nærværende Sag, den Første for Meened, Falsk, Tyveri eller Bedrageri, for at have forledet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten samt til at udstede en ham vitterlig uvirrig Attest, og den Sidste for Meddeelsagtighed i Tyveri eller Bedrageri o. s. v.“

Forsaavidt Arrestanten Eriksen sigtes for Meened, da er det af ham vedgaaet, hvad der ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han, efterat en imod ham af Arbeidsmand Søren Andersen for Overfald anlagt Sag ved nærværende Rets Dom af 23de Marts forrige Aar havde faaet det Udsald, at han frifandtes for Klagerens Tiltale, dersom han edelig benægtede at have den 10de October 1857 slaaet ham, hvorimod han i modsat Fald idømtes en Mulct af 25 Rdl. og 10 Rdl. i Erstatning for Svie og Emerte, har den 17de April næstefter fremskillet sig for

Retten og aflagt Eden, uagtet han, som nu vedgaaet, havde den nævnte 10de October om Aftenen i Forening med Arrestanten Olsen slaaet Søren Andersen saaledes, at denne blodig og forslaaet maatte forlade sit Logis hos Arrestanten Eriksen og Dagen efter blev indlagt paa Høspitalet.

Arrestanten Eriksen er endvidere paa samme Maade overbevist at have, da en Vest under det nævnte Overfald var bleven revet af Søren Andersen og efterladt paa Eriksens Bopæl, beholdt 2 Rdl., som hans Børn efter hans Forklaring have fundet paa Gulvet og som han antog at være faldne ud af Vesten, i hvilken de efter Søren Andersens Udsagn ogsaa have været, og deraf givet Arrestanten Olsen den ene.

Fremdeles er det godtgjort at Arrestanten, der havde solgt Søren Andersen et Uhr paa Credit for 6 Rdl., og som Beviis for dette Tilgodehavende hos ham havde modtaget en Seddel, saalydende: „at jeg Søren Andersen Er skyldig 6 Rd. skriver Segz Rigsbankdaler til N. Eriksen — Søren Andersen“, har uden dennes Vidende og Willie skrevet et Sextal foran 6 og efter „Segz“ tilføjet „og tres“, saaledes at den kom til at lyde paa 66 Rdl., hvorefter han, der vilde gjøre dette Document gjældende imod Søren Andersen, har gjort Aftale med Arrestanten Olsen om, at denne med sit Navn skulde underskrive en Attest, der gik ud paa, at Olsen havde paahørt, at Søren Andersen havde vedgaaet at være Arrestanten Eriksen det nævnte Beløb skyldig, og som skulde afsenyttes som et Vidnesbyrd i Retten, Alt uagtet Arrestanten Eriksen dengang Intet havde tilgode hos Andersen, men endog skyldte denne et Beløb af 80 Rdl., hvorhos Arrestanten under en imod ham af Andersen til Betaling af det sidstnævnte Beløb anlagt Sag har foreviist det forfalskede Document for den, der i Retten mødte paa Søren Andersens Begne, som Beviis for, at Andersens Forbring maatte være urigtig, idet Arrestanten havde Penge tilgode hos ham, hvorimod der Intet findes oplyst om, at den udfærdigede urigtige Attest, der ikke er kommen tilstede under Sagen, er bleven afsenyttet af Arrestanten Eriksen eller paa hans Begne. Hvad endelig angaaer Sigtelsen for at have forledet en Anden til falsk Forklaring for Retten, da er det vel af Arrestanten vedgaaet, at han har truffet Aftale med Arrestanten Olsen om, at de, naar de i Anledning af Overfaldet paa Andersen skulde møde i Retten, gjensidigt skulde nægte hinandens Deelagtighed deri; men han har tillige nægtet at have forledet Olsen til at afgive urigtig Forklaring og paaftaaet, at det var Olsen, der først anmodede ham om at holde ham udenfor Sagen.

Hvad nu angaaer den Straf Arrestanten Eriksen har forskyldt, da findes han ikke at kunne paadrages noget Ansvar for det sidst ommeldte Forhold, allerede af den Grund, at han ikke mod sin Venægtelse er overbevist at have forledet Olsen til at afgive den urigtige Forklaring i Retten, som findes i det den 22de Juni forrige Aar ved Falsters Birk's Politivet optagne Forhør, hvorimod han for de øvrige ham overbeviste Forbrydelser vil være at ansæe efter Forordningen af 15de April 1840 § 8, cfr. § 1, Forordningen af 11te April 1840 § 1, samme Forordnings § 66, cfr. §§ 64 og 60, samt efter Lovgivningens Analogi,

og findes Straffen i det Hele at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar.“.

Nr. 169.

Justitsraad Bungen
contra

Frederik Carl Christian Lorenzen og Hans Peter Rind
(Defensor Liebenberg)

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 15de Marts 1859: „Arrestanterne Frederik Carl Christian Lorenzen og Hans Peter Rind bør straffes, den Førstnævnte med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder og den Sidste med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage saamt, Een for Begge og Begge for Een, betale i Erstatning til Ane Sørensdatter 12 Rdl.; saa udrede de og paa lige Maade Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hæckscher og Delbanco, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Liebenberg for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Frederik Carl Christian Lorenzen og Hans Peter Rind, af hvilke den Første er født den 25de Juni 1841 og den Sidstnævnte den 5te Marts 1840 og som ere dømte, Lorenzen ved Aalborg Kjøbstads Exræters Dom af 14de April 1857 efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 29 til 15 Slag af en Røtting, og Rind ved denne Rets Dom af 24de Januar 1854 efter samme Forordnings § 26 til at straffes med Niis, ere under nærværende Sag ved de af dem afgivne Tilstaelsler og de isøvrigt tilveiebragte Dplysninger overbeviste at have Mandagen den 24de Januar dette Aar frastjaalet Ane Sørensdatter 19 Rdl., hvilket de forøvede paa den Maade, at Lorenzen, efterat Arrestanterne vare blevne enige om at begaae Tyveri, gik op paa hendes Kammer, hvortil han under et urigtigt Føregivende havde erholdt Nøglen udleveret af hende, og bortstjal der af en

med en falsk Nøgle aabnet Kiste Pengene, medens Rind, som ubekjendt med Localiteterne, blev staaende i Porten til Stedet, hvorefter de deelte de stjaalne Penge.

Som en Følge af det saaledes Anførte ville Arrestanterne nu være at ansæe efter den oven citerede Forordning, Lorengen efter sammes § 13 og Rind efter § 1 civ. § 21, og findes Straffene at burde bestemmes for den Første til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes og for den Sidste til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos de, Een for Begge og Begge for Een, ville have at udrede i Erstatning til Vestjæerne 12 Rdl.“.

Nr. 159.

Statsraad Liebenberg

contra

Jens Julius Emil Larsen (Defensor Brock)

der tiltales for Tyveri og Loøsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Marts 1859: „Arrestanten Jens Julius Emil Larsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Alberti og Kraft, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil Tiltalte være at ansæe med Straf for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og vil bemeldte Dom, hvis Indhold iøvrigt billiges, være at stadfæste.

Eti kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staunde. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Julius Emil Larsen, der er over criminel Lovvalder og senest ved denne Rets Dom af 15de December 1857 ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have Ratten mellem den 17de og 18de Januar d. A. fra et i Børsgraven liggende, Fiskehandler Niels Petersen tilhørende Hytteskab bortstjaaet nogle til 2 Mk. 8 Sk. vurbereede Torff, og han vil saaledes

nu være at ansee efter den nævnte Forordnings § 13 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet, hvad han har forskyldt efter Forordningen af 21de August 1829 § 2 for at have overtraadt et ham ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 23de December f. A. givet Tilhold, hvorved det betydedes ham, der da afleveredes til Fattigvæsenet, at han ved at forlade sammes Forsorg, uden at have godtgjort lovligt Erhverv og af Politiet erhøbt Tilladelse dertil, vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, idet han Søndagen den 2den Januar uden saadan Tilladelse er udebleven fra Ladegaarden, hvor han var udlagt, og er breven om her i Staden, indtil han under nærværende Sag blev anholdt“.

Nr. 148.

Justitsraad Bunghen

contra

Inger Marie Sophie Nielsen (Defensor Brock)

der tiltales for forsøgt Mord og Tyveri.

Højsting-Nefs Herredets Eyrarets Dom af 2den Octbr. 1858: Arrestantinden Inger Marie Sophie Nielsen, forhenværende Bager Sorensens Hustru, bør have forbrudt sit Liv. Saa bør hun ogsaa udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Lyffe 10 Rdl. og til Defensor, Procurator Tüchsen 8 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Wiborg Landsoverrets Dom af 24de Januar 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 6 Rdl. for den Første og 5 Rdl. for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Krigsraad Deigaard, udreder Arrestantinden 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestantinden Inger Marie Sophie Nielsen for forsøgt Mord samt for Tyveri.

Hvad den førstnævnte Forbrydelse angaaer, da er det ved Arrestantindens Tilstaaelse og de iøvrigt fremkomne Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at hun den 16de Juli f. A. selv paa Aftenen har forsøgt at drukne sig selv og sin 5 Fjerdingaar gamle Datter Alvide i en Mergelgrav, af hvilke de imidlertid begge bleve frelste af Arrestantindens Mand, forhenværende Bager Poul Sørensen, og har Arrestantinden i saa Henseende forklaret, at hun, efterat det var gaaet tilbage for hendes Mand og hans Eiendom i Efteraaret 1857 var bleven solgt, allerede havde fattet den Beslutning at dræbe sig selv og sit yngste Barn, den nævnte Datter Alvide, som hun elskede saa høit, at hun ikke kunde taale, at det skulde komme fra hende, og at hun med dette Forsæt derefter mange Gange er gaaet omkring ved Piimsjorden med Barnet, uden dog at kunne beslutte sig til at udføre det, ligesom hun ogsaa, efter hendes seneste Forklaring dog kun een gang, alene var gaaet ned til en Mergelgrav for at aflive sig, hvori hun imidlertid blev hindret ved en Persons Ankomst. Den 16de Juli f. A. om Aftenen, da Arrestantinden, hvis Ægteskab maa antages at have været mindre lykkelig, og som i nogen Tid havde boet afskilt fra sin Mand hos Skipper J. P. Petersen, netop gjorde Forberedelser til en Reise til Kjøbenhavn, blev hun tilsagt at møde den næste Dag paa Herredscantoiret i Anledning af nogle af hende begaaede Tyverier; herover blev hun meget modfalden, og gik til Herredscantoiret for at faae Tilladelse til desuagtet at reise til Kjøbenhavn den næste Dag, men dette forbød Herredsfogden hende, og ved Frygten for den Exam, som hun forudsaae vilde overgaae hende, opstod da efter hendes Forklaring paany hos hende Beslutningen om at aflive sig, hvorhos hun af den ovenanførte Grund ogsaa bestemte sig til at lade sit yngste Barn døe tilligemed sig. Hun lagde sig derfor paa Sengen uden at afføre sig sine Klæder med Undtagelse af Kjølen, og efterat hendes Mand, der den Dag havde besøgt hende og talt med hende, uden at nogen Uenighed havde fundet Sted imellem den, omtrent Kl. 11¹/₂ var gaaet ud af hendes Værelse og ind til hendes Vært, stod hun op, tog Barnet, der kun var iført et lille Skjort med Snørlov, op af Sengen, listede sig ud af Huset og gik hen til den før omhandlede Mergelgrav, idet hun antog, at hendes Mand, hvis han opdagede at hun var gaaet bort, ikke kunde vide, hvilken Vej hun var gaaet, eller vilde komme paa Spor efter hende, da han snarest maatte troe, at hun var gaaet ned til Kasset eller ud til Havet. Efterat være ankommen til Mergelgraven, der, efter hvad der er oplyst, er circa 4 Alen i Dvabræt og 3 Alen dyb og hvori der var circa 2 Alen dybt Vand, tog hun en tvunden Snor, som hun efter sin Forklaring havde baaret hos sig i omtrent ¹/₂ Aar for dermed at aflive Barnet tilligemed sig selv, og med denne bandt hun Barnet fast til sig om Livet, trykkede dets Hoved op mod sit Bryst og sprang paa Hovedet ud i Mergelgraven, som hun antog var dyb nok til at drukne sig i, da hun oftere havde taget den i Diehyn. Hun kom vel igjen op paa Overfladen og mærkede da, at Barnet rørte sig nebe paa hende, men i dette Øieblik fik hun Krampe og blev liggende i Vandet som i Dvale — uden at hun veed, om Barnet laa oven eller under Vandet — indtil hendes Mand kom til og hjalp hende op, og

hun tænkte da ikke paa Barnet, førend hendes Mand havde kaaret hende et Stykke henad Marken.

Poul Sørensens Forklaring gaaer ud paa, at han, da han havde erfaret, at Arrestantinden ikke vilde kunne komme til at reise, fordi hun var bleven tilfagt til at møde i Detten, begav sig hen til hende, idet han frygtede for, at hun skulde gjøre en Ulykke, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestantinden, der har et meget lidst og opfarende Sind og efter Mandens Forklaring ubertiben, naar hun ikke har kunnet faae sin Villie, har været aldeles uslyrlig og kaaret sig jaaledes ad, at man skulde troe, at hun var forstyrret i Hovedet, selv har indrømmet, at hun eengang har truet med at stifte en Riv i hendes Mand, uden at hun dog virkelig vil have havt dette til Hensigt, samt at hun oftere har udtalt sig med, at hun vilde aflive sig selv og sit yngste Barn. Han traf hende da iseng og fandt hende rolig samt mærkede intet Usæbvanligt ved hende, men da han, efterat have talt med Arrestantinden, var gaaet ind til Skipper Petersen, følte han dog nogen Uro, og da han mærkede at der blev stille inde i Arrestantindens Værelse og man hørte Nogen gaae med Øberbøren, gif han atter ind i hendes Værelse, og da nu baade hun og hendes yngste Barn vare borte, gjorde han Ansrig og løb efter hende, og ledet af en Vives Skrig og senere ved at høre Arrestantinden stønne og vaande sig, kom han til Mergelgraven, hvor han fandt hende liggende. Efter hans Forklaring laa Barnet da heelt under Vandet ved Siden af Arrestantinden med Hovedet op mod hendes Bryst. Efterat have ført Arrestantinden hen til en Kant af Graven, løste han den omhandlede Snor og rakte Barnet op til Skipper Petersens Hustru, der nu var kommen tilstede, og som har forklaret, at hun, da hun modtog Barnet, ikke troede, at der var Liv i det, men at det, inden hun var kommen ind af sin Dør med det, havde begyndt at græde og snart efter kom til sig selv. Dagen efter blev det spynet af Districtslægen, hvis Erklæring gaaer ud paa, at der ikke fandtes noget Spor af udbortes Vold paa Barnet og at dette paa ubetydelige Forkjølelsestilsælde nær befaandt sig fuldkommen vel.

Da det nu ved samtlige foreliggende Oplysninger maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestantinden ved at springe i Vandet med sit Barn har havt den bestemte og overlagte Hensigt at ombringe Barnet, hvis Frelse fra Døden alene maa tilskrives et af hende ikke forubseet Tilfælde, og den Omstændighed, at hun tillige vilde tage sig selv af Dage, ikke vil kunne komme i videre Betragtning, samt da Grundføtningen i Forordningen af 18de December 1767 ikke skjønnes anvendelig i nærværende Tilfælde, ligesom der heller ikke findes Grund til at antage, at hun skulde have været i en Tilregnelighed ubelukkende Sinds-tilstand, dengang hun begik Handlingen, maa det i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 14, 2det Membrum, billiges, at Arrestantinden ved Underretsdømmen er efter Lovens 6—6—22 dømt til at have sit Liv forbrudt.

Forjaabidt Arrestantinden tillige er sigtet for Tyveri, er det godtgjort, at hun i Løbet af afvigte Sommer fra forskjellige Personer har stjaalet eller paa anden Maade tilvænt sig forskjellige Aftædningsstykker, ialt til en Værdi af circa 5 Rbl., hvilke Gjenstande imidlertid ere komne tilstede og tilbageleverede de

Paagjældende; men den Straf, som Arrestantinden — der ifølge Overrettsdom af 21de October 1833 for første Gang begaaet Tyveri har været straffet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og i Begyndelsen af dette Aar har været anseet efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 50 med en Mulct af 10 Rdl. — isvrigt vilde have forskjult for dette Forhold efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, vil absorberes af den hende idømte Livsstraf, saaledes som antaget i Underrettsdommen. Denne Dom, ved hvilken det retteligen er paalagt Arrestantinden at udrede Actionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 6 Rdl. for den Første og 5 Rdl. for den Sidste“.

Onsdagen den 27de April.

Nr. 165.

Advocat Liebe
contra

Jens Hansen (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Hoer og Voldtægt eller tilfueget Samleie.

Mols og en Deel af Sonder Herreds Eyrarets Dom af 9de Novbr. 1858: „Arrestanten, Huusmand Jens Hansen af Ebdrup, bør hejsættes i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, saa og udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Seidelin 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Kolbing 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 28de Febr. 1859: „Arrestanten Jens Hansen bør hejsættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procurator Holm og Prøveprocurator Smith, tillægges i Salarium hver 5 Rdl., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaabidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Genhold til de under denne Deel af Sagen i den indankede Dom anførte Grunde kjenedes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Hansen for Hoer og Voldtægt eller tilfneget Samleie.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligen godtgjort, at han, der er gift, da han en Dag i Slutningen af August Maaned f. A. var i Arbeide med at opstætte et Kornhæs og tilligemed et trettenaarigt Pigebarn, der stulde hjælpe ham ved Arbeidet, besøgte sig ovenpaa Kornhæset, har forsøgt at skaffe sig legemlig Umgang med det ommeldte Pigebarn, medens hun, da Arbeidet en kort Tid var ophørt, havde lagt sig til at sove. Efter Pigens Forklaring vaagnede hun ved, at Arrestanten havde lagt sig ovenpaa hende med nedknappede Beenklæder og løftet hendes Klæder iveiret, saaledes at hun laa aldeles blottet med Underlivet, og da hun, idet hun vaagnede, vilde rejse sig op, blev hun forhindret deri ved at Arrestanten tog hende saa haardt om Halsen, at hun ikke kunde give en Lyd fra sig, og lagde sit Bryst saa haardt imod hendes, at hun ikke kunde rejse sig, hvorhos han med sin anden Haand holdt hendes Been adskilte fra hinanden og bedrev Utugt med hende, hvilket forarsagede hende stor Smerte; men da Arrestanten gav lidt Slip med den Haand, hvormed han holdt hende om Halsen, lykkedes det hende at kunne raabe om Hjælp, og da en Karl, som stod nedenfor Hæset, spurgte, hvad det var, og Arrestanten i det samme rejste sig op, sprang hun op og løb ned fra Hæset, og idet hun paa Spørgsmaal af den Karl, som stod nedenfor Hæset, om hun ikke vilde blive oppe paa Hæset, svarede nei, ilede hun, uden til ham at udtale sig om hvad der var foregaaet, hen til en Kone, der kom kjørende paa Marken med et Læs Korn, og fortalte, hvad der var vedsfaret hende. I den første Tid derefter søgte hun heftig Svie og Smerte deels i Underlivet og deels i Kjønnsdelene, men Smertene vare allerede aftagne i de nærmest paafølgende Dage, og med Undtagelse af at hun i en Tid af 2 à 3 Maaneder derefter har været beladt med den Svaghed ikke at kunne ligge tør om Natten, har det mod hende udviste Forhold ikke efterladt nogen skadelig Følge for hendes Helbreds-tilstand. Efter hendes Forklaring havde hun fra det Øieblik, da hun mærkede, hvad Arrestanten gjorde ved hende, opbudt sin hele Kraft for at befrie sig fra ham. Arrestanten har nu vel ikke villet erkjende, at han ved den ommeldte Leilighed har lagt sig ovenpaa bemeldte Pige eller anvendt Vold mod hende enten ved at holde hende i Halsen eller at trykke sit Bryst saa fast mod hendes, at hun ikke kunde røre sig eller strige, men han har isvrigt vedgaaet, at da der paakom ham en stærk Lyst til Samleie, tog han, medens hun sov, med sin ene Haand hendes Klæder op og besøgte hendes Kjønnsdele samt nedknappede med den anden Haand sine Beenklæder, og medens hun endnu sov, bragte han sit Lem hen til hendes Kjønnsdele, idet han dog paastaar ifkun lidet at være indtvængt i samme, da hans Sæd eller, som han har udtrykt sig, noget Vaadt strax flød fra ham og Pigebarnet i det samme vaagnede samt gav et Strig fra sig og rejste sig op og løb bort; dog har Arrestanten tillige vedgaaet, at han med den ene Haand havde taget fat paa Pigens Been for at holde dem adskilte, medens han bedrev Utugt med hende, og idet han har paastaet, at han ikke laa ovenpaa Pigen men ved Siden af hende, har han dog udsagt, at det vel kan være,

at Pigens ene Been laa under ham. Han har derhos forklaret, at han ikke kan bestemme hvorlænge han havde sit Lem i eller ved Pigens Rjousbele, men at han troer, at der hengif nogle faae Minutter, inden Sæden flød fra ham. Søvrigt maa det efter en under Sagen fremlagt Attest fra Districtslægen, som har undersøgt Pigens Tilstand, antages, at Samleiet ikke er blevet fuldbjrdet.

For det af Arrestanten mod det ommeldte Pigebari udviste Forhold vil han, der ikke forhen har været straffet og som efter sit eget Angivende er født i Aaret 1790, men efter den under Sagen fremlagte Døbeattest er døbt i Aaret 1792, uden at nærmere Oplysning om hans Fødselsaar er søgt erhvervet, være at ansee med en arbitrair Straf, der findes, naar tillige hensees til, at Arrestanten, som ansørt, er gift Mand, men at der dog ikke efter Sagens Omstændigheder er Føie til at ansee ham med Straf for Hoer, at kunne bestemmes til Forbedringshussarbeide i 1 Aar“.

Nr. 178.

Advocat Liebe
contra**Knud Petersen** (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Thveri eller ulovlig Dngang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Febr. 1859: „De Tiltalte Knud Petersen og Peter Christensen bør straffes, den Første med Fængsel paa Baud og Brod i 4 Gange 5 Dage og den Sidste med simpelt Fængsel i 2 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne, Kammerraad Klein og Justitsraad Dahl, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Petersen, dog at Tiltalte Christensen in solidum med ham deeltager i Udredelsen af bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende og derunder $\frac{1}{2}$ af de nævnte Salair. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Knud Petersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paa anket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte, Knud Petersen og Peter Christensen, der ere langt over criminel Lavalder, og af hvilke

den Førstnævnte forhen ved denne Rets Dom af 31te Mai 1856 er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, medens den Sidste ikke er funden tidligere straffet, ere under nærværende Sag ved egne Tilstaaelser og de isvrigt tilbeiebragte Oplysninger overbeviste, Tiltalte Peterfen at have unbladt at oplyse en til 1 Rdl. 1 Mk. vurberet Planke, som han i November eller December Maaned forrige Aar vil have fundet drivende i Søen i Nærheden af Lynetten, og som er bortkommen fra den der paa Strømmen ud for St. Annæ Plads liggende Skonnert Dorthæa, og Tiltalte Christensen at have afkjøbt Peterfen denne Planke, uagtet han vidste, paa hvad Maade den var erhvervet.

For dette Forhold ville de Tiltalte være at ansee, Peterfen i Medfør af den ovennævnte Forordnings § 79 cfr. § 25 efter sammes § 22 cfr. § 58 som for 2den Gang begaaet Hæleri, og Christensen efter samme Forordnings § 77 cfr. § 22 og § 58, og findes Straffen at kunne bestemmes for den Førstnævnte til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og for den Sidste til simpelt Fængsel i 2 Dage“.

Nr. 173.

Advocat Brock

contra

Jørgen Frederik Møller (Defensor Liebe)

der tiltales for Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Marts 1859: „Arrestanten Jørgen Frederik Møller bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale de af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Jørgen Frederik Møller, som er langt over criminel Lavalder og sidst ved Højesterets Dom af 2den December 1850 for Tyveri har været anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 5 Aars Arbejde i Kjøbenhavns Forberingshuus, hvorved den Straf, han i Medfør af Forordningen af 21de August

1829 § 2 havde forskyldt for Løsgænger, ansaaes absorberet, under nærværende Sag ved egen Tilskaaelse og de øvrige tilbeiebragte Oplysninger er overbeviist igjen at have gjort sig skyldig i Løsgænger, idet han, som den 27de August f. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer blev ved hans Aflevering til Fattigvæsenet givet den Betydning, at han ved at forlade sammes Forsorg, uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og dertil erholdt Tilladelse, vilde paadrage sig Straf for sidstnævnte Forseelse, siden den 12te December forrige Aar, da han med Udgangstilladelse og Tilhold om samme Aften at vende tilbage havde forladt Labegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var bleven indlagt, er ubebleven fra samme, indtil han den 10de f. M. blev anholdt i Skjelskjør, vil han efter den sidstnævnte Forordnings § 3 være at ansee for 2den Gang begaaet Løsgænger, og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage“.

Onsdagen den 11te Mai.

Nr. 22. Handelshuset **C. Hage & Søn** (Advocat Brock)

contra

Grosfererne **J. Malling** og **C. F. Lund** (Statsraad Liebenberg) betræffende en af de Indstævnte for Fogedretten i Stege fremsat Paa-stand om at sættes i Besiddelse af et i Kjobmand Hincheldeys Pakhuus henliggende, af dem kjøbt Parti Kornvarer, hvortil Citanterne efter et dem af Hincheldej meddeelt Skadesløsbrev ansaae sig fortrinnsberettigede.

Stege Kjøbstads Fogedrets Kjendelse af 14de Marts 1856: „Naar Requirenterne, Handelshuset Malling & Lund i Kjøbenhavn, stille Fogden en Sikkerhed af 7,500 Rdl. enten i Contanter eller andre sikke Effecter, vil den af Requirenterne begjærte Forretning, være at tillægge Fremme“.

Landsøver- samt Hof- og Stadærettens Dom af 15de Febr. 1858: „Kongens Foged i Stege bør uden Sikkerhedsstillelse tillægge den omhandlede af Hovedcitanterne, Grosfererne Malling & Lund heraf Staden, den 14de Marts 1856 requirerede Indsættelsesforretning Fremme. Processens Omkostninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Den mellem de Indstævnte og Kjobmand Hincheldej ifølge Slutteddel af 29de Februar 1856 afsluttede Handel, der maa ansees at være bleven fuldbyrdet samme Dag ved Hincheldeys Vedtagelse af at Nøglerne til hans Pakhuus i Stege vare blevne de Indstævnte overleverede,

findes med Foie i den indankede Dom at være tillagt Gylbigbed, uanseet den af Citanterne hos Hinkeldey foretagne Arrestforretning, hvis Betydning i Forhold til de Indstævnte, der paa den Tid, den fornævnte Handel endeligen affluttedes her i Staden, maa antages at have været uvidende om bemeldte samme Dag i Stege paabegyndte Forretning, i alt Fald forst kunde regnes fra den 1ste Marts s. A., da Arresten blev decreteret.

Som Følge heraf og isvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Den 29de Februar 1856 folgte Kjøbmand C. Hinkeldey af Stege under sin Nærværelse her i Staden til Handelshuset Malling & Lund hersteds forskjellige i en derom ved Mægler oprettet Sluttedel nærmere specificerede Kornvarer, bestaaende af Byg, Hvede, Væter og Havre, om hvilke det hedder i Sluttedelen, hvori saavel Tøndetallet som Prisen pr. Tønde er angivet, at de vare beliggende paa Sælgerens Paghuse i Stege paa Møllegaden, dog frie for Løftsleie indtil forfikkommende 31te Mai, at de laae for Kjøberens Regning og Refico fra Dagen forud, nemlig den 28de Februar, da Røglerne til Løfterne vare leverede Kjøberne, og at Beløbet var berigtiget i Mellemregning,

Under samme 29de Februar blev imidlertid af Kongens Foged i Stege, ifølge Requisition, der er dateret den 28de s. M. Aften Kl. 8³/₄, fra Handelshuset C. Hage & Søn sammesteds, paabegyndt hos bemeldte Kjøbmand Hinkeldey i dennes Fraværelse en Arrestforretning, som, efterat en imod sammes Fremme af en af Hinkeldeys Hustru tilkaldt Sagsfører neblagt Protest var bleven forkastet ved Fogdens samme Dag aflagte Kjenndelse, blev fortsat den paafølgende 1ste og 3die Marts, idet der navnlig paa den 1ste af disse 2de Dage blev decreteret Arrest i Hinkeldeys i hans Magasiner i Stege beliggende og under Forretningen registrerede og vurderede Kornbeholdning, hvortil Afgangen ifølge Fogdens Foranstaltning aabnedes ved en Smed, efterat det for Fogden var opgivnet, at Røglerne allerede den 28de Februar vare af Hinkeldeys Hustru udleverede til Trediemand, og da Grosjerer Lund senere indfandt sig i Stege med disse Røgler, kunde han ikke ved Hjælp af samme faae Afgang til Paghuse, for hvilke der nu tillige var blevet anbragt Hængelaase. Efter forgjæves ved Notarius at have opjorvret saavel Hinkeldey som Hage & Søn til at borttage disse Hængelaase, requirerede Malling & Lund under 14de Marts næstefter

Fogdens Assistance hertil og til at blive indsat i Besiddelsen af det i Pakhusene værende til dem, som forommeldt, solgte Korn. Derimod blev fra Hage & Søns Side neblagt Protest, med ved Fogdens samme Dag affagte Kjendelse blev eragtet, at naar Requirenterne Malling & Lund stillede Fogden en Sikkerhed af 7,500 Rbl enten i Contanter eller andre sikke Effecter, vilde den begjærte Forretning være at tillægge Fremme.

Denne Kjendelse have Grosfererne Malling & Lund ved Stævning til Handelshuset C. Hage & Søn af 18de November 1856, der er anmeldt for Kjøbmand Hinkelbey, indanket her for Retten, hvor de have paaستاet, at Fogden i Stege uden Sikkerhedsstillelse fra deres Side bør tillægge den af dem den 14de Marts 1856 requirerede Indsættelsesforretning Fremme, og at de Indstævnte in solidum eller hver for sig tilpligtes at betale Citanterne Indsættelsesforretningens og denne Sags Omkostninger skadesløst. Derimod har Handelshuset Hage & Søn efter udtagen Contrastævning af 26de April s. A., der ligeledes er anmeldt for Kjøbmand Hinkelbey, paaستاet den paaankede Kjendelse ophævet, men in subsidium samme stadfæstet, og at saavel Hoved- som Contrastsgsmaalets Omkostninger tilkjendes Contracitanterne skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

At den foranmeldte ved formelig Slutsebdel constaterede Handel imellem Hovedcitanterne og Hinkelbey skulde, saaledes som Contracitanterne have søgt at gjøre gjældende, have været et reent Proformaværk og saaledes uden Betydning, findes der, efter de fremkomne Oplysninger, ikke at være Grund til at antage, og kan der navnlig ikke udledes noget Beviis herfor af den Omstændighed, at Hovedcitanterne, der samtibig med Handelsens Afslutning modtog særskilt Dwittering af Hinkelbey for Kjøbesummens Betaling, men ikke gav derved gjensidig Dwittering for Kornets Modtagelse, strax efter til Kongens Fogeds Protocol her i Staden indgik et Forlig med Hinkelbey om Betaling af dennes hele Skyld til dem efter Contocourant, uden Afdrag af nyseævnte Kjøbesum, og at de senere, nemlig den 11te Marts, søgte ved Execution at erholde Fyldestgjørelse for dette Forligs hele Paalydende. Denne i og for sig og navnlig med Hinkelbeys Samtykke fra deres Side berettigede Fremgangsmaade ville Hovedcitanterne nemlig alene have brugt for muligen derved at sikkre sig deres ovenmeldte Tilgodehavende, for det Tilfælde, at der uanseet deres Besiddelse af Røglerne til Pakhusene maatte reise sig Vanskeligheder ved at saae det af dem kjøbte Korn ud af disse, om hvilket Sidste der, efter deres Paaastand, først imod Slutningen af Forhandlingerne om Kornsalget er opstaet Tvivl hos dem, da Hinkelbey gjorde dem bekendt med, at han allerede i November 1855 havde meddeelt Contracitanterne tinglæst Stabesløsbrev for 10,000 Rbl. med Pant i sit Varelager.

Men under disse Omstændigheder vil hiint Forlig heller ikke, saaledes som Contracitanterne fremdeles have villet gjøre gjældende, kunne betragtes som en Tilintetgjørelse af den tidligere Handel.

Naar Contracitanterne endvidere have paaberaabt, at denne Handel i alt Fald maa ansees ughjldig paa Grund af den nyseævnte Pantfætning, da maa de vel, efter de for Proceuren under Fogedforretningen gjældende Regler, kunne

fremstætte deres Indsigelse her for Retten, uagtet den ikke udtrykkelig er releveret i 1ste Instants og uagtet Parterne sammesteds benyttede Sagsføreres Hjælp, men Indsigelsen findes i og for sig ikke at kunne tillægges nogen Betydning, aldensfund en saadan almindelig Pantfætning af en Kjøbmands Varelager 2c. med Alt hvad han eier og eiende vorder, medens hans Virksomhed som Kjøbmand dog vedvarer, ikke fornødvendigvis kan antages at betage ham Raadighed til at sælge af dette Lager, selv i den Udstrækning, hvori det in casu er fæet. Spørgsmaalet i Sagen reducerer sig saaledes til, om meerbemeldte Handel kan antages at være afsluttet og fuldbyrdet saa betimelig, at den ikke kunde vitieres af den af Contracitanterne, som forommeldt, foretagne Arrest; men for dette Spørgsmaals bekræftende Besvarelse skjønnes den Omstændighed at maatte være afgjørende, at Hovedcitanterne allerede den 28de Februar, og altsaa selv forinden den ommeldte Arrestforretning paabegyndtes, havde ved en til Stege affendt Besuldmægtiget erholdt Nøglerne til Pakhusene udleverede af Hindelbøys Hustru; thi ved denne i Slutseblen af Hindelbey selv bekræftede Foranstaltning var Gjensstanden for Salget allerede fra det Tidspunct, da Nøglerne udleveredes, stillet til Kjøberens Disposition paa en saadan Maade, at en yderligere Overlevering blev overflødig med Hensyn til Handelsens Fuldbyrdelse, og den i Slutseblentagne Bestemmelse, at det Solgte laa for Kjøberens Regning og Risiko fra hiint Tidspunct, maa da ogsaa forstaaes som en udtrykkelig Vedtagelse af, at Eiendomsretten over det Solgte fra samme Tid var gaaet over til Kjøberen. Lovligheden af det saaledes Vedtagne vil derhos, ifølge Foransførte om Betydningen af Skadesløsbrevet, ikke med Føie kunne bestrides af Contracitanterne, der under Arrestforretningen heller ikke kunde erholde Udgang til det Solgte uden ved Anvendelse af de ovennævnte extraordinaire Midler.

Med Underdommeren maa Retten saaledes være enig i, at Hovedcitanterne maatte betragtes som Ciere af de omspurgte Kornvarer paa den Tid Arrestforretningen foretoges; men naar bemeldte Underdommer eller Foged ikke besto mindre har gjort Oplyselsen af deres Begjæring om hans Assistance til at sættes i Besiddelse af denne deres Eiendom afhængig af Sikkerhedsstillelse, da er saadant uden tilstrækkelig Hjemmel i Lovgivningen eller Forholdets Natur.

Ibet Hovedcitantens foransførte Paastand saaledes vil være at tage til Følge, bliver der ikke Spørgsmaal om en af dem for det modsatte Tilfælde nedlagt subsidiair Paastand. Dog findes Sagens Omkostninger efter Omstændighederne i det Hele at burde ophæves. Det til Sagen hørende stemplede Papir er her for Retten rigtig forbrugt.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 11.

Den 21de Mai.

1859.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 11te Mai.

Nr. 183. Bærtshuusholder Ljungquist (Sagen)

contra

Sadelmagermester Benze (Advocat Liebe)

angaaende et af Indstævnte hos Citanten fordret Tilgodehavende for præsteret Arbeide.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Febr. 1859: Indstævnte, Bærtshuusholder Ljungquist bør til Citanten, Sadelmagermester Benze betale de paa stævnte 669 Rdl. 2 Mk. 2 Sk. med Renter heraf 5 pCt. p. A. fra den 8de Marts forrige Aar indtil Betaling skeer samt Processens Omkostninger med 25 Rdl. Det Idouste at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde udtaget Stævning, hvorved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom i denne Sag af 28de Februar 1859 paaanfæst til Høiesteretsaaret 1860, ifølge dertil meddeelt Anticipationsbevilling har contraappelleret bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse i Høiesteret ikke har givet Møde, vil Contracitantens Paastand om Dommens Stadfæstelse være at give Medhold, hvorhos Hovedcitanten bliver at tilpligte at betale Contracitanten efter dennes Paastand Processens Omkostninger for Høiesteret, der bestemmes til 100 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten med 100 Rdl. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Nr. 192.

Advocat Brock

contra

Hans Larsen (Defensor Liebe)

der tiltales for at have mishandlet sin Hustru.

Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 5te Febr. 1859: „Huusmand Hans Larsen af Græsted Skovhuse bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne Lund og Alsted 4 Rigsdaler Rigsmont til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste April 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stånde, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Actor og Defensor for Oberretten, Provocuratorerne Herforth og Berggreen, udreder Tiltalte, Huusmand Hans Larsen af Græsted Skovhuse, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Tiltalte, Huusmand Hans Larsen af Græsted Skovhuse, der under nærværende fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil indankede Sag sigtes for at have mishandlet sin Hustru, har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det isvrigt Dphyste, i Løbet af det sidste Aar, foruden at have udsjældt sin Hustru, jævnlig at have slaaet hende med den flade Haand deels i Ansigtet og paa Siden af Hovedet deels paa Armene og Skuldrene, ligesom ogsaa at han engang, da Rouen, der af Frygt for ham havde

forladt Huset, ikke paa hans Opforbring vilde følge hjem med ham, har slaaet hende med knyttet Næve over Næsen, saa at Blodet sprang ud. Iøvrigt er der ikke ved den Konen saaledes overgaaede Behandling tilføiet hende nogen egentlig Beskadigelse, og Forholdet mellem hende og Tiltalte er, efter hendes egen Forklaring, ganske godt, naar Tiltalte ikke er svirende, idet han da hverken har slaaet hende eller skjæbt hende ud, hvilket han kun har gjort i svirende Tilstand, men uden at denne dog, efter hvad Tiltalte selv har erkjendt, har været saaledes, at han ikke skulde have været sig bevidst, hvad han foretog sig.

Som Motiv til sin Handlemaade har Tiltalte anført, at Konen, naar han er i ædre Tilstand, skjælber ham ud, hvilket han, naar han har faaet noget Brændeviin, erindrer og da bliver saa fortrydelig herover, at han ikke kan styre sig.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der er født den 6te November 1834 og ikke befindes forhen at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 7 cfr. §§ 6 og 23, idet nemlig Hustruuen maa ansees som den, der ei har givet Tiltalte rimelig Anledning til den mod hende udviste voldelige Behandling, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har anseet Tiltalte med samme Straf i 3 Gange 5 Dage, være at forandre, hvorimod samme Dom i Henseende til Actionens Omkostninger vil være at stadfæste“.

Nr. 53. Kjobmand **P. Hermanfen** (Advocat Brock)

contra

Kammerraad og Toldforvalter i Kjøge **S. A. Jacobi** paa Toldvæsenets Begne og Justitsraad, Byfoged **Gether** paa det Offentliges Begne (Sugen) angaaende det Spørgsmaal, om Citanten kunde antages at have overtraadt Forordningen af 8de Juni 1839.

Kjøge Kjobstads Politirets Dom af 6te Mai 1858: Kjobmand P. Hermanfen af Christiania bor til Kongens Kasse betale en Kjendelse af 80 Rdl. samt erlægge en Mulct af 32 Rdl. til Kjøge Kjobstads Fattigkasse. Det Idomte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Septbr. 1858: „Politiretsdommen bor ved Magt at staade. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idomte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de særlige Bestemmelser om Skipperes Udsalgskret ikke berettiger til at antage, at anden Trælasthandel kan drives af Fremmede her i Landet uden under Sagttagelse af Forskrifterne i Forordningen om Fremmedes Handelsberettigelse af 8de Juni 1839, vil bemeldte Dom være at stadfæste, dog saaledes, at den deri ommeldte Kjendelse tillægges Statskassen.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes, at den deri ommeldte Kjendelse tillægges Statskassen. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Kjøbmand Peter Hermansen af Christiania paaanker under nærværende Sag en inden Kjøge Kjøbstads Politiret den 6te Mai d. A. affagt Dom, hvorved han, der søgtes af Politiet i Kjøge ifølge Requisition af det derværende Lødkammer for formeentlig Dvertvæbelse af Forordningen af 8de Juni 1839, er tilfunden at betale til Kongens Kasse en Kjendelse af 80 Rdl. og til Byens Fattigkasse en Mulct af 32 Rdl., hvilken Dom Citanten har paaستاat derhen forandret, at han frifindes for det Offentlige Tilfale og at Omkostningerne ved nærværende Appel paalægges det Offentlige.

Det er af Citanten vedgaaet, at han uden at løse det i bemeldte Forordnings § 4 ommeldte Afgangsbæviis har jolgt Trælast i Kjøge, men da dette, efter hvad han paaستاaer, er skeet paa den Maade, at han har henvendt sig til en autoriseret Mægler og for denne opgivet, hvilke Varer han havde paa Lager og af hvilken Bestaffenhed de vare samt til hvilke Priser han vilde kunne levere dem, hvorefter han har overladt til Mægleren at afflutte Handelen med Kjøbmændene, formener han, at han ikke kan være i det Tilfælde, for hvilket den nævnte Forordning foreskriver Afgangsbæviis.

Men om man endog vilde gaae ud fra, at den af Citanten efter det Ovenanførte brugte Fremgangsmaade ikke kunde betragtes som en Afhændelse fra hans Side, saa indeholder samme dog en Følbydelse af Værerne, og da Forordningens § 1 sammenholdt med § 4 udtrykkelig foreskriver Nødvendigheden af Afgangsbæviis endog til den blotte Følbydelse, maa det billiges, at Citanten, til hvis øvrige under Sagen Anførte intet Genhyn kan tages, er anseet som skeet er, overensstemmende med det nævnte Lovbud.

Den indankede Politiretsdom vil derfor være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Dverretten, hvor de Indstævnte ikke have givet Nøde, ville være at ophæve.

Det fornødne stemplede Papir er i Sagen forbrugt“.

Torsdagen den 12te Mai.

Nr. 3. Kjøbmændene Jepsen og Jøsem (Conferentsraad Blechingsberg)
contra

Kjøbmand **Albert Raffel** (Statsraad Salicath)
betræffende den af Citanterne paastaende Ret til Afbenyttelse af et Jord-
stykke, hvortil Indstævnte formeente sig eiendomsberettiget.

Aalborg Byttings Dom af 14de Januar 1856: „De Indstævnte, Kjøbmændene Jepsen og Jøsem bor for Citanten, Kjøbmand Albert Raffels Tiltale i denne Sag frie at være. Sagsmaalets Omkostninger ophæves“.

Biborg Landsøverrets Dom af 20de Juli 1857: „De Indstævnte, Kjøbmændene Jepsen og Jøsem, bor under en Mulet af 2 Rdl. til Aalborg Kjøbstads Fattiggæsse for hver Dag, de i saa Henseende sidde denne Dom overhørig, ryddeliggjøre det paa det under Sagen fremlagte Situationskort med Litr. c betegnede Grundstykke for de af dem paa samme henlagte Materialier, men iøvrigt for Citanten Kjøbmand Raffels Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Saa vel ifølge den factiske Tilstand, der fandt Sted ved nærværende Sags Anlæg og foranledigede samme, som ifølge hvad der er oplyst om den af flere af Citanten Jepsens Eiendomsformænd Tid efter anden øvede Disposition over det under Sagen omtvistede, paa det fremlagte Situationskort med Litr. c betegnede Jordstykke, kan Indstævnte, der vil have Citanterne frakjendt Afbenyttelse af samme, ikke grunde sin herom nedlagte Paastand paa, at han skulde være at betragte som Besidder af dette Jordstykke. Hans Paastand har og oprindeligen været bygget paa formeentlig Eiendomsret til samme, og til Styrke herfor er paaberaabt de af en tidligere Eierinde af bemeldte Jordstykke faa velsom af de baade norden og sønden derfor beliggende Grunde iværksatte Overdragelser, hvorved afhændedes:

1) til Indstævnets Eiendomsformand ifølge den for Høiesteret fremlagte Kjøbecontract af 6te Februar 1836 Gaarden Nr. 129 tilligemed en Lade- og Løseplads og en Have, der laa nordlig for Jordstykket c, og af hvis sydlige Deel ifølge Afstaaelsesdocument af 8de December 1823 til Benyttelse for tilgrændsende Grundeiere var udlagt en Gang

eller Gyderum, med hvilken bemeldte Jordstykke nu for Tiden gaaer ud i Eet, og

2) ved Skjode af 13de Mai s. A. en sønden for bemeldte Gang beliggende Have, som gjennem forskjellige Eiere er overgaaet til Citan-ten Sepfen.

Ligesom imidlertid den nævnte Kjøbecontract, der henviser til det Sælgerinden under 29de Juni 1835 meddeelte Auctionsskjode, hvori atter henvises til det ovennævnte Document af 8de December 1823, ikkun kan antages at have overdraget den ommeldte Gang eller Gyderum med den i dette Document angivne Brede, der blot udgjør fra 4 Alen 18 Tommer til 4 Alen 22 Tommer, medens den, naar Jordstykket c medtoges, vilde erholde mere end den dobbelte Brede, saaledes findes de Grunde, Indstævnte har paaberaabt for at bemeldte Jordstykke ei skulde være indbefattet under Skjodet af 13de Mai 1836, ikke at kunne anses afgjorende. Naar han nemlig har støttet paa, at den herved overdragne Have var adskilt fra Jordstykket c ved et Plankeværk, samt at Skjodet, ved at tillægge Kjoberen Ret til at befare „Gyderummet“, tilfoier: „og dertil at have Udgang igjennem den nu paa Plankeværket anbragte Laage“, hvilket Indstævnte, der anseer „Gyderummet“ for synonymt med den udenfor Plankeværket værende Pæsfage, antager usor-eneligt med at en Deel deraf skulde være overdraget til Kjoberen, maa det bemærkes, at Skjodet som Havens Grændse mod Nord nævner, ikke Plankeværket men Gangen, og at Haven er solgt med noiaagtige Maal-angivelser, som efter en Landmaalerforretning, hvorimod den tidligere fremsatte formelle Indsigelse for Hoiesteret maa anses frafalden, alene udkomme, naar Jordstykket c medregnes til Haven. Herimod kan det ikke komme i Betragtning, at „Gyderummet“, naar det anses indskrænket til den i Documentet af 8de December 1823 for den deri omhand-lete „Gang eller Gyderum“ angivne Brede, da ikke kommer til at grændse lige til det nysberorte Plankeværk, og at, som Folge heraf, den citerede Pæsfag ei er ganske pæsfende, og det saameget mindre som Jordstykket c, der tidligere ifølge ældre Skjoder utvivlsomt har hørt til den Citan-ten Sepfen nu tilhørende Have, af flere af hans Eiendomsformænd efter Maret 1836 er betragtet som dertil hørende, medens derimod Ind-stævntes Eiendomsformand har erklæret ikke at vide, om omtvandede Jord-stykke, som han ikke benyttede, var indbefattet under det af ham Kjøbte og atter til Indstævnte Solgte. Endelig vil Indstævnte ligesaa lidet kunne støtte nogen Eiendomsadkomst paa den paaberaabte til Regulering af en patentet ny Grundtagt afholdte Forretning, om hvis Kilde intet

er opløst, som der, deels efter hvad foran er anført om Besiddelsen af Jordstykket, deels med Hensyn til at der ved Sagens Anlæg endnu ikke vare 20 Aar forløbne, siden Grundene baade nord og syd for den omtvænte Gang havde samme Eier, kan være Tale om Erhvervelse for Indstævnte ved Hævd.

Da Indstævnte efter det Anførte ikke har godtgjort nogen Berettigelse til at formene Citanterne Afbenyttelsen af det omhandlede Jordstykke, ville disse efter deres Paastand for hans Tiltale være at frifinde; hvorhos Processens Omkostninger efter Omstændighederne for alle Retter ville blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Rjøbmand Albert Raffel af Aalborg, der blandt andet eier en med Nr. 176 betegnet, vest for Rattesundsgaden i kemeldte Rjøbstad ved Liimfjorden beliggende Løse- og Ladepiads tilligemed en ved Pladsens sydlige Ende værende Gang eller Gyde, hvis Fortsættelse mod Øst fører til Rattesundsgaden, og ad hvilken der navnlig tilkommer de Indstævnte, Rjøbmændene Jepsen og Jøsem, Ret til Færdsel til og fra en dem tilhørende, til Gydens sydlige Side stødende Have, har under nærværende Sag, idet han har paaستاet, at den ommeldte Gang eller Gyde har en saadan størrelse mellem Pladsen Nr. 176 og de Indstævntes Have, at den omfatter et nord for denne liggende, paa et under Sagen fremlagt Situationskort med Lit. c betegnet Stykke Jord af $19\frac{1}{4}$ à $19\frac{1}{2}$ Alens Længde i Øst og Vest og fra $4\frac{1}{4}$ til $9\frac{1}{4}$ Alens Bredder, der mod Syd begrænses af et Plankeværk, saglegt de Indstævnte til deels under Dagmulct at bortføre nogle af dem paa det nævnte Stykke Jord henlagte Træmaterialier, hvilket de Indstævnte, som formene at Jordstykket hører til deres Have, have vægret sig ved paa hans Opfordring at gjøre, deels at betale Erstatning og Mulct i Anledning af denne deres formeentlig uberettigede Brug af Pladsen.

Pladsen Nr. 176, paa Situationskortet betegnet med Lit. d, og den nordligere Deel af de Indstævntes Have, betegnet med Lit. b, have tidligere haft fælleds Eier, og navnlig bleve de begge tilligemed andre omliggende Eiendomme i Aaret 1797 tilfjødede Rjøbmændene Jeeg og Borreschmidt, i hvis Ejende af 13de Juni 1797 de enkelte afhændede Lodders Grændser ere nagsigtigt betegnede, og navnlig ere Grændserne for de to heromhandlede Lodder eller de to større Lodder, til hvilke de hørte, og hvoraf den, hvortil Nr. 176 hørte, betegnes som et

Stykke Eng, den anden som et Stykke Havejord, angivne saaledes, at det ber-
 efter maa antages, at Havejorden omsfatter det omtvistede Stykke Jord, hvorhos
 bemærkes, at der da ingen Gang eller Gyde var mellem de nævnte to Lodder,
 idet der vel var en Indkjørsel fra Rattesundsgaden af Bredde 4 Alen 1 Tomme, som
 ligeledes var indbefattet under Skjødet, men denne kun strakte sig til den saa-
 kaldte Byens Nende, der danner den østlige Grændse for begge Lodder. Først
 da Kjøbmand Jeegs Enke ved Skjøde af 8de December 1823 overdrog Borre-
 schmidt et vestligere liggende Stykke Eng eller Have af de hidtil fælleds Eien-
 domme, fik Gyderummet den Forlangelse (Lit. f paa Situationskortet) om hvis
 Omfang i Bredden mod Syd der under nærværende Sag tvistes, og hebdet det
 herom i bemeldte Skjøde, at da Borreschmidt ikke fra Gyderummets vestre Ende
 ved Byens Nende kunde komme til den ham nu tilskjødede Have uden at passere
 det Stykke af Engjorden, som Madam Jeeg beholdt, er der fra Gyderummets
 vestre Ende i søndre Side af det Stykke Jord. Madam Jeeg havde bebygget og
 indhegnet til Have (i den nuværende Plads Nr. 176), anlagt en Gang eller Gyde-
 rum som fører til Borreschmidts Have, og hvis Bredde er $4\frac{3}{4}$ Alen i østre og
 4 Alen og 22 Tommer i vestre Ende. Efterat derpaa de to titnævnte Lodder
 med flere efter Madam Jeegs Død ved Auctionsskjøde af 29de Juni 1835 vare
 overdragne til Jomfru Cathrine Bjerring, afhændede denne ved Skjøde af 13de
 Mai 1836 Haven til Kjøbmand L. Bøggild, der i 1834 var bleven Eier af et
 Syd derfor liggende Stykke Havejord paa 352 Quadratalen, paa Situationskortet
 Lit. a, der nu udgjør den sydlige Deel af Indstævntes nuværende Have, og
 denne Have har fra den Tid af havt en anden Eier end Pladsen Nr. 176. I
 Skjødet af 13de Mai 1836 betegnes det Solgte som et Stykke Havejord, der
 navnlig med nordre Ende grændser til den Gang, som er ublagt for Gyderum-
 met, og det angives tillige, hvilke Maal det solgte Stykke Havejord skal inde-
 holde i dets forskjellige Udstrækninger. Efter en ved de Indstævnte foranstaltet
 og af en Landmaaler foretagen Opmaalingsforretning, men til hvis Overværelse
 Citanten ikke har været varslet, er den de Indstævnte tilhørende Have, bestaaende
 af det paa Situationskortet antegnede Areal Lit. a og Lit. b, vel nu befunden
 ikke at indeholde det Quadratiindhold, som disse to Jordstykker efter de i de
 nævnte Skjøder af 1834 og 1836 angivne Maal skulle have, medmindre Haven
 antages at gaae saa langt mod Nord, at samme kommer til at indbefatte det
 her under Sagen omtvistede Jordstykke, og dette Resultat om Havens Areal-
 indhold bestyrkes ogsaa ved en under Sagen fremlagt Udskrift af en i 1835 au-
 toriseret Protocol for Regulering af en ny Grundtaxt i Aalborg, men foruden
 at den ommeldte af Indstævnte foranstaltede Opmaalingsforretning er, som be-
 mærket, afholdt uden at Citanten dertil har været varslet, hvisaarsag han ogsaa
 har protesteret mod, at den tages i Betragtning, har han ogsaa gjort Indsigelse
 mod dens Rigtighed, navnlig forsaavidt angaaer det Udgangspunct, hvorfra
 Maalene ere tagne, og dertil kommer, at der ikke i noget af de ommeldte Skjøder,
 som angive de paakeraabte Maal, indeholdes nogen Oplysning om, hvorpaa
 Maalenes Angivelse er støttet, og Udstederne af Skjødet af 1834 sees endelig
 selv at have manglet Udkomst paa Jordstykket Lit. a, ligesom Udstederinden af

Skjødet af 1836 udtryffeligt i samme betinger sig Fritagelse for Hjemmelspligt. Forsaauidt berhos den ommeldte Udskrift af en til Grundtærtens Regulering autoriseret Protocol er paaberaabt til Styrke for de Indstævntes Eiendomsret, maa bemærkes, at hvad der er passeret i Anledning af Grundtærtens ommeldte Omregulering meget mere taler imod de Indstævntes Paastand; thi efter samme er det omtvistede Jordstykke ligesrem betragtet som hørende til den ommeldte Gøde, der tilhører Titanten, med de paa samme hvilende Indstrækninger. Ligesom derfor de i de ommeldte Skjøder angivne Maal ikke kunne hjemle de Indstævnte det omtvistede Jordstykke, saaledes kan dette ogsaa saameget mindre efter Skjødets øvrige Indhold antages at tilhøre de Indstævnte, som den i Skjødet af 1836 indeholdte Betegnelse af Havesstykket Nr. b's nordlige Grændse, at samme nemlig gaaer til „den Gang, som er ublagt for Gyderummet“, i Forbindelse med den da tilstedeværende factiske Tilstand viser, at det omtvistede Jordstykke ikke var indbefattet under dette Salg, thi foruden at Skjødet aldeles Intet indeholder om, at der ved „den ublagte Gang“ kun skal forstaaes Gangen i den Udstrækning, som den efter Skjødet af 1823 til Fordeel for en Treemand skal have, maa det ansees in confesso, at det Plankeværk, som nu afskiller Indstævntes Have fra det omtvistede Jordstykke allerede stod paa samme Sted, da Skjødet af 1836 udstedtes, og saaledes afgav en synlig Grændse for Haven, ligesom ogsaa det omtvistede Jordstykke paa samme Tid maa antages at have udgjort en integrerende Deel af den ublagte Gang, uden da at være nogen Benyttelse udborgiven. der kunde medføre, at det ansaaes som hørende til den fra samme ved Plankeværket afskilte Have, og vel nævnes Plankeværket ikke udtryffeligen i Skjødet som udgjørende Havens nordlige Grændse, men det er meget antageligt, at saadant er unbladt, just fordi Plankeværket ved sin Tilstedeværelse afgav en tilstrækkelig synbar Grændse og Skjødet som en Gjenstand for Overdragelsen tilige nævner Det for Kjøberens til at have Udgang „gjennem Plankeværket til den ublagte Gang“, og det kan derefter ikke med Føie betvivles, at Plankeværket ved denne Overdragelse saaledes maa være betragtet som Havens nordlige Grændse og det omtvistede Jordstykke, der da factisk udgjorde en integrerende Deel af den ublagte Gang, som Salget uvedkommende.

De Indstævnte kunne saaledes ikke være besøiede til at øve nogen Disposition over det omtvistede Jordstykke, og da det efter Proceduren maa ansees in confesso, at Titanten er Eier af Alt hvad der tilhørte de paagjældende samlede Grundstykkers fælleds Eier og ikke særligen er afhændet derfra, maa Titanten være berettiget til at erholde de Indstævnte tilpligtede under Dagmulet at ryddeliggjøre det omtvistede Jordstykke fra de paa samme af dem henlagte Materialier, og findes Mullet, der tilfalder Nalborg Kjøbstads Fattigkasse. passende at kunne fastsættes til 2 Rdl.; men forsaavidt Titanten har paastaet sig tillagt Erstatning for sit Tab ved Pladsens Benyttelse af de Indstævnte, er der imod de Indstævntes Venøgtelse af, at derved er paasørt Titanten nogen Skade, intet Beviis herfor ført, og der mangler ogsaa de fornødne Data til derfor at fastsætte, for hvilket Tidrum en saadan Erstatning skulde kunne beregnes, og idet der efter Sagens Omstændigheder mangler Føie til at ansee de Indstævnte med

Mulct for Pladsens Benyttelse, ville disse saaledes i disse sidstnævnte Henseender være at fristude for Citantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten rigtigheden været forbrugt“.

Nr. 181.

Advocat Liebe

contra

Caroline Madsen (Defensor Salicath)

der tiltales for Tyveri og Skudsmaalksforfalskning.

Rudkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 20de Novbr. 1858: „Tiltalte Caroline Madsen bør at hensættes til Forbedringshøjskolearbejde i 8 Maanedes. I Erstatning til Contoirist L. Hansen betaler Tiltalte 54 Rdl. 3 Mk. 6 Sk. Saa bør og Tiltalte udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Boesgaard 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Schandorff 4 Rdl. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at fuldbyrdes paa Dørighedens nærmere Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Marts 1859: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Erstatningen bestemmes til 54 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Kammeraad Nygaard og Meyer, betaler Tiltalte Caroline Madsen, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Rudkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede, af constitueret Sættedommer

N. Rasmussen paadømte Sag actioneres Tiltalte Caroline Madsen, der er født den 26de Februar 1839 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, for Tyveri og Forsalfkning af sin Skudsmaalsbog.

Ved egen Tilsaaelse, der stemmer med hvad der isvrigt er oplyst under Sagen, er Tiltalte overbevist i sin Tjeneste afsigte Sommer hos Cancelliraad, By- og Herredsfoged Sager i Rudkjøbing at have tilvendt sig en Deel Penge af en i en Neol i hendes Huusbondes Contoir anbragt og tillaaet Skuffe, som hun aabne ved Hjælp af en Nøgle, hun tog af et i Gangen udenfor Contoiret staaende Vognskab.

Det var en Aften i Juni Maaned at det — som hun har udsagt — faldt hende ind at tage Penge i Skuffen, som hun havde seet Contoirist Hansen have aaben og neblægge Penge i, og at hun første Gang aabne den og tilvendte sig 1 Rdl. Senere aabne hun paa samme Maade Skuffen flere Gange om Ugen, navnlig om Aftenen, naar Contoirpersonalet havde forladt Contoiret, og tog hun fleste smaae Summer fra 3 Mk. til 2 Rdl. og kun en enkelt Gang 3 Rdl., hvormed hun vedblev indtil Tyveriet i Slutningen af September Maaned sidstleden blev opdaget. Hun har ikke noie kunnet angive, hvor stort et Beløb hun har tilvendt sig, men dette maa efter hendes egne Udgivelser antages mindst at udgjøre 54 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., og Bestjaalne, Contoirist Hansen, der ikke med Bestemthed har turdet udsige, at der er fravendt ham mere, har neblagt Paa-stand om at tilkjendes Erstatning for det nævnte Beløb.

Tiltalte har derhos vedgaaet i et Skab i hendes Huusbonds Fabebuur at have tilvendt sig et Par Haandfulde, til 7 Sk. vurderet, hugget Sukker, samt en Dag, da hun var inde i Rjødmand Nielsens Boutik i Rudkjøbing, der at have taget en Krave i den Tro, at Ingen bemærkede det, og i den Hensigt at stjæle den, hvilken Krave hun imidlertid nogle Dage efter, da hun indfandt sig i Boutiken og der affordredes hende Betaling for Kraven, betalte med 24 Sk.

Tiltalte er ligeledes overbevist at have forsalfket sin Skudsmaalsbog, idet hun har tilføiet et hende under 1ste November 1854 givet Skudsmaal Ordene „opført godt“, at have forandret et hende under 1ste November 1856 givet Skudsmaal, der gif ud paa, at hun havde tjent „ei altid til min Tilfredshed“, til „opført sig altid til min Tilfredshed“, og endelig tilføiet et hende under 9de October 1857 givet Skudsmaal Ordene: „slittig og tro“, hvilke Forsalfkninger hun har forklaret at have foretaget strax efterat Paategningerne vare stete i Skudsmaalsbogen og hun jaane, at de ikke vare til hendes Anbefaling.

For disse Forbrydelser ere Tiltalte rettelig ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 62 og 64. Da nu den valgte Straf af 8 Maanebers Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne findes passende, og da Dommens Bestemmelser isvrigt bifalbes, med Undtagelse af at Erstatningen vil være at bestemme til 54 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., vil bemeldte Dom med denne Modificac-tion være at stadfæste“.

Fredagen den 13de Mai.

Nr. 163.

Advocat Liebe

contra

1) Christian Wilhelm Carlsen, 2) Ernst Edvard Julius Sichlau, 3) Jacob Carl Jepsesen, ogsaa kaldet Hannibal, 4) Carl Emilius Holmgreen, 5) Andreas Jesen, 6) Christian Adolph Sørensen og 7) Hans Jørgen Crone eller Krone
(Defensor Salicath)

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri, Roberi eller Ran, Nr. 3-6 for Tyveri og Nr. 7 for Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Febr. 1859: „De Tiltalte, 7) Hans Jørgen Crone eller Krone og 10) Johan Svane, bør den Første for Actors videre og den Sidste for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Arrestanterne 1) Christian Wilhelm Carlsen, 2) Ernst Edvard Julius Sichlau, 3) Jacob Carl Jepsesen, ogsaa kaldet Hannibal, 4) Carl Emilius Holmgreen og 5) Andreas Jesen, samt Tiltalte 6) Christian Adolph Sørensen bør straffes, de 4 Forstnævnte med Forbedringshumsarbejde, Carlsen i 6, Sichlau i 5, Jepsesen i 3 og Holmgreen i 2 Aar og de to Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød, Jesen i 6 Gange 5 og Sørensen i 3 Gange 5 Dage. De Tiltalte 8) Jens Christophersen, 9) Thomas Christian Thomassen, 11) Henrik Peterfen, 12) Jacob Krænke, 13) Carl Georg Heinrich Ludvig, 14) Hans Carlsen, 15) Peter Olsen, 16) Johan Lorenz, 17) Jesper Nielsen, 18) Svend Andreasen, 19) Rasmus Hansen, 20) Niels Hansen og 21) Peter Peterfen bør hver især til Kjøbenhavns Politikasse bode 1 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbanc og Christensen, 12 Rdl. til hver, udrede Arrestanten 1) Carlsen med $\frac{3}{4}$, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanterne Nr. 2 og 3 hver $\frac{1}{4}$, af Arrestanten Nr. 5 $\frac{1}{12}$ og af Arrestanten Nr. 6, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{12}$ samt af Tiltalte Nr. 7 Actionens Omkostninger for hans Vedkommende, derunder $\frac{1}{12}$ af de nævnte Salairer, Arrestanterne 2) Sichlau og 4) Holmgreen, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{8}$, og Arrestanten Nr. 3 Jepsesen med $\frac{1}{8}$, dog at de Tiltalte Nr. 8, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 og 21 udrede Actionens Omkostninger enhver for sit Vedkommende in solidum med samtlige Arrestanter og Tiltalte Nr. 6) Sørensen. De idømte Muleter at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Da Andreas Jessen er død, efterat denne Sag er indstævnet for Høiesteret, bliver for hans Vedkommende alene at paakjende, hvorvidt han — eller nu hans Bo — retteligen er tilpligtet at udrede Actionsomkostninger, og da dette findes at maatte billiges, samt da den indaafede Dom, forsaavidt paaanket er, ogsaa iøvrigt i Henhold til de deri anførte Grunde bifaldes, kjendes for Ret:

I Henseende til de Christian Wilhelm Carlsen, Ernst Edvard Julius Sichlau, Jacob Carl Jøppesen, ogsaa kaldet Hannibal, Carl Emilus Holmgreen og Christian Adolph Sørensen idømte Straffe, den Hans Sorgen Erone eller Krone tillagte Frisindelse samt Actionens Omkostninger, forsaavidt paaanketer, bør Criminal- og Politiretens Dom ved Magt at stande. Advocat Liebe og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af de nævnte Tiltalte og af Andreas Jessens Bo paa den ved bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten 1) Christian Wilhelm Carlsen, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, er under nærværende imod ham for Tyveri og Røveri eller Ran anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyste overbeviist blandt andet at have gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser. En Aften i sidstafvigte Mai Maaned har han i Forening med Arrestanten 2) Sichlau frataget Sølvpletterersvend Axel Theodor Sally et til 18 Rdl. vurberet Uhr og en Kjæde af Værdi 2 Rdl., hvilket de udførte paa den Maade, at de, efterat være blevne enige om at berøve ham de nævnte Gjenstande, førte ham hen til et affides liggende Sted, hvor Sichlau kastede ham om med et Stød og fratog ham, medens Carlsen holdt ham navnlig for Munden for at hindre ham, der begyndte at raabe Gevalt, i at skrige, Uhret og Kjeden og leverede dem til Carlsen, der løb bort med dem, forfulgt af Sally, hvem han imidlertid, efterat være indhentet, tilbageleverede Uhret, men beholdt Kjeden, som han, efter den følgende Dag at have tilbudt Sally den for en Betaling af 2 Mk., folgte. Arrestanten Carlsen har endvidere deels alene deels i Forening med Andre forsvet en Mængde tilbeels med Jubbrud forenede Tyverier, hvoraf fremhæves følgende.

I Forening med Arrestanten 2) Sichlau har han i en Lommerhandler Hasenjæger tilhørende Eiendom paa Nørrebro bortstjaalet endeel de der arbejdende Haandværksfolk tilhørende Klædningsstykker af Værdi circa 10 Rdl.; i

Forening med Arrestanten 3) Hannibal har han fraafrjaalet Gulbsmed Dalhoff fra et Lysthuus ved Dødsferingen 2 Sække og 2 Spader af Værbi 2 Rdl. 4 Mk., Marketender Rasmus Christiansen et Speil og en Troie af Værbi 2 Mk. 8 Sk. og Tømmermester Peterfen et Stykke Loug af Værbi 4 Mk.; deels i Forening med Arrestanten 5) Jesjen og deels alene har han forøvet Tyveri paa en Tømmermester Brede tilhørende Eiendom, hvorved nogle der arbeidende Svende frabøndtes Klædningsstykker m. m. af Værbi circa 7 Rdl., og i Forening med sidstnævnte Arrestant og Tilfaste 6) Sørensen har han fraafrjaalet Arbeidsmand Engmann en stor Deel Flasker med forskjellige Driftvarer af Værbi 4 a 5 Rdl.; i Forening med en under Sagen ikke tilstedekommet Person har han paa en Tømmerhandler Hansen tilhørende Bygning bortfrjaalet Klædningsstykker af Værbi circa 10 Rdl., og paa en Meubelhandler Peterfen tilhørende Bygning Klædningsstykker m. m. af Værbi circa 21 Rdl.; ligesom han alene har paa en Smedmester Justesen tilhørende Bygning paa Hjørnet af Byløvsveien og gamle Kongevei bortfrjaalet en Kniv af Værbi 1 Mk. 8 Sk., 2 Tømmestofke, vurderede til respective 2 Mk. og 1 Mk., en til 3 Mk. vurderet Blouse samt nogle andre Klædningsstykker af Værbi omtrent 9 Rdl. For det Arrestanten Carlsen overbeviste Forhold vil han være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 12 første Membrum og § 34 første Membrum, og findes Straffen at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar.

Arrestanten 2) Ernst Edvard Julius Sichelau, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen idømt nogen Straf, er under nærværende imod ham for Tyveri og Røveri eller Ran anlagte Sag ved egen af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have deeltaget i det ovennævnte Forhold imod Sølvpletterersvend Sally og i Tyveriet paa Hasenjægers Eiendom, endvidere i Forening med Arrestanten 4) Holmgreen forøvet et med Indbrud forenet Tyveri paa en Meubelhandler Giesling tilhørende Bygning paa Østerbro, hvor de borttogge endeel Klædningsstykker m. m. af Værbi circa 9 Rdl. og endeel til circa 10 Rdl. vurderet Væktøi. For det denne Arrestant saaledes overbeviste Forhold vil han være at anfæe efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 første Membrum og § 34 første Membrum, og findes Straffen for ham at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar.

Arrestanten 3) Jacob Carl Jeppesen, ogsaa kaldet Hannibal, er ligeledes overbevist at have, foruden hvad ovenfor findes anført om Tyverierne hos Gulbsmed Dalhoff, Marketender Rasmus Christiansen og Tømmermester Peterfen, endvidere blandt Andet gjort sig skyldig i Tyveri paa det da under Opførelse værende Blindeinstitut paa Østerbro, idet han, efterat være frøben gjennem en Abning under en med Brædder tilflaaet Port og paa den Maade kommen ind i Gaarden, gik op i Bygningen og brækkede nogle Brædder fra en Dør, igjennem hvilken derved tilveiebragte Abning han kom ind i et Værelse, hvor han borttog endeel Klædningsstykker m. v. af Værbi circa 15 Rdl., som tilhørte de paa Bygningen arbeidende Haandværksfolk. Denne Arrestant, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen idømt nogen Straf, vil for det ham

overbeviste Forhold være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og 12 første Membrum med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.

Arrestanten 4) Carl Emilus Holmgreen, der er langt over criminel Lavalder og, med Undtagelse af 2 Aar ved Sætatens combinerede Ret for disciplinaire Forseelser overgaaede Domme, ikke tidligere idømt nogen Straf, er under nærværende Sag overbevist, at have deeltaget med Arrestanten 2) Sischlau i det paa Meubelhandler Giesfings Bygning paa Nørrebro forøvede Indbrudstyveri, ved hvilket de, efterat være stegne over et Plankeværk, gik op i Bygningen og borttogte det ommeldte Værktøi samt derpaa opbrøde et Skuur og tilvendte sig de ovennævnte Klædningsstykker m. v. For dette Forhold vil Arrestanten være at ansee efter oftnævnte Forordnings § 12 første Membrum med Forbedringsarbejde efter Omstændighederne i 2 Aar.....

Tiltalte 6) Christian Adolph Sørensen har vedgaaet at have deeltaget i det omhandlede Tyveri fra Engmann, og da han er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, vil han være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte 7) Hans Jørgen Krone eller Krone, der er langt over criminel Lavalder og tidligere ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de October 1844 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, sigtes under nærværende Sag for Hæleri, og er der vel tilveiebragt nogen Formodning for, at han har udviiist en hælerrisk Medvirksomhed med Hensyn til det ovenomhandlede af Arrestanten Carlsen paa Snebfermester Justesens Bygning forøvede Tyveri, navnlig ved at have lagt Dølgemaal paa at have modtaget den ommeldte Kniv, da der fra Politiets Side skee Efterlysning af samme, uagtet han da havde Formodning om, at den var ulovlig erhvervet; men da det ikke er oplyst, at han paa den Tid var i Besiddelse af Kniven, og der forøvrigt intet tilstrækkeligt Beviis er fremkommet imod ham, vil han være at tillægge Frisindelse efter Omstændighederne for Actors videre Tiltale“.

Nr. 176.

Statsraad Liebenberg
contra

Johan Frederik Hansen og Ole Larsen (Defensor Salicath)

der tiltales for voldeligt Overfald.

Kronborg ostre Birkis Extrarets Dom af 28de Decbr. 1858: „Arrestanten Johan Frederik Hansen og Tiltalte Huusmand Ole Larsen i Bendstrup bør hver især henfattes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af deres

Arrest og Actionen lovsig flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Aetor, Procurator Alsted 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rdl., saavel som Diætpenge til Sidstnævnte efter Overoverighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Marts 1859: „Arrestanten Johan Frederik Hansen og Tiltalte Huusmand Ole Larsen bør henfattes i Fængsel paa Vand og Brod hver i 4 Gange 5 Dage. I Hensæende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Aetor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Kraft og Heckscher, betale Arrestanten og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forjaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 Sk. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Egl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenvalste Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesteretsvidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 12.

Den 27de Mai.

1859.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 13de Mai.

Nr. 176.

Statråad Liebenberg

contra

Johan Frederik Hansen og Ole Larsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Kronborg østre Virks Extraret den 28de December sidstleeden paaføljende Sag, hvorunder Arrestanten Johan Frederik Hansen og Tiltalte Hunsmand Ole Larsen ere actionerede for voldeligt Overfald, maa det ved deres egne med hvad der isvrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelser ansees godtgjort, at de den 5te November f. A. om Estermiddagen i Førelse have overfaldet Bødder Wisfing paa dennes Bopæl i et Huus paa Endrup Mark og at de ved at slaa ham, begge med Næverne og Ole Larsen tillige med en Stok, have tilføjet ham følgende Læsioner: paa Pandens høire Fremstaaenhet et til Venet gaaende libt over en Tomme langt Saar, paa Pandens venstre Fremstaaenhet en Rude af en halv Valusds Størrelse, paa høire Dies nederste Laag et omtrent en Tomme langt transversalt Saar som en Spalte, der næsten gjennembrød Laaget i dets hele Tykkelse, samt en betydelig Ophvoven af begge Dinene, forenet med en betydelig Blodoverskyldning af det høire Dies Bindelid, hvilke Læsioner dog ifølge en af Districtslagen den 24de November f. A. afgiven Erklæring ikke kunne antages at ville efterlade farlige Følger for den Paagjældendes fremtidige Helbred. Hvilke af disse Læsioner enhver af de Tiltalte har tilføjet Wisfing, har ikke med Bestemthed kunnet oplyses, idet nemlig Arrestanten, der begyndte Overfaldet, kun har villet vedgaae at have givet Wisfing nogle Slag paa Dret med den flade Haand, medens derimod Tiltalte Ole Larsen, der har tilstaaet at have bibragt denne afskillige Slag i Hovedet og Ansigtet deels med knyttet Næve deels med sin Stok, paaستااer, at Arrestanten har tilføjet Wisfing flere Slag, end han har villet indbrømme, og

Wisfings Forklaringer gaae ud paa, at enhver af de Tiltalte har givet ham omtrent en halv Snees Slag, ligesom han er vis paa, at Ingen af dem slog ham med flad Haand, men at dog kun Tiltalte Ole Larsen brugte en Stok til at slaae ham med.

Da imidlertid de Tiltalte i Forening have øvet Vold imod Bødker Wisfing, ville de denne tilføiede Mishandlinger i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 25 blive i det Hele at tilregne Enhver især af dem.

Som Motiv til den forøvede Vold have de Tiltalte angivet, at da de ved at komme ind i den Etue, hvor Wisfing opholdt sig, sammesteds foresandt Peder Jørgensens Enke Ane Sophie Larsdatter, hos hvem Wisfing logerer, liggende forslaaet og blodig i Sengen, antog de, at det var ham, der havde slaaet hende.

Foraauidt Arrestanten har forklaret, at hun ogsaa selv havde yttret dette, maa det bemærkes, at hun ifølge Tiltalte Ole Larsens Forklaring skal have sagt, at hun ikke vidste, hvem der havde slaaet hende, og skjøndt Wisfing, i Modstrid med hvad han tidligere havde forklaret, har i et den 15de November sidstleden optaget Forhør bekræftet Arrestantens nysnævnte Forklaring, har han ved Siden deraf udsagt, at han strax havde erklæret ikke at have slaaet hende, og efter de fremkomne Oplysninger er der heller ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at dette har været Tilfældet, men har det iøvrigt ikke kunnet oplyses, hvorledes bemeldte Fruentimmer, der er særdeles dristelig og hvis under Sagen afgivne Forklaringer have været i høi Grad forvirrede og sig selv modsigende, er kommen i hiin Tilstand.

Efter Bestaffenheden af de Wisfing tilføiede Bestadigelser, samt da denne i alt Fald ligeoverfor de Tiltalte maa betragtes som sagesløs Mand, ville de Tiltalte, af hvilke Arrestanten, der er født den 7de October 1823, tidligere er straffet ifølge Krigsretsdom af 15de August 1849 for Indbrudstyveri med Fæstningsarbejde i 6 Aar, ifølge Helsingør Extrarets Dom af 14de Januar 1856 for ulovlig Omgang med Hittegods med 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og efter Høiesterets Dom af 3die September f. A. for ulovbestemt Eiehdomsindgreb med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, og Tiltalte, der er født den 21de Juli 1817, ikke findes forhen at være straffet eller tiltalt, blive at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, 1ste Deel, cfr. §§ 6, 9 og 25, og den indankede Dom, hvorved de ere ansete efter den citerede Forordnings § 3, sidste Membrum, cfr. de anførte §§er, vil foraauidt være at forandre.

Straffen skjønes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte“.

Nr. 174.

Institutsraad Buntzen
contra

Karen Marie Hansdatter (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Barnefødsel i Dolgemaal og lovstridig Omgang med sit nyfødte Barn.

Leire Herreds Extrarets Dom af 31te Decbr. 1858: „Arrestantinden Karen Marie Hansdatter bør henføres til 4 Aars Forbedrings-huusarbejde. Saa indreder Arrestantinden og de af Actiønen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Walløe 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Sørensen 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Marts 1859: „Herredsstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proveprocuratorerne Møller og Heinrichsen, betaler Arrestantinden Karen Marie Hansdatter 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende af Herredsfogden i Leire Herred med tilstaaende Meddomsmænd i 1ste Instants paa kjendte Sag tiltales Arrestantinden Karen Marie Hansdatter for Barneafsel i Dølgemaal og lovstridig Omgang med hendes nyfødte Barn.“

Det maa i saa Henseende ved Arrestantindens egen Forklaring og de iøvrigt fremkomne Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun den 24de August f. A. om Morgenen har paa et Locum paa Hovedgaarden Astrup, hvor hun tjente hos Forpagteren, født et fuldbaaret og i alle Henseender fuldkommen udviklet Drengbarn, som hun kort efter kastede ud af et heved 3 Alen fra Jorden værende Bindue, der fra Locumet vender ud til en omtrent 5 Alen fra Bygningen værende Grav, der staaer i Forbindelse med Graven om Hovedgaarden, men Barnet, som ikke længe efter af Arrestantindens Madmoder og en anden Pige blev i levende Tilstand optaget fra Skraaning imellem Bygningen og Graven samt undergivet behørig Behandling og Pleie, befandtes ikke at have taget nogen videre Skade af den omhandlede Mefart.

Arrestantinden, der paa staaer at være bleven besvangret af en Medtjener paa Gaarden, vil ved Paaafetid f. A. være kommen til Visshed om, at hun var frugtommelig, men ligesom hun ikke har aabenbaret dette for den formentlige Barnefader, saaledes har hun paa Andres Forespørgsel herom udtrykkelig be-

nægtet sin frugtsommelige Tilstand. Ikke bestomindre og uagtet hun ikke har truffet nogenstomhøjest Forberedelse til sin Barselsfærd har hun dog stadigen benægtet at have havt til Hensigt at føde i Dølgemaal, og da hun Matten til den forommeldte 24de August følte sig ilde, vil hun, der ikke tidligere havde født, heller ikke have gjort sig nogen Tanke om, at Fødselen saa snart forestod, hvorimod hun blot vil have søgt Locum, forbi hun dertil følte naturlig Trang, og medens hun sad der, paaستااer hun, at Barnet, uden at hun følte Smerte, gled fra hende ned i Locumet. Da hun derefter reiste sig løb der enbeel Blod fra hende paa Gulvet, og uden at see sig om eller at undersøge, om Barnet, som hun paaستااer ikke gav nogen Lyd fra sig, var levende eller dødt, begav hun sig ud af Døren for at vende tilbage til sit Kammer. I Gaarden mødte hun imidlertid en anden Pige, som hun, uden at fortælle, at hun havde født, anmodede om at hente noget Halm for at opvidste Blodet, der var gaaet fra hende paa Gulvet i Locumet, men vendte hun derefter strax tilbage hertil, hvor hun optog Barnet, om hvilket hun heller ikke da vil have vidst, om det var levende eller ei, og kastede eller, som hun ogsaa har udtrykt sig, „huggede det ud af Vinduet, da hun ikke vilde, at Pigen, som kom med Halmen, skulde see Barnet“. Bemeldte Pige havde imidlertid hentet Arrestantindens Madmoder, og da denne, efterat Arrestantinden anden Gang havde forladt Locumet, traf hende i Gaarden, meddeelte hun heller ikke Madmoderen hvad der var passeret, men begav sig paa sit Kammer. „Her“ — har Arrestantinden udsagt — „saldt Tanken hende ind at gaae ud at see efter Barnet, om hvilket hun ikke vidste, om det var født levende eller dødt, men var hun efter Fødselen daarligere, end før samme, og kom ogsaa i det samme Koffepigen og fortalte hende, at hun havde været ude at tage hendes Dreng op“.

Efter det saaledes Anførte er det indlysende, at Arrestantinden, der er født den 3die December 1836 og som ikke tidligere har været under Liktale, ikke kan ansees stykbig i Barnefødsel i Dølgemaal, hvorimod hun maa ansees hjemfalden til Straf efter Actionsordrens anden Deel for hendes lovstridige Omgang med det nyfødte Barn.

I saa Henseende bemærkes, at vedkommende Districtslæge, efterat have gjort sig bekendt med Sagen, vel ikke har fundet det uantageligt, baade at Fødselen kan være foregaaet paa den af Arrestantinden omforskarede Maade, og at hun kan have været uvibende om, at Barnet var levende, ligesom Arrestantinden under et ifølge Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har udsagt: „at havde hun havt rigtig Samling til at see efter Barnet og ved den Leilighed havde fundet det levende, vilde hun have taget det over med sig i Kammeret og feet at faae en af Pigerne til at hjælpe sig tilrette baade med det ene og det andet, og navnlig med at faae Bud efter Jordmoderen“. Men ikke bestomindre maa det dog høiligen lægges hende til Last, at hun, uden at undersøge om Barnet havde Liv, som forommeldt, kastede det ud af det omhandlede Vindue, hvorved hun maatte indsee, at hun udsatte dets mulige Liv for Fare, og for denne høist usforvarlige Fremgangsmaade og særdeles Ligeegybdighed for sit Barn maa hun blive at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf,

der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Underrettsdommen, hvorved Arrestantinden er anseet med samme Slags Strafarbejde i 4 Aar, men hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger bifaldes, vil saaledes med den anførte Modification i Straffetiden blive at stadfæste".

Mandagen den 16de Mai.

Nr. 158.

Statsraad Salicath

contra

Proprietair **Hastrup** (Defensor Bungen)

der tiltales for ulovlig Disposition over Gaarden Biffemosegaard i Dure By under Hjortholms Gods.

Langlands Herredets Extrarets Dom af 24de Juli 1858: „Tiltalte, Proprietair Hastrup til Hjortholm, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Boesgaard 15 Rdl. og Defensor, Procurator Naakmussen 10 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Decbr. 1858: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Provedprocurator Lindhard og Procurator d'Aluchamp, betaler Tiltalte, Proprietair Hastrup til Hjortholm, 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Langlands Herredets Extraret hertil indankede Sag tiltales Proprietair Hastrup til Hjortholm ifølge Indenrigsministeriets Ordre af 22de September f. A. for ulovlig Disposition over Gaarden Biffemosegaard kaldet i Dure By under Hjortholms Gods. Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte, efterat han ved

Fæstebrev af 10de Juli 1849, tinglæst den 14de samme Maaned, havde bortfæstet til sin Søn Jens Hastrup en da ledigværende Fæstegaard Matr. Nr. 23 i Tryggeløv under Hjortholms Gods, har med Indenrigsministeriets Approbation af 26de Juni 1852 udstykket bemeldte Gaard og derefter bortfolgt de mindre Parceller og magelagt Hovedparcellen med en Parcel Matr. Nr. 3 c i Dure under Lyffesholms Hovedgaard, hvilken sidstnævnte Parcel er den under denne Sag omhandlede Bueffemosegaard.

Følge de af Tiltalte og hans Søn, bemeldte Jens Hastrup, afgivne Forklaringer var det med Sidstnævntes mundtlig givne Tilsættelse, at Magelæget fæste, og Sønnen er derfor efter Tiltaltes Paastand i Henhold til det ommeldte Fæstebrev af 1849 bleven Fæster af Bueffemosegaard, som derefter er drevet paa Sønnens Vegne ved en af denne antagen Bestyrer, der har haft en fast aarlig Løn og har drevet Gaarden uden nogen Forbindelse med Hjortholms Hovedgaard, ligesom han ogsaa herfor har aflagt særskilt Regnskab. Overeensstemmende med hvad Tiltalte og hans Søn saaledes have anført om Gaardens Drift har ogsaa bemeldte Bestyrer, Mads Henriksen, afgivet Forklaring, hvorved dog endnu bemærkes, at efter hvad der er oplyst har Tiltalte under Sønnens Fraværelse i Udlandet i de senere Aar efter dennes Anmodning haft Tilsyn med Gaarden og modtaget Regnskabet, og da Udgifterne ved Gaarden paa Grund af de foretagne betydelige Forbedringer hidtil have oversteget Indtægterne, har Tiltalte tilfaldt det Manglende.

Da Bueffemosegaarden saaledes er traadt istedetfor Gaarden i Tryggeløv, hvorpaa lovligt Fæstebrev er udstedt, og da Godseier og Fæster have været enige om at ansee dette Fæstebrev som gjældende for hiin Gaard, skjøndt der ikke in casu at være Anvendelse for den af Actor paaberaabte Forordning af 9de Februar 1820, idet Gaarden questionis under disse Omstændigheder ikke kan siges at have været fæstelebig.

Da der nu heller ikke efter det Oplyste er aldeles tilstrækkelig Grund til at antage, at Gaarden blot pro forma skulde være tilfæstet Sønnen, maa det billiges, at Tiltalte ved Underretsdommen er frikendt for Actors Tiltale, dog med Paalæg af Actionens Omkostninger".

Tirsdagen den 17de Mai.

Nr. 180.

Advocat Brock
contra

Jens Severin Kayserød (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Indbrud, Tyveri eller uhjenuet Besiddelse af stjaalne Koster og for Forfalskning af hans Studsmaalsbog.

Middelfart Byes Exræters Dom af 30te Novbr. 1858: „Arrestanten, Handelsgartner Jens Severin Kayserød, vor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; saa vor han og betale saunt-

lige af denne Sag, hans Arrest og Dommens Execution Iobligen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Proceprocurator Schmidt 15 Rdl. og Defensor, Procurator Møller 12 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Marts 1859: „Arrestanten Jens Severin Kayserød af Middelfart bør deels for Actors og deels for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til den subsidiaire Defensor for Underretten, Cancelliraad Jensen og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Alberti og Winther, betaler Arrestanten 2 Rdl. til den Første og 10 Rdl. til hver af de 2 Sidste. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Med den Bemærkning, at der kun findes Hoie til at tillægge Tiltalte Frijsindelse for Actors videre Tiltale ogsaa med Hensyn til det hos Kjøbmand Rassenberg forøvede Indbrudstyveri, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Jens Severin Kayserød bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Severin Kayserød af Middelfart for Indbrud, Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og for Forfalskning af sin Skudsmaalsbog.

Swad førstnævnte Forbrydelse angaaer, er det oplyst, at der Ratten imellem den 29de og 30te April f. A. er begaaet Indbrud i Kjøbmand Rassenbergs Pakhuus i Middelfart, men skjøndt Bestjaalnes 2 Karle vare blevne opmærksomme paa, at der var Nogen inde i Pakhuset, og søgte at gribe Tyven, lykkedes det dog denne at undsløbe, uden at blive kjendt af Karlene; derimod fandtes udenfor Pakhusets aakentstaaende Vindue en Pose eller Sæk med henved $\frac{1}{2}$ Ld. Sæd og indenfor paa Loftet en lignende med omtrent samme Qvantum Sæd, og ved en nærmere Underjøgelse om Morgenen fandtes ved Enden af Bygningen 2 umage Summi-Galoshes.

Arrestanten, der vedholdende har benægtet at have gjort sig skyldig i dette Tyveri, har vedkjendt sig de 2 Sække, af hvilke den ene var paamalet Navnet „Kayersb“, som sin Eiendom, men han har paastaet, at de et Par Dage forinden, da de vare ophængte paa hans Gavehæk, ere bortkomne, uden at han, paa Grund af deres ringe Værdi, fandt Anledning til herom at gjøre Anmeldelse, og lignende Forklaring har hans Hustru afgivet. De 2 Galoscher har Arrestanten derimod ikke villet vedkjende sig, og skjøndt der ved en en Klausurering hos Arrestanten er funden 2 Galoscher, som hver især synes at være Magen til de ved Paghuset fundne, og Arrestanten har vedkjendt sig den ene af de i hans Hjem forefundne Galoscher, hvorhos Arrestantens Lærebørg Hans Christian Sørensen har forklaret, at den anden af disse Galoscher, hvilken Arrestanten ikke har villet vedkjende sig, samt den ene af de ved Paghuset fundne i den Grad ligne de Par, han har seet i Tiltaltes Besiddelse, at han antager det at være det samme Par, er der dog ikke tilveiebragt noget Beviis for, at de 2 ved Paghuset fundne Galoscher eller nogen af dem have tilhørt Arrestanten. Der er saaledes ikke fremkommet tilstrækkelige Data for at han kan sælbes som skyldig i dette Tyveri, og der findes end ikke tilstrækkelig Grund til, saaledes som steet er i Underrettsdommen, ikkun at frifinde ham for Actors videre Tiltale, hvad samme angaaer.

Forfaavidt Kjøbmand Raffenberg endvidere har forklaret, at der i Løbet af afvigte Winter jævnlig er stjaalet baade Rug, Byg og Værter fra hans Pakhuus, da har Arrestanten vel ikke fuldstændigen kunnet oplyse, hvorfra han har faaet det af ham i Huusholdningen og til Kreaturfoder i Løbet af Vinteren brugte Korn; men der er dog Intet fremkommet, der giver Føie til at antage, at han skulde have erhvervet det paa nogen ulovlig Maade.

Ligeledes har Arrestanten til Bygningsarbejder i de senere Aar forbrugt en Deel Lønner og noget Jern, uden at han just har kunnet godtgjøre, hvorledes han har erhvervet alle disse Materialier.

Det er imidlertid, naar undtages nogle Fyrreplanker, som Kjøbmand Møller vil have mistet i Aaret 1854 og som antages muligens at have bidraget til at udgjøre Arrestantens Beholdning af Trævarer, uden at dog noget Beviis i saa Henseende er fremkommet, end ikke oplyst, at der har fundet Tyverier Sted i den senere Tid, hvis Gjenstand disse Materialier kunde være.

Fremdeles er der i Arrestantens Besiddelse fundet et Stykke Sækkelærred, som Kjøbmand Iversen har vedkjendt sig som sin Eiendom og beediget at være ham frekommet mod hans Vidende og Billie, ligesom ogsaa hans Handelsbetjent Weichel edelig har forklaret, at han med fuldkommen Bestemthed gjenkjendte det paa de Mærker, hvormed det var forsynet, som hans Principal tilhørende. Iversen har derhos fremlagt en Factura, ifølge hvilken der er tilstillet ham nogle Stykker Lærred, mærkede som det forefundne med Nr. 3001, samt en Skrivelse fra Handelshuset Hamilton Koch & Comp., ifølge hvilken dette Handelshuus har mærket nogle til ham affendte Stykker Lærred med Nr. 3001.

Arrestanten har imidlertid vedholdende paastaet, at han i Efteraaret 1857 har kjøbt dette Lærred hos senere afsøde Kjøbmand Thidemann i Middelfart, og

vel maa det ansees godtgjort, at Thidemann ikke har staaet i nogen Handelsforbindelse med Huset Hamilton Koch & Komp. og altsaa ikke fra samme kan have modtaget det omhandlede Stykke Lærred, der angives at være af en noget ualmindelig Sort, og vel har Thidemanns Handelsbetjent Wesenberg edelig forklaret, at der i hans Tid fra 1ste August 1857 ikke har været noget saadant Lærred hos Thidemann, men desuagtet tør det dog ikke statueres, at Arrestantens Forklaring er urigtig, idet bemeldte Thidemann navnlig før 1857 kan paa anden Maade end netop igjennem Huset Hamilton Koch & Comp. være kommen i Besiddelse af et Stykke Lærred som det omhandlede, hvis Æbentitet med det Kjøbmand Iversen formeentlig fraaafaaene ikke er tilstrækkelig beviist.

Arrestanten vil desaarfaag heller ikke i Henseende til dette Lærred kunne bømmes som skyldig i Lyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, medens der dog er fremkommet saamegen Formodning imod ham for den sidstnævnte Forbrydelse, at der derfor findes ifkun at burde tillægges ham Frisindelse for Actors videre Tiltale.

Foraaavidd Arrestanten endelig tiltales for Forfalskning af sin Studsmaalsbog, er det vel opløst, at den i Skolecommissionens Udskrivningsattest anførte Hovedcharacter „temmelig godt“ er forandret til „meget godt“ og at i Præstens Confirmationssattest, hvor det maa antages at have hebt: „Under sin Forberedelse til Confirmation har ommeldte Jens Severin Rapersøb just ikke vilst den bedste Flid“ o. s. v., er det sidste „ikke“ forandret til „har“; men mod Arrestantens vedholdende Benægtelse er der ikke fremkommet noget Beviis for, at disse Forandringer i Studsmaalsbogen, der naonligen i en tidligere Periode maa antages ingenlunde bestandig at have været i Arrestantens Besiddelse, ere foretagne af ham, og han vil derfor, hvad denne Deel af Actionen angaaer, blive at frifinde.

Arrestanten, der er født 1819 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes være at frifinde deels for Actors deels for Actors videre Tiltale, og Underrettsdommen, hvorved han for uhjemlet Besiddelse af det ovenommeldte Lærred er anset med en Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil altsaa foraaavidd være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, billiges“.

Torsdagen den 19de Mai.

Nr. 104.

Statsraad Liebenberg
contra

Niels Frederik Wilhelm Lassen (Defensor Brock)

der tiltales for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, navnlig ved Meddelelsen af en Status, dateret 24de Mai 1856, over hans Formuesforfatning, og for til Skade for de øvrige at have tilfredsstillet

enkelt Creditorer paa en Tid, da han maa antages at have forudseet sin Fallit.

Skjelsfjor Byes Extrarets Dom af 10de Mai 1858: „Tiltalte Niels Frederik Wilhelm Lassen af Skjelsfjor bor for Actors Tiltale i denne Sag, fri at være. Actionens Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Hartnack 8 Rdl. og til Defensor, Procurator Briel 3 Rdl., udredes af det Offentlige. Under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Noubr. 1858: „Tiltalte, forhenværende Kjobmand, nu Gjæstgiver Niels Frederik Wilhelm Lassen i Skjelsfjor, bor hensættes til Fængsel i 3 Maaneder, men isvrigt deels for Actors deels for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bor han og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder de i Underretsdommen bestemte Salairer samt Salairerne til Sagførererne for Overretten, nemlig 12 Rdl. til Actor, Procurator Christensen, 8 Rdl. til den først beskikkede Defensor, Procurator Damfiær Bo og 5 Rdl. til Defensor, Procurator Winther. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Tiltalte er sigtet for at have, ved Affattelsen af sin Status den 24de Mai 1856, villet vildlede en af sine Creditorer i det Niemed at skaffe sig yderligere Credit, findes det ei tilstrækkeligen beviist, at han har havt en saadan svigagtig Hensigt, navnlig naar der med Hensyn til den urigtige Opgivelse af hans Gjæld hensees til, at det ifølge de fremkomne Oplysninger er antageligt, at han, der ei vil have havt Tid til at gjennemgaae sine Boger og i det Væsentlige ved Affattelsen af sin fin — som det i denne hedder — omtrentlige Status vil have stolet paa sin Sukommelse, har savnet en nogenlunde tydelig Overfigt over flere vigtige Poster af hans Mellemværende med forskjellige Handlende og Producenter, og det fremdeles med Hensyn til Burderingen af hans Kornbeholdninger — som maae antages virkeligen at have været tilstede den 24de Mai 1856 — bemærkes, at de af ham forudsatte høie Priser inden kort Tids Forløb viste sig at være blevene opnaaelige. Forfaavidt Tiltalte dernæst dog maatte erkjendes at være fremgaaet med Letfindighed og Ligegyldighed ved Affattelsen af titmeldte Status, findes dette blot culpose Forhold ei at kunne paadrage ham Strafsansvar.

Ligeaaalidet findes der tilstrækkelig Grund til alene at tillægge Tiltalte Griefindelse for Actors videre Tiltale med Hensyn til de for-

ffjellige under Sagen omhandlede umiddelbart for hans Fallit foretagne Transactioner, thi Tiltalte kan ei mod sin vedholdende Benægtelse ansees overbeviist paa den Tid at have forudsæet sin forestaaende Fallit, og derhos kunne, efter disse Transactioners særegne Bestaafenhed, de under samme af Tiltalte iværksatte Udbetalinger og Udleveringer ei antages at være ffete med ivigagtig Hensigt.

I Henshold hertil og til de for Sagens øvrige Posters Bedkommende i den indankede Dom anførte Grunde vil Tiltalte være at finde for Actors Tiltale, hvorimod Overrettens Dom, forsaavidt den paalægger ham Udredelsen af Actionens Omkostninger, findes tilstrækkelig begrundet i det hele af ham udviste Forhold.

Thi kjendes for Ret:

Niels Frederik Wilhelm Lassen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at staae. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved en inden Skjelsfjør Byes Extraret den 10de Mai d. A. aflagt Dom er Tiltalte, forhenværende Kjøbmand nu Gjæstgiver Niels Frederik Wilhelm Lassen i Skjelsfjør, der er født den 29de December 1817 og ikke tidligere har været under criminel Forfølgning, men under nærværende Sag sigtes for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold, navnlig ved Meddelelsen af en Status, dateret 24de Mai 1856, over hans Formuesforfatning, og for til Skade for de øvrige at have tilfredsstillet enkelte Creditorer paa en Tid, da han maa ansees at have forudsæet sin Fallit, frifunden for Actors Tiltale og Actionens Omkostninger paalagte det Offentlige. Sagen er derefter paa Justitiens Vegne indanket herfor Retten.

Anledning til den imod Tiltalte rejste Undersøgelse har nærmest været et Anbragende fra nogle af Hovedcreditorerne i Tiltaltens den 1ste Februar f. A. til Stiftbehandling som fallit opgivne Bo, navnlig Dhr. Kornerup & Raarup af Kjøbenhavn og H. D. Fabricius ligeledes af Kjøbenhavn som Befuldmægtiget for Otterstrøm, Fabricius & Comp. i Hamborg, hvori de gjøre opmærksom paa, at Fallenten under 24de Mai 1856 havde opgivet sin Status til de Førstnævnte saaledes, at han havde et Overskud af circa 19,000 Rdl., medens der circa 8 Maaneder efter i hans Fallitbo efter opgjort Beregning skulde være en Underballance af 66,500 Rdl., altsaa en Difference af 85,500 Rdl., hvilket efter deres Formening syntes at tyde paa, at Tiltalte enten den 24de Mai 1856

havde opgivet dem en falsk Status, for at bevæge dem til at aabne ham ny Credit, eller ogsaa senere gjort sig skyldig i Misligheder. Tilstalte har dog vedholdende nægtet saadant, idet han vel erkjender, at den ommeldte Status af 24de Mai 1856, som han isvrigt paastaar først blev givet Kornerup & Kaarup efterat disse havde givet ham Løfte om den af ham attraaede yderligere Credit hos dem af indtil 6,000 Rdl., indeholder nogle væsentlige Feil, men vedblivende har forsikret, at hiin Status ikke bestomindre er opgjort efter bedste Skjønrende uden nogen svigagtig Hensigt, og at de indløste Urigtigheder vare en Følge af Forglemmelse, idet den væsentlig opgjordes efter Sukommelsen, ligesom han har villet gjøre gjældende, at ojnævnte Status som en løs Udsigt, der ubetydelig benævnes omtrentlig, ikke af Modtagerne med Feie kunde antages for nøiagtig, navnlig efter den korte Tid, der var ham levet til dens Forfættelse; han har derhos søgt nærmere at paavise, hvorledes Forfættelsen mellem de to den 24de Mai 1856 og efter Fallitten opgjorte Status'er fremkommer deels som Følge af de ovenommeldte Feil deels ifølge Tab, som han vil have lidt ved sin Handel oc. efter den 24de Mai 1856. Om det imidlertid end antages, at Tilstaltes Fremstilling i sidstnævnte Henseende i det Væsentlige er rigtig — og der er ikke under Sagen fremkommet tilstrækkelige Data til at statuere det Modsatte — og det fremdeles forudsættes, at Tilstalte i god Tro har ansat sine faste Eiendomme, sit Varelager, sit Indbo o. s. v. til de i Status'en af 24de Mai 1856 beregnede Summer, der ere betydeligt høiere end de Værdier, hvortil de samme Gjenstande efter Fallitten bleve vurderede og tildeels senere realiserede, samt at han 24de Mai 1856 har havt en saa stor Kornbeholdning, som han paastaar, skjønnes det dog ikke rettere, end at det maa anses utilbørligt, at Tilstalte har baseret sit Opgivende om sin Kornbeholdnings Værdi paa Priser, der vare for Høvede og Rug circa 3 Rdl. og for Byg circa 9 Mk. høiere end de da gængse, til hvilke Tilstalte selv tildeels havde solgt af sin Kornbeholdning, hvorefter den opgivne Værdi 56,000 Rdl., uden Hensyn til at Priserne senere i Aarets Løb nærmede sig og tildeels overstege de af Tilstalte beregnede, maa anses at have været circa 12,000 Rdl. for høit ansat, ligesom Tilstalte da og paa den til 56,000 Rdl. opgivne Kornbeholdning vil have lidt et Tab af circa 13,500 Rdl. Naar derhos Tilstalte paastaar at have glemt at anføre paa Debetsiden i Oversigten af 24de Mai 1856 circa 16,200 Rdl., som han da var skyldig paa de indkjøbte og for ham disponible Kornvarer, samt circa 5,200 Rdl., som han var skyldig til sin nærmeste Familie — deriblandt 5,000 Rdl., som han ifølge sin Hovedbog skyldte til sin Broder. — saa at hans Gjæld altsaa var beregnet med circa 21,500 Rdl. for lidt, da findes en saadan foregiven Glemsomhed kun lidt antagelig, naar hensees til Gjenstandenes Betydning, ligesom den ei heller bliver mere forklarlig efter hvad der nærmere er oplyst om Sammenhængen, navnlig med den ene efter Foregivende glemte Debetspost til Kjøbmand Kardell for 763 Ldr. Byg. At Tilstalte, der, da han medbeelte Oversigten af 24de Mai 1856, istedetfor at have et Overskud i Virkeligheden havde en ikke ringe Underbalance, skulde have gjort sig dette klart eller tænkt sig Muligheden af en forestaaende Fallit, er der vel ikke tilstrækkelig Feie til at antage; men efter det

ovenfor Anførte maa han anses at have fremskillet sin Forsatning betydeligt bedre, end den ham vitterligt var, i den Hensigt derved at bevæge Kornerup & Kaarup til at tilstaae ham yderligere Credit, hvorved bemærkes, at det forsaavidt er ligegyldigt, om han herom havde modtaget et Løfte af dem, da Meddelelsen af den ommeldte Status, efter Tiltaltes egen Fremstilling, dog i alt Fald tilsigtede at bevæge dem til at blive deres Løfte tro; og for det af ham faalebes ubviste mislige Forhold, der ikke taber sin Character som saadant, fordi Tiltalte, da han opgav sit Bo som fallit, havde nedbragt sin Gjæld til Kornerup & Kaarup fra 29,000 Rbl. til 21,000 Rbl., hvilket desuden kan være begrundet i tilfældige af Tiltaltes Villie uafhængige Omstændigheder, vil han ikke kunne undgaae at anses med Straf efter Lovgivningens Grundsætninger, cfr. navnlig Forordningen af 11te April 1840 § 76.

Det er dernæst under Sagen oplyst, at Tiltalte den 31te Januar f. A., altsaa Dagen førend han opgav sit Bo som fallit, har tilbagebetalt Farver Jacobsen i Skjelsjør 400 Rbl., som denne for nogen Tid siden havde laant ham under den sliktende Forudsætning, at de skulde betales tilbage paa Anforbring, og fremdeles, at han deels i Midten deels henimod Slutningen af Januar Maaned f. A. har tilbageleveret Kjøbmændene Valentin og Nagel sammesteds respective 258 og 80 Tønder Byg, som de i den foregaaende December Maaned havde forstrakt ham med, da han ved nogle Kornaffibninger manglede de opgivne Qvanta.

Tiltalte har imidlertid vedholdende paastaet, at han ikke da var vidende om, at han maatte opgive sit Bo til Skiftebehandling, hvorom han først vil være bleven vidende samme Dag han gjorde det, da han ved at udbrage og sammenholde alle Debet- og Creditconti af sine Handelsbøger, kom til det Resultat, at Underballancen var saa stor, at han maatte standse med sin Handel; og skjøndt denne Forklaring i høi Grad har Sandsynligheden imod sig, naar hensees til Tiltaltes Opgivelser angaaende de særdeles betydelige Tab, han vil have lidt i den sidste Tid, og til hans Udsagn om, at Uheld stadig i den sidste Tid forfulgte ham, saavel som til hans Forklaring om, at han i Løbet af Januar Maaned, efterhaanden som de forskellige Contocouranter indkom, opgjorde sine enkelte Debet- og Creditconti, hvorved han saameget mere synes at maatte have faaet saa god Kjendskab til sin Status, at han vel kunde vide, at han var insolvent, som han, efter sin egen Forklaring, paa den Tid Falliten fandt Sted saa at sige ingen Kornbeholdning havde, der kunde veie op imod den saare betydelige Underballance efter Handelsbøgerne, saa skjønes der dog ikke imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse at være aldeles tilstrækkelig Føie til at statuere, at han forinden den 1ste Februar f. A. havde et saadant Overblik over sin Status, at han maatte forudsee sin forestaaende Fallit.

Tiltalte vil derfor, hvad de foromhandlede Forhold angaaer, blive at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale.

Forsaavidt endelig Tiltalte sigtes for bedrageligt Forhold ved i Efteraaret 1856 at have opgivet Kornerup & Kaarup og Ottersrøm & Fabricius i Hamborg Hvede og Byg tilsalgs, som han ikke da var i Besiddelse af, men ikke desto-

mindre foregav at have kjøbt og tildeels betalt for at bevæge de Førstnævnte til at tillade ham at trasfere paa dem og de Sidstnævnte til at give ham Forflud paa den solgte Byg — hvilket han indrømmer at have faaet — da findes der ikke i denne Henseende at kunne paalægges Tiltalte noget Ansvar, eftersom det ikke kan anses oplyst imod hans Benægtelse, at han ikke, da han saaledes henvendte sig til de nævnte Handelsehuse, var i Besiddelse af eller i alt Fald med rimelig Grund kunde gjøre Regning paa inden Leveringstiden at komme i Besiddelse af de fornødne Partier Korn. Ei heller vil der kunde paalægges Tiltalte noget Strafausvar med Hensyn til det ham under Sagen imputerede formeentlig bedragelige Forhold ligeoverfor Brødrene Harboe i Skjelsfjor — hvilket Forhold ligesaa tidt som det næstoverfor omhandlede kan anses at ligge udenfor den udstedte Actionsordre — eftersom det ikke findes oplyst, at den Beholdning Hvede paa circa 100 Tdr., som henlaa paa Kjøbmand Karbells Loft og som Tiltalte senere solgte til Kjøbmand Nagel, har været betegnet som en bestemt Deel af Gjenstanden for den mellem Tiltalte og S. Harboe afsluttede Handel om 300 Tdr. eller, som Tiltalte paastaar, 250 Tdr. Hvede, om end Tiltalte maatte have brugt Yttringer, der gif ud paa, at han tænkte paa at benytte hiin Beholdning til Handelens Fyldestgjørelse.

Den Straf, som Tiltalte har forskyldt for det ovenomhandlede af ham udbviste mislige Forhold ved Meddelelsen af den vildledende Status af 24de Mai 1836, skjønes passende at kunne ansættes til Fængsel i 3 Maaneder“.

Nr. 172.

Statsraad Liebenberg

contra

Johann Hendrik Mathiesen (Defensor Brock)

der tiltales for Tyveri.

Silkeborg Virks Eyrarets Dom af 22de Januar 1859; „Arrestanten, Skomagerhvend Johan Heinrich Mathiesen, bør hensejtes til Forbedringshunsarbejde i 18 Maaneder, i Erstatning til Tjenestepige Petrine Laursen af Silkeborg udrede 1 Rigsdaler Rigsmont og alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Bielian med 5 Rdl. Rigsmont og til Defensor, Proceprocurator Friis 4 Rdl. Rigsmont. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Marts 1859: „Arrestanten Johan Hendrik Mathiesen bør hensejtes til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Krigsraad Deigaard og Procurator Neckelmann, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag figtes Arrestanten, Skomagersvend Johan Hendrik Mathiesen, for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger er det godtgjort, at han Søndagen den 5te December f. A., da han var alene hjemme hos sin Mester, Skomager Bentzen i Silkeborg, idet denne og hans Kone vare bortreiste, har borttaget 2de Bentzen tilhørende til ialt 3 Rdl. vurdere Guldfingerringe, der laae i en Kasse paa en Seng eller i et Bindue i Stuen. Efterat Arrestanten samme Aften havde pantsat begge Ringene til Bærtshuusforpagter Sørensen for et Belsøb af 10 Rk., som denne deels havde tilgode hos ham og deels laante ham, solgte han dem Dagen efter til Sørensen for det nævnte Belsøb.

Endvidere maa Arrestanten ansees at have gjort sig skyldig i ulovlig Disposition over et hans Mester tilhørende til 14 Rk. vurderet Par Damestøvler. Da nemlig en af fornævnte Sørensens Tjenestepiger, Lise Walthers, den 6te December f. A. under Arrestantens Ophold hos Sørensen havde spurgt ham, om han ikke kunde skaffe hende et Par Støvler tilkjøbs, gif Arrestanten, da han efter sin Forklaring trængte til Penge, hjem i Bentzens Bolig, hvor han, da Bentzen endnu var fraværende, hentede det omhandlede Par Støvler, der stod i Binduet; men da de ikke passede Lise Walthers, folgte han dem til en anden af Sørensens Tjenestepiger, Petrine Georgine Laurzen, for 2 Rdl., eller som han siger, 14 Rk., idet han angav, at han havde forfærdiget dem til sin Kæreste og havt dem staaende i flere Aar. Af det anførte Belsøb fik han strax udbetalt 1 Rdl., som han med det samme svirede op. Arrestanten har nu forklaret deels at Bentzen, der, som berørt, havde været fraværende fra sit Hjem den 5te og en Deel af den 6te December f. A., ved sin Bortreise havde sagt til Arrestanten, at dersom der kom Noget i Boutikken, som vilde kjøbe og betale contant, maatte Arrestanten sælge de forhaandenværende Støvler, og deels at han, da han, efter at have solgt det omhandlede Par Støvler og — som det maa antages — allerede bortsviret den i Betaling modtagne Rigsbaler, begav sig hjem paa Bærkstedet for at hente et andet Par Støvler og nu traf Bentzen, som imidlertid var kommen hjem, sagde til denne, at han havde solgt Støvlerne paa Bærkshuset, men uden at have faaet alle Pengene for samme, samt at han maafte kunde sælge endnu et Par til en anden Pige, hvorpaa Bentzen tilfod, at han medtog et andet Par for at sælge dem. Rigtigheden af disse Arrestantens Forklaringer

er imidlertid i flere Puncter modsigt af Bøtgen, som under sine beedige Forklaringer navnlig har benægtet, deels at han før sin Vortreise havde betroet Arrestanten Udsalg af Fodtøi og specielt af Støvlerne og deels at Arrestanten fortalte ham, at han allerede havde gjort en Handel med det første Par Støvler, hvorimod Arrestanten efter Bøtgens Forklaring yttrede, at han maaskee kunde gjøre en Handel med dem, hvilket han tillod, ligesom han ogsaa tillod Arrestanten at medtage det andet Par Støvler til Salg.

Men om end Arrestantens Forklaringer, der isørigt have været vaklende, lægges til Grund, maa han i hvert Fald ved sit heromhandlede Forhold have gjort sig skyldig til Straf, da ikke blot den af ham paaberaabte Bemyndigelse til under Bøtgens Graværelse at sælge Fodtøi i Boutikken mod contant Betaling ikke kunde beføie ham til at bringe Støvlerne ud i Byen og der sælge dem samt derpaa selv tilegne sig den modtagne Betaling, men det desuden efter Arrestantens egen Forklaring maa antages, at han, da han hentede det første Par Støvler, fra først af havde til Hensigt ved deres Salg at komme i Besiddelse af Penge, ligesom han ogsaa ved Salget udgav Støvlerne for at tilhøre ham selv, og saaledes i hvert Fald ikke kan antages at have handlet bona fide. Den Sanction, som Bøtgen efter Arrestantens Forklaring skulde have givet paa det fte Salg, vil saameget mindre kunne disculpere Arrestanten, som det ikke kan antages, at denne har meddeelt Bøtgen nogen usigtlig Underretning om hvad der var passeret.

Sluttelig bemærkes, at Arrestanten har paastaet, at han, saavel da han tog Ringene som da han hentede det første Par Støvler, var noget perialiseret, men om end dette, efter hvad der er fremkommet under Sagen, ikke er usandsynligt, saa foreligger der dog ikke nogenjombest Grund til at antage, at han — hvad han heller ikke har paaberaabt sig — har været i en Tilstand, som udelukkede Tilregnelighed.

Ringene og Støvlerne ere tilbageleverede Bøtgen, der har frasaldet Krav paa Erstatning, og der vil ikke under nærværende Sag kunne tilkjendes Petrine Georgine Laurson den af hende paastaede Erstatning for den for Støvlerne erlagte Betaling.

Arrestanten, der ifølge en Underretsdom af 25de September f. A. har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil saaledes nu være at ansæe efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 13.

Den 2die Juni.

1859.

Første ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 24de Mai.

Nr. 11. Gaardeier **Jørgen Frederik Miis** (Statsraad Liebenberg,
efter Ordre)

contra

afgaagne Kammerherre, Lehnsgreve **D. D. Schack's** Enke med Curator,
som nuværende Administration for Grevskabet Schackenberg
(Conferentsraad Blechingberg)

betræffende Gyldigheden af en den 2die November 1854 efter Citantens
Begjæring afholdt Auktionsforretning over nogle Parceller af hans
Gaard, til hvis Udstykning Indstævnte antog sit Sautykke at være
fornodent.

Viborg Landsøverrets Dom af 11te Mai 1857: „Den paaankede
Auktionsforretning og de derved foregaaede Salg bør ugyldige at være.
Processjens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staude. Pro-
cessjens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til
Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Bevilling af 12te
September 1854 blev det tilladt Indstævnte Johannes Thomsen efter en af
III. Aargang.

ham indsendt Udstykningsberegning at udstykke en ham tilhørende i Ottersbøl By, Medbolden Sogn, Ribe Amt beliggende Trefjerdebeels-Gaard af Hartkorn 6 Tdr. 4 Skpr. 2 Fdkr. $1\frac{3}{4}$ Alb., hvilken Gaard — der i Udstykningsbevillingen er benævnt som en Arvesæstegaard under Grevskabet Schackenborg — tidligere havde hørt til bemeldte Grevskabs Fæstegods, men i Henhold til en kongelig Bevilling af 9de Februar 1770 og en derpaa grundet, kongelig confirmeret, Contract af 1775 mellem Grevskabets daværende Administration og en Deel af Fæsterne var tilligemed den største Deel af Grevskabets øvrige Fæstegods overdraget Fæsterne til Eienedom, saaledes at der af hver Gaard foruden en Recognition ved hver Forandring af Eier skulde erlægges aarlig visse Afgifter til Grevskabet samt præsteres enkelte andre Ydels. Johannes Thomsen lod derefter afholde Auction over Gaardens Parceller efter Conditioner, hvori Intet bestemtes angaaende Udredelsen af Ydelsene til Grevskabet, idet det kun heeb, at Hovedparcellen — hvis Hartkorn udgjør 1 Td. 7 Skpr. 2 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb. og som ifølge Udstykningsbevillingen bestandig skal ansees som saadan og med Bygning og Beboere vedligeholdes — skulde vedblive for bestandig at hæfte for Udredelsen af alle de den tidligere Gaard med dens fulde Hartkorn paaliggende Byrder af det Slags, som ifkun med Banffelighed kan deles i det Mindre, saasom Kongereiser, Tiendeafgifter og deslige, alt mod Regres til de øvrige Parceller i Forhold til deres Hartkorn i Overensstemmelse med Forordningen af 25de Juni 1810 § 8; og ved den under 3die November 1854 affholdte Auction bleve af de 16 Parceller, hvori Gaarden var bevilget udstykket, de 15 mindre Parceller, der efter Auctionsplanen solgtes enten til Behyggelse eller til Forening med anden beleiligt beliggende Eienomsjord, bortsolgte, hvorimod det paa Hovedparcellen, med hvilken Gaardens Bygninger skulde følge, gjorte Bud ei blev approberet. Da imidlertid Indstævnte Johannes Thomsen ikke havde indhentet Grevskabets Samtykke til Udstyknings, har dettes Besidder, Lehnsgreve D. D. Schack — i hvis Sted efter hans Død hans Enke med Curator som nuværende Administration for Grevskabet er indtraadt i Sagen — for Overretten paaanket Auctionsforeningen og paaستاet hele Forretningen og de derved effectuerede Salg kjendte uøsterrættelige og ugyldige. Derimod have Indstævnte Johannes Thomsen og samtlige medindstævnte Kjøbere af Parcellerne paaستاet Auctionsforeningen stadfæstet, hvorhos Indenrigsministeriet, hvem Citanten ligeledes har indstævnet for Overretten i Anledning af, at Ministeriet har bevilget Udparcelleringen af Joh. Thomsens og andre lignende Gaarde under Grevskabet Schackenborg uden, saaledes som tidligere, forud at indhente Lehnbesidderens Samtykke, har intervenseret under Sagen og principaliter paatast Gaardbesidderens eller in casu Joh. Thomsens Ret til uden saadant Samtykke at udstykke deres Gaarde, men subsidiairt modsat sig, at Ministeriets Approbation paa den heromhandlede Gaards Udstyknings ved Rættens Dom kjendes ugyldig eller gjøres afhængig af Lehnbesidderens Samtykke.

Foreløbig bemærkes, at Udstykningsbevillingen — der udtrykkelig indeholder, at Pantnaverens og alle Andres Rettigheder blive aldeles usorfrænkede ved Udstyknings — og den sig bertil sluttende Udstyknings-Approbation ifkun,

saaledes som Indenrigsministeriet har gjort gjældende, kunne betragtes som Tilfjendbegielsen af, at der fra det Offentliges Side ikke høves noget at erindre mod Delingen paa den ovgivne Maade, samt af, hvorledes Hartkornet og Sammestatten, saafremt Udstyknngen virkelig fuldbyrdes, blive at fordele paa Parcelleterne. Heraf følger paa den ene Side, at der intet kan være til Hinder for, at Udstykningsbevillingen og Approbationen meddeles uden Hensyn til om Lehnbesidderens eller andre rette Vedkommendes Samtykke til Udstyknngen er givet eller behøves, men paa den anden Side tillige, at de Indstævnte ikke med Gode kunne paakeraabe sig den meddeelte Udstykningsbevilling og Approbation som et Datum, der allerede i og for sig maatte bevirke Auctionsforretningens Stabsæftelse; hvorimod Sagens Udfald maa beroe paa, hvorvidt der efter de særlige contractmæssige Bestemmelser, der ligge til Grund for den her omhandlede Gaards Afhængelse i sin Tid, kan antages at tilkomme dens Eier Ret til uden Lehnbesidderens Samtykke at udparcellere Gaarden saavel i Almindelighed som ogsaa navnlig paa den Maade, hvorom der her er Spørgsmaal, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at det efter Proceduren ikke her under Sagen fordrer, at Grevskabet imod dets Villie skulde finde sig i, at de den hele Gaard paahvilende Afgifter og Ydelsler, forsaavidt de lade sig fordele paa Parcelleterne efter Hartkornet, fordeltes paa denne Maade til Opkrævning og Inddrivelse hos hver enkelt Parcels Eier, hvorimod de Indstævnte maae aufsees at have samtykket i, at Lehnbesidderen betragter Udstyknngen som ufteet, forsaavidt angaaer Gaardens Forhold til Grevskabet, saaledes at de Gaarden nu paahvilende Afgifter og Ydelsler navnlig indkræves hos Hovedparcellens Eier — hvem de andre Parcelister give Erstatning herfor — og vedblive at heste paa hele Gaardens hidtilværende Tilliggende, hvilket er erkjendt heller ikke at komme i Strid med de Conditioner, hvorefter Biparcellerne ere folgte.

Den ovennævnte kongelige Bevilling af 9de Februar 1770 sees at være fremkaldt ved et Andragende fra Grevskabet Schaackenburgs daværende Administrationscommissairer, hvori disse under 3 Poster fremsætte Forslag deels til Fritagelse for Grevskabets Bønder for alt Hoveri mod en bestemt Pengeafgift, deels til Forandring af Bøndernes Fæstebreve til Eiendomsfjoder, deels endelig til Grevskabets Hovedgaardsjorders Overdragelse til Bønderne til Arv og Eiendom. Som Grund til Fritagelse for Hoveri ansførtes, at Grevskabet ikke selv drev noget Jordbrug, idet de under Hovedgaardstaxten henhørende Jorder i mere end 100 Aar havde været bortleiede til Bønderne, og Forslaget til Forandringen af Bøndernes Fæstebreve til Eiendomsfjoder motiveredes ved, at da Bøndergaardene hidtil havde været bortfæstede, men den næste Arving i Almindelighed var bleven meddeelt Fæste, og Fæsterecognitionen for enhver ny Antræder til en Gaard for det Meste var bleven ved det Gamle, vilde det være til ulige mere Sikkerhed for Bønderne, isald Fæstebrevene bleve forandrede til Eiendomsfjoder, ligesom det og kunde være Grevskabets Besidder ligemeget, hvad enten hans Bønder vare Fæste- eller Eiendomsbønder, naar han ikkun blev sikker paa at faae sine hidtil havde Revenuer og enhver ny Antræder til en Gaard istedetfor Fæsterecognition betalte visse Antrædelsespenge, hvilke, jiden Bønderne

derved erhøbt mærkelige Fordele men Grevskabet mistede sin Fæstrettighed, naturligtviis vilde beløbe sig til meer end den daværende Fæsterecognition. Endelig ansøres det, at Sværkættelsen af de under disse 3 Poster fremsatte Forslag ogsaa vilde stemme overeens med Kongens til Landvæsenets Forbedring gjorte Anordninger. I Henhold hertil gif Bevillingen ud paa, at de Forandringer, Indretninger og Afhandlinger, som efter foransførte Forslag maatte blive gjorte og sluttede, skulde bestandig gjælde og staae ved Magt, dog saaledes at der fremdeles og i rette Tid, herefter ligesom forhen, ei alene steds skulde svares og erlægges alle Kongen tilkommende Skatter af Schackenborg Grevskabs Bøndergødses contribuierende Hartkorn, men endog rigtig betales hvad der i en eller anden Anledning af Hovedgaardstaxterne maatte paabydes, hvorhos der, naar alle Forandringerne vare fuldførte, skulde forfattes en Fordebog over alt Grevskabets Hartkorn med Forklaring om den deraf svarende Afgift. Under 27de August 1774 indgave derpaa Grevskabets Bønder i Mebolden m. fl. Sogne et Andragende til Administrationen, hvori de yttrede, at de, efterat have overveiet, hvorvidt deres Gaarde kunde præstere det Høveri, som ifølge et for Grevskabet Schackenborgs Bønder i Henhold til Forordningen af 12te August 1773 udarbejdet Høverireglement af 13de September s. A. for Fremtiden skulde ydes af Gaardene, havde fundet, at deres Gaarde ikke kunde præstere dette Høveri, og da Administrations-commissionen havde ladet dem tilkjendegive, at Grevskabets Bønder kunde overlades deres paaboende Steder til Eiendom paa saadanne Conditioner, som med Stedernes Bestaffenhed kunde eragtes convenable, ønskede de heller, at Saadant maatte skee, og de anholdt derfor om, at deres Fæstegaarde maatte ifølge Forordningen af 13de Mai 1769 saavel som Bevillingen af 9de Februar 1770 forundes dem som Eiendom for deres Arvinger og Efterkommere, saa at deres Gaarde og deres Tillæg istedetfor at fæstes overlodes dem til Eiendom og at dem derpaa istedetfor Fæstebrev meddeltes Eiendomsffjæder, hvorimod de tilbød af hver Gaard at svare 1) i Antrædelsespænde istedetfor Fæste ved hver ny Beboer, derunder dog ei forstaaet en afbød Bondes Enke, 66 Rbl. 4 Mk. danff Courant af hver heel Gaard, 2) i rette Tid alle kongelige Skatter og Paabud ordinaire og extraordinaire for hver Gaard efter dens nuværende Hartkorn, foruden de personelle Skatter, 3) den sædvanlige Landgilde og øvrige Smaaaredsel saaledes som enhver var ansat for i Fordebogen, 4) Frihedspænde som forhen med et Tillæg for at forfaanes for videre Byrder; endvidere tilbøde de, 5) at forrette af hver Gaard en Vgt for Herfskabet efter rigtig Dmgang paa hele Grevskabets Gøds for at hente Bygningsmaterialier til Hovedgaardbygningernes Vedligeholdelse, dog høist een Vgt aarlig til Flensborg eller to Vgter af mindre Længde, 6) at hjemføre aarlig for Herfskabet et vist Quantum Brændsel fra en bestemt Møse eller Skov, 7) ifald Herfskabet skulde forandre Bopæl, at gjøre en Vgt med et Læs Flyttegøds fra Schackenborg til Flensborg, Aabenraa eller andet Sted af lige Vektlængde, og 8) at deeltage i Forhold til deres Hartkorn i Omkostningerne ved Rensningen af Gravene og Fiskebæmme om og ved Schackenborg. De af Bønderne saaledes gjorte Tillbud bleve under 10de Februar 1775 af Administrationen ifølge den kongelige Bevilling af 9de Februar 1770 antagne,

„og altsaa Eiendom paa deres paakoende Fæstegaards Jorder og Tiliggende dem tilstaaet“, og den herved oprettede Contract blev under 6te April 1775 forsynet med kongelig Confirmation. I de Skjøder eller — som de ogsaa kaldes — Overlæbelsescontracter, der derefter meddeltes af Grevskabets Administration paa de hidtilværende Fæstegaarde, og navnlig i det første Skjøde paa Indstævnte J. Thomsens Gaard, der ikke er tinglæst, hedder det, at Gaarden paa Grund af den under 10de Februar 1775 med Bønderne paa Strøgobjet i Vallum District indgangne og under 6te April s. A. af Hans Kongelige Majestæt allernaadigst confirmerede Eiendoms- og Frihedscontract overlæbes og til Eiendom afhændes eller, som det tillige hedder, skjødes og overdrages til Eiendom og fri Disposition, mod at Contractens Punkter og Clausler prompte og i alle Maader efterkommes; hvorhos den nye Eier forsynebe et med Skjødet ligelydende Reserval med Paategning om at have modtaget ligelydende Skjøde og om at ville efterleve det i alle Maader, og senere blev der indtil i den allerfæneste Tid, naar Gaarden stiftede Eier, ikke blot meddeelt den nye Eier Skjøde fra hans Formand, men ogsaa et Slags Arvesæstebrev fra Grevskabet; navnlig har Indstævnte J. Thomsen først fra sin Formand under 20de Mai 1831 modtaget Skjøde paa Gaarden, hvilket er tinglæst den 2den November s. A., og dernæst fra Grevskabets Administration under 18de October 1832 et Document, hvorved denne erkjender ham for rette „Eiendoms-Arvesæstebesidder“ af Gaarden og tilholder ham at opfylde „Eiendoms-Arvesæstecontracten“ af 10de Februar 1775, hvilket Document er tinglæst den 24de næstefter, ligesom han endelig under 19de Mai 1833 paa et Reserval har tilstaaet Modtagelsen af et ligelydende Originaldocument og forpligtet sig til at efterleve og opfylde det i alle Maader. Det er isvrigt under Sagen in confesso, at Eierne af de saaledes afhændede Bøndergaarde ere vebblevne at betale deres kongelige Skatter til Grevskabet, der atter har indbetalt dem i Statskassen og indstaaet denne for dem, idet Grevskabet derhos, indtil det grevelige saakaldte Frihedshartkorn bortfaldt ifølge Lov af 20de Juni 1850 § 8, har nydt først Skattefrihed og senere Skattemoderation for 300 Tønder Hartkorn Bøndergods, skjøndt næsten alt Bøndergodset var overdraget Bønderne i Medfør af Bevillingen af 1770 og Contracten af 1775. Endvidere vebblev Grevskabet foruden Ralbsret at udøve Virkeret og Skifteret paa det afhændede Gods, indtil Grevskabet i Aaret 1807 overdrog Kongen dets Virketings-Rettigheder og omtrent paa samme Tid opgav sin Skiftejurisdiction, og endelig blev Jagtretten udøvet af Grevskabet paa det afhændede Bøndergods, indtil i Aaret 1848 Høstesteret frifandt en Person, hvem Grevskabet havde sagsøgt for ulovligen at have øvet Jagt i en til en af de afhændede Gaarde hørende Eng, med hvis Eiers Samtykke den paatalte Jagt maatte formodes at være skeet, men uden at dog denne Eier var inddraget under Sagen.

Medens nu de Indstævnte have søgt at gjøre gjældende, at Retsforholdet mellem Grevskabet og Eierne af det ifølge de foransførte contractmæssige Bestemmelser afhændede Gods maatte vedømmes efter Forordningen af 13de Mai 1769, og det navnlig saaledes at Gaardene betragtes som Selveierbøndergaarde, over hvilke Herligheden ikke er forbeholdt den tidligere Godseier, har derimod

Citanten paastaet, at ikke blot Herligheden over Gaardene tilkommer Grevskabet, men at endog dettes Forhold til Gaardenes Besiddere ere et langt engere og nsiere end det, der hjemles ved Forordningen af 13de Mai 1769, hvis Indhold derfor formenes in casu at være uanvendeligt, og at navnlig Godsforholdet paa Grevskabet i alt Bæfentligt forblev uforandret, kun at Gaardenes Besiddere fik Ret til at pantsætte dem og til selv ved Salg at bestemme deres Eftermand.

Retten finder nu ogsaa, at det ved Afhændelsen af det omhandlede Bøndergods opstaaede Retsforhold mellem Grevskabet og de tidligere Fæstere af bemeldte Gods maa bedømmes efter Bestemmelserne i den i Henhold til den kongelige Bevilling af 1770 indgaaede og med kongelig Confirmation forsynede Contract af 10de Februar 1775 som den specielle Hjemmel, hvorefter Afhændelsen er steet, og at det ved Afhændelsen stiftede Retsforhold ikke ubelukkende kan bedømmes efter Bestemmelserne i Forordningen af 13de Mai 1769. Om derfor end den steete Afhændelse af Grevskabets Bøndergods kan siges at stemme med Grundlæggningerne i nysnævnte Forordning, navnlig dens § 7, kunne dog denne Forordnings Bestemmelser kun komme til Anvendelse paa det ved denne Afhændelse opstaaede Retsforhold, forsaavidt de lade sig forene med Bestemmelserne i Contracten af 1775, og det findes derfor usornødent at undersøge, hvorvidt Forordningen af 13de Mai 1769 § 6, idet den kun fordrer Samtykke til Afgiftens Deling af den tidligere Eier, der efter Forordningens § 2 har forbeholdt sig Herligheden, og saaledes maa antages nærmest at sigte til de efter denne Forordning iværksatte Afhændelser, kan antages at hjemle en Selveierbondegaard's Udparcellering til Fremmede uden Herlighedseierens Samtykke, naar Afgiften ikke beles. I det udfærdigede Skjøde paa den her omhandlede Gaard henvises ogsaa til Contracten af 1775 som det Document, der indeholder Hjemmelen til Afhændelsen, og paalægges det Kjøberne i alle Maader at efterkomme denne Contract. Den Kjøberen ved Skjøderne overdragne „Eiendom“ og „fri Disposition“ maa derfor forstaaes overeensstemmende med de Indskrænkninger, som Contracten af 1775 indeholder.

Efter de Grevskabet ved denne Contract forbeholdte Rettigheder — der, som ovenfor er anført, ikke blot bestaae i de tidligere Fordebogsafgifter, men ogsaa omfatte visse Kjørsler og Arbeidspræstationer foruden en Recognition hver Gang Gaarden stifter Eier — maa der antages at tilkomme Grevskabet en saadan Deel i Proprieteten til den afhændede Gaard, at det ikke kan bestaae hermed, at det tilstedes Eieren af Gaarden eensidigen, uden Grevskabets Samtykke, at foretage en saadan indgribende Disposition over Gaarden, hvorved denne ved Salg opløses i flere Parceller, og hvorved de Grevskabet tilkommende Rettigheder udsættes for at forringes. Det er nu vel fra de Indstævntes Side erindret, at der in casu formeentlig ikke steer nogen Formindfælse i Sikkerheden for de Grevskabet tilkommende Afgifter og Ydelsler, idet disse ikke imod Grevskabets Villie skulle fordeles paa de enkelte Parceller, men derimod vedblive at være prioriterede i samtlige Parceller — hvorved Grevskabet efter de Indstævntes Formening endog skulde vinde i Sikkerhed — samt at der bliver en Hovedparcel af tilfrækkelig Størrelse tilbage, der altid skal forsynes med Beboer og Bygninger,

saa at Grevskabet maatte kunne holde sig til Hovedparcellisten for de den hele Gaard tidligere paahvilende Afgifter og Ydelser til Grevskabet, imod at Hovedparcellens Eier igjen har Regres til Eierne af de mindre Parceller. Men selv om det, uanset at de Conditioner, hvorefter Indstævnte Johannes Thomsens Gaard blev solgt, ikke indeholder nogen udtryffeligg Tilkjendegivelse om hvorledes der skal forholdes med den fremtidige Ydelse af de Grevskabet af bemeldte Gaard tilkommende Afgifter og Præstationer, antages, at Grevskabet for Fremtiden maatte kunne holde sig til Hovedparcellisten for de den hele Gaard tidligere paahvilende Afgifter og Ydelser, og at der for disse havde Sikkerhed i samtlige Parceller, saa at den reelle Sikkerhed in casu ikke er formindsket, kan dette dog ikke være tilstrækkeligt til at hjemle den foretagne Udparcellering, thi ved et Salg af Gaarden i Parceller udøves en Raadighed over Gaardens Substant, hvorved dens Bestaafenhed væsentligen forandres, og idet Hovedparcellisten kun har en mindre Deel af Gaardens Tillingende, maa ogsaa hans Evne til at udrede Afgifterne og Ydelserne for den hele Gaard ansees mindre, hvorved Grevskabet er udsat for at faae Alt ydet med mindre Prompthed og at paaføres større Uleilighed, end naar hele Gaarden er samlet under een Eier; og om Grevskabet end tilsiht, efter en foregaaende Retsforfølgning, kan søge Fyldestgjørelse for de det tilkommende Præstationer i den hele Gaard, maa det dog ansees for en ikke uvæsentlig Forringelse af Grevskabets Retsstilling, hvis det skulde finde sig i paa Grund af Udparcelleringen at være udsat for ikke at faae Afgifterne og Ydelserne præsterede i rette Tid og uden Retsforfølgning, hvilket, navnlig hvor der, som her, tillige er Spørgsmaal om Naturalpræstationer, kan være en meget væsentlig Ulempe. Men navnlig fremtræder det, at den Grevskabet ved Contracten af 1775 forbeholdte Retsstilling bliver forandret ved Gaardens Udparcellering, naar hensees til, at der isølge den nævnte Contract ved Forandring af Gaardens Eier skal erlægges en Recognition, idet nemlig den Eventualitet, under hvilken denne Recognition efter bemeldte Contract vilde være at erlægge, ved Gaardens Udparcellering bliver en anden, og det vilde mangle Rets hjemmel enten at indskrænke Recognitionens Erlæggelse til det Tilfælde, at Hovedparcellen, hvis Tillingende ei engang udgjør $\frac{1}{3}$ Deel af Gaardens Hartkorn, stiftede Eier, eller at antage, at den først skulde erlægges naar alle de enkelte udlagte Parceller havde stiftet Eiere, ligesom det og mangler Hjemmel i Contracten at forudsætte, at Grevskabet skulde finde sig i kun at oppebære en efter Hartkornet beregnet Deel af Recognitionen ved de enkelte Parcellers Obergang fra en Eier til en anden.

Ifølge det Foransførte kan saaledes Indstævnte Johannes Thomsen ikke ansees at have været berettiget til uden Grevskabets Samtykke at bortsælge den ommeldte Gaard i Parceller, og efter Titantens Paastand vil derfor den paaanførte Auctionsforretning og de derved effectuerede Salg være at kjende ugyldige.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten rigtigheden været brugt.

Nr. 205.

Advocat Liebe
contra**Jens Christensen** eller **Christiansen**, ogsaa kaldet **Hesselberg**
(Defensor Salicath)

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de April 1859: „Arrestanten Jens Christensen eller Christiansen, ogsaa kaldet Hesselberg, bor straffes med Forbedringshunsarbeide i 18 Maaneder. Tiltalte Niels Sorensen bor til Kjøbenhavns Politikasse bode 10 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procurator, Justitsraad Dahl og Proceprocurator Lindhard, 5 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte in solidum med ham tilsvares bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende og derunder $\frac{1}{2}$ af de nævnte Salairer. Den idømte Mulet at erlægge inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for den for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Jens Christensen eller Christiansen, ogsaa kaldet Hesselberg, der er fangt over criminel Lovadler og tidligere anset ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 16de Marts 1843 efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 43, cfr. § 1, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 11te Januar 1844 efter den nævnte Forordnings § 58 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, medens han under en mod ham for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster anlagt Sag blev ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die October 1854 frifunden for Actors videre Tiltale, under nærværende Sag ved egen af det isøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaælse er overbeviist at have Dnsdagen den 26de Januar sidstleden frastjaalet Jordbruger Niels Peter Jensen 18 $\frac{1}{2}$ Pund Hæst af Værdi 3 Rdl. 5 Mk. og et til 2 M' 8 Sk. vurderet Torklæde, vil han, da det ikke af den ovennævnte Dom af 11 Januar 1844 kan sees, at han ved samme er dømt som for 2den Gang begaa Hæleri, og den saaledes ikke vil kunne faae nogen Iterationsvirkning, nu i W“

før af den citerede Forordnings § 79 være at bømme efter sammes § 13, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes“.

Onsdagen den 25de Mai.

Nr. 175.

Statsraad Salicath

contra

Frederik Nasmus Poulsen eller Frederik Nasmussen

(Defensor Bungen)

der tiltales for Tyveri og Løsgængereri.

Amager Birkis Extradets Dom af 5te Febr. 1859: „Tiltalte, Arrestanten Frederik Nasmus Poulsen eller Frederik Nasmussen bør henfættes til 14 Aars Tugthuusarbeide, samt udrede alle af Actionen skyldende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Bugge 8 Rdl. og til Defensor, Procurator Meldola 6 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Martz 1859: „Arrestanten Frederik Nasmus Poulsen eller Frederik Nasmussen bør henfættes til Tugthuusarbeide i 10 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Delbanco og Meyer, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Amager Birkis Extradet den 5te Februar sidstlede paakjendte Sag tiltales Arrestanten Frederik Nasmus Poulsen eller Frederik Nasmussen for Tyveri og Løsgængereri.

I førstnævnte Henseende maa det ved Arrestantens egen med hvad der iøvrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse, uden at hans senere Tilbagekaldelse

heraf i Medfør af Lovens 1—15—1 kan komme i Betragtning, ansees beviist, at han den 2den December sidstleden om Eftermiddagen i den Hensigt at begaae Tyveri har fra Rjøbenhavn begivet sig til den Trilles Olsens Enke tilhørende Gaard i Skjelgaard paa Amager, hvor han antom Kloften omtrent 10 om Aftenen, paa hvilken Tid Gaardens Bedoere vare tilfængs, og at han, efter med en Kniv at have pillet Rødtet af en Rude i et af Vinduerne i Storstuen og derpaa aabnet Vinduet, igjennem dette er flegen ind i bemeldte Stue, hvor han saavelsom i et tilstødende mindre Værelse, der stod i Forbindelse med Storstuen ved en aabenstaaende Dør, har, efterat have tændt et medbragt Stykke Lys, af forskellige uafsaafede Meubler og Gjemmestæber tilsendt sig foruden 10 Rdl. i Contanter ogsaa en Deel bemeldte Enke og hendes 2 Sønner tilhørende Klædningsstykker m. m. (af Værbi circa 40 Rdl.), hvorved kun bemærkes, at Arrestanten med Hensyn til nogle enkelte af disse Gjenstande til en Værbi af 6 Rdl., som Dagen efter fandtes paa Marken udenfor Gaarden, ikke just udtryffeligt har gjenkjendt dem som hørende til de af ham stjaalne Ting. Endeel af de øvrige stjaalne Koster ere komne tilstede og saavel med Hensyn til disses Forringelse som med Hensyn til de ikke tilstedekomne have de Bestjaalne frasalbet Krav paa Erstatning.

Hvad det Arrestanten imputerede Løsgængereri angaaer, er det oplyst, at han, der, saaledes som nærmere uebenfor vil blive nævnt, flere Gange har været straffet, navnlig ogsaa med offentligt Arbeide, den 23de November sidstleden til Amager Birk's Politiprotocol under Commination med Straf som for Løsgængereri i Medhold af Forordningen af 2de August 1829 har erholdt Tilhold blandt Andet om straf at meddele Politimesteren, naar han maatte forandre Logis, samt hver Torsdag Formiddag, første Gang den 2den December næstefter, møde paa Birkets Tingsted for at godtgjøre, hvor og hos hvem han i den forløbne Uge har havt Tjeneste eller Arbeide, men at han har undladt at gjøre de ham saaledes paalagte Anmeldelser og at møde, ene med Undtagelse af at han Dagen efterat Tilholdet var givet ham meldte at være kommen i Logis i en Gjøstgivergaard her i Staden. Paa dette Sted opholdt han sig iøvrigt, efter hvad der er oplyst, kun een Nat, hvorefter han, der i omtrent 14 Dage arbeidede som Gaandslanger ved en Bygning, har havt et andet Logis indtil den 2den December, da han — efter om Aftenen at have anmeldt samme paa Politifammeret — derfra udeblev, og har forresten ikke kunnet opgive, hvor han har logeret eller havt Arbeide, men maa antages at have drevet om her i Staden og dens Forstæder, hvorhos han Natten før sin Anholdelse den 15de December har ligget ved en Halmstak paa Nørrebro.

Hvad nu det Strafsansvar betræffer, som Arrestanten har paadraget sig ved de ham paafigtede og her under Sagen overbeviste Delicta, bemærkes det, at han, der er født den 10de April 1823, tidligere, foruden gjentagne Gange at være straffet saavel for Tyveri, begaaet under criminel Cavalder, som for at have unddraget sig Fattigvæsenets Tilfyn og for at have overtraadt et ham givet Tilhold, er for 1ste, 2den og 3die Gang begaaet Løsgængereri ved Amager Birk's Politiretsdomme af 20de December 1844, 17de December 1845 og 28de Januar

1847 anseet med respective 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, 8 Maaneders og 1 Aars Forbedringshuusarbeide, for attentet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 cfr. § 80 ved Høiesteretsdom af 4de August 1842 med 2 Aars Forbedringshuusarbeide, ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 2den Januar 1850 for 2den Gang begaaet Tyveri samt attentet Tyveri efter nyseævnte Forordnings § 12 1ste Membrum og § 80 cfr. § 12 2det Membrum samt § 14, for ulovlig Omgang med Hilttegods og 4de Gang begaaet Løsgængereri ialt med 7 Aars Forbedringshuusarbeide, ligesom han endelig ved Høiesteretsdom af 7de October 1857 under en imod ham for Indbrudstyveri og Løsgængereri anlagt Sag kun er frifunden for videre Tiltale.

Overretten skjønner imidlertid ikke rettere, end at Arrestanten uden tilstrækkelig Høie er anseet skyldig i Løsgængereri under den ved Amager Birks Politiretsdom af 28de Januar 1847 paafjendte Sag, idet det ham da overbeviste Forhold, nemlig først den paafølgende Dags Eftermiddag, skjøndt dog af egen Drift, at være hjemkommen til vedkommende Fattighuus, hvorfra han kun havde faaet Tilladelse til at gaae ud med Paalæg om at komme hjem samme Dags Aften Klokken 8, ikke, uagtet Indholdet af det ham under 30te December 1846 givne Tilhold, findes at kunne ansees som en Begrebet Løsgængereri constituerende Overtrædelse af et i Medfør af Forordningen af 21de August 1829 § 1 givet Tilhold. Han vil derfor nu ifkun være at ansee som for 4de Gang begaaet Løsgængereri efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 og for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 cfr. 12, 2det Membrum, og skjønnes Straffen efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 10 Aars Tugthuusarbeide.

Den indankede Dom, hvorved Arrestanten for 5te Gang begaaet Løsgængereri og 3die Gang begaaet Tyveri var anseet med lige Arbeide i 14 Aar, vil herefter være at forandre, hvorimod bemeldte Dom, forsaavidt angaaer dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, vil være at stadfæste".

Nr. 171.

Advocat Liebe

contra

- 1) **Peder Hansen**, 2) **Jacob Hansen** (Defensor Bunken) og
3) **Peder Nielsen** (Defensor Salicath)

der tiltales for Tyveri eller Attentat paa samme og Nr. 2 tillige for dertil at have forledet Nr. 3.

Hirschholm Birks Extrarets Dom af 3die Decbr. 1858: „Tiltalte Peder Nielsen bør for Actors videre Tiltale fri at være. Tiltalte, Huusmands Peder Hansen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneders og Tiltalte Jacob Hansen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De af Actionen flydende Omkostninger, derunder Sa-

lair til Actor og Defensorerne, Procuratorerne Wodschou, Albrechtsen og Overkrigscommissair Hafs, 4 Rdl. til hver, foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse udredes af de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Marts 1859: „Tiltalte Peder Nielsen bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Peder og Jacob Hansen bor hensættes, den Første til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og den Sidstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, saa og, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensorerne for Underretten, Procuratorerne Wodschou, Albrechtsen og Overkrigscommissair Hafs 4 Rdl. til hver og til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne d'Auchamp, Berggreen og Christensen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte Peder Nielsen, som er under criminel Labalder, ifølge den underordnede Stilling, hvori han stod til Medtiltalte Jacob Hansen, der bestyrede hans Faders Eiendom, ikke findes at burde belægges med Straf for, efter Jacob Hansens Opfordring, hvilken han efter sin Forklaring af Frygt for Frygt ei turde undlade at efterkomme, at være medfulgt og have ydet den i den indankede Dom ommeldte ubetydelige Hjælp ved det omhandlede Tyveries Udførelse, maa det bifaldes, at han ved bemeldte Dom er frifunden for Actors Tiltale, og da denne Dom iøvrigt, i Henhold til de i samme anførte Grunde, billiges, vil den være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe, Justitsraad Dunghen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betale Peder Hansen og Jacob Hansen, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved den i nærværende Sag den 3die December f. A. inden Hirschholms Birks Extraret assagte Dom ere de Tiltalte Peder og Jacob Hansen for attenteret Tyveri og Jacob Hansen tillige for at have forlebt Barnet Peder Nielsen hertil ansæte med Straf af resp. 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde og af Fængsel paa Band og Brød i

2 Gange 5 Dage, hvorimod Tiltalte Peder Nielsen er frifunden for Actors videre Tiltale. Bemeldte Dom, hvorved derhos Actionens Omkostninger ere paa- lagte de Tiltalte in solidum, er derefter deels ifølge de Tiltaltes Begjæring og deels tillige for Drengen Peder Nielsens Vedkommende fra det Offentliges Side indbanfet her for Retten.

Ved de Tiltaltes egne Tilskaaelser saavel som ved Sagens øvrige Oplysninger, navnlig Brødrene Lars og Peder Ebbesens beedigede Forklaringer, er det tilstrækkelig oplyst, at de Tiltalte Jacob og Peder Hansen den 11te October f. A. om Aftenen, efter foregaaende Aftale om at følges ad ud ad Mosen til og ledsage de Drengen Peder Nielsen, have begivet sig ud paa Parcellist Ole Ebbesens Løb paa Femsølyng Mose for der at tilvende sig Løv. Tiltalte Peder Hansen havde til den Ende fra sit Hjem, hvor han afhentedes af Tiltalte Jacob Hansen og Peder Nielsen, medbragt en Sæk, som det var hans Bestemmelse, naar den var fyldt med Løv fra Ole Ebbesens Løb, at lægge ovenpaa det Læs Løv, som han alt havde læsset for at føre til Kjøbenhavn, og ligeledes medbragte Jacob Hansen eller, efter dennes Forklaring, han og Tiltalte Peder Nielsen 2 Sække, en større og en mindre, som han paa lignende Maade tænkte at bringe til Kjøbenhavn til Forhandling. Værdien af en saadan Sæk fuld af Løv have de nævnte Tiltalte anslaaet til 16 à 24 Sk. Imedens de paa Mosen vare beskæftigede med at tilvende sig Løven, bleve de imidlertid overraske af de fornævnte Lars og Peder Ebbesen, hvorfor alle 3 Tiltalte løbe bort efterladende deres Sække paa Stedet. Tiltalte Jacob Hansen har vel først med Bestemthed paa staaet, at der, da de bleve overraske, kun var fyldt Løv — omtrent halvt — i den ene af de medbragte Sække, som Tiltalte Peder Hansen og Peder Nielsen holdt i ved hver sin Side, medens han selv kom Løvene deri, men efter bemeldte Lars og Peder Ebbesens Vidnesbyrd, som de 2 andre Tiltalte ikke med Bestemthed have turdet modsig, ligesom ogsaa Tiltalte Jacob Hansen under et Reassumptionsforhør har erklæret, ikke at turde benægte Muligheden af sammes Rigtighed, maa det antages, at de Tiltalte, forinden de opgave deres Plan, havde fyldt den ene Sæk heelt og en anden halvt med Løv.

Da de Tiltalte saaledes imidlertid alt havde tilegnet sig en Deel af de Løv, som skulde udgjøre Lyveriets Gjenstand, maa der forsaavidt ogsaa antages at foreligge et fuldbyrdet Lyveri, idet hertil ikke udfordres, at sammes Gjenstand skal være bleven ført bort fra Stedet, og det kan herefter ikke billiges, at Underdommeren ikkun har anset de Tiltalte Peder og Jacob Hansen skyldige i attentet Lyveri.

Idet der fremdeles ikke findes Høie til at betragte Tiltalte Jacob Hansens Forhold med at opfordre Drengen Peder Nielsen til at følge med ud paa Mosen, hvor de vilde stjæle Løv, som en særlig Forbrydelse, hvorimod det vil være at tage med i Betragtning ved Fastsættelsen af den Straf, han for det af ham forevøede Lyveri har forskyldt, vil bemeldte Tiltalte Jacob Hansen, der er født den 15de October 1830 og ikke tidligere criminelt straffet, hvorimod han ved nærværende Rets Dom af 3die October 1848 er friunden for Actors videre Tiltale for Lyveri, efter det Anførte blive at anses efter Forordningen af 11te April

1840 § 1 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og Tiltalte Peder Hansen, der blandt Andet efter Overrettens Dom af 4de November 1853 er som for 2den Gang begaaet Hæleri straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, nu efter den citerede Forordnings § 22 jfr. § 25 som for 3die Gang begaaet Hæleri, og findes hans Straf efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar.

Svad Tiltalte Peder Nielsen angaaer, der efter Daabsattest er født den 1ste Mai 1845 og altsaa den 11te October f. A. circa 13½ Aar gammel, bemærkes, at han efter sin egen Forklaring vel indfaae, at Hensigten med paa den Tid om Aftenen at begive sig ned paa Mosen maatte være at stjæle Løv; men han har derhos paaftaaet, at han kun efterkom den til ham af Tiltalte Jacob Hansen — der havde Ophold i hans Faders Huus og under Faderens Arrestation forestod dennes Landbrug — rettebe Opfordring om at følge med, fordi han frygtede for i Vægringstilfælde at faae Prygl, og at han ikke tog nogen anden eller videre Deel i Tyveriet, end at han holdt ved den ene Side af Sækken, medens Tiltalte Jacob Hansen ude paa Mosen fyldte Løv i den. Han har fremdeles benægtet Rigtigheden af sidstnævnte Tiltaltes Forklaring om, at han, da han først var opfordret til at følge med ud paa Mosen, selv uden Opfordring tog en Sæk og var ud paa Mosen, og der er ikke iøvrigt fremkommet Noget, der berettiger til at ansee denne Drengen Peder Nielsens Benægtelse for usandsfærdig. Men efter den danske Straffelovgivning kan et Barn under criminel Ravalder ikke ansees med Straf for en Meddeeltagthed i et af Uldre besluttet og udført Tyveri, der kun bestaaer deri, at Barnet efter de Uldres Opfordring har været nærværende ved og taget en underordnet Deel i Udførelsen af Tyveriet, i hvis Frugter det derhos ingen Deel skulde have, og Tiltalte Peder Nielsen vil derfor være at frifinde heelt og ikke blot, som i Underrettsdommen bestemt, for Actors videre Tiltale.

Sidstnævnte Tiltalte vil derhos ei heller have at deeltage i Udbedelsen af Sagens Omkostninger, hvilke derimod — derunder de i Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salair til Actor og Defensorerne for Overretten 5 Rbl. til hver — ville være at betale af de 2 andre Tiltalte in solidum“.

Torsdagen den 26de Mai.

Nr. 187.

Justitsraad Bunghen
contra

Mathilde Jensine Maurmann (Defensor Liebe)

der tiltales for Børnefødsel i Dolgemaal og Fosterernord.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Marts 1859: „Tiltalte Mathilde Jensine Maurmann bør straffes med Fængsel i fire Maaneder samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Sa-

lairer til Actor og Defensor, Procurator, Secretair Schonberg og Prøveprocurator Lindhard, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loben^o.

Høiesteret's Dom.

Ligesom der ikke er tilveiebragt noget directe Beviis for, at Tiltalte forsætlig har ombragt sit Foster, saaledes vil ikke heller den i Lovens 6—6—8 opstillede Formodning kunne bringes til Anvendelse paa Tiltalte allerede af den Grund, at samme maa ansees svækket ved de fremkomne Oplysninger, navnlig Indholdet af Obducenterens Erklæring. Derimod er Tiltalte for det af hende vedgaaede ulovlige Forhold rettelig ved den indankede Dom funden skyldig til en arbitrair Straf, der skjønes passende bestemt til Fængsel i fire Maaneder, ligesom og Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges.

Chi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende imod Tiltalte Mathilde Jensine Maurmann for Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterdød anlagte Sag ere i det Væsentlige følgende:

Efterat Tiltalte, der er født den 1ste October 1843 og ikke funden forhen straffet, i Vinteren 1857—1858 havde flere Gange haft Samleie med en under Sagen naengiven Person og hen paa Sommeren forrige Aar havde paa Grund af sin tiltagende Førhed saaet Formodning om, at hun var frugtommelig, satte hun, hvis det maatte vise sig at være Tilfældet, den Bestutning at skjule det og skaffe Barnet bort, uden dog at tænke nærmere over hvorledes hun vilde gjøre det. Da hun derpaa Mandagen den 6te September f. A., paa hvilken Tid hun tjente hos Værtshuusholder Hansen i Kronprindsensgade Nr. 34 her i Staden, var som en Følge af et hende paakommet Ibedefindende, hvilket hun dog ikke vil have antaget foranlediget ved den forestaaende Fødsel, gaaet i Seng tidligt om Aftenen i et Kammer, hvor tillige 3 andre der tjenende Piger sov om Natten, mærkede hun Kloffen lidt over 12 at Fødselen foregik; men uagtet de nævnte Piger paa samme Tid klæbte sig af i Kammeret for at gaae til sengs, talte hun dog ikke til dem om Fødselen, fordi hun, som meldt, vilde holde den skjult, og søgte isvrigt ingen Hjælp, hvorimod hun, da Barnet var kommet frem, sluttede det, der efter hendes Formening rørte sig, op ved Siden af sig og faldt kort efter isvønt, hvorpaa hun, da hun den næste Morgen vaagne og saae at Barnet var dødt, gjemte det i sin Kiste, hvor det blev liggende indtil

hun nogen Tid efter kastede det ned i en af Stebets Latrintønder. Ved den under 23de September afholdte Obductionsforretning, kom Obducenterne til det Resultat, at Barnet havde været usfuldbaaret og født omtrent een Maaned for tidligt, altsaa paa en Tid, da det havde været istand til at fortsætte et selvstændigt Liv efter Fødselen, men at det var høist sandsynligt at Mandbrættet, der i alt Fald ikke havde været fuldstændigt, ikke havde fundet Steb, og at Barnet saaledes ikke havde begyndt et saadant Liv, hvorhos det tilspiedes, at det ikke bestomindre er muligt, at Barnet kan have bevæget Arme og Been umiddelbart efter Fødselen, medens det var i Forbindelse med Moderen og Fosterlivet saaledes endnu ikke ophørt. Slutteligen bemærkede Obducenterne, at der ved Obductionen Intet er oplyst om Aarsagen til at Mandbrættet ikke var begyndt eller idetmindste ikke var kommet fuldstændigt i Gang. I den af Sundhedscollegiet under 14de Februar d. A. afgivne Betænkning yttres det, at Collegiet maa erklære sig enig med Obducenterne i, at den lægevidenskabelige Undersøgelse ikke har kunnet eftervise noget Tegn paa, at Barnet har levet og ført et selvstændigt Liv efter Fødselen.

Hvad nu angaaer den Straf, Diktalte har forskyldt for det af hende udviste Forhold, da findes der ikke at være fremkommet noget som helst Beviis for, at hun forsætlig har ombragt Barnet, og heller ikke skjønnes det, selv om Lovens 6—6—8 kunde finde directe Anvendelse paa hende, der dengang var under criminel Lovvald, at hun vil kunne anses med Straf efter denne Artikel, da det efter de oplyste Omstændigheder ikke kan statueres, at Barnet har levet efter Fødselen, hvorimod hun, der maa antages ikke at have manglet Modenhed til at have Foreskilling om, at det var hendes Pligt at drage Omsorg for det af hende fødte Barn, og det saameget mindre som hun, som meldt, selv vil have mærket, at det rørte sig efter Fødselen, maa for den af hende i saa Henseende udviste Ligegyldighed være at anses med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel i 4 Maaener“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det forordnede Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdrl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdrl. 20 ß. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gøldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 14.

Den 10de Juni.

1859.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 26de Mai.

Nr. 185.

Justitsraad Bunchen
contra

Poul Jensen (Defensor Brock)

der tiltales for Tyveri.

Morsø Herredets Extrarets Dom af 12te Jan. 1859: „Tiltalte, Ejendestkarl Poul Jensen bor hensættes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde; saa bor han og udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Prøveprocurator Schjellerup 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Calundau 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 14de Marts 1859: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Smith og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunchen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Om Tiltalte Poul Jensen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse
III. Hærgang.

og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at han en Dag i afvigte November Maaned Kl. 2 à 3 om Eftermiddagen har i Huusmand i Besterjølby Lars Dahlsgaard's Stue stjaalet et Siffetørklæde, nogle Knapper, en Sax og et Spil gamle Kort samt 1 Mk. 2 Sk. i Penge, idet han har staffet sig Indgang i Huset ved at udtrage et Bindue i Rjølkenet, som var fastgjort med Søm paa den ubøvendige Sibe, hvilke han frabrækkede, og derefter steg ind gennem Binduesaabningen. Efter Tilstalets Forklaring var det, da han til den anførte Tid kom forbi L. Dahlsgaard's Huus og han vidste at ingen var hjemme i Huset, saldet ham ind at forsøge at staffe sig Indgang i Huset for at tage nogle Penge, og han udførte strax Beslutningen, idet han banede sig Indgang i Huset paa den anførte Maade. Tørklædet udtog han af en Dragkisteskuffe i Stuen samt Kortene og Knapperne af et Skab i Stuen, i hvilket Pengene ogsaa henlaae i en Blikparebøsse, af hvilken han udtog dem ved Hjælp af en Niv, og Sagen laa paa et Bord. Samtlige Koster, af hvilke Kortene vare saa slidte, at de ikke have kunnet ansættes til nogen Pengeværdi, og de øvrige ere burde-rede til 2 Mk. 8 Sk., ere tilligemed de stjaalne Penge bragte tilføede under Sagen og udleverede til Bestjaalne.

Efter den Maade, hvorpaa Tiltalte har staffet sig Indgang i Huset for at forsøge Tyveriet, maa det billiges, at han, der ikke tidligere har været tiltalt, ved den paaanførte Underrettsdom er for sit foransførte Forhold anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, mod hvis øvrige Bestemmelser Intet findes at erindre, vil derfor blive at stadfæste“.

Mandagen den 30te Mai.

Nr. 95. Eierne af Hoffells Kirke paa Island, **Gudmund Eriksøn, Erik Eriksøn, Magnus Gudmundsøn og Kolbein Gudmundsøn**
(Advocat Liebe)

contra

Præsten til Bjarnanæs Kald **Bergur Jonsøn**

(Advocat Brock, efter Ordre)

angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til hos Citanterne at fordre Smorleier af Hoffells Kirkes Qvilder.

Skaptafells Syssels Eytretets Dom af 12te Octbr. 1854: „De Indstævnte, Bønderne Gudmund Eriksøn, Erik Eriksøn, Kolbein Gudmundsøn og Magnus Gudmundsøn, bor for Citantens Paakrav og Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Den islandske Landsoverrets Dom af 19de Mai 1856: „De Indstævnte, Eiere af Hoffells Kirke, bor udrede til Præsten i Bjarnanæs Kald, Bergur Jonsøn, og til hans Eftermænd i Kaldet aarligen i

Smørleier af bemeldte Hoffells Kirkes Eiendom udi Hoffell eet hundrede og firfjendstyve Pund Smør eller deres Æquivalent i Penge efter hvert Aars Smørpræis i Capitelstaxten. Processens Omkostninger for Under- og Overretten ophæves. Salair til Appellantens befalede Sagfører ved Landsoverretten, Organist P. Gudjohansen, som bestemmes til femten Rigsdaler R. M., udredes af det Offentlige".

Høiesterets Dom.

I Biskop Gisle Jonssøns Maldebog angives Kirken paa Hoffell at eie i Røer og Malkefaar 18 Qvilder, hvilket Antal Citanterne for Høiesteret have erkjendt at skulle opretholdes. Efterat Sysselmannd John Helgason i Aaret 1765 havde tilforhandlet sig $\frac{3}{4}$ Dele af Kirkens Jorder og dermed forpligtet sig til at tilsvare et forholdsmæssigt Antal af Kirkens Qvilder, er det i et af hans Enke og Arvinger under 16de October 1809 til Stiftsovrigheden indgivet Andragende erkjendt, at der af bemeldte $\frac{3}{4}$ Dele udrededes i Salarium til vedkommende Præst „halve Smørleier“. Det maa derhos fra Citanternes Side anses indrømmet, at „halve Smørleier“ svare til 10 Pund Smør pr. Qvilde, hvilket samstemmer med hvad Althingsdommen af 1ste Juli 1629 i det deri omhandlede Tilfælde har fastsat til Udredelse af Kirkeqvilder.

Nu har Reglementet angaaende Præsters og Kirkers Indkomster i Island af 17de Juli 1782 i § 11 anordnet, at „Smørleierne skal betales in natura jaavel i Oplandet som ved Søfanten, men i Mangel deraf betales hver 10 Pund med $52\frac{1}{2}$ Sk. efter den nye Taxt“, hvorved er sigtet til den under 30te Mai 1776 udfærdigede; og det fremgaaer heraf, at Udelsen ordentligviis skulde præsteres in natura og at det kun, hvor dette efter Forholdene var ugjorligt, tilstededes at afgjøre samme med hvad der efter Datidens Priser kunde anses som et passende Bederlag i Penge. Deraf lader det sig, naar tillige henføres til, at der i Tidens Lob ikke kunde holdes det ovennævnte Antal Qvilder paa Kirkejorden, forklare, at der, saaledes som det maa anses oplyst, istedetfor Smør i en Række af Aar er erlagt et Pengebeløb af 10 Rdl. 64 Sk.; og naar Citanterne deraf, at dette Beløb ei ganske noiaagtigen svarer til hvad 180 Pund Smør efter forommeldte Taxt vilde udgjøre, have villet udbrage, at samme maatte være et fixeret Annuum, da skjønnes ei hertil at kunne være Joie, da der til Differencen, som derhos ikke er betydelig, kan tænkes forskjellige Aarsager.

Fastholdes det nu, at Udelse in natura principaliter er paabuden og at det kun er, hvor Omstændighederne gjøre samme umulig, at Er-

læggelse i Penge tillades at træde istedet, da følger deraf ligefrem, deels at Ret til Udelse paa jidstauførte Maade ei kan være Gjenstand for Erhvervelse ved Hævd eller Alders Tids Præscription, deels at Citanterne, der ei heller paa anden Maade have godtgjort at have erhvervet Ret til at afgjøre den ommeldte Naturalpræstation med en staaende Pengebetaling, overensstemmende med Forordningen af 20de Marts 1815 § 21 maa tilsvare samme med 180 Pund Smør eller disses Værdi efter hvert Mars Capitelstakt; hvorved bemærkes, at der i Sagen Intet foreligger, som kunde give Foie til, som af Citanterne in subsidium paastaact, at bestemme en afvigende Regel for den ene Tjerdedeel af Kirkejorden, hvoraf Citanterne Kolbein og Magnus Gudmundsson ere Eiere. Da Høiesteret saaledes kommer til samme Resultat som Oberretten og ligeledes billiger dens Bestemmelser om Processens Omkostninger og det Organist Gudjohnsen tillagte Salarium, vil dens Dom være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes for Høiesteret befalede Sagfører, Advocat Brock, tilkommende Salarium, hvilket bestemmes til 60 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanterne 5 Rdl. Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses Lyde saaledes: „Ved Stævning til Landsoverretten af 28de August f. A. har Præsten til Bjarnæs Kalb, Bergur Jonsson, paaanket en ved Skaptafells Spsfels Extraret under 12te October 1854 affagt Dom i en Sag, som han efter Islands Stiftsøvrigheds Ordre har anlagt mod Eierne af Hoffells Kirke, Gudmund Eriksjon, Erik Eriksjon, Magnus Gudmundsson og Kolbein Gudmundsson, betræffende Smørleier af bemeldte Kirkes Dvilder, som han formener andrage 180 Pd. Smør, eller halve Smørleier af de 18 Dvilder, som Kirken eiede ifølge dens Malbager, eller ogsaa, saafremt Smørleierne ikke bleve erlagte in natura, deres Æquivalent efter hvert Mars Capitelstakt; men ved ovenbemeldte Dom i Sagen ere de Indstævnte, som have nægtet at udrede Smørleierne anderledes end hidtil, nemlig med 10 Rdl. 64 Sk. i Penge, frifundne for Citantens Tiltale og Processens Omkostninger ophævede.

Citanten støtter sin Paastand fornemmelig derpaa, at Biskop Gisle Jonesons Malbage siger, at Hoffells Kirke eier 18 Qvilder, og endvidere har han fremhævet, at Sysseľmand Jon Helgason har i Aaret 1765 kjøbt $\frac{1}{3}$ af det Hoffellſke Gods, ifkun imod at svare til saamange af Kirkens Qvilder, som forholdsviis burde følge med den kjøbte Eiendom, samt at Helgasons Enke og Arvinger i deres Skrivelse til Stiftsøvrigheden i Aaret 1809 have forklaret, at den Udbøde lige til sin Død havde erlagt til vedkommende Præst de halve Smørleier for sin Andeel i Eiendommen Hoffel. De 10 Rdl. 64 Sk., som vare blevne erlagte til Præsten af Eiendommen, svarede ogsaa paa lidt nær og endog rigeligen til Værdien af 180 Pd. Smør efter den ældre Lovgivning om Pengecourſ her i Landet, men under nærværende Forhold maatte Smørleierne til Præsten, naar de ikke bleve udrede in natura, være at betale efter Capitelstartens Smørpriis, i Overensstemmelse med de gjældende Lovbestemmelser om saadanne Ydseľer.

De Indstævnte have derimod anbragt, at af de Qvilder, som Biskop Gisle Malbages Malbage tilegner Hoffells Kirke, vare nogle for længe siden udbøde, og dernæst have de fremhævet, at det Hoffellſke Gods nu var blevet saa ødelagt og forringet, at der ikke kunde underholdes et saa stort Qvilde-Antal, uden at Eiendommen i Forhold til Eierne derved reduceredes til ingen Værdi og blev uden al Nytte for Eierne. Det maatte ogsaa vel bemærkes, at Sysseľmand Jon Helgason ifkun havde lovet at tilsvare de $\frac{1}{4}$ Dele af Kirke-Qvilderne, som paa den Tid Salget foregik eksisterede, men derimod havde han hverken lovet at tilsvare $\frac{1}{4}$ Dele af 18 Qvilder eller forpligtet sig til at betale Præsten Smørleier forholdsviis af saa mange Qvilder, men at de 10 Rdl. 64 Sk., som i lang Tid vare blevne erlagte til vedkommende Præst af Hoffells Kirkes Eiendom, kunde paa ingen Maade være at betragte som Equivalent for halve Smørleier af de ommeldte 18 Qvilder, som Kirken, ifølge Malbagens Lydende, havde eiet tilforn; og allermindst var der fremkommet noget Beviis for, at der til Præsten ubi Bjarnanæs Kalb var blevet betalt halve Smørleier af de Hoffells Kirkes Qvilder, som følge den Fjerdepart af Kirkens Eiendom af Hoffel, som Jon Helgason ikke blev Eier af men som nu eies af de Indstævnte Magnus Gudmundsson og Kolbein Gudmundsson, og de have saaledes neblagt Paaſtand om, at Underrettens Dom, navnlig hvad den ommeldte Fjerdepart af Smørleierne angaaer, vorder stadfæstet.

Det maa ansees ſtjelligent beviist af Citanten, at Kirken paa Hoffel eier 18 Qvilder, idet Citanten til Beviis herfor har fremlagt Afſkrift fra Biskoppen af Biskop Gisle Jonesons Malbage, som ved Rescript af 5te April 1749 er tillagt Gylbigheid som paalideligt Afdomsdocument og Hjemmel angaaende Kirkens Eiendomme, og de Indstævnte have heller ikke anbragt det mindste Beviis for, at dette i Malbagen opgivne Qvilde-Antal siden er ad lovlig Wei blevet reduceret, og Beviiset herfor maa dog paa hvile de Indstævnte, forsaavidt de foregive, at nogle af Kirkens Qvilder forlængst ere udbøde, og at de, som følge heraf, ikke ere forpligtede til at udrede Smørleier af saamange Qvilder, som Kirken oprindelig havde eiet efter Malbagens Lydende, men den Indvending, at

Eiendommen nu er bleven saa forringet, at det vilde være vanskeligt at underholde der saamange Dvilder, som her er Talen om, vedkommer ikke Sagen og kan efter sin Natur ikke have den Retsvirkning, at de respective Eiere af den Grund skulde kunne paastaae at have Krav paa at maatte udrede Smørleierne med et mindre Beløb til Præsten, end oprindeligen er blevet paalagt Eiendommen at udrede.

Nu er det vel saa, at det albrig expressis verbis ved Lov er blevet bestemt, at Præsterne her i Landet skulde oppebære halve Smørleier af de Dvilder, som eies af Annexkirkerne, men paa den anden Side er dette dog blevet en almindelig Praxis, siden der i Aaret 1829 blev paa Althinget dømt i en saadan Sag saaledes, at Præsterne skulde oppebære af saadanne Kirke-Dvilder halve Smørleier, og i de senere Love fremtræder paa flere Steder denne Betragtningssaae af Smørleierne af Annexkirkerne.

Forsaaibtd denne Udredelse saaledes er bleven til en almindelig Regel her i Landet maae de Indstævnte, for at kunne være undtagne fra den almindelige Regel, bevise, at den her ommeldte Ydelsesmaaede albrig er bleven etableret eller practiseret med Hensyn til den Hoffellste Eiendom, men heller ikke dette have de Indstævnte beviist. Det er derimod utvivlsomt, at Bondernes Ydelse til Præsterne her i Landet oprindeligen have været stipulerede paa „landsviis“ men ikke i Penge, hvilket kan erfares af de gamle Kristenretter, og Kirkerne's Malbager og de senere udgangne Lovbestemmelser have ikke gjort nogen Forandring heri, men alene bestemt med hvilket Beløb disse Ydelse, som steds ere regulerede efter „Landsører“ og navnlig efter Smør, bør udredes i Penge, naar Præstationen ikke skeer in-natura.

De Indstævnte, som have Praxis imod sig hvad Ydelsesmaaaden angaaer, og intet Beviis have ført for, at den har været forskjellig eller anderledes hvad det Hoffellste Gode angaaer, og Ydelsen quæstionis følgerig maa antages at have været den ordinaire, nemlig erlagt med Smør, kunne derfor ikke, selv om det blev beviist, at Afgiften i en lang Tid var bleven erlagt med et Beløb af 10 Rdl. 64 Sk. (med hvilket Beløb den nu udredes), have Krav paa at maatte continuere med denne Ydelsesmaaede, istedetfor at erlægge den med Smør, den oprindelig betingede Lovøre, thi den ordinaire Hævd kan ikke komme her til Anvendelse eller hjemle de Indstævnte Ret til en saadan Forandring i den oprindelige Ydelse, naar den isvrigt er konstateret, og det maa den anses at være efter Malbagers Lydende og den gjældende Praxis i Landet. Urminnes-Hævd kan heller ikke komme her til Anvendelse, thi den er ikke bunden til noget bestemt Tidrum, det være nok saa langt, men blot ved den Betingelse, at Intet kan blive oplyst angaaende hvorledes Afkomsten oprindelig var bestaaende, hvilket in casu ikke er saaledes, da Hjemmel for „Landsøre-Ydelsen“ maa antages at indeholdes i Kirkens Malbage. Af denne Grund vilde det altsaa ikke kunne nytte de Indstævnte, om de end kunne bevise, at Smørleierne af Hoffell gennem Generationer vare blevne erlagte med Penge og ikke med den efter Malbagers Lydende ordinaire Lovøre (Skileyri), men der mangler ogsaa, som allerede bemærket, dette Beviis længere tilbage i Tiden end til Aaret 1809, men indtil

dette Aar og lige til Aaret 1817, da Capitelstaxten blev her indført, var der ifølge Reglementet af 17de Juli 1782, lovlig Hjemmel for at betale stipuleret Smørskylb med $5\frac{1}{4}$ St. pr. Pd. eller hver 10 Pd. (Fjerding) med $52\frac{1}{2}$ St., saasemt Yberne manglede Smør; og hertil svarer paa det nærmeste den til Præsten i Bjarnnæs Kald hidtil ydede i det Foregaaende omtalte Pengepræstation af Hoffells Kirke, men i denne Omstændighed formenes igjen at indholdes et Beris for Dvilbernes Tilværelse og Antal efter Malbagen som og for det, at Ybelsen til Præsten er bleven reguleret i Genhold til disse (Dvilberne). De Indstævnte maae saaledes ansees pligtige til at udrede til Citanten den omhandlede paastaade Præstation af Hoffells Kirkes Eiendom enten in natura med 180 Pd. Smør eller med deres Æquivalent i Penge efter hvert Aars Capitelstaxts Smørpris, og den samme Præstation bør aarligen herefter udredes til Præsten ubi Bjarnnæs Kald.

Processens Omkostninger vilde efter Omstændighederne være at ophæve for begge Netter, og Salair til Appellantens befalede Sagsrører, som bestemmes til 15 Rdl., vil være at udrede af det Offentlige.

Landsoverretten kan ikke lade ubemærket, at Underdommeren har paakjendt Sagen med Meddomsmænd, uden at lade disse aflægge Ed i Forveien efter Korste Lovs 1—7—5, og derimod taget dem i Ed omtrent 6 Maaneber efter Sagens Paakjendelse, uden at denne Omgangsaade dog befindes at burde paadrage Underdommeren Ansvar.

Forsøbrigt attesteres, at Sagen, forsaavidt den har været beneficeret, baade ved Under- og Overretten er bleven behandlet og ført forsværlig“.

Tirsdagen den 31te Mai.

Nr. 13. Capitain **William Kuhl** og Kjobmand **John C. Kuhl**
(Advocat Brock)

contra

Præsidenten for St. Thomas og St. Jan paa det Offentliges Begue
(Justitæraad Bungen, efter Ordre)

angaaende Citanternes Overtrædelse af den vestindiske Postanordning af 10de Juli 1855.

St. Thomæ Postirets Dom af 12te Mai 1857: „De Tilta lte Capitain William Kuhl, Fører af amerikansk Brigantine „Warren Goddard“, og Kjobmand John C. Kuhl heraf Staden, bør til St. Thomæ Fattigkassé erlægge hver en Mulct af \$ 80; hvorhos Sidstnævnte vil til det kongelige danske Posthuus hersteds have at udrede en Erstatning af \$ 1. 60 cts. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Den bestindiffe Landsøverrets Dom af 31te August 1857: „Politiretsdommen bør ved Magt at staude. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Justitsraad Bungen for Høiesteret betale Citanterne, Een for Begge og Begge for Een, 40 bestindiffe Daler. Saa betale de og til Justitskassen 3 bestindiffe Daler.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Politivet den 12te Mai sidsleden paadømte Sag ere Appellanterne, Skibscapitain William Kuhl, sørende den amerikanske Brigantine „Warren Goddard“, og Kjøbmand John E. Kuhl af St. Thomas tiltalte for Overtrædelse af Postanordningen af 10de Juli 1855, og er det ved de afgivne Forklaringer oplyst, at Tiltalte Capitain William Kuhl, da han den 28de Februar d. A. med det ovennævnte Skib ankom til St. Thomas Havn fra New York, har paa Forespørgsel fra Havnemesterens Assistent angaaende de medbragte Breve vægret sig ved at ulevere disse, idet han paaberaabte sig, fra Kjøbmand Kuhl, til hvem han var configneret, at have modtaget Ordre om, saafremt Havnevæsenet forlangte Skibets Breve, da at henvise Havnevæsenet til ham. Det er ligeledes oplyst, at Kjøbmand Kuhl, til hvem Capitain Kuhl afleverede Brevene, hvis Antal Sidsmævnte har angivet til 40 à 50 Stykker, derefter fra sin Boutik har ladet dem omdele.

Foraaavidt fra de Tiltaltes Side under Proceduren er fremkommet Afstilligt, der formeentligt skulde vise det U hensigtsmæssige i det her i Colouien etablerede Postvæsen, bemærkes foresøbtigt, at dette ikke vedkommer nærværende Sag, under hvilken det alene bliver at afgjøre, om de Paagjældende have overtraadt Anordningen, som den foresligger.

I denne Henseende er det i Politiretsdommen rettelig fremhævet, at Anordningen af 10de Juli 1855 udtrykkelig paabyder, at Breve fra Ublanbet uophølgelig skulde afleveres til postmæssig Behandling paa første Postcontoir, hvortil de ankomme, og naar det derimod er bemærket, deels, at dette ikkun skulde gjælde om danske Skibe, deels at Udtrykket „postmæssig Behandling“ formeentligt skulde vise, at her ikkun var sigtet til Breves Forsendelse fra Poststation til anden, men ikke til Breves Ulevering paa selve Ankomststedet, da er det første uføreneligt med den anførte §'s almindelige Udtryk, og hvad det

Sidste angaaer, da kan Brevenes Modtagelse paa og Udlevering fra Postcon-
toiret ikke antages at være ubesluttet ved det fremhævede Udtryk.

Da nu Skibscapitain William Kuhl har indrømmet, at hans Forpligtelse
til at aflevere Brevene er bleven ham tilstrækkelig kundgjort ved det ham af
Havnemeesterens Assistent givne Paalæg, og da den Omstændighed, at han som
Skipper er i Nædernes Tjeneste, ikke kan fritage ham for at holde sig de of-
fentlige Anordninger efterrettelig, findes han rettelig draget til Ansvar, og bil-
liges det, at Straffen, da Brevenes Antal ikke nøiere har kunnet opgives, er
bestemt efter det ovenansførte Minimum til en Mulct af § 80 i Henhold til
Anordningen af 10de Juli 1855 § 20.

I Henseende til Kjøbmand Kuhl, da bifalbes det, at han for Meddeel-
agtighed i Skibscapitain Kuhls Overtrædelse samt for at have udbeelt Brevene
ligeledes er anseet med den ansførte Mulct foruden § 1. 60 cs. Erstatning for
Porto til Postvæsenet. Politiretsdommen vil derfor blive at stadfæste.

Da de Tiltalte have appelleret paa egen Bekostning og Appellsagen ikke
har været forbundet med Bekostninger for det Offentlige, vil ingen Bestemmelse
i denne Henseende være fornøden.

Sagens Behandling i 1ste Instants og Sagsførelsen her ved Retten, for-
saavidt befalet, har været forsvaerlig".

Nr. 194.

Advocat Broch

contra

Jens Andersen (Defensor Bungen)

dér tiltales for bedrageligt Forhold eller for ved foretagne Handlinger
og udøvede Trudsler paa ulovlig Maade at have afpresset Andre Penge
eller Forskrivninger.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 16de Octbr. 1858: „De
Tiltalte, Skomager Jens Andersen af Skast og Hustru Dorthé Marie
Jensen eller Jensdatter, bør hensesættes til Fængsel paa Bånd og Brød,
Førstnævnte i fire Gange fem og Sidstnævnte i tre Gange fem Dage,
men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udrede
de in solidum samtlige af Actionen flydende Omkostninger, deriblandt
det ved deres Underhold og Baretægt i Arresten Medgaaede, samt i
Salair til Actor, Procurator Valeur fem Rdl. og til Defensor, Kam-
merraad Repsdorph fire Rdl. At efterkommes under Udsærd efter
Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Febr. 1859: „Underrettsdommen
bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til
Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Smith og Procu-

rator Holm, betaler Tilstalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik Tilstaltes Hustru, for hvis Vedkommende der er acquiesceret ved Underrettsdommen, sigtes Tilstalte, Stomager Jens Andersen af Kfast, for bedrageligt Forhold eller for ved foretagne Handlinger og udbøvede Trubler paa ulovlig Maade at have অপ্রেসেট Andre Penge eller Forskrivninger.

Føreløbig bemærkes, at da det af en af Defensor her for Retten fremlagt Skrivelse til ham fra Tilstalte fremgaaer, at Tilstalte har været bekendt med Indstævningen til Overretten, findes det ikke nødvendigt at afvise Indstævningen paa Grund af, at den Acten af Stæbnevidnerne meddeelte Forfyndelsespaategning gaaer ud paa Forfyndelse af „denne Dom“, hvilket efter det Foransførte maa antages at hidrøre fra en Feilskrift. Ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at Tilstalte, efter at være bleven vidende om at Ungkarl Mads Pederjen Uhre havde haft legemlig Omgang med hans Hustru, har i Forening med 2 andre Personer som Vidner indfundt sig paa Uhres Bopæl, hvor Tilstalte da først affordrede Uhre 1,000 Rdl. for at fortie det Pæserede, idet han erklærede, at han, hvis Uhre ikke i Minde sig vilde affinde sig med ham, vilde anmeldte det Pæserede for Øvrigheden, hvorhos han tillige yttrede den Formening, at Uhre i saa Fald maatte blive arresteret og forbrøde det Halve af sin Formue. Herover blev Uhre efter sin Forklaring tilsidst saa ængstelig, at han tilbød at udstede et Gjeltsbeviis til Tilstalte for 300 Rdl. — efter Tilstaltes Paastand, der forsaavidt stemmer med den ene af de medtagne Personers Forklaring, derimod for 500 Rdl. — for hvilket sidste Betsb og saa et under Sagen tilstedekommet Gjeltsbeviis blev underkrevet af Uhre, da denne en Times Tid derefter ifølge Aftale indfandt sig paa Tilstaltes Bolig, idet Uhre, efter hvad han har sagt, af Frygt lod sig bevæge til med ført Pen at underkrive det for det større Betsb af Tilstalte forfattede Gjeltsbeviis, efter hvilket Tilstalte iøvrigt under nærværende Sag har frafaldet ethvert Krav. Forøvrigt blev der ikke af Tilstalte anvendt nogen personlig Vold eller Trubel derom mod Uhre, hvorimod vel, efter Uhres Forklaring, den ene af de medtagne Personer, Svenden Gudmandsen, undertiden deeltog med Tilstalte i Opfordringen til Uhre om at betale, ligesom den anden medtagne Person ogsaa brugte Mund, dog alene Skjeltsord.

Fremdeles har Tiltalte vedgaaet, at der efter det med Uhre Passerede og da Tiltalte af sin ovennævnte Svend Gudmandsen var bleven underrettet om, at forskjellige Personer havde havt legemlig Omgang med Tiltaltes Hustru, blev, da det saaleedes var lykkedes at faae Uhre til at forskrive sig for et Pengebeløb, truffet Aftale mellem Tiltalte, hans Hustru og Gudmandsen, efter Tiltaltes og Hustrues Paastrand ifølge Forslag af Gudmandsen, om at forsøge paa ved at gribe disse Personer i Gjerningen og true med Anmeldelse for Øvrigheden at faae dem til at erlægge et Pengebeløb til Tiltalte for at frie sig. Da de nogle Dage efter at denne Aftale var truffet faae den gifte Gaardmand Mads Pedersen Hylbgaard komme hen mod Tiltaltes Huus og det, efter hvad navnlig Tiltaltes Hustru har forklaret, formodes, at han vilde forsøge paa at faae legemlig Omgang med hende, hvilket hun da ogsaa efter Aftalen skulde tilstede ham, forsviede Tiltalte sig i Genhørb til den truene Aftale bort, men vendte tilbage kort efter at Hylbgaard, der har sagt, at han vilde hente et Sæt Sele-tøi, var gaaet ind i Huset.

Med Hensyn til det derefter Passerede gaaer Hylbgaards Forklaring ud paa, at Tiltalte, medens Konen og Hylbgaard stod og talte sammen i Kæhuset, hvor Konen vel, efter hvad Hylbgaard strax efter skal have yttret for Sognefogden, vilde forsøve ham til at bebrive Utugt, men uden at dette lykkedes, saa at han efter sin Paastrand ikke havde eller tilsigtede Samleie med hende, kom hujende og sfrigende med en Stok i Haanden, med hvilken Tiltalte truede at slaae Konen, hvis hun ikke sagde, at hun havde havt legemlig Omgang med Hylbgaard, hvilket hun derfor gjorde, hvorefter Tiltalte sendte Bud efter Sognefogden og, da denne var kommen tilstede, affordrede Hylbgaard 50 Rdl. for at tie med det Passerede, hvilket Hylbgaard imidlertid ikke var villig til at give, hvorimod han, for at undgaae den med det Passerede forbundne Skam og Opsigt, tilbød Tiltalte 10 Rdl., men hvilket Beløb Tiltalte ikke vilde modtage. Derimod gaaer Tiltaltes Forklaring ud paa, at han greb Hylbgaard i legemlig Omgang med Tiltaltes Hustru — der har bekræftet dette — og at Hylbgaard for at slippe bød Tiltalte 20 Rdl. foruden at forrette noget Pløiarbejde, men at Tiltalte da erklærede, at han vilde have, saavidt han mindes, 1,000 Rdl., og da Hylbgaard ikke vilde give mere end 30 Rdl., lod Tiltalte Sognefogden hente, med hvem han efter nogen Tids Forløb fulgte hjem for at eftersee hvad Straffen var for Hoer, medens Hylbgaard forblev paa Tiltaltes Bolig under Opsigt af Gudmandsen; da derefter Sognefogden, efter at han og Tiltalte, uden at de havde fundet Straffebestemmelsen for Hoer, vare vendte tilbage til Tiltaltes Bolig, erklærede, at han ikke havde Myndighed til at anholde eller arrestere Hylbgaard, og Tiltalte og Hylbgaard — hvilken Sidste havde opholdt sig paa Tiltaltes Bolig fra Kl. 9 eller 10 om Formiddagen — ikke kunde enes om at tilægge Sagen i Mindelighed, forløb Hylbgaard i Forening med Sognefogden Tiltaltes Huus omtrent Kl. 5 eller 6 om Eftermiddagen, uden at der ibrigt var anvendt nogen personlig Vold eller Trudsel herom mod Hylbgaard for at faae ham til at betale, hvilket efter Tiltaltes Forklaring heller ikke efter den truene Aftale skulde skee.

For det af Tiltalte saaledes vedgaaede Forhold vil han, der ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Lovgivningens Analogi, cfr. navnlig Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 76, cfr. §§ 37 og 80, med en arbitrair Straf, der efter samtlige Omstændigheder passende findes at kunne bestemmes, som ved den indankede Dom, til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød, og da Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes villiges, vil den saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste, hvorhos Tiltalte i Salarium til Actor og Defensor for Overretten vil have at udrede 8 Rd. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling for Underretten bemærkes, at Forhøret vel har henstaaet fra den 17de August 1857 til den 23de Juli f. A. paa Grund af Efterlysning om Svennen Gudmandsen, der strax ved Undersøgelsens Begyndelse, efter at være tilfagt til Møde for Retten, havde forladt sit Ophold hos Tiltalte; men da der var Høie til af den nævnte Grund at udsætte Forhøret i nogen Tid og da hverken Tiltalte eller hans Kone i denne Tid har været arresteret, ligesom heller ingen Oplysning i Sagen, som ellers kunde have været erhvervet, ved dette Ophold skjønnes at være gaaet tabt, findes der dog ikke Anledning til paa Grund af det anførte langvarige Ophold at paalægge Underdommeren noget Ansvar.

Under den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted“.

Onsdagen den 1ste Juni.

Nr. 202.

Advocat Broch

contra

Johannes Andersson eller Andreasson (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Brandstiftelse og Forsikringsvig.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de April 1859: „Arrestanten Johannes Andersson eller Andreasson bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar, og betale i Erstatning til Kjøbenhavns Brandforsikring 122 Rd. 3 Sk. og til det Kjøbenhavnske Brandassurancecompagni for Varer og Effecter 65 Rd. 4 Sk.; saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Torgensen og Beyer, 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Johannes Andersson eller Andreasson for Brandstiftelse og Afurancevisig anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han Natten mellem den 11te og 12te December f. A. har, i det Drikke at foraarstaae Ildsvaade, sat et af ham antændt Stykke Lys i et Vjglas og slukket det ind under sin Seng, der stod i et af Værelserne i den af ham beboede Leilighed i Eiendommen Nr. 100 i Borgergaden, men kort Tid efter, da han vil have fortrudt sin Gjertning, taget Lysket frem og slukket det samt derefter lagt sig paa Sophaen. Da han imidlertid, efter at have sovet noget, vaagne og mærkede, at Værelset fyldtes med Røg, samt kunde indsee, at dette maatte være bevirket ved, at Sengen var bleven antændt, stod han op og klædte sig paa samt forlod sin Bopæl, uden at underrette Nogen om den opstaaende Ildløs eller gjøre noget Forsøg paa at slukke den, hvilket imidlertid skete, efterat Ilden havde antændt Gulvet og Panelet, samt brændt endeel af Sengen og Sengekæderne. Hvad nu angaaer Arrestantens mentale Tilstand, da er det af flere under Sagen afhørte Deponenter forklaret, at han, der i de sidste Maaneder før Ildspaaføttelsen havde været forfalden til Drik og den omhandlede Aften havde været noget beruset, har efter sin Kones omtrent 3 Maaneder før hans Anholdelse under denne Sag indtruffne Død viist sig tungsindig og oftere opført sig, som om han ikke var rigtig i Hovedet. Fremdeles er det af Politilægen i en Skrivelse af 20de Januar sidsteleden yttret, at han ved en forfat Undersøgelse af Arrestanten under hans Arrest har fundet ham indesluttet i sig selv, mistroisk og maastee noget indskrænket, samt at Arrestanten, der altid havde et meget sløvt Ansigtstryk, syntes at være ligesom fraværende i Tankerne, uden at han derfor viste nogen Mangel paa Opmærksomhed og paa Evne til at fortsætte Samtalen, hvorimod bemeldte Læge intet Tegn havde fundet paa nogen Slags Aandsufrihed, ikke engang paa den ringere Grad af Forstandsuvagthed. I den af Stadslægen under 3die Februar næstefter afgivne Betænkning hedder det, at Arrestanten gjorde samme Indtryk paa ham som paa Politilægen, hvorimod han efter de oplyste Omstændigheder kom til det Resultat, at det forekom ham, at Arrestanten under Gjertningens Udøvelse ikke havde været istand til behørigt at reflectere over den og dens uundgaelige Følger, og at den derfor ikke, eller idetmindste ingenlunde i sædvanlig Grad, kunde være ham tilregnelig. Sundhedscollegiet har endeligt i sin under 26de Marts sidsteleden afgivne Erklæring yttret, at efter hvad der var oplyst om Arrestantens mentale Tilstand paa den Tid han udførte Ildspaaføttelsen maatte det antages, at han havde været psykisk tilregnelig i denne Handling, dog ikke i sædvanlig Grad.

Efter hvad der saalebes findes oplyst under Sagen angaaende Arrestantens mentale Tilstand, og naar derhos hensees til, at Stadsråden har støttet det Resultat, hvortil han er kommen, paa Omstændigheder, hvis Indflydelse paa Handlingens Tilregnelighed ikke alene kan bedømmes ved Hjælp af særegne lægevidenskabelige Indsigter, men ogsaa kan være Gjenstand for Rettens egen Afgjørelse, samt naar det tages i Betragtning, at den i Sundhedscollegiets Betænkning gjorde Tilslutning, at Arrestanten ikke har været tilregnelig i sædvanlig Grad, ikke efter de i den danske Lovgivning i saa Henseende gjældende Regler vil kunne faae nogen videre Indflydelse, efterfom det dog i samme Betænkning statueres, at Ildspaaføttelsen maa kunne tilregnes ham, og naar endeligt bemærkes, at det ikke kan ansees oplyst, at Arrestanten umiddelbart før Gjerningen har været beruset i en saadan Grad, at det skulde kunne ubelufte Tilregnelighed, skjønnes det ikke rettere end at Arrestanten, om han end ikke har haft noget fuldkomment klart Motiv til sin Gjerning, dog under Udførelsen af samme har handlet med en saa tilstrækkelig Bevidsthed om hvad han foretog sig, at han ikke vil kunne undgaae at paadrages criminel Ansvar for den af ham foretagne Brandstiftelse hvorimod han ikke findes overbevist noget Forhold, hvorefter han skulde kunne ansees skyldig i Assurancebegreb, og findes den Straf, som han, der er langt over criminel Lavaler og ikke findes forhen straffet her i Landet, i Medfør af Forordningen af 26de Marts 1841 § 4 har forskyldt, at burde bestemmes til 8 Aars Tugthuusarbejde, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Kjøbenhavns Brandforsikring 122 Rdl. 3 Mk. og til det Kjøbenhavnske Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter 65 Rdl. 4 Sk."

Nr. 193.

Advocat Liebe
contra**Knud Nielsen kaldet Lindholt** (Defensor Liebenberg)

der tiltales for dobbelt Pantsetning og svigagtig Fragaalelse af et Laan.

Sunds-Gudme Herredets Extrarets Dom af 25de Novbr. 1858:

„Tilfalte Knud Nielsen Lindholt af Høie bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bor han og udrede de af hans Arrest og Actionen flydende lovlige Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Wilhelm 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Jensen 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landesover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Marts 1859:

„Tilfalte Knud Nielsen med Tilnavn Lindholt bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder Tilfalte ogsaa Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Probe-

procurator Lindhard og Procurator Baastrup, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den til Høiesteret stfete Indstævning foreligger til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, Slagter Knud Nielsen med Tilnavn Lindholt af Høie, for at have gjort sig skyldig i dobbelt Pantfætning samt for svigagtigen at have fragaet et modtaget Laan.

Efterat det af vedkommende Rets skriver for Amtet var anmeldt, at Tiltalte formeentlig havde gjort sig skyldig i dobbelt Pantfætning ved i en af ham under 1ste Mai f. A. til Huusmand Jørgen Mortensen for 300 Rdl. udfædt Obligation at have givet denne Creditor samme Pantet -- nemlig 2den Prioritet, næstefter 200 Rdl. paa 1ste Prioritet i Tiltaltes Huus med Jord, samt 1ste Prioritet i Tiltaltes Bo — som han ved Obligation af 26de April 1856, der endnu stod uudslettet i Pantebogen, havde givet en anden Creditor for en Gjæld af 200 Rdl., blev retslig Undersøgelse i denne Anledning foretagen.

Under det første Forhør nægtede Tiltalte imidlertid at skyldte Jørgen Mortensen de ommeldte 300 Rdl., ligesom han erklærede, ikke at kunne erkjende Underkriften paa Obligationen af 1ste Mai f. A., der blev ham foreviist, for sin, hvorhos han tilføiede, at han vel ikke vilde fragaae, at Underkriften lignede hans Underkrift, og at han heller ikke dristede sig til med Bestemthed under Ed at fragaae at have underskrevet Obligationen, men at dette da maatte være stæet i Wildelse eller paa en anden ham uforklarlig Maade, efterom det var ham aldeles uvitterligt at have underskrevet Obligationen. Efterat Tiltalte derpaa var bleven belagt med Arrest, og det, da Tiltalte vedblev sin Nægtelse af at have underskrevet Obligationen, af de Mænd, der havde underskrevet Obligationen til Bitterlighed, endelig var forklaret, saavel at Tiltalte, efterat Obligationen ordlydende for ham var bleven oplæst, i Vidnernes Overværelse havde underskrevet Obligationen i en Tilstand, hvori han var sin Fornuft fuldkommen mægtig, som at det var dem bekendt, at Tiltalte havde modtaget Gjældsfigjærelse for det efter Obligationen skyldige Beløb, vedgif Tiltalte nu ogsaa i Forhør af 3die September f. A. Rigtigheden af denne Vidneres Forklaring, hvorhos han tillige vedgif, at det, da Obligationen af ham blev underskrevet, var ham bevidst, at han forud skyldte en anden Mand 200 Rdl., hvorfor der var givet denne

1ste Prioritets Panteret i Tiltaltes Huus, samt at han senere havde givet en anden Creditor 2den Prioritet i bemeldte Huus foruden Panteret i hans Indbo for 200 Rdl. — nemlig ved Obligationen af 26de April 1856, af hvilken en Udskrift er fremlagt under Sagen, — hvorhos han indrømmede, at han ved i Obligationen af 1ste Mai f. A. at give Jørgen Mortensen samme Panteret havde lovet denne en Sikkerhed, han ikke var istand til at fyldestgjøre, idet han derhos tilføjede, at det var paa Grund af den Mislighed, hvori han saaledes havde gjort sig skyldig, at han tidligere i Forhøret havde afgivet den urigtige Forklaring, ligesom han endelig erklærede sig villig til at ordne Sagen med Jørgen Mortensen saaledes, at denne kunde blive tilfreds, hvilket ogsaa, efter en for Overretten fremlagt Erklæring af Jørgen Mortensen, nu er steet, i hvilken Erklæring Jørgen Mortensen derhos for sit Vedkommende har frasaget al videre Paastand paa Straf over Tiltalte.

Under et efter Overrettens Kjendelse optaget nyt Forhør har Jørgen Mortensen forklaret, at han havde gjort det til en udtrykkelig Betingelse for Modtagelsen af Obligationen af 1ste Mai f. A., at Tiltalte ved den tilfald ham den Panteret, han gjentagende erklærede at kunne give, nemlig 2den Prioritet i Tiltaltes Huus næstefter 200 Rdl. og 1ste Prioritet i hans Indbo, og denne Forklaring's Rigtighed har Tiltalte ikke turdet modsigge, idet han alene har erklæret, at han ikke tvivler om, at det forholder sig som af Jørgen Mortensen forklaret, og at det maa have været af den af Jørgen Mortensen opgivne Grund, at han lod sig forlede til at opgive Forhæftelserne paa hans Huus og Bo anderledes end det i Virkeligheden var.

Endnu bemærkes, at da Obligationen, som meldt, er udstedt den 1ste Mai f. A. uden at der er oplyst Noget om, at Tiltalte paa den Tid skulde have befundet sig i en utilregnelig Tilstand, vil intet videre Hensyn kunne tages til en herfor Retten fremlagt af Districtslæge Menke under 3die Marts d. A. udstedt Attest, hvorefter fremgaar at Tiltalte i Juli Maaned f. A. har lidt af Drankergalskab.

Da Tiltalte, efter det Anførte, ved egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig er overbevist, forsaetlig at have gjort sig skyldig i den ham imputerede dobbelte Pantfætning, vil han der ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, for dette Forhold være at anses med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 cfr. §§ 41 og 1.

Den Straf, der efter det Foranførte vil være at idømme Tiltalte, findes navnlig med Hensyn til at det efter de fremkomne Oplysninger maa antages, at Jørgen Mortensen intet Tab vil lide ved Tiltaltes Forhold, og at Tiltalte senere har vist sig redebon til at virke hertil, passende at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 15.

Den 17de Juni.

1859.

Første ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 1ste Juni.

Nr. 190.

Justitsraad Bungen
contra

Hans Peter Christian Jensen (Defensor Liebe)

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den April 1859: „Arrestanterne Carl Christian Flindt og Hans Peter Christian Jensen bør straffes med Forbedringshussarbeide, den Første i to Aar og den Sidste i atten Maaneder. Tiltalte Ferdinand Gatanius Flindt bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i syv Gange fem Dage. Saa udrede de og, Een for Alle og Alle for Een, Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Proveprocurator Ibsen og Procurator Jørgensen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peter Christian Jensens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paa anket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanterne Carl Christian Flindt og Hans Peter Christian Jensen samt Tiltalte Ferdinand Gatanius Flindt for Tyveri og Hæleri anlagte Sag ere de

ved egne Tilskaaelser og det isvrigt Dplyste overbeviste at have deels i Forening deels hver for sig forøvet Tyveri. Saaledes have de alle 3 i Forening frastjaalet Vognmand Jeppe Henrik Peterfen et til 2 Rdl. vurderet Hestebækken og Slotsgartner Peterfen et Dækken af Værbi 3 Rdl.; endvidere have Arrestanten Flindt og Tiltalte Flindt frastjaalet Værtshusholder Peter Johan Svendsen 4 Flafler Bl af Værbi 3 Mk., Værtshusholder Caspar Andreas Kroq en til 1 Rdl. 2 Mk. vurderet Kasse Cigarer og Vognmand Hans Hansen et Hestebækken af Værbi 1 Rdl. 4 Mk.; hvorhos de hver for sig have stjaalet, Arrestanten Flindt fra Færgemand Ole Andersen en til 2 Mk. 8 St. vurderet Hat, Arrestanten Jensen fra Vægter Lars Peterfen en Paraply af Værbi 1 Rdl. og Tiltalte Flindt fra Høker Christen Nielsen et til 1 Rdl. vurderet Gaasebryst og fra Vognmand Søren Jensen et Dækken af Værbi 2 Rdl.

Arrestanterne og Tiltalte ere derhos paa samme Maade overbeviste, hver for sig at have udviist en hæderlig Virksomhed med Henlyn til flere af de Andre forøvede Typerier.

Af Arrestanterne og Tiltalte, der samtlige ere langt over criminel Lavalber, er Arrestanten Flindt blandt Andet ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de December 1850 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, med 6 Aars Fæstningsarbeide og Arrestanten Jensen ved Krigsretsdom af 27de Juni 1848 dømt efter den nævnte Forordnings §§ 1—4, cfr. Parolbefaling af 17de October 1836 og 3die August 1846 §§ 2 og 3 samt Placaten af 19de December 1832, til Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og 50 Rottingslag, hvorimod Tiltalte Flindt ikke er funden forhen straffet, og de ville saaledes nu være at ansee, Arrestanterne efter ojnævnte Forordnings § 13 og Tiltalte efter sammes § 1, cfr. tillige § 21 og § 22, og findes Straffene at kunne bestemmes for Arrestanten Flindt til Forbedringshusharbeide i 2 Aar, for Arrestanten Jensen til Forbedringshusharbeide i 18 Maaneber og for Tiltalte Flindt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage“.

Nr. 186.

Statsraad Salicath

contra

Birthe Larsdatter (Defensor Bungen)

der tiltales for at have forsøgt at drukne sit Barn.

Kronborg vestre Birks Eyrarets Dom af 5te Octbr. 1858: „Arrestantinden Birthe Larsdatter bør henseettes til Forbedringshusharbeide i 4 Aar samt tilsvare Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Procuratorerne Lund og Alsted 4 Rdl. Rigsmønt til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Marts 1859: „Underrettens Dom bør ved Magt at staude, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salair til Procuratorerne Larsen og Baastrup for

Overretten betaler Arrestantinden Birthe Larsdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunyen for Høiesteret betaler Taltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil efter det Offentliges Foranstaltning indankede, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag actioneres Arrestantinden Birthe Larsdatter for at have forsogt at drukne sit Barn.

Ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er Arrestantinden overbevist om at hun, da hun om Middagen den 11te August f. A. fra Peder Jensens Gaard i Veiby havde begivet sig ud paa Marken med sit $\frac{3}{4}$ Aars gamle Barn uden noget bestemt Siemed og der opdagede en Tørvemose med Vand, i en fortviblet Sindstemning over at hendes Mand, Huusmand Christian Hansen af Veiby Overdrev, der siden Pintsebad f. A. havde været fraværende fra Hjemmet for at søge Erhverv men i Begyndelsen af August Maaned f. A. kom tilbage og fik Arbejde hos den nævnte Peder Jensen, hvor han havde taget Ophold uden at komme hjem til sin Hustru, den nævnte Dags Morgen paa hendes Forehold om, at de skulde leve sammen som forhen, havde yttret: „at han vilde betænke sig paa at lade sig stille ved hende“, har fattet den Beslutning at drukne sig selv og Barnet og derefter forsogt at udføre Beslutningen.

Hun lagde nemlig i den anførte Genstigt Barnet i Vandet mellem nogle Rør, uden at hun veed i hvilken Stilling men dog uden at høre Rørene tilside, og begav sig derpaa selv ud i Vandet saae Alen fra det Steb, hvor Barnet var henlagt, men da Huusmand Lars Hansens Kone, der fra Landeveien havde hørt Barnet skrige, kom hen til Mosen, fæstede hun Barnet, der efter hendes Forklaring laa i Rørene med den venstre Side nede i Vandet, saaledes at det var blevet vaadt paa den venstre Side af Hovedet, Armen og det øvrige Legeme, hvorimod den høire Deel af dette saavel som Barnets Mund endnu ikke var sunken ned i Vandet, hvilket Konen antager vilde være skeet, hvis Barnet længere var blevet liggende i den nævnte Stilling, hvorefter hun ved tilkaldt Hjælp fik Arrestantinden op af Vandet.

Underdommeren, der, ledsaget af Retsvidnerne, har taget Tørvemosen i Dieslyn og ladet sig paavise Stedet, hvor Barnet var henlagt, har erklæret, at dette var 1 Alen fra Landkanten og begroet med høie Rør, under hvilke det klare

Band havde en Dybde af omtrent 9 Tommer, under hvilket fandtes løst Mudder af mindst 1 Alens Dybde, og at det er aldeles utvivlsomt, at Barnet vilde være sunket ned under Vandet, hvis det ikke var blevet optaget omtrent i samme Dieblid, som det var henlagt.

Efterat nærværende Ret ved Kjenndelse af 26de November f. A. havde begjært en paa foregaaende Undersøgelse støttet Lægeerklæring over Arrestantindens mentale Tilstand, blev der under 6te December f. A. af Districtslæge Klingberg afgivet en saadan, der tilligemed Sagens øvrige Acter blev tilstillet det kongelige Sundhedscollegium, som under 23de Januar næstefter erklærede sig enigt med Districtslægen i, at Arrestantinden under Udøvelsen af den hende imputerede Forbrydelse har befundet sig i en saa nedtrykt og fortviolet Sindstemning, at hun ikke har været istand til med tilbørlig Klarhed at bedømme Handlingens Strafbarhed, og at denne Omstændighed burde komme i Betragtning som et formildende Moment ved Bedømmelsen af hendes Straffeanvar.

Da Retten derpaa under 8de Februar d. A., for at forebygge mulig Misforstaaelse af Collegiets Mening, havde begjært Collegiets Formening om Sandsynligheden er overveiede for at Arrestantinden har befundet sig i en Tilstand, der ubeluffer Tilregnelighed, eller om der dog i alt Fald efter det Foreliggende maa næres grundet Tvivl om hendes Tilregnelighed, har Collegiet under 10de Marts sidstleden erklæret, at Fleertallet af sammes Medlemmer finde, at de foreliggende Oplysninger ikke give Grund til at antage, at Arrestantinden under Udøvelsen af den Handling, hvorfor hun tiltales, har befundet sig i en Sindstilstand, som ubeluffer den psykiske Tilregnelighed, men at legemlig Svagbed, Sorg og Angst for Fremtiden have bragt hende i en nedtrykt og fortviolet Stemning, der maa formilde hendes Strafflyb, idet Collegiets Pluralitet derhos har yttrret, at Arrestantinden, fordi hun ikke med tilbørlig Klarhed har kunnet bedømme Handlingens Strafbarhed, eller med andre Ord, fordi Forbrydelsens Storhed ikke har staaet tilstrækkeligt klart for hendes Tanker, dog fuldt vel har kunnet være sig Handlingens Ulovlighed og dens Følger bevidst og navnlig godt kunnet vide, at hun ved at kaste sit Barn i Vandet udsatte dets Liv for Fare og begik en ulovlig Handling.

Efter det Anførte findes Arrestantinden saaledes ikke at kunne undgaae at anses med Straf, men da hun ikke har udført Gjerningen efter foregaaende Overlæg, maa det billiges, at hun, der er født den 16de April 1822 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, ved Underrettens Dom er anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 14, men da bemeldte Forordnings § 23 ligeledes maa komme til Anvendelse, vil Straffen være at bestemme til 5 Aars Forbedringshuusarbejde, og med denne Forandring vil bemeldte Dom, ved hvilken Straffetiden er bestemt til 4 Aar, men hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger bifaldes, være at stadfæste“.

Nr. 5. Gaardeier **Frederik Dender** (Advocat Brock, efter Ordre)
contra

Gaardmand **Jens Andersen** (Jungen)

betreffende Spørgsmaalet om Citantens Ret til Bei over Indstævntes Grund.

Thøsgaard-Hids Herredstings Dom af 12te Januar 1855: „Indstævnte, Gaardmand Jens Andersen af Levring, bør under en daglig Mulet af 1 Rdl. til Viborg Amts Fattigtasse at aabne den under nærværende Sag omhandlede Bei, saunt for den Citanterne, Gaardeier Dender af Kjeldgaard og Huusmand Christen Jensen af Levring, ved Beiens Afkastning tilfoiede Skade at betale dem Erstatning efter uvillige Mænds Ekjon. Processens Omkostninger ophæves. Det den befalede Sagfører, Procurator Hammerøhoi tilkommende Salair, der bestemmes til 25 Rdl., udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 22de Octbr. 1855: „Citanten, Gaardmand Jens Andersen bør for de Indstævnte, Gaardeier F. Denders og Huusmand Christen Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter hæves. De Indstævntes befalede Sagfører for Underretten tillægges i Salair 25 Rdl., som udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne Dom, der kun er paaanket af Citanten, for hans Bedkommende være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag have de Indstævnte, Gaardeier F. Dender til Kjeldgaard og Huusmand Christen Jensen, begge af Levring Mark, sagsøgt Citanten, Gaardmand Jens Andersen af Levring, i Anledning af at denne i Aaret 1853 har affastet en eensporet Bei, der fra den indkastede Bei, som fra Levring By løber mod Vest forbi Gaarden Steensborg til Humle Nølle, gik i nordlig Retning over en Citanten tilhørende Hedelod og derfra videre nord paa til de Indstævntes Bopæle, af hvilke Indstævnte Denders Gaard blev udslyttet fra Levring By ved eller kort efter denne Byes Udfikning, der maa antages at være foregaaet omtrent i Aaret 1790 eller

1791, hvorimod Indstævnte Chr. Jensen's Huus først er opført endeel senere paa en Parcel fra Levring. Ved Underretsbdommen er Citanten tilpligtet under Dagmulct atter at aabne den af ham afkastede Wei samt at betale Erstatning til de Indstævnte for den dem ved Afkastningen tilføiede Skade, og han har derfor nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i første Instants procederer til Griffindelse, idet han vel erkjender at have afkastet den omtvistede Wei eller Weispør, men paaستااer, at de Indstævnte ere uberettigede til Kjørsel ad samme eller overhovedet over hans ommelbte Løb.

At den ommelbte Wei skulde være ublagt ved Levring Byes Udskiftning, have de Indstævnte anseet for sandsynligt, uden at de dog med Bestemthed have paaستاaet det, og der mangler ogsaa al Oplysning om, at det virkelig skulde have været Tilfældet, medens det dog paa den anden Side ei heller kan ansees godtgjort, navnlig ved et af Citanten fremlagt forrebet Stykke af et Kort, der skal være en Copi af Udskiftningskortet, at en saadan Wei ikke er bleven ublagt ved Udskiftningen. Derimod er det oplyst, at der i en lang Række af Aar, idetmindste i 40, og, som det efter nogle Vidners Forklaringer synes, næsten lige saalænge som Kjeldgaard har været udshyttet, har været Kjørsel over Citantens Hædeløb mellem den ovennævnte fra Levring til Humle Mølle førende Wei og de Indstævntes Eiendomme, og det er denne Kjørsel i Forbindelse med den, der skal have fundet Steb før Udskiftningen, hvorpaa de Indstævnte fornemmelig støtte deres Paaستاand om Ret til fremdeles at kjøre over Citantens Løb, idet de formene, at de ved tyveaarig Brug eller i alt Fald ved umindelig Lids Brug have vundet Hævd paa saadan Ret. Naar der imidlertid hensees til, at der efter Sagens Oplysninger ingensinde over Lødden har været anlagt nogen egentlig Wei, og heller ikke har været nogen ved Kjørsel bannet Veilinie, der usforandret er gaaet paa samme Steb i 20 Aar idetmindste, men at der kun har været et ved Kjørsel i den Iyngbegroede Hebe bannet Hjulspor, hvis Veliggenhed i hele dets Strækning over Lødden flere Gange er bleven forandret, idet efterhaanden som Hædelødden er bleven opdyrket det ældre Spor er opløiet og aflagt og derpaa et nyt Spor noget østligere bannet ved ny Kjørsel, saa at der i Alt har Lid efter anden været idetmindste 3 saadanne Spor, af hvilke navnlig det østligste, senest bannebe, som Citanten i 1853 afkastede, ikke har gaaet der i 20 Aar, findes der, selv uden Hensyn til at der ogsaa har manglet andre Kjenbetegn paa, at Benyttelsen af Weien var en Citantens Eiendom til Fordeel for de Indstævntes Eiendomme paahvilende Byrde, ikke her at kunne være Spørgsmaal om en Veiservituts Begrundelse ved 20 Aars Hævd i Medhold af Lovens 5—5—2. At Veiliniens anførte successive Forlæggelse skulde kunne ansees steet ifølge en stiltiende Overenskomst mellem Parterne og som Følge heraf blive uden Indshydelse paa Retshorholdet, er man nemlig efter de foreliggende Omstændigheder formeentlig uberettiget til at gaae ud fra; snarere er det efter disse antageligt, at Citanten og hans Formænd, saalænge hele Lødden henlaae som Hebe, alene have taalt Kjørsefen over samme, men da dens Opdyrking paadegyndtes, ikke have anseet sig pligtige at tage noget Hensyn til de bannebe Spor, som de derfor uden videre have aflagt, hvorimod de fremdeles have taalt, at Kjørsefen

berefter stete over en anden endnu ikke opdyrket Deel af Lødden, indtil ogsaa denne Deel toges under Plougen, uden at de Indstævnte eller deres Formænd have anseet sig besøiede til at gjøre Indsigelser mod disse Forklæggelser. Heller ikke findes det, selv om den nysomtalte successive Forklæggelse af Kjørfejen ikke derfor ansees at være til Hindre, at de Indstævnte kunne have vundet Hævd paa Kjørfejen ved umindelig Tidss Brug; thi om end de af de Indstævnte førte Vidners Forklaringer maatte ansees at omfatte et Tidssrum, der ellers vilde være tilstrækkeligt til Alberstids Hævd, maa det i nærværende Tilfælde være afgjørende, at flere Vidner have forklaret, at der i den forud for dette Tidssrum gaaende Tidssperiode, navnlig forend Udskiftningen og tilveels i de første Aar efter denne, ingen Kjørfel eller Bei fandtes over den omhandlede Hebelod i den omtvistede eller lignende Retning, og det maa selvfølgelig i saa Henseende være uden Betydning, saavel at der efter nogle Vidners Udsagn i hiin tidligere Tidssperiode ogsaa er blevet hørt over Lødden af Levring Byes Beboere, da det ikke kan antages, at dette er steet i den Retning men derimod snarest i en vestlig til nogle Agre, som at der før Udskiftningen strakte sig en saakaldet Fædrift over Indstævnets Løb, da denne, der efter eet Vidnes Forklaring havde en Bredde af 2 à 300 Alen og efter Titantens Anbringende endog omfattede hele hans nuværende Hebelod, maatte bortfalde ved Fælledsskiftets Ophævelse, uden at den senere stedfindende Kjørfel over Lødden kunde betragtes som en Fortsættelse af den Fædrift, der da havde fundet Sted ad Fædriften.

Efter det Anførte kan Titanten ikke ansees at have krænkert nogen de Indstævnte tilkommende Ret ved at affaste det Beispør, som var dannet over hans Løb, og han vil derfor efter sin Paaastand være at frifinde for deres Tiltale under denne Sag. Efter Sagens Omstændigheder findes Processens Omkostninger for begge Retter at kunne hæves, og det de Indstævnets befalede Sagsfører i første Instants tillagte Salair af 25 Rdl. vil være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted. Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været brugt“.

Fredagen den 3die Juni.

Nr. 177.

Statsraad Salicath

contra

Hans Peder Jørgensen (Defensor Brock)

der tiltales for voldeligt Overfald.

Antvortsfon Birks Extrarets Dom af 4de Januar 1859: „Tiltalte, Hunsmand Hans Peder Jørgensen af Bildso, bør hensejtes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede til Ejeneftemand Søren Pedersen samnesteeds i Erstatning for Løgeløn og

Medicamenter 1 Rdl. 5 Mk. 12 Sk., for Sagsomkostninger 1 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. og for Næringstap 8 Rdl., ligesom han vil have at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Rye og Defensor, Procurator Mangel, 4 Rdl. til den Første og 3 Rdl. til den Sidste. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom af 15de Marts 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Kammerraad, Procurator Klein og Prøveprocurator Ibsen, betaler Tiltalte, Huusmand Hans Peder Jørgensen af Wildsø, 5 Rdl. til hver. Erstatningen at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Broff for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende fra Antvortskov Birks Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Huusmand Hans Peder Jørgensen af Wildsø, for voldeligt Overfald paa Tjenestemand Esren Pedersen.

Ifølge Sibstnævntes Forklaring har Tiltalte, med hvem han den 17de October f. A. havde været samlet hos Huusmand Hans Larsen, hvor de tilligemed Indsidder Lars Jørgensen havde spillet Kort og drukket nogle Snapse Brændeviin, fulgt efter ham, da han Klokken 11 à 12 om Aftenen forlod Hans Larsen for at gaae hjem, og bebreidede ham, at han ikke havde betalt noget til Brændeviin, samt udsjælt ham for en Dreng, og da han hertil svarede, at Tiltalte var ligesaa god en Dreng, sprang Tiltalte hen imod ham, tog fat i hans Kravetræve og fastede ham om paa Jorden, hvor han søsede ham med sin Træsko saa voldsomt i Hovedet, at han blev liggende bevidstløs paa Jorden; først efter flere Timers Forløb blev han af Tiltalte og de to ovennævnte Personer bragt ind i Hans Larsens Huus, og da han havde ligget der i nogen Tid og Blodet var vasket af hans Hoved, fulgte Hans Larsen ham hjem.

Ifølge den afgivne Lægeerklæring fandtes paa den venstre Side af Panden i Randen af den behaarede Deel af Hovedet et rundagtigt, temmeligt stærkt suppurevende Saar af $\frac{1}{2}$ Tommes Diameter; Omfanget af samme var rødt, soublent og meget ømt ved Berøring; selve Saaret syntes ikke at være trængt igjennem de bløde Dele, som ligge under Huden; i Feseregionen, længere nebe paa Panden og paa Næsen fandtes flere større og mindre Afstrabninger af Overhuden, som alle vare bedækkede med en tynd Blodkruste og meget ømme ved Berøring; deruden var han tung i Hovedet og døv paa det venstre Øre. Ifølge en af Søren Pedersen den 24de November j. A. afgiven Forklaring vare Saarene imidlertid aldeles lægte, og vel hørte han af og til endnu ikke rigtigt med det venstre Øre, men det var dog langt bedre med hans Hørelse.

Tiltalte har stadigen aldeles benægtet saavel at have overfaldet Søren Pedersen som at have seet eller hørt noget til ham, efterat han havde forladt Hans Larsen, men ved de afgivne Vidneforklaringer maa det dog ansees for tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der stikkes som en farlig Slagsbroder, har overfaldet Søren Pedersen og tilføjet ham de onmelde Læsioner. Saaledes har Lars Jørgensen forklaret, at da han tilligemed Tiltalte forlod Hans Larsen, stod Søren Pedersen i Nærheden af Huset og der opstod da Mundhuggeri imellem denne og Tiltalte, og saae han kort efter Søren Pedersen løbe ind paa Tiltalte, idet han bekrejede denne, at han var bleven skjældt ud for en Dreng; idetsamme Søren Pedersen vilde gribe Tiltalte i Brystet, tog denne med begge Hænder fat oven i hans Modstanders Frakke, trak den op over Hovedet, saa at han faldt næsegruus ned, og fastede sig ovenpaa ham. Lars Jørgensen begav sig nu hen til Hans Larsens Huus, da han var bange for Tiltalte, der var bekendt som en farlig Slagsbroder, men da han mødte Hans Larsen, der havde hørt Støien og Raaben og derfor formode, at der var Slagsmaal, begav de sig begge hen til Stedet, hvor de sloges. Efter Lars Jørgensens Forklaring laae da de sridende Personer paa Jorden, Søren omtrent stille og Tiltalte bestandig tumlende og saavidt han kunde see — det var nemlig mørkt — sparkende bagud Søren i Hovedet med sin Træsko; efter Hans Larsens Forklaring havde Tiltalte klemt Søren Pedersens Hoved ind mellem sine Been, hvorhos han holdt ham med begge Hænder i Siden, men deels paa Grund af den Stilling, hvori Tiltalte holdt Søren, deels paa Grund af Mørket saae dette Vidne ikke, at Tiltalte slog ham. Efter et Qvarteers Tid gif de hjent uden at have blandet sig i Striden, og kort efter kom Tiltalte og yttrede han da, efter Hans Larsens og dennes Hustrues Forklaring, at han nu havde givet Søren et Par dygtige Dretøver, saa at han tænkte, at han kunde have nok for det Første, og at han havde banket Søren saaledes, at han nok skulde blive liggende for det Første, eller at han nu kunde ligge og lure paa det, hvormed ogsaa stemmer Lars Jørgensens Forklaring; et Par Timer efter gif Hans Larsen ud til Søren, som han fandt liggende bevidstløs paa Jorden med blodigt Hoved, hvorefter de, som af Overfaldne forklaret, bragte ham ind i Huset. Det er endelig opløst, at der paa det Sted, hvor Slagsmaalet fandt Sted, var blød Jord og ingen Steen.

Ifølge det Anførte og da navnlig Lars Jørgensens Forklaring om, hvorledes Slagsmaalet begyndte, maa lægges til Grund, maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, 1ste Membrum, og § 4 cfr. § 5. men Straffen, som er bestemt til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes efter Omstændighederne ikke at kunne fastsættes ringere end til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Med denne Forandring vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste“.

Nr. 188.

Statsraad Salicath

contra

Hans Peder Pedersen eller **Frederiksen** (Defensor Brock)

der tiltales for bedrageriff Forhold og Overtredelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 26de Febr. 1859: „Arrestanten Hans Peder Pedersen eller Frederiksen bør henlægges til Tugthusarbejde i 8 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Eltong 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Bugge 3 Rdl. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te April 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Justitsraad Dahl og Cancelliraad Petersen, betaler Arrestanten Hans Peder Pedersen eller Frederiksen, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, dog med den Bemærkning, at Tiltalte ikke har pantsat men solgt den under Sagen omhandlede Troie, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Peder Pedersen eller Frederiksen for bedragerligt Forhold og Overtredelse af et ham af Politiet givet Tilhold, men da han i sidste Henseende ved Underretsdommen ikke er ifjendt nogen Straf og Dommen alene efter Arrestan-

tens Begjæring er appelleret, vil ifkun Actionens første Deel blive at tage under Paafjendelse af Overretten.

Det er forsaavidt ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han har pantsat deels 3de ham til Brug ved Steenslagning af Lyngby Fattigvæsen overladte og til 4 Rdl. 4 Mk. vurderede Hamre, deels en ham af Fattiglem Jørgen Davidsen saant Ersie, der er ansat til en Værdi af 1 Rdl., og at han derefter har forbrugt de Penge, han havde erholdt tillaaens paa de nævnte Gjenstande.

Om nu end Arrestantens Forhold med Hensyn til de ommeldte Hamre maatte kunne gaae ind under Bestemmelserne i Placat af 14de December 1810 §§ 21 og 22, cfr. Placat af 19de December 1832, og saaledes ikke i og for sig egne sig til justitiel Forsøgning — hvorved dog kan bemærkes, at Paatalen i saa Henseende in casu er steet i Forbindelse med Paatale af andre Forbrydere, der retteligen ere gjorte til Gjenstand for Justitsaction — maa dog i alt Fald det af Arrestanten imod Davidsen udøvede Bedrageri blive at hense fore under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 43.

Arrestanten, der oftere har været straffet, navnlig ved Høiesteretsdom af 3die Juni 1853 efter den nævnte Forordnings § 15 med 5 Aars Forbedringshuusarbeide, findes derfor ved den indankede Dom nu i Medfør af Forordningens § 79 retteligen at være anseet efter § 16, og da den valgte Straf af 8 Aars Tugthuusarbeide skjønnes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 189.

Statsraad Liebenberg
contra

Peder Åhradsen (Defensor Salicath)

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de Marts 1859: „Arrestanten Peder Åhradsen og Tiltalte Fernkræmmer; Mogens Christensen bør straffes, den Første med Tugthuusarbeide i 8 Aar og den Sidste med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt, Een for Begge og Begge for Een, betale 22 Rdl. i Erstatning til Sadelmagermester Jens Nielsen Keinstrup. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Proveprocurator Herforth og Procurator Ronge, 8 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte in solidum med ham deeltager i Udredelsen af bemeldte Omkostninger for sit Bedkommende, derunder $\frac{1}{4}$ af Salairerne. Den idomte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Peder Uhradsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag er det ved den af Arrestanten Peder Uhradsen afgivne af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han har frafjaalet Sabelmagermester Jens Nielsen Reinstrup circa 3 Pispund Krølhaar af Værdi 7 Rdl. 2 Mk. pr. Pispund samt 12 Rdl. og en til 14 Rdl. 3 Mk. 4 Sk. vurderet Guldmønt, hvilket sidste Tyveri han forsøede paa den Maade, at han, der dengang var i Arbejde hos Bestjaalne, Natten mellem den 15de og 16de December f. A. Klofken omtrent 12, efter forud at have seet Leilighed til at aftage Krogene af et til dennes Værkstæde hørende Bindue, steg igjennem dette ind i Værkstædet, hvorfra han kom ind i Boutikken, der staaer i Forbindelse med Familiens Soveleilighed, og i hvilken han opbrød Skuffen i et Skrivebord og bortstjal Pengene. Endvidere er Arrestanten paa samme Maade overbevist at have stjaalet fra Grosserer Joseph Henrik Knight en til 15 Rdl. vurderet Frakke, fra Bognmand Jens Christensen et til 30 Rdl. vurderet Gulduhr, hvilket han tilvandt sig Søndagen den 5te September f. A. Klofken mellem 6 og 7 om Eftermiddagen ved at gaae op paa Bestjaalnes aakentsaaende Pigekammer og der tage den til Rjoffendøren hørende Nøgle, samt ved med denne at skaffe sig Udgang til hans Beboelsesleilighed hvor han, efter forgjæves at have forsøgt paa at opbryde Døren til et Værelse, hvori Bestjaalnes Chatol stod, korthog Uhret, samt fra Tjenestefarl Niels Jensen 14 Rdl. 5 Mk., der henlaae paa dennes Kammer, til hvilket han om Aftenen Klofken mellem 9 og 10 skaffede sig Udgang paa den Maade, at han ved Hjælp af en Stige krøb ind igjennem et til Kammeret hørende Bindue.

For det Arrestanten saaledes overbeviste Forhold vil han, der er født den 16de Februar 1839 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 12, første og andet Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til 8 Aars Tugthuusarbejde.

I Erstatning til Sabelmagermester Reinstrup betale Arrestanten og Tiltalte, Een for Vegge og Vegge for Een, 22 Rdl.“

Onsdagen den 8de Juni.

Nr. 36. Besidderen af Grevfabet Lerchenborg, Kammerherre, Lehnsgreve
Lerche (Advocat Brock)

contra

Sognepræsten i Narby, Pastor **Jensen** (Advocat Liebe, efter Ordre)
betræffende nogle under Grevfabet Lerchenborg henhørende Forders
Tiendepligt.

Arb og Skippinge Herredstings Dom af 20de Decbr. 1856:
„Indstævnte, Kammerherre, Lehnsgreve Chr. M. Lerche, Besidder af Grevfabet Lerchenborg, bor for indeværende Aar og fremdeles aarlig i Præstetiende-Vederlag af Østrup Byes nedlagte Forder udrede 138 Edr. 6 Skpr. Byg til Citanten, Sognepræst for Narby Menighed, Jensen, samt til de efterfølgende Præster i Kaldet, imod at den Refusion af 100 Rdl., der hidtil har været erlagt i aarligt Tiendevederlag af bemeldte Byes Forder efter den under 21de Mai 1728 imellem daværende Sognepræst og Godseier indgaaede Forening bortfalder. Ovennævnte Tiendevederlag 138 Edr. 6 Skpr. Byg vil i Overensstemmelse med Holbek Amts vestre Districts Tiende-commission's Kjendelse af 23de Juni 1855 blive at erlægge efter hvert Aars Sjællands Stifts Capitelstært, senest 14 Dage efterat samme er sat og bekjendtgjort. Iovrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves, og tillægges Citantens beskikkede Sagfører, Procurator Mohr, i Salair 100 Rdl., der udredes af det Offentlige. Det Bdomte at udredes, forsaavidt ei anderledes ovenfor er bestemt, 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Marts 1858:
„Herredstingsdommen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og tillægges Procurator Nyholm i Salair 25 Rdl. af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

Efter de i Narby Præstefalds Embedsbog og i Stiftsbogen for dette Kalds Vedkommende optagne Contracter af 22de August 1704 og 21de Mai 1728, fra hvilke Contracter den under Sagen omhandlede Refusion maa antages at have sin Oprindelse, blev denne af de daværende Præster Duns og Lyster kun vedtagen som en Udelse for deres Embedstid, og da det er saa langt fra, at de under Sagen fremkomne Oplysninger vække Formodning om, at denne Udelse i den siden Pastor

Lysters Afgang forløbne Tid er gaaet over til en for bestandig fastsat Afgjørelse af de paagjældende Zorders utvivlsomme Tiendepligt, at disse Dphsninger meget mere pege hen paa, at det er den ved hine Contracter paabegyndte Tilstand, der factiff er vedbleven, saa vil, uanset den Række af Aar, i hvilke denne Tilstand har fundet Sted, ei herved for Citanten kunne begrundes nogen Rettighed til at fordrø de enkelte Præsters Modtagelse af den ommeldte Tienderefusion anset som en Sognekalder for bestandig forbindende Afløsning af den fornævnte Tiendepligt. Ei heller findes hvad Citantan iøvrigt har paaberaabt til Styrke for den af ham paafaaede Tiendefrihed, i Henhold til hvad herom er bemærket i den indankede Dom, afgjørende, og da Høiesteret ligeledes maa tiltræde hvad i Dommen er anført som Hjemmel for Beregningen af det fremtidige Tiendevederlag af den nedlagte Østrup Byes Zorder, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Processens Omkostninger og de derunder tilkjendte Salarier ogsaa billiges, i det Hele være at stadfæste.

Efter Omstændighederne blive Processens Omkostninger at ophæve og det Indstævntes beskikkede Sagfører, Advocat Liebe, tilkommende Salarium, der bestemmes til 100 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Eti kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 100 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Under Forbehold af hans Ret, forsaavidt Domstolene maatte give hans Mening om de paagjældende Zorders Tiendefrihed Medhold, er Citanten, Besidderen af Grevskaftet Lerchenborg, Kammerherre, Lehnsgreve Lerche af Tiendecommissionen i Holbek Amts vestlige District tilpligtet i Vederlag for Korntienden til Sognepræsten i Aarby at svare, som en fast og uforanderlig aarlig Afgift istedenfor Tiendens Ydelse i Kjærven, af Lerchenborg Hovedgaard 173 Ldr. 5 Skpr. $3\frac{1}{2}$ Fdkr. Byg, af Afbyggergaarden Hedvigsløst 75 Ldr. 3 Fdkr. Byg og af Parcellen Mineslund 61 Ldr. 1 Sk. $\frac{3}{4}$ Fdkr. Byg. Spørgsmaalet om de under bemeldte Gaarde hørende Zorders Tiendepligt blev derefter af Indstævnte, Sognepræst i Aarby, Pastor Jensen, efter dertil meddeelt fri Proces indbragt for Arh og Skippinge Herredstingsret, hvor han paastod principaliter Citanten tilpligtet for 1856 og fremdeles aarlig til sig og efterfølgenbe Præster i Aarby Sognekalder at udrede de

af Tiendecommissionen, som ovenanført, bestemte Præstetiendeverlag, af hvilke det for Lerchenborg Hovedgaard fastsatte skulde træde istedetfor en Præstation af 100 Rdl. aarlig, som hidtil var svaret til Præsten i Narby som Æquivalent for Tiende af den største Deel af de under denne Gaard hørende Jorder, men subsidialiter at udrede et saabant Vederlag af Østrups Byes under Lerchenborg henlagte Jorder, af gammel Hartkorn 79 Tdr. 2 Skp. 3 Fdk. 2 Alb., som for dem udkommer, naar det hele for Lerchenborg Hovedgaard fastsatte Tiendeverlag deles i Forhold til nysnævnte Hartkorn og det øvrige gamle Hartkorn — 20 Td. $\frac{7}{8}$ Alb. — hvorfor bemeldte Hovedgaard var ansat, eller at Grevskabets Besidder tilpligtedes at udrede et saabant Vederlag, som ved en eventuel Tiendecommissionstjendestelse maatte blive fastsat, efterat Østrup Byes Jorder vare blevne paaviste af Citanten. Indstævnte paastod derhos Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salair til Indstævntes beskikkede Sagsfører, og eventualiter Omkostningerne ved en af Tiendecommissionen afholdende Forretning. Derimod gif Citantens principale Paastand for Underretten ud paa, at nærværende og enhver tilkommende Besidder af Grevskabet Lerchenborg skulde frisindes for til den i Narby Sognekald til enhver Tid værende Præst at erlægge andet aarligt Præstetiendeverlag af de under de ovennævnte trende Gaarde liggende Jorder end den hidtil ydede aarlige Refusion af 100 Rdl., medens Citanten subsidialiter paastod Grevskabets Besiddere frisuindne imod, istedenfor nysnævnte aarlige Refusion, at erlægge af Østrup Byes under Lerchenborg henlagte Jorder den Sum, der maatte fremkomme ved i Forhold til det hele paa Lerchenborg Hovedgaard hvilende nye Hartkorn at reparere det af Tiendecommissionen fastsatte Vederlag 173 Tdr. 5 Skp. $3\frac{1}{2}$ Fdk. Byg pro quota paa nævnte Østrup Byes Jorders nye Hartkorn, efterat Indstævnte havde paavist disse Jorder, eller det Vederlag, som maatte blive fastsat af Amtstiendecommissionen under en heel ny Forretning. Citanten paastod sig derhos tillagt hos Indstævnte Procesens Omkostninger skadesløst.

Ved den i Sagen den 20de December 1856 affagte Underretsdom er Citanten tilpligtet til for det nævnte Aar og fremdeles aarlig i Præstetiendeverlag af Østrup Byes nedlagte Jorder at udrede 138 Td. 6 Sk. Byg til Indstævnte og til de efterfølgende Præster i Narby Sognekald, imod at den Refusion af 100 Rdl., der hidtil har været erlagt i aarligt Tiendeverlag af bemeldte Byes Jorder efter den under 21de Mai 1728 imellem daværende Sognepræst og Godsseier indgaaede Forening bortfalder, hvorhos bestemmes, at ovennævnte Tiendeverlag i Overensstemmelse med Tiendecommissionens Kjendelse skal erlægges efter hvert Aars Capitelstart for Sjællands Stift, senest 14 Dage efter at samme er sat og bekendtgjort. Derimod blev Citanten isvrigt frisuunden for Indstævntes Tiltale i Sagen, dennes Omkostninger ophævede og Indstævntes beskikkede Sagsfører Procurator Mohr tillagt af det Offentlige et Salair af 100 Rdl.

Denne Dom er af Citanten ved Stævning af 20de Februar f. A. paaanket her til Retten, hvor han med Hensyn til den Deel af Sagen, der er bundet for Grevskabet ved Underretten, har paaistaet den inbankede Dom stadfæstet, men

med Hensyn til den anden Deel af Sagen, som angaaer den nedlagte Byes Forber, har han principaliter paaستاet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, og subsidialiter Størrelsen af det Liendeverlag, der maatte blive paalagt de omhandlede Forber, bestemt efter det nye Hartkorn, efter at Forberne ere paaviste af Indstævnte, eller i alt Fald bestemt af Liendecommissionen under en ny Forretning, samt i ethvert Tilfælde sig tilkendt Processens Omkostninger i begge Instanser stadestøst eller med noget Tilstrækkeligt.

Derimod har Indstævnte, ved efter meddeelt fri Process at tage til Gjenmæle i Sagen, paaستاet Underretsbommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for begge Instanser efter Reglerne for beneficerede Sager, deriblandt Salair til hans for Overretten bestillede Sagfører, Procurator Nyholm.

Med Hensyn til fornævnte Østrup Byes Forber blev der den 22de August 1704 af Kallundborg Ladegaards Eier Grev Ahlesfeldt og Sognepræsten til Aarby Sogn, hvorunder Østrup By, som Greven havde — som det hedder — maattet resolve at afbryde for af samme at anlægge en anden Ladegaard, var beliggende, oprettet en Contract og Forening, i hvis Følge daværende Sognepræst Duus, saa længe han levede og forblev i dette Rald, i Erstatning for sine Indkomster, være sig Korn- eller Dvægtiende, Offer o. s. v., af Østrup Byes Forber og Indbyggere skulde nyde aarlig 100 Rdl Courant. For at sikke Sognepræst Duus dette Beløbs Betaling af Greven og dennes Efterkommere, gaves Præsten i Tilfælde af Betalingens Udeblivelse i de fastsatte Terminer Ret til at nedlægge Forbud imod, at noget Korn fra Østrup Byes Marker indførtes til Gaarden, forinden han var bleven tilfredsstillet, ligesom Grev Ahlesfeldt lovede for sig, sine Arvinger og Efterkommere, at hver Gang Gaarden fra Een til Anden skulde blive afstaet denne Forskrivning altid i Contract og Skjøde skulde blive observeret. Senere blev imellem daværende Eier af Kallundborg, Østrup og Allstrup Gaarde v. Walkinson og daværende Sognepræst til Aarby, Lyster, sluttet en Contract af 21de Mai 1728, hvorefter til Sidstnævnte istedenfor den ham af Østrupgaard tilkomne Præstetienderettighed, være sig Korn, Dvæg og anden Smaatiende eller anden Rettighed, aarlig skulde betales 100 Rdl., og slutter Contracten med den Bestemmelse, at den skulde tage sin Begyndelse den 1ste Mai 1728 og continuere, saalænge Contrahenterne levede og vare Possessorer af Gødet og Præstefaldet. Efter hvad der er oplyst i nærværende Sag og in confesso imellem Parterne, er imidlertid lige indtil den seneste Tid en aarlig Lienderefusion af 100 Rd. af Eieren af Østrupgaard — nu Lersøenborg — betalt til Sognepræsten i Aarby Sogn.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 16.

Den 24de Juni.

1859.

Første ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 5de Juni.

Nr. 36. Besidderen af Grevsfabet Lerchenborg, Kammerherre,
Lehnsgreve Lerche
contra
Sognepræsten i Aarby, Pastor Jensen (see forrige Nr.).

For den af Citanten paastaede Forandring af Underretsdommen er af ham først paaberaabt den om Aarby Sogneskalds Korn-, Dvægs- og Smaarebels-tiende den 7de Marts 1810 afholdte Tiendeforretning, ved hvilken, som det hedder i Forretningen, det nævnte Sogns Tiendeydere efter foregaaende Indkaldelse vare tilstede, uden at der nogetsteds i Forretningen er Tale om Grevsfabet Lerchenborgs Forpligtelser til at svare Præstetiende. Heri indeholdes efter Citantens Formening en Erkjendelse af Tiendefrihed for Grevsfabet Hovedgaardstaxt, og den indgaaede Forening, der er forsynet med en allerhøieste Confirmation af 23de Novemker s. A., er derfor en endelig og upaaantelig Afgjørelse af det her foreliggende Spørgsmaal, idet den maa betragtes som en allerhøieste Bestemmelse om, hvem der skal yde Tiende og hvilken Tiende der skal ydes. Men en saadan Betydning stjønnes dog ikke med Høie at kunne tillægges den omhandlede Confirmation af Tiendeforeningen allerede af den Grund, at Gjenstanden for Confirmationen udtrykkelig angives at være de i Forretningen ansførte Bud fra Tiendeydernes Side, forsaavidt disse Bud af Amtmanden og Amtsprovsten ere vedtagne.

Saafrømt denne hans Opfattelse af den ommeldte Tiendeforenings Betydning ikke gaves Medhold, har Citanten formeent, at en Undersøgelse af alle foreliggende Data dog maa føre til det af ham paastaede Resultat. Om nemlig end de to ovenomtalte Contracter af 1704 og 1728 — hvorvel Motivet til deres Afslutning og flere i dem forekommende Udtalelser tale for, at deres Bestemmelse var at være permanente — kun kunne anses at gjælde for de daværende Præ-

sters Embedstid, og det ikke maatte antages, hvad formeentlig samtlige Omstændigheder vække den største Formodning for, at der er blevet afluttet en ny af vedkommende Autoritet stadfæstet Overenskomst, hvorved den ved de ommeldte Contracter indførte Ordning er blevet tillagt vedvarende Gyldighed, maa dog den uafbrudt og uden Indvending fra nogen af Siderne i over 150 Aar bestaaende Tilstand nu have vundet retlig Eksistens, da den Omstændighed, at Udgangspunktet for den bestaaende Tilstand er en Contract, formeentlig ikke kan udelukke Tiendefrihedens Erhvervelse ved Alders Tid's Hævd; men i ethvert Tilfælde kunde den hele Tid, hvori de to Contracter efter deres Ordlyd skulde gjælde, lades udenfor Betragtning, og alene Hensyn tages til Tiden, efterat den Præst, der sluttede Contracten af 1728, maa antages at have ophørt at være i Kalbet, fra hvilken Tid det i alt Fald har været Skik og Brug, at der svarede af Grensfabet Refusion istedenfor Præstetiende til Aarby Sognekalb, uden at der imod Citantens Benægtelse er fremkommet noget eneste Datum for, at Refusionen ifkun er modtaget som en Villighed, det stod Præsten frit for til enhver Tid at ophøre med. Rigtigheden af det saaledes anførte Resultat finder Citanten at være bestyrket ved flere Omstændigheder, hvoraf han har fremhævet, at der ved Østrup Byes Nedlæggelse, da de tidligere Afgifter ikke kunde vedblive at svares paa samme Maade, nødvendig med Sognepræsten i Aarby maatte træffes en Overenskomst om de fremtidige Afgifter af Byens Forder, der, for at Forholdet ikke skulde henstaae saaledes i det Uendelige, at derom med hver ny Præst skulde afluttes en ny Overenskomst, maatte indeholde eller i alt Fald snart gaae over til at blive en bindende Afgjørelse for hele Fremtiden, hvorfor og Citanten, som ovenfor antydet, antager, at Contracterne af 1704 og 1728, hvad han og formener at Indholdet i og for sig vækker Formodning for, have været bestemte til fortsat Gyldighed for alle kommende Tider, at der i Tiendeforretningen af 1810, under hvilken, som alt anført, der ikke er Tale om nogen Forpligtelse for Grensfabet til at svare Præstetiende til Aarby Sognekalb og Ingen heller mødte paa Grensfabets Vegne — saafremt en ligefrem Afgjørelse af Sagen ikke ved den og dens paafølgende Confirmation har fundet Sted — idetmindste ligger et Vidnesbyrd om de paagjældende Forders Tiendefrihed, navnlig et officielt Vidnesbyrd derom, en Auerkjendelse deraf fra Kirkeautoriteternes Side, at disse Forder saaledes ere gaaede op i Lerchenborgs samlede Hovedgaardstaxt, at de ei mere kunne adskilles fra Lerchenborgs øvrige Marker, hvorfra de ikke ved Skjel ere affatte, samt at i Pontoppidans Atlas 6te Deel Side 243 findes anført istedenfor Præstetiende til Aarby Sognekalb den hidtil fra Lerchenborg ydede aarlige Refusion af 100 Rdl., ligesom denne Refusion ved Vacancerne i Kalbet er opgivet i Indberetningerne og Bekjendtgørelserne om dette Indtægter.

At tillægge nogen af Contracterne af 1704 og 1728 den Bestemmelse at skulle ufornyede og uforandrede gjælde for alle kommende Tider, er imidlertid i Strid deels med Lovgivningen, hvorefter en Beneficiarius ikke kan være berettiget til paa egen Haand at raade over de ham som saadan tillagte Indtægter ud over hans Embedstid — jfr. Lovens 2—22—24 — deels med Contracternes eget Indhold, hvorefter de udtrykkelig kun gjælde for den contraherende Præsts

Embedstid, og ei heller kan der tages Hensyn til den Formodning, der efter Citantens ikke ved det under Sagen Fremkomne understøttede Formening skulde være for en ny, af vedkommende Autoritet sanctioneret Overeenskomst, hvorved den ved de ommeldte tvende Contracter indførte Tingenes Orden er bleven tillagt vedvarende Gyltighed, saalidt som det med Høie kan siges, at der var nogen Nødvendighed for ved Afslutningen af Contracten af 1704 at give en for hele Fremtiden bindende Regel — hvad og modsiges ved Afslutningen af en ny Contract i 1728 — eller for at lade den i disse tvende Foreninger indeholdte Bestemmelse om Tiendevederlagets Bestaffenhed og Størrelse gaae over til at blive en saadan Regel.

Hvad dernæst den af Citanten paaberaabte Tiendeforening af 1810 angaaer, da sees det, at Hensigten dengang var i Overensstemmelse med Indbydelsen af 18de Marts 1796 og Placaten af 18de Mai 1798 jfr. Forordningen af 8de Januar 1810 § 33 at træffe en Accord om Vederlag for Tiende istedenfor den hidtil brugte Oppbeholdelsesmaade, og allerede heraf lader det sig forklare, at der ikke ved denne Leilighed blev Tale om en Tiendepligt, der i saa lang Aarrække var fyldesgjort med et Vederlag, foruden at det herfor var til Hinder, at den Amtmand, der i Forening med Amtsprovsten skulde vedtage de af Tiendeyderne gjorte Tilbud, var Besidder af Grevskabet Lærchenborg, ligesom det i alt Fald ikke skjønes, at der af Tausgheden, hvormed Grevskabets Tiendepligt da blev forbigaaet, kan udledes en Anerkjendelse fra vedkommende Autoriteters Side, der skulde kunne give den omhandlede Refusion en anden juridisk Character, end den ellers maatte have, og en saadan Anerkjendelse ligger endnu mindre veri, at Refusionen ommeldes i Pontoppidans Atlas og ved de indtrædende Vacancer findes anført i Indberetningerne og Bekjendtgjørelserne om Sognekalbets Indtægter.

Af det Ovenanførte saavel som af Citantens egen Erkjendelse af, at de titnævnte Contracter af 1704 og 1728 ere Udgangspunctet for den bestaaende Tilstand, fremgaaer det, at den aarlige Refusion af 100 Rdl., der hidtil har været erlagt i Tiendevederlag af Grevskabet Lærchenborg til Aarby Sognekalb, har sin Oprindelse fra de i disse Contracter vedtagne Bestemmelser, men heraf følger da ogsaa, at Grundvoelben for Erhvervelse ved Alders Tids Hævd — at Retshjorholdet har dannet sig ved en fra ældre Tider indført Skik og Brug — her mangler, idet nemlig de Præster, der med vedkommende Godseiere have afsluttet Contracterne af 1704 og 1728 ligesaa lidt have villet som kunnet indgaae nogen for Eftermændene i Embedet bindende Forening om et Tiendevederlag, og disse Eftermænd, ved at modtage den samme Godtgjørelse som hine, siltiende have samtykket i, at fornye for deres Vedkommende den ældre Contract.

I Henhold til Lov af 14de April 1852 §§ 1 og 4 og det ovenstaaende Referat af Parternes Procedure med de dertil knyttede Bemærkninger maa det derfor bifaldes, at Citanten som Besidder af Grevskabet Lærchenborg af Underdommeren er anset pligtig for 1856 og fremdeles aarlig at udrede Præstetiendevederlag af Østrup Byes Forde til Indstævnte og efterfølgende Præster i Aarby Sognekalb, imod at den forhen erlagte aarlige Refusion bortfalder.

Ved Bestemmelsen af Tiendeveberlagets Størrelse er Underdommeren gaaet ud fra, at ingen af Parterne har kunnet paavise Østrup Byes nedlagte Jorder, og idet han har taget Indstævntes subsidiaire Paastand til Følge, har han beregnet dette Veberlag til 138 Ldr. 6 Skpr. Byg. Citantens Indvendinger herimod skjønnes ikke beføiede. Hvad for det Første Paavikningen af disse Jorder angaaer, da maatte det efter Incorporationen af disse Jorder under Lerchenborgs Hovedgaardstørt være Lehnsefiddberens Sag ved at bevare de gamle Markstjæl eller paa anden Maade at vedligeholde Kundskaben om disse Jorders Areal og Beliggenhed, saafremt han maatte ville have dem nogenstinde individualiserede paa anden Maade end ved deres Ansættelse i Hartkorn, og naar Citanten dernæst har indvendt mod Underrettsdommen, deels at det Hartkorn, hvorefter Afgjørelsen er fæet, er et ved et Magelæg i Aaret 1791 imellem Kallundborg Ladegaards frie og Lerchenborgs ufrie Hartkorn denne Gaard kunstigt tildeelt Hartkorn, deels at det er mere end sandsynligt, at Østrup Byes Jorder ved deres Nedlæggelse, som de dengang meest dyrkede, have staaet for en forholdsvis meget høiere Ansættelse end de øvrige, da er Rigtigheden heraf ikke imod Indstævntes Benægtelse beviist. Imod Underdommerens Beregning i og for sig har Citanten ikke fremsat nogen Indsigelse, og da det maa bifalbes, at Processens Omkostninger ved Underretten ere ophævede, samt da Overretten efter Sagens Bestaenhed og Procedurens Vidtløstighed ikke finder tilstrækkelig Anledning til at udsætte det Procurator Mohr tilkjendte Salair, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville ligeledes efter Omstændighederne være at ophæve, og bliver det Procurator Nyholm tilkommende Salair, der bestemmes til 25 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Forsaauidt Sagen har været beneficeret, attesteres, at Behandlingen i første Instans, ligesom den befalede Sagførelse for begge Retter, har været lovlig.

Under Sagen her ved Retten er ikke begaaet nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papiers Brug".

Nr. 102.

Advocat Brock

contra

Johan Henrik Hansen (Advocat Liebe)

der tiltales for at have berøvet Ane Kirstine Olsdatter Livet eller i alt Fald medvirket til eller dog ikke modvirket hendes Død.

Meerløse og Lidsje Herreders Extrarets Dom af 15de Februar 1858: „Arrestanten Johan Henrik Hansen bør have sit Liv forbrudt; saa bør han og at udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Christensen 5 Rdl. og De-

fenfor, Procurator Arboe 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Juni 1858: „Arrestanten Johan Henrik Hansen bør at miste sin Hals og hans Hoved at sættes paa en Stage. I Henseende til Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de Actor og Defensor ved Underretten tillagte Salairer, bør Herredstingsdommen ved Magt stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Damkier og Jørgensen, udreder Arrestanten til hver 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Tiltaltes Forklaring, der i det Væsentlige gaaer ud paa, at det var en Aftale mellem ham og Ane Kirstine Dalsdatter, at de skulde berøve sig Livet i Fælledsskab, og at det var ifølge denne Aftale, at de, som i den indankede Dom ommeldt, fastbundne til hinanden lode sig rulle ned i en Mergelgrav, og at Tiltalte dernæst, da han, ved at rejse sig, havde draget hende med op af Vandet og nu bemærkede, at hun ikke var ganske død, holdt hende under Vandet, indtil hun var død, findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Afgjørelse. Et Forhold af den anførte Beskaffenhed skjønes imidlertid ikke at kunne bedømmes efter Lovgivningens almindelige Bestemmelser om Drab, hvorimod Tiltalte derfor vil være at ansee med en arbitrair Straf, som findes at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges den indankede Dom.

Thi kjendes for Ret:

Johan Henrik Hansen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Broch og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Meerløse og Ludse Herreders Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 15de Februar d. A. paafjendte Sag actioneres Arrestanten Johan Henrik Hansen, der er langt over criminel Lavalber og forhen straffet saavel for et fjærnere Attentat paa Volbtægt som for Tyveri, for at have

berøvet Ane Kirstine Olsbatter Livet eller i alt Fald for at have medvirket til eller dog ikke modvirket hendes Død.

Ifølge den af Arrestanten afgivne Forklaring, der i Mangel af andre Oplysninger maa lægges til Grund ved Sagens Afgjørelse, havde han og Ane Kirstine Olsbatter, der i længere Tid havde kjendt hinanden, haft ifølge at gifte sig sammen og i den Anledning endog henvendt sig til Præsten, der imidlertid havde gjort dem opmærksomme paa, at de, forinden Pysningen iværksattes, maatte tilbeibringe de fornødne Beviisligheder og stille ham Forlovere.

Imidlertid var Arrestanten kommen til at tænke over, hvad Følgen rimeligviis vilde blive af en ægtefabelig Forbindelse imellem dem, da de ikke havde Arbeide og Intet forresten at leve af.

Dermed var Tanken om Selvmord opstaaet hos ham, og han foreslog derfor Ane Kirstine Olsbatter, at de i Forening skulde tage sig selv af Dage; og da hun gik ind paa Forslaget, aftalte de ogsaa strax Maaden, paa hvilken de vilde udføre det, idet de vilde spænde sig sammen og saaledes kaste sig i Vandet, men hvor de vilde udføre denne Gjerning, var der endnu ikke tænkt paa. Dagen derpaa, da de fulgtes sammen fra Dramstrup, hvor de paa en Vandring havde tilbragt Natten, begyndte Ane Kirstine Olsbatter at tale derom, og bleve de da enige om at gaae til Treie Meerløse og der drukne sig i Gaardmand Peder Pedersens Løvgrav. Men da de ved Ankomsten hertil fandt, at der ikke var meget Vand i den, gik de videre, indtil de henad Midnat kom til Hølsbøl Ladegaard. Ved denne Gaard fandt de en Mergelgrav, og her bestemte de sig nu til at udføre Gjerningen.

Efterat de havde opholdt sig ved Graven et Dvartees Tid og lagt nogle af deres Klædningsstykker fra sig, spændte Arrestanten en Rem, som han førte med sig, om Livet paa Ane Kirstine Olsbatter og fæstede den til en Rem, som han selv bar om Livet; saaledes sammenbundne, lagde de sig ned paa Skranten af Mergelgraven og lod sig rulle ned i den. Efter hvad Arrestanten endvidere har forklaret, kom de ned paa Bunden, men efterat de havde ligget der noget reiste han sig op og drog saaledes Ane Kirstine Olsbatter op med sig. Da han nu fandt, at hun næsten var død, eller, som han paa et andet Sted i Forhørene har udtrykt sig, var ikke rigtig død, spændte han Remmen, der bandt hende til ham, op og holdt hende ned under Vandet indtil hun var aldeles død. Selv gik han derpaa, for at komme af med Livet, længere ud i Vandet, men da han, skjøndt han flere Gange var paa Bunden, stebse kom op igjen, gik han tilfids til Land, hvor han lagde sig til at sove i en Bunke Rapskalm.

Den næste Dags Morgen blev Arrestanten vækket af en af Karlene paa Hølsbøl Ladegaard, og fortalte han derpaa en af de Røner, som der udførte Hævearbeide, at Ane Kirstine Olsbatter laa i Mergelgraven, hvorfra hun da ogsaa blev optagen af tilfældige Folk.

Obduktionsforretningens Resultat er, at de obducerende Læger ikke have fundet Grund til at betvivle, at Ane Kirstine Olsbatter er kommen levende i Vandet og der omkommen ved at drukne, men hvorvidt hendes Død maatte være

beforbret ved noget andet Menneſte, derom have de ikke ſeet ſig iſtand til at oplyſe noget.

Da Arreſtanten efter ſin egen Tilſtaaelse maa antages at have berøvet Ane Kirſtine Oledatter Livet, og den Omſtændighed, at hun, efter hvad han endvidere har forklaret, maa antages heri at have ſamtykket, ikke kan tillægges nogen Betydning, kan han ikke undgaae at ſtraffes for Drab, hvilket derhos efter Indholdet af Arreſtants Forklaring maa anſees ſom overlagt eller i alt Fald ſom forøvet paa ſageløs Qvinde, cfr. Forordningen af 4de October 1833 § 6.

Som Følge heraf, ſamt da Overretten med Underdommeren er enig i, at Sagen ikke frembyder nogen Anvendelse for Forordningen af 18de December 1767, efterdi Mordet ikke kan antages begaaet, hvad der i denne Forordning fordrer, alene i den Tanke at gjøre en Ulykke og derved at miſte ſit Liv, thi, ſom bemærket, gaaer Arreſtants Forklaring ud paa, at det var hans Agt ogſaa at berøbe ſig ſelv Livet, bliver Arreſtanten iſølge Lovens 6—9—1 cfr. Forordningerne af 24de September 1824 § 1 ſamt 4de Octbr. 1833 § 10 at anſee med at have ſit Liv forbrudt og hans Hoved at ſættes paa en Stage. Overeensſtemmende hermed vil Underrettsdommen, hvorved Arreſtanten er anſeet ſom for ſimpelt Manddrab efter Lovens 6—6—1, blive at forandre. Derimod billiges bemeldte Doms Beſtemmelſer med Henſyn til Actionens Omkoſtninger, derunder indbefattet de Actor og Dejenſor ved Underretten tillagte Salairer, og forſaauidt bliver Dommen alſaa at ſtafſte.

Torsdagen den 8de Juni.

Nr. 160. **Tømmermæſter Henrik William Wulff** (Advocat Brock)
contra

Criminal- og Politiretssæſesfor **Røpke** og Politidirecteuren i Kjøbenhavn,
Conferentsraad **Brøſtrup** paa det Offentliges Begne (Advocat Liebe
efter Ordre)

angaaende et Citanten den 5te Marts 1859 overgaaet Arreſtdecree, der lyder ſaaledes: „Paa Grund af den mod Anholdte opſtaaede Miſtanke om at have Andeel i den i Eiendommen Nr. 132 og 133 i Gøthersgade ſtete Ildſpaasættelse, ſamt da det maa anſees nødvendigt at hindre ham fra Samkvem med Andre, indtil Sagen fuldſtændig kan oplyſes, decreteres Arreſt paa hans Perſon“.

Højesterets Dom.

Forſaauidt der paa det Offentliges Begne er nedlagt Paaſtand om nærværende Sags Afviisning, navnlig med Henſyn til at Citantens Arreſt blev hævet ved Decree af 26de Marts ſidſtleden, vil denne Paa-

stand allerede af den Grund ikke kunne gives Medhold, at Stævningen til Høiestret tidligere var udtagen.

Hvad dernæst Realiteten angaaer, findes Citantens Paastand om at det paaankede Arrestdecret annulleres eller fjendes ughydigt ei at kunne tages til Folge, da dette Decret efter de Dplysninger, som forelaae paa den Tid samme blev afgivet, ikke stjømmes at have manglet tilstrækkelig Begrundelse.

Advocat Liebe bliver at tillægges i Salarium for Høiestret 30 Rdl., som udredes af det Dffentlige.

Thi fjendes for Ret:

Citantens Paastand om at det indankede Arrestdecret annulleres eller fjendes ughydigt kan ikke tages til Folge. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiestret 30 Rdl., som udredes af det Dffentlige.

Fredagen den 10de Juni.

Nr. 196.

Statsraad Salicath
contra

Marie Sabine eller **Salvine Marie Schmidt** (Defensor Bunzen)
der tiltales for Barnefødsel i Dolgemaal og Foster mord.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de April 1859: „Arrestantunden Marie Sabine eller Salvine Marie Schmidt bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Levinfen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udseerd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Da de fremkomne Dplysninger om Anledningen til det paagjældende Barns Dod svække den i Lovens 6—6—8 opstillede Formodning om begaaet Foster mord, maa det billiges, at denne Lovbestemmelse ikke ved den indankede Dom er bragt til Anvendelse. Som Folge heraf og iøvrigt i Henhold til de i bemeldte Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staunde. I Salarium til Statsraad Salicath og Ju-

stitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende Sag, under hvilken Arrestantinden Marie Sabine eller Salvine Marie Schmidt, der er langt over criminel Lovalder og ikke funden forhen straffet, tiltales for BARNESØDSEL i Dølgemaal og Fosterermord, ere i det Bæsentlige følgende:

Efterat Arrestantinden, der havde havt Samleie med en under Sagen navngiven Person, havde mærket, at hun var bleven frugtsonnelig, og paa Grund af de Omstændigheder, under hvilke Besvangræffen havde fundet Sted, samt at hun, der ikke under Svangerskabet vil have mærket noget Liv hos Fosteret, antog, at det muligt vilde blive dødsødt, havde bestemt sig til at holde sin Tilstand skjult, hvorfor hun ikke alene undlod at tilberede Barneløi, men ogsaa nægtebe sin Frugtsonnelighed for Andre, der spurgte hende derom, navnlig for sin Søster, hos hvem hun havde Ophold, søgte hun, som allerebe 2 Gange tidligere havde født Børn udenfor Ægteffab, Søndagen den 21de November f. A. om Morgenen at Fødselsveerne begyndte, og lagde sig derfor paa en Seng, hvorefter hun uden at tilkalde Hjælp, skjøndt Søsteren opholdt sig i et Kjøkken ved Siden af, fødte et Pigebarn med en saadan Lethed, at hun ikke vil have været sig fuldkommen bevidst, at det var en Fødsel, der foregik, og tabte umiddelbart efter Bevidstheden; men da hun atter var kommen til sig selv igjen, tog hun Barnet op til sig fra den Stilling, hvori det var blevet liggende mellem hendes Been, og mærkede da, at det var dødt, af hvilken Grund hun i Overensstemmelse med den tidligere tagne Beslutning undlod at omtale Fødselen samt skjulte Barnet paa et Loft, indtil hun fik det bragt ud og henlagt i en Grøft ved Ladegaardsaaen, hvor det senere blev fundet.

Ved den under 24de November næstefter afholdte Obductionsforretning kom Obducenterne til det Resultat, at Barnet var fuldbaaret og at Aandebærret havde været temmelig fuldstændigt igang, samt at Dødsarsagen maatte antages for Suffocation, hvis Foranledning det inidertid ikke var muligt at yttre nogen Formening om, efterhjem der hverken udvortes paa Liget fandtes Mærker af Overlast eller i dets indvendige Organer nogen sygelig Tilstand, hvorhos det dog tilføies, at Savnet af Spor af udvendig Vold ikke modbevise Muligheden af en paa saadan Maade afstedkommen Dvælgning.

I en senere af Stadsrågen under 23de Januar d. A. afgiven Erklæring yttres det blandt Andet, at Arrestantindens Forklaring om at have tabt Bevidstheden strax efter Fødselen ikke var usandsynlig, idet der efter meget hurtige Fødseler undertiden opstaaer Besvimelser, og at Fødselen havde været let, derfor talte ikke blot hendes eget Udsagn men ogsaa Obductionsfundet af Barnets Lig.

I den af Sundhedscollegiet under 26de f. M. afgjorte Betænkning hedder det, at Collegiet maa erklære sig enig med de af Obducenterne udragne Concluser, ligesom med Stadslægens Erklæring af 23de Januar d. A., og at det derfor navnlig maatte tiltræde de anførte Lægers Ansættelse om Maaden, hvorpaa Fødselen maatte antages foregaaet, samt at Barnet maatte antages at være kommet levende til Verden og at have levet efter Fødselen, og, yttres det fremdeles, kan Anledningen til Dvælningsbøden med Rimelighed søges i den Omstændighed, at Barnet umiddelbart efter Fødselen blev liggende nogen Tid under Dynen mellem Moderens Laar, hvorved den til Aandedrættets Fortsættelse fornødne Luft blev det berøvet.

Ligesom der nu efter de oplyste Omstændigheder ikke findes imod Arrestantindens Benægtelse at være tilveiebragt noget Beviis for, at hun forsætlig har ombragt sit nyfødte Barn, saaledes skjønes der heller ikke overbevist hende noget Forhold, som kan henføres under Bestemmelserne i Lovens 6—6—8, hvorimod hun isølge den af hende udbiste uforhvarlige Omgang med Fødselen findes at burde anses med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der passende vil kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar“.

Onsdagen den 15de Juni.

Nr. 47. Skiftecommissarierne i Isefræmmer **G. Selmers Fallitbo**,
 Proveprocurator **Ibsen** og Assistent **U. F. N. Schow**
 (Statsraad Liebenberg)

contra

Mæglerne **Bechgaard & Aggersborg** som Mandatarier for Handels-
 huset **Ebenezer Parker & Sønner** (Conferentsraad Blechingberg)
 angaaende de Indstævntes Paastand om af Fallitboet at erholde tvende
 Commoſementter udleverede eller de i Henhold til samme affendte Varers
 Factura-Beløb betalt m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Septbr. 1858:
 „De Indstævnte, Skiftecommissarierne i Isefræmmer **G. Selmers Fallitbo**,
 Proveprocurator **Ibsen** og Assistent **U. F. N. Schow**, bor enten til Ci-
 tauterne, Mæglerne **Bechgaard & Aggersborg** som Mandatarier for
 Handelshuset **Ebenezer Parker & Sønner** i Sheffield, udlevere de oven-
 ommeldte 2 Commoſementter, hvorefter det nævnte Handelshuus i **Sti-
 bene Thor** og **Atlantic** har afladet 2 Fougstager, nrkt. **S. P. Nr. 511**
 og **S. P. Nr. 116**, indeholdende forskjellige Isefræmvarer, imod at
 erholde den derfor erlagte Fragt betalt, eller til Citauterne betale Va-
 rernes Factura-Beløb, ialt Lfr. 102. 16 sh. 6 d., med Renter 5 pCt.

p. a. fra den 6te April d. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag have Citanterne, Mæglerne Bøchgaard & Aggersborg som Mandatarier for Handelshuset Ebenezer Parker & Sønner i Sheffield, paastaet de Indstævnte, Skiftecommissairerne i Hsenkrammer G. Selmers Fallitbo, Prøveprocurator Ipsen og Assistent U. F. N. Schow, kjendte pligtige til enten under en daglig Mulct at udebetere Citanterne i bemeldte Egenkab 2 under 12te eller rettere, som det under Sagen er blevet in confesso, under 11te og 31te Decbr. f. A. udslede Connossementer, hvorefter bemeldte Handelshuus respectve i Skibene Thor og Atlantic har afladet 2 Koustager mrkt. S. P. Nr. 511 og S. P. Nr. 116, der indeholdt forskellige Hsenkramvarer, som vare ordinerede af Hsenkrammer Selmer, imod at betale den Fragt, som muligen derfor maatte være erlagt, eller at udbetale Citanterne Varernes Factura-Beløb, for det ene Parti Lst. 59. 18 sh. og for det andet Parti Lst. 42. 18 sh. 6 d., tilsammen Lst. 102. 16 sh. 6 d., med Renter, 5 pCt., og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have derimod paastaet sig frifundne og hos Citanterne tilkjendte Processens Omkostninger skadesløst.

Det er under Sagen in confesso, at Hsenkrammer Selmers Bo allerede den 9de December f. A. blev taget under Skiftebehandling, og at som Følge heraf de den 11te og 31te December f. A. i Sheffield udslede Connossementer, saavelsom de paagjældende Varer, først efter Fallitens Udbrud ere affendte hertil Byen. Det er da herefter aabenbart, at Eiendomsretten over de af Selmer ordinerede, endnu ikke betalte, Varer ikke var gaaet over til ham paa den Tid, da hans Bo blev taget under Behandling, og saaledes ei heller kunde henhøre til Voets Masse ved Skiftebehandlingens Begyndelse.

Naar de Indstævnte ikke bestomindre formene, at de omhandlede Varer nu maa anses at være Voets Eiendom og at Affenderne kun kunne gjøre deres Forbring paa Betaling for samme gjældende blandt Voets øvrige Creditorer, saa støtte de denne deres Formening væsentligt derpaa, at Affenderne ved at fremsende Connossementerne over Varerne til Fallenten have overbraget Eiendomsretten over samme til ham, og at han, hvis Erhvervelse af Varerne ikke var

betinget af deres Betaling, derefter maatte være berettiget til, saaledes som det anføres, at han har gjort, atter at overdrage sin Eiendomsret over Varerne til Boet, uden at dette fik anden Forpligtelse end den at betale dem, forsaavidt det dertil maatte være istand.

Retten kan imidlertid ingenlunde give denne Betragtning Medhold. Ikke at tale om, at de Indstævnte selv have anført, at ialfald det ene Connossement brevi manu er blevet overleveret Boets ene Skiftecommissair af vedkommende Dampskibeexpedition, hvorefter det maa antages, at Fallenten ikke har faaet samme i sin Besiddelse, saa maa det vel bemærkes, at da Boet indtraadte i alle Fallentens Retsforhold i det Dieblif, Falliten erklaaredes, gif sølgelig ogsaa Fallentens personlige Ret til at faae de af ham ordinerede, endnu ikke afsendte Varer, mod derfor at erlægge den betingede eller forudsatte Betaling, ind i Boet, og idet Fallenten med det samme mistede Retten til selv at gjøre hiin obligatoriske Forbring gjældende, kunde der selvfølgelig ei heller længere være Tale om, at han skulde kunne erhverve Eiendomsret over hine Varer derved, at Sælgerne til Fuldbyrkelse af det indgaaede Contractsforhold affikede de omhandlede Varer.

Men Boet, der istedetfor Fallenten var indtraadt i det ufuldbyrkede Contractsforhold til Sælgerne, maatte tilligemed hans Ret ogsaa overtage hans Forpligtelse, der ikke, som de Indstævnte urigtigen have anført, gif ud paa kun at betale Varerne, hvis han dertil var istand, men naturligviis ligesom gjorde ham gjældbunden, om der end var tilstaaet ham Credit i længere eller kortere Tid; og den Omstændighed, at Boet senere factist er kommet i Besiddelse af de paagjældende Connossementer, der af Sælgerne — som paa den Tid maae antages at have været uvidende om den i Kjøberens retlige Forhold indtraadte Forandring — ikke bleve tilfillede Boet, endmindre med den Hensigt derved at constituere Overdragelsen af Eiendomsretten over Varerne til Boet, kan ikke forandre Characteren af det Retsforhold, hvori Boet stod til Sælgerne, og hvorefter det, forsaavidt det fra sin Side vilde paastaae Handelens Fuldbyrkelse, ogsaa maatte være pligtigt til at opfylde den tilsvarende Forpligtelse, nemlig at betale den Priis, som Sælgerne vare berettigede til at forlange for deres Varer.

Efter det Anførte maa Titanernes Paastand om, enten at erholde de omhandlede Connossementer udeleverede imod at betale den for Varerne muligen erlagte Fragt — saaledes maa nemlig Titanernes Paastand uagtet de ikke gaafe correcte Udtryk i Etævnningen, hvorefter de have paastaaet Dom, uden al Tvivl forstaaes, navnlig naar henses til Ordene i Forligsslagen dette Punct betræffende — eller af Boet at blive udbetalt Varernes Factura-Beløb, med Renter 5 pCt. p. a. — nemlig fra Forligsslagens Dato den 6te April d. A., indtil Betaling skeer — ansees besøiet, og navnlig findes ingen begrundet Indsigelse at kunne gjøres imod den sidste Deel af denne Paastand, idet Betalingen af Factura-Beløbet kun opstilles som et Alternativ, hvis Valg overlades til de Indstævnte.

Derimod findes Processens Omkostninger at burde ophæves.

Det behørigte stemplede Papir er under Sagen forbrugt."

Torsdagen den 16de Juni.

Nr. 206.

Advocat Liebe

contra

1) **Bengt Pehrsson**, 2) **Niels Petersen Bogren**, 3) **Bodil Margrethe Jensdatter**, 4) **Lasse Peter Nielsen** og 5) **Jens Peter Jacobsen** (Defensfor Brod)

der tiltales, Nr. 1 for attenteret Bigami, hvortil han har betjent sig af falske Documenter, samt for Hoer og Tyveri eller ulovlig Dugang med Hittegods, Nr. 2 for at have forfattet bemeldte Documenter og derved medvirket til det attenterede Bigami, Nr. 3 som Medskyldig i bemeldte Attentat og for begaaet gjentaget Leiermaal og Nr. 4 og 5 for urigtigt Egteskabsforlofte.

Bornholms Souderherreds Extrarets Dom af 12te Marts 1859: „Arrestanten Bengt Pehrsson bør hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 6 Aar. Saa vil han have at betale alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Proveprocurator Møller 8 Rdl. og til Defensfor, Procurator Eriksen 6 Rdl. foruden Diæter til begge efter Amtets nærmere Bestemmelse, dog under forholdsmæssig Solidariffhed for de øvrige Tiltaltes Bedkommende overensstemmende med Efterstaaende. Derhos vil han efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning være at udføre af Landet og bringe tilbage til Sverrig. Tiltalte Niels Petersen Bogren bør hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar, samt in solidum med Arrestanten udrede de $\frac{2}{3}$ Dele af sauntlige Sagens Omkostninger. Tiltalte Bodil Margrethe Jensdatter bør hensesættes til Fængsel paa Baud og Brod i 3 Gange 5 Dage for hendes Medskyld i det af Arrestanten Bengt Pehrsson attenterede Bigami, hvorimod Sagen imod hende, forsaavidt hun tillige — uden at den befalede Indberetning overensstemmende med Cancellircirculaire af 19de October 1799 har fundet Sted — er actioneret for gjentaget Leiermaal, fra Retten afvises. Saa vil og den Deel af Actionen, der falder paa denne Tiltalte, have at bære in solidum med de øvrige Tiltalte $\frac{1}{5}$ Deel af Sagens Omkostninger, saaledes at Halvdelen udredes af Tiltalte Bodil Margrethe og Halvdelen af det Offentlige. De Tiltalte Lasse Peter Nielsen og Jens Peter Jacobsen bør hver især hensesættes respective til 3 Gange 5 og 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brod, hvorhos enhver af dem solidariff med de øvrige Tiltalte vil have at deeltage i Sagens Omkostninger ligeledes med $\frac{1}{5}$ Deel. At efterkommes efter Dørrighedens Foranstaltning under Udføer efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Bengt Pehrsson er under nærbærende Sag overbeviist at have gjort sig skyldig i attenteret Bigami og ved Udførelsen heraf at have benyttet falske Documenter, navnlig en falsk i vedkommende Præsts Navn i Sverrig udstedt Attest om hans Hustrues Dod, hvilken Attest dog maa antages at have været saa slet affattet, at Forordningen af 11te April 1840 § 62 jfr. § 61 maatte have fundet Anvendelse paa samme. Han vil for dette Attentat være at anses med en arbitrair Straf. Denne Tiltalte er fremdeles overbeviist at have gjort sig skyldig i Hoer, hvorfor han vil være at anses efter Lovens 6—13—24, 1ste Membrum, jfr. Forordningen af 24de September 1824, samt ved det af ham med Hensyn til den under Sagen omhandlede Dye brugte Forhold at have gjort sig skyldig i ulovlig Dugang med Hittogods, hvorfor han vil være at straffe efter forstævnte Forordnings § 58. Den samlede Straf for disse Forbrydelser findes efter sauntlige Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar, hvorhos han efter udstaaet Straf bliver at behandle efter Placaten af 19de April 1805.

Niels Peterfen Bogren vil ligeledes være at anses med en arbitrair Straf for efter Bengt Pehrssons Opfordring at have understøttet denne i det af ham begaaede Attentat ved Udfærdigelsen af de benyttede falske Documenter, og findes hans Straf at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshumsarbejde.

Bodil Margrethe Jensdatter, der maa antages at have været uvidende om Bengt Pehrssons Benyttelse af falske Documenter, har kun tilstaaet at have villet indgaae Ægteskab med ham under den Forudsætning, at han forinden bevirkede sit tidligere, hende bekjendte, Ægteskab i Sverrig lovligen ophævet, ligesom hun og har forklaret at have stølet paa, at det Fornødne blev iagttaget af Præsten, og findes hun herefter ikke i saa Henseende at have paadraget sig Strafsansvar. Da nu derhos det af hende begaaede gjentagne Leiermaal ei kan tages under Paaskjendelse i nærbærende Sag, eftersom Bestemmelsen i Cancelli-Circulæret af 19de October 1799 ikke med Hensyn til samme er bleven iagttaget, vil hun være at frifinde for Actors Tiltale, dog saaledes at hun udreder en forholdsmæssig Deel af Actionens Omkostninger.

Lasse Peter Nielsen og Jens Peter Jacobsen maae antages at have ansæet de af Bengt Pehrsson benyttede Documenter for ægte. Ifølge heraf og efter de øvrige Omstændigheder findes de at kunne affone

deres Brøde med Hensyn til det af dem givne Egtteskabsforløfte med en Mulet af 10 Rdl. for hver.

Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salarier, blive at udrede af Bengt Pehrsson, saaledes at de øvrige Tiltalte deeltage deri i et passende Forhold.

Med Hensyn til Sagførelsen ved Underretten findes Intet at erindre.

Thi kendes for Ret:

Bodil Margrethe Jensdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Lasse Peter Nielsen og Jens Peter Jacobsen bør til Amtets Fattiggæsse bode hver 10 Rdl. Niels Petersen Bogren og Bengt Pehrsson bør henfættes til Forbedringshuusarbejde, den Første i 1 Aar og den Anden i 2 Aar, hvorhos den Sidste efter udstaaet Straf bør ved Politiets Foranstaltning udføres af Landet. Actionens Omkostninger, derunder de ved den indankede Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høieret 30 Rdl. til hver, betaler Tiltalte Bengt Pehrsson, saaledes at in solidum med ham Niels Petersen Bogren udreder $\frac{2}{5}$ Dele, Lasse Peter Nielsen og Jens Peter Jacobsen hver $\frac{1}{5}$ Deel og Bodil Margrethe Jensdatter $\frac{1}{10}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales svensk Arbeidsmand, Arrestanten Bengt Pehrsson, senest af Nærs, for attenteret Bigami, hvortil han har betjent sig af falske Dokumenter, samt for Høer og for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods, Niels Petersen Bogren, svensk af Fødsel, Fisker i Boderne, for at have forfattet bemeldte Dokumenter og derved medvirket til det attenterede Bigami, Bodil Margrethe Jensdatter, senest af Nærs, som Medskyldig i nævnte Attentat samt for begaaet gjen-taget Leiermaal og Udhgygerne Lasse Peter Nielsen og Jens Peter Jacobsen, begge af Pederster Sogn, for urigtigt Egtteskabsforløfte.

Efter de B.dkommendes egne Tilfæelser og det iøvrigt Dplyste ere Sagens factiske Omstændigheder følgende.

Efterat Arrestanten Bengt Pehrsson, der er født 1815 i Ovidinge, Christianskabs Lehn i Skaane, var i Februar Maaned 1857 ankommen hertil Landet fra Sverrig og havde taget Ophold i Pederster Sogn, henvendte han sig den 30te Januar f. A. til Sognepræsten sammefieds, Pastor Bollbroe, med Be-

gjæring, at der maatte blive lyst til Ægteffab for ham og Fruentimmeret Bobil Margrethe Jensebatter af samme Sogn, som han imidlertid havde indladt sig i en utillægelig Forbindelse med og besvangret, men som han nu havde ifinde at ægte. Som Forlovere vare med ham mødte de Tilfalte Lasse Peter Nielsen og Jens Peter Jacobsen, hvilke begge med deres Navnes Underskrift i Ministerialbogen m. f. P. paatog sig det Forloverne ifølge Loven paahvilende Ansvar. Da det var bekendt eller dog almindelig heed sig, at Arrestanten i Sverrig havde efterladt sig Kone og Børn, producerede han ved samme Leilighed, for at nedslaae den Bausfælighed, der fra denne Side kunde rejse sig, for Præsten i Forlovernes Overværelse 2de Brevstaker, hvoraf det ene udgav sig for et Familieliebrev til Arrestanten fra en Slægtning i Sverrig, hvormod det andet fremtraadte som en paa Embedsvegne udstedt Attest fra vedkommende Præst i Sverrig, begge lydende paa at Arrestantens Hustru var død af Cholera og at der saaledes i den Henseende Intet var i Veien for at han kunde indgaae nyt Ægteffab. Da der imidlertid strax opstod Mistanke hos Pastor Bolbroe om de ham foreviste Dokumenters Ægthed, betydede han Arrestanten sin Tvivl i saa Henseende og tilbageleverede ham Papirerne med Tilfændegiveude, at han, Præsten, vel ikke vilde nægte Tilfændegiveuden, men at han i ethvert Tilfælde maatte indhente nærmere Efterretning fra Sverrig, inden der skete nogen Vielse. Efter derpaa at have tilskrevet vedkommende Geistlige i Sverrig, Præsten H. B. Hammer i Mjølby pr. Sølvborg, i hvis Navn forberørte Embedsattest var udstedt, modtog Pastor Bolbroe fra denne et under Sagen fremlagt Brev, dateret 26de Marts f. A., hvorefter Arrestantens Hustru fremdeles var ilive, saa at den foreviste Attest var falsk og han selv en Person, der foer med Løgn. Under den derpaa indledte offentlige Undersøgelse, der paa Grund af den ubelidgivis fæd-fundne Tilbagelevering af de falske Papirer ikke var uden sine særegne Bausfæligheder og i en Tidlang maatte sættes i Bero, for om muligt ad Omveie at komme efter de omhandlede corpora delicti og den antagne Ophavsmand til samme, viste det sig, efter at en Deel opdigtede og usandfærdige Foregivender besangaaende vare givne til Bedste, at det med disse Papirers Erhvervelse var tilgaaet saaledes.

(Sluttes i næste Nr.).

Rettelser i Nr. 14 Pag. 214 Lin. 10 f. o. 1829, læs: 1629.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indante Dommes Præmisser, forsaavidt det ansæes nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det forudnede Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenbalste Boghandling (F. Hægel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesteretsdende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 17.

Den 1ste Juli.

1859.

Første ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 16de Juni.

Nr. 206.

Advocat Liebe

contra

Bengt Pehrsson, Niels Peterfen Bogren m. Fl. (see forrige Nr.).

Da Arrestanten, der ikke selv var skrivekyndig, havde bragt i Erfaring, at en Landsmand af ham, Medtaltale N. P. Bogren i Fisserleiet Boderne, gav sig af med at skrive for Folk og gaae dem tilhaande med alstens Raad, havde Arrestanten henvendt sig til ham og forklaret ham hvad det gjaldt, samt annodet ham om, uanseet at Arrestantens Kone var ilive, at skrive nogle Breve eller Attester paa, at hun var død og at han saaledes var „fri for Ægteskab“. Uden at nogen videre Overtalelse i saa Henseende visste sig nødvendig, havde Bogren med en vis Veløsheds strax efter sat sig til at skrive 2de Dokumenter af Indhold og Beskaffenhed, som foransørt, og hvoraf det private Brev blev skrevet i et fingeret Sødftendebarns Haarn. For deslettere at bane dem Indgang, hvor de skulde bruges, bleve de skrevne med den muligst forskjelligte Haandskrift. Da Bogren var færdig dermed, havde han oplæst dem for Arrestanten og derpaa, efterat Attesten var lagt inden i det forseglede Brev som et Slags Bilag, leveret ham dem, idet han, Bogren, for begges Skyld strengelig forbød ham, at omtale for Nogen hvorfra han havde dem, da det kunde komme til at koste ham, Brevskriveren, meget, „hvis det kom op“. Men han, Bogren, havde tillige opmuntret Arrestanten til kun dristigt at komme frem med dem for Præsten eller hvor der ellers var Brug for dem, de vilde da desværre stufte og det vilde ikke have nogen Nød. Nogen bestemt Betaling for den saaledes udviste Tjenstfærdighed havde de ikke i Forveien tinget om, og lod Bogren sig nøie med hvad Arrestanten bød ham, 1 Mk. i rede Penge og en anden Mk., der blev anvendt til at kjøbe en Flaske Brændevin for, som blev fortæret paa Stedet, idet et tilhuse værende aldrende Fruentimmer, som medens Forretningen stod paa

hadde gaaet fra og til, uden isvrigt deri at have nogen Deel, var blevet sendt hen et Sted i Nabolaget for at kjøbe det. Efterat Arrestanten, som ovenfor meldt, kort efter forjæves havde søgt at gjøre de saaledes tilveiebragte Papirer gjældende hos Præsten, var han en Ugestid eller to senere kommet tilbage til Bogren og havde gjort ham bekendt med hvad der der var forefaldet. Denne havde da gjentaget, at han skulde tage sig ivare med dem, da de let kunde gjøre Skade. Det er dog først, efter Arrestantens Foregivende, en Tid lang efter, noget hen paa Sommeren, efter at han endelig havde opgivet al Tanke om deres Brugbarhed, at han havde tilintetgjort dem. Efter Arrestantens egen Forklaring har der intet været at klage paa hans Hustrues Forhold, og da han havde forstaaet, at de af Pastor Bolsbroe erhvervede Oplysninger fra Everrig ikke vare hans Sag gunstige, har han ikke siden gjort nogen Henvendelse om Vielse.

Hvad særlig angaaer Medtaltte Bodil Margrethe Jensbatters Stilling til det forehavte Bigami og de til sammes Sværfsættelse anvendte Midler, er det under Sagen oplyst, at Arrestanten i Forveien havde gjort hende bekendt med, at han havde Kone og Børn ovre i Everrig, uden at omtale for hende, at Førstnævnte skulde være død, saalidet som at Ægtefæbet paa anden Maade var ophævet, hvorimod han foregav, at han ventede uden Vanskelighed at kunne blive skilt fra hende, efterat de nu i omtrent et Aar havde levet hver for sig, saa at det Ægtefæb ikke længer havde noget synderligt at betyde. Isvrigt var det efter udtrykkelig Aftale med Bodil Margrethe og tilveies efter hendes Begjæring, at Arrestanten havde forlangt Opsning til Ægtefæb med hende hos Præsten, og skjøndt hun vel havde foreskillet sig, at det forinden kunne komme i Rigtighed med den omtalte Etkilsmisse, vilde hun dog, naar Præsten ikke havde faaet Betænkkeligheder, naarsomhelst det havde kunnet naaes, have indladt sig i Giftermaal med Arrestanten. Dgaa har hun i Forening med Arrestanten været medvirkom til at formaae Taltale Jens Peter Jacobsen, der var gift med hendes Søster, til at stille sig som Forlover, hvorimod hun har været uvidende om den af Arrestanten brugte Omgang med Hensyn til de falske Papirer og om disses Indhold.

Betræffende de tvende Forlovere, Medtaltte Lasse Peter Nielsen og Jens Peter Jacobsen, hvis Bekjendtskab til Arrestanten kun var af en flygtig Natur, da har denne vel indviet navnlig Førstnævnte i at han havde sin ægteviede Hustru ovre i Everrig; men de have, som det synes, i saa Henseende begge ladet sig berolige ved de af Arrestanten fremskaffede og Præsten foreviste Papirer, hvis Indhold i Forveien var blevet dem betydet, uden at noget Medvidende om den derved brugte forbryderiske Omgang har været dem overbevist, saalidet som det i sig selv har nogen Formodning for sig, at de vare bekendte dermed; heller ikke sees det, at nogen af dem har modtaget Betaling eller anden Godtgjørelse for Forløftet. Men paa den anden Side har ingen af dem — uagtet de af Præsten alvorlig indskærpedes det dermed forbundne Ansvar og de begge have tilstaaet Intet at have foretaget til at skaffe sig nogen tilforlæbelig Kundskab om Rigtigheden af hvad de lovede for — trukket sig tilbage fra det saaledes tilbudte Forløfte, og har navnlig L. P. Nielsen forklaret, at han i den Tro, at der Intet

var i Weien, vilde have vebblevet at staae ved Forloftet, om ikke Wielsen tilfølgende var bleven forhindret. De have isørigt vegge anført til deres Undskyldning, at de ikke have gjort sig tilstrækkelig Rede for hvad Forloftet egentlig havde at betyde, og deres Uetsindighed eller Ligegyldighed i saa Henseende er endog gaaet saavidt, at ingen af dem og navnlig ikke J. P. Jacobsen har saameget som erkjendigt sig om, hvorvidt Bobil Margrethe var vidende om, at B. Pehrsons Kone endnu levede eller hun antoges at være død eller frastiftet m. v. At alene Forbudet i Lovens 3—16—15—1 og Forordningen af 30te April 1824 § 3 Nr. 7 kunde frembyde en gyldig Hindring mod det forehavende Ægteskab, synes heller ingen af Forloverne at have havt nogen Tanke for, uagtet det utiladelige Forhold mellem Arrestanten og hans udfete anden Kone ikke var dem fremmed.

J Henseende til Arrestanten Bengt Pehrson bliver endnu følgende at bemærke. Forsaavidt han tillige er tiltalt for Hoer, er hans Brøde givet i det Foranstaaende, hvortil kun føies, at ved Undersøgelsens Paabegyndelse imod ham i sidstafvige November Maaned havde han allerede levet og boet sammen med Tilstalte Bobil Margrethe i omtrent et Aar og med hende avlet et Barn, der er født den 11te Juni f. A. Ved den hos ham foretagne Mansgning efter de falkke Papirer blev der dernæst paa Bunden af en Klædeliste i hans og Bobil Margrethes fælleds Etue forefundet en Dre med Skjort, for hvis lovlige Erhvervelse ingen Rede kunde gjøres, men hvormed Sammenhængen, efterat saavel han som Bobil Margrethe vare fremkomne med en Deel indbyrdes modsigende Usandheder og forgjæves Udfugter og den rette Eiermand imidlertid var bleven udfunden, har, saavidt det har kunnet oplyses, viist sig at være denne. Morgenen tidlig efter Tømmergildet hos Politibetjent Hansen heri Byen sidstafvige September Maaned, hvor saavel Arrestanten som Bestjaalne, Enecker Anker Møller, var med og ved hvilken Leilighed Dreuen havde været brugt, har Arrestanten ved at gaae forbi fundet Dreuen liggende paa Jorden strax ved det Dagen i Forveien reiste Huus i en Abning af det tilstødende Steengjarde, hvor Arrestanten har tænkt sig at den kunde være kommet ved at falde ned af et næstaaende Stillads. Skjøndt han ikke har villet vide hvem Eiermanden var, tvivlede han dog ikke paa, at den tilhørte en af Folkene, som havde været beskjæftigede med Huset tilligemed ham, men tilvænte sig den ligesuldt uden at luse den op, og forvarede den i Kisten, hvor den blev fundet. Dreuen, der er vurderet til 1 Rdl., er derefter bleven tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Paa-stand paa Erstatning for Værdiforringelse eller Affavn.

Forsaavidt Bobil Margrethe ved Siden af den hende imputerede Medbeefagtighed i attenteret Bigami tillige er tiltalt for gjentaget Veiermaal, er hun under Sagen tilstrækkelig overbevist om denne Overtrædelse, idet hun i en Række af Aar fra 1846 har avlet Børn med 4 forskjellige Barnefædre, blandt hvilke Arrestanten Bengt Pehrson er den sidste.

Med Hensyn til de for de anførte Overtrædelser iføindende Straffe bemærkes. (Den herefter følgende overordentlig vidtløftige Fremstilling er det ufornuødent at meddele, og skal efter samme alene ansøres, at N. P. Bogren, der

er 68 Aar gammel, siden 1843 har opholdt sig her i Landet og ikke tidligere været under offentlig Tiltale, at B. M. Gensbatter er født i 1820 og, ligesom J. P. Jacobsen, ikke forhen har været straffet, samt at L. P. Nielsen, foruden tidligere ved Høiesteretsdom at være frifunden for videre Tiltale for Tyveri, ved Bornholms Sønderherreds Eyrarets Dom af 28de December 1858 for Høer er straffet med 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød — hvilket Dom i sit Resultat den 11te April d. A. er stadfæstet af Høiesteret).

Uagtet der vel efter Omstændighederne kunde have været Spørgsmaal om at bestikke flere Defensører for de Tiltalte istedetfor een for dem alle, findes Unbladeligheden heraf dog ikke efter det indbyrdes Forhold mellem de incriminerede Overtrædelser at kunne blive af nogen videre Indflydelse paa Sagens retlige Bedømmelse.

I Henseende til den befalede Sagsførelse kan det vel ikke lades ubemærket, at ligesom Defensørs Fremstilling og Deduction vidner om, at han ikke udtømmende har gennemgaaet Forhørsacterne, saaledes er Actors Anvendelse af Lovgivning paa de oplyste Facta ikke den meest adæquate, men uden at Sagsførelsen paa nogen af Siderne dog derfor kan betegnes som usorvbarlig. Heller ikke har isøvrigt nogen Forsømmelse fundet Sted“.

Nr. 210.

Advocat Brock

contra

Jens Christian Axlensen (Defensør Liebe)

der tiltales for Drab eller i alt Fald for ved voldsom Udfærd at have været Uarsag i en andens Mands Død, for Eiendomsindgreb og for Høer.

Horns Herreds Eyrarets Dom af 11te Januar 1859: „Arrestanten Jens Christian Axlensen bør henfættes til Forbedringshushandsarbejde i 6 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Poulsen 10 Rdl. og til Defensør, Procurator Norbye 8 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 4de April 1859: „Arrestanten Jens Christian Axlensen bør henfættes til Forbedringshushandsarbejde i 3 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensør for Underretten, 6 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Morville og Krigsraad Deigaard, 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Christian Arelsen tiltales under denne Sag for Drab eller i alt Fald for ved voldsom Afsærd at have været Aarsag i en anden Mand's Død, for Eiendomsindgreb og for Hoer.

Den 2den September f. A. om Morgenen fandtes i en til Gaarden Knivholt hørende Mergelgrav Liget af Huusmand Christian Hansen med kjendelige Tegn paa, at der var tilføiet ham betydelig udbortes Vold. Da det var et almindeligt Nygte, at Arrestanten stod i utilladelig Forbindelse med den Afsødes Hustru, faldt Mistanken strax paa ham, og efterat han først til Forhøret havde nægtet Gjærningen — hvilken Mægtelse han under sin Tilstedeværelse ved den den 4de September afholdte Obductionsforretning paa en høitidelig Maade bekræftede — har han senere afgivet følgende Tilstaaelse. Den 1ste September førte han to Røds Steen fra Knivholt Teglværk til Frederikshavn og kom i Mørkningen hjem fra den sidste Tour; da han derpaa ved sine Heste ud for at sætte dem paa Engen, saae han, idet han kom til Engen, at Christian Hansen sad i en Miisbuss, og Chr. Hansen kom nu hen til ham og sagde, at han vilde vide rigtig Bested om Forholdet mellem hans Kone og Arrestanten, hvortil Arrestanten svarede, at han ikke kunde give ham nogen Bested derom. Arrestanten var imidlertid stegen af Hesten, og da Chr. Hansen hørte hans Svar, slog han med den Yttring, at han nok skulde lære Arrestanten at sige sig Bested, denne med knyttet Næve i Hovedet, saa at han faldt omkuld, idet han i det Samme blev indviklet i Tøiret. Han reiste sig imidlertid strax op igjen, og idet han lod den ene Hest gaae, tog han Tøirepælen paa den anden Hests Tøir i den spidse Ende og slog eller støbte Chr. Hansen med den tykke Ende af Pælen paa Siden af Hovedet, saa at Blodet strømmede ud og Chr. Hansen strax faldt til Jorden uden at give nogen Lyd fra sig. Arrestanten, der autog Chr. Hansen for død, blev nu meget forstyrret i Hovedet over sin Gjærning og tænkte først paa at bringe Liget med sig hjem, men opgav igjen dette Forsæt af Frygt for at forsvække sin Kone; efterat have tøiret sine Heste paa Engen bar han derfor Liget hen til en Brink ved Mergelgraven, udvaskede Blodpletterne paa det Sted, hvor Gjærningen var foretaget, og gif derpaa hjem; men forinden saae han Liget glide ned i Graven og hørte det ved Ligets Fald foraarstabe Pladsf.

Ved den afholdte Obductionsforretning fandtes nogle overfladiske Subafftabninger paa Panden og en blodunderløben Strike paa den ene Arm,

endvidere paa Rigets Hoved 2 aabne Saar af eensartet Udsæende og Bestaffenhed, det ene paa Hovedskallen, det andet paa Ansigtets venstre Side over Dverkfjæben, under hvilket sidste Saar det underliggende Been var blottet i et større Omfang og brudt, og Lægernes Conclufum gaar ud paa, at disse 2 Bestaffigelfer i Hovedet ere tilføiede den Udsæende i levende Live, at de ei kunne antages fremkomne ved et Fald ned i Mergelgraven men maa hidrøre fra en udbortes Vold, idet et stumpt Vædsfab af ringe Omfang med Kraft er ført mod Hovedet og Ansigtet, samt at disse Bestaffigelfer ere den eneste Aarsag til Christian Hansens Død, der formenes fremfaldt under Tilfælde af Hjernerystelse, hvis Fartighed for Livet er bleven afgjørende ved den Udsæendes Henslignen under Vand; Striben paa Armen antages at være Følgen af et Slag og Hudaffrakningerne paa Panden at maatte være fremkomne ved den Udsæendes Henslignen i Mergelgraven. Med Hensyn til de 2 betydelige Bestaffigelfer af den Udsæendes Hoved har Sundhedscollegiet erklæret sig enigt med Obducenterne i, at der ved disse er foranlediget en Hjernerystelse, der har medført Døden, hvorhos Collegiet ligeledes har ytret, at Muligheden af, at den under alle Omstændigheder farlige Hjernerystelse kunde være bleven helbredet ved en passende Behandling, er bleven ophævet derved, at Arrestanten nedsænkede Chr. Hansens Legeme i Mergelgraven. Arrestanten har imidlertid nægtet at have tilføiet den Dræbte mere end eet Slag eller Stød, og de obducerende Lægers i den Anledning indhente de yderligere Erklæring gaar ud paa, at det maa antages muligt, at Saaret i Hovedskallen kan hidrøre fra, at den Udsæende pludselig er faldet som Følge af det voldsomme Slag i Ansigtet og at den modfattede Side af Hovedet da er stødt mod en Steen eller andet stumpt Legeme af ringe Omfang. Iøvrigt have de i samme Erklæring udtalt, at det i nærværende Tilfælde kan antages, at hvis Forklødningen havde været standset samtidigt med institueret Behandling af Hjernerystelsen, vilde det have været muligt at redde den Udsæendes Liv.

Arrestanten har benægtet at have forud fattet nogen Plan til enten at dræbe Christian Hansen eller at tilføie ham nogen Bestaffigelse, ligesom han og nægter at have i Gjerningens Diebsk havt til Hensigt at dræbe den Udsæende eller engang at have gjort sig nogen Forestilling om Følgerne af hans Udsæende mod denne; han havde vel efter sin Forklæring nydt endel Brændevin om Dagen, men uden dog at være saaledes beruset, at han ikke vidste hvad han gjorde, og han blev da den Udsæende slog ham, som foranført, saa hidsig, at han uden at tænke sig videre om slog igjen med Tøirepæsen. Om Aarsagen til at han steg af Hesten har han ikke kunnet anføre videre, end at det ofte er Tilfældet, at han snart red, snart traf Hestene, som paa Grund af Magerhed ikke vare gode at ride længe paa; han har derhos vedholdende benægtet, at det var hans Hensigt, at Riget skulde falde ned i Mergelgraven, men han har dog ikke kunnet anføre nogen fyldestgjørende Grund til at han bragte Riget hen til samme, hvorimod han gjentagende paastaar, at han var bleven forstyrret i Hovedet.

Det taler nu vel noget mod Rigtigheden af Arrestantens Udsagn, at han ved den paagjældende Leilighed er stegen af Hesten, ligesom og at han intet Spor har kunnet paavise af det Slag, der skal være ham tilføiet af den Udsæende; men

der findes dog efter samtlige Sagens Omstændigheder ikke tilstrækkelig Føie til i noget Punct at forkaste Arrestantens Forklaring, i hvilken Henseende tillige bemærkes, at det ifølge hvad der er oplyst var den Afbøde bekendt, at hans Kone og Arrestanten stode i utilfældig Forbindelse med hinanden, og at det saavel herester som og efter Sagens øvrige Oplysninger er antageligt, at den Afbøde har søgt at træffe Arrestanten og derpaa selv begyndt Trættten. Idet saaledes Arrestantens Forklaring om, at han først slog den Afbøde med Tøirepælen, efterat denne havde bragt ham Slaget i Ansigtet, maa lægges til Grund ved Bedømmelsen af hans Forhold, ligesom det ei tør statueres, at Arrestanten enten har handlet med Overlæg eller havt den bestemte Hensigt at ombringe den Afbøde, vil han, der er født i Aaret 1830 og tidligere ved Høiesteretsdom af 17de Mai 1834 er for Tyveri idømt 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vaub og Brød, for sit ovenanførte Forhold være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 2 sidste Passus, sammenholdt med samme Forordnings § 5, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.

Da Arrestanten efterat have afgivet Tilstaaelse den 6te September f. A. var bragt ud for at paavise Gjerningsstedet m. v., fandt han Leilighed til at undløbe fra sin Bevogtning, og paa sin Flugt bemægtigede han sig derefter en paa Marken tøiret Hest, som han red et Stykke Bei paa og derpaa lod løbe. Hesten er atter i uskadt Stand bragt tilbage til Cieren. Det er endvidere ved Arrestantens Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han, som selv er gift, 2 Gange har pleiet legemlig Omgang med den afbøde Christian Hansens Kone, men den Straf, Arrestanten for de 2 sidstnævnte Forseelser har forstyldt efter Forordningen af 11te April 1840 § 40 og Lovens 6—13—24, cfr. Forordningen af 24de September 1824, findes at maatte absorberes af den Straf, der, som anført, bliver at idømme ham for hans ovenanførte Forhold“.

Fredagen den 17de Juni.

Nr. 214.

Advocat Broch

contra

Anders Svendsen (Defensor Buntzen)

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 5te Februar 1859: „Arrestanten Anders Svendsen bor henseettes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og dernæder Salair til Actor, Procurator Elkong 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Bugge 4 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskrettens Dom af 25de Marts 1859: „Underrettens Dom bor ved Magt at stande. 3 Salair til Probepro-

curatorerne Berggreen og Nøregaard for Overretten, betaler Arrestanten Anders Svendsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Tiltalte, som ved den indankede Dom rettelig er funden skyldig i natligt Indbrudstyveri, har, efter den for Høiesteret fremkomne Oplysning, ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 7de August 1858 i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 66 sidste Membrum været anseet efter § 62 sammenholdt med § 64 med Straf af Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage. Han findes derfor nu, i Henhold til bemeldte Forordnings § 79, at maatte anses med Straf efter sammes § 14, jfrt. med § 12 andet Membrum, hvilken Straf efter Omstændighederne bestemmes til Tugthuusarbejde i 7 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Anders Svendsen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 7 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Anders Svendsen, der under nærværende fra Kjøbenhavns Amts Søndre Virketing hertil indankede Sag actioneres for Tyveri, er ved egen med det isvrigt fremkomne stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse.

Efterat nemlig Arrestanten, der havde Bopæl paa Frederiksberg, den 22de December f. A. havde været her i Staden, forlod han denne omtrent Kl. 9 om Aftenen og begav sig ud til Valbby i den Hensigt der at forsøge Tyveri. Han opholdt sig til Alt var fuldkommen roligt og begav sig da, som han antager Kl. 2 om Natten, til Enken Ellen Pedersens Gaard, som han hændte fra den Tid han havde tjent i Valbby, og forsøgte at staffe sig Indgang i Kjøkkenet ved med et medbragt Vridtboer at bore Huller i Vinduesstodderne omkring Vøsten, der holdt disse for et Vindue imod Vest, og hvor det og lykkedes ham at faae Vøsten løs, men da han opdagede, at der var Jernstænger for Vinduet, forlod han dette og begav sig hen til et andet imod Nord, der ligeledes var forsynet med Jernstænger. Da Arrestanten imidlertid mærkede, at en af disse Stænger uden Vanskelighed vilde kunne frabrydes, udsøgte han dette ved Hjælp af en

Bognstang han fandt i Nærheden, aflagt Vinbuet, paa hvilket Hasperne ikke vare paafatte, og steg ind i Mælkekammeret.

Her tilbødte han sig omtrent en Snees Kjøbposser, omtrent 2 Risbund Talg, 1½ hollandsk Ost, 3 slagtebe Høns samt 1 Rugbrød og en Deel Sult, hvilke Hødevarer ere anfatte til en Værdi af henved 14 Rbl. og af hvilke Brødet, nogle Posser, Talgene og Osten ere komne tilstede, og Erstatning for det Manglende er frafalben.

Det er angaaende Localiteterne oplyst, at Mælkekammeret, hvor Tyberiet udførtes, ved en med en udvendig paafat Krog forsynet Dør, der imidlertid med en Kniv eller andet smalt Redskab lettelig kunde oplukkes, stod i Forbindelse med Stegerstet, der ved en uafslaaet Dør var forbundet med et Kammer, hvor 2de Piger den ommeldte Nat sov, og ligeledes havde Dør til en Forstue, der stødte op til Bestjaalnes og Datters Sovekammer.

Da Tyberiet saaledes henhører under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, maa det billiges, at Arrestanten, som efter eget Opgivende, der efter Underrettens Eksempel kan stemme med Sandhed, er født i 1809 og som ikke findes forhen tiltalt eller straffet her i Landet, hvor han angiver at have havt Ophold i de sidste 6 Aar, efter den citerede § sfr. Loven af 30te November 1857 er anseet med 6 Aars Forbedringshuusarbejde, og da Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Dinkostninger ligeledes bifalbes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Mandagen den 20de Juni.

Nr. 208.

Advocat Brock
contra

1) Jørgen Jøppesen, 2) Niels Corfsh Henningsen, 3) Jørgen Jøppesens Hustru, Maren Rasmussdatter, 4) Henningsens Hustru, Maren Christensdatter, 5) Mads Nielsen, 6) dennes Hustru Ane Jøppesen og 7) Johannes Larsens fragespærerede Hustru, Marie Nielsen eller Ane Marie Nielsdatter (Defensører for Nr. 1 og 2 Liebenberg, for Nr. 3, 4 og 7 Bungen, for Nr. 5 Salicath og for Nr. 6 Liebe)

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri forbundet med Indbrud eller Indstigen, eller Deelagtighed i disse Forbrydelser, Nr. 3—6 for Hæleri eller Medvideri i de tvende Forstuvæntes Forseelser og Nr. 7 for hendes ved en Manfagningsforretning den 8de April f. A. udviste Forhold ved at kaste en Sæk med Deriverende i en Brønd m. v.

Hindsholms Herreds Extrarets Dom af 20de Septbr. 1858: „Arrestanten Jørgen Jøppesen, Præstegaardsindfiddet af Dalby, bør til

Forbedringshumsarbejde i 3 Aar at hensættes, og bor han at udrede samtlige af hans Arrest og Baretægt flydende Udgifter. Arrestanten Niels Corfih Henningsen, Smed af Hersnap, bor til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar at hensættes, og bor han at udrede samtlige af hans Arrest og Baretægt flydende Udgifter. Tiltalte Maren Rasmusdatter, Arrestanten, Præstegaardsindfjeder Sorgen Jøppesen af Dalby's Hustru, bor til Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage at hensættes. Tiltalte Maren Christensdatter, Arrestanten Smed Niels Corfih Henningsen af Hersnap's Hustru, bor til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage at hensættes. Tiltalte Mads Nielsen, Humsmand af Birkebjerg, bor til Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage at hensættes, og bor han at udrede samtlige af hans Arrest og Baretægt flydende Udgifter. Tiltalte Ane Jøppesen, Tiltalte Humsmand Mads Nielsen af Birkebjerg's Hustru, bor til Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage at hensættes. Saa bor og disse 6 Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, at udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Petersen 15 Rdl., til Defensorerne, Procuratorerne S. S. Hansen, Cloos og Knudsen hver 8 Rdl., Cancelliraad Hansen 10 Rdl., Procurator Tommerup og Kammerassessor, Procurator Jespersen hver 8 Rdl. Tiltalte Ane Marie Nielsen, Smedersvend Johannes Larsens fraseparerede Hustru, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Marts 1859: „Tiltalte, Humsmand Mads Nielsen af Birkebjerg, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Ane Jøppesen, Mads Nielsens Hustru, bor hensættes i Fængsel i 5 Dage. Forøvrigt bor Underrettens Dom ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffen for Tiltalte Maren Christensdatter af Hersnap bestemmes til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brod, samt at Arrestanterne, Indfjeder Sorgen Jøppesen af Dalby og Smed Niels Corfih Henningsen af Hersnap og disses Hustruer, de Tiltalte Maren Rasmusdatter og Maren Christensdatter, Een for Alle og Alle for Een, udrede samtlige Actionens Omkostninger, saaledes at in solidum med dem de Tiltalte, Humsmand Mads Nielsen af Birkebjerg, Ane Jøppesen og Marie Nielsen eller Ane Marie Nielsdatter, udrede hver $\frac{1}{7}$. I Salair til Actor og Defensorerne ved Overretten, Procuratorerne, Kammeraad Klein, Maaeløff, From, Nyholm og Alberti samt Proveprocuratorerne Herforth og Lindhardt betale Arrestanterne og samtlige Tiltalte 10 Rdl. til hver, der udredes efter det angivne Forhold. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Brock, Etatsraad Liebenberg, Justitsraad Bungen, Etatsraad Salicath og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret den Første 30 Rdl og hver af de Øvrige 20 Rdl, der udredes af de Tilstalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger ved bemeldte Dom bestemte Maade.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Hindsholms Herred hertil indbankede Sag ere Arrestanterne, Indsibber Jørgen Zeppesen af Dalky og Smed Niels Corfky Henningsen af Hersnap satte under Tiltale for Tyveri forbundet med Indbrud eller Indsiggen, eller Døelagtighed i disse Forbrydelser, og af de Tilstalte, fornævnte Zeppesens Hustru Maren Rasmusdatter, fornævnte Henningsens Hustru Maren Christensdatter, Huusmand Mads Nielsen af Birkebjerget og dennes Hustru Ane Zeppesen samt Smedkjerpsvend Johannes Larsens fraseparerede Hustru Marie Nielsen eller Ane Marie Nielsdatter, nu af Viby, de 4 Førstnævnte for Hæleri eller Medvideri i Arrestanternes Forseelser og Marie Nielsen eller Ane Marie Nielsen for hendes ved en Ranfagningsforretning den 8de April f. A. ubviste Forhold ved at kaste en Sæk med deribørende Koster i en Brønd m. v.

Ved egen Tilstaaelse, der stemmer med hvad der forøvrigt er oplyst i Sagen, er der tilveiebragt Beviis for følgende 3 Tyverier.

Noget før Juul 1857 om Aftenen Kl. 5 à 6, da Arrestanterne gik over en Eng i Nærheden af Hovedgaarden Schlenborg, opstod, efter hvad de have forklaret, hos dem, der ikke vare gaaede ud for at stjæle, den Tanke, at stjæle nogle Lam ud af en i Gaardens aabne Port staaende Haaresslof, hvorefter Arrestanten Zeppesen satte sig i Besiddelse af to over $\frac{1}{2}$ Aar gamle og tilsammen til circa 9 Rdl. vurderede Lam, der hjembragtes til Arrestanten Henningsens Bopæl og slagtedes sammesteds.

Hver af Arrestanterne fik sit Lam, der nedsaltedes af deres Hustruer, de Tilstalte Maren Rasmusdatter og Maren Christensdatter, af hvilke den Førstnævnte har tilstaaet, at hun kunde vide eller stærkt formode, at det var Tyvekoster, og Sidsnævnte, at det vel jaaldt hende ind, at Lammet kunde være stjaalet, uden at hun, der paa sit Spørgsmaal desangaaende af sin Mand fik det Svar, at han havde kjøbt Lammet, og ikke dengang troede ham i Stand til at befatte sig med Tyveri, gjorde sig videre Tanke herom.

Den 4de Februar f. A. om Aftenen begik Arrestanterne ligeledes i Forening et Tyveri hos Gaardeier Lars Paulsen i Bregvær, efter hvad de først have

forklaret efter foregaaende Aftale, hvilken de ville have truffet i beruset Tilstand, under hvilken Tyveriet ogsaa blev udført, hvorimod deres seneste Forklaring gaar ud paa, at de paa Veien til Gaarden Ingerslyst paa Munkebo Mark, hvor de havde til Hensigt at kjøbe Smør, bleve overfaldne af et stærkt Regnveir, hvorfor de søgte Ly under det imod Haven vendende store Tagstjæg paa Lars Paulsens Gaard, og at det under dette Ophold saldt dem ind at stjæle i Gaarden. Der var endnu Folk oppe i Gaarden, men Tyveriet blev begaaet i en Kjelber, der var omgivet af Gaardens Bryggers, Bagerovnsbuus og Have, og hvortil de banebe sig Afgang ved at astage et Vindue og sandsynligviis tillige ved at afbrække en i Vinduet anbragt Jernstang. Arrestanten Henningten blev staaende i Haven udenfor Kjelderen, men hjalp Arrestanten Jeppesen at stige ind, samt modtog af denne, hvad han rakte ud af Vinduet, og stak det i en Jeppesens tilhørende Sæk, som de havde taget med sig. Med Kosterne, bestaaende i forskellige Slags Fødevarer, nemlig foruden nogle Pølser et Kalvelaar og en krukke Honning, hvilke Gjenstandes Værdi ikke har ladet sig oplyse, en Deel Midtflæsk og roget Flæsk af Værdi respective 3 og 4 Rdl. pr. Lpd., mindst af første Slags 1 Lpd. 5 Pd. og af sidste 11 Pd., begave de sig til Henningens Bopæl og med Undtagelse af Honningen, som de strax havde fortæret, deelte dem imellem sig.

De Tilstalte Maren Rasmusbatter og Maren Christensbatter have med Hensyn til disse Madvarer, i hvis Modtagelse i deres Hjem og Fortæring sammesteds de have deeltaget, afgivet en lignende Forklaring som med Hensyn til de stjaalne Lam.

Det tredie Tyveri blev begaaet af Arrestanten Jeppesen den 31te Marts f. A., da han i den Hensigt at stjæle begav sig, medhavende en Sæk, til sin afbede Morbroders, Gaardmand Hans Jørgensens Enke, Dorteas Pedersbatters Gaard i Martofte, hvor han ankom om Aftenen Kl. 10. Efterat have aftaget, men uden at afbrække den, Krampen, hvorved Døren fra Bryggerstet ud til Gaarden var besættet, gif han igjennem en utillaaet Dør ind i Kjelderen, der var omgivet af Haven, Bryggerstet og Gaardbestyrerens Sovekammer, med hvilket sidste den dog ikke staaer i umiddelbar Forbindelse, ligesom der ikke heller fra Bryggerstet var nogen Dør eller overhovedet ubindret Afgang til bemeldte Bærelse, og deels i Kjelderen deels paa Loftet, hvortil Lemmen fra Bryggerstet stod aaben og hvor han steg op ad en Trappestige, sjal Arrestanten forskellige Fødevarer, nemlig 51 Pd. grønsaltet Flæsk, vurderet til 11 Rdl., 2 Stykker Flæsksteg, vurderede til 1 Rdl., 2 til 3 Rdl. vurderede halve Svinehoveder, en Krukke med circa 10 Pd. Smør, vurderet til 3 Rdl. 3 Mk., 4 à 5 til 1 Rdl. vurderede Hvedebrød samt en til 2½ Mk. vurderet Leil, som han halvt jylde med Brændeviin af et i Kjelderen henliggende Anker.

Efter Fuldførelsen af dette Tyveri stjulte han foreløbig Kosterne i Haven med Undtagelse af Hvedebrødene og de ommeldte Stykker Flæsksteg, som han lagde i Sækken, og hvormed han begav sig til Arrestanten Henningens Bopæl. Her ankom han Kl. 12 à 1 om Natten. kaldte Henningten op og udtømte Sækkens Indhold paa Bordet i Sovekammeret med de Ord til Tilstalte Maren Christensbatter: „Der har Du noget til Frokost“, hvorhos han lod Henningten deraf.

Han fortalte den Sidstnævnte om Tyveriet og opfordrede ham til at følge med for at hente de øvrige Koster, hvortil denne og var villig.

Efterat de havde spist af de af Zeppesen medbragte Fødevarer, hvortil de drat Brændeviin, saa at de bleve noget berusede, gik de til Martofte, hvor Zeppesen steg over Gjærdet ind i Dorteas Pedersbatters Have, og derfra rakte de der glemte Koster til Henningfen, der stod udenfor Gjærdet og modtog dem. De vendte derpaa, Henningfen med Sækken og Zeppesen med Leilen, tilbage til Henningfens Bopæl, hvor de indtraf i Dagningen og hvor det grønslæbte Flæsk ved Tiltalte Maren Christensbatters Hjælp blev veiet, ituskaaret og lagt i en Fjerding. Denne Fjerding, der af Henningfen først var gjemt i et Hul i hans Stald, blev endnu samme Dags Aften af ham nedgravet paa en Mark i Nærheden, hvor der, hvad han yttrede til Hustruen, ikke vilde blive pløjet i det første Fjerdingaar; men desuagtet har hun, da Fogden den 9de April f. A. i deres Huus ransagede efter Kosterne, for ham nægtet, at noget Flæsk eller andre Fødevarer af mistænkelig Natur var kommet i Huset. Den samme Morgen begav begge Arrestanter sig med de øvrige Koster, nemlig Svinehoveberne, nogle Stykker Flæsksteg, nogle Hvedebrød, Krukken med Smør og Leilen, til Zeppesens Svogers, Tiltalte Mads Nielsens Bopæl i Birkebjerg, hvor de kom Kl. 4 à 5 om Morgenen. Det blev denne Tiltalte i Auleddning af en Forespørgsel fra hans Side meddeelt, at Arrestanterne havde faaet det Medbragte hos Hans Jørgensens Enke i Martofte, men uden at det forøvrigt blev betegnet som Tyvekoster, og uagtet Tiltalte nægtede at ville have noget deraf, lode de det blive tilbage hos ham, efterat hver af dem havde forsynet sig med et Hvedebrød, hvormed de gik til deres Hjem. Zeppesen medtog tillige et Stykke Flæsksteg, der senere blev fortæret af ham selv, hans Børn og hans Hustru, Tiltalte Maren Rasmusdatter, hvilken sidste har vedgaaet strax at have havt den Tanke, at det Hjembragte var stjaalet, hvorfor hun ogsaa, da Ransugning af Fogden den 1ste, 2den, 3de og 9de April blev foretaget paa forskjellige Steder og deriblandt i Birkebjerg hos Mads Nielsen efter de i Martofte stjaalne Koster, forlod Mads Nielsens Huus, hvor hun da var tilfede, og ilede hjem for at skjule et tiloversblevet Stykke af Flæskstegen.

Et andet Stykke heraf var blevet efterladt paa Bordet i Tiltalte Mads Nielsens Stue, og af dette, som hans Hustru, Tiltalte Ane Zeppesen, gjemte i deres Madskab, hvor under Ransagningen den 1ste April noget af det blev fundet, var endeel spist af dem, dog uden at Mads Nielsen vil have gjort sig videre Tanke om, hvorfra det var kommet, hvorimod Ane Zeppesen, der for Fogden under Ransagningsforretningen havde nægtet at vide, hvorledes det var kommet i Huset, og derefter bestemt erklærede, at det var hende givet af Hans Jørgensens Enke, under de senere Forhører har erkjendt, at skjøndt hun ikke havde seet nogen af Arrestanterne hensegge det paa Bordet, maatte hun dog antage, at Saabant var stæet.

For ikke at beholde Kosterne i sine Stuer, bragte Tiltalte Mads Nielsen Sækken og Krukken ind i et til Huset hørende Løvehuus, hvorfra Smørret, da Tiltalte Ane Zeppesen annode Broderen, Arrestanten Zeppesen om at bort-

skaffe de hende uebekommende Tyvekoster, af Sidstnævnte efter foregaaende Aftale med Arrestanten Henningsen blev hentet og skjult i Nærheden af dennes Bopæl i et Hul paa Marken, som han imidlertid havde gravet, og hvor det senere blev fundet omtrent en Alen under Jordens Overflade.

Svad Sækken angaaer, da blev denne, efterat Dommeren under den omtalte Mansagningsforretning den 1ste April f. A. — i Actionsordren er ved en Feiltagelse nævnt den Sde — havde indfundet sig i Tiltalte Mads Nielsens Huus, kastede i den til Huset hørende 10 à 12 Alen dybe Brønd af Mads Nielsens Søster, Tiltalte Marie Nielsen, efter Opsporing af Tiltalte Ane Jepsesen, som i saa Henseende har forklaret, at hendes Broder Jørgen Jepsesen under Mansagningsforretningen hviiftede til hende, at hun skulde faae Marie Nielsen til at kaste Sækken, som hun tidligere ikke havde seet, i Brønden, hvilken Anmodning hun uden Betænkning og, som hun siger, blindthen opfyldte, skjøndt hun havde Formodning, ja næsten Visshed om, at den indeholdt Tyvekoster.

Marie Nielsen har isvrigt forklaret, at hun ikke gjorde sig nogen Tanke om, at der var Tyvekoster i Sækken, i hvilket Tilfælde hun ikke vilde have deltaget i at skjule den, men at hun i Skynding og den altererede Sindstæmning, hvori hun var kommen, efterkom sin Svigerindes Begjæring.

Tiltalte Mads Nielsen har vedholdende benægtet at have faaet nogen Meddelelse om Tyveriet før efter Mansagningen, og hermed stemme ogsaa Arrestanternes Forklaringer, og vil end ikke have haft nogen egentlig Mistanke om, at det var Tyvekoster, som han selv, som anført, havde bragt hen i Tørvæhuset og som han under Mansagningen nægtede for Fogden at have seet.

Ifølge det Ovenstaaende have Arrestanterne Jepsesen og Henningsen — der begge ere langt over criminel Lovalder og af hvilke ingen tidligere befindes at være straffet for nogen Forbrydelse — gjort sig skyldige, Førstnævnte i 3 Tyverier, af hvilke det ene har været forbundet med Indstigen — idet der til hans senere Fragaalelse af at have begaaet Tyveriet i Martoste ikke kan efter Bestemmelsen i Lovens 1—15—1 tages noget Hensyn — Sidstnævnte i en saadan Medvirkning i de to af Tyverierne, hvoraf det ene var det ved Indstigen kvalificerede, som omhandles i Forordningen af 11te April 1840 § 21, samt i Hæleri, og findes i Genhold til Bestemmelserne i bemeldte Forordnings § 1 jfr. §§ 12 og 22 Straffen efter samtlige Omstændigheder passende at kunne bestemmes som i Underrettsdommen til respective 3 Aars og 2 Aars Forbedringshuusarbejde.

Arrestanternes Hustru, de Tiltalte Maren Rasmusdatter og Maren Christensdatter — der begge ere langt over criminel Lovalder og af hvilke ingen befindes forhen at have været tiltalt eller straffet — ere rettelig af Underdommeren ansæet skyldige i Hæleri, og skjønnes Straffen i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 22 passende for hver især at kunne bestemmes til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorefter Underrettsdommen, der har fastsat Straffen for Maren Christensdatter til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, i saa Henseende bliver at forandre.

Svad Tiltalte Mads Nielsen angaaer, da har han, der er født den 3die December 1818 og ikke befindes forhen tiltalt eller straffet, ikke kunnet paadrage

sig Straffeanfvar berbed, at han, efter som Inqvisit at være stillet for Forhør, ikke aabenhjertig forklarede, hvad han vidste om de i hans Huus henbragte Sager, ligesom det ei heller skjønnes, at hans Handling, at bringe Kosterne ind i Tørvehuset, hvorved hans Hensigt ikke var at skjule disse, men at blive af med dem, kan kaste et saadant Ansvar paa ham, og da der isvrigt ikke imod hans Benægtelse er tilveiebragt noget Beviis imod ham for foregaaende eller efterfølgende Deeltagelse i det i Marteste forøvede Tyveri, vil han blive at straffe for Actors Tiltale, og Underretsdommen, hvorved han i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 22 vsjr. Placaten af 24de September 1841 §§ 1 og 3 er anseet med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, at forandre.

Derimod kan hans Hustru, Tiltalte Ane Seppesen, der er født den 3die April 1822 og ei befindes forhen tiltalt eller straffet, ikke undgaae at ansees for sit Forhold med de i hendes Huus henbragte Koster, men da det ikke er oplyst, at hun forinden Ransagningen har havt Formodning om, at der i Huset fandtes Tyvekoster, idet hun navnlig intet vidste om Sækken og ikke havde nogen sær Anledning til at antage, at det i Stuen efterlabte ubetydelige Stykke Jæstefleg var stjaalet, samt da Hensigten med det Skjul, hun under Ransagningen, efterat hun havde faaet Formodning om, at det var Tyvekoster, sagde paa dem, ikke var at fravende Eieren Kosterne, findes hun ikke at kunne straffes for Hæleri men at maatte ansees efter Forordningen af 11te April 1840 § 23 med simpelt Fængsel i 5 Dage, i hvilken Henseende Underretsdommen, hvorved hun for Hæleri er anseet med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ligeledes bliver at forandre.

Tiltalte Marie Nielsens Forhold har Underdommeren ikke fundet strafværdigt, og efter hendes Forklaring om den Sindsstemning, hvori hun befandt sig, da hun nebkastede Kosterne i Brønden, hvilken Forklaring ikke findes forkastelig, samt den aabne Fremgangsmaade hun har ubviist, da hun efter Ransagningen kom til Kundskab om det begangne Tyveri, hvorved efter Underdommerens Bemærkning dettes Opdagelse tilbeels blev bevirket, og idet derhos bemærkes, at hun ikke kan antages at have gjort sig medskyldig i Tyveriet ved den Maade, hvorpaa hun har været med at flytte Smørret fra et Tørvehuus til et andet, maa Overretten bisalde Underretsdommen, forsaavidt hun ved den er straffunden for Actors Tiltale.

Angaaende Erstatning bliver Intet at bestemme, eftersom de Bestjaalne have frafaldet deres Krav herpaa".

Nr. 197.

Institskraad Bungen
contra

Gudmundur Gudmundsson, ogsaa kaldet **Rikfr** (Defensor Liebenberg) der tiltales for Tyveri, Hæleri eller ulovlig Dngang med Hittegods samt for uredelig Dngangsmaade med et ham betroet Brev.

Reykjavik Byes Extrarets Dom af 28de August 1858: „Den Tiltalte Gudmundur Gudmundsson bør at hensesættes til Forbedrings-

huusarbejde i 3 Aar. Saa bor han og at betale som Erstatning til Sæmundur Gudmundsson 2 Rdl., ligesom han bor at udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, og derunder til den befalede Defensor, Overretsprocurator Jon Gudmundsson 3 Rdl. i Salair. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Den islandske Landsoverrets Dom af 8de Novbr. 1858: „Underrettens Dom bor ved Magt at stande, dog saaledes, at Tiltalte straffes med 3 Gange 27 Slag af Riis og er undergivet Politiets specielle Opsyn i 2 Aar; saa erlægges han og en Mulet af 1 Rigsdaler Rigmont til Reykjavik Byes Fattigkasse. 3 Salair til Sagforerne her ved Retten, Cand. juris H. Johansen og Exam. juris Jon Gudmundsen, udreder Tiltalte 5 Rigsdaler til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Hoiefterets Dom.

Da Sagen til Overretten ikkun er appelleret ifølge Tiltaltes Begjæring og der ved Underrettens Dom er tillagt ham Fristelse, forsaavidt han er sigtet for Tyveri eller Hæleri, hvoraf følger, at de Facta, som denne Deel af Sigtelsen vedrører, ikke have forligget Overretten til Paakjendelse, vil der, naaget den til Hoiefteret flete Indstævning til lige er iværksat paa Justitiens Begne, angaaende disse Facta Intet af Hoiefteret være at paakjende.

Naar Tiltalte endvidere er sigtet for at have oprevet et ham betroet forseglet Brev, findes det ikke, at hans Forhold med Hensyn til dette Brev efter de tilveiebragte Oplysninger kan paadrage criminelt Ansvar, hvorfor den ham ved Overrettens Dom paalagte Mulet maa bortfalde.

Med den fornødne Bestemmelse herom vil den indankede Dom, der i Henseende til den Tiltalte paasigtede ulovlige Dngang med Hittogods, Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at den Tiltalte idømte Mulet bortfalder. 3 Salarium til Justitsraad Bunzen og Statsraad Liebenberg for Hoiefteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 18.

Den 8de Juli.

1859.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 20de Juni.

Nr. 197.

Justitsraad Bunghen

contra

Gudmundur Gudmundsson, ogsaa kaldet Kikur (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved den af Byfogden i Reykjavik under 28de August d. A. affagte Dom er den Tiltalte Gudmundur Gudmundsson, som har Tilnavnet „Kikur“, idømt 3 Mars Forbebringshuusarbeide for ulovlig Behandling af fundne Koster, tilsammen vurderede til 5 Rdl. 72 Sk., samt for uredelig Omgangsmåade med Hensyn til et ham betroet Brev, hvorhos han er bleven tilpligtet at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger og desuden 2 Rdl. i Erstatning for nogle af de ommeldte Koster; denne Dom har Tiltalte indanket for Landsoverretten.

Vel er nu den Tiltalte tillige bleven actioneret for flere andre Typerier som og for Hæleri; men uagtet der er tilveiebragt vægtige Indicier imod ham i denne Henseende, maa Landsoverretten dog dele Underdommerens Anskuelse, at disse Indicier ikke vare saa stærke, at den Tiltalte paa Grund deraf kan dømmes skyldig i bemeldte Forbrydelser.

Derimod maa det jaavel ved Tiltaltes egen Tilskaaelse som og ved andre under Sagen oplyste Omstændigheder anses beviist, at han har gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, thi haade er der blevet fundet i hans Besiddelse et Par Beenklæder, vurderede til 2 Rdl., som han har selv brugt og opskidt, og endvidere er han bleven antruffen i Besiddelse af en Nattpøje, vurderet til 24 Skilling, og af et Par Bidfelsstænger, vurderede til 3 Rdl. 48 Sk., hvilke samtlige Gjenstande han vil have fundet men ikke lyst op paa lovbefalede Måade.

Da nu Tiltalte tidligere er bleven to Gange dømt, første Gang for Tyveri ved Reykjavik Bytingsret under 1ste Marts 1851 til 2 Gange 5 Dages

Fængsel paa Vand og Brød, og sidste Gang ved Høiesteretsdom af 11te December 1854 til 27 Slag af Riis, sienslyntlig for Hæleri, vil han nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 79, 58, 22, 25 og saaledes vil Underrettens Dom saavel i denne Henseende som hvad den idømte Erstatning og Actionsomkostninger angaaer være at stadfæste, dog med den Modification i Straffen, at samme efter de oplyste concrete Omstændigheder og med særligt Hensyn til det Moment, at de fundne og ommeldte Kopper vare af ringe Værdi og tildeels havde været en saa kort Tid i Tiltaltes Besiddelse, bestemmes til 3 Gange 27 Slag af Riis.

Saa bør han og, ifølge Bestemmelsen i Forordningen af 24de Januar 1838 § 5 cfr. § 4 a, at være undergivet Politiets særdeles Opsyn i 2 Aar.

Men for hans ulovlige Omgangsmåade med det ham betroede Brev, hvilken Brøde ikke kan aggrave Tiltaltes principale Strafflyb, vil han have at erlægge 1 Rdl. til Keisjavik Byes Fattigtasse".

Tirsdagen den 21de Juni.

Nr. 213.

Advocat Liebe

contra

Niels Peder Carlsen (Defensor Liebenberg)

der tiltales for ublu Tiltale og voldelig Udfærd mod sin Fader.

Fredrikshørg Birkets Extrarets Dom af 1ste Marts 1859: „Niels Peder Carlsen bør henjættes til 2 Aars Forbedringshumsarbeide. Saa bør han udrede alle de af denne Action flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Proveprocurator Albrechtsen med 10 Rdl. og til Defensor, Procurator Schmidt 8 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de April 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Baastrup og Naasloff, betaler Arrrestanten Niels Peder Carlsen 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Arrestanten Niels Peder Carlsen actioneres under nærværende Sag for uklu Tiltale og voldelig Udfærd mod sin Fader samt for Fornærmelser mod Faderen, fremsførte under et Politiforhør.

Hvad Actionens 1ste Deel angaaer, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse samt de afgivne Vidneforklaringer tilstrækkelig oplyst, at han har gjort sig skyldig i det ham imputerede Forhold, idet han, der formeente, at Faderen var Skyld i, at Arrestantens Pleiemoder ikke afstod sin Gaard til Arrestanten, den 7de December f. A., efterat have indfundet sig i Pleiemoderens Gaard, hvor Faderen er Udsbestyrelse, har udskjæbt denne for Skurk, Tyvekragt m. m., samt, da Faderen vilde sætte sig i Besiddelse af en Stok, har taget fat i ham, saa at begge saaldt omkuld, og kom veyelviis den Ene under den Anden, indtil de vare tumlede ud i Forstuen, hvor Faderen, der da laae underneben, befriedes fra Arrestanten ved Pleiemoderens Hjælp. Faderen befandt sig ved Lægesyn samme Dag at have en Hævelse i den venstre Linding af Størrelse som $\frac{1}{2}$ Hønsæg, foraarstaget af underløbet Blod.

Paa lige Maade er det oplyst, at Arrestanten under Forhøret den 25de Januar d. A. har uden Anledning fra Faderens Side udskjæbt denne for Ujel, Skarn, Tyvekragt, Kjæltring m. m. og uagtet Dommerens Advarsel vedbleven dermed samt yttret, at Faderen ikke blev god, før han kom i Straffeanstalten og fik Kat.

Arrestanten er tvende Gange forhen, nemlig ifølge Høiesteretsdommene af 5te December 1856 og 19de Marts 1857, straffet for samme Forbrydelse med respective 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, foruden at miste Arveret efter sine Forældre, samt med eet Aars Forbedringshuusarbeide, og ved Underrettsdommen i nærværende Sag er Straffen bestemt til 2 Aars Forbedringshuusarbeide. Da nu denne Straf i Henhold til Forordningen af 4de Dec- tober 1833 §§ 22 og 15 findes passende, og da bemeldte Dom ligeledes findes at maatte billiges i Henseende til Actionens Omkostninger, vil den i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 222.

Advocat Broch

contra

Barbara Caroline Petersen eller Pedersdatter, Eskildsens Hustru
(Defensor Salicath)

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de April 1859: „Tiltalte Barbara Caroline Petersen eller Pedersdatter, Eskildsens Hustru, bor straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salarier til Actor og Defensor, Procuratorerne Larsen og Beyer, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Tiltalte Barbara Caroline Petersen eller Pedersdatter, Eskildsens Hustru, der er langt over criminal Lovalder og ved denne Rets Dom af 23de Januar forrige Aar anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nærværende Sag ved egen af det isøbrigt Oplyste bestyrkede Tilsaaelse er overbeviist at have i Begyndelsen af forrige Maaned frastjaalet Vildthandler Anders Larsen Andersen et Par slagtede Vender af Værdi 2 Rdl., vil hun være at dømmes efter den nævnte Forordnings § 13, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 201.

Statsraad Salicath

contra

1) Jens Andersen, 2) Morten Sørensen og 3) Peder Sørensen
(Defensor Brock)

der tiltales, Nr. 1 for usandfærdig Forklaring for Retten, Nr. 2 og 3 for at have forledet ham til denne Forbrydelse, samt Nr. 3 tillige for selv at have afgivet usandfærdig Forklaring for Retten og Nr. 2 tillige for ulovligt Udsalg og Udfjænkning af Brændeviin.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 18de Januar 1859: „De Tiltalte, Smed Jens Andersen, Gaardmand Morten Sørensen og Gaardbestyrer Peder Sørensen, Alle af Guldbek, bør hensejtes til Fængsel paa Vand og Brød, de tvende Forstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte Morten Sørensen endvidere bør bøde til Aalborg Amts Fattigkasse 20 Rdl. Samtlige de Tiltalte bør derhos, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af denne Action lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salaire til Actor, Procurator Hoegh 5 Rdl. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Ostenfeldt 4 Rdl. Det Bødmte at udredes inden 15 Dage efter Dom-

mens lovlige Forkyndelse og Dommen isvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 21de Marts 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for de Tiltalte Jens Andersen og Morten Sørensen bestemmes til 3 Gange 5 Dage for hver. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Morville, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brod for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Smed Jens Andersen for usandsfærdig Forklaring for Retten og de Tiltalte Gaardmand Morten Sørensen og Gaardbestyrer Peder Sørensen for at have forledet ham til denne Forbrydelse. samt Peder Sørensen tillige for selv at have afgivet usandsfærdig Forklaring for Retten og Morten Sørensen tillige for ulovligt Udsalg og Udsjænkning af Brændeviin.

Under et Forhør, der den 13de November s. A. blev afholdt i Anledning af en Anmeldelse fra vedkommende Sognesforstanderskab om, at Tiltalte Morten Sørensen samt Tiltalte Peder Sørensens Fader, Gaardmand Søren Pedersen Bobup, skulde have befattet sig med ulovlig Udsjænkning af Brændeviin, fremstod, efterat saavel Tiltalte Morten Sørensen som Tiltalte Peder Sørensen, der efter skriftlig Fuldmagt fra Faderen gav Møde paa dennes Begne, havde nægtet Sigtelsen, Tiltalte Jens Andersen og afgav, efter Formaning til Sandhed og efterat Dommeren paa Grund af Tiltaltes aabenbare Bestræbelser for at tilbageholde Sandheden i Begyndelsen af Forhøret havde oplæst den befalede Formaningstale for ham samt foreholdt ham Straffen for usandsfærdig Forklaring, en vakkende og uslædig Forklaring, under hvilken han omsider med den Bemærkning, at han nu ikke længere kunde tilbageholde Sandheden og at han hidtil havde gjort dette, fordi det var ham ubehageligt at skade sine Byfolk, indrømmede, at han havde kjøbt Brændeviin hos begge de Sigtede, men paa yderligere Examination sagde han atter, at han ikke havde kjøbt Brændeviin hos disse

Mænd, men kun laant det. Efterat han derpaa paa Grund af, at han ikke havde været at formaae til at afgive en sandfærdig og aabenhjertig Forklaring og han derhos selv havde indrømmet, at det var hans Hensigt at tilbageholde Sandheden, var bleven belagt med personlig Arrest, vedgif Tiltalte i et den 16de November næstefter afholdt Forhør, at han jævnlig har hos begge de paa-gjældende Mænd kjøbt Brændeviin, som han deels har hjembragt deels fortæret paa Stedet.

Tiltalte har derhos forklaret, at begge de Medtiltalte, med hvem han førte til Retten den 13de November, indstændig bade ham at nægte at have faaet Brændeviin hos dem for Betaling, idet Morten Sørensen derhos lovebe ham 5 Rdl. for at nægte at have kjøbt Brændeviin hos ham, og endog vilde have betalt disse 5 Rdl. strax, hvilket Tilbud Tiltalte dog ikke vilde modtage, idet han yttrede: „lad os see om jeg fortjener dem først“, men iøvrigt lovebe han de Medtiltalte at ville i Forhøret nægte at have kjøbt Brændeviin hos dem, saalænge indtil han skulde aflægge Ed, i hvilket Tilfælde han udtryffeligt erklærede at ville tilstaae Sandheden.

En med den saaledes af Tiltalte Jens Andersen afgivne Forklaring stemmende Tilstaaelse have derefter begge de Medtiltalte for deres Vedkommenbe afgivet, med Tilføiende, at de hver for sig udtryffeligt sagde til Jens Andersen, at han ikke maatte hebdige den urigtige Forklaring, hvorhos Morten Sørensen har indrømmet, at han har gjort sig skyldig i ulovligt Udsalg og Udskjænkning af Brændeviin, ligesom ogsaa Tiltalte Peder Sørensen har indrømmet, at hans Fader saavel har solgt Brændeviin ud af Huset som udskjænket saadant paa sin Bopæl for Betaling, og at den af ham paa Faderens Vegne tidligere fremsatte Benægtelse saaledes var urigtig.

Foraaavidt nu Peder Sørensen i denne Anledning tiltales for selv at have afgivet usandfærdig Forklaring for Retten, er det ved Underrettsdommen antaget, at da den ommeldte urigtige Forklaring er afgiven af Tiltalte paa Faderens Vegne og som dennes Befuldmægtigede, kan han ikke derved have paadraget sig Strafansvar, og da bemeldte Dom alene er indanfet efter de Tiltaltes egen Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke videre Spørgsmaal om denne Deel af Sigtelsen.

Derimod vil Tiltalte Peder Sørensen for sit øvrige ovenanførte Forhold saavelsom de Tiltalte Jens Andersen og Morten Sørensen for det af dem vedgaaede Forhold ikke kunne undgaae, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, at ansees med Straf, Jens Andersen efter Forordningen af 15de April 1840 § 5 og Morten Sørensen samt Peder Sørensen efter samme Forordnings § 11 cfr. § 5, og skjønes Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat til Fængsel paa Bånd og Brød, for M. Sørensen og Jens Andersen i 4 Gange 5 Dage for hver og for Peder Sørensen i 3 Gange 5 Dage, efter Sagens Omstændigheder og idet Jens Andersen ikke kan ansees at have af egen Drift tilbageladt sin urigtige Forklaring, at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte, hvorhos Tiltalte Morten Sørensen tillige ved Underrettsdommen rettelig er anset med Mulct efter Næringsloven af 29de De-

cember 1857 §§ 77 og 78 cfr. § 81 for første Gang begaaet uberettiget Udsalg og Ubskjæntning af Brændevin, hvilken Mulct findes passende bestemt til 20 Rbl., der tilfalde vedkommende Amtsfattigkasse.

Med den anførte Nedsettelse i Straffetiden for de Tiltalte Jens Andersen og Morten Sørensen vil saaledes bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, være at stadfæste".

Onsdagen den 22de Juni.

Nr. 198.

Advocat Liebe

contra

Gisli Jonsson (Defensor Salicath)

der tiltales for Gaarethveri og Overfald paa sagesløs Mand.

Dala Egheds Etrarets Dom af 11te Juni 1857: „Gisli Jonsson af Saurum ndi Lagardalen bør hensesættes til Arbejde i Forbedringshuset i 3 Aar. Saa betaler han og alle Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Defensor for Underretten 5 Rbl. Dommen at efterkommes efter Dvrighedens Foranstaltning under Udsærd efter Loven".

Den islandste Landsøverrets Dom af 28de Septbr. 1857: „Tiltalte Gisli Jonsson bør for Actors Tiltale under nærværende Sag fri at være; dog udreder han alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, og derunder 6 Rigsdaler til Actor for Landsøverretten, Exam. juris Jon Gudmundsen i Salarium. Dommen at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Da Einar Grimsson, med hvem Tiltalte, efter hans egen Erkjendelse, iffe Dagen iforveien havde havt noget Udstaende, og som ei heller brugte usommelige Yttringer under den Ordvegel, der fandt Sted mellem dem om Morgenen Trinitatis Sondag 1855, efterat han, der laac jovende i en Seng paa Thorsteinsstodum, var bleven anraabt af Tiltalte, maa i Genhold til Forordningen af 4de October 1833 § 6 betragtes som sagesløs, findes Tiltalte for at have med et Pidskæft bibragt bemeldte Einar Grimsson den under Sagen ommeldte Bestadigelse, der maa henføres under de i Forordningens § 3 nævnte ubetydelige Saar, at have paadraget sig Straf efter sammes § 9, hvilken Straf i Medfor af Forordningen af 24de Januar 1838 § 4 Lit. b bestemmes til 15 Slag af Miis.

Foraavidt Tiltalte endvidere sigtes for at have ulovbligen omnærket 2 Faar, maa det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiges, at han herfor ei er anset med nogen Straf.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Gisli Jonsson bør straffes med 15 Slag af Riis. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at staade. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Nærværende Sag er ved Underretten anlagt mod Tiltalte Gisli Jonsson af Saurum inden Dala Sysfel for at have forandret Dremærket paa tvende Malkefaar tilhørende Einar Grimsson, Ejenestekarl paa Gaarden Vatni ubi Haukabalen, samt at have anbragt sit eget Faaremærke isfædet, og endvidere for at have overfalbet bemeldte Einar isbøue, sagesløs, mishandlet denne og tilføiet ham en Ræstion (Saar). For disse delicta er den Tiltalte ved Dala Sysfels Extrarets Dom af 11te Juni d. A. dømt til at hensesættes til Arbeide i Forbebringshuset i 3 Aar samt tilpligtet at betale alle Actionens Omkostninger; men denne Dom har Tiltalte appelleret til Landsoverretten.

Angaaende Sagens andet Hovedmoment maa det bemærkes, at Anledningen til det Sammenstød, som fandt Sted mellem Tiltalte og Einar Grimsson var, saaledes som Acta udvise, den, at Einar havde uden Hjemmel og Tilladelse taget Tiltaltes Heste og rebet paa dem 2 Bymarker; men da Einar ved denne hans Omgangsmaade uenssynligen fornærmede den Tiltalte, kan det ikke siges at den Tiltalte, ved at han saaledes in continenti, medens han endnu var beskæftiget med at faae Hestene tilbage, behandlede Einar som han gjorde, har, saaledes som det hedder i Actionsordren og Stævningen, mishandlet en sagesløs Mand, og Actionsordren gaaer saaledes ud paa et andet Factum end som efter actis foreligger.

Tiltalte vil saaledes være at frifinde for Actors Tiltale under denne Deel af Sagen.

Hvad dernæst den Forandring af Dremærket paa Einar Grimssons Faar, som Tiltalte actioneres for, angaaer, er Sammenhængen hermed den, at man paa Trinitatis Søndag om Morgenen i Aaret 1855 traf nærved Tiltaltes Hjemmemark tvende Malkefaar, begge med blodstørkede Dren som Følge af Dremærkets nylig foregaaede Forandring; det ene Faars Dremærke var: „sneidt framan hægra, sylt vinstra og gat undir“, hvilket siges at være Tiltaltes Faaremærke; det andet Faars Dremærke derimod var: „midhlutad i stuf hægra,

sylt vinstra og gat undir“; begge Faarene, af hvilke man havde affabet Hornene heelt nebe ved Hovedet, har Einar Grimsson erklæret for sin Eiendom.

Ligesom nu det ene af disse Faar ikke var mærket med Tiltastes Faaremærke, saaledes ere heller ingen Data fremkomne for, at Tiltalte har forandret sammes Dremærke; men hvad det andet Faar, hvorpaa Tiltastes Faaremærke var blevet anbragt, angaaer, har Tiltalte vel selv tilstaaet, at Einar havde været sammes Eier, ligesom og at han (Tiltalte) har anbragt paa Faaret hans eget Faaremærke, men derhos asfereret, at han hertil har havt fuldkommen Hjemmel da han i Forveien alt havde affjøbt Einar, der havde været hans Tjenestekarl Aaret næstforhen, Faaret qvæstionis.

Vel har nu Tiltalte ikke været istand til at føre fuldstændigt Beviis for dette hans Asserium, men paa den anden Side formenes der dog at være tilveiebragt en ikke ringe Grad af Sandsynlighed for at Tiltalte heri faver med Sandhed, eller at han har havt Grund til at antage, at Einar havde overladt ham det omhandlede Faar til Eie.

Einar Grimsson har saaledes selv tilstaaet, at han har staaet i 10 Rigsdalers Gjæld til Næstfyrer Eiolfur af Sandhusum og at han havde anmodet Tiltalte om at berigtige denne Gjæld paa hans Vegne, men at Gisli havde da svaret ham, at han (Einar) i saa Tilfælde gjorde rigtigst i at sælge ham (Gisli) de 3 Malkefaar som han eiede der paa Saurum — og Faaret, som her omhandles, var et af disse 3 Faar — for at han dermed kunde betale den ommeldte Gjæld, men at han (Einar) ikke havde villet entvere herpaa, da Betalingen var forekommen ham altfor ringe; imidlertid havde Tiltalte kort efter sagt ham, at han havde betalt den ommeldte Gjæld, hvorfor han da takkede Tiltalte. Flere Vidner have ligeledes forklaret, at de have hørt Einar Grimsson og den Tiltalte discutere om Salget og Kjøbet af Faarene, og 1 Vidne har endvidere forklaret, at han engang i forleden Vinter under en Samtale med Einar om, hvor mange Faar hver af dem eiede, havde spurgt Einar, hvormange Faar han eiede, og at han da efter nogen Hæsitation havde svaret, at han i Efteraaret havde eiet 6 Faar; men herved maa bemærkes, at foruden 3 fuldvogne Faar eiede Einar 3 Gimmerfaar, 1 Aar gamle, som ikke omtales som af ham afhændebe. Den samme Deponent har ogsaa forklaret, at Einar havde sagt ham, at Tiltalte havde betalt for ham 10 Rdl. til Eiolfur af Sandhusum i den Hensigt igjen at faae Malkefaar hos ham (Einar) 2 eller 3 Stkr. (thi Deponenten husker det ikke bestemt), men Einar havde først sagt, at han ikke havde samtykket deri, men derpaa havde han taget sine Ord tilbage og sagt: „at endskjøndt han havde samtykket deri, vilde han dog ikke at det skulde blive bekendt“. Vel har Underdommeren bemærket, at denne Deponent har givet utydelige og usammenhængende Svar; men ligesom dette ikke kan sees af den afgivne Forklaring, saaledes har Underdommeren admitteret Vidnet til Ed paa den af samme afgivne Forklaring; og endelig har 1 Vidne forklaret, at Gisli havde fortalt ham, at Einar havde solgt ham nogle Malkefaar, og atter senere, at Einar havde solgt ham 3 Stkr., og at Einar ved denne Leilighed havde været nærværende og hørt paa Gisli

Udsagn, og tyder Forklaringen paa, at Einar ingen Indsigelse har gjort imod samme.

I Genhold til det saaledes Anførte skjønnes der ikke at være Grund til at statuere, at Gislei uden Hjemmel har gjort sig skyldig i den Forandring af Dremærket som imputeres ham, eller at han har havt den Hensigt at stjæle Aaret quæstionis, og han vil saaledes ogsaa være at frifinde for Actors Tiltale under denne Deel af Sagen. Dog vil han have at udrede alle af Sagen lovlige flyvende Omkostninger for begge Retter, og derunder det ved Underretten tilkjendte Salair, som samtykkes, ligesom ogsaa Actors Salair for Overretten med 6 Rdl. Rigsmønt, idet Defensor sammesteds, Organist P. Gudjohnsoun, har renouceret paa Salair, forsaavidt dettes Udredelse maatte blive paalagt den Tiltalte.

Vel har Sagens Fremme ved Underretten været meget langsom, men efter de foreliggende Omstændigheder formenes dog ikke tilstrækkelig Grund til at lade det paabrage Underdommeren Ansvar, og bevidnes derfor, at Sagens Behandling for Underretten har været upaaklagelig, ligesom Sagens Førelse her for Retten har været lovlig“.

Torsdagen den 23de Juni.

Nr. 204.

Justitsraad Bunken
contra

Christian August Thomsen og Jens Martin Carlsen
(Defensor Salicath)

der tiltales for Uforsigtighed i Omgang med Ild og Lys, der foranledigede Ilden i Gaarden Nr. 207 paa Kongens Nytorv den 21de October f. A., hvorved en Deel af denne Eiendom afbrændte, og Sidstnævnte tillige for at have roget Tobak paa Værkstedet.

Kjøbenhavns Brandcommissions Dom af 21de Marts 1859: „De Tiltalte, Suedkersvendene Christian August Thomsen og Jens Martin Carlsen, bor paa egen Bekostning hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage. Suedkermester Sorgen Nielsen bor til Brandvæsenets extraordinære Understøttelsesfond erlægge en Muld af 10 Rdl. At efterkommes under Aldfærd efter Loven“.

Hvøiesterets Dom.

Efter Befkaffenheden af det Forhold, for hvilket Christian August Thomsen og Jens Martin Carlsen i nærværende Sag, hvormunder de tiltales for Uforsigtighed med Ild og Lys, der er antaget at have foranlediget den den 21de October f. A. i Gaarden Nr. 207 paa Kou-

gens Nytorv stedfundne Ildsuaade, ere dragne til Ansvar, findes det, at Sagen — under hvilken det maatte blive at afgjøre, om den opstaaede Ildsuaade har været en Følge af den af dem udviste Udfærd og om derved Straffeanfvar efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14 andet eller tredje Membrum muligens maatte være paadraget — burde i Genhold til den nyseiterede § have været behandlet og paafjendt efter de for Justitsfager foreskrevne Regler, uden at Kjøbenhavns Brandcommissiön i den samme ved Lovgivningen, navnlig Brandforordningen af 1ste November 1805 §§ 36 og 129, tillagte Bemyndigelse til at paafjende visse Overtrædelser af Brandanordningerne, kan have Hjemmel til at tage Forhold af saadan Veffaffenhed som det heromhandlede under Paafjendelse. Som Følge heraf vil den indanteede Dom, forsaavidt angaar de nævnte Tilstalte, for hvis Vedkommende Sagen ene foreligger for Høiesteret, være at kjende ufterrettelig.

Thi kjendes for Ret:

Brandcommissiönens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ufterrettelig at være. Justitsraad Bungen og Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indanteede Doms Præmisses hedder det: „Under nærbærende Sag tittales Snekfersvendene Christian August Thomsen og Jens Martin Carlsen for Uforsigtighed i Omgang med Ild og Lys, der foranledigede Ilden i Gaarden Nr. 207 paa Kongens Nytorv den 21de October sidstleden, hvorved endeel af denne Eiendom afbrændte, og Sibstnævnte tillige for at have røget Tobak paa Værkstedet.

Ved de Tilstaltes egne Tilstaelfer samt øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger maa det antees tilfrækkeligt oplyst, at Snekfersvend C. Thomsen den 21de October j. A. om Eftermiddagen Kl. omtrent 5¼ tændte sit Lys paa Værkstedet ved en Hovspaan hos Medtilstalte, Snekfersvend J. M. Carlsen, der allerede havde Lys tændt, og efterat have faaet sit Lys til at brænde, kastede Spaanen uden at slukke denne paa Høvlbænken, hvor flere Spaaner henlaae, der strax og saameget lettere antændtes, som Carlsen nyligen havde væltet en Spiritusflaske paa Høvlbænken. Da Carlsen, der forøvrigt vedgaaer at have røget Tobak paa Værkstedet samme Eftermiddag som Ilden opkom, skjændt Forbudet herimod var indskjærpet af Mesteren og ved trykt Opflag i Værkstedet, forsøgte at slukke Ilden i Spaanerne med en Tommestok, rev han nogle Spaaner ned paa Gulvet, hvilke Thomsen søgte at træde ud med Foden, og da dette var fseet og han stubbede Spaanerne, bemærkede han i det meget utatte Gulv

et Hul af en Haands Længde og en Fingers Bredde og saae, medens han endnu stod paa samme Sted, at der var Ild i Spaanehuset nedenunder, henhørende til Karetmager Nielsens Værksted, hvor, da ingen anden Aarsag hertil er oplyst, Oplaget maa antages at være antændt ved ovenfra nedfalden Ild.

Der blev strax sendt Bud til Karetmageren nedenunder med Underretning om at det brændte i hans Spaanekammer, og da et forgjæves Forsøg var anstillet paa der at slukke Ilden og Gen, uden at det vides hvem, raabte at ingen Redning var, søgte de Tilstaite at redde deres Tøi og forløbe Værkstedet, hvorefter Ilden udbredte sig saaledes at Sidebygningen, hvor Værkstedet var, med enbeel af det tilstøbende Vaghuus afbrændte.

For dette mødte de i Brandforordningen af 1ste November 1805, navnlig i dens 2den, 4de, 5te, 18de, 22de og 27de §§er, indeholdte Forfrister om Forsigtighed med Ild og Pys stridende Forhold ville de Tilstaite, Enekedersvendene C. A. Thomsen og J. M. Carlsen, der begge ere over criminel Lovvalder og ikke for Brandcommissionen tidligere straffede, være at ansee med en legemlig Straf, som efter Omstændighederne og i Henhold til samtlige foran citerede Bestemmelser i Brandanordningen findes at kunne fastsættes til 3 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver, der for Sidstnævntes Bedkommende tillige indbefatter Straffen for at have røget Tobak paa Værkstedet, hvilken Straf de ville have at udholde paa egen Bekostning“.

Nr. 217.

Statsraad Liebenberg

contra

Peter Ferdinand Ludvigsen, ogsaa kaldet **Cordt** (Defensor Salicath) der tiltales for ved Gift at have villet ombringe sin Hustru.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de April 1859: „Arrestanten Peter Ferdinand Ludvigsen, ogsaa kaldet Cordt, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i syv Aar, samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Cancelliraad Petersen og Vorup, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffen efter Omstændighederne bestemmes til Tugthuusarbeide i 8 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Tugthuusarbeide i 8 Aar. I Salarium til Statsraad Liebenberg og

Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte
20 Rdl til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende mod Arrestanten Peter Ferdinand Ludvigsen, ogsaa kaldet Cordt, for at have villet ombringe sin Hustru ved Gift anlagte Sag ere ifølge den af ham afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten i August Maaned forrige Aar var bleven gift med Bøvermester Thorslunds Enke, Karen Marie Kottensteen, og det kort efter havde viist sig, at deres Samliv var ulykkelig, fattede han, efter hvis Forklaring hans Hustru nægtede at ville lade sig skille fra ham, den Beslutning at forgive hende og kjøbte i dette Niemed paa et Apothek her i Staden en Æske med Rottepiller, for ved given Leilighed at kunne benytte disse. Da der derpaa den 4de November f. A. havde været en ny Uenighed intellem Ægtefolkene, bestemte Arrestanten sig til at udføre Forgiftningen, og da han antog, at det Støv, hvori Pillerne laae, kunde gjøre samme Virkning som disse, heldte han det, der udgjorde omtrent en lille Thestesuld, i en Tallerken med gule Ærter, hvoraf hans Hustru skulde spise, idet han tillige havde til Hensigt, hvis det ingen Virkning gjorde, at give hende een af Pillerne ind, hvilket han antog tilstrækkeligt til at fremkalde Døden.

Ligesom Arrestantens Hustru imidlertid paa Grund af den ilde Smag ikkun nød et Par Æer fulde af Ærterne, saaledes maa det ogsaa antages, at det ommelte Støv, som var Meel, hvori Pillerne lægges for at hindre dem fra at hænge sammen, ikke kan have haft nogen for hende skadelig Virkning, i hvilken Henseende det i Stadslægens Skrivelse af 23de December f. A. hebber, at det Meel, som anvendes til at hindre Sammenklæben af Rottepiller, altid ved Henstand faaer nogen Lugt og Smag deels af Phosphor deels af Phosphorsyre, hvortil Phosphoren ved Luftens Afgang efterhaanden gaaer over, men at denne Tilblanding til Melet kun kan være saa ringe, at den, omenbstant tilstrækkelig til at give det en modbydelig Lugt og Smag, dog ikke kan antages at bibringe det for Sundheden egentligt skadelige Egenskaber, hvorhos det tilføies, at en enkelt Pille vel vil afstedkomme Smertes, Brækninger og deslige, men næppe vil være tilstrækkelig til at medføre Døden, og det saameget mindre som den modbydelige Lugt og Smag i Reglen vil medføre Dødspløstning af en stor Deel af Giften, førend denne har faaet Tid til at yttre sin fuldstændige Virkning.

Naar der saaledes henses til, at det af Arrestanten til Forgiftningen anvendte Middel ikke har kunnet frembringe den af ham tilsigtede Virkning, vil det af ham udviste Forhold ikke kunne henses ligefrem under Bestemmelserne i Lovens 6—6—22 cfr. Forordningen af 4de October 1833 § 14, hvorimod han, der er langt over criminel Lovsvalder og forhen ved denne Rets Dom af 22de Juni 1852 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa

Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil, da hans senere af Intet bestyrkede Fragaelse ifølge Lovens 1—15—1 ikke findes at kunne tjene til at frie ham for Ansvar, være at idømme en efter Grundsætningerne i de ovennævnte Lovsteder cfr. Forordningen af 16de October 1697 lempet arbitrair Straf, der findes at kunne fastsættes til Forbedringshumsarbejde i 6 Aar“.

Onsdagen den 29de Juni.

Nr. 70. **Directionen** for Brandforsikringsforeningen for værlig Eiendom i Sjællands Stift (Advocat Brock)

contra

Forpagter **Brinck-Seidelin** (Statsraad Liebenberg)

betræffende Størrelsen af en Indstævnte hos Citanterne tilkommende Erstatning for lidt Brandskade.

Kjøbenhavns Højesterets Dom af 27de Juli 1858: „De Indstævnte, Directionen for Brandforsikringsforeningen for værlig Eiendom i Sjællands Stift, bor til Citanten, Forpagter Brinck-Seidelin af Bemmetofte, betale 46,714 Rdl. 2 Mk. 12 Sk. med Renter deraf 5 pCt. aarligen fra den 23de Februar d. A. indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udjærd efter Loven“. Procurator Winther forelægges en Frist af 8 Dage fra Dato til paa behørigt stemplet Papir at lade affrive Originalen til den af ham den 16de Marts d. A. fremlagte Regning eller Opgjørelse“.

Højesterets Dom.

Forjaaviddt det i den indankede Dom er antaget, at Contracitanten maa ansees berettiget til at fordrø Erstatning for Tabet af Halm og Hø ved den under Sagen omhandlede Aldebrand med større Veløb end ifølge det Opgivende om de nævnte Gjenstande, som indeholdes i hans under Brandtaxationsforretningen fremlagte Skrivelse af 27de September 1857, maa det bemærkes, deels at dette hans Opgivende er frenkømt efter Opgjørelse af Vedkommende om at afgive noiatigt Forklaring om Gaardens Aul og hvad dermed stod i Forbindelse, og at han dertil maa antages at have havt tilstrækkelig Tid, deels at, om det end, uanset at fornævnte Opgivende var aldeles bestemt, maatte kunne indrømmes ham senere at kræve større Erstatning under enkelte Poster, maatte dette dog i alt Fald være betinget af, at han tilveiebragte Beviis for,

at det virkelige Tab havde oversteg det angivne, men et saadant Beviis kan her ei anses tilveiebragt ved det blot omtrentlige Skjon om Vægten af de indførte Læs, som er afgivet af tvende under Sagen førte Vidner; hvorhos endnu bemærkes, at der ei er støttet nogen Paa- stand paa den forholdsviis ubetydelige Forskjel mellem Contracitantens og nysnævnte Vidners Angivelse af Læsfenes Antal.

Med Hensyn til Sagens øvrige for Høiestret omtvistede Poster vil bemeldte Dom, i det Væsentlige i Henhold til de i samme anførte Grunde, kunne billiges, dog med den Bemærkning, at naar Høiestret herefter tillægger Contracitanten Erstatning for det Quantum Byg, der var avlet paa de i Dommen ommeldte, først med Rug besaaede, 12 Tdr. Land, hjemles dette derved, at det calculerede Product af nysnævnte Areal udtryffeligen er optaget i Contracitantens Assuranceanmeldelse af 29de Marts 1857, og at han efter Grundsætningerne i Brandforsikringsforeningens Love ikke findes at have tabt Udgang til Erstatning, fordi Omstændighederne foranledigede ham til at benytte Areallet til en anden Sædeart af omtrent samme Værdi.

Følge det Anførte bliver den i den indankede Doms Præmisser med Hensyn til Halm og Hø omhandlede Difference af tilsammen 2,890 Rdl. 3 Mk. 12 Sk. at fradrage det Contracitanten tilkjendte Beløb, saa at Hovedcitanterne alene ville have at tilsvare 43,823 Rdl. 5 Mk. med Renter, som ved Dommen bestemt.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanterne bør til Contracitanten betale 43,823 Rdl. 5 Mk. med Renter deraf, 5 pCt. aarligen, fra den 23de Februar f. A. indtil Betaling skeer, men isørigt for hans Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Som Erstatning for det Tab paa rørlige Eiendele, som Citanten, Forpagter Brinck-Seibelin af Bemmetofte, vil have lidt ved en Bemmetofte Hovedgaard den 23de Septbr. f. A. overgaaet Ildbrand, har han under nærværende Sag søgt de Indstævnte, Directionen for Brandforsikringsforeningen for rørlig Eiendom i Sjællands Stift, til at betale ham 48,612 Rdl. 3 Sk. — hvilket Beløb han dog under Proceduren har nedsat

til 48,151 Rdl. 4 Mk. 7 Sk. -- med Renter, 5 pCt. p. a., samt nærværende Sags Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have fremsat forskjellige Indsigelser mod Størrelsen og Beregningen af nogle af de forbrede Erstatningssummer og i Henhold til en af dem fremlagt Opgjærelse af hvad de formene, at der retteligen kan tilkomme Citanten, paastaet sig frivundne mod at betale 42,679 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., ligesom de og have paastaet sig Sagens Omkostninger tilfjendte.

Hvad først angaaer de Indstævntes Indsigelse mod den under 2den Forsikringsklasse forbrede Erstatning for Arbeidsvogne med 515 Rdl., da have de Indstævnte forment, at da Citanten ved sin den 29de Marts f. A. indgivne Anmeldelse over de Effecter, han lod forsikre, havde assureret 16 Arbeidsvogne for 900 Rdl., kunde han, da kun 3 af disse ere brændte, ifkun forbre 3/16 af 900 Rdl., eller 168 Rdl. 72 Sk., under denne Post; men deri skjønes de Indstævnte ikke at kunne gives Medhold, da det er en vilkaarlig Forudsætning, at alle de forsikrede Vogne vare af eens Værdi, og da det havde beroet paa Citanten, ikke i Anmeldelsen at angive Tallet paa de forsikrede Vogne, i hvilket Fald en saadan Beregningsmaade, som den af de Indstævnte opstillede, ikke vilde kunne finde Anvendelse. Derimod findes den af Citanten brugte Beregningsmaade, hvorefter det meddeles paa lovlig Maade anjatte Værdi er draget fra Anmeldelsesbetsbet, at være meest stemmende med de for Foreningen gjældende Love, og som Følge deraf vil der under denne Post blive at tilfjende Citanten den fulde af ham beregnede Erstatning, altsaa tillige de efter de Indstævntes Beregning ham fradragne 346 Rdl. 24 Sk.

Hvad her er statueret med Hensyn til Arbeidsvogne gjælder i alt Væsentligt om den ligeledes bestridte Erstatningspost for Tromler, hvilken de Indstævnte uden Føie have forbredt nedsat med 8 Rdl., hvilket Beløb følgerigen ogsaa vil blive at tilfjende Citanten.

(Sluttet i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dommers Præmisseser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Rættens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der søffe Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenalske Boghaandling (F. Høgel). — Trykt hos F. S. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 19.

Den 15de Juli.

1859.

Forste ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 29de Juni.

Nr. 70. Directionen for Brandforsikringsforeningen for rørlig Eiendom
i Sjællands Stift

contra

Forpagter Brinck-Seidelin (see forrige Nr.).

Betræffende dernæst de Indsigelser, som de Indstævnte have fremsat mod de af Citanten fordrede Erstatningssummer for de til den 4de Forsikringsklasse henhørende Landbrugsproducter, bliver først i Almindelighed at bemærke, at Retten maa give de Indstævnte Medhold i, at den af Citanten efter Branden indleverede Anmeldelse af 27de September f. A. ikke, saaledes som Citanten har villet gjøre gjældende, kan betragtes som en saadan „berigtigende Anmeldelse“ som de for Foreningen gjældende Love i disses § 7 tilføiede den Forsikrede at indgive forinden hvert Aars October Maaeneds Udgang, da det maa anses som en Selsfølge, at Lovens Bestemmelse i saa Henseende ikke kan komme til Anvendelse, efterat Brandskade allerede er indtruffen. Men ved da at bestemme den Birkning, der maa tilkomme Citantens Anmeldelse af 27de September f. A., maa Retten vel paa den ene Side gaac ud fra, at denne Anmeldelse ikke kan tjene til at forskaffe Citanten Erstatning for Mere, end det han i Marts Maaened havde angivet som Gjensand for Assurance; men paa den anden Side skjønt det dog ei rettere, end at den ei ubetinget kan betragtes som en Vedtagelse fra Citantens Side af at ville være tilfreds med de Beløb, som i samme angives mindre end i Assuranceanmeldelsen af 29de Marts, thi i saadant Diemed kan Anmeldelsen af 27de September ei antages indgiven.

Skjøndt denne Anmeldelse saaledes vel afgiver Formodning for, at Citanten ei i samme har angivet sit Tab, som han dengang kjendte, mindre end det i Virkeligheden har været, kan den dog ei indeholde en Renunciation paa Præp paa Erstatning, forsaavidt det ved Vidneforklaringer eller paa anden Maade

positivt maatte kunne godtgjøres, at hans Tab under de forffjellige Poster — indenfor Assurancetegnelsen i Marts — virkelig har været større, end angivet i Anmeldelsen af 27de September.

I Henshold til disse almindelige Betragtninger vil der saaledes, hvad Erstatning for Byg (den saakaldte Blandingsæd derunder dog ei indbefattet) angaaer, ikke kunne tilkomme Titanten Erstatning for meer end 10 Fold, hvortil han selv i Anmeldelsen har angivet sin Byghøst, og da det ikke ved de optagne Tingsvidner kan anses tilstrækkeligen godtgjort, at han skulde have høstet 11 Fold. Men forsaavidt de Indstævnte have villet nægte Titanten Erstatning for det Quantum Byg, som er avlet paa 12 Tdr. Land, der oprindeligen vare besaaede med Rug, men senere bleve omploiede og besaaede med Byg, da findes de Indstævnte ikke at kunne gives Medhold, da ifølge Anmeldelsen af Marts Maaned f. A. et endog større Quantum Byg, end det i det Hele fordrede, var anmeldt til Forsikring, og det forsaavidt maa være indifferent, om det er avlet paa den ene eller den anden Mark.

Der vil saaledes blive at tilkjende Titanten Erstatning for de her omhandlede 12 Tdr. Lands Høst à 10 Fold eller 120 Tdr. Byg, Tønden beregnet til 6 Rdl. 56 Sk., hvilket udgjør 790 Rdl.

Med Hensyn til Erstatning for Havre vil Titanten kun kunne faae Erstatning for 14 Fold, da mere ei ifølge Anmeldelsen i Marts Maaned har været forsikret og der ei er Beviis tilstede for, at Titanten har høstet mere end 14 Fold.

Betræffende Erstatning for Halm og Hø, da have de Indstævnte vel forment, at Titantens egen Angivelse under Taxationsforretningen maatte være den ene afgjørende, saa at der kun skulde kunne tilkomme ham i Erstatning for Halm og Hø respective 12,909 Rdl. 36 Sk. og 6,187 Rdl. 48 Sk., istedetfor, som af ham fordret, respective 15,581 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. og 6,406 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. Men det skjønnes dog ikke efter det tidligere Statuerede, at Titantens egen Angivelse, der er steet efter Branden og paa en Tid, da han ikke kunde foretage nogen Veining af de indbragte Læs, kan blive den Norm, hvorefter Erstatningen skal udredes. Da Titanten nemlig, efter hvad uimodsaagt under Proceduren er yttret, ikke selv ved Veining har erfaret, hvormeget hvert Læs Sæd indeholdt, kan hans egen Angivelse, der ikke kan bruges imod ham som en Renunciacion, ikke betragtes anderledes end som et Skjøn, der, naar et bedre Beviismiddel staffles tilstede, maa tage sin Virkning; og da det nu ikke sees rettere, end at der i de under Tingsvidnet afgivne Forklaringer, der med Hensyn til Vægten af det indbragte Hø og Halm maa anses som paalidelige, indeholdes tilstrækkeligt Beviis for, at de Quantiteter, som ligge til Grund for Titantens Beregning af 10de December f. A., ere de rigtige, vil der under disse Poster blive at tilkjende Titanten de af ham fordrede Erstatningssummer, altsaa Forffjellen mellem de ovennævnte Talstørrelser, respective 2,671 Rdl. 5 Mk. 4 Sk. og 218 Rdl. 4 Mk. 8 Sk.

Hvad endelig angaaer Spørgsmaalet om, hvorledes Afgrøden af 38 Tdr. Land, som Titanten har angivet at have besaaet med en Blanding af Væter,

Byg og Havre, bliver at erstatte, da skjønnes det saavel efter Sagens Natur som efter de med Hensyn til saadan Blandingsføds Bestaffenhed og Anvendelse under Sagen fremkomne Oplysninger, navnlig den af Formanden for Mæglerne her i Staden afgivne Attest, ikke tvivlsomt, at Citantens Beregningsmaade, hvorefter han vil have hver enkelt af disse sammenblandede Sædearter erstattet efter de Priser, som hver især af disse maatte have i Handelen som rene Sædevarer, er uholdbar, og følgelig kunne Bestemmelserne i de for Foreningen gjældende Loves § 14 2 a ikke finde Anvendelse paa denne Blandingsføds, hvorimod denne kun kan blive at erstatte med den Priis, der ligger til Grund for Citantens Anmeldelse af 29de Marts og for de Indstævntes Opgjørelse af Stadeserstatningen.

Ifølge alt Foranførte bliver det Erstatningsbeløb, Citanten har Krav paa, i det Hele 46,714 Rdl. 2 Mk. 12 Sk., og ville de Indstævnte mod at betale dette, med Rentur deraf, som paastaet, fra Stævningens Dato den 23de Februar b. A. indtil Betaling skeer, isvrigt for hans Tiltale være at frifinde.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

En Frist af 8 Dage fra Dato bliver at forelægge Procurator Winther til paa behørigt stemplet Papir at lade affrive Originalen til den af ham den 16de Marts fremlagte Regning eller Opgjørelse. Isvrigt er fornødent stemplet Papir under Sagen brugt“.

Torsdagen den 30te Juni.

Nr. 41. Bogtrykker **J. D. Quist & Comp.** (Advocat Brock)
contra

Silke- og Klædehandler **Nathan Levin** (Statsraad Liebenberg)
angaaende Parternes gjensidige Mellemværende ifølge en mellem dem under 6te Marts 1856 oprettet Contract angaaende Leveringen af visse Actier m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juni 1858:
„Indstævnte Nathan Levin bor for Citanterne, Bogtrykker J. D. Quist & Comp.'s Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Det er in confesso mellem Parterne, at Indstævnte, da Bevist af 6te Marts 1856 af ham udstedtes, var Debitor til Citanterne for et Beløb af 5,076 Rdl. 14 Sk. efter 3 af ham til dem udstedte Bexler, der forfaldt respective den 10de og 20de April samt 14de Juni s. A. og som afgjordes derved, at de af ham contant erholdt udbetalt 76 Rdl. 14 Sk. og for Resten — 5,000 Rdl. — modtog hiint Beviis, efterat

det mellem Parterne var aftalt, at Citanterne af det Actieselskab, som agtedes oprettet til Avertisements-Tidendens Udgivelse, skulde modtage Actier for et lige Beløb, hvilket Indstævnte bl. m. hos Udgiveren havde tilgode. Naar Indstævnte nu i Bevijet har forpligtet sig til et Aar efterat de ommeldte Actier ere udstedte af Citanterne at modtage Actier til det nævnte Beløb med Renter og Udbytte fra Udstedelsesdagen, imod derfor ved Modtagelsen at betale contant 5,000 Rdl., kan denne Tidsbestemmelse efter Ordbetydningen idetmindste ligesaa vel forstaaes saaledes — som af Citanterne paastaet — at Indstævnte derved alene betingede sig en Frist af eet Aar efter Actie-Udstedelsen, forinden han imod Extradition af Actierne kunde affordres deres fulde paalydende Beløb, som den kan forstaaes saaledes — som af Indstævnte paastaet — at Actierne skulde tilbydes og Betaling affordres ham selve Marsdagen efter Actiernes Udstedelse, med den Virkning, at Citanterne, saafremt saadant ei skete, skulde have tabt deres Krav efter Bevijet; og naar der henføres til det ovenmeldte mellem Parterne tidligere bestaaende Forhold, hvortil Udstedelsen af Bevijet sluttede sig og hvilket her ei kan lades ude af Betragtning, er der overveieende Grund til at give den forstævnte Forstaaelse Fortrinnet. Indstævnte var nemlig, forinden hiin Forandring i Forholdet indtraadte, ei blot ubetinget forpligtet til at betale Capitalen til et meget tidligere Tidspunct, men derhos, naar han undlod dette, forbunden til at betale Regelrente og undergigen Regelfølging. Ligesom det saaledes utvivlsomt var en betydelig Lettelse, der indvornedes ham ved at Citanterne ndffjode Afgjørelsen af dette Mellemværende langt ud over Regelnes Forfaldstid og eftergave deres eventuelle Ret til Regel-Rente og Følging, saaledes foreligger ingen rimelig Grund til at Citanterne skulde have villet yderligere indskrænke deres Ret ved at omdanne det liquide Gjældsforhold til en Fordring paa Dpfylde af en til en bestemt Dag bunden Handel om Actier i et Foretagende, der allerede havde afgivet et uheldigt Resultat, hvorimod det var Indstævntes Sag, hvis dette af ham havde været tilsigtet, i Bevijet at optage en ndtryffelig Bestemmelse herom, der beteguede selve Marsdagen efter Actie-Udstedelsen og ifkiu denne, som den, paa hvilken Indløsning af Actierne af Citanterne kunde fordres. Dette har han imidlertid undladt, og han maa da bære Folgerne af de af ham brugte Ords Tvetydighed. Vel er det erindret, at Tidsfristen til Actiernes Modtagelse blev ubestemt, naar de omtvistede Udtryk alene forstaaes om, at et Aar skulde hengaae, inden de kunde fordres modtagne, forsaavidt der nemlig herefter Intet vil være fastsat i titneldte Beviiis

om, naar Citanterne skulde være pligtige at berigtige Forholdet overeensstemmende med Beviset, og at det er nantageligt, at Indstævnte skulde have villet paatage sig i en aldeles ubestemt Tid at holde den omstrevne Capital rede til Udbetaling, men det skjønnes ikke at følge af den antagne Fortolkning, at Indstævnte ikke skulde ved dertil sigtende Skridt i Forbindelse med Tilbud af Capitalen kunne sikke sig for Tab derved, at Citanterne ei maatte ville erklære sig for et af Alternativerne, hvilket Indstævnte forovrigt efter Forholdene ikke havde Grund til at befrygte, ligesom han og i ethvert Fald, selv under den her forudsatte Fortolkning af Beviset, dog, som foranbemærket, blev heldigere stillet ved det ved dette stiftede Forhold, end ved det, hvori han tidligere stod til Citanterne.

Som Følge af det Anførte vil Indstævnte være at domme efter Citanternes Paaastand, dog at Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne betale 5,000 Rdl. Rigs-mønt med Rente 5 pCt. deraf fra den 16de Septbr. 1857 indtil Betaling skeer, imod af dem at erholde udleverede 100 Stykker Avertissementstidende-Actier à 50 Rdl. Stykket med paaløbende Renter og Udbytte fra Udstedelsesdagen. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den inbankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Efter foregaaende Klage til Forsigelsescommissionen af 16de September f. A. og Stævning af 24de December næstefter søge Citanterne, Bogtrykker F. D. Quist & Comp. under nærværende Sag Indstævnte Nathan Levin tilpligtet, i Genhold til en mellem Parterne under 6te Marts 1856 oprettet Contract, at betale sig 5,000 Rdl. med Renter 5 pCt. fra Klagens Dato til Betaling skeer og Sagens Omkostninger skadesløs, imod at Citanterne til ham udlevere 100 Stykker Avertissementstidende-Actier daterede den 30te August 1856, hver lydende paa 50 Rdl. foruden paaløbende Renter og Udbytte.

Den nævnte Contract, der er underskrevet af Indstævnte, er saalydende: „Et Aar efterat Avertissementstidendens Actier ere udstedte, modtager jeg af Dhr. F. D. Quist & Comp. 100 Stykker skriver Et Hundrede Stykker af disse Actier, lydende paa Halvtredshundstyve Rigsdaler Stykket med paaløbende Rente og Udbytte fra Udstedelsen, imod derfor ved Modtagelsen contant at betale Rdl. 5,000, skriver Fem Tusinde Rdlr.“

Indstævnte, der benægter at Contracten er opfyldt fra Titanernes Side og navnlig, at Actierne ere præsenterede ham i rette Tid, har paaftaaet sig frikøbt og tilkendt Sagens Omkostninger stadesløst.

Det har mellem Parterne været omtvistet, hvorfra Contracten har sin Oprindelse, idet Titanerne have anført, at det ommeldte Beviis af 6te Marts 1856 ikke er andet end et af Indstævnte udstedt Gjælds-brev, idet de, da Indstævnte i sin Tid erklærede sig ube af Stand til at betale dem 5,000 Rdl., han stybte for Trykkerarbejde til Avertissementstidenden og hvorfor han havde udstedt Buxer, gif ind paa at modtage Actier for dette Beløb mod at Indstævnte udstedte det omhandlede Revers, og at Actierne saaledes ere at betragte som givne i haandfaaet Pant til Sikkerhed for Indstævntes Gjæld til dem, medens Indstævnte derimod har givet en anden Fremstilling af Forholdet og villet gjøre gjælbende, at Beviiset angaaer en Actiehandel.

Da imidlertid de af Parterne afgivne Fremstillinger af Oprindelsen til det omhandlede Beviis ikke nærmere ere legitimerede, vil Sagen være at afgjøre efter Documentets eget Indhold, i hvilken Henseende Titanerne have villet gjøre gjælbende, at da Beviiset ikke indeholder nogen Bestemmelse om, at Actierne skulde leveres prompte paa selve Aarsdagen efter deres Udstedelse, kan Indstævnte ingen Ret have til at undslaae sig for at modtage dem, fordi de ikke bleve præsenterede netop den 30te August 1857; de have derhos formeent, at de, da bemeldte Dag var en Søndag og da Indstævnte tilmed var bortreist, have ved den 31te August at henvende sig til hans Broder, der imidlertid svarede dem, at han ikke havde nogen Bemyndigelse til at indgive Actierne, og ved, saasnart de fik Kundskab om at han var kommen tilbage, at henvende sig til ham, uden dog at komme til noget Resultat, og endelig ved den 10de September derefter notarialiter at lade Actierne præsenteres for ham, tilfulde opfyldt hvad der paalaae dem for at fordre den i Beviiset indholdte Forpligtelse for Indstævnte indfriet, hvilket de derhos have asseveret at Indstævnte endog har tilfagt dem. Dette sidste have de imidlertid ikke beviist.

Naar nu Documentet af 6te Marts 1856 forpligter Indstævnte til at modtage 100 Actier imod at betale 5,000 Rdl., eller, hvad der jo er Mening, til et Aar efter at Actierne ere udstedte at betale Titanerne 5,000 Rdl. imod at erholde 100 Actier, saa kan efter Documentets Ordlyd kun Aarsdagen efter Udstedelsen betegnes som Tidspunctet for denne Forpligtelse, naar man ikke, hvorom der ikke her under Sagen er Tale, vil forstaae Tidseangivelsen derhen, at Indstævnte i Løbet af det Aar, der kommer efter Udstedelsen, skal have den ommeldte Forpligtelse til, naar forlanges, at betale 5,000 Rdl. imod at erholde 100 Actier.

Men der foreligger ingen tilstrækkelig Grund til at statuere, at Indstævnte har villet forpligte sig hyberligere eller ud over det Tidspunct, som Documentet selv maa antages at angive, og dette bør saameget mindre udenfor dets Ord betydning fortolkes i hans Disfaveur, som det ikke sees, at Indstævnte ved Parternes Overenskomst har erholdt en til hans Forpligtelse svarende Ret til hos

Citanterne at fordrø 100 Actier imod dersor at betale 5,000 Rdl., saa at Documentet altsaa er forpligtende alene for ham.

Efter denne Opfattelse af det omhandlede Document havde det staaet i Citanternes Magt, ved til enhver tidligere Tid at stille Actierne til Indstævntes Raadighed eller garantere deres betimelige Levering, at sikke sig imod at deres Krav paa at faae de 5,000 Rdl. udbetalte til Forfaldstiden skulde blive spildt ved Forhindringer, som paa Forfaldsbagen maatte kunne stille sig imod en behørig Præsentation; men det maatte blive for sildigt, naar Citanterne først efter Forfaldsbagens Forløb satte Indstævnte, med Garanti for Vederlaget, i Kundskab om, at de vilde fordrø Forfaldsbagen opfyldt; thi Indstævnte maatte være berettiget til efter den Dags Forløb at træffe anden Disposition af sine Penge eller til overhovedet at ansee den af ham indgaaede Forpligtelse for at være bortfalden som uaffordret.

Om man nu, fordi den 30te August 1857 var en Søndag, skal betragte den 29de eller den 31te August som rette Forfaldsdag, bliver uden Indflydelse paa Sagens Udfald, fordi det forstaaer sig af sig selv, at de Forhandlinger, der ere pleiede med Indstævntes Broder, som hverken var villig til eller er oplyst at have været bemyndiget til at handle paa Indstævntes Vegne, ikke kunde træde i Stedet for en lovlig skeet Præsentation paa Indstævntes Bopæl, og da det saaledes ikke er oplyst, at Forpligtelsen er i rette Tid forebret opfyldt, vil Indstævnte som Følge heraf blive at frifinde.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Det til Sagen hørende stemplede Papir har rigtigheden været forbrugt“.

Nr. 37. Forhenværende Brændeviinsbrænder **Christen Jensen Bjørnstrup** (Statsraad Liebenberg, efter Ordre)

contra

Brygger **S. Sørensen** (Sugen)

betræffende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at indfri en af ham til Indstævnte udstedt Bægel m. v.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te April 1857: „Den indankede Arrestforretning bor, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at staae, og bor Indstævnte, Brændeviinsbrænder C. J. Bjørnstrup, mod Extradition i qvitteret Stand af den paastævnte af ham den 2den Marts 1848 til Citanten, Brygger S. Sørensen, udstedte Bægel med tilhørende Protest, til Citanten betale Bægelens Paalydende, 750 Rdl., med 6 pCt. Renter deraf fra den 5te Juli 1848 indtil Betaling skeer, 1/2 pCt. i Provision med 3 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. og Protestomkostninger 2 Rdl. 5 Mk. 5 Sk. Saa betaler Indstævnte og til Citanten Arrestforretningens Omkostninger med 25 Rdl. 4 Mk. 12 Sk., dens Beskri-

velse og Tinglæsning med 4 Rdl. 4 Sk. og Processens Omkostninger skadesløst. Det Bdomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udførd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da Indstævnte Brygger S. Sorensen nægter at have underskrevet eller tilladt Nogen paa sine Begne at underskrive det af Citanten Christen Jensen Bjornstrup for Høiesteret fremlagte med Navnet S. Sorensen undertegnede Document, dateret Kjøbenhavn den 2den Novbr. 1854, hvorefter den paastævnte Begelsfordring skulde være afgjort, vil Sagens Udfald — idet de iøvrigt fremkomne Oplysninger ikke tale afgjørende for eller imod at berorte Document er udstedt af Indstævnte, og idet Citantens Formening om at Fordringen i alt Hald maa ansees præscriberet findes ubegrundet — i Medfør af Lovens 5—1—6 være at gjøre afhængigt af, om Indstævnte troster sig til med Ed at bekræfte den foranførte Nægtelse, i hvilket Hald den indankede Dom og den derefter foretagne Executionsforsretning ville være at stadfæste og Processens Omkostninger for Høiesteret at ophæve; hvorimod Citanten, naar Indstævnte ikke troster sig til at aflægge Eden, bliver at frifinde for hans Tiltale og Executionsforsretningen saavel som den efter Indstævntes Requisition den 28de Januar 1857 hos Citanten afholdte Arrestforsretning at ophæve, uden at der skjønes at være Høie til at tilkjende Citanten Reparation i Anledning af Executionsforsretningen, ligesom der ei kan være Spørgsmaal herom med Hensyn til Arrestforsretningen, da Citanten ikke i forrige Instant's har gjort Paastand derpaa. Indstævnte vil derhos, saafremt han ikke aflægger Eden, have at betale Citanten Processens Omkostninger i 1ste Instant's skadesløst og til Statsraad Liebenberg for Høiesteret det ham tilkommende Salarium, der bestemmes til 60 Rdl., samt endvidere at tilsvare Processens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager.

Chi kjendes for Ret:

Naar Indstævnte, inden 4 Uger efter denne Høiesterets Doms Forkyndelse, efter lovlig Dugang inden sit Bærning med Ed bekræfter, at han ikke har skrevet eller tilladt Nogen paa sine Begne at skrive Navnet S. Sorensen under den af Citanten for Høiesteret fremlagte Tilstaelse for Afgjørelse af Indstævntes deri ommeldte Tilgodehavende hos Citanten, dateret Kjøbenhavn den 2den November 1854, bør Landsøver. samt Hof. og

Stadsrettens Dom og den derefter den 30te Marts j. A. foretagne Executionssforretning ved Magt at stande, og bør i saa Fald Processens Omkostninger for Høiesteret være ophævede. Troster Indstævnte sig derimod ikke til at aflægge den foranførte Ed, bør Citanten for hans Tiltale i denne Sag fri at være og den nævnte Executionssforretning saavel som Arrestforretningen af 28de Januar 1857 være ophævede, hvorhos Indstævnte i dette Tilfælde bør betale Citanten Processens Omkostninger i første Instants skadesløst og i Salarium til Statsraad Liebenberg for Høiesteret 60 Rdl., samt endvidere til Vedkommende det Retssgebyr og Skriver-salarium, som skulde være erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde være brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret her for Retten. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Brygger S. Sørensen, søger under nærværende Sag Indstævnte, Brændeviinsbrænder C. J. Bjørnstrup, til at indfrie en af ham til Citanten under 2den Marts 1848 udstejt, den 5te Juli j. A. i Indstævntes Faldtbo anmeldt Bøvel, stor 750 Rdl., ved til Citanten som Bøveleier at betale bemeldte 750 Rdl., $\frac{1}{2}$ pCt. Provision deraf med 3 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., Protestomkostninger 2 Rdl. 5 Mk. 5 Sk. og 6 pCt. Rente af Hovedstolen fra Anmeldelsesdagen, den 5te Juli 1848, indtil Betaling skeer.

Saa er og Indstævnte søgt til at see stadfæstet en af Kongens Foged heri Staden, til Sikkerhed for fornævnte Krav med Omkostninger til et Beløb af 782 Rdl. 2 Mk. 9 Sk., hos Indstævnte den 28de Januar d. A. paa Gods og Person foretagen Arrestforretning, saa og søgt dømt til at betale Arrestforretningens Omkostninger med 25 Rdl. 4 Mk. 12 Sk., dens Beskrivelse og Ting-læsning med 4 Rdl. 4 Sk. og endelig Processens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse samt Arrestforretningens Op-hævelse med Tillæg af skadesløse Processomkostninger, har imod Søgsmålet erindret, deels at han i sin Tid har fyldstgjort Citanten efter Overenskomst, deels at Bøvefordringen i alt Fald er præsciberet i Medfør af Forordningen af 18de Mai 1825 § 73. Det Første har Citanten benægtet og Indstævnte ikke bevist, og i sidstnævnte Henseende har han uden speciel Modsigelse assereret. at 5 Mar ei ere forløbne siden Indstævnte fik sit Bo ekstraderet.

Indstævnte vil altjaa blive at dømmte efter Paastanden.

Imod Lovgivningen om det stemplede Papir findes ingen Overtrædelse under Sagen begaaet“.

Nr. 1. **Grosserer S. H. Gjørup** (Justitsraad Bungen)

contra

den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad **Blechingberg** paa
Embeds Begne

angaaende Citantens Forpligtelse til at lade et Document stemple og i den Aaledning at betale til Statskassen 2,440 Rdl. m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Febr. 1857: „Citationsfogsmaalet afvises, og betaler Indstævnte, Grosserer S. H. Gjørup, til Justitsraad, Contoirchef N. Wolff og Grosserer Benny Levy i Kost og Læring 10 Rdl. til hver. Imod at erholde det paastævnte den 3die Mai 1847 daterede Beviis udleveret, forshynet med to Stempler af 1ste Klasse Nr. 45, bor Indstævnte til Statskassen betale 2,440 Rdl. med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 20de April 1855 indtil Betaling skeer. I Salair til Kammeradvocaten betaler Indstævnte 30 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Foraauidt nærværende Sag verserer mellem Citanten, Grosserer S. H. Gjørup, eller efter hans nu indtrufne Dod mellem hans Arvinger paa den ene og Statskassen paa den anden Side, vil den indaandede Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde og da navnlig Documentet af 15de Juni 1847, der kun stifter en Forpligtelse for Citanten, ikke kunde gjøre Transport af Documentet af 3die Mai s. A., der hjemler Vedkommende Ret til at fordre de omhandlede Actier leverede, overflodig, være at stadfæste; hvorhos Citantens Arvinger in solidum blive pligtige til den constituerede Kammeradvocat at udrede Sagens Omkostninger for Høiesteret skadesløst, og derunder i Salarium til ham 60 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor, foraauidt paaanket er, ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Høiesteret betale afdøde Grosserer S. H. Gjørups Arvinger, Een for Alle og Alle for Een, til den constituerede Kammeradvocat skadesløst, og der-

under i Salarium til ham 60 Rdl. Saa betale de og til Justitskassen 5 Rdl.

J den indkøbte Doms Præmisser hedder det: „Under 3die Mai 1847 udstedte Justitsraad, Contoirchef N. Wolff, til Grosferer Benny Levy et Beviis saalydende: „Følge vor Overenskomst forpligter jeg mig at levere Dem den første Mai Atten Hundrede Otte og Fyrgetyve 10,000 skriver Ti Tusinde Rigsbankbaler i Nationalbankactier inclusive det paaløbende Udbytte fra den første August Atten Hundrede Sex og Fyrgetyve imod comptant Betaling ved Modtagelsen af Rbd. 18,100 skriver Atten Tusinde og Et Hundrede Rigsbankbaler for ovennævnte Capital af 10,000 Nationalbankactier“, hvilket Beviis in dorso af Levy paategnedes „Benny Levy“ og gjennem Mægler Schiff gik over til Indstævnte, Grosferer S. H. Gjørup, der under 15de Juni 1847 udstedte et Contrabeviis til bemeldte Schiff, hvori han tilstaaer at have affjæbt denne Wolffs ommeldte Beviis, hvorhos det hedder: „Beviset (af 3die Mai 1847) er udstedt til Hr. Benny Levys Ordre og overtager jeg altsaa de af ham i ovennævnte Beviis indgaaede Forpligtelser“.

Dette Contrabeviis blev derefter ved en Paategning af Schiff tiltransporteret Levy, der atter transporterede det til Snekker C. F. Nielsen, der ifølge Finantsministeriets Resolution af 15de Juli 1851 har maattet betale Stempelmulct for samme og den derpaa teguede Transport med 4dobbelst Betaling af Taxten for et Stempel af 1ste Klasse.

Under en Sag, Nielsen anlagde mod Indstævnte Gjørup her ved Retten og som blev paafjæbt den 16de October 1854, fremlagde Gjørup Beviset af 3die Mai 1847, og blev Statskassens Ret i Dommen reserveret med Hensyn til at det var skrevet paa ustemplet Papir saavelsom til den paateguede Blanco-transport, og da Indstævnte ikke har været villig til at efterkomme Finantsministeriets derefter under 6te December f. A. afgivne Resolution angaaende Bevisets Omstempling, søger Kammeradvocaten efter Finantsministeriets Ordre ham under denne Sag tilpligtet at efterkomme Resolutionen, saaledes at Beviset med Hensyn til Hovedforpligtelsen skal forsyues med Stempel af 1ste Klasse Nr. 45 til 122 Rdl. med 10dobbelst Betaling og med Hensyn til Transporten in blanco med samme Stempel med 10dobbelst Betaling, og Indstævnte som Følge deraf derhos paalagt i Anledning af de ommeldte Stemplinger at erlægge ialt det Beløb 2,440 Rdl. med Renter deraf 4 pCt. fra Klagens Dato den 20de April f. A. indtil Betaling skeer samt Sagens skadesløse Omkostninger, hvorunder Salair til Kammeradvocaten.

Indstævnte, der ved Adcitationsstævning af 21de Juli f. A. har indbraget Wolff og Levy under Sagen, har principaliter paaftaaet sig i det Hele frifunden eller at det omhandlede Beviis ifknu bliver at stemple efter 3die Klasse eller ogsaa alene efter en Værdi, lig Coursdifferencen af et halvt Point o: 50 Rdl.,

idet han har henholdt sig hertil ogsaa forsaavidt Transporten angaaer, og paa-
 staaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

Med Hensyn til Hovedsogsmaalet, da har Indstævnte støttet sin Paa-
 stand, hvad selve Beviset af 3die Mai 1847 angaaer, paa at Wolff eller den, der
 senere traadte i hans Sted, Smeder C. F. Nielsen, har betalt 2de Gange
 Stempelmulct for de sig til Beviset knyttende Omsætninger med 4dobbelst Beløb
 af Stempel til 1ste Klasse, men da Kammeradvocaten maa gives Medhold i at
 det ommeldte Beviis er et fra det under 15de Juni s. A. udstedte forskjelligt og
 selvstændigt Document, kan denne Indstævntes Indsigelse ikke tillægges nogen
 Vægt.

Forsaavidt Indstævnte dernæst har villet gjøre gjældenbe, at Beviset præ-
 stationis skulde være at ansee som en Ubleveringsfeddel paa Varer og som saadan
 ikkun kunne fordres affreven paa stemplet Papir efter Forordningen af 3die De-
 cember 1828 § 4 til 3die Klasse, da modsiges dette af Bevisets Indhold, der
 maa antages at angaae en mellem Wolff og Levy sluttet Contract om Kjøb af
 et Antal Actier til en bestemt Priis, og da denne i Beviset angives til
 18,100 Rbl., saa maa denne lægges til Grund ved Bestemmelsen af det stemp-
 lede Papir, der til Beviset skulde afbenyttes.

Naar Indstævnte endelig har formeent, at han overhovedet ikke efter Lov-
 givningen kan drages til Ansvar for et mellem andre Personer oprettet Docu-
 ment, og at der i alt Fald ikke er ført Beviis for hans Brøde, idet han har
 paaberaabt, at Udtrykkene i Forordningen af 3die December 1828 § 44 „Docu-
 mentets Ihændehaver eller Modtager“ maa antages at sigte til den oprindelige
 Modtager og ikke til den, der senere kommer i Besiddelse af et ustemplet, men
 stempelpflichtigt Document, da kan denne Fortolkning af Sen ikke gives Medhold,
 hvorimod Indstævnte, der har modtaget og er vedbleven at være Ihændehaver
 af det ommeldte Beviis, ikke kan undgaae efter den citerede § at staae til Ansvar.

Med Hensyn til den omtvænte Beviis paategnede Transport, da har
 Indstævnte kenægtet, at Paategningen af Navnet „Benny Levy“ skulle kunne be-
 tyde en Transport, ligesom overhovedet at Beviset kunde blive Gjenstand for
 Transport, samt paastaet, at det i alt Fald burde være beviist, at Paategningen
 er saaledes benyttet eller ikke kunde benyttes anderledes, samt endelig, at hvis
 der foreligger en Transport, saa er den stemplet.

Naar imidlertid Beviset af 3die Mai 1847 maa statuere at indeholde
 en imellem Wolff og Levy indgaaet Contract, saa skjønes der Intet at have
 været til Hinder for at Levy kunde transportere den ham i Documentet tilfagte
 Rettighed, og Paategningen, der ikke kunde have anden Betydning, er ogsaa, efter
 hvad der under Sagen er oplyst, hertil bleven benyttet, og Indstævnte vil saa-
 ledes ogsaa med Hensyn til Transporten være at dømme efter Kammeradvoca-
 tens Paastand.

3 Salair til Kammeradvocaten vil Indstævnte have at betale 30 Rbl.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har rigtigthen været forbrugt“.

Nr. 55. Forhenværende Marketender, nu Hofet **Hans Olsen Dråsbjerg** (Ingen)
contra

Snedkermester J. B. Berg (Statsraad Liebenberg)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til som Betaling for et hos Citanten tilgodehavende Beløb at modtage en til denne af en Trediemand udstedt Obligation.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Novbr. 1858: „Naar Citanten, Snedkermester J. B. Berg, efter foregaaende lovlig Dngang inden sit Værneting med sin corporlige Ed bekræfter, at han ikke har indvilget i, som fuld Betaling af de paaftævnte 1,900 Rdl. at modtage en til Indstævnte, Marketender H. Olsen Dråsbjerg, af Kjøberen af Indstævntes tidligere Eiendom Nr. 88 paa Blegdamsveien (18de Blegdam) udstedt Obligation for 1,900 Rdl., hvor den indante af Citanten hos Indstævnte den 2den Januar d. A. iværksatte Arrestforretning, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, og hvor Indstævnte derhos i dette Tilfælde til Citanten betale de paaftævnte 1,900 Rdl. med Renter deraf 4 pCt. p. a. fra den 11te Juni f. A. til den 4de Januar d. A. og derefter 5 pCt. indtil Betaling skeer samt Arrestens Omkostninger skadesløst. Troster Citanten sig derimod ikke til en saadan Ed at aflægge, hvor Indstævnte for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Den ovenfor indhævede af Prøveprocurator Ipsen i hans Indlæg af 14de August d. A. om Indstævnte brugte fornærmelige Udladelse hvor død og magtesløs at være. Prøveprocurator Berggreen forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afvigelse til at foranstalte sit for Indstævnte den 2den August f. A. fremlagte Indlæg affrevet paa behørigt stemplet Papir“.

Højesterets Dom.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde paaanket den i denne Sag assagte Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Dom til Underkjendelse og Forandring, har paaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og da Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse, i Henhold til den af Contracitanten erhvervede og lovligen forkyndte Anticipationsbevilling af 27de Mai d. A., ei har givet Møde, vil efter den derom nedlagte Paa-stand bemeldte Dom være at stadfæste og Hovedcitanten have at tilsvare Contracitanten Processens Omkostninger for Højesteret, der bestemmes til 100 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten med 100 Rdl. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Nr. 228.

Advocat Liebe

contra

Ane Cathrine Lind, Petersens Hustru (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Mai 1859: „Tiltalte Ane Cathrine Lind, Petersens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i eet Aar samt tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Tiltalte Ane Cathrine Lind, Petersens Hustru, der er langt over criminel Lavalder og senest ved nærværende Rets Dom af 27de Februar 1858 er anseet efter Forordningen af 21de August 1829 § 4 cfr. Placaten af 9de October 1833 § 1 for 3die Gang begaaet Betleri med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 6 Maaneder, under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbeviist paany at have gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse, vil hun nu være at ansee efter den førstnævnte Lovbestemmelse for 4de Gang begaaet Betleri med Straf af Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne i eet Aar“.

Nr. 224.

Advocat Liebe

contra

Maximilian Gjerstorff (Defensor Brock)

der tiltales for attenteret Drab.

Kjær Herreds Egtretets Dom af 11te Marts 1859: „Arrestanten Maximilian Gjerstorff bør hensættes til Forbedringshussarbejde i 4 Aar og bør han derhos udrede alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Cancelliraad, Procurator Jensen 5 Rdl. og til Defensor, Proceprocurator Nissen 4 Rdl. Dommen at fuldbyrdes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 26de April 1859: „Herredsstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestretets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiestretet betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Maximilian Gjerstorff tiltales under nærværende Sag for attentet Drab.

Det er under Sagen oplyst, at Arrestanten, der er sødt 1792, i flere Aar havde levet sammen med Fruentimmeret Mariane Stagsted; men da hun i afvigte Aar blev kjed af dette Samliv, efter hendes Forklaring fornemmelig paa Grund af hans Tiltsielighed til Brændeviinsdrik, nødte hun ham til at flytte fra hende, og han opholdt sig derefter, da han ikke kunde faae noget andet Logis, omtrent 14 Dage i et tæt ved Mariane Stagsteds Bolig liggende Huus. Den 12te December f. A. om Eftermiddagen begav han sig herfra — som det maa antages — i en noget af Brændeviin besværet Tilstand ind til hende for at formaae hende til at samtykke i, at de igjen maatte leve sammen; men da hun efter Arrestantens Forklaring — hvilken Mariane Stagsted ikke har turdet modsigge — uagtet han med grædende Taarer bad hende om, at de igjen maatte flytte sammen, og foreholdt hende, at hun havde lovet saavel ham som hans Børn, at hun skulde beholde ham til hans Dødsdag og forpleie ham godt, afviste ham og viste ham Døren samt derhos, som han udtrykker sig, var styg spids imod ham og endogsaa gav sig til at skjælde ham ud, blev han, der efter sin Paastand ikke tidligere havde havt noget Ondt isinde imod hende, saa opbragt, at han, i den Hensigt at dræbe Mariane, tog en Føldekniiv med et circa 3 Tommer langt spids Blad op af sin Lomme, aabnede den og stødte den i hendes Bryst. Det hende derved bibragte Saar blev den paafølgende Nat undersøgt af en Læge, som fandt et Saar paa den venstre Side af Brystet, mellem 3die og

4de Ribbeen, omtrent $1\frac{1}{2}$ Tomme fra Brystbenet; Saaret var 1 Tomme langt og $\frac{1}{3}$ Tomme bredt og compliceret med en meget betydelig og yderst smertefuld Svulst af underløbet Blod i den nederste Halvdeel af den venstre Brystkjertel af omtrent et Gaaseæg's Størrelse, og der var efter Lægens Erklæring Symptomer paa, at et betydeligt Blodkar eller Hjertet selv var i høi Grad læderet og at der var stor Livsfare tilstede, men isørigt kunde Læsionens Bestaffenhed ikke da nærmere bestemmes. Hendes Tilstand var imidlertid den 8de Februar d. A. saaledes forbedret, at hun kunde stilles for Forhør, og efter Districtslægens Erklæring af J. D. vilde den hende tilføiede Læsion efter al Sandsynlighed ikke efterlade sig skadelige Følger for hendes Helbred. Mariane Stagsted har isørigt frasøldet Krav paa Erstatning for de hende tilføiede Smærter og Lidelser og tilgivet Arrestanten.

For det ommeldte Forhold vil Arrestanten — der, foruden at han, medens han var i militair Tjeneste, har været straffet for Desertion og desuden forskjellige Gange er bleven revset for Disciplinairforføelser, er ved Dom af 2den October 1834 for at have understøttet sin nu afdøde Hustrues Betteri anseet med Straf af 4 Dages Fængsel paa Band og Brød, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 14, sidste Membrum, og Straffen findes ved Herredstingsdommen passende bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Hermed endte første ordinaire Saison.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføiede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dommes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenbalste Boghandling (K. Segel). — Trykt hos J. S. Schulk.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 20.

Den 19de August.

1859.

Første extraordinaire Session.

Mandagen den 25de Juli.

Nr. 221.

Statsraad Liebenberg

contra

Johannes Nielsen og Jacob Jacobsen ogsaa kaldet **Bager**
(Defensør Brock),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Byting's Extrarets Dom af 12te Novbr. 1858: „Arrestanten Johannes Nielsen og Tiltalte Jacob Jacobsen med Tilnavnet Bager bør Enhver især henføres til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar. Tiltalte Christian Nielsen Tinglev bør for Actors videre Tiltale og Tiltalte Niels Rasmussen for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Barthoe 8 Rdl., og til Defensorerne, Kammerraad, Procurator Hansen og Procurator Jensen i Skanderborg 6 Rdl. til Enhver af dem, udreder Arrestanten Johannes Nielsen in solidum med Jacob Jacobsen og Christian Nielsen Tinglev, dog at de tvende Sidstnævnte kun udrede Enhver især 1/4. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 4de April 1859: „De Tiltalte Christian Nielsen Tinglev ogsaa kaldet Garder og Niels Christian Rasmussen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til de Arrestanten Johannes Nielsen og Tiltalte Jacob Jacobsen idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stånde. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og begge Defensorerne for Overretten, Procu-

ratorerne Møller, Kühnel og Smith, 10 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Johannes Nielsen, og bør de Tiltalte Jacobsen, Tinglev og Rasmussen in solidum med Arrestanten tilsvare, Jacobsen og Tinglev, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{2}$ og Rasmussen $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom auførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Statsraad Liebenberg og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af Johannes Nielsen, saaledes at Jacob Jacobsen in solidum med ham tilsvarer Halvdelen deraf.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Johannes Nielsen og Tiltalte Jacob Jacobsen ogsaa kaldet Bager for Tyveri.

Arrestanten Johannes Nielsen har vedgaaet, at han, medens han i Aaret 1856 tjente hos Gaardeier Bilstrup af Steenkjærheide, har taget een af Bilstrups VÆnder, af Værdi 3 Mk., idet han slog et Kostestift ind iblandt Andestoffen og saaledes knuste Hovedet paa en And, som han derpaa, — efter hans Forklaring i Forening med en Medtjener, der imidlertid har benægtet dette —, bragte til Horsens til Medtilltalte Rasmussen, hvor de afleverede Anden for at faae den tillavet, men uden at de dog kom til at deeltage i at fortære den eller fik noget for den.

Efter Arrestantens Forklaring har han ligeledes i Forening med den ommeldte Medtjener, — der dog ogsaa har benægtet enhver Deeltagelse i dette Tyveri —, taget tre Høns, af Værdi 2 Mk. Stykket, fra Bilstrup, hvilke Medtjeneren skal have slaaet ihjel med en Stok, hvorefter Arrestanten ifølge Aftale imellem dem bragte Hønsene til N. Chr. Rasmussen, hvor Arrestanten deeltog i at spise dem.

Endelig har Arrestanten vedgaaet, at han en Aften i Begyndelsen af November Maaned 1857 hos Grosferer Wining paa Horsens Veirmølle har, idet VÆnderne gik ind i Andehuset, i Medtilltalte Christian Nissen Tinglevs Paasyn, taget en levende And, som han skjulte under sin Trøie og bragte til den ligeledes medtilltalte Jacob Jacobsen, — der var Medvider i Tyveriet og ved samme Leilighed ogsaa stjal en And —, hos hvem de stjalte VÆnder den følgende Dag bleve fortærede af Arrestanten og de to nævnte Medtilltalte.

For det saaledes af Arrestanten vedgaaede Forhold er han, der ifølge Dom af 8de Februar 1856 har været straffet for Tyveri med Fængsel paa Bånd

og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Underretsdommen rettelig anseet med Straf for anden Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, ligesom den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i eet Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende.

Tiltalte Jacob Jacobsen, der ifølge Dom af 24de December 1851 har været straffet for Bedrageri og Falsk efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 44, 62 og 66 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og i Aaret 1854 for Overtrædelse af et Entholbelsesdecret med 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, har vedgaaet, at han, efterat Arrestanten Nielsen, som anført, paa Horsens Mølle i hans Paasyn havde taget en And, selv den samme Aften ogsaa der tog en And, efterat, — som han har paaftaaet —, Medtaltte Chr. N. Tinglev havde traadt paa den, saa at den skreg, hvilken And han derpaa, ledsaget af sidstnævnte Medtaltte, bragte til sit Hjem, hvor begge Under, som meldt, den følgende Dag bleve fortærede.

For dette Forhold vil Tiltalte Jacob Jacobsen i Medfør af Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 79 være at ansee med Straf som for anden Gang begaaet Tyveri efter den citerede Forordnings § 13, og findes Straffen for ham ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i eet Aar".

Nr. 242.

Statsraad Liebenberg

contra

Thomas Christian Jensen (Defensor Brod),

der tiltales for bedragerisk Forhold samt for at have overtraadt et ham af Politimesteren til Politiprotocollen givet Tilhold.

Borghum Herreds Egtrets Dom af 31te Januar 1859: Arrestanten Thomas Christian Jensen bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Fremdeles bør han betale de af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Silkeborg 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Winther ligeledes 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 16de Mai 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Holm, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Thomas Christian Jensen for bedragerisk Forhold samt for at have overtraadt et ham af Politimesteren til Politiprotocolen givet Tilhold.

I September Maaaned f. A. laante Arrestanten af Gaardmand Ole Christensen, til hvem han havde ladet sig fæste fra 1ste November f. A., et Par saa godt som nye Bammelbeenkæder, idet han foregav, at han blot vilde laane dem en Dagstid for at gjøre en Reise til Hjørring, hvor han angav at have faaet Tilhold om at møde paa Byfogedcontoiret, og lovede at komme tilbage samme Dag for at arbejde en otte Dagestid hos Ole Christensen. Arrestanten kom imidlertid ikke tilbage, hvorimod han har forklaret, at det ommeldte Foregivende var urigtigt, og at han fremkom dermed for lettere at erholde Beenklæderne til laans, ligesom han ogsaa har vedgaaet, at han, da han laante dem, havde besluttet at beholde og opslide dem, og at han ogsaa senere har benyttet dem, indtil han blev anholdt med dem paa. Arrestanten, der udeblev fra den anførte Tjeneste, har nu vel forklaret, at han senere kom paa Tanke om, at et saadant Forhold vilde kunne paadrage ham Tiltale og Straf, og at han derfor i November Maaaned f. A. affendte et Brev, hvori han søgte at stille Ole Christensen tilfreds, idet han lovede Betaling for Beenklæderne enten med Arbejde eller Penge, dog uden at love nogen bestemt Sum; men ligesom det ikke er oplyst, at Arrestanten virkelig har affendt et saadant Brev, hvilket Ole Christensen efter sin Paaastand ikke har modtaget, saaledes vilde heller ikke dette først længere Tid efter, at den ulovlige Handling var begaaet, og af Frygt for Straf fremkomne Tilbud om Erstatning kunne disculpere Arrestanten. Beenklæderne, der ere ansatte til en Værdi af 3 Rdl., da Arrestanten modtog dem, men som i den Tilstand, hvori de foresandtes, da de bragtes tilstede i Retten, ere vurderede til 2 Rdl., ere blevne tilbageleverede til Ole Christensen, og videre Krav paa Erstatning er frasalbet. For det ovenomhandlede Forhold vil Arrestanten, der i Aaret 1854 har været straffet for første Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, og som i Aaret 1855 er dømt for anden Gang begaaet Tyveri og bedragerisk Forhold i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 12, 14 og 41 til 3 Aars Forbedringshuusarbejde, nu i Henhold til den nævnte Forordnings §§ 41 og 79 være at ansee efter denne Forordnings § 15 som for tredje Gang begaaet Tyveri.

Efterat Arrestanten i forrige Aars Sommer var bleven løsladt fra Straffeanstalten, blev der under 25de Juni f. A. til Politiprotocolen givet ham Tilhold om at tage Ophold i hans Hjemstavn Thise Sogn, og at han ikke maatte forlade dette Sogn uden Politiets Tilladelse m. m., hvorhos det blev ham betydet, at han vilde blive tiltalt og straffet, naar han overtraadte disse Tilhold. Arrestanten forlod imidlertid allerede i September Maaaned f. A., som det maa antages uden nogenomhelst lovlig Grund og uden sin Husbonds Vidende eller Politiets Tilladelse, det Sted, hvor han havde erholdt Tjeneste, og med Undtagelse af en Reise paa nogle Dage, har han senere haft Ophold paa forskellige Steder i 2 andre Sogne, tildeels hos et Fruentimmer, med hvem han attraaede Egteskab, indtil han i Slutningen af November Maaaned blev anholdt, uden at

han, som anført, havde tiltraadt sin Tjeneste hos Ole Christensen til 1ste November; ibrigt er det ikke oplyst, at han i den Tid havde betlet, hvorimod han paa flere Steder havde haft noget Arbeide. Den Straf Arrestanten herefter maa antages at have forstyldt for Overtrædelsen af det anførte Tilhold vil imidlertid absorberes af den Straf han er ifalden for det ovenomhandlede af ham ubviste bebragelige Forhold, og som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Forbedringshussarbeide i 4 Aar. Dette Resultat har ogsaa Underrettsdommen, hvorfor denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes vil være at stadfæste“.

Nr. 195.

Statsraad Liebenberg
contra

Jens Rasmussen Stærkinde (Defensor Brock),

der tiltales for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Roeskilde Bytings Extrarets Dom af 3die Febr. 1859: „Tiltalte, Arrestanten Jens Rasmussen Stærkinde af Brordrup, bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, men derimod afholde de ved Sagen foranledigede Omkostninger, hvoriblandt Salair af 5 Rdl. til Actor, Procurator Walloe og 4 Rdl. til Defensor, Procurator Sørensen. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de April 1859: „Arrestanten Jens Rasmussen Stærkinde bør behandles efter allerhøieste Resolution af 3die October 1855. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Kammerraad Nye-gaard og Baastrup, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Jens Rasmussen Stærkinde er under nærværende fra Roeskilde Rigsblads Extraret hertil

indantebe Sag tiftalt for ujhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og ere Sagens Omstændigheder efter de fremkomne Oplysninger følgende:

Efterat Arrestanten om Morgenen den 3die November f. A. havde forladt Møllehusene ved Roeskilbe, hvor han havde logeret om Natten, fandtes en sølvbeslagen Tobakspibe, der havde hængt i Binduet i Kjældersluen, medens Arrestanten samme Morgen havde opholdt sig der, og da der fandtes Mistanke til ham, begav Forpagteren af Gæstgiveriet sammesteds, Hans Jensen, og dennes Stabkarl, Christen Thygesen, sig til Brorstrup, hvor Arrestanten var tagen i Condition. Her nægtebe Arrestanten først at være i Besiddelse af nogen Pibe, men da han gjordes opmærksom paa, at hans Huusbond havde seet en saadan i hans Børge, fremkom han med en Pibe, som Hans Jensen og Christen Thygesen strax gjenkjendte som den fandtebe.

Arrestanten paaftod imidlertid at have kjøbt Piben, idet han dog tilbød uben videre at ville udlevere den, tilføiende, at de kunde give ham nogle Nap og lade ham løbe.

Bemeldte Pibe, der under Sagen er vurderet til 4 Rdl., tilhørte Kjæberkarl paa Postgaardten i Roeskilbe, Peder Pedersen, der havde leveret den til forhenværende Hestehandler Nicolai Knudsen for at besørge den solgt. Sidstnævnte havde derefter for et Raan af 3 Rdl. givet Piben i Pant til Tjenestekarl i Møllehusene, Nasmus Thygesen, og denne havde, da han stod i Begreb med at afreise til Solbæk, leveret sin Broder, ovennævnte Chr. Thygesen, Piben til Opbevaring, og Piben var paa Grund heraf i Chr. Thygesens Besiddelse, da den den 3die November blev stjaalen.

Arrestanten har under Sagen vedgaaet at have været i Besiddelse af Piben fra den 3die November, indtil han anholdtes, og for hans Foregivende om, at han i Roeskilbe, hvorhen han den næste Dag vil have begivet sig umiddelbart fra Møllehusene, har kjøbt Piben af 2be ubekjendte Mandspersoner, som han traf paa Gaden, er ikke blot Intetsomhelst fremkommet, men Forpagter Jensen har endog paaftaaet at have seet, at Arrestanten, da han den nævnte Morgen forlod Møllehusene, ikke gik ad Roeskilbe til, men derimod ad Ringstedveien, der fører til Brorstrup, hvor han skulde tage Tjeneste, hvortil endvidere kommer Arrestantens Forhold og Ytringer ved Anholdelsen, i hvilken Henseende hans Foregivende om, hertil alene at være bleven bevæget ved Frygt for Arrest, skjøndt uskyldig, ikke findes at kunne komme i Betragtning.

Christen Thygesen har med sin Eed bekræftet, at den hos Arrestanten forefundne Pibe er den, som Knudsen havde pantsat til hans Broder, Nasmus Thygesen, og som denne ved sin Afreise havde givet ham i Forvaring, samt at Piben derefter er ham frakommen imod Vidende og Villie, og Pibens Eier, Peder Pedersen, der edeligen har forklaret, at den omhandlede Pibe er ham tilhørende, og at han havde overladt den til Knudsen for at sælges, samt at han ikke senere har havt den i sin Besiddelse eller seet den, sørend den her under Sagen forevisttes ham, har til Beviis for sin Eiendomsret fremstillet 3 Vidner, hvoraf det ene, Peder Olsen, med Eed har bekræftet den ham foreviste Pibes Identitet med en, som han i sin Tid ved Bytte har afhændet til Peder Pedersen, der senere

har sagt ham, at han havde leveret Piben til Knudsen for at sælges; Vidnet Lars Hansen har udsagt, at Piben ganske er af samme Udseende, som en han oftere og i længere Tid har seet i Peder Pedersens Besiddelse, og som han troer, at denne har tilbyttet sig af Peder Olsen, men at han, der ikke har noget særligt Mærke paa Piben, ikke med aldeles Bestemthed tør udsige, at den foreviste Pibe netop er den Peder Pedersen havde; endelig har Vidnet Solberg forklaret, at en Pibe i sin Tid har været solgt ham af fornævnte Nicolai Knudsen, at denne nogen Tid efter kom til ham og meddeelte, at Piben var Peder Pedersens, og at han ikke havde været berettiget til at sælge den, hvorfor Sælgeren paa hans derom gjorte Anmodning fik Piben tilbage, samt at Peder Pedersen, førend dette skete, selv havde været hos Vidnet for at faae Piben, som han paa-stod at være ham tilhørende, og har dette Vidne erkjendt, at den ham i Retten foreviste Pibe er den samme, hvorom han har forklaret. Ogsaa Nicolai Knudsen har under Sagen vedkjendt Piben, som den, han havde modtaget af Peder Pedersen for at sælges, og som han senere har pantsat til Rasmus Thygesen, og Sidsmændene, i hvis Besiddelse Piben er bleven seet af Forpagter Jensen og en i Møllehusene da boende Marktetender Mortensen, hvilke begge af Rasmus Thygesen havde hørt, hvorledes han havde faaet Piben, har gjentjendt den som den Pibe, han havde modtaget af Knudsen og ved sin Afreise fra Møllehusene givet Broderen Christen Thygesen i Forvaring.

Under disse Omstændigheder og naar tillige hensees til, at Peder Pedersen, Nicolai Knudsen og Rasmus Thygesen hver især med Eed have bekræftet, at de ikke have foretaget anden Afhændelse af eller Disposition over Piben, end som forommeldt, skjønnes ikke rettere, end at saavel Peder Pedersens Eiendomsret til Piben, som Christen Thygesens Besiddelse af samme paa den Tid, Tyveriet udøvebes, maa ansees at være tilstrækkelig godtgjort, og det i Lovens 6—17—10, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6 forefrevne indirecte Lyssbeviis findes saaledes at være tilveiebragt imod Arrestanten, hvis foregaaende Levnet tillige i høi Grad taler imod ham. Arrestanten er nemlig tidligere ved Højesterets Dom af 6te Mai 1829 for Indbrudstyveri anseet med Straf af at stryges til Ragen og arbejde i Fæstningen sin Livstid, blev derefter ved Kongelig Resolution af 24de Juli 1839 paa de sædvanlige Vilkaar skænket Friheden, men ved Højesterets Dom af 8de Marts 1841 blev han, som skyldig i attenteret Tyveri forenet med natligt Indbrud, dømt til at behandles efter Resolutionen og saaledes atter henfat til Fæstningsarbejde.

Under 3die October 1855 blev Arrestanten igjen allernaadigst skænket Friheden, blandt andet paa det Vilkaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører større Straf, vilde være at indsætte til Engthuusarbejde paa Livstid.

Da den Straf, Arrestanten for sit Forhold under nærværende Sag kunde have forskyldt efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6 og sammenholdt med de i førstnævnte Forordnings §§ 25 og 80 for Iteration givne Regler, ikke er saa stor, som den Straf, han

efter sidstnævnte allerhøieste Resolution er ifalden, vil han nu være at behandle efter bemeldte Resolution.

Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er frisunden for Actors videre Tiltale, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod den med Hensyn til Actionens Omkostninger. hvis Udrebelse ved bemeldte Dom retteligen er paalagt Arrestanten, og hvis Bestemmelser iøvrigt bifalbes, vil være at stadfæste“.

Tirsdagen den 26de Juli.

Nr. 230.

Statsraad Liebenberg

contra

1) **Hans Peter** eller **Hans Peder Hansen Kjoller** eller **Koefoed** med Tilnavn „**Prindsen**“, 2) **Anders Christian** eller **Christensen** ogsaa kaldet **Kjæmpe** og 3) **Ole Pedersen** (Defensor Brod), der tiltales Nr. 1 for Tyveri og Hæleri, Nr. 2 for Tyveri eller Hæleri og Nr. 3 for Hæleri.

Svancke Kjøbstads Extrarets Dom af 12te April 1859: „Arrestanterne **Hans Peter Hansen Kjoller** eller **Koefod** med Tilnavn „**Prindsen**“ og **Anders Christensen** ogsaa kaldet **Kjæmpe** bør hensejtes til Forbedringshumsarbejde, den Første i fem og den Sidste i eet Aar, og Tiltalte **Ole Pedersen** i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Arrestanterne **Kjoller** og **Kjæmpe** udrede, Een for Begge og Begge for Een, alle af Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor og Defensor, Proveprocurator Møller og Procurator Erichsen, 6 Rdl. til hver, dog at Tiltalte **Ole Pedersen** udreder Omkostningerne for sit Vedkommende, derunder $\frac{1}{3}$ af Actors og Defensors Salairer, in solidum med Arrestanterne. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Tiltalte **Ole Pedersen** kan mod sin vedholdende Benægtelse ikke anses tilstræffelig overbevist at have gjort sig skyldig i det ham paafigtede Hæleri, og han vil derfor være at frifinde, dog efter de mod ham fremkomne Dplysninger kun for Actors videre Tiltale.

Med Hensyn til de Tiltalte **Hans Peter Hansen Kjoller** og **Anders Christian** eller **Christensen** maa det i Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde billiges, at de ere ansæete med Straf, Forstnævnte for tredje Gang begaaet Tyveri i Forening med Hæleri og Sidstnævnte for første Gang begaaet Hæleri, men efter Omstændighederne findes Straffetiden for **Kjoller** at kunne nedsættes til 4 Aar og Straffen

for Christensen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Ole Pedersen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Anders Christian eller Christensen bør henseendes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til den Hans Peter Hansen Kjoller idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at staade, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. Etatsraad Liebenberg og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom i Henseende til de idømte Salairer bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende ifølge Amtets Ordre inden Evaneke Kjøbstads Extraret anlagte Sag actioneres Arresteranterne Hans Peter Hansen Kjoller eller Kvefoed med Lilnavn „Prindsen“ for Tyveri og Hæleri, samt Arresteranten Anders Christensen ogsaa kaldet „Kjæmpe“ for Tyveri eller Hæleri og Tiltalte Ole Pedersen for Hæleri.

Ved egen Tilfåelse i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger er Arresteranten Kjoller overbevist at have engang i Efteraaret 1855 frafjælet Smed Esper Due af Knubster Sogn et til 5 Mk. vurderet Hælsørklæde, der var ophængt ved Døren i Yderstuen til Huset, i hvilket Arresteranten i tilfældig Anledning havde indfundet sig, men som han, da han, efterat have begivet sig bort fra Huset med Ørklædet skjult hos sig, blev indhentet og paafigtet Tyveriet af Bestjaalne, leverede tilbage til denne. Endvidere har Arresteranten tilfået at have gjort sig skyldig i Hæleri saavel med Hensyn til en, efter hvad han har paastaet, af Arresteranten Kjæmpe den 16de November f. A. om Aftenen hos Skræder Espersen i Kvæne Sjøaalet Krakke, hvilken de derefter, ifølge hvad Arresteranten har forklaret, gjemte Natten over i en Busk paa Kirkegaarden ved Rønne, hvorfra Arresteranten den følgende Morgen alene hentede Krakken, som Arresteranterne paa en samme Dag tiltraadt Vandring til Evaneke medtog, for undervejs at sælge den, hvad dog ikke lykkedes — som ogsaa med Hensyn til en Sølvtheeffe, hvilken Arresteranten, efter hvad han har forklaret, vidste var Sjøaalet af Kjæmpe, men som han desuagtet modtog af denne, for dermed at betale nogle Fødemidler, som de i Forening nede hos den under Sagen tiltalte Ole Pedersen, hvem de paa ovennævnte deres Vandring besøgte.

Saavel Krakken af Værbi 4 Rdl. som Sølvtheeffeen, der er vurderet til 1 Rdl., ere komne tilstede og udelivered til de Bestjaalne. Da Arresteranten, der er

langt over criminel Lavaber, blandt Andet ifølge Bornholms Vesterherreds og Nordreherreds Extraretsdomme af 24de December 1845 og 3die November 1846 forhen er straffet for Tyveri samt for attenteret Voldtægt og Tyveri, respective med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, vil han nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 cfr. §§ 22 og 25, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbeide i fem Aar.

Foraauidt Arrestanten Kjøppe, der stadig har benægtet at have forøvet de ham af Arrestanten Kjøller paafigtede Tyverier, actioneres for denne Forbrydelse, er der mod hans vedholdende Benægtelse ikke tilveiebragt Beviis for, at han deri har gjort sig skyldig; derimod vil han ikke kunne undgaae at ansees som skyldig i Hæleri, idet han under sit Ophold i Svaneke den 18de November f. A. maa ansees overbevist at have været i Besiddelse af en til 21 Mt. vurderet Sølvspisekæde, der ifølge Anmeldelse fra Parcellist Hans Christian Ellebye er denne frafsjaalet ved et Ratten mellem den 8de og 9de Juli 1858 hos ham forøvet Indbrud, og med Hensyn til hvilken Skee Eendomsbeviis og Tilhjemlingsseeb ere præsterebe, idet Arrestantens Foregivende om at have kjøbt den Skee, hvoraf han har indrømmet under ovennævnte sit Ophold i Svaneke at have været i Besiddelse, og hvis Identitet med den Ellebye frafsjaalne maa ansees godtgjort, af et ham ubesjendt Fruentimmer i Sommeren 1857, ikke er bestrøket ved noget som helst under Sagen fremkommet Datum.

Arrestanten, der er langt over criminel Lavaber og forhen ifølge Bornholms Vesterherreds Extraretsdom af 23de Januar 1849 for volbeligt Overfald anset med 2 Aars offentlig Arbeide, samt ifølge Rønne Kjøbstads Politivetsdom af 26de Octbr. 1852 for Løsgænger i idømt 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil nu i Medsær af Lovens 6—17—10—11 cfr. Forordningen af 8de Septbr. 1841 § 6 samt i Henshold til Forordningen af 11te April 1840 § 22 være at ansee med en Straf, som efter Omstændighederne findes passende at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar

Spvad angaaer Tiltalte Ole Pedersen, der actioneres for Hæleri, da maae han ansees skyldig i denne Forbrydelse, idet han, som ovenanført, har af Arrestanten Kjøller modtaget en til 1 Rdl. vurderet Sølvtheeskæ i Betaling for nogle af Arrestanterne Kjøller og Kjøppe hos ham i Forening nydte Fødemidler; thi vel har Tiltalte benægtet, at have gjort sig nogen Tanke om, at denne Skee kunde være sjaalet, men ligesom dette staaer i Strid med de Uttringer, Tiltalte har vedgaaet at have brugt, da han, efterat Arrestanterne havde forladt hans Bopæl, foreviste Skeeen for det hos ham sig opholdende Fruentimmer Marthe Marie, saaledes maa det ogsaa ansees godtgjort, at Skeeen havde en saadan Værdi, at denne ikke stod i noget rimeligt Forhold til Prisen paa de af Arrestanterne hos Tiltalte fortærede Fødemidler. Tiltalte, der er født den 6te Januar 1820 og forhen ifølge Bornholms Vesterherreds Extraretsdom af 26de Juli 1845 for Tyveri straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 cfr. § 25, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 27de Juli.

Nr. 233.

Statsraad Salicath

contra

Søren Jensen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for den af ham udviste voldelige Udfærd.

Middelfart Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Marts 1859: „Arrestanten Søren Jensen af Fæno bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar; saa bør han og betale alle af denne Sag, hans Arrest og Dommens Execution lovligen skyldende Omkostninger, derunder Erstatning til Arbeidsmand Peder Olsen af Middelfart 18 Rdl. 1 Mk. 9 Sk., samt i Salairer til Actor, Proveprocurator Schmidt, og Defensor, Procurator Møller, 5 Rdl. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Mai 1859: „Arrestanten Søren Jensen af Fæno bør henfættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne From og Delbanco for Overretten betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Vel maa Tiltalte efter de i den indankede Dom fremstillede factiske Omstændigheder anses overbeviist ved den omhandlede Leilighed at have tilføiet Arbeidsmand Peder Olsen de i Dommen ommeldte Læsjoner i Hovedet, men da der ikke findes nærmere Oplysning om Anledningen til det af Tiltalte saaledes udviste Forhold, findes dette ikke at kunne tilregnes ham som overlagt Vold eller Angreb paa sagesløs Mand, hvorimod han efter Gjerningens Bessaffenhed derfor vil være at anses efter Forordningen af 4de October 1833 § 3 med en Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Foraaavidt Tiltalte endvidere er sigtet for voldeligt Forhold mod en Politibetjent og en Vægter, tiltræder Højesteret i Genhold til de i Dommen anførte Grunde det antagne Resultat, ligesom ogsaa dens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger billiges.

Ihi kjendes for Ret:

Søren Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Lovrigt bør Landøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Salicath og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tilstaite 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Foraauidt Arrestanten Søren Jensen af Føns under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er actioneret for volbelig Udsærd mod Peder Olsen, hvilket Factum har givet Anledning til Sagens Utlæg, skulde dette ifølge de af bemeldte Peder Olsen og forskjellige andre under Sagen afhørte Personer afgivne Forklaringer være foregaaet paa den Maade, at Arrestanten Søndagen den 16de Januar d. A., om Aftenen henimod Kl. 10, har indfundet sig paa Olsens Bopæl, hvor denne var alene tilsiende, og afstrævet Olsen 8 Rdl., som denne var Arrestanten skyldig; men da Olsen erklærede, at han for Tiden ikke kunde betale, blæste Arrestanten Lyset ud, og da Olsen med Lyset vilde begive sig ind til en i samme Huus boende Familie, hvis Keilighed kun er adskilt fra Olsens ved en fælles Forstue, skal Arrestanten med en Kniv, som laae paa Bordet, have tilføiet ham 2de paa hans Baghoved besundne Saar, af hvilke efter den af vedkommende Districtslæge afgivne Erklæring hvert var omtrent $\frac{1}{2}$ Tomme langt; begge vare trængte igjennem Huden, men ei ind til Hjernestallen, og intet af dem var af den Veffassenhed, at de lode befrygte Fæve for den Paagjæbendes Liv eller Helbred.

Ifølge Peder Olsens Forklaring mærkede han vel, at Arrestanten, da Olsen vilde ud for at tænde Lyset, tilsiende ham et Hug i Baghovedet, der smertebe ham, men han vil først, efterat Naboen samt dennes Kone, Stebbatter og endnu en Person havde været inde i hans Stue og jaget Arrestanten, der sad paa en Bænk, bort, og efterat han var gaaet tilsengs, have mærket, at Slaget eller Saarene vare tilsiende ham med et skærende Instrument, og at han blødte, hvilket han først bemærkede, efterat have ligget i nogen Tid i Sengen, hvor han sølte sig svag og besvimebe. Omtrent en Times Tid efter bleve Naboerne af en Person, der havde været ved Olsens Dør og hørt denne jamre sig, underrettede derom og bankede paa den af en af dem tidligere indenfra tilslukkede Dør, og, da den af Olsen var bleven aabnet, fandt de ham liggende paatvers i Sengen og blodig.

Paa Gulvet henlaae en Kniv, som tilhørte Olsen, og som denne, noget før Arrestanten indfandt sig hos ham, havde afbenyttet ved Fortæringen af sin Aftensmad og henlagt paa Bordet.

Arrestanten har vedblivende paastudi den omhandlede Aften at have været saa beruset, at han ikke kan mindes at have været inde hos Peder Olsen, end

fige at have tilføjet denne Saar i Hovedet; hvorimod han nok erindrer, at han den ommeldte Aften har været i Besøg hos dennes Nabo, uden dog at mindes hvad der passerede, ligesom han og dunkelt vil kunne erindre, at Vægterne, som transporterede ham til Raadstuen, indbyrdes talte om, at han skulde have stukket Een med en Kniv eller slaaet Een i Hovedet.

Men ligesom samtlige de Personer, som ved den omhandlede Leilighed ere komne i Berørelse med Arrestanten, have forklaret, at de ikke kunde skjønne, at Arrestanten var beruset i en saadan Grad, som af ham foregivet, idet han baade kunde staae og gaae, saaledes taler ogsaa Arrestantens egen Forklaring, hvorefter han dog vil kunne erindre Noget af det Passerede, imod ham.

Da der nu derhos Intet foreligger, som skulde kunne gjøre det antageligt, at Peder Olsen selv, enten frivilligt eller ved Uagtsomhed, skulde have paadraget sig de nævnte Læsioner, samt da det ikke er oplyst, at nogen Anden har været hos Olsen i Mellemtiden, i hvilken Henseende bemærkes, at Døren, som alt tidligere ansørt, havde været tilsluttet indvendig fra, skjønnes det ikke rettere, end at der maa anses tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har hibragt Peder Olsen de omhandlede Saar, og vil han derfor ikke kunne undgaae Straf.

Foraauidt det fremdeles under Sagen er imputeret Arrestanten, deels at han for et Par Aar siden skulde have udvist Volds mod Politibetjent Petersen, navnlig ved, da denne vilde føre ham bort fra Dagleier Luftbuhl, hos hvem Arrestanten var kommen ind, og hvis Huus han ei vilde forlade, at gribe Politibetjenten voldsomt i Struben, deels at Arrestanten for en 3 a 4 Aar siden en Aften paa Gaden skal have gjort Mobstand mod Vægter Schjødt, da denne opfordrede Arrestanten, der var i Trætte med 2de andre Personer, til at klegive sig bort, og blandt andet iturevet Vægterens Frakke, da har Arrestanten med Hensyn til det førstnævnte Factum foregivet, at han ved den omhandlede Leilighed var saa beruset, at han ikke vidste, hvad han gjorde, og med Hensyn til det sidstomeldte forklaret, at han vel har grebet Vægteren i Brystet, men at det var aldeles tilfældigt, at dennes Frakke blev iturevet. Men, naar navnlig henses til, at det lange Tidsrum, der er forløbet, siden disse Facta passerede, lader befrygte, at Enkeltheberne ved samme paa Grund af de Paagjældendes nødvendigtviis mindre sikkre Erindring ei tilbørligen ere belyste, findes disse Facta ei nu at burde paadrage Arrestanten Straf, idet deels hans Forklaring om at have været beruset ikke tør forkastes, deels hans Indrømmelse af at have grebet Vægter Schjødt i Brystet saameget mindre tør tillægges den sædvanlige Virkning, som det dog sees, at dette Arrestantens Forhold i sin Tid har været bragt til vedkommende Dørvigheds Kundskab, uden at være gjort til Gjenstand for Paataale fra det Offentliges Side.

Hvad angaaer den Straf Arrestanten, der er langt over criminel Ravalder og ei befindes tidligere straffet, vil have incurreret for sit Forhold mod Arbeidsmand Peder Olsen, da maa Overretten vel med Underdommeren være enig i, at Olsen maa betragtes som sagesløs Mand, men paa den anden Side skjønnes

der ikke at foreligge tilstrækkeligt Beviis for, at Læsjonerne ere tilføiede Olsen netop med den i Stuen fundne Kniv, paa hvilken det ikke er oplyst, at Spor af Blod ere fundne, ligesom det i saa Henseende ei heller kan anses afgjørende, at det i Districtslægens Erklæring er udtalt, at Saarene passede til Enden af den i Værelset fundne Kniv.

Da der saaledes ei høves Visshed for, at Arrestanten har afbenyttet et Kledskab, der henhører under de i Forordningen af 4de October 1833 § 4 omhandlede, vil han ei kunne anses efter bemeldte Forordnings § 12, hvorimod hans Forhold vil være at bedømme efter § 9 (sej §§ 3 og 6), og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød.

Ibet den paaankede Dom, hvorved Straffen i Henhold til den nævnte Forordnings §§ 9 og 12 samt tillige § 16 var safsat til 2 Mars Forbedringshuusarbejde, vil være at forandre i Dvereenstemmelse med foransjorte, vil den forøvrigt, da Arrestanten retteligen er tilfunden i Erstatning for Væringstab, Rægehonorar og Medicamenter at betale Peder Olsen 18 Rdl. 1 Mk. 9 St., samt paalagt Actionens Omkostninger, blive at stadsæste“.

Nr. 246.

Statsraad Salicath

contra

Jens Madsen (Defensør Liebenberg),

der tiltales for Brandstiftelse og Uttentat paa samme Forbrydelse.

Bornholm nordre Herreds Egtværets Dom af 1ste Juni 1859: „Arrestanten Jens Madsen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar; saa betaler han i Erstatning til Landets almindelige Brandassurance 1,150 Rdl. og til Bornholms Landbrugeres Forsikringselskab 171 Rdl. 5 Mk. og udreder alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, og dernunder Salair til Actor, Procurator Ipsen 5 Rdl. og til Defensør, Procurator Lund 4 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning at Tiltaltes Forhold ved at have villet formaae en Anden til Ildspaaættelse vil være at anses med Straf efter Analogien af Forordningen af 26de Marts 1841 § 9 sammenholdt med Slutningen af § 13, samt at der ikke foreligger noget Beviis for, at Tiltaltes afdøde Madmoder, som af ham opgivet, har foranlediget og deeltaget i den af ham foretagne Brandstiftelse, billiger Høiesteret

iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde — sam-
mes Resultat, og vil den som Følge heraf være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Sa-
larium til Statsraad Salicath og Statsraad Lieben-
berg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Jens Madsen, der under nærværende Sag ifølge Amtets Ordre af 27de April dette Aar actio-
neres for Brandstiftelse og Attentat paa denne Forbrydelse, har under de over
ham optagne Forhør tilstaaet at have gjort sig skyldig i begge de ham imputerede
Forbrydelser, hvilken Tilstaaelse er stemmende med Sagens Omstændigheder og
med de afhørte Deponenters Forklaringer. Sagens Omstændigheder ere følgende.
Arrestantens Madmøder Mette Marie Sode, Hans Peter Jensens Enke, fremkom
til Arrestanten med Forslag om, at de skulde brænde Gaarden af, og det var
hende, som lagde Planen til, hvorledes dette skulde iværksættes, og som traf de
første Foranstaltninger dertil. Efter den imellem dem truffne Aftale, slog hun
Hul midt oven i Bagerovnen, der var anbragt, hvor Bygningerne vare sammen-
byggede. Leiderne laae lige paa Ovnen, og over samme var ikke noget ordentligt
Loft, og det over Ovnen anbragte Stænge laae saagodtsom paa denne. Efter
den truffne Aftale blev Bagningen fastsat til den 25de Juni 1857, og Arrestanten,
som var underrettet om, at Hullet var slaaet efter Aftalen, fyrede i Ovnen med
Lyng, men han havde faaet den saagodtsom varn, forinden Branden udbrød.
Da Arrestanten nemlig havde været inde i Stuen for at sige til den ælteste
Datter, at hun skulde slaae Brødet op, og han kom tilbage fra hende, saae
han, at Luften slog frem bag Ovnen og havde angrebet Stænget. Han havde da
gjort Allarm og arbejdet med at bjerge Creaturer og Indbo. Gaardens samtlige
Længder nedbrændte, men af Creaturer og Indbo frelstes det Meste. Den ved
Gaardens Brand forarsagede Skade var 1,150 Rdl., og Godtgjørelsen, som
Bornholms Landbrugeres Forsikringselskab har udbetalt Enken, udgjør 171 Rdl.
5 Sk.

Branden udbrød midt paa Formiddagen, da alle Folk vare oppe; Vinde-
n var Vest, og den nærmeste Bygning ved Brandstedet, den 10de Selveiergaard,
ligger 167 Alen vest for samme.

Svovl Attentatet paa Brandstiftelse angaaer, da har Arrestanten tilstaaet,
at han, da han engang tilfældigviis mødte Smed Mogens Peter Møller, har
villet formaa denne til at stikke Ild paa den 9de Selveiergaard, naar den igjen
var opsøet efter Branden. Han havde tilbudt denne Mand 30 Rdl. for at
paatage sig denne Gjerning, som M. P. Møller imidlertid undslog sig for at ud-
føre; og denne Gjerning blev saaledes heller ikke iværksat.

Retten skjønner ikke bedre, end at Arrestantens Virksomhed ved Brandstiftelsen maa henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 25de Marts 1841 §§ 10, 5, 4 og 13. Ved Fastsættelsen af Straffegraden maa komme i Betragtning, at Arrestanten, der er langt over criminel Lavaldet og ikke før har været tiltalt eller straffet, er bleven forledt af sin Madmoder, at Ildbranden efter de stebundne Omstændigheder ikke kunde udbrede sig til andre Bygninger, eller medføre nogen Fare for Menneskeliv, og at Arrestanten, der selv har tilstaaet sin Forbrydelse og viist Anger over samme, har været virksom med at hjerpe, og skjønnes derfor Straffen for denne Brandstiftelse og det ubtalte men ikke fuldbragte Forsæt at bevirke Gaardens Brand, passende at kunne fastsættes til 10 Aars Tugthuusarbejde. Saa vil han og have at udrede i Erstatning til den almindelige Brandassurance 1,150 Rbl. og til Bornholms Landbrugeres Forsikringselskab 171 Rbl. 5 Mk., samt alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger og derunder Salair til Actor Procurator Ipsen 5 Rbl. og til Defensor Procurator Lund 4 Rbl.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedjødte Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indaafede Dommes Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Udendyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gøldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 21—22.

Den 26de August.

1859.

Første extraordinaire Sæssion.

Torsdagen den 28de Juli.

Nr. 182.

Statsraad Liebenberg

contra

1) **Anders Magnusson**, 2) **Nils Edvard Andersson Lundberg**, 3) **dennes Hustru Ane eller Anna Cathrina Meyer**, 4) **Anders Mafesson eller Magesen Andersson**, kaldet **Bie** eller **Spik**, 5) **Nils eller Niels Peter Nilsen**, kaldet **Appelqvist** og 6) **Anders Johanneesson eller Johansen** (Defensør Bungen),

der tiltales, Nr. 1 for Indbrudstyveri, Nr. 2 for Tyveri og Indbrud samt Overtrædelse af et ham i Genhold til Forordningen af 21de August 1829 givet Tilhold, Nr. 3 og 4 for Hæleri, Nr. 5 for Deelagtighed i Indbrudstyveri og Nr. 6 for Deelagtighed i Hæleri samt falsk Forklaring for Retten.

Marhuus Kjøbstads Extrarets Dom af 3die August 1858: „Arrestanterne Nils Edvard Andersson Lundberg, Anders Magnusson og Niels Peter Nilsen bør at henfættes, Forstnævnte til Tugthuusarbejde i 7 Aar, de tvende Sidstnævnte til Forbedringshuusarbejde hver for sig i 6 Aar. De Tiltalte Anders Magesen Andersson med Tilnavn Bie, Lundbergs Hustru Anna Meyer og Skomager Anders Johansen bør at henfættes i Fængsel paa Vand og Brød, de 2de Forstnævnte hver i 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. 3 Erstatning til Meelhandler Peterfen betaler Arrestanten Lundberg in solidum med Tiltalte Andersson Bie 12 Rdl. 3 Mk., ligesom ogsaa Forstnævnte i Forbindelse med Arrestanten Anders Magnusson bør at betale Farver Wiðstoft 150 Rdl. Saa udrede og Arrestanterne Lundberg, Magnusson og

Niels Peter Nilsøn in solidum alle af denne Sag og deres Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammeraad, Procurator Jensen 8 Rdl. og Defensor, Procurator Hee 6 Rdl., jaaledes dog, at de trende ovennævnte Tiltalte in solidum med Arrestanterne hver for sig bor at udrede $\frac{1}{3}$ Deel af Salairerne til Actor og Defensor. Det Idomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt bor Dommen at efterkommes ved Dvirghedens Foranstaltning under Udferd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 7de Marts 1859: „Arrestanterne Anders Magnusøn og Nils Edvard Andersøn Lundberg bor hensættes til Tugthnsarbeide hver i syv Aar, og Arrestanten Nils Peter Nilsøn, kaldet Appelpqvist til Forbedringshuusarbeide i to Aar, hvorhos disse 3 Arrestanter hver især efter ndstaaet Straf ved Politikets Foranstaltning bor bringes ud af Landet. De Tiltalte Anna Cathrina Meyer og Anders Akessøn Andersøn kaldet Spik bor hensættes i Fængsel paa Baud og Brod hver i fem Dage, og Tiltalte Anders Johannessøn i samme Slags Fængsel i tre Gange fem Dage. 3 Erstatning til Jarver Wistoft betale Arrestanterne Magnusøn og Lundberg, Een for Begge og Begge for Een, 150 Rdl., af hvilket Belob Tiltalte Anna Meyer solidariff med dem tilsvares 4 Rdl. 4 Mk. Saa bor og Arrestanten Lundberg i Erstatning til Meelhandler Petersen betale 12 Rdl. 3 Mk. og Tiltalte Akessøn solidariff med ham deeltage i Udredelsen af 2 Rdl. af denne Erstatning. Samtlige Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor ved Underretten 10 Rdl., til Defensor sammesteds 8 Rdl. og til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Kühnell og Neckelmann, 15 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Lundberg, hvorhos Arrestanterne Magnusøn og Nilsøn solidariff med ham og med hinanden indbyrdes deeltage i Udredelsen af $\frac{3}{4}$ af bemeldte Omkostninger, og de Tiltalte Meyer, Akessøn og Johannessøn hver for sig solidariff med Lundberg deeltage i Udredelsen af $\frac{1}{12}$ af samme Omkostninger. Den idomte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Nils Edvard Andersøn Lundberg efter Omstændighederne findes at maatte fastsættes til 8 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Nils Edvard Andersøn Lundberg be-

stemmes til 8 Mar. Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den ved bemeldte Dom med Hensyn til Sagens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag figtes 1) Arrestanten Anders Magnusson for Indbrudstyveri, 2) Arrestanten Nils Evarud Andersson Lundberg for Tyveri og Indbrud samt Overtrædelse af et ham i Hensyn til Forordningen af 21de August 1829 givet Tilhold, 3) Sibsmændenes Hustru, Tiltalte Anna Catharina Meyer for Hæleri, 4) Tiltalte Anders Aagesen Andersen, kaldet Spik, eller — som han i Actionsordren kaldes — Anders Aagesen Andersen med Tilnavnet Vie for Hæleri, 5) Arrestanten Nils Peter Nilsen kaldet Appelqvist for Deelagtighed i Indbrudstyveri og 6) Tiltalte Anders Johannesen for Deelagtighed i Hæleri samt falsk Forklaring for Netten.

1) Arrestanten Anders Magnusson har saavel som Arrestanten N. E. A. Lundberg afgivet Tilstaaelse om, at de Natten mellem den 10de og 11te April 1858 i Forening have begaaet et Tyveri hos Farver Wistoft i Aarhus, og vel have de senere begge tilbageladt deres Tilstaaelse og paastaet at være ved Mishandlinger blevne bevægede til at afgive den, men efter de derom indhente Oplysninger, og da Tilstaaelsen i høi Grad er bekræftet ved Sagens samtlige øvrige Omstændigheder, vil der efter Lovens 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til Tilbagekaldelsen, men de maa begge anses overførte at have begaaet det ommeldte Tyveri, ved hvilket de nærmere Omstændigheder efter Arrestanternes overensstemmende Forklaringer have været følgende:

Efterat Lundberg af den Medtiltalte, Arrestanten Nils Peter Nilsen, der tjente hos Farver Wistoft, havde erfaret, dels at Wistoft skulde have mange Penge og havde dem forvarede i et Skriverbord, dels hvorledes man kunde komme ind i Wistofts Leilighed til det Locale, hvori Skriverbordet stod, traf han den 10de April f. A. Afstale med Magnusson om, at de den paafølgende Nat i Forening skulde udføre Tyveriet, og de begave sig i dette Siemed ved Midnatstid hen til Wistofts Bolig, hvor de efter den Anviisning, N. P. Nilsen havde givet Lundberg, gennem en til Gaden vendende, ikke til Indgang bestemt Kjælderlugt stige ned i Kjælden og igjennem denne ud i Gaarden; men istedetfor efter Nilsens Anviisning herfra at gaae ind i Farveriet, hvortil Døren nu var aflaaet, og hvorfra de igjennem Kjøkkenet og Pigekammeret kunde gennem ulaaede Døre komme ind i den Stue, hvor Skriverbordet stod, og den dertil stødende Boutik, gif de fra Gaarden gennem en ulaaet Dør ind i en Gang, og da de her fandt Døren, der fra Gangen fører ind til Boutikken, aflaaet, vendte de begge samme Vej tilbage og kom saaledes atter ud paa Gaden. Her fik N. Magnusson et Vindue i Stuen aabnet ved at tage fat i det, hvorpaa

han steg ind i det og saaledes kom ind i den Stue, hvor Skriverbordet stod, samt i den dertil stødende Voutif; medens nu Lundberg forblev udenfor, tændte Magnusson et medbragt Lys og brød først med en forefunden Zernalen Pladen paa Dissen i Voutifen løs og fik derved en Skuffe ud, hvori der dog kun fandtes 2 Rdl. 3 Mk.; derefter forsøgte han i længere Tid ved Hjælp af en af Lundberg medbragt Meisel at opbryde Skriverbordet, men da det ikke vilde lykkes ham, opfordrede han tilsidst Lundberg til ogsaa at komme ind; Lundberg yttrede først Betænkeligheder herved, navnlig Frygt for Vægteren, men da Magnusson erklærede, at han ellers vilde stige ud igjen, steg nu ogsaa Lundberg ind ad Vinduet, og da han havde sat sig paa Skriverbordet, lykkedes det strax Magnusson at faae det opbrudt, hvorefter de udtog Vordskuffen, og efterat Lundberg atter var stegen ud af Vinduet, rakte Magnusson ham Skuffen med dens Indhold ud af Vinduet, og fulgte derpaa selv efter. Foruden Meiselen eller det Brækjern, Magnusson benyttede, havde Lundberg medbragt et andet Brækjern eller et Stykke deraf, men dette brugte han ikke, og han har anbragt, at han kun havde medtaget det for i fornødent Fald at bruge det til sit Forsvar.

Med Skuffen, som efter Bestjaalnes Forklaring indeholdt mindst 190 Rdl. i Sølv og Søbler, en Skuemynt, endeel Papirer, en Tommestof og et Haarskabsbaand med Guldblaas, begave Arresteranterne sig først til et affidesliggende Sted, for at dele det Stjaalne, men da noget af Skuffens Indhold, enten af Papirer eller Søbler, blæste bort for dem, toge de Indholdet ud af Skuffen, bortkastede denne — som siden blev funden — og begave sig til Magnussons Hjem, hvor de deelte Pengene omtrent lige, dog vilde Arresteranterne ikke tilsammen have faaet et saa stort Pengebeløb, som Wistoft har opgivet som sig frafsjaalet, men de antage at nogle Femrigsdalersfebler kunne være blæste bort for dem. De øvrige Papirer bleve af Lundberg kastede igjennem en ituslaaet Rude ind i et Huus, hvorfra de, efterat Arresteranterne havde tilstaaet, ere udleverede; Halsbaandet vilde ingen af Arresteranterne have set, og Tommestoffen beholdt, efter Lundbergs Forklaring, Magnusson, men denne har udjagt, at han ikke veed, hvor den er. Bestjaalne, der af de stjaalne Penge har modtaget 19 Specier, som tilligemed Skuemønten ved en Randjagning hos Lundberg fandtes skjult i Skofstenen, har fremdeles paaستاet sig tilkjendt en Erstatning af 150 Rdl., hvilket Beløb Arresteranterne, der intet mod denne Paastand have haft at erindre, vilde have at tilsvare solidarisk.

Arresteranten Anders Magnusson, der ligesom de andre under Sagen tiltalte er svensk af Fødsel, har efter sin Forklaring for Deelagtighed i Mord i Sverrig udstaaet 10 Aars Fængselsstraf, og begav sig efter udstaaet Straf i Februar f. A. til Danmark, hvor han ikke før nu har været tiltalt eller straffet. For det ovenanførte Tyveri, der, idet de Lokaler, hvori Tyveriet blev begaaet, stødte umiddelbart op til et Kammer, hvor en Pige havde Natteleie, henhører under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, vil A. Magnusson være at domme efter denne Lovbestemmelse, og hans Straf findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til 7 Aars Tugthuusarbejde, hvorhos han

i Medfør af Placat af 19de April 1805 efter udstaaet Straf vil være ved Politiets Foranstaltning at føre ud af Landet.

2) Arrestanten Nils Eddvard Andersson maa det, som meldt, anses overført, at han har deltaget med N. Magnusson i Udøvelsen af det ovenomhandlede natlige Indbrudstyveri hos Farver Wiktoft, og han er derhos den af dem, der først har bragt Tyveriet paa Dmtale mellem dem, ligesom han under Gjerningen har været forsynet med et Redskab til at forsvare sig i paa kommende Tilfælde. Endvidere maa det ved hans egen — iøvrigt ligeledes tilbagekalde — Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses godtgjort, at han den 11te Marts f. A. om Eftermiddagen i Meelhandler Peterjens Boutik har stjaalet mindst 12½ Rdl., som vare forvarede i et Etab, hvori der laae Brød, men hvori Arrestanten under et Ophold i Boutikken havde bemærket, at der ogsaa var Penge. Fremdeles har han vedgaaet, at han i Paasken f. A. under et Besøg i Randers i Selskab med Arrestanten Nils Peter Nilsson hemmelig har taget en Studsmaalsbog ud af en anden Svenskers Nils Erenssons Baglomme, og derpaa leveret den til N. P. Nilsson, for at denne kunde fæste sig bort under N. Erenssons Navn for saaledes at komme i Besiddelse af Fæstepenge, hvilket N. P. Nilsson ogsaa gjorde, men uden dog at faae Fæstepenge, idet han endog blev Fæstemanden 3 Mk. skyldig, fordi denne havde staaet ham en Tjeneste, hvorfor Fæstemanden beholdt Studsmaalsbogen. Endelig er han funden i Besiddelse af 3, Boghandler Levin tilhørende Bøger, vurderede ialt til 3 Mk., som han uægter selv at have stjaalet, men dog har vedgaaet at have faaet af en anden Svensker, der tilligemed ham arbejdede hos Levin, og som derved fik Leilighed til at stjæle Bøgerne, hvilke Arrestanten derpaa, vidende om, at de vare stjaaetne, modtog af ham.

Da Arrestanten strax, efter at Tyveriet hos Meelhandler Petersen var begaaet, blev mistænkt deraf, blev han i den Aulebning den 12te Marts f. A. taget i Forhør, men nægtede Gjerningen; ved Forhørets Slutning blev der da til Politiprotocolen givet ham Tilhold om at forstaae sig Arbejde og hver Løvedag Rl. 6 at møde paa Politifammeret for at godtgjøre sit Erhverv, da Undladelse heraf vilde medføre Straf for ham som for Løsgænger, overensstemmende med Forordningen af 21de August 1829. Da Arrestanten nu har vedgaaet, at han ikke har efterkommet dette Tilhold, — som han angiver, fordi det var sagt ham, at han ikke behøvede at efterkomme et saadant Tilhold — maa han herved antages at have paadraget sig Straf for Løsgænger.

Arrestanten kom her til Landet i Juni 1835, og blev derefter ved Overretsdom af 11te Mai 1837 ansat med Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for 1ste Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22. Han vil nu efter det Anførte blive at dømmes dels efter denne Forordnings § 12 2det Membrum, cfr. § 25 in fine, samt § 22 for natligt Indbrudstyveri i beboet Sted og 2den Gang begaaet Hæleri, dels efter Forordningen af 21de August 1829 § 2, for første Gang begaaet Løsgænger, og hans Straf findes passende at kunne bestemmes til 7 Aars Tugthusarbejde; hvorhos han, da han ikke havde opholdt sig her i Landet i 3 Aar, da han begik de ham overførte Tyverier og navnlig Indbrudstyveriet, findes efter udstaaet

Straf at maatte behandles efter Placaten af 19de April 1805. Foruden Erstatningen til Farver Wistoft vil han have at betale 12 Rdl. 3 Mk. i Erstatning til Meelhandler Petersen.

3) Tiltalte Anna Catharina Meyer, Arrestanten Lundbergs Hustru, har forklaret, at hun den 11te April j. A. paa deres Skorsteen fandt et Tremarksstykke og et Genmarksstykke, som hun, Skjendt Lundberg derpaa tilstod Tyveriet hos Wistoft for hende, har forbrugt. Af de øvrige Penge, som Lundberg havde skjult i Skorstenen, vil hun ikke have brugt nogen, men derimod har hun fremdeles vedgaaet, at hun har forbrugt 2 Specier, som hun senere, nemlig efter Lundbergs Anholdelse, fandt paa en Hylde i Kjøkkenet — hvor Lundberg dog ikke har villet erindre at have henlagt dem — og som hun formodede at være af de fra Wistoft sjaalne Penge; hun har derhos vedgaaet, at hun, som det maa antages paa en hende af hendes Mand fra Arresten tilfilleet Opforbring, har villet give det Udseende af, at hun havde laant disse 2 Specier af Tiltalte Anders Johannesen, idet hun har indrømmet, at hun indfandt sig hos denne med Pengene, yttrede at have fundet dem paa Hylben, og at hun nok kunde vide, at det ikke forholdt sig rigtigt hermed, og at hun nu ikke vidste, hvorledes hun skulde forholde sig; hun gav ham dernæst Pengene i Haanden og opfordrede ham til, naar han blev kaldt i Retten, at sige, at hun havde laant dem af ham, hvorhos hun omtalte at ville bringe et Schawl, som han kunde beholde hos sig, for at det kunde hebde, at det var sat i Pant for Pengene, uden at hun dog bragte Schawlet; Anders Johannesen tog ogsaa Pengene i Haanden og leverede hende dem igjen, samt lovede at forklare for Retten, at han havde laant hende Pengene, hvilket han ogsaa gjorde, og selv afgav hun ogsaa først en lignende Forklaring. For sit foransatte Forhold skjønnes Tiltalte Anna Catharina Meyer ikke at kunne undgaae at dømmes som Hælerse, og da hun ikke tidligere heri Landet har været tiltalt eller straffet, vil hun være at dømme for 1ste Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og hendes Straf findes ved Underrettsdommen passende bestemt til 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Derhos vil hun solidariff med de to foregaaende Tiltalte have at tilsvare 4 Rdl. 4 Mk. af den disse idømte Erstatning til Farver Wistoft.

4) Tiltalte Anders Afæsson Andersson, kaldet Spik, har tilstaaet, at han der havde været med Arrestanten Lundberg inde i Meelhandler Petersens Boutik og berejste hos en i samme Huus boende Mand, hvor de nød Spiritus, blev, da de gik bort derfra, af Lundberg underrettet om det omhandlede hos Petersen begaaede Pengetyveri, til hvilket Afæsson dog intet havde mærket, og at han af de sjaalne Penge, hvis Beløb Lundberg dog kun angav til 5 Rdl., modtog 2 Rdl., hvorhos han, efterat han havde været arresteret som mistænkt for at have begaaet Tyveriet, fik Løfte om endnu at faae 3 Mk., hvilke han dog ikke har faaet. For dette Forhold vil denne Tiltalte, der ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at dømme for 1ste Gang begaaet Hæleri, og hans Straf findes ved Underrettsdommen passende bestemt til 5 Dages Fængsel paa

Vand og Brød. Derhos vil han have solidarisk med Lundberg at tilsvare 2 Rdl. af den denne idømte Erstatning til Petersen.

5) Arrestanten Nils Peter Nilsen, kaldet Appelqvist, har vedgaaet, at han, som ovenfor anført, under et Besøg i Randers har af Lundberg modtaget en af denne sjaalen Skudsmaalsbog og ladet sig sætte under det Navn, paa hvilket Skudsmaalsbogen led, for derved at erholde Fæstepenge, men da dette hans Forhold ikke kan ansees indbefattet under Actionsordren, vil han ikke under nærværende Sag kunne dømmes derfor. Dernæst har Arrestanten vedgaaet, at da Lundberg paa Veien til Randers yttrede, at han var forlegen for Penge, og spurgte, om Nilsens Huusbond, Wistoft, havde mange Penge, svarede Nilsen hertil ja, men at han dog ikke vidste, hvormange; Lundberg bad ham derefter at lade ham vide, hvorledes han kunde komme ind i Wistofts Leilighed, hvorefter Nilsen fortalte, at det kunde ske ved at gaae igjennem Kjælberaabningen fra Gaden, gjennem Kjælberen ind i Gaarden, derfra gjennem Farveridøren ind i Farveriet, gjennem dette, Kjøkkenet og Pigernes Værelse ind i Stuen til Gaden ved Siden af Bontikken, hvor Wistoft pleiede at have sine Penge i et Skriverbord; Nilsen omtalte da tillige, at Lundberg maatte være forsigtig for ikke at støde imod med Døren fra Kjøkkenet ind i Pigekammeret, da der tæt ved Døren stod en Slagbænk, hvori den ene Pige havde Natteleie. Efter Nilsens Forklaring omtalte Lundberg ikke, at han selv vilde udføre Tyveriet eller give en Anden Anviisning derpaa, hvorimod han, dog først kagefter, fortalte ham om det af ham hos Meelhandler Petersen begaaede Tyveri, og iøvrigt paastaar Nilsen, at Lundberg ikke fik den anførte Underretning af ham ved at love ham noget som helst, og at han overhovedet ikke troede, at Lundberg, om hvem han da ikke vidste, at han tidligere havde sjaalet, vilde udføre Tyveriet eller paa anden Maade vilde benytte Anviisningen, men at det Hele skete af Dumhed. Det maa nu vel ogsaa antages, at Nilsen ikke iøvrigt har haft nogen Deel i de senere begaaede Tyverier eller har modtaget noget af Udbyttet; men Farver Wistoft har formeent, at Arrestanten kan have handlet saaledes af Forbittrelse over, at Wistoft ikke havde villet give ham nogle Rejsepenge til Randers-Reisen, og der er efter Sagens Oplysninger heller ikke tilstrækkelig Anledning til at statuere, at Arrestanten alene skulde have givet Anviisningen af Dumhed eller i Tanfælsøhed eller ikke skulde have gjort sig Forestilling om, at Lundberg vilde benytte Anviisningen til at begaae Tyveri hos Wistoft, hvilken Forestilling i alt Fald nødvendigviis maatte opstaae hos ham, efterat han havde erfaret, at Lundberg tidligere havde sjaalet, og efterat Lundberg senere havde vist ham en Meisfel, om hvilken han yttrede, at han ansaae den for stiftet til at benyttes ved Tyveriet hos Wistoft, uden at Nilsen derefter foretog noget som helst for at afværge Tyveriet. Arrestanten Nilsen maa saaledes antages med Ræaad Nu at have givet Lundberg Anviisning paa at udføre et Tyveri, som efter den Maade, hvorpaa Tyven skulde skaffe sig Udgang, og da det efter Nilsens egen Vedgaaelse kun kunde udføres om Natten, maatte henhøre under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum. Da imidlertid Tyveriet ikke blev

jorsøgt udført paa den af Nilsen anviste Maade, og han ikke havde givet nogen Anviisning paa den Indstigen gjennem Vinduet, ved hvis Hjælp det virkelig fuldførte Tyveri blev udøvet, findes han ikke at have paadraget sig Strafsansvar for et fuldbudet natligt Indbrudstyveri, men vil alene være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 80 cfr. § 12, 2det Membrum og § 21, og hans Straf findes at kunne bestemmes til 2 Aars Forbebringshuusarbejde, hvorhos Arrestanten, der i October 1857 kom her til Landet, efter udsaaet Straf vil være at behandle efter Placaten af 19de April 1805.

6) Tilstalte Anders Johannesen, der den 5te Mai, efterat Tilstalte Anna Meyer havde tilbagekaldt sin Forklaring om at have laant 2 Specier af ham, blev taget i Forhør, forklarede da, efterat være formænet til Sandhed, og foreholdt det Ansvar, urigtig Forklaring for Retten medfører, at han, efterat Lundberg var bleven arresteret, havde laant dennes Hustru af sine egne Penge 4 Rdl., for hvilke hun vilde pantsætte et Schawl, hvilket han dog ikke modtog, da han syntes, at det var Synd at tage det fra hende; og denne Forklaring erklærede han sig villig til at beedige, endog efterat Formaningstalen ved Eedsafleggelse var oplæst for ham, ligesom han og vedblev sin Forklaring efterat være foreholdt Lundbergs Hustrues Forklaring. Efterat imidlertid Lundbergs Hustru paany var afhørt og havde afgivet en yderligere Forklaring, vedblev han vel først endnu sin afgivne Forklaring, men efter vedholdende at være formænet til Sandhed, afgav han derpaa endnu i samme Forhør en med hendes overeensstemmende Forklaring og tilføiede, at han havde ladet sig forlede til at afgive usandt Forklaring for Retten for at hjælpe Lundberg og Hustru ud af Forlegenheden. Han har derhos senere udtrykkelig vedgaaet, at han ved at modtage og tilbagegive Anna Meyer de to Specier var gaaet ind paa hendes Plan til at give det Ekin af, at han havde laant hende dem, samt at han paa hendes Opfordring havde lovet hende at give en i den Retning urigtig Forklaring for Retten, hvortil han alene havde ladet sig bevæge af Medlidenskab med hende.

Ved sit foranførte Forhold maa denne Tilstalte anses at have paadraget sig Strafsansvar for urigtig Forklaring for Retten, hvorimod han, forsaavidt han isoreveien havde inbladt sig paa Tilstalte Anna Meyers Plan at give det Ekin af, at hun havde laant 4 Rdl. af ham, ikke skjønnes derved at have paadraget sig Straf for Meddeelsaglighed i Hæleri, idet Hensigten hermed nærmest var at give den aftalte urigtige Forklaring et Ekin af Sandhed. Han vil altsaa være at dømmes efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, og idet denne §§ sidste Punctum ikke findes at kunne komme ham tilgode, efterdi han ikke kan siges at have tilbagekaldt den urigtige Forklaring af egen Drivt, findes Straffen for ham, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet, at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Arrestanten Lundberg vil have at tilsvare samtlige Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 10 Rdl., til Defensor sammesteds 8 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten 15 Rdl. til hver; hvorhos Arrestanterne Magnusen og Nilsen solidarisk med ham og med hinanden ind-

byrdes bør deeltage i Udredelsen af $\frac{3}{4}$ af bemeldte Omkostninger, og de andre 3 Tilstalte bør hver for sig solidarisk med Lundberg tilsvare $\frac{1}{2}$ af samme“.

Nr. 219.

Justitsraad Bungen

contra

Marie Kirstine Nielsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te April 1859: „Arrestantinden Marie Kirstine Nielsen bør straffes med Tugthuusarbejde i otte Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Lihme og Maag, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Marie Kirstine Nielsen, der er langt over criminel Lavalber og senest ved Høiesterets Dom af 2den November 1854 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbebringshuusarbejde, under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger er overbedviist at have Søndagen den 13de Februar sidstleden fravendt Freberikke Løitved, Jensens Hustru, et til 3 Rdl. vurderet Schavt, vil hun være at dømmes efter den anførte Forordnings § 16 til Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet den Straf, hun i Medfør af Forordningen af 21de August 1829 § 2 har forskyldt ved at overtræde et hende ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 8de November f. A. givet Tilhold. hvorved det paalagdes hende, der da tog Tjeneste paa Freberiksberg, ufortøvet at melde sig ved Protocollen, naar hun atter maatte vende tilbage hertil Staben, da hun ellers vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, idet hun, uden at melde sig, har taget Ophold her i Staden fra den 1ste Februar sidstleden, indtil hun under nærværende Sag blev anholdt“.

Nr. 243.

Justitsraad Bungeu
contra**Mads Andersen** (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri og bedrageriff Forhold.

Lunde og Skam Herredets Extrarets Dom af 4de Marts 1859: „Arrestanten Mads Andersen af Holme bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salarium til Procurator Knudsen 4 Rdl., og til Procurator, Kasserer Hansen 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Mai 1859: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Alberti og Justitsraad Dahl for Overretten betaler Arrestanten Mads Andersen Holme 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungeu og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Mads Andersen Holme actioneres under nærværende Sag for Tyveri og bedrageriff Forhold.

I førstnævnte Henseende er det ved hans egen Tilstaaelse og det isørigt Fremkomne oplyst, at Arrestanten, der en Nat henimod Slutningen af Januar Maaned d. A. havde faaet Logis hos Forpagter Andersen paa Kjærgaard, har stjaalet 3 Rdl. 1 Mk. i Penge, som han udtog af en Pengepung, som laae i en uafslaaet Skuffe i det Værelse, hvori han havde haft Natteophold, et til 4 Mk. vurderet Tørklæde og en til 1 Mk. 8 Sk. vurderet Krave, der berøede i en i Værelset staaende ulaaet Kiste.

Ligeledes er han overbeviist noget før sidste Junt at have frastjaalet Gaardmand Hans Larsen i Grindløse, hos hvem han dengang logerede, et Par til 4 Rdl. vurderede Beenklæder og et til 1 Mk. 8 Sk. vurderet Tørklæde, hvilke Ting han udtog af et Skab, hvortil Døren stod paa Klem.

I sidstnævnte Henseende har Arrestanten paadraget sig Strafaufvar ved til eget Brug at have anvendt 1 Rdl. 3 Mk. af 2 Rdl. 1 Mk., som han havde modtaget til Anvendelse i nogle Forretninger, som han havde paataget sig for

Huusmand Anders Jørgensen i Lumby og den ham tjenende Maren Jørgensbatter.

Foraauidt hans Forhold med at paatage sig disse Commissioner og med ikke at udføre dem imputeres ham, er der derimod ikke tilveiebragt saadanne Oplysninger, at det imod hans Benægtelse kan anses ham overbevist, dermed at have forbundet nogen svigagtig Hensigt.

Det samme findes at maatte statuere, foraauidt det imputeres ham at være bortgaaet fra Værtshuusholter Christiansens Huus i Odense uden at betale, hvad han sammesteds havde fortæret.

Arrestanten er født den 23de Juli 1825 og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 17de Mai 1853 ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ligesom han ved Høiesterets Dom af 1ste November 1854 er efter samme Forordnings § 50 idømt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Arrestanten vil nu være at ansæe efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 cfr. §§ 44 og 79, og da den ved Runde og Stam Herreders Extrarets Dom af 4de Marts d. A. valgte Straf af 18 Maaneders Forbedringshuusarbeide findes passende, ligesom Dommens øvrige Bestemmelser billiges, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste“.

Fredagen den 29de Juli.

Nr. 231.

Justitsraad Vinzen

contra

Charles Martin alias Rhodes (Defensor Salicath),

der tiltales for Arbeidsforømmelse.

Christiansteds Politirets Dom af 11te Marts 1859: „Indklagede Charles Rhodes bør hensættes til Tvangsarbeide i tredjindstyve Dage. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 16de April 1859: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Arrestanten Charles Rhodes betaler samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne og navnlig med Hensyn til den af Tiltalte udholdte Arrest findes at kunne fastsættes til 24 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 24 Dage. I Salarium til Justitsraad Bunken og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tilstalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Charles Rhobes, der under nærværende Sag sigtes af sin Arbejdsherre, Planter Mac Adam, for Arbejdsforømmelse, har indbrømmet, ikke at have været til Arbejde 2 Mandage og derefter en heel Uge. Da de Undskyldninger, han har anført for saadan Forømmelse, deels ere intetsigende, deels ikke af ham nærmere oplyste at være rigtige, og da hans Paastub om Sygdom ifølge Arbejdsreglementets § 18 ikke kan komme ham tilgode, eftersom han deels har indbrømmet at have forladt Plantagen, deels af Politiet er antruffet paa Landeveien, er han i Henhold til bemeldte Reglemens § 15, sidste Paragraph, ved Christiansteds Politirets Dom af 11te f. M. rettelig anseet med Straf, og skjønnes denne med Henjyn til de af Arrestanten tidligere begaaede Overtrædelser af samme Bestaffenhed passende bestemt til Tvangsarbejde i 60 Dage, hvorhos han bør tilpligtes at betale Sagens Omkostninger“.

Nr. 215.

Statsraad Salicath

contra

Heinrich Hesse (Defensor Bunken),

der tiltales for Lyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te April 1859: „Arrestanten Heinrich Hesse bør straffes med Dugthuusarbejde i 8 Aar, samt betale i Erstatning til Landgreve Wilhelm af Hessen 580 Rdl., saa bør han og ndrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prøveprocurator Lindhard og Procurator Meyer, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms løblige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Aldfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanten Heinrich Hesse, der er langt over criminel Lavalber og ved denne Rets Dom af 15de Februar 1848 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 8 med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, er under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Sommeren 1854 frastjaalet Landgreve Wilhelm af Hessen 561 Rdl., hvilket Tyveri han udførte paa den Maade, at han en Aften mellem Kl. 8 og 9, i det Siemed at forsøve Tyveri, sneg sig ind i Haven til det af Landgreven med Gemalinde, der er en Fæster til den nu regjerende Konge, beboede og paa Amalienborg-Plads her i Staden liggende Palais og, efterat han der havde ligget skjult under nogle Buske til Kl. omtrent 11, da han antog, at alle Beboerne vare gaaede tilfjæds, gik ind i Stueetagen gennem en fra Haven førende Dør, som han ved at stikke Haanden ind igjennem en ituslaaet Klude, aabnede ved Hjælp af den indvendigt sidende Nøgle, hvorpaa han i et i Stueetagen beliggende Værelse, som han aabnede med en i Døren til et andet Værelse sidende Nøgle, og som staaer i Forbindelse med flere da afbenyttede Soveværelser, opbrød et Skrivebord og et Jernsfrin og borttog Pengene, samt at have i afvigte October Maaned paa samme Palais frastjaalet Landgreven 2 Sølv-Cigarfontæler samt et Pibehoved med tilhørende Nør og Sølvfæde, ialt af Værdi 31 Rdl.

For de af Arrestanten saaledes forsøvede Tyverier vil han nu være at dømme efter den ovennævnte Forordnings § 14 cfr. § 8 og § 12, 2det Membrum, til Tugthuusarbeide efter Omstændighederne i 8 Aar, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Bestjaalene 580 Rdl., og at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagførere med 6 Rdl. til hver“.

Nr. 220

Statsraad Salicath

contra

Peter Christian Gjøssel eller **Gjessel** (Defensor Liebe),

der tiltales for Løsgængereri samt for at have forvansket Effecter, som af Fattigvæsenet vare ham antroede.

Storeheddinge Kjøbstads Politirets Dom af 14de Febr. 1859: „Tilfalte, Kludehandler Anders Pedersen bor for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten, Bagersvend Peter Christian Gjøssel, bor henfættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar; saa bør han og betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de April 1859: „For Tiltalte, Kludefræmmer Anders Pedersens Bedkommende, afvises Sagen. Isvrigt bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Proveprocurator Heinrichsen

og Procurator Nyholm, betaler Arrestanten Peter Christian Gjøssel eller Gjesfel, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Peter Christian Gjøssels Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Storeheddinge Kjøbstads Politivet indankede Sag, tiltales Arrestanten Peter Christian Gjøssel eller Gjesfel for Løsgængereri samt for at have forvansket Ejecter, som af Fattigvæsenet vare ham anbefoede.

Efterat Arrestanten, der tidligere oftere har været straffet for Løsgængereri og Betleri, jenseft ved Højesterets Dom af 31te Mai 1855 som for 5te Gang begaaet Betleri med 2 Aars Forbedringshuusarbejde, havde udstaaet en ham ved Kjøbenhavn's Amts nordre Birks Politivets Dom af 16de August f. A., for at være afvegen fra den ham i hans Vandrebog forefrevne Reiseroute idømt Straf af 4 Dages Fængsel paa Band og Brøb, og derefter var hjemsendt til Storeheddinge, hvor han fra tidligere Tid havde været under Fattigvæsenets Forsørgelse, blev der den 3die September f. A. til Politiprotocolen givet ham et Tilhold, hvorved det, i Genhold til Forordningen af 21de August 1829, blev paalagt ham at søge lovligt Erhverv og i det Hele at rette sig efter den Anviisning og de Forfrifter, som Fattigvæsenet maatte give ham, ligesom han — som det heder — blev betydet de Følger, det vilde medføre for ham, hvis han ikke i Et og Alt holdt sig Tilholdet efterrettelig.

Arrestanten har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det øvrigt Oplyste, at han, der den 22de Januar d. A. af Fattigvæsenet blev anviist Arbejde hos Garvermester Thaarup, hos hvem der ogsaa tidligere af Fattigvæsenet havde været anviist ham Arbejde, med Betydning, ikke at forlade dette Arbejde uden Fattigcommissionens Tilladelse, ikke har efterkommet denne Anviisning, idet han nemlig aldeles ikke indsendt sig hos bemeldte Thaarup, men drev om uden at forrette noget som helst Arbejde, næsten uafbrudt i beruset Tilstand, indtil han den 29de f. M. blev anholdt.

Da Arrestanten saaledes maa ansees tilstrækkeligen overført modtvilligen at have overtraadt det ovennævnte ham i Genhold til Forordningen af 21de August 1829 givne Tilhold, vil han herfor være at ansee med Straf som for Løsgængereri, hvilken Straf derhos paa Grund af de tidligere Domme, vil være at bestemme som for 5te Gang begaaet Løsgængereri efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 cfr. § 8.

Dette Refutat har ogsaa Politiretsdommen, der passende har bestemt Straffen til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, ved hvilken Straf det derhos retteligen er antaget, at den Straf, Arrestanten endvidere har forskyldt efter Placaten af 14de December 1810 §§ 21 og 22 cfr. Placaten af 19de December 1832, for til Tilstatte, Kludekrammer Anders Pedersen, at have afhændet 2 Ham af Fattigvæsenet leverede, til 4 Mk. vurberebe, Par Vagner, maa anses absorberet.

Efter det Anførte vil Politiretsdommen, der ligeledes rettelig har paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger for sit Vedkommebe, være at stadfæste".

Nr. 241.

Statsraad Salicath
contra

Søren Petersen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for ulovlig Dngang med Hittogods.

Criminal- og Politiretens Dom af 24de Mai 1859: „Arrestanten Søren Petersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i to Aar, samt udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Levinson, 6 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste med Tilføiende, at den subsidiaire Defensor, Procurator Nygaard, tillægges i Salarium 2 Rdl.

Chi kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at istande, dog at Tilstatte endvidere til Procurator Nygaard bør udrede et Salarium af 2 Rdl. Saa betaler han og til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Arrestanten Søren Petersen, der er langt over criminel Lavaldet og ved denne Rets Dom af 19de September 1854 ansæt i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 79, cfr. § 58, som for anden Gang begaaet Hæleri efter sammes § 22 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, er under nærværende imod ham for Tyveri eller ialtsald ulovlig Dngang med Hittogods anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplysle bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have Sondagen den 19de

December f. A., efterat der Dagen forud havde været Ild i Eiendommen Nr. 73 paa Vestervbro, hvilken imidlertid nu forsaavidt var slukket, at det kun brændte i Grunden, uden at der længere kunde være Fare for Ildens videre Udbredelse, fra den til nærliggende Eiendom hørende Have, i hvilken han havde begivet sig ind i et Grinde, tilegnet sig et der hensiggende, til 15 Rdl. vurderet Par Beenklæder, der tilhørte Gæstgiver Ole Clausen, af hvem de, efterat Brandfaren var forbi, vare ophængte paa et Værelse i Eiendommen, uden at det er oplyst, paa hvilken Maade de derfra ere bleve henkastede paa det Sted, hvor Arrestanten vil have fundet dem.

Da det af Arrestanten saaledes udviste Forhold ifølge de tilveiebragte Oplysninger ikke kan henføres under Bestemmelserne i den ovennævnte Forordnings § 11, men maa være at ansee som ulovlig Dngang med Hittegods, vil han i Medfør af samme Forordnings § 79, cfr. § 58, være at dømmes som for 3die Gang begaaet Hæleri, og Straffen efter § 22 at bestemme efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagsførere med 6 Rdl. til hver".

Nr. 211.

Statsraad Salicath

contra

Ludvig Jensen Sæmark (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de April 1859: „Arrestanten Ludvig Jensen Sæmark bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2½ Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Behr og Kraft, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Ludvig Jensen Sæmark, der er født den 10de Januar 1839 og forhen ved denne Rets Dom af 31te October 1857 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviist at have gjort sig

skyldig, deels i Lyveri, idet han har frastjålet Caroline Andrea Voeg en til 5 Rdl. vurderet Raabe, hvilket Lyveri han forøvede paa den Maade, at han den 21de Februar d. A. begav sig op i Eiendommen Nr. 203 i Stormgaden, og efterat være krøben imellem Trappegelaenderet uden om en til Postgangen førende Stakitdør, brækkede Hængelaafen fra et beværende Kammer og borttog derpaa Raaben fra dette, deels i Vebageri, idet han, der Søndagen den 12te December f. A. fulgte Styrmand Andreas Wilhelm Theodor Larsen, som var i en meget beruset Tilstand, hjem og ikke kunde faae ham ind i den af ham beboede Leilighed, men maatte lade ham ligge paa Gangen udenfor, har, efterat have taget et til 40 Rdl. vurderet Uhr fra Larsen, i det Siemed at forhindre det fra at blive stjålet, senere bestemt sig til at beholde det, af hvitten Grund han undlod at tilbagelevere det til Larsen. Arrestanten vil saaledes nu for det af ham ubviste Forhold være at ansee efter den ovennævnte Forordnings § 25 cfr. § 79 som for 2den Gang begaaet Hæleri, og Straffen efter § 22 cfr. § 12 1ste Membrum og § 43 at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 2½ Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagsførere 6 Rdl. til hver.

Løverdagen den 30te Juli.

Nr. 240.

Advocat Liebe
contra

Johannes af Plantagen Beeftonhill (Defensor Brock), der tiltales for modvilligen at have afholdt sig fra at opfylde sin Arbeidsforpligtelse.

Christiansteds Politirets Dom af 29de Marts 1859: „Tiltalte Johannes bør hensættes til Dvangsarbejde i Tredstundstyve Dage. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 23de April 1859: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Arrestanten Johannes af Beeftonhill, udreder samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Arrestanten Johannes af Beestonhill, der har indgaaet Contract om, at arbejde paa bemeldte Plantage indtil October næstkommende, er for Misligholdelse af denne Contract ved Politiretsdomme af 17de Januar og 11te Februar d. A. anseet med Straf af respective 8 Dages simpelt Fængsel og Tvangsarbejde i 36 Dage, samt efter udsaaet Straf hvergang og sidste Gang den 24de Marts givet Tilhold til Politiprotocollen, om nu at begive sig til Beestonhill, og der forrette sit Arbejde, hvilket han da og erklærede at ville gjøre.

Iffedestomindre blev det nogle Dage efter oplyst, at han istedetfor at indfinde sig til Arbejde paa bemeldte Plantage, har søgt Arbejde paa en anden Plantage, hvorhos han, efter igjen at være anholdt, gjentagende har erklæret, at han ikke vilde arbejde paa Beestonhill.

Da Arrestanten saaledes modvilligen har afholdt sig fra at opfylde sin Arbejdsforpligtelse, maa det i Henhold til Arbejdsreglementets § 15 sidste Passus billiges, at han ved Christiansteds Politirets Dom af 29de f. M. paany er anseet med Straf, og findes denne, der er bestemt til Tvangsarbejde i 60 Dage, efter Omstændighederne ikke at burde nedfattes. Politiretsdommen vil derfor være at stadfæste, dog at Arrestanten tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger“.

Nr. 262.

Advocat Brock

contra

Wilhelm Julius Andersen (Defensør Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 21de Juni 1859: „Arrestanten Wilhelm Julius Andersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensør, Procecurator Nygaard og Procuroator Borup, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Arrestanten Wilhelm Julius Andersen, der er født den 1ste Januar 1836 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Op-

lysninger, overbevist at have Løverbagen den 16de April d. A. i Middagstiden, fraskjaaet Arbeidsmand Hans Nielsen en til 18 Rdl. vurderet Frakke med et berisværende Cigarfonteral af Vardi 4 Mk., og Cand. phil. Stephen Finneemann Jørgensen en til 2 Mk. vurderet Ring, hvilke Tyverier han forøvede paa den Maade, at han, efterat have begivet sig op i Eiendommen Nr. 6. i Nybrogade, aabnede ved Hjælp af en medbragt Nøgle, Døren til de af de Besjaaene beboede Værelser, hvorfra han borttog de nævnte Gjenstande.

For dette Forhold vil Arrestanten være at domme efter Forordningen af 11te April 1810 § 12 1ste Membrum, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til de befalede Sagsførere 5 Rdl. til hver".

Nr. 254.

Advocat Brock
contra

Anders Johan Larsen og Niels Olsson (Defensor Liebe),
der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Nr. 2 for Medvirksomhed i denne Forbrydelse samt Hæleri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Cytrarets Dom af 26de April 1859: „Arrestanten Anders Johan Larsen og Tiltalte Niels Olsson bør hensesættes til Forbedringshumsarbejde, den Første i sex Aar og den Sidste i to Aar. Tiltalte Johanne Andersdatter bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brod i 2 Gange 5 Dage. Samtlige af Actionen flydende Omkostninger have Arrestanten og de Tiltalte at udrede in solidum, derunder Salair til Aetor, Procurator Meldola, og Defensor, Procurator Eltong, 8 Rdl. til den Første og 6 Rdl. til den Sidste. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juni 1859: „Birketingsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Salairerne til Aetor og Defensor, Procuratorerne Meldola og Eltong, fastsættes til resp. 5 Rdl. og 4 Rdl. 3 Salair til Aetor og Defensor ved Overretten, Proceprocurator Ibsen og Procurator Nyholm, betale Arrestanten Anders Johan Larsen og Tiltalte Niels Olsson, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjenedes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock

og Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Gen for Begge og Begge for Gen, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Kjøbenhavn Amts søndre Birk paadømte Sag er Arrestanten Anders Johan Larsen og Tiltalte Fisser Niels Olsson af Hvidovre Mark ved egen Tilstaaelse og de øvrige oplyste Omstændigheder overbeviste at have gjort sig skyldige, den første i simpelt Tyveri og Indbrudstyveri, og den sidste i Medvirkning til Indbrudstyveri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Midt i Marts d. A. frafjal Arrestanten sin daværende Husbond Gaardbestyrer Christen Pedersen af Avedøre Mark, 2 Pbd. og 11 Pd. Timotheifro, hvilket han borttog fra Løen, hvor han for Husbonden havde rensset det, hældede det i nogle Muleposer og derfra om Natten i en Sæk, han i denne Hensigt havde tilvænt sig. Sækken er vurderet til 3 Mk. og frøet til 4 Rdl.

Efterat Arrestanten den 18de j. M. havde forladt bemeldte sin Husbonds Tjeneste, begav han sig til Tiltalte, Fisser Niels Olsson paa Hvidovre Mark, hvem han meddeelte, at han havde ifinde at tage Klæst fra Christen Pedersen, og saante til dette Brug en Sæk af Tiltalte. Det blev derefter aftalt at, naar Arrestanten havde bemægtiget sig Klæstet, skulde det bringes til Tiltaltes Bopæl om Natten. Genimod Midnat kom Arrestanten til Christen Pedersens Gaard og gik strax til Kjælderen, der er i samme Bygning som Beboelsesleiligheden, og hvori Arrestanten vidste, at der opbevaredes Klæst.

Efter Arrestantens Forklaring aabnede han Vinduet uden synderlig Ansirængelse, idet nemlig en Kant af samme stod saa langt frem, at han med Hænderne kunde tage fat derpaa og rykke det op.

Arrestanten steg nu ned i Kjælderen, satte sig i Bestidelse af noget i en Tønde værende Klæst og begav sig dermed til Tiltaltes Huns. Tiltalte stod op af sin Seng, modtog Klæstet og nedgravede det paa forskjellige Steder under noget fra Havet opfyldt Tang, hvor det senere blev fundet, og befandtes det at veie 4 Pbd. og 13 Pd., af Værdi 3 Rdl. pr. Pbd.

Arrestanten og Tiltalte, som begge ere over criminel Lovatfer, bestuodes ei forhen tiltalte eller straffede her i Landet.

Det maa herefter billiges, at Arrestanten i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 12 2det Membrum, er ifunden Straf af 6 Aars Forvedringshuusarbejde.

Pigeledes maa det billiges, at Tiltalte er ifunden Straf efter samme §, sammenholdt med § 21, men kun efter § 12, 1ste Membrum, idet han nemlig vel, efter hvad under Sagen er oplyst, var viden om, at Arrestanten agtede at begaa Tyveri ved at stige ind ad et Vindue, men ikke, om den Kjælder, hvortil Vinduet førte, befandtes i samme Bygning som Beboelsesleiligheden eller muligen var i en særskilt Bygning uden al Forbindelse med Beboelsesleiligheden,

og findes Straffen for denne Tiltalte passende bestemt til 2 Aars Forbedrings-
huusarbeide.

At Actionens Omkostninger ved Virkeringsdommen ere paalagte de Tiltalte
in solidum, bifaldes; men findes Salairerne til Actor og Defensor at burde
nedsættes til respective 5 Rdl. og 4 Rdl.

Med denne Forandring vil bemeldte Dom, saavidt paaanket er — idet
nemlig Dommen for en tredie, ved Underretten dømt, Persons Vedkommende ei
er appelleret — være at stadfæste“.

Nr. 56. **Indenrigsministeriet** paa Statskassens Begue (Blechingsberg)
contra

Geheimeconferentsraad **F. W. Treschow** (Selv),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til i Auleduing af et af ham under
3die October 1854 udstedt Skjøde, ved hvilket han til sin Son, Kammer-
herre Frederik Wilhelm Treschow, har afhændet Hovedgaarden Brahes-
borg og underliggende Eiendomme m. m., at tilsvare Statskassen Stem-
pelgebyhr efter Forordningen af 3die December 1828 § 2 og at erlægge
 $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift ifølge Forordningen af 8de Februar 1810, begge Dele
af Forskjellen imellem den i det fornævnte Skjøde anførte Kjøbesum
100,000 Rdl., og den Værdi, hvortil de deri omhandlede Eiendomme
med Alt, hvad der er medfulgt dem, ved en af uvillige inden Retten
udmeldte Mænd paa Indstævntes Befostning optagen Lagationsforretning
maatte blive ansatte m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de April 1858:
„Indstævnte, Geheimeconferentsraad F. W. Treschow, Storkors af Danne-
brog pp., bor for Citanten, den constituerede Kammeradvocats Tiltale i
denne Sag fri at være“.

Højesterets Dom.

Ligejom der ikke, imod Indstævntes Benægtelse, er Grund til at
antage, at han ved Overdragelsen af Hovedgaarden Brahesborg og
underliggende Eiendomme m. v. til sin Son, nuværende Kammerherre
F. W. Treschow, har betinget sig eller erholdt nogen større Kjøbesum,
end den i Skjødet af 3die October 1854 fastsatte, 100,000 Rdl., saaledes
findes den skete Overdragelse, naaget Indstævnte har erkjendt, at Værdien
af det Solgte, ansat efter de i Handel og Vandel gængse Priser, med
et ikke ubetydeligt Beløb overstiger hin Sum, ikke, naar hensees til
Kjøbesummens Størrelse, og hvad Indstævnte har anført om Auleduin-

gen til, at den er fassat saaledes, som flest er, at kunne betragtes som en partiel Gave, men maa i sit hele Omfang være at ansee som et Salg; og da i dette Tilfælde Lovgivningen ved Beregningen af Taxten for det stemplede Papir og af Halvprocentafgiften ikke har lagt den solgte Gjenstands virkelige Værdi men den betingede Kjøbesum til Grund, see Forordningen af 3die December 1828 § 17 og Forordningen af 8de Februar 1810 § 2 Litr. a, uden at det herved kan komme i Betragtning, at disse Forordninger med Hensyn til andre Forhold, navnlig Gaver og Mageffikter, have gjort hin Værdi til Basis for Beregningen, maa det billiges, at den indankede Dom har frifundet Indstævnte.

Bemeldte Dom, der af de deri anførte Grunde retteligen har undladt at give Bestemmelse angaaende Udredelsen af Processens Omkostninger, vil selvfølgelig være at stadfæste, og bliver der, efter den for Høiesteret brugte Procedure, eiheller Spørgsmaal om disse Omkostninger her for Retten.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Indstævnte, Geheimeconferentsraad F. W. Trefchow, Storkors af Dannebrog pp., som i et til sin Søn, nuværende Kammerherre Frederik Wilhelm Trefchow, den 3die October 1854 udstedt Skjøde har afhændet Hovebgaarden Brahesborg og underliggende Eiendomme m. m. for en Kjøbesum af 100,000 Rdl., der antages at være betydeligt under det Afhændedes virkelige Værdi, er under nærværende, ifølge Indenrigsministeriets Resolution anlagte Sag af Citanten, den constituerede Kammeradvocat, paastaat tilpligtet til Statskassen at svare Stempelgebyr efter Forordningen af 3die December 1828 § 2 og at erlægge $\frac{1}{2}$ pCt Afgift ifølge Forordningen af 8de Februar 1810, begge Dels af Forstjellen imellem den i Skjødet anførte Kjøbesum og den Værdi, hvortil de deri omhandlede Eiendomme, tilligemed Alt hvad der er medfulgt dem, ved en af uvillige, inden Retten udmeldte Mænd paa Indstævntes Beføjning optagen Taxationsforening maatte blive ansatte, saa og at udrede Rente 5 pCt. aarlig af ovennævnte Forstjel fra Stævningens Dato den 18de Januar d. A. samt Sagens stadesløse Omkostninger.

Indstævnte har paastaat sig frifunden for Citantens Tiltale, og denne Paastand vil blive at tage til Følge. Ihi vel indrømmer Indstævnte, at Brahesborg ansat til en Værdi af den i Handel og Vandel gængse, med et ikke

ubetydeligt Belsb vilde have oversteget en Sum af 100,000 Rdl., og Netten maa ogsaa med Citanten være enig i, at det har været Lovgiverens Villie ved den igjennem Stempelgebyr og $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften stedfindende Bestatning af Overdragelse af faste Eiendomme at lægge Eiendommens virkelige Værdi i Handel og Wandel til Grund for Stattens Størrelse.

Men naar Lovgiveren selv har foreskrevet, hvortledes de overdragne Eiendommens Værdi, hvoraf Skatterne blive at beregne, skal findes, maa denne Forskrift ligeaa vel efterkommes, som ethvert andet Lovbud. Nu have Forordningen af 3die December 1828 § 17 og Forordningen af 8de Februar 1810 § 2 a, uden at tilføje nogen Afvigelse eller Udtagelse, med klare Ord fastsat, at det ved Kjøb og Salg af faste Eiendomme er Kjøbesummen, hvorefter det til Kjøbecontract og Skjøde anordnede stempede Papiers Taxt bliver at beregne, og hvoraf $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften skal erlægges; og ved Ordet Kjøbesummen i disse Lovsteder kan saavel efter den almindelige som de nævnte Forordningers Spragbrug ikke forstås nogen anden Sum end den, Kjøberen har betalt eller skal betale Sælgeren for Eiendommens Overdragelse.

Administrationen er altsaa uberettiget til ved faste Eiendommens Salg at forlange, at det til Kjøbecontract og Skjøde anordnede stempede Papiers Taxt skal rette sig efter og $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften erlægges af nogen anden Sum, end den, for hvilken Sælgeren overdrager Eiendommen til Kjøberen; og da det ikke ved Kjøb og Salg er nogen nødvendig Egenkab, at Kjøbesummen skal være ligesaa stor, som den solgte Tings Værdi i Handel og Wandel paa den Tid, Salget foregaaer, saa kan der, for at Staten skal lade sig nøie med det Stempelgebyr og den $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift, som svarer til den betingede Kjøbesum, ikke kræves videre med Hensyn til dennes Størrelse, end at den, saaledes som den i nærværende Sag omhandlede Kjøbesum maa erkendes for at være, er af den Størrelse, at Eiendommens Overdragelse ikke kan betragtes som en reet Gave.

Naar Citanten vil, at Eiendoms Overdragelse, hvor Kjøbesummen er meget lav i Forhold til Eiendommens Værdi, skal betragtes som for en Deel stee ved Gave, og at Stempelgebyr og $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften i saadanne Tilfælde skulle beregnes paa den for Gebyrets og Afgiftens Beregning ved Eiendommens Overdragelse ved Gave foreskrevne Maade, maa Netten herved bemærke, at de i Forordningerne af 3die December 1828 og 8de Februar 1810 indeholdte Forskrifter om Beregningen af Stempelgebyr og $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift ved de Eiendoms-overdragelser, der stee ved Gave, maas antages at sigte alene til de Overdragelser, der stee uden noget Vedlæg, og ville, da der ikke haves Hjemmel til at anvende Lovbud af en saa udelukkende positiv Natur som Skattepaabud udenfor deres egne Grændser, ikke kunne blive Regel for Gebyrs og Afgifts Beregning ved de Overdragelser, der have Form af Kjøb og Salg, men paa Grund af Kjøbesummens Lavhed i Forhold til det Solgtes Værdi skulle efter Citantens Formening, forsaavidt angaaer Differenten imellem Kjøbesummen og Værdien, betragtes som stee ved Gave, hvilke Overdragelser desuden ifølge det Ovenanførte ere virkelige Kjøb og Salg og bør bestattes alene som saadanne.

Efter Omstændighederne vil det ikke kunne paalægges Indstævnte at udrede Sagens af Titanten paastaede Omkostninger, medens der paa den anden Side ei heller bliver Spørgsmaal om at tilkjende Indstævnte Processomkostninger, hvorom han ikke har nedlagt nogen Paastand.

Fornøden: stempet Papir er blevet brugt“.

Hermed endte første extraordinaire Session.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indanfede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 23.

Den 9de September.

1859.

Anden extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 29de August.

Nr. 199.

Justitsraad Bungen

contra

Frederik Emil Georg Bode eller **Bodie** (Defensør Liebe)
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 5de April 1859: „Arrestanten 1) Frederik Emil Georg Bode eller Bodie og Tiltalte 2) Jens Wilhelm Horntrup bør straffes, den Første med Forbedringshunsarbejde i sex Aar og den Sidste med Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. De Tiltalte, 3) Marschandiser Nicolai Nielsen, 4) Jernhandler Hans Nielsen, 5) Frederik Bernhard Petersen, 6) Hans Nielsen, 7) Soren Lyngbek, 8) Jernkræmmer Christian Frederik Madsen og 9) Jernkræmmer Frederik Christian Rasmussen, bør hver især til Kjøbenhavns Politikasse bøde een Rigsdaler. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Proveprocurator Berggreen og Defensør, Procurator Alberti, 8 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten med $\frac{5}{6}$, dog at de Tiltalte 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 9 in solidum med ham deeltage i Udredelsen af Omkostningerne enhver for sit Vedkommende, og af Tiltalte 2) Horntrup med $\frac{1}{6}$. De idømte Mulcter at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Fortyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Frederik Emil Georg Bodes eller Bodies Vedkommende anførte Grunde, og med Bemærkning,

at det af denne Tiltalte endvidere i November Maaned f. A. hos Major Rist forøvede Tyveri, som Høiesteret ved allerhøieste Rescript af 22de Juli d. A. er bemyndiget til at paafjende a prima instantia, ikke findes at burde medføre nogen Forøgelse af den bemeldte Tiltalte i foregaaende Instants idomte Straf af 6 Mars Forbedringshuusarbeide, fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Frederik Emil Bode eller Bodie, der er langt over criminel Lavalder og senest ved Høiesterets Dom af 30te Juni 1856 anseet i Medfør af Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 cfr. § 25 som for 3die Gang forøvet Hæleri med 2 Mars Forbedringshuusarbeide, er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og de forøvrigt tilbeibragte Oplysninger overbevist at have i afvigte Vinter gjort sig skyldig deels i Tyveri, — idet han har frastjaalet blandt Andre Fabrikant Andreas Carl Bock 2 Stykker Forlæder til en Vogn m. m. af Værdi 17 Rd. 3 Mk., Vognmand Thomas Jacobsen et Stykke Læder til en Vogn, et Hestebækken og 5 Sække af Værdi 12 Rd. 2 Mk., Lømmermester Hiltmann noget til 5 Rd. 1 Mk. vurderet Værktøi og Handelegartner Olsen i 2 forffjellige Gange 2 Preseninger, 1 Fodtæppe m. m. af Værdi 18 Rd., hvilke sidste Tyverier han forøvede paa den Maade, at han steg ind igjennem Vinduet paa et til Eiendommen Nr. 137 B paa Østerbrogade hørende aflaaet og ikke til Behoelse afbenyttet Vognskuur og borttog der de ommeldte Gjenstande, — deels i Bedrageri ved at paansætte uden de Paagjældendes Videnbe og Willie et Par Beenklæder af Værdi 4 Rd., som han havde modtaget af Vagermester Otto Hegelund til Reparation, og det opsprættede Klæde af en til 3 Rd. vurderet Frakke, som han ligeledes havde modtaget til Omsyning af Vagersvend Petersen.

For det Arrestanten overbeviste Forhold vil han nu være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 cfr. § 25 og § 12, 1ste Membrum samt § 43 cfr. § 79 som for fjerde Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar“.

Nr. 244.

Justitsraad Bunzen
contra

Roland Hansen eller **Roland Christian Hansen** (Defensør Liebe)
der tiltales for Tyveri.

Nykjøbing Kjøbstads Exrærets Dom af 19de Marts 1859: „Arrestanten Roland Hansen bør behandles overensstemmende med den allerhøieste Resolution af 27de September 1853, i Medfør af hvilken han i sin Tid er løsladt af Straffeanstalten. Han vil derhos have at udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Calundann 5 Rdl. og til Defensor, Proveedorcurator Schjellerup 4 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Mai 1859: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Krigsraad Deigaard, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Roland Hansen eller Roland Christian Hansen tiltales under denne Sag for Tyveri.

Efterat Arrestanten den 18de December f. A. om Aftenen var af Politibetjent Fjeld og Bagermester Brinkmann bleven grebet under Udøvelsen af Tyveri af nogle Kul fra et ved Nykjøbing beliggende Teglværk, vedgik han strax til det Dagen derefter optagne Forhør, at han fornævnte Dags Aften havde, forshuet med en Sæk, begivet sig ud til Teglværket for at stjæle af de Kul, som, efter hvad han Aftenen iforveien havde lagt Mærke til, hentaae i en aaben Indhegning af Brædder ved Teglværket; da han var kommen ind i Indhegningen, fylbte han Sækken med Kul, men da han havde taget den paa Ralken og var isærd med at forlade Indhegningen, blev han anholdt af Politibetjenten. Efterat Arrestanten derpaa flere Gange havde været underkastet Forhør og Examination til Oplysning om nogle flere Forbrydelser, hvorfor han mistænktes, uden at imidlertid tilstrækkeligt Beviis i saa Henseende tilveiebragtes, fragik han den 22de Januar d. A., da han efter egen Begjæring var stillet for Forhør, sin foransførte Tilstaaelse, hvilken han foregav at have afgivet af Frygt for Politibetjenten, som paa Veien fra Teglværket skulde have slaaet og mishandlet ham, men under et senere Forhør tilbageskalbte han igjen denne sin Fragaelse, til hvilken der saameget mindre vil kunne tages noget Hensyn, som de af Fjeld og Brinkmann afgivne edelige Forklaringer ere overensstemmende med Arrestantens Tilstaaelse. De stjaaene Kul, der udgjorde 2 Skpr., ere vurdere til 2 Rk. 8 Sk. og ubleverebe Bestjaalne.

Arrestanten har tidligere været dømt flere Gange, senest ved Overrettsdom af 15de Oktober 1838 for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 3 til Fængningsarbejde paa Livstid, men der blev ifølge kongelig Resolution af 27de September 1853 forundt ham Friheden blandt Andet paa det Vilkaar, at han, saafremt han maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, vilde uden videre Dom blive indsat til Lugthuusarbejde paa Livstid. Da Arrestanten nu ifølge det Foransførte maa ansees skyldig i Tyveri, findes han ved Underrettsdommen retteligen at være dømt til at behandles overeensstemmende med bemeldte kongelige Resolution, og da ligeledes Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 235.

Advocat Liebe

contra

Christen Pedersen Bak (Defensor Bunken)

der tiltales for Brandstiftelse.

Højstings-Nefs Herredets Exræters Dom af 26de August 1858: „Arrestanten Christen Pedersen Bak bor sættes under Bevogtning af Øvrigheden, men forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Processjens Omkostninger udredes af det Offentlige“.

Biborg Landsøverrets Dom af 25de Octbr. 1858: „Arrestanten Christen Pedersen Bak bor af Øvrigheden sættes i Forvaring. Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Underretten, Procuratorerne Tüchsen og Nyegaard, tillægges i Salair, den Første 5 Rdl. og den Sidste 4 Rdl., og Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Møller, hver 5 Rdl., udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe og Justitsraad Bunken tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Christen Pedersen Bak for Brandstiftelse.

Arrestantens Huus, der var asfureret for 700 Rbd., nedbrændte den 7de Mai d. A. om Formiddagen mellem Kl. 11 og 12 aldeles, hvorimod det meste af det for 320 Rbd. asfurerede Indbo m. v. maa antages at være blevet reddet, og efter Arrestantens egen Tilskaaelse er denne Brand foranlediget af ham selv. Han har i saa Henseende forklaret, at han, der den nævnte Dag var syg og derhos havde nydt noget Brændeviin, da hans Kone om Formiddagen havde forladt Huset i et Ørinde og han befandt sig alene hjemme, ingen No kunde finde i Sengen, hvorfor han stod op og vilde ryge noget Tobak, men da Piben ikke vilde trække, tog han nogle Svovlsstikker og gik op paa et Løb over Kofstalden, hvor han rensede Piben med et Straa og derpaa tændte den med to Svovlsstikker, som han strøg af paa Pibeflengen og derefter, som han antager, kastede fra sig paa Løbet, uden at han erindrer, om der endnu var Ild i dem; han vil dengang endnu ikke have haft nogen Tanke om at stifte Ild paa Huset, hvorimod han var saa beklemmt, at han næsten ikke havde Tanker om Noget. Han gik derpaa ned i Kofstalden, men efter at have gaaet der i nogen Tid, kaldt det ham ind, at han maatte tænde Ild i Huset, og at han „skulde have det gjort“ og „ikke kunde undgaae det“, hvorefter han gik ind i den til Kofstalden stødende Lærstelo, strøg to Svovlsstikker af paa en Bjælke over den til Voen stødende Kornlade og stak Ild i Taget ved den ene Ende af Bjælken. Da han havde seet, at Ilden havde taget fat i Taget omkring Bjælken, løb han ind og kastede sig i den Angst, hvori han var kommet ved Synet af Ilden, paa sin Seng og forblev liggende der, indtil der blev kaldt paa ham, uden at han vil have gjort sig nogen Tanke om, at han stod i Fare for at indebrænde.

Bidnet Anders Peder Pedersen — efter hvis Forklaring det isvrigt er antageligt, at Ilden omtrent samtidigt brød ud i Løbet over Kofstalden og i Bjælken over Kornladen — har udsagt, at han, da han den ansførte Dag opvagede, at der var Ild i Arrestantens Huus, ilede derhen for at advare Beboerne, men fandt Yderdøren lukket indvendig fra og Noget hængt for Sovekammervinduet, samt at han, uagtet han kunde høre, at Arrestanten var derinde, gjentagne Gange maatte kalde førend denne kom ud og lukkede Døren op. Arrestanten, der var i bar Skjorte, yttrede da „hvordan er dette her gaaet til“, og lod Bidnet og Jesper Nielsen, der nu var kommen tilstede, om at faae et Skab ud. Begge de nævnte Personer have derhos forklaret, at uagtet de opfordrede Arrestanten til at stjænde sig ud af Huset, nøiede han dog, saa at Jesper Nielsen maatte tage ham ved Haanden eller Armen for af faae ham ud.

Arrestanten har stadig nægtet, at han ved at stifte Ild paa Huset har tilsigtet at opnaae nogen Fordeel ved at tilvende sig Assurance-summen, eller at Uenighed eller Misforhold mellem ham og hans Hustru derved har ligget ham paa Sinde, hvorimod han — skjøndt enkelte Omstændigheder synes at tale derimod — har paaستاet, at Tanken om at stifte Huset i Brand først opstod hos ham i det Dieblisk, han antændte Taget, saa og at han ikke kan gjøre rigtig Rede for de Forestillinger, han da dannede sig, men at han ikke syntes, at han kunde leve, at han vilde af med Livet og at det ogsaa skulde være forki med det Altsammen; han har derhos anbragt, at han i de sidste Aar har lidt af

Tungfinbighed og at han i denne Sindestemning ofte neppe er sig bevidst hvad han foretager sig og ikke kan beherske sig, samt endelig, at det i afdigte Vinter, medens han i længere Tid næsten bestandig var syg og navnlig ængstelig og urolig, saa at han saa godt som Intet kunde foretage sig, oftere er forekommet ham som en Nødvendighed, at hans Huns maatte brænde, hvilken Forestilling blev vækket hos ham derved, at det tidt laves ham for om Natten, at han hørte Ild knitre og gnistre, og at det forekom ham, at han saae Huset brænde; men Tanken om, at han selv skulde stikke Ild paa Huset, opstod — som berørt — først hos ham i Gjerningsøieblikket.

Det er nu ogiaa oplyst, at Arrestanten, der for circa 30 Aar siden, omtrent paa den Tid han blev confirmeret, 2de Gange har været sindsforsvret, i de sidste 2 à 3 Aar har været forfallen til Drif og lidt af Tungfinbighed, ligesom flere af de oplyste Omstændigheder tyde paa, at han i Gjerningsøieblikket har været i en abnorm Sjælestilstand; og i en af vedkommende Districtslæge afgiven Erklæring er det antaget, at Arrestanten da har kensundet sig i en sjælelig ufri Tilstand og været ube af Stand til at reflectere over sin Handling og dennes Følger, og at han derfor maa anses som psykisk utilregnelig i Ildspaaføttelsen. Denne Mening er tiltraadt af det Kongelige Sundhedscollegium, som derhos har udtalt, at da Arrestanten er et for den offentlige Sikkerhed farligt Menneske, maa Collegiet tilraade, at han i Fremtiden underkastes et hensigtsmæssigt Tilsyn.

Efter hvad der saaledes er oplyst om Arrestantens mentale Tilstand findes der ikke at kunne paalægges ham nogen Straf, hvorimod han i Genhold til §. 1—19—7 vil være at dømmes til af Øvrigheden at sættes i Forvaring, hvorhos Actionens Omkostninger, og berunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste, sam til Actor og Defensor for Øverretten, 5 Rdl. til hver, ville være at udrede af det Offentlige“.

Tirsdagen den 30te August.

Nr. 251.

Advocat Liebe

contra

Christian Magnussen, Gutte Christiansen, Daniel Jacob Joensen, Samuel Hansen og Christopher Olsen (Defensor Bungen)

der tiltales for Tyveri, Hæleri og svigagtig Dngang med betroet Guds.

Færøernes Sorenskriveries Extrarets Dom af 23de Febr. 1859: „De tiltalte 1) Forbedringshuusfange Christian Magnussen, 2) forhenværende Forbedringshuusfange Gutte Christiansen, 3) do. Daniel Jacob Joensen, 4) do. Samuel Hansen, 5) do. Christopher Olsen og 6) Tiltalte Gregers Mikkelsen af Dal bor hensættes, den Førstnævnte til Tugthuusarbeide i 16 Aar, den 2den til samme Strafarbeide i 12 Aar, den

3die til samme Strafarbeide i 16 Aar, den 4de til samme Strafarbeide i 6 Aar, den 5te til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og den 6te til Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage; saa bor og de forstnævnte 4 Tiltalte in solidum udrede i Erstatning til Kongsbonde Just Jacobsen 3 Rdl. 3 Mk., til Huusmand Jacob Hansen Rein 4 Rdl. 3 Mk. og til Johannes Soensen 1 Rdl. 3 Mk. Endelig bor disse 4 Tiltalte tillige in solidum udrede samtlige af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, derunder Salair til Defensor, Amtsrevisor Davidsen 6 Rdl., dog saaledes, at de Medtiltalte Christopher Olsen og Gregers Mikkelsen in solidum med hine Tiltalte bor deeltage i Udredelsen af bemeldte Omkostninger for deres eget Vedkommende og derunder Forstnævnte med $\frac{1}{12}$ og Sidstnævnte med $\frac{1}{24}$ af det Defensor tillagte Salair, og dette atter paa den Maade, at Christopher Olsen bor være solidarisk ansvarlig for Gregers Mikkelsens Andeel af Omkostningerne. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Med den Bemærkning, at Daniel Jacob Soensen bliver at ansee med Straf ikke blot efter de i den indankede Dom citerede §§er af Forordningen af 11te April 1840 men tillige efter samme Forordnings § 12, 1ste Membrum, og at det i Dommen for hans Vedkommende under Nr. 6 omhandlede Tyveri, der er begaaet forinden den ham under 4de Januar 1855 overgaaede Tyvdom og hvorfor han nu alene kunde være at ansee efter den nævnte Forordnings § 19, ikke skjøntes at burde tillægges nogen Indskyldelse paa den Straf, han nu under denne Sag bliver at idømme, vil bemeldte Dom, i Henhold til de i samme for de for Højesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde, være at stadfæste, dog at der efter Besskaffenheden af samtlige forovede Tyverier findes Anledning til at nedsette de valgte Straffe, saaledes at Straffen for Samuel Hansen bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, og Straffetiden fastsættes for Christian Magnussen til 8 Aar, for Gutte Christianen til 7 Aar, for Daniel Jacob Soensen til 10 Aar og for Christopher Olsen til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Samuel Hansen bor henfættes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar. Iøvrigt bor den indankede Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffe-

tiden fastsættes for Christopher Olsen til 18 Maaned, for Gutte Christiansen til 7 Aar, for Christian Magnussen til 8 Aar og for Daniel Jacob Joensen til 10 Aar. Advocat Liebe og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til det Defensor i første Instants tillagte Salarium for deres Bedkommende bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Amtets Ordre til Landsfogden af 8de Mai f. A. tiltaltes under nærværende Sag Forbedringshuusfangerne 1) Christian Magnussen, 2) Gutte Christiansen, 3) Daniel Jacob Joensen, 4) Samuel Hansen og 5) Christoffer Olsen for Tyveri, Hæleri og svigagtig Omgang med betroet Gods samt 6) Gregers Mikkelsen af Dal for Tyveri.

Foreløbig bemærtes, at skjendt Stævningen i nærværende Sag ikke er bleven forkyndt for Samuel Hansen og Gregers Mikkelsen paa deres Bopæl, skjønner Retten dog, da samme er bleven forkyndt for de Bedkommende personligen, uden at hiint har foranlediget nogen Indsigelse fra deres eller deres Defensors Side, ikke af den Grund at burde afvise Sagen.

Hvad dernæst angaaer Sagens Realitet, da er det ved egue med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaelser tilstrækkeligen beviist, at foransførte 5 Forbedringshuusfanger, medens de i Aarene 1855, 56 og 57 hensabde i det som interimistisk Arresthuus afbenyttede gamle Thinghuus her i Thorshavn, efterhaanden have begaaet følgende Forbrydelser:

1) Christian Magnussen har nogen Tid før Juul 1856, imedens han i Forening med Daniel Jacob Joensen og Samuel Hansen hensab i ovennævnte Arrest, efterat være brudt ud af Arresten om Natten, stjaalet: 1) i Jæger Jacob Hansens Enkes Kjeld (Moder til Jæger Hans Peter Jacobsen) 1 denne tilhørende Foutamør (det samme Stykke paa Lammet, som paa Danst kaldes Slaget) vurderet til 24 f., samt af en skjærpet (tørret) Lammekrop, tilhørende Thomas Nielsen, Fremparten tilligemed en Begv (Bov) af Værdi 2 Mk. og 2 Foutamører til Værdi 20 f. Stk., og 2) i Rjødmand Enoch Barentsens Kjeld af nogle denne tilhørende Blodpølser 3 hele og en Deel af en Ade, Alt vurderet til 14 f.

Efterat Gutte Christiansen derpaa var bleven indsat hos Forbedringshuusfange i samme Arrest, har han en Aften ved Juletid samme Aar imellem Kl. 11 og 12 i Forening med denne foretaget et nyt Udbrud, hvorved han stjal: 3) i Poul Simonsen eller Viderøes Kjeld en denne tilhørende Foutamør, vurderet til 1 Mk., samt en Paul Osters Guttormsen tilhørende Side Eskindfjæsjob (sprængt Lammefjæsjob), vurderet til 1 Rb., og 4) i Hans Pauli Abrahamsens Kjeld en skjærpet Lammekrop, vurderet til 7 à 8 Mk. Natten før Nytaarsdag

brøbe disse 2 Fanger ud, og stjal da Christian Magnussen 5) i Skræbder Andreas Andreasens Kjelb en lille Skjærpekrop, vurderet til 3 Mk.

Endelig brøbe Begge i Forening ud en Nat i Januar Maaned 1857, ved hvilken Leilighed Christian Magnussen 6) i Kongsbonde Just Jacobsens Kjelb stjal en Skjærpet Krop af Gjelbsøidt (Bede) vurderet til 2 Rdl. 3 Mk.

Med Hensyn til de nærmere Omstændigheder ved Udførelsen af de ommeldte Tyverier, da synes Christian Magnussen at have været den Første, der tilbød sig at bryde ud for at stjæle, men hans Medfanger have forøvrigt bestændigt været enige i, at Udbruddene skulde skee, opmuntret til disse ved Raad og Daad og bagefter modtaget deres Andeel i de hjembragte Koster, som de derpaa have spilst. Med Undtagelse af den Nat, Tyveriet hos Kongsbonde Just Jacobsen skete, har derimod Stebet, hvor Tyverierne skulde foretages, ikke forud været aftalt i Arresten. Selve Udbrudene af Arresten iværkfattes derved, at den nederste af de 5 Lægter, som indvendig vare slaaede for Arrestvinduerne, løsnedes, hvorpaa Vedkommende ved Hjælp af 2de i dette Siemed forfærbigebe Udbreb lode sig fire fra Vinduet langs med den 6½ Alen høie Muur ned paa Klipperne ved Østvevaag. Udbrebene forfærbigebes, det første af Samuel Hansen af Ulb og Garn, som Daniel Jacob Jønsen gav dertil, det andet af Samuel Hansen og Gutte Christiansen i Forening af Ulb, hvoraf det Meste var givet dertil af Samuel Hansen, noget af Gutte Christiansen og lidt af Daniel Jacob Jønsen. Baandene gjemtes efter Afbenyttelsen først af Samuel Hansen, senere af Gutte Christiansen. Daniel Jacob Jønsen laante Christian Magnussen Tørklæde og Sko til Afbenyttelse ved Udfugterne samt en Pose til at hjemføre Kosterne i. De ommeldte Kjæle, hvori Tyverierne bleve begaaede, ere alle fritstaaende, men dog i Nærheden af Baanhusene beliggende Bygninger, hvis Sider og Gable bestaae af tæet ved hinanden fastslaaede Lægter eller Rimer og som heroppe bruges som Udhuse til Opbevaringsfæder for Fødemidler, Klæder, Barer ic. ic.; de vare alle forsynede med Laase, hvilke Christian Magnussen (med Undtagelse af Kjælden hos Poul Vidersø, hvis Dør Gutte Christiansen opdirkede) opluffede med en Dirik, som han i dette Siemed havde forfærbiget af en Bindepind, som Daniel Jacob Jønsen leverede ham dertil, og forsynet med Skaf af Træ, som Samuel Hansen gav ham.

Disse Tyverier skjønnes derfor ligefrem at maatte gaae ind under Bestemmelsen i Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membreum.

Foruden disse fuldbyrbede Indbrudstyverier er Christian Magnussen endvidere overblift om, deels ene, deels i Forbindelse med Gutte Christiansen at have gjort Attentat paa Indbrudstyveri i 5 forskjellige Kjæle, nemlig: 1) i Kongsbonde Just Jacobsens Kjelb, den samme, hvor de senere Tyverier fandt Steb, og samme Nat, som Christian Magnussen første Gang brød ud; 2 & 3) i Hospitalets 2de Kjelde, den Nat begge Fangerne første Gang vare udbrudte i Forening; 4) Enkemadam Djurhuus's Kjelb og 5) Jacob Kjelnæs's Kjelb, samme Nat som Tyveriet fandt Steb hos Kongsbonde Just Jacobsen. Denne Nat var Christian Magnussen 6) endvidere tilligemed Gutte Christiansen i den Hensigt at stjæle Kjød inde i en anden Jacob Kjelnæs tilhørende Kjelb, hvor Nøglen

fab i Døren, men da der ikkun befandtes at være Løi i denne, forløbe de den igjen, uden at medtage Noget.

De førnævnte 5 Attentater opgaves kun, forbi det ikke vilde lykkes at faae Laasene opbrækkede.

Fremdeles har Christian Magnussen en Aften, han blev lukket ud af Arresten for at slaae sin Potte ud, efter Opfordring af Daniel Jacob Jøensen og Samuel Hansen benyttet Leiligheden til at sætte sig i Besiddelse af to smaa Fisk, der tilhørte Arrestforvareren og vare ophængte til Lørring paa dennes Huus. Disse Fisk, der ere blevne vurderede til 2 Sk., bleve derpaa fogte og spiste af Fangerne i Arresten.

Endvidere har Fangen, efter Opfordring af Daniel Jacob Jøensen, medens Christopher Olsen hensab i Arresten tilligemed dem, opbræket et denne tilhørende Skriin og deraf udtaget en Kniv, som han derpaa gav til Daniel Jacob Jøensen. Kniven er vurderet til 2 Sk.

Christian Magnussen har desuden gjort sig skyldig i Meddeelagtighed i Tyveri, idet han engang, da Daniel Jacob Jøensen og Christopher Olsen stjal Gryn af en Arrestforvareren tilhørende Pose, der var hensat i et lille til Arresten stødende Kammer, var tilstede og holdt Førnævntes Hue, medens denne i samme opøste 2 Spølkammer eller circa $\frac{1}{2}$ Pot Gryn.

Rigeledes har han gjort sig skyldig i Hæleri, forsaavidt han i Forbindelse med de øvrige Fanger har taget sin Andeel af de af disse stjaalne Kvister.

Endelig har han gjort sig skyldig i svingagtig Omgang med betroet Gods, idet han, efter det Oplyste, for at lappe et af Gutte Christiansen paa et til Arresten hørende Sengetæppe brændt Hul, affaar et Stykke af Bredden paa dette Tæppe og derpaa af den Deel af det affaarne Stykke, der blev tilovers, forfærdige 2 Par Selser, hvoraf han selv beholde det ene og gav Daniel Jacob Jøensen det andet.

For samtlige disse Forbrydelse vil Christian Magnussen, der er langt over criminel Aaalder og tidligere ifølge Færøernes Sorensfrideries Ertræters Dom af 2den August 1839 for første Gang begaaet Tyveri straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Uge 5 Dage, samt ved Høiesterets Dom af 2den Juni 1856 for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittogods og Betleri dømt til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, hvilken Straf han for Liden udstaaer i det herbværende Arresthuus, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, cfr. §§ 12, 1ste Membrum, 21, 22, 43 og 80, sammenholde med § 78, og skjønnes Straffen, naar der paa den ene Side tages Hensyn til Mængden af de begaaede Forbrydelse, Størstedelen af disses grove Character, den Dristighed, hvormed de ere udførte, og det stærke Hang til Forbrydelse, som de vidne om — thi at det skulde være Mangel paa tilstrækkelig Kofst, hvilken Formodning Defensor har yttret, der skulde have bevæget Fangen til Udbruddene, kan, da Fangerne ikke nogenfinde have anført denne Grund til deres Undskyldning, end ikke efterat de vare gjorte bekjendte med Defensors Indlæg, og det heller ikke fremgaar af hvad der ellers under Sagen er oplyst, ikke antages — og paa den anden Side til det uhenigtsmæssige Arrestlocale, den ringe Control og Opsigt over Fangerne

og den ringe Værdi, Forbrydelsernes Gjenstande have havt, passende at kunne fastsættes til Tugthuusarbejde i 16 Aar.

2) Gutte Christiansen. Denne Tiltalte har, efterat han i December Maaned 1857 var bleven indsat som Forbedringshuusfange i samme Arrest, hvor Christian Magnussen, Daniel Jacob Joensen og Samuel Hansen hensabde, som ovenfor anført, deeltaget i de trende af Førnævnte foretagne Udbrud, og har han da begaaet følgende Tyverier, nemlig: 1) i Poul Viderøes Kjeld, hvor han satte sig i Besiddelse af en Etkærpekrop, vurderet til 5 Mk., samt 2 Fantamærker, vurderede til 1 Mk. pr. Stk.; 2) i Gregorius Johannesens Enkes Kjeld (Moder til den saakaldte Johannes i Dnafsive), hvor han tog en Hans Jacob Olsen tilhørende Etkærpekrop, vurderet til 10 Mk., samt 3) i Kongsbonde Just Jacobsens Kjeld, hvor han tog 4 Fantamærker, vurderede til 24 Stk. pr. Stk.

Desforuden har Gutte Christiansen alene foretaget 3de Udbrud af Arresten, og har han da sjaalet: 4) i Jacob Hansen Reins Kjeld, en Nat kort før det ovenanførte Tyveri hos Kongsbonde Just Jacobsen foregik, 2 Etkærpekroppe, hvoraf dog Nyggen synes at have været udtaget af den ene, tilsammen til Værdi 4 Rdl. 3 Mk.; 5) i Poul Viderøes Kjeld en Nat i Begyndelsen af Februar Maaned en Kullerløse, vurderet til 1 Mk., og 1 større og 2 mindre Stykker saltet Kølsh, vurderet tilsammen til 1 Mk.; 6) i Kjøbmand Nestorffs Kjeld samme Nat 2 faldte Lammeforjæbinger, vurderede til 2 Mk. 4 Stk.; 7) i Sommermand Simon Johannesens Kjeld ligeledes samme Nat 5 Stykker Etkærpekrop, vurderede i det Hele til 24 Stk.; 8) i Joen Jacobsens Kjeld (ogsaa kaldet Balte-Joen) en Nat kort Tid efter en dennes Søn Johannes Joensen tilhørende Etkærpekrop, vurderet til 9 Mk.

De af Gutte Christiansen alene foretagne Udbrud udførtes paa samme Maade, som de ovenfor omtalte; Afgang til Kjeldene, med Udtagelse af den Kongsbonde Just Jacobsen tilhørende, som Christian Magnussen oplukkede, har Gutte Christiansen skaffet sig deels ved Hjælp af en Dirik, som han i dette Mies med forfærdige af en af ham dertil af Daniel Jacob Joensen givet Bindepind, samt forspuede med Skift af Træ fra Samuel Hansen, deels paa anden voldsom Maade. Saaledes oplukkede han Poul Viderøes Kjeld, da han anden Gang forøvede Tyveri i samme, ved at afbrække Overfaldet til en Messinghængelaas, hvormed denne da var bleven forsynet; Kjøbmand Nestorffs Kjeld ved at stille Laasen op med en Kniv; Simon Johannesens Kjeld ved at afbrække en Træknap, der var anbragt ovenover Slaaen paa Trælaasen og derpaa løste Døren af Hængslerne, og endelig Joen Jacobsens Kjeld ved, efter under Forsøget paa at opbirke Laasen at have afbrækket en af Trærimerne i Nærheden af denne, at stille sin Haand ind igjennem den derved frembragte Abning og derpaa oplukke Laasen indvendig fra.

Foruden disse fuldbyrkede Indbrudstyverier har Gutte Christiansen endvidere attenteteret Indbrud og Tyveri i 8 forskjellige Kjelde, nemlig foruden de under Christian Magnussen nævnte 5 Kjelde, hvor han forøvede Attentaterne i Forbindelse med denne, tillige i 3 andre, nemlig: 1) i Sommermand Joen Jacobsens Kjeld, samme Aften han forøvede Tyveri i de ommeldte 3 Kjelde hos

Poul Wibers, Kjøbmand Nestorff og Simon Johannesen; 2) i Hofetager Skaales Kjeld, ligeledes samme Aften, og endelig 3) i Amtskrevisor Davidsens Kjeld, samme Aften han forsøvede Tyveri i Gregorius Johannesens Enkes Kjeld.

Førstnævnte Forsøg opgav han, fordi han frygtede for, at man skulde see ham fra et Bindue i Daniel Pauli Jacobsens Baanhuus, som vendte ud til den ommeldte Kjeld; det andet, fordi det ikke vilde lykkes ham at faae Laasen opbirket, og det tredje, fordi han opdagede nogle Folk komme med en Lygte i Nærheden.

Gutte Christiansen har desuden gjort sig skyldig i foregaaende og samtidig Medbeslagtheden i Tyveri, idet han, som amsert, i Forbindelse med Samuel Hansen har forfærdiget det andet Udbred, som blev brugt ved Udbruddene, og i det Mindste en Gang forfærdiget begge de ved Udbruddene af ham selv og Christian Magnussen benyttede Diriker, ligesom han ogsaa har været tilstede ved flere af de af Sidstnævnte forsøvede Tyverier.

Fremdeles har Gutte Christiansen gjort sig skyldig i Hæleri, forlaavidt han, ligesom de andre Fanger, har taget sin Deel af de af Christian Magnussen stjålnede Koster.

Endelig har Gutte Christiansen tillige gjort sig skyldig i svigagtig Omgang med betroet Gods, idet han af den Uld, der var leveret ham til Forarbejdning i Arresten, har givet en Deel, uden at det dog bestemt kan oplyses hvormeg, til det andet Udbred, der blev benyttet ved Udbruddene.

For samtlige ovenansførte Forbrydelser vil Gutte Christiansen, der er født den 2den November 1833 og tidligere ved Færøernes Sorenstriveries Extraretsdomme af 27de Juli 1854 og 9de September 1856 er straffet for første og anden Gang begaaet Tyveri med respecttive Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, cfr. § 12, 1ste Membrum, §§ 21, 22, 43 og 80, sammenholdte med § 78, og skjønnes Straffen efter alle oplyste Omstændigheder påsende at kunne fastsættes til Zugthuusarbejde i 12 Aar.

3) Daniel Jacob Soensen har, som alt ovenfor antydet, paa en meer eller mindre væsentlig Maade forud medvirket til Størstedelen af de af førstnævnte 2de Fanger udførte Forbrydelser. Han har saaledes, om det end ikke er tilstrækkelig beviist, at han var den Første, der ligesom opfordrede til Udbruddene, dog fristet og opmuntret Christian Magnussen og Gutte Christiansen til de af dem foretagne Udbrud, deels ved at omtale sin Lyft til at faae noget Kjøb at spise, deels ved jevnlig at foreholde dem, at nu var Leiligheden gunstig til at bryde ud og stjåle; han leverede alt Materialet til det første Udbred og en Deel af Materialet til det andet; han laante Christian Magnussen Tørklæde og Sko til Afbenyttelse ved Udbruddene samt en Pose til at hjemføre Kostene i; han gav dem tvende Bindepinde til deraf at lave Diriker; han holdt paa Binduet, da Gutte Christiansen sidste Gang alene brød ud, ligesom han ogsaa var den, der opfordrede Christian Magnussen til at opbrikke Christopher Olsens Skrin, for deraf at udtage den denne tilhørende Luiv samt til at stjåle af Arrestforvarerens Fjff. Fremdeles har Daniel Jacob Soensen deels ene deels i Forening

med tiltalte Forbedringshuusfange Christopher Olsen begaaet følgende Tyverier, nemlig: 1) I Efteraaret 1855 stjal han tvende Gange i Forbindelse med Christopher Olsen af nogle Sysselmænd Møller tilhørende i Forstuen til Arresthuset hentsatte Kartofler ialt omtrent $\frac{1}{6}$ Skjeppe, vurderet til 6 Sk. 2) I Sommeren 1856 tog han i Forening med Christopher Olsen af en sammesteds hentsaaende Sæk med Grter, tilhørende Arrestforvarer Michel Joensen, omtrent $\frac{1}{6}$ Skjeppe, vurderet til 12 Sk. 3) Omtrent ved Sluitid samme Aar tog han, ligeledes i Forening med Christopher Olsen, nogle Spølkummer Gryn af en Pose, der tilhørte Arrestforvareren og var hemat i et lille, ved Siden af det større Arrestværelse værende Kammer i Tinghuset. Disse Gryn ere vurderede til 10 à 20 Sk. 4) Omtrent ved samme Tid har han, ved at passere Arrestforvarerens Huus for at slaae sin Natpotte ud, sat sig i Besiddelse af et denne tilhørende Stykke Spæk, der laa i hans Nøgslue tæt ved Døren, der stod aaben. Samme Stykke er vurderet til 1 Sk. 5) Fremdeles har han tvende andre Gange, da han i samme Tiemed var lukket ud af Arresten, benyttet Leiligheden til at sætte sig i Besiddelse af 3 Fisk, der vare ophængte til Tørring paa Arrestforvarerens Huus og ere blevne vurderede til 5 Sk. 6) Endelig har Daniel Jacob Joensen tilstaaet, at han for omtrent 10 Aar siden, da han engang var tilstede ved Handelsstedet i Klaksvig, har opfordret en samtidig med ham der værende Dreng ved Navn Simon Olsen, der senere er afgaaet ved Døden, til at bestjæle en Mand, der af denne angaves at hedde Joen i Bidlestue af Undesjord, for en Sum af 6 Rdl. Under Udførelsen af dette Tyveri holdt Daniel Vagt og senere modtog han 3 Rdl. af de stjaalne Penge. Vel har Joen i Bidlestue, efterat være foreholdt denne Forklaring, paa det Besjæmteste benægtet, nogensinde at have mistet en saadan Sum Penge, men Daniel Jacob Joensen har ikkebesto mindre vedblevet sin Forklaring, idet han kun har tilføjet, at han ikke personlig kjendte Manden, men kun efter Simon Olsens Forklaring har angivet det anførte Navn. Da han nu tilmed for han afgav foransførte Tilstaaelse for Retten har meddeelt sine Medfanger en lignende og desuden har afgivet en detailleret Forklaring om det passerede Tyveri, er der, naar der tillige sees hen til hans hele Character, næppe nogen Tvivl om, at han har begaaet en saadan Forbrydelse, om end fra en anden Person, end den af ham først angivne.

Daniel Jacob Joensen har desuden gjort sig skyldig i Sæleri, idet han bestaanbig har modtaget sin Andeel af de af de øvrige Medfanger stjaalne Koster, hvilke han desuden har besørget tilberedte og kogte, ligesom han ogsaa ved at modtage det ene Par af de Seler, som Christian Magnussen med hans Vidende havde forfærdiget af det Stykke, han stak af Læppet i Arresten, har gjort sig skyldig i efterfølgende Meddeeltighed i denne Forbrydelse.

Endelig har Daniel Joensen selv gjort sig skyldig i svigagtig Omgang med betroet Guds, forsaavidt han af den Uld, han havde modtaget til Forarbejdning, har, som ovenansført, leveret en Deel til Forfærdigelsen af Uldrebene samt benyttet en anden Deel til deraf at strikke sig et Par Poser.

For samtlige de ovenansførte Forbrydelser vil Daniel Jacob Joensen, der er langt over criminel Aalder og tidligere er straffet 3de Gange, nemlig isølge

Færøernes Sorenstriberies Etraretsdom af 17de Mai 1847 for første Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Højesterets Dom af 22de Juni 1852 for anden Gang begaaet Tyveri med 18 Maanebers Forbedringshuusarbejde, samt endelig ifølge Færøernes Sorenstriberies Etraretsdom af 4de Januar 1854 for tredje Gang begaaet Tyveri med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 cfr. §§ 21, 22, 43, 77 & 78, og Skjønnes Straffen passende at kunne efter samtlige de oplyste Omstændigheder fastsættes til Lugthuusarbejde i 16 Aar.

4) Samuel Hansen har ligeledes, om end i ringere Grad end sidstnævnte Fange, været meddeeltig i de af Christian Magnussen og Gutte Christiansen forøvede Indbrudstyverier. Han har saaledes allene forjærdiget det første Udbred og i Forbindelse med Gutte Christiansen det andet, til hvilket han ogsaa gav en Deel af Materialet; han gav Træ til Skafter paa Dirikerne og var med de andre Fanger enig i alle Udbruddene.

Endvidere har Samuel Hansen paa samme Maade som Daniel Jacob Joensen og Christian Magnussen sat sig i Besiddelse af en Fisk, tilhørende Arrestforvareren og vurderet til 2 Sk.

Fremdeles har Samuel Hansen gjort sig skyldig i Hæleri, idet han har modtaget sin Deel af de af Christian Magnussen og Gutte Christiansen hjembragte Koster og i Forening med de andre Fanger spist af de stjaalne Fisk og Gryn.

Endelig har Samuel Hansen ogsaa gjort sig skyldig i svigagtig Dngang med betroet Gods, forsaavidt han af den ham til Forarbejdning leverede Uld har givet en Deel til Forjærdigelsen af det andet Udbred.

For disse Forbrydelser vil Samuel Hansen, der er over criminel Lavalder og tidligere ifølge Færøernes Sorenstriberies Etraretsdomme af 1ste Juni 1843 og 22de December 1855 er straffet for første Gang begaaet Tyveri og anden Gang begaaet Tyveri i Forening med Betleri med respective Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage og Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, cfr. §§ 12, 1ste Membrum, 21, 22, 43, cfr. § 78, og Skjønnes Straffen efter Omstændighederne, navnlig naar der tages Hensyn til hans mindre væsentlige Meddeeltighed i de større Forbrydelser og de ringe Gjenstande for hans andre Forbrydelser, passende at kunne fastsættes til Lugthuusarbejde i 6 Aar. (Det bemærkes herved, at Loven af 30te November 1857 endnu ikke er opsendt til Thinglæsning paa Færøerne).

5) Christoffer Olsen har, medens han som Forbedringshuusfange hensad i samme Arrest, som Christian Magnussen, Daniel Jacob Joensen og Samuel Hansen, begaaet følgende Forbrydelser: 1) har han, som tidligere under Daniel Jacob Joensen bemærket, i Forbindelse med denne stjaalet Kartoffler af en i Forstuen til Arresten henstaaende Sæk, ialt circa $\frac{1}{8}$ Skjeppe, til Værdi 6 Sk.; 2) har han, ligeledes i Forbindelse med samme Fange, stjaalet Gryn af den i det lille Kammer i Arresten henfattede Pose, ialt omtrent 2 Spølkummer, $\frac{1}{8}$ Skjeppe, til Værdi 10 à 20 Sk.; 3) har han, paa samme Maade som de tvende

fibsmævnte Fanger, taget i det Mindste een af de paa Arrestforvarerens Huus til Lørring udhængte Fisk, af Værdi 2 Sk.; 4) har han sat sig i Besiddelse af et til 2 Sk. vurderet Knivsblad, som engang, da Fangerne fik Grindeskjød, laa paa Gabet, og som han derpaa forsynede med Skafst og gjemte i sin Kiste, hvor det senere, som tidligere anført, blev taget af Christian Magnussen. 5) Endvidere har Christopher Olsen gjort sig skyldig i Hæleri, deels ved at spise med af de af de andre Mæsfanger sjaaalne Kartofler, Gryd og Fisk og deels ved at modtage af Gregers Mikkelsen Dal et af denne, medens han i 1854 henjeb i Arresten som mistænkt for Tyveri, sjaalet Stykke Messing, hvoraf han senere har forarbejdet Hægter og store Knappenaale. 6) Endelig har Christopher Olsen gjort sig skyldig i svigagtig Omgang med betroet Gods. Han har nemlig af den ham til Forarbejdning leverede Uld taget omtrent 1 Pund og deraf strikket sig 2 Par Vanter og 2 Par Skofløster samt 1 Par Halvhojer; endvidere har han af et gammelt til Arresten hørende Pudebaar lyet sig et Par Beenklæder.

For disse Forbrydelser vil Christopher Olsen, der er over criminel Lovalder og tidligere ijsøgte Færøernes Sorensfriberies Extraretsdom af 4de September 1854 straffet for første Gang begaaet Tyveri med 2 Aars Forbedringshuusarbejde, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. §§ 22 og 43 sammenholdt med § 78, og skjønnes Straffen efter Omstændighederne passende at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar

3 Erstatninger ville de Tiltalte Christian Magnussen, Gutte Christiansen, Daniel Jacob Joensen og Samuel Hansen in solidum have at udrede til Kongsbonde Just Jacobsen 3 Rdl. 3 Mk., til Huusmand Jacob Hansen Klein 4 Rdl. 3 Mk. og til Johannes Joensen 1 Rdl. 3 Mk. Forøvrigt er Erstatning ikke under nærværende Sag paastaet“.

Onsdagen den 31te August.

Nr. 273.

Advocat Liebe

contra

Maren Thomasdatter, Peter Andersens Hustru (Defensor Bungen) der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Kostter.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Juli 1859: „Arrestantinden Maren Thomasdatter, Andersens Hustru, bor straffes med Lugthuusarbejde i 8 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Aetor og Defensor, Procuratorerne Levinson og Kammeraad Nye-gaard, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Vel kan det ikke billiges, at Tiltalte ved den indaandede Dom er funden skyldig til Tyvsstraf for noget Klæst, som Hoker Skov og Hustru have tilhjemlet sig, da et tilstrækkeligt Beviis for deres Eiendomsret til Klæstet ikke

er tilveiebragt; men da Lovens 6—17—10 og 11, sammenholdt med Forordningen af 8de September 1841 § 6, hjemler Anvendelsen af Tyvstraf for de omhandlede 2de Møllermester Sørensen og Hustru tilhørende Stykker Børnetoi, vil Dommen, i Henhold til de i den sidste Henseende anførte Grunde, med Hensyn til dens Resultat være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Maren Thomasdatter, Andersens Hustru, der er langt over criminel Cavalder og tidligere dømt blandt andet ved Høiesterets Dom af 26de Januar 1854 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 cfr. § 82 og Lov af 29de December 1850 § 2 til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, under nærværende mod hende for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster anlagte Sag ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger er overbevist at have været i Besiddelse af noget Klæst af Værdi 1 Mk. 4 ½ pr. Pund, med Hensyn til hvilket Højer Hans Christian Larsen Skov og Hustru have aflagt Tilhjemlingsseeb og præsteret Beviis for deres tidligere Besiddelse, og af 2 Stykker Børnetoi af Værdi 1 Mk., med Hensyn til hvilke Møllermester Hans Peter Sørensen og Hustru Christiane Severine Mosin ligeledes have aflagt Tilhjemlingsseeb og præsteret et lignende Beviis, samt da Sagens Omstændigheder vise, at Arrestantinden ved sin Tilstedeværelse paa de Bestjaalnes Bopæle Loverdagen den 19de Februar sidstleden selv har stjaalet de nævnte Koster, vil hun i Medfør af Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 med Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret aflagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Ridders Domme og de indankede Dommers Præmisses, forjaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ½ om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldeudvalgte Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schultz.

Høiesteretsfidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 24—25.

Den 16de September.

1859.

Anden extraordinaire Sæssion.

Onsdagen den 31te August.

Nr. 287.

Advocat Liebe

contra

Frederik Wilhelm Schulian (Defensor Bungen)

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Juli 1859: „Arrestanten Frederik Wilhelm Schulian bør straffes med Fugthuusarbejde i 8 Aar og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonson og Raasloff, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Frederik Wilhelm Schulian, som er langt over criminel Lavaldet og flere Gange straffet, senest ifølge nærværende Rets Dom af 31te Januar 1854 i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 62, cfr. §§ 60, 43 og 44, cfr. § 41, efter dens § 15 med 5 Aars Forbedringshuusarbejde, under nærværende Sag ved egen af de oplyste Omstændigheder bestrakte Tilstaaelse er overbevist den 2den April d. A. at have frastjaalet Menig af 1ste Artilleri-Regiments 5te Batteri

III. Aargang.

Johan Christoffer Henriksen 4 Rdl. 4 Mk., vil han være at dømmes efter den ovennævnte Forordnings § 16, og Straffen at bestemmes til Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar“.

Nr. 263.

Advocat Liebe
contra**Thomas Wilhelm Heidner** (Defensor Bungen)

der tiltales for Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de Juni 1859: „Arrestanten Thomas Wilhelm Heidner bør straffes med Forbedringshuusarbejde i fire Aar, samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til Forordningen af 21de August 1829 § 8 vil den Tiltalte under 30te August 1852 overgaaede Højesteretsdom, — hvorved han, efter ved Højesteretsdom af 25de October 1850 at være anseet for 4de Gang begaaet Betleri, paany blev befunden skyldig i samme Forbrydelse, medens Straffen, da han tillige var skyldig i Løsgængereri, bestemtes til den for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet fastsatte, — være at tillægge Virkning som Dom for 5te Gang forøvet Betleri, og Tiltalte altsaa for det han nu overbeviste Betleri være at domme for denne Forbrydelse 6te Gang begaaet. Hans Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Sagens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Thomas Wilhelm Heidner bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Thomas Wilhelm Heidner, der er langt over criminel Kavalser og blandt andet ved Højesterets Dom af 30te August 1852 anseet som for 4de Gang begaaet Løsgængereri med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, ved egen af de iøvrigt oplyste

Omstændigheder bestyrkede Tiltæelse er overbevist at have gjort sig skyldig i Væleri, bliver han nu i Medfør af Forordningen af 21de August 1829 § 8, cfr. § 4, at anses som for 5te Gang begaaet Væleri, og findes Straffen for ham at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar“.

Nr. 269.

Justitsraad Bunchen

contra

Jacob Jensen (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og Hæleri samt ulovlig Dmgang med Hittegods.

Aarhus Rjovstads Extrarets Dom af 19de April 1859: „Arrestanten Jacob Jensen, født i Snovdrup, bor at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, men forøvrigt bor han for Actors Tiltale, og forsaavidt han er sat under Tiltale for ulovlig Dmgang med Hittegods for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være; saa vil han og have at udrede samtlige af denne Sag og af hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Rammerraad, Procurator Jensen 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Brendstrup 4 Rdl. At efterkommes ved Dvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Juni 1859: „Arrestanten Jacob Jensen bor hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelse, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Møller og Krigsraad Deigaard, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staae. I Salarium til Justitsraad Bunchen og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jacob Jensen tiltales under denne Sag for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og Hæleri samt ulovlig Dmgang med Hittegods.“

Den 18de December f. A. blev der af Tømmerkarl Lars Pedersen gjort Anmeldelse om, at der formæentlig Dagen iforveien var fra hans Logis i Aar-

huus frastjaalet ham et Par nye Ankestøvler og at han havde Arrestanten, der logerede i et Kammer ved Siden af hans og laade den 16de og 17de December havde været i Lars Pedersens Kammer, mistænkt for Tyveriet. Under den derpaa indledebe Undersøgelse nægtede Arrestanten imidlertid at have stjaalet Støvlerne, der ved en Ransagning heller ikke vare fundne i hans Besiddelse, men da Lars Pedersen, efterat den fornævnte Undersøgelse den 21de December f. A. foreløbigen var sluttet, senere kom til Rundsab om, at Arrestanten, som imidlertid havde faaet en Tjeneste paa Landet, der havde brugt et Par Ankestøvler, gif han den 25de Januar d. A. ud til ham, og efter Lars Pedersens Forklaring vedgif Arrestanten da for ham, medens de vare ene i Arrestantens Kammer og efter at denne først havde søgt at skjule Støvlerne, at han havde disse, hvilke han derpaa leverede til Lars Pedersen. De gif derpaa ind i Stuen, hvor Lars Pedersen satte Støvlerne paa Bordet, og saavel efter Sidstnævntes Forklaring som efter 3 andre Vidners vedigede Udgagn erkjendte Arrestanten her paa Opfordring af Lars Pedersen, at det var dennes Støvler og at han havde taget dem paa Lars Pedersens Kammer.

Arrestanten har imidlertid under Forhørene vedholdende benægtet at have stjaalet Støvlerne, hvorimod han har forklaret, at han omtrent 8 Dage efter at den fornævnte første Undersøgelse mod ham var sluttet har kjøbt de tilstedekomne Støvler paa et Marked. Om det, der passerede, da Lars Pedersen, som foransøgt, kom til ham paa Landet, har han under Benægtelse af dennes og de øvrige Vidners Udgagn forklaret, at Lars Pedersen, medens de vare ene i Arrestantens Kammer, forlangte at faae Støvlerne at see, og da Arrestanten nu viste ham dem, yttrede Lars Pedersen, at det var hans, hvorimod Arrestanten paaftod at det var hans; Lars Pedersen tog imidlertid Støvlerne med sig, idet han yttrede, at de skulde paa Politikammeret, og da de derpaa kom ind i Stuen, spurgte Lars Pedersen, idet han fremtog Støvlerne, atter Arrestanten, om han vilde erkjende, at Støvlerne vare hans, men dette vilde Arrestanten ikke og paaftod, at det var hans egne.

Arrestantens foransøgte Anbringende om at have kjøbt Støvlerne paa et Marked maa imidlertid efter de isvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger anses for urigtigt, og da Lars Pedersen har aflagt Tilhjemlingsæed med Hensyn til Støvlerne, der i ny Tilstand ere ansatte til en Værdi af $3\frac{1}{2}$ à 4 Rdl., og ved Vidner godtgjort sin Giendomsret til disse, vil Arrestanten i Medfør af L. 6—17—10, 11 cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6 og da Sagens Oplysninger, — og navnlig den Omstændighed, at det ifølge det Ovenansførte maa uagtet Arrestantens Benægtelse anses godtgjort, at han i flere Vidners Paahør har erkjendt, at have taget Støvlerne i Lars Pedersens Kammer — bestemt henvide til, at han selv har stjaalet dem, være at dømmes som Tyv.

Arrestanten er endvidere mistænkt for den 17de December f. A. at have frastjaalet Lars Pedersen nogle Penge, efter dennes Formening mindst 3 Rdl., der laae i en Pung i hans Buxelomme. Lars Pedersen har med Hensyn hertil forklaret, at han om Morgenen den 17de December f. A. strax da han stod op,

efterat Arrestanten havde kaldt paa ham, savnede Pengene, og da der ingen Anden havde været i Værelset end Arrestanten, maatte han have Mistanke til denne. Efter Lars Pedersens Forklaring vedgif Arrestanten ogsaa for ham, da han, som ovenanført, havde begivet sig til Arrestanten den 25de Januar d. A. og var ene sammen med ham, at han havde taget Penge fra Lars Pedersen, og tilskød at erstatte disse med en Specie, ligesom det ved flere Vidners Forklaringer maa ansees godtgjort, at Arrestantens Huusbond derefter lovede at indeholde en Specie af Arrestantens Løn til Lars Pedersen, hvilket Løfte Huusbonden efter hans edelige Forklaring gav paa Arrestantens Begjæring til ham besangaaende. Arrestanten har nu vel forklaret, at han ved den ommelte Leilighed købte sin Huusbond ind i en anden Stue og lod ham laane sig en Specie, men har benægtet at have bedet Huusbonden om paa sine Vegne at betale Lars Pedersen en Specie, og der er isvrigt ikke mod Arrestantens Benægtelse tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han er skyldig i det her omhandlede Tyveri.

Efter Arrestantens Huusbonds Forklaring sandtes der, efterat Arrestanten var bleven arresteret, under hans Seng en Sæk med noget Uld i, om hvilken Sæk det maa ansees oplyst, at den i Slutningen af December Maaned f. A. er af en Landpost tabt paa Landeveien, indeholdende circa 12 Pund Uld. Arrestanten har nu vel påseret den Vei, hvorpaa Uldsækken skal være tabt, samme Dag, som det formentlig skete, hvorhos Indsidderen Søren Sørensen og Hustru edeligen have udsagt, at Arrestanten i 2 Gange har i Januar Maaned til Spinding bragt dem ialt noget over $4\frac{1}{2}$ Pund Uld, der efter deres Mening er af samme Sort, som den Uld, der sandtes i Sækken under Arrestantens Seng, men Arrestanten har vedholdende benægtet saavel at have leveret Uld til Søren Sørensen eller Hustru, som overhovedet at have været i Besiddelse af den omhandlede Sæk eller at have seet, at den laa under hans Seng, og da hans Besiddelse af Sækken ikke kan ansees beviist, vil han ikke med Hensyn til samme kunne dømmes for ulovlig Omgang med Hittegods.

Arrestanten, der er født i Aaret 1837 og under 12te August f. A. er for første Gang begaaet Tyveri anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Uge 5 Dage, vil i Henhold til det Foranførte nu for 2den Gang begaaet Tyveri være at ansee efter samme Forordnings § 13, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneeder.

Torsdagen den 1ste September.

Nr. 258.

Statsraad Liebenberg

contra

Frih Johannes Wulffenberg (Defensor Buihusen)

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Juni 1859: „Arrestanten Frig Johannes Wulffenberg bør straffes med Tugthuusarbeide i 10 Aar, samt udrede i Erstatning til Kjøbenhavns Brandforsikring 90 Rdl. 15 Sk.; saa bør han og betale denne Actions Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procurator Berggreen og Probecurator Absen, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Frig Johannes Wulffenberg, der er født den 30te September 1843 og forhen anseet ved Helsingørs Kjøbstads Extraretsdom af 30te Januar 1857 efter Forordningen af 11te April 1840 § 26 med Straf af Niis og ved Hirschholms Virks Extraretsdom af 24de August f. A. efter samme Forordnings § 81 cfr. § 27 og § 33 med Straf af Niis fordeelt paa 2 Dage, 15 Slag hver Dag, er under nærværende mod ham for Brandstiftelse og Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist, at have i Tidsrummet fra den 29de Januar d. A. til den paaafølgende 9de Marts gjort sig skyldig i at paafatte Ild paa 7 forskellige Steder her i Staden, samt i Forberedelse til en Ildspaafattelse, i hvis Udsørelse han dog hindredes ved sin Anhøvelse. Af Ildspaafattelserne, som han alene vil have foretaget i det Siemeb, at tilvende sig den Douceur, som han vidste at der hos Brandmajoren vilde blive udbetalt den, der først anmeldte Ilden, og for om muligt tillige at erholde en Douceur af Husets Beboere, naar han gjorde dem opmærksomme paa den opstaaede Ild, er imidlertid kun 2 blevne fuldkræbte, nemlig en den 30te Januar paa Eiendommen Nr. 94 i Klosterstræde paa Ild, idet Gulvet paa et derværende Loft, hvor Ilden var anbragt, blev gjennembrændt og endel af Lægtterne i Tagværket bleve forkullede, samt en i Huset Nr. 106 i Koffegaden den 9de Marts anlagt Ild, hvorved Gulvet saavel udenfor som indenfor Loftsdøren, ved hvilken Ildspaafattelsen var steet, blev gjennembrændt og Dørstolpen forfullet, hvorimod ved de øvrige Ildspaafattelser ingen af Husets faste Dele kunne antages at have været antændte. Ved de 2 nævnte fuldkræbte Brandstiftelser tilspiedes der de omhandlede Eiendomme en Skade, der af Kjøbenhavns Brandforsikring er opgivet at ville udgjøre 90 Rdl. 15 Sk., ligesom

og Boghandler Thaarup ved Branden i Koffkegade led et Tab af mindst 100 Rdl.; men forøvrigt er der, naar undtages en Bogbinder Gether tilføjet, til 2 à 3 Rdl. ansat, Skade, ingen saadan Besskadigelse skeet, at den har kunnet ansættes til nogen Værdi. Endvidere er Arrestanten paa samme Maade overbevist at have i Købet af forrige Sommer, men førend den sidste af de ovenanførte Domme overgik ham, gjort sig i skyldig i Tyveri ved at frastjæle Skolelærer Hans Jacob Peterlsen en til 20 Rdl. vurderet Frakke, Smedemester Elos Jensen en Frakke af Værdi 8 Rdl. og Muurlærling Wilhelm Freisleben et til 2 Rdl. vurderet Par Beenklæder.

For det af Arrestanten ifølge det Foransførte ubviste Forhold vil han være at dømmes efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4 og § 13, cfr. tillige § 8, og efter Forordningen af 11te April 1840 § 19, cfr. § 27, til Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 10 Aar, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning 90 Rdl. 15 Sk."

Nr. 247.

Advocat Liebe

contra

**Peter Julius Schmidt og Ane Marie Jørgensen, Skomagersvend
Baches Hustru (Defensor Liebenberg)**

der tiltales, Forsknævnte for ulovlig Dngang med Hittegods og Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold og Sidstnævnte for Tyveri.

Hirschholms Birks Extrarets Dom af 11te Marts 1859: „Arrestanten Peter Julius Schmidt bør behandles overeensstemmende med den Kongelige Resolution af 3die October 1855. Tiltalte Ane Marie Jørgensen, Baches Hustru, bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa udrede Arrestanten og Tiltalte in solidum alle af denne Action skyldende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Schmidt og Overkrigscommissair Hafs, 5 Rdl. til hver, samt Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Juni 1859: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Maag og Kammerraad Nyegaard for Overretten betaler Arrestanten Peter Julius Schmidt og Tiltalte Ane Marie Jørgensdatter eller Jørgensen, Skomagersvend Baches Hustru, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog saaledes at de Tiltalte tilsvare Actionens Omkostninger hver for sit Vedkommende.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadårettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Actionens Omkostninger udredes af de Tiltalte hver for sit Vedkommende, saaledes at de ved Overrettens Dom bestemte Salarier samt Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret, til hver 20 Rdl., tilsvares af Peter Julius Schmidt med $\frac{2}{3}$ Dele og af Ane Marie Jørgensen, Baches Hustru, med $\frac{1}{3}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peter Julius Schmidt, der ved Høiesterets Dom af 26de April 1837 i en Alver af henved 24 Aar for 3die Gang begaaet Tyveri blev anseet med Fængningsarbeide paa Livstid, men ifølge allerhøieste Resolution af 3die October 1855 blev løsladt med det Tilfjendegivende, at han uden videre Dom vilde blive indsat til Tugthuusarbeide paa Livstid, saafremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, eller oftere overtraadte de Regler, som Politiet, for at sikke sig hans ordentlige Forhold, maatte forestrive, tiltales under nærværende Sag for ulovlig Dngang med Hittegods og Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold, og ved den i 1ste Instants inden Hirschholm Birk's Extraret den 11te Marts d. A. affagte Dom er det statueret, at Arrestanten bør behandles overeensstemmende med den ovennævnte Kongelige Resolution. Ved samme Dom er derhos Tiltalte Ane Marie Jørgensdatter eller Jørgensen, Stomagersvend Baches Hustru, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, idemt Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, men efter begge de Domfældtes Begjæring er Sagen derpaa indanket for Overretten.

Hvad nu først Arrestanten Schmidt angaaer, da maa det vel efter hans egen Tilstaaelse, der forsaavidt bestrykes ved de isvrigt fremkomne Oplysninger, antages, at han en Aften i Slutningen af Januar Maaned sidstleden har tilregnet sig et Stykke Træ, circa 2 Alen langt og 4 à 5 Tommer tykt, der ikke er kommet tilstede under Sagen, men er anslaaet til en Værdi af 12 à 16 Sk., som han vil have fundet henliggende paa Hirschholms Gade, samt at han, istedetfor at oplyse samme, har, efter strax samme Aften at have forgjæves søgt budt det til to Personer for 4 Sk., atter bortkastet bemeldte Stykke Træ.

Men da Lovgivningen om Hittegods ikke kan antages at have sigtet til saadanne Gjenstande som den heromhandlede, findes Arrestantens i foransførte Henseende uvidste Forhold ikke at kunne paadrage ham Strafansvar.

Derimod vil Arrestanten ikke kunne undgaae at behandles efter meerbemeldte Kongelige Resolution, da han, der ifølge Kjøbenhavn's Politidirecteurs Resolution af 21de December 1857 har været anseet med en arbitrair Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage for at have umbladt i længere Tid at

melde Logis og Arbeide ved Protocollen over mistænkelige Personer, ved egen Tilstaaelse er overbeviist at have overtraadt et ham den 4de Februar 1858 til Hirschholms Birks Protokol over mistænkelige Personer under Trudsel af Straf som for Løsgængerer givet Tilhold, hvilket Klandt Andet gif ud paa, at han ikke maatte være udenfor sit Logis efter Kl. 10 om Aftenen, at han skulde anmeldte Bopælsforandring samt hver Onsdag melde sig paa Birkets Politikammer, idet nemlig han, da han Natten mellem den 3de og 4de Februar d. A. Kl. 12½ blev antruffen paa Hirschholms Gade, befaubtes ikke at have anmeldt Forandring af Logis og overhovedet ikke at have meldt sig paa Politikammeret siden den 10de Februar f. A. Vel har Arrestanten foregivet, at en tidligere i Hirschholm ansat Politibetjent havde sagt, at han ikke behøvede at melde sig, men dette kan saameget mindre disculpere ham, som sliig Tilfaldelse efter Arrestantens egen Forklaring kun var givet ham, saalænge han havde Arbeide paa et bestemt af ham opgivet Sted, medens han i det forløbne Aar har arbeidet paa flere Steder.

Hvad angaaer Tilstalte Ane Marie Jørgensbatter eller Jørgensen, Skomagersvend Baches Hustru, der er født den 3die Juli 1836 og tidligere ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 18de Marts 1854 har været anseet med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for Tyveri, da er hun ved egen med det iøvrigt Dphlyste stemmende Tilstaaelse overbeviist 3 Gange i Begyndelsen af dette Aar om Aftenen at have tilvendt sig Kartofler i en Marketen der Larjen tilhørende, i hans Have liggende Kartoffelkælder, hver Gang ½ Skp., til en samlet Værdi af 30 Sk., hvilke Kartofler bleve fortærede i hendes Hjem. De 2 Gange stod Døren til Kælderen efter hendes Forklaring heelt aaben, hvorimod den 3die Gang var tillukket, skjøndt ikke aflaaet, men sprang op ved at hun stødte til den.

For dette Forhold er Tilstalte rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 og Straffen passende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.

Efter det Anførte vil Underrettens Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, være at stadfæste, og ville Arrestanten og Tilstalte derhos in solidum have at udrede i Salair til Actor og Defensor for Overreiten, Procuratorerne Maag og Kammerraad Nyegaard, 5 Rbl. til hver“.

 Nr. 253.

Statsraad Salicath

contra

Jens Andersen (Defensor Liebenberg)

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 23de April 1859: „Arrestanten Jens Andersen af Nabye bor at hensættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaender; saa bor han og at udrede samtlige af denne

Sag og af hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til de beskiftede Sagførere, Actor, Procurator Nors og Defensor, Procurator Brendstrup, 4 Rdl. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Mai 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Neckelmann, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Andersén, der ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Januar d. A. har været straffet for Tyveri og attenteret Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, sigtes under nærværende Sag paany for Tyveri, og navnlig for den 12te Marts d. A. i Aarhus i et til Kjøbmand Kaspersens Boutik støbende Kammer at have tilvænt sig tre Iberskind og et Maarfskind, der vare op-hængte paa et Søm paa Væggen, og som Kasperen efter sin Forklaring fort iforveien havde kjøbt for 9 Rdl. 3 Mk.

Kaspersens Handelsbetjent Emil Jensen har i denne Henseende edelig forklaret, at han den nævnte Dag blev af en i Boutiken tilstedeværende Kone gjort opmærksom paa, at Arrestanten var gaaet ind i det ommeldte Kammer, hvorpaa Jensen strax gif berhen og aabne Døren, og kom da Arrestanten ud fra Værelset og gav sig til at løbe. Da Jensen strax savnede de ovennævnte Skind og det berhos forekom ham, at Arrestanten havde Noget under sin tilknappede Frakke, løb han efter Arrestanten og indhente ham paa Gaden, hvorpaa Arrestanten efter hans Opfordring, skjøndt med nogen Modvillighed, fulgte med ham tilbage, og da Arrestanten kom ind i Contoivet og knappede Frakken op, fandt Skindene paa Gulvet. Efterat Kjøbmand Kasperen derpaa var kommen tilstede, bad Arrestanten for sig og anmode en tilstedeværende Gaardmand om at bede et godt Ord for sig, idet han efter dennes og Kaspersens Forklaringer yttrede, at han havde taget et Par Skind. Kasperen har berhos med Tød bekræftet, at de tilstedefomne Skind, som Arrestanten har erkjendt at have været i Besiddelse af, ere ham skatomme imod hans Vidende og Villie, ligesom han ogsaa med Vidner har bevist sin Eiendomsret til dem.

Arrestanten har nu vel stadigen nægtet at have stjaalet de paagjældende Skind, idet han har udsagt, at han samme Eftermiddag havde kjøbt dem paa

Gaden af en ubekendt Mand for 14 Mk. 8 Sk., og at han ikke veed af, at han har været inde i det Kammer, hvor Skindene hang, men til denne Forklaring, der i ingen Henseende er bestræffet ved Sagens øvrige Oplysninger, vil der intet Henlyk kunne tages, og idet Vetingelserne for det ved Lovens 6—17—10 og 11 cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis efter det Foranførte maa ansees at være tilstede, og Sagens Omstændigheder derhos bestemt vise hen paa, at Arrestanten selv har sjaalet Skindene, vil han ikke kunne undgaae, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, at ansees med Straf for anden Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, og da den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, mod hvis øvrige Bestemmelser Intet findes at erindre, være at stabfæste“.

Nr. 266.

Statsraad Liebenberg

contra

Frederik Wilhelm Ferdinand Larsen (Defensor Salicath)

der tiltales for Bedrageri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Mai 1859: „Arrestanten Frederik Wilhelm Ferdinand Larsen bør hensejtes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Møller 3 Rdl. og til Defensor, Procurator Knog 2 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juni 1859: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lindhardt og Bang, betaler Arrestanten Frederik Wilhelm Ferdinand Larsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjenendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Frederik Wilhelm Ferdinand Larsen, der er født den 11te November 1819 og forhen, foruden ifølge Helsingør Rådshabs Politiretsdomme af 7de Januar 1853 og 12te Januar 1855 at være straffet for Løsgængeri og Betleri, har ifølge samme Jurisdictionens Extraretsdom af 17de Januar d. A. været anset efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 32 for Tyveri og Naa med Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, er under nærværende fra samme Rådshabs Extraret indankede Sag ved hans egen med de isvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse overbevist at have den 24de April d. A. om Aftenen indfundet sig i Buntmagermester Hansens Boutik i bemeldte By og, idet han for dennes Søster falskeligen foregav, at han havde hendes Broders Tilbælselse til at erholde en Kaffet udleveret, udtaget og derefter i et Værtshuus for 24 Sk. solgt en under Sagen til 4 Mk. vurderet Borbugskaffet, der er tilbageleveret Eieren, som isvrigt har frafaldet Erstatning.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, hvis Foregivende at have ved den omhandlede Leilighed været i høi Grad beruset, staaer i Strid med de isvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger, ved den paaankede Dom for bemeldte Bedrageri er tilfunden Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, cfr. §§ 13 og 79, og da Straffen efter Omstændighederne passende findes bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger og Størrelsen af de i 1ste Instants derunder fastsatte Salairer til Actor og Defensor ligeledes bifaldes, i det Hele være at stadfæste“.

Fredagen den 2den September.

Nr. 285.

Statsraad Liebenberg

contra

Ole Olsen (Defensor Salicath)

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 19de Juli 1859: „Arrestanten Ole Olsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar samt udræde Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Secretair Schonberg, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Tiltalte, der ifølge den i den indankede Dom meddeelte Fremstilling af Factum har gjort sig skyldig i Attentat paa Indbrudstyveri, iværksat om Dagen, bliver i Betragtning af de ham tidligere overgaaede Domme, hvorved han navnlig under 7de Juli 1855 er straffet som

for tredie Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, nu at ansee efter bemeldte §'s Bestemmelse om 4de Gang begaaet Hæleri, sammenholdt med § 80, og vil den affagte Dom saaledes kunne stadfæstes, dog at Straffetiden efter Omstændighederne bestemmes til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. 3 Salarium til Etatsraad Liebenberg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Ole Olsen, der er langt over criminel Aavalder og senest ved denne Rets Dom af 7de Juli 1855 anset i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79, cfr. § 25 og § 12, 1ste Membrum, som for 3die Gang begaaet Hæleri efter § 22 med 3 Aars Forbedringshuusarbeide, under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have Søndagen den 6te Marts dette Aar om Eftermiddagen Klokken henimod 6, i det Niemed at begaae Tyveri, begivet sig ind i et til Cecilie Møller, Simmelfjærs Enkes Leilighed i Eiendommen Nr. 51 paa Nørregade hørende Pigekammer, hvortil han skaffede sig Afgang paa den Maade, at han ved Hjælp af en medbragt Kniv overfær en Tremme i et fra Kjøkkentrappen til bemeldte Pigekammer anbragt Bindue og derpaa igjennem dette steg ind i Kammeret, hvor han imidlertid blev opdaget, førend han fik Leilighed til at tilvende sig Noget, vil han i Medfør af de ovenansførte Lovbestemmelser, cfr. § 80, være at dømmes søxt for Attentat paa 4de Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar“.

Nr. 267.

Etatsraad Salicath

contra

Jens Peter Larsen (Defensor Liebe)

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Juni 1859: „Arrestanten Jens Peter Larsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Christensen og Beyer, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afdærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Jens Peter Larsen, der er født den 13de Februar 1841 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende Sag ved egen Tilslaaelse og de isvrigt oplyste Omstændigheder overbevist at have Fredagen den 20de Mai sidstleeden forstjålet Bundtmagerjvend Otto Berthelsen en til 6 Rdl. vurderet Frakke, hvilket Tyveri han forsøvede paa den Maade, at han den nævnte Dags Eftermiddag begav sig op i Stedet Nr. 35 paa Østergade for at stjæle, og aabnede der ved Hjælp af en medbragt Nøgle Døren til det af Bestjaalne beboede Bærelse, hvorpaa han, efterat være kommen ind i dette, borttog Frakken.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar“.

Nr. 277.

Advocat Brock

contra

Kirsten Andersen (Defensor Liebe)

der tiltales for Tyveri.

Frederiksborg Birkis Extrarets Dom af 30te Mai 1859: „Kirsten Andersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Saa bør hun og betale i Erstatning til Gjæstgiver Nielsen 9 Rdl. 3 Mk. samt udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Provoprocurator Albrechtsen 5 Rdl. og til Defensor, Provoprocurator Wodschow 4 Rdl. At efterkommes i Henseende til den idømte Erstatning inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juli 1859: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Naasløff og Meyer, udreder Arrestantinden Kirsten Andersen 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstat-

ning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udførd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, som i første Instants er paadømt ved Frederiksborg Virks Extraret, er Arrestantinden Kirsten Underjen, som tvende Gange forhen er straffet for Tyveri, senest ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 31te Januar 1857 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, ved egen Tilstaaelse og øvrige tilveiebragte Oplysninger tilstrækkelig overbevist, paany at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. Hun har saaledes, medens hun tjente hos Gæstgiver Nielsen i Slangstrup, fravendt denne sin Huusbond forskjellige Pengebeløb, efter hendes egen Angivelse circa 14 Rdl., hvilke hun, naar hun om Morgenen befandt sig ene i Boutiken, tog af Pengestuffen sammesteds, hvilken hun aabnede ved Hjælp af en Kniv. Ogsaa har hun frafjaalet denne sin Huusbond et Par Lagener og forskjellige andre mindre betydelige Effecter, ligesom hun tidligere, medens hun tjente hos Gaardeier Heegaard i Slangstrup, paa lige Maade har tilvendt sig to Lømmetørklæder, der tilhørte Heegaards Døttre, og noget Udgarn.

Da den Arrestantinden i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 15 ifjendte Straf af 5 Aars Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne findes passende, og da Birketingsdommen ligeledes bifalbes i Henseende til Actionens Omkostninger og den ifjendte Erstatning, vil bemeldte Dom i det Hele være at stabsætte“.

Nr. 236.

Advocat Brod

contra

Hans Peter Mortensen (Defensor Salicath)

der tiltales for Tyveri.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Marts 1859: „Hans Peter Mortensen bør henseendes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, samt udrede alle med Actionen lovligt forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Kammeraad, Procurator Müller og Procurator Blæsberg med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Mai 1859: „Arrestanten, Muursvend Hans Peter Mortensen, bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Hæckscher og Provedprocurator Berggreen, betaler Arrestanten 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Nykjøbing Kjøbstads Exrateret hertil indankede Sag tiltaltes Arrestanten, Muursvend Hans Peter Mortensen, for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Efterat Aftenfangsgudstjenesten i Nykjøbing Kirke 2den Juledag den 26de December f. A. om Eftermiddagen Klokken herved 3 var tilendebragt, opdagedes det, at en Bøsse, som henstod i den ene af de til Kirken førende Indgange — den saakaldte Baabenhuegang eller mørke Gang — og som var anbragt der til Indtægt for „de Fattiges Kasse“, var opbrudt, idet Krampen, der fastholdt en Hængelaas, hvormed Laaget var tillukket, var afbrækket.

Da derefter ved Efterlysn i Bøssen kun fandtes et Beløb af mellem 10 og 15 Mk., der antoges at være nedlagt i Bøssen efter Tilendebringelsen af Aftenfangsgudstjenesten bemeldte Eftermiddag og efterat Bruddet paa Bøssen var skeet, er det af Bestyrelsen af „de Fattiges Kasse“, overensstemmende med dens Erfaring om hvad der paa Høitidene pleiede at komme i Bøssen, og da der i denne, der sidst var tomt den foregaaende Juleaften, var nedlagt de Gaver, der vare indkomne til Hvimesse 1ste og 2den Juledag, paa hvilke Dage Gudstjenesten havde været i alrigt besøgt, antaget og med Eed bekræftet som deres Overbeviisning, at der af Bøssen maatte være forstjaalet et Pengebeløb af mellem 5 og 6 Rdl., og er det dette Tyveri, som Arrestanten, der tilligemed flere Andre havde været behjælpelig ved Klokkeringningen i Julehelligdagene, under nærværende Sag er sigtet for at have begaaet.

Arrestanten har imidlertid vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig heri, og mod denne hans Nægtelse findes der heller ikke at være tilveiebragt noget tilfredsstilligt Beviis til at jælde ham.

I denne Henseende bemærkes, at det vel er oplyst, at Arrestanten, efter først i længere Tid bestemt at have nægtet at være bleven tilbage i den ommeldte Gang, efterat den første Ringning til Aftenfang Kl. omtrent 1½ var tilendebragt, og paastaet at være fulgt med de andre Ringere, da disse, efter hvad der var sædvanligt, efter Ringningen havde begivet sig hen i et nærliggende Huus for at erholde en Forfriskning, senere har maattet indrømme Urigtigheden heraf og vedgaaet, at han, efter at den første Ringning var forbi og indtil den sidste Ringning skulde foretages Kl. henved 2, er forbleven tilbage i Gangen, medens de andre Ringere gik bort, uden at han for sin tidligere urigtige Nægtelse har kunnet anføre nogen antagelig Grund.

Men naar hensees til, at det, selv om det af Bestyrelsen antagne Tyveri virkelig maatte være begaaet, ikke med Sikkerhed tør statueres, at Tyveriet netop skulde være udført i Tiden mellem den første og sidste Ringning til Aftenfang, men at dette endog snarere maa antages at have Formodningen imod sig — i hvilken Henseende navnlig fremhæves, at Afgangen til Kirken gjennem Gangen i den nævnte Tid stod aaben for de Kirkebesøgende og ogsaa er bleven benyttet af Flere, der have seet Arrestanten sidde i Gangen paa en Afstads i nogen Afstand fra Bøssen, og at Gangen ligeledes maatte passeres af Ringerne for at komme op i Taarnet til den sidste Ringning, hvilket maatte være Arrestanten vel bekendt, samt at ingen af de Personer, der saaledes have passeret Gangen, have lagt Mærke til, at der var steet noget Brud paa Bøssen, ligesom det heller ikke er oplyst, at nogen af de Kirkebesøgende, ved efter endt Aftenfang at passere Gangen og lægge Gaver i Bøssen, har bemærket noget saadant Brud — taber det Indicium, der af Arrestantens ovennævnte urigtige Nægtelse af at have været paa Gjerningsstedet til den ommeldte Tid skulde udledes mod ham, en væsentlig Deel af sin Betydning, hvorved ogsaa kan mærkes, at da Arrestanten skulde deeltage i den sidste Ringning, kan han forsaavidt ikke siges uden lovligt Grund at have opholdt sig i Gangen i Mellemtiden.

Naar det dernæst som et Indicium mod Arrestanten er fremhævet, at han, medens han opholdt sig i Gangen, har nægtet nogle Drenges Afgang gjennem den og jage dem bort fra Døren ved Hjælp af en Jernstang med en Krog i den ene Ende, hvilken Stang af en Deponent er anseet for skiftet til at kunne være brugt til at frabrække Krampen, kan denne Omstændighed ikke tillægges nogen videre Vægt, naar hensees til, at Andre, efter det foran Bemærkede, til samme Tid uhindret fik Afgang gjennem Gangen og at den ommeldte Jernstang fra tidligere Tid henstod i Gangen.

Efter det Anførte og da det, der isørigt er fremkommet mod Arrestanten, indskrænker sig til, at han ved sin Anholdelse 2den Julebøgs Eftermiddag eller Aften er funden i Besiddelse af et Pengebeløb, der omtrent svarer til det Beløb, der formodes at være bortstjaaet af Bøssen, ligesom han samme Eftermiddag havde betalt nogen Smaagjæld, uden at han har kunnet gjøre aldeles fyldestgørende Rede for, hvorledes han er kommen i Besiddelse af disse Penge, idetmindste forsaavidt en større Deel af dem angaar, i hvilken Henseende han derhos har gjort sig skyldig i flere usande Forklaringer, samt at han for en Med-

arrestant, der af Underdommeren var anmodet om at udforske ham, skal have erkjendt at have begaaet Tyveriet, kan Retten ikke med Underdommeren være enig i, at der skulde være tilveiebragt et i Genhold til Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Indiciebeviis til at fælde Arrestanten, hvorved endnu bemærkes, at forsaavidt Tyveriet muligen kan være udført under Astenfangsgubstjensstenen, er der aldeles Intet oplyst om, at Arrestanten paa den Tid har været tilstede i Kirken.

Arrestanten, der er født i 1828 og tidligere 2 Gange har været straffet for Tyveri, vil saaledes være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale og med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger, og Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anseet efter Forordningen af 11te April 1850 § 15 med 6 Aars Forbedringshunsarbejde, vil altsaa være at forandre“.

Nr. 48. **Justitsministeren** (Advocat Liebe, efter Ordre)
contra

Conferenterraad **J. C. W. Nielsen**, som Værge for Fruen **Ollegaard Sophie Charlotte Schow**, og Sidstnævnte, som nu myndig (Tungen) betræffende Spørgsmaalet om Fruen Schows Berettigelse til igjen at optages paa hendes tidligere havde Plads i Forteguelsen over de i Støvringgaards adelige Somsfrukloster Indskrevne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de August 1858: „Ollegaard Sophie Charlotte Schow bør være berettiget til at optages paa sin hidtil havde Plads i Forteguelsen over de i Støvringgaards adelige Somsfrukloster Indskrevne“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat det ved allerhøjeste Reskript af 12te Mai s. A. blandt Andet var bifaldet, at der fra 1ste Januar s. A. ved Støvringgaards adelige Somsfrukloster, foruden de alt bestaaende 24 Exspektantindepladser med Hæving, oprettedes 6 nye Hævingepladser, hver paa 60 Rdl. aarlig, underrettedes Exspektantinde Ollegaard Sophie Charlotte Schow ved Skrivelse fra Directionen for bemeldte Kloster om, at hun var oplyst til denne Hæving, med Tilspønde, at den dog kun var tilstaaet indtil

videre, saa at den bortfaldt, naar Klosterets oeconomiske Tilstand i Tiden skulde gjøre saadan Indskrænkning i Stiftens Udgifter nødvendig. Da der imidlertid fra Walløe Stift var blevet tilfaldt hende en aarlig Pension af 300 Rdl., under Betingelse af at hun ikke fra Stiftet selv eller fra andre Klostre eller Stiftelser tillige havde nogen Oppebørsel, tilskrev hendes Børge, Citanten i nærværende Sag, Conferentsraad J. C. W. Nielsen, Ridder af Dannebrog, Directionen for Støvringgaardens Kloster, at hans Myndling nødtes til at give Afkald paa de hende fra sidstnævnte Kloster tillagte 60 Rdl., dog under Forbehold af hendes Ret til at træffe et endeligt Valg, naar hendes nuværende Plads i Rækkefølgen i sin Tid maatte være oprykket til at give Afgang til at indtræde som virkelig Konventualinde i Klosteret.

Directionen begjærede i Anledning heraf Justitsministeriets Resolution, der faldt saaledes, at i Genhold til det allerhøieste Reskript af 18de Februar 1757 jfr. med Cancelliskrivelse af 22de October 1846 og Justitsministeriets Skrivelse af 12te Februar 1855 burde Citantens Myndling udgaae af Fortegnelsen over de i nysnævnte Kloster Indskrevne, og da derefter Udsettelsen fandt Sted, har Citanten efter dertil meddeelt fri Proces anlagt nærværende Sag, hvori han har paastaet sin ovennævnte Myndling kjendt berettiget til igjen at optages paa hendes hidtil havte Plads i Fortegnelsen over de i Støvringgaardens Kloster Indskrevne, medens Indstævnte, Justitsministeren, med Protest herimod har paastaet, at hun bør være uberettiget til saadan Genoptagelse, hvorhos den for Indstævnte beskikkede Sagfører, Procurator Baastrup, har begjært sig tilkjendt Salair.

Foraaavidt Citanten har paaberaabt, at da Frøken Schøns Indskrivning i Støvringgaardens Kloster grundes paa en Kongelig Resolution, skulde hendes Udsettelse af Klosteret ei heller kunne finde Sted uden Kongelig Resolution, er saadant ubegrundet, idet den Kongelige Resolution selvfølgelig kun har givet hende Adkomst til at opbevare Høving af Klosteret o. s. v. i Overensstemmelse med de besangaaende almindelige Regler, og det er om diæses Indhold og Fortolkning at Sagen dreier sig. Paa den anden Side kan der ikke, saaledes som Indstævntes Sagfører har villet gjøre gjældende, med tilstrækkelig Føie udledes af Fundatens for Støvringgaardens Kloster, at den, der allerede er indskreven i eller agter at lade sig indskrive i et andet Kloster, ikke ved Siden deraf skulde kunne blive indskreven i eller konservere sig Afgang til Støvringgaardens Kloster; Sagens Udfald berøer saaledes nærmest paa, hvorledes det af Justitsministeriet paaberaabte Reskript af 18de Februar 1757 rettelig er at forstaae, eller om det er anvendeligt i nærværende Tilfælde. Det ovennævnte Reskript hvorefter ogsaa de tidligere Tilfælde, der vare Gjenstand for Skrivelserne af 1846 og 1855 ere behandlede af de administrative Autoriteter, indeholder, — da det var andraget, „at der ved Støvringgaardens Kloster vil foresalde den Casus, at en der indskreven som Fru med første efter hendes Tour ascenderer til Høving, som for Betaling i et andet Kloster tillige er indskreven og af samme allerede virkelig nyder Pension.“ og derhos forespurgt „hvorledes i dette og deslige Tilfælde nu og efterdags skal forholde, naar nogen i 2de Klostre paa engang maatte være indskreven,“ —

den Resolution: „at det i dette og beslige Tilfælde skal forholbes saaledes, at den Jomfru, der venter at nyde Pension af Støvringgaard's Kloster, men allerede virkelig nyder Pension af et andet Kloster, maa have Frihed til at vælge, hvilket af Klostrene hun vil holde sig til, men at hun ikke maa nyde Pension af 2de Klostre paa eengang og tillige.“

Selv om det nu ikke maatte statueres, saaledes som Citanten har formeent, at den citerede Bestemmelse kun er anvendelig, hvor den Paagjældende havde tiltraadt eller stod i Begreb med at tiltræde en virkelig Konventualinde-Plads i Støvringgaard's Kloster, men derimod ikke, hvor der kun er Spørgsmaal om Tiltrædelsen af en af de en lang Række af Aar senere oprettede ufuldstændige Hævningspladser og navnlig en af de ny oprettede saakaldte Hævningspladser, der kun tilstaaes indtil videre, saa skjønnes det dog ikke rettere, end at Ordene i bemeldte Reskript med Nødvendighed ikkun føre til, at Ingen paa samme Tid maa oppebære Pension af 2de Klostre, og at den Paagjældende derfor skal vælge, af hvilket Kloster hun vil oppebære den Pension, hvorom der forsaavidt er Spørgsmaal, hvorimod det ikke synes med Nødvendighed at følge heraf, at den Paagjældende skal erklære sig for et endeligt Valg imellem de 2 Klostre, saaledes at hun ikke blot derefter blev uberettiget til at nyde den Pension, hvorom der maatte være Spørgsmaal, af det ene Kloster, saalænge hun nyder Pension af det andet Kloster, men for al Fremtid mistede al Afgang til Hævning af eller Plads i hvert Kloster, selv af en ganske anden Art og Bestaffenhed end den Hævning, hvorom der i Dieblicket var Spørgsmaal.

Men naar saaledes Ordene i Reskriptet af 1757 ikke med Nødvendighed føre videre, end at den Paagjældende skal erklære, om hun vil nyde den ene eller den anden af de Pensioner af 2 forskellige Klostre, hvorom der er Spørgsmaal, altsaa om hun forsaavidt vil holde sig til det ene eller til det andet Kloster, findes der ikke heller i Hensynet til den Indflydelse, som Forbeholdelsen af den Paagjældendes Valgret for andre og senere Eventualiteter maatte kunne have paa andre i Klosteret Indskrevnes Stilling, at være Grund til at fortolke den omhandlede Bestemmelse i Reskriptet paa en for hende meget strengere og ugunstigere Maade.

I det Frøken Schow efter det Anførte ikkun findes at have været pligtig til for Dieblicket at erklære, om hun vilde oppebære den hende af Vallø Stift tilstaaede Pension af 300 Rbl., eller modtage Halvhævning af Støvringgaard's Kloster paa 60 Rbl., men maatte være berettiget til at forbeholde sig Valget til sin Tid imellem en fuldere Hævning af sidstnævnte Kloster og Pension af Vallø Stift, maa hendes Protest imod at være bleven endelig udslettet af Fortegnelsen over de i fornævnte Kloster Indskrevne anses besøiet, og Citantens ovenansførte Paastand vil derfor være at tage til Følge.

Angaaende Processens Omkostninger er ingen Paastand neblagt fra nogen af Siderne, og efter Sagens Udsald vil der intet Salair kunne tilkjendes Procurator Baastrup.

Den befalede Sagførelse, der kun har fundet Sted for Indstævntes Vedkommende, har været lovlig.

Under Sagen har ikke været Brug for stemplet Papir“.

Nr. 30. Den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad
Blechingberg

contra

Bhofoged og Byskriver i Stubbejøbing, Auditeur **B. M. C. Drenbøll**
(Ingen)

angaaende Indstævntes Paaastand paa, fra 1ste Marts 1856 at regne, af Statskassen at udbetales et Tilskud til hans Embedsindtægter.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Decbr. 1857: „Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Begue, bor til Citanten, Bhofoged og Byskriver i Stubbejøbing, Auditeur B. M. C. Drenbøll, af Statskassen udrede, fra 1ste Marts 1856 at regne, et saa stort aarligt Beløb, som efter en af Citanten ved hvert Aars Udgang fremsendt, behørig documenteret Dypgjørelse af hans nuhavende Embedes Nettoindtægter supplerer disse til aarlig Netto 1,341 Rdl. 86 Sk., dog for det forløbne Aar med Fradrag af 20 Rdl. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Kraft tillægges i Salair 15 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Citanten, Bhofoged og Byskriver i Stubbejøbing, Auditeur B. M. C. Drenbøll, i 2½ Aar fra den 28de April 1853 havde tjent som Garnisonsauditeur paa Fæstningen Christiansø, blev han under 25de October 1855, paa Grund af Embedets Inddragelse, medbeelt Afsted i Naabe og med Vartpenge, hvilke i Henshold til Pensionsloven af 5te Januar 1851 § 3, efter Dypgivende fra Marineministeriet af hans havde Embedsindtægter beregnede efter et aarligt Gjennemsnitsbeløb for hans Tjenestetid, 2½ Aar, til 1,341 Rdl. 86 Sk., af Finantsministeriet fastsattes til 818 Rdl. 60 Sk., eller ⅔ af det førnævnte Beløb efter Fradrag i Henshold til Pensionslovens § 4 Nr. 3 af ⅓ af de 341 Rdl. 86 Sk.

Under 18de Februar 1856 blev Titanten bekliffet til Byfoged og Byftriver i Stubbejøbing, og da dette Embedes Indtægter ere mindre end de, han i sit tidligere Embede havde havt, indgav han under 10de April 1856 et Andragende til Finansministeren om i Henhold til den citerede § 3 at erhøbe sine nuhavende Embedsindtægter, der efter Gjennemsnitsberegning for de sidste 5 Aar af hans Formands Tid ansloges til Netto 980 Rdl. aarlig, supplerede til 1,341 Rdl. 86 Sk., altsaa med 361 Rdl. 86 Sk. aarligt, idet han nemlig ved Beregningen af sit forrige Embedes Indtægter gif ud fra, hvad disse i hans Tjenestetid havde udgjort.

Da Finansministeriet imidlertid i Skrivelse af 14de Juli næstefter tilfjebegav Titanten, at da Indtægterne af hans tidligere Embede maatte beregnes paa samme Maade som hans nuhavende Embedes, altsaa for de 5 sidste Aar, og Indtægterne efter denne Beregning efter de fra Marineministeriet medbeelte Dplysninger maatte anslaaes til 1,000 Rdl., tilkom der ham kun et aarligt Tilskud af 20 Rdl., som vare ham anviste, har han efter Bevilling til fri Proces ved sin befalede Sagsfører, Procurator Kraft, ifølge Stævning af 21de Marts d. A. faggiivet Finansministeren paa Statskassens Vegne og principaliter paaستاet ham tilpligtet, fra 1ste Marts s. A. at regne, at udbetale ham det Tilskud, der efter ovennævnte Pensionslovs § 3 formenes at tilkomme ham, med et aarligt Beløb af 361 Rdl. 86 Sk. in subsidium med et saa stort aarligt Beløb, som efter en af Titanten ved hvert Aars Udgang fremsendt, behørig attestet Dpgjørelse af hans nuhavende Embedes Nettoindtægter supplerer disse til aarlig Netto 1,341 Rdl. 86 Sk., dog i ethvert Tilfælde for det forløbne Aar med Fradrag af 20 Rdl., som Titanten under Reservation har modtaget, idet han aldeles in subsidium har paaستاet sin nuhavende Embedsindtægt suppleret til Netto 1,227 Rdl. 90 Sk. — nemlig efter Fradrag efter § 4 Nr. 3 af $\frac{1}{3}$ af de 341 Rdl. 86 Sk. — samt i alle Tilfælde paaستاet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder Sagsførersalairt.

Kammeradvocaten, der har givet Møde for Finansministeren, har principaliter paaستاet denne frifunden for Titantens Tiltale og Titanten paalagt at udrede Processens Omkostninger, og subsidialiter at Indstævnte paa Statskassens Vegne ifkun tilpligtes aarlig at udrede til Titanten et saa stort Beløb, som Nettoindtægten af hans nuhavende Embede for hvert Aar ifølge behørig affattet og documenteret Dpgjørelse maatte vise sig at være mindre end Gjennemsnitsbeløbet af Indtægterne af hans tidligere havde Embede som Garnisonsauditeur paa Christiansø, dette Beløb bestemt til 1,227 Rdl. 90 Sk., men iøvrigt vorder frifunden for Tiltale af Titanten og denne paalagt Sagens Omkostninger, og i begge Tilfælde Udredelse af Salair til Kammeradvocaten.

Det, der først bliver at afgjøre, er Spørgsmaalet, om der, saaledes som Indstævnte har formeent, skal ved Beregningen af det Tilskud, som skal finde Sted til Titantens nuhavende Embedes Indtægter, tages Hensyn til de Indtægter, hans tidligere Embede havde givet i de sidste 5 Aar, eller, overensstemmende med hvad Titanten har villet gjøre gjældende, til de Indtægter, han havde i den ovenfor ommelte Tid, hvori han beklædte Embedet. Det skjønes

ikke rettere, end at det Sidste maa statueres. Bestemmelsen i sidste Membrum af Pensionslovens oftnævnte § 3: „Mødtager“ den, hvis Embede er blevet indbraget „Ansættelse i et mindre Embede, beholder han af den Pension, der tilkommer ham fra det tidligere større Embede, saameget, som i Forening med det nye Embedes Indtægt ikke overstiger hans tidligere Embedsindtægt“, findes nemlig at henvise til den Indtægt, den Paagjældende havde af sit tidligere Embede i det Tidrum, hvori han var ansat i det, men ikke til den Indtægt, han vilde have haft af det, saafremt han havde beslædt det i 5 Aar, efterfølgende: „hans tidligere Embedsindtægt“ nærmest og naturligt betegne de Indkomster, han har oppebaaret af Embedet, uden at indeholde nogen Antydning af Hensyn til den Indtægt, Embedet har givet ikke ham, men en eller flere Formænd i samme.

Til at fravige den Fortolkning, Ord betydningen, som bemærket, hjemler, synes ikke tilstrækkelig Føie, navnlig ikke i hvad der fra Indstævntes Side er anført til Styrke for en modsat Forstaaelse af den paagjældende Forbestemmelse. Naar det saaledes er blevet paaveraabt, at det er en Følge af Forholdets Natur, at det maa være de efter en Gjennemsnitsberegning for 5 Aar med Embedet forbundne Indtægter, og ikke de Indkomster, Citanten har haft af det i sin kortere Embedstid, der skulle komme i Betragtning, bemærkes, at Beskaffenheden af det Punct, hvorom her er Tale, medfører, at der ikke ved dets Afgjørelse kan recurreres til Sagens Natur, men kun til den Maade, hvorpaa Lovgivningen har opfattet det; og forsaavidt Indstævnte har troet at finde sin nysmeldte Ansættelses Rigtighed anerkjendt i Pensionslovens § 3, idet deene fastsætter, at den paa Wartpenge satte Embedsmand skal være forpligtet til igjen at modtage paasende Ansættelse med idetmindste samme Indtægt „som det indbragne Embede gav“, da kan der ikke heri gives ham Medhold, thi om det end ikke maatte kunne antages, at, som af Citanten yttret, de citerede Ord: „som det indbragne Embede gav“ maae forståes, som om der havde været tilføjet „ham“, saa vil den her omhandlede Forskrift ikke kunne benyttes som et Moment, der kan lede til en anden end den ovenfor fremsatte Fortolkning af den Forskrift, hvori Reglen indeholdes for det foreliggende Tilfælde. Tilsvarende vil et andet Resultat kunne begrundes ved den fra Indstævntes Side fremsatte Grundring, at Sagens Natur fordrer, at Størrelsen af Indtægten af de 2de Embeder, hvis Indkomster skulle sammenholdes for at bestemme det Citantens tilkommende Tilskud, maa findes paa samme Maade, hvorved det er tilstrækkeligt at henpege til det her omhandlede Forholds reent positive Beskaffenhed.

Forsaavidt dernæst betræffer Indstævntes Paastand, at der som Følge af Pensionslovens § 4 Nr. 3 i alt Fald maa skee Fradrag for $\frac{1}{3}$ af det, hvortil Citantens forrige Embedes uviste Indtægter ere anslaaede, da kan den ikke gives Medhold, efterfølgende den citerede Forskrift ifkun er givet for det Tilfælde, hvori der er Spørgsmaal om disse Indtægters Indflydelse ved Pensions- eller Wartpenge-Beregning, men ikke efter dens Indhold kan antages at omfatte det, hvor der, som under nærværende Sag, er Tale om det Beløb, et Embedes Indtægter i et vist Tidrum virkelig have udgjort.

Efter det Ovenansførte, og da Retten maa bifalde Indstævntes Formening, at det Citanten tilkommende Liffud bør fastsættes efter en aarligen forfattet Opgjørelse af hans Embedes Netto-Indtægt, vil Citantens subsidiaire Paastand være at tage tilfølge, dog at Processens Omkostninger ophæves, og som Følge af dette Sagens Udfald bliver der ikke at tillægge Kammeradvocaten Salair.

Citantens befalede Sagsfører, hvis Sagsjærelse har været lovlig, tillægges i Salair 15 Rdl., der udredes af det Offentlige.

For stemplet Papir har under Sagen ikke været Brug".

Nr. 46. Hunsmand og Bøver **Anders Christensen**

(Advocat Brock, efter Ordre)

contra

Gaardmand **Lars Pedersen** (Jungen)

angaaende Spørgsmaalet om Citantens Berettigelse til Brugsåret over to til Indstævntes Eiendom hørende Jordlodder.

Horns Herredstings Dom af 2den Decbr. 1856: „Den af Citanten, Gaardmand Lars Pedersen af Skibh til Indstævnte, Bøver Anders Christensen sammesteds givne Opfigelse om til 1ste Mai 1857 at fratræde Brugen og Besiddelsen af 2 ifølge Leiecontract af 24de August 1836 af Citantens Eiendom af afdøde Søren Hansen leiede Jordlodder, bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Octbr. 1857: „Herredstingsdommen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Bøver Anders Christensen af Skibh, til Indstævnte, Gaardmand Lars Pedersen sammesteds, med 15 Rdl., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Naar det i den under Sagen omhandlede Leiecontract, ved hvilken Indstævnte har udleiet to Jordstykker under den ham tilhørende Arvefæstegaard „til Søren Hansen“ for et Tidrum af 80 Aar, hedder: „Fra min Lars Pedersens Side kan denne Leiejord ei opsiges Søren Hansen og Hustru“, maa der ved Ordene „og Hustru“ være tilsigtet at tillægge Søren Hansens Hustru efter hans Dod for hendes Levetid den samme i det nævnte Tidrum fra Indstævntes Side nopsigelige Brugsåret til det Leiede, som Søren Hansen ved Contracten erhvervede, uden at der er Høie til at antage, at den hende saaledes tillagte Brugsåret skulde

bortfalde, naar hun indgik nyt Ægteskab, idet de brugte Udtryk ikke berettigede til at forstaae Bestemmelsen med denne Indskrænkning, der heller ikke hjemles enten ved Bestaffenheden af det omhandlede Leieforhold, hvorefter det ikke kan statueres, at Hensyn til Søren Hansens og Husfrues Personlighed er tillagt nogen væsentlig Betydning ved Contractens Indgaaelse, eller ved den under Sagen paaberaabte Analogi af Hæstelovgivning.

Som Følge heraf og da Indstævntes Paaberaabelse af, at Contracten skulde være misligholdt derved, at Forderne i Aaret 1856 ikke ere blevne besaaede, ei heller kan komme i Betragtning, vil Citanten være at tillægge Frisindelse for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og blive de Procurator Damkjær, eller nu hans Bo, for Overretten og Advocat Brock for Høiesteret tilkommende Salaries, der bestemmes til 20 Rdl. for den Førstnævnte og 40 Rdl. for den Sidstnævnte, at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Procurator Damkjær for Overretten, eller nu hans Bo, og Advocat Brock for Høiesteret tillægges i Salarium, Førstnævnte 20 Rdl. og Sidstnævnte 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Indstævnte, Gaardmand Lars Pedersen af Stiby, der under 24de August 1836 har oprettet en Leiecontract om 2de Indstævntes Gaard underliggende Jordblodder med Søren Hansen paa 80 Aar, har, efterat denne er afgaaet ved Døden og hans Hustru har indgaaet nyt Ægteskab med Citanten, Bøvær Anders Christensen sammesteds, op sagt denne det Leiede til Fratrædelse den 1ste Mai d. A., og da Citanten ikke vilde anerkjende Opsigelsens Gylbigheid, sagst ham ved Horns Herredsret, hvor under 2den December f. A. er kjendt for Ret, at den nævnte Opsigelse bør ved Magt at stande, hvorhos Processens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citanten, efter meddeelt fri Proces, indanket her til Retten, hvor han har paastaet Dommen forandret derhen, at han kjendes berettiget til at kruge og benytte Jorden, saalænge han lever i Ægteskab med sin nuværende Hustru, hvorhos han har paastaet Indstævnte tilsligtet at udrede

Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt Salair til den befalede Sagsfører.

Indstævnte procederer til Underretsdommens Stadsfæstelse med Tillæg af Appellens Omkostninger.

Da nu Overretten maa give Indstævnte Medhold i, at de af Citanten paaberaabte Udtryk i Contracten, hvorefter samme ikke fra Indstævntes Side kan opsiges „Søren Hansen og Hustru“, ikke, efterat denne er ophørt at være Søren Hansens Hustru og er bleven Citantens Hustru, kan hjemle ham Ret til, saalænge han lever i dette Ægteskab, at faae Contracten anseet gjældende for sig, og da den Omstændighed, at han i cirka 5 Aar efter Søren Hansens Død har brugt Jorden samt erlagt Leieafgift af den, hvori Citanten uden Føie har villet see en Anerkjendelse af, at Contracten er gjældende for ham, eller i alt Fald en Renunciation paa Retten til at opsiges ham dens Benyttelse, ei heller kan blive af Indflydelse i Citantens Favør paa Sagens Afgjørelse, vil Underretsdommen blive at stadfæste, og findes Citanten i Medfør af Lovens 1—6—13 at burde tilsvare Indstævnte Procesfens Omkostninger for Overretten med 15 Rdl.

Citantens befalede Sagsfører, hvis Sagsførelse har været lovlig, vil efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges Salair.

Imod Lovgivningen om det stemplede Papir findes ingen Overtrædelse begaaet“.

Løverdagen den 3die September.

Nr. 191. Overspillemand Johan Christian Petersen

(Justitsraad Bungen, efter Ordre)

contra

Borgemeesteren for Kjøbenhavns Magistrats 3die Afdeling (Ingen) angaaende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at yde Aliminationsbidrag til et af Fruentimmeret Elisabeth Rosine Petersen udenfor Ægteskab født Barn.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Septbr. 1858: „Naar Indklagede, Overspillemand Johan Christian Petersen efter foregaaende lovlig Dmgang inden Retten med sin corporlige Sed benægter, at han har pleiet legemlig Dmgang med Fruentimmeret Elisabeth Rosine Petersen i Tidsrummet fra Mai Maaned 1854 til 28de October samme Aar, bor han for Tiltale af Klageren, Borgemeesteren for Kjøbenhavns Magistrats 3die Afdeling, i denne Sag fri at være; troster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Sed, bor han til det af bemeldte Fruentimmer den 28de Juni 1855 udenfor Ægteskab fødte Barn Thorvald Wilhelm Petersens Underhold og Opdragelse fra den 26de November f. A. til det har fyldt sit 14de Aar betale et saadant Bidrag, som Dvirgheden nærmere fastsætter“.

Høiesterets Dom.

Da den Forklaring af Elisabeth Rosine Petersen, i Henhold til hvilken det ved den indankede Dom er paalagt Citanten med Sed at bekræfte den af ham fremsatte Benægtelse af at have havt legemlig Omgang med hende i Tidrummet fra Mai Maaned 1854 til 28de October samme Aar, ikke indeholder noget bestemt Paasagn herom, men kun gaaer ud paa, at hun troer, at saadant har fundet Sted eengang i det nævnte Tidrum, men at hun intet bestemt derom erindrer og at hun i alt Fald er vis paa, at Besvangelse ikke har været en Folge af det Samleie med Citanten, som da maatte være foregaaet, kan berorte Forklaring ikke indeholde Hjemmel for det foranførte Paalæg. I Henhold hertil, og da der, — forsaavidt det ved Dommen ifølge de deri paaberaabte Omstændigheder er statueret, at Citanten ikke kan antages at være bleven Fader til det af for nævnte Fruentimmer den 28de Juni 1855 fødte Barn ved det af ham vedgaaede Samleie med hende i Slutningen af October 1854, — allerede af den Grund, at Dommen ikke fra Indstævntes Side er contrapaaanket, ei kan være Spørgsmaal om Forandring af det i sidstnævnte Henseende antagne Resultat, vil Citanten efter hans Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og Justitsraad Bunchen at tillægge i Salarium 40 Rdl., som ville være at ndrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bor for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rdl. Justitsraad Bunchen tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der ndredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Under nærværende ifølge Skrivelse af 31te Juli d. A. fra Overpræsidenten i Kjøbenhavn anlagte Sag, hvorunder Klageren, Borgemeesteren for Kjøbenhavns Magistrats 3die Afdeling, paaflaer Indklagede, Overpillemand Johan Christian Petersen af 1ste Jægercorps, tilpligtet at betale Alimentationsbidrag efter Dørrighedens nærmere Bestemmelse som Fader til det af Fruentimmeret Elisabeth Rosine Petersen udenfor Ægteffab den 28de Juni 1855 fødte Barn Thorvald Wilhelm Petersen fra den 26de November f. A. til det har fyldt sit 14de Aar, har Barnemoderen for-

klaret, at hun i Tidrummet fra Mai Maaned 1854 til 29de October samme formeentligen eengang havde legemlig Omgang med Indklagede, og at hun havde saadan Omgang med ham bemeldte 29de October og den paafølgende 4de November, samt aasereret, at hun er sikker paa, at hun ved en af de 2 sidstnævnte Leiligheder er bleven besvangret, idet hun strax efter Samleiet vil have kunnet mærke, at saadant var skeet; medens Indklagede, der har procederet til Frifindelse, har vedgaaet, at han den 28de eller 29de October 1854 har pleiet legemlig Omgang med Barnemoderen, men benægtet at have haft saadan Omgang med hende i Tidrummet fra Mai Maaned samme Aar til den paafølgende 28de October.

Barnemoderens ovennævnte Afserium, at hun er sikker paa at være bleven besvangret af Indklagede enten den 29de October eller 4de November 1854 vil imidlertid ikke kunne tillægges nogen Betydning, da Stadsråden i en af ham den 11te f. M. afgiven, under Sagen fremlagt Erklæring har ytret, at det ikke kan antages, at Barnemoderen strax efter et Samleie med Indklagede har kunnet mærke, at hun var bleven besvangret, og paa Grund heraf, i Forbindelse med at det paagældende Barn, der, naar det skulde være avlet ved et Samleie den 28de eller 29de October 1854, maatte være sødt respective 37 og 36 Dage før Udløbet af den ordinaire Svangerskabsstid, ifølge en under Sagen fremlagt Skrivelse af 11te f. M. fra den Kongelige Fødsels- og Pleie-Stiftelses Inspectorat. er sødt fuldbaaret, uden at bemeldte Stiftelses Journal indeholder noget om, at Barnemoderen er nedkommen for tidligt, vil Indklagedes Domfældelse ikke kunne blive en Følge af det af ham vedgaaede Samleie.

Men da det af den ommeldte Forkæsielse af Barnemoderens Afserium ikke kan resultere, at den Paternitetsfigtelse, som ligger i det af Barnemoderen angivne Samleie med Indklagede, som hun antager har fundet Sted i Tidrummet fra Mai Maaned 1854 til 29de October f. A., maatte anses bortfalden, saa vil Sagens Udfald, idet der ikke er tilveiebragt Beviis, eller fremkommet Noget til Bestyrkelse for, at Indklagede har pleiet sidstnævnte Samleie med Barnemoderen, blive at gjøre afhængigt af Indklagedes Ed, saaledes at han, naar han edeligen benægter, at ny nævnte Samleie har fundet Sted i det af ham angivne Tidrum, vil være at frifinde for Klagerindens Tiltale, hvorimod han i andet Fald vil være i Henhold til Forordningen af 14de October 1763 cfr. Placaten af 6te December 1839 at dømme efter Klagerens Paastrand".

Nr. 257.

Advocat Brock

contra

Søren Pedersen (Defensor Salicath)

der tiltales for Indbrudstyveri.

Viborg Kjøbstads Egtvarets Dom af 22de Marts 1859: „Arrestanten Søren Pedersen bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i to

Åar, samt betale til Kjøbmand N. Stochholm 20 Rdl. i Erstatning og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overretsprocurator Møller 8 Rdl. og Defensor, Overretsprocurator Morville 6 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Wiborg Landsøverrets Dom af 6te Juni 1859: „Arrestanten Søren Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Åar. Saa bør han og betale i Erstatning til Kjøbmand Stochholm 20 Rdl., samt udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor og Defensor for Underretten 6 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til den Sidste, og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Holm, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da det ikke findes tilstrækkeligen oplyst, at Tiltalte i tyvagtig Hensigt har ved den af ham anskaffede eftergjorte Gadedørsknogle om Natten lukket sig ind i sin Huusbonds Huus, vil han af denne Grund ikke kunne anses med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, hvorimod han, da det ikke kan betvivles, at han i den Hensigt at begaae Pengetyveri i Boutikken har ved eftergjort Nogle skaffet sig Udgang til Contoiret, vil, som i den indankede Dom antaget, være at anses efter bemeldte §'s 1ste Membrum, og kan denne Dom herefter stadfæstes, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne bliver at fastsætte til 4 Åar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Åar. 3 Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Arrestanten Søren Pedersen er under nærværende Sag sat under Tiltale for Indbrudstyveri.

Det er under Sagen oplyst, at Kjøbmand Stochholm i Wiborg hos hvem Arrestanten var i Tjeneste som Kubst, i Slutningen af Juni Maaned f. Å. havde savnet 8 à 10 Rdl. af Boutikskuffen, og at der ligeledes senere ved Op-

gjørelsen af Pengesuffernes Indhold blev af og til savnet Penge, som vel ikke kunne opgives til bestemte Beløb, men som dog eengang blev calculeret til henimod 2 Rdl. og en anden Gang til henimod 5 Rdl., samt at der den 19de December f. A. om Morgenen savnedes et Beløb af omtrent 7 Rdl., som med Visshed vidstes den foregaaende Aften at have været i Boutiksufferne. Ridsmand Stochholm lod nu holde Vagt i sit Contoir, hvorigenennem Indgangen til Boutikken var fra Huset af, og da en Politibetjent tilligemed en Handelslærling hos Stochholm Natten mellem den 22de og 23de December befandt sig i Contoiret, bemærkede de Kl. henved 5 om Morgenen, at Døren fra en Gang til Contoiret blev aabnet, hvorpaa Arrestanten kom ind og tog en paa Væggen hængende Nøgle, hvormed han aabnede Døren ind til Boutikken, men blev derpaa, efterat have truffet en Boutiksuffe ud og deraf udtaget 1 Mk., som siden fandtes i hans Lomme, paagrebet af Politibetjenten. Arrestanten tilstod derefter, at han den 19de eller 20de December omtrent Kl. 5 om Morgenen havde paa samme Maade stjaalet 5 Rdl., og han har om begge disse Tyverier afgivet følgende Forklaring. Han havde i afvigte Aars Foraar uden sin Husbonds Vidende ladet dennes Gadedørsnøgle og Contoirnøgle eftergjøre; dog var det efter hans Opgivende ikke hans Hensigt ved Hjælp af disse eftergjorte Nøgler at begaae Tyveri, hvorimod han vilde bruge den falske Gadedørsnøgle til dermed at skaffe sig uhindret Indgang i Huset, da han oftere kom silbig hjem om Aftenen eller Natten, og Contoirnøglen vilde han bruge til at komme ind i Contoiret for at tage sig en Dram af en der staaende Flaske med Brændeviin, hvoraf han først har forklaret at han havde Tilladelse til at tage en Snaps til sin Mad, medens han senere har erkjendt, at han ingen saadan almindelig Tilladelse havde, men kun undertiden af en Handelsbetjent havde faaet en speciel Tilladelse til at tage sig en Snaps; og vel har han tilsidst anbragt, at han af en Handelslærling havde faaet en almindelig Tilladelse til at tage sig en Snaps, naar han lystede, men til dette hans jenefte Anbringende, der er modsagt af den paagældende Handelslærling og i Strid med hans egen foregaaende Erkjendelse, kan der intet Hensyn tages. Tilstalte har iøvrigt forklaret, at han paa den ansførte Maade hyppigt har kaaet sig Vej til Contoiret for at tage sig en Snaps. Begge de ommeldte Nætter kom han efter sit Opgivende hjem fra Byen ved Midnatstid, aabnede den aflaaede Gadedør med sin eftergjorte Nøgle og passerede derpaa en Gang, som førte tværs gennem Huset og ud imod Gaarden var aflukket indenfra med en Haspe, som Arrestanten astog, og begav sig derpaa til sit Soveværelse, som var i en Iverbygning i Gaarden. Han stød derpaa op igjen Kl. omtrent 5 og gik igjennem Gaarddøren, som han havde ladet staae aaben, ind i Gangen, hvorfra han med den anden eftergjorte Nøgle aabnede Contoirdøren og tog i Contoiret den der hængende Boutiknøgle, hvormed han aabnede Døren til Boutikken og forsøvede der de omhandlede Tyverier. Arrestanten har iøvrigt stadigen benægtet, at han var gaaet ud om Aftenen i den Hensigt, efter ved Hjælp af den falske Gadedørsnøgle at have lukket sig ind af Døren til Gaden, fra Gangen at aabne Gaarddøren, for saaledes at kunne faae Leilighed til senere paa Natten at komme fra Gaarden ind i Gangen — hvilket ellers om

Matten ikke lod sig gjøre, da Haspen altid blev sat for indvendig, — og derefter fra Gangen ind i Contoiret og bestjæle sin Husbond, saavel som at han var staaet op i den Hensigt at stjæle Penge, hvorimod han foregiver, at Tanken om at begaae disse Pengetyverier begge Gange først var opstaaet hos ham, da han kom ind i Contoiret for at drikke sig en Snaps.

Efterat Arrestanten derpaa i længere Tid havde nægtet, at han havde begaaet flere end de ommeldte 2 Tyverier, er han omsider gaaet til Bekjendelse om, at han i Sommeren og Efteraaret 1858 endnu uogle Gange har stjaalet Penge af Kjøbmand Stochholms Boutikskuffe, idet han hver Gang er kommen ind i Boutikken ved Hjælp af Nøglen, som hang i Contoiret; men han nægter isvrigt at kunne erindre den nærmere Sammenhæng hermed eller at kunne opgive, hvor meget han havde taget hver Gang; dog har han ikke turdet benægte, at han ved et af disse Tyverier, der foregik i Juni Maaned, har taget et Beløb af 8 Rdl., skjøndt han dog ikke bestemt kan indrømme det. Det Stjtaalnes Beløb har han opgivet til ialt omtrent 20 Rdl. Desuden har Arrestanten tilstaaet, at da han den 19de December f. A. ved Midnatstid var kommen hjem fra Byen og havde lukket sig ind af Gadedøren med den falske Nøgle, opstod, medens han var i Gangen, den Tanke hos ham at bestjæle sin Husbond, og han fremtog derfor den falske Contoirdørsnøgle, som han havde hos sig, for at aabne Contoirdøren, men da der sad en anden Nøgle i Døren, — idet nemlig en af Kjøbmand Stochholms Handelsbetjente, som havde Vagt i Contoiret, havde ladet Nøglen sidde i Døren, — opgav han sit Forjætt og begav sig ud i Gaarden.

Arrestantens Sovelighed var, som meldt, i en Tverbygning, fra hvilken der ikke var nogen Afgang til Forhuset, hvori Contoiret og Boutikken var og hvor Husets øvrige Beboere tilbragte Matten, og hvortil alle Indgange om Matten vare aflaaede. Han har altsaa alene ved Hjælp af den falske Gadedørsnøgle erholdt Afgang til Forhuset; men der findes dog ikke tilstrækkelig Føie til mod hans foransførte Benægtelse at statuere, at han ved fra Gaden at aabne Huusdøren med bemeldte Gadedørsnøgle har havt til Hensigt at staae sig Afgang til siden at begaae Tyveri i Huset. Forfaavidt han dernæst, som meldt, har paastaet, at han hver Gang først, naar han allerede var kommen ind i Contoiret ved Hjælp af den falske Contoirdørsnøgle i den Hensigt at tage sig en Snaps, fattede den Beslutning at stjæle i Boutikken, da er det høist usandsynligt, at han navnlig flere Gange skulde have aabnet Døren uden Hensigt at forsøge de begaaede Tyverier, og dog strax, saasnart han var kommen ind i Contoiret, have fattet Beslutning herom; men endog under Forudsætning af at dette Opgivende forholder sig rigtigt, vil han dog ikke kunne undgaae at anses efter § 12 i Forordningen af 11te April 1840, da det ikke alene er i en tyvagtig Hensigt, at han ved den falske Nøgle har skaffet sig Afgang til Contoiret, uden at det findes at kunne komme i Betragtning, at Arrestanten oprindelig kun havde til Hensigt at tage sig en Snaps og først efterat være kommen ind i Contoiret bestemte sig til det større og egentlige Tyveri, men det desuden alene er ved Hjælp af den falske Nøgle at han har kunnet komme til Nøglen til Boutikken,

faa at denne maa betragtes som tillistet. Derimod findes der ikke at være tilstrækkelig Høie til at ansee Arrestanten efter andet Membrum i den citerede §, da han efter det Ovenansførte maa antages i en anden Hensigt ved Hjælp af den falske Gædebørnøgle at have banet sig Udgang til det aflaaede Vaaningshuus, og først derefter at have fattet Beslutning om at begaae Tyveri i Contoiret og Boutikken, og disse Værelser efter Oplysningerne i Sagen vare særskilt aflukkede og ikke stode i nogen indvendig Forbindelse med Beboernes Sove-localer, til hvilke man fra Contoiret og Boutikken alene kunde komme igjennem den titommeldte Gang, saa at Arrestanten heller ikke kan anses ved Hjælp af den falske Contoirnøgle at have indtrængt sig i beboet Sted.

Den Straf, som Arrestanten efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 første Membrum cfr. § 80 vil være at idømme, findes passende at kunne bestemmes til 3 Aars Forbedringshuusarbejde, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Kjøbmand Stockholm 20 Rdl."

Hermed endte anden extraordinaire Sæssion.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret assagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ø. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gøldenballe Boghandling (F. Segel). — Trykt hos J. H. Schmitz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 26.

Den 14de October.

1859.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 3die October.

Nr. 259.

Advocat Liebe

contra

Lars Hans Olsen og Johan Marcus Christian Walther
(Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Marts 1859: „Tiltalte, Arbeidsmand Lars Hans Olsen og Tiltalte, Tjenestekarl Johan Marcus Christian Walther bør hensættes, den Første til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og den Sidste i Fængsel paa Band og Brod i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de in solidum udrede alle i Anledning af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salarium til Actor, Procurator Mangel 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Nye 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Juni 1859: „Bytingsdommen bør ved Magt at staande, dog at Straffetiden for Tiltalte, Tjenestekarl Johan Marcus Christian Walther af Idaasgaard bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salarium til Procuratorerne, Justitsraad Klein og Meyer, betaler fornævnte Tiltalte og Tiltalte, Arbeidsmand Lars Hans Olsen af Slagelse, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

III. Aargang.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det ved egen med de isvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tiltaaelse under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret heril indankede Sag er tilsvækketigen oplyst, at de Tiltalte, Arbeidsmand Lars Hans Olsen af Slagelse og Tjenestekarl Johan Marcus Christian Walthers af Ibsøgaard, have gjort sig skyldige i Tyveri, idet førstnævnte Tiltalte, fra hvem Forslaget udgik, har fra Fernstøber Masmusens Høveplads borttaget en Deel der henliggende til 2 Rd. 1 Mk. vurderet Tommer, hvilket han Stykke for Stykke bragte hen til Tiltalte Walthers, der efter Aftale var forbleven udenfor det Høvepladsens omgivende Stakit, og som var det til Tiltalte Olsens Bolig, maa det billiges, at de Tiltalte, der begge ere over criminel Lovgælder, og af hvilke Olsen tidligere er efter nærværende Rets Dom af 8de September 1840 for Tyveri ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 29 med 20 Slag af en Ketting, men Tiltalte Walthers ei befindes forhen straffet, ved den indankede Dom ere fundne skyldige til Straf efter den citerede Anordning, respective dens § 13 og § 1 cfr. § 21.

I det Overretten bifalder den for Tiltalte Olsen bestemte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde, findes Straffen for Tiltalte Walthers efter Omstændighederne at kunne sættes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, istedet for, som ved Underretsdommen bestemt, til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, med hvilken Modification bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger gives Medhold, vil være at stadfæste“.

Nr. 237.

Advocat Liebe

contra

Johann Heinrich Friederich Weber (Defensør Liebenberg)

der tiltales for fornærmeligt og voldeligt Forhold mod et Stævnevidne.

Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 1ste Marts 1859: „Tiltalte, Muurmester Johann Heinrich Friederich Weber, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, samt betale saantlige de med hans Anholdelse, Tiltale og Afstraffelse forbundne Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed 5 Rdl. og til Defensør, Provedprocurator Juul 4 Rdl. At efterkommes under Udseerd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Mai 1859: „Tiltalte, Muurmester Johann Heinrich Friederich Weber, bør hensesættes

i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Monge og Bang, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Raskfosss Kjøbstads Gytravet den 1ste Marts sidst. paakjendte Sag, hvorunder Muurmester Johan Heinrich Friederich Weber tiltales for fornærmeligt og voldeligt Forhold imod et Stævnevidue, er det af Stævningsmand Olesen og Stævnevidnet Politibetjent Knudsen forklaret, at da de den 23de December f. A. om Eftermiddagen i Forening indsendt dem paa Tiltaltes Bopæl for at forkynde en ham overgaaet Politirets Dom, overfalt Tiltalte strax Olesen med Skjældsord, idet han yttrede: „Hvad vil Du her, Din Slynge!“ og skjøndt Politibetjent Knudsen betydede Tiltalte, at Olesen var tilfede som lovlig beskiftet Stævningsmand, tog han dog, idet han svarede: „Det kryber jeg mig Fanden om, hvad han er,“ Olesen i Brystet og tilspiede: „Vil Du herud, Din Slynge,“ og „Vil Du ikke paa den Maade, saa skal jeg nok faae Dig ud,“ hvorefter Tiltalte greb et Muurbækjern, 20 Tommer langt, 1 Tomme tykt og af 3 Pds Vægt, hvilket han løste imod Olesen for at flaae ham, hvori han dog hindredes derved, at Knudsen satte Armene imellem. Da den ommeldte Politirets Dom derpaa var bleven forkyndt, gif Olesen strax ud af Døren, men efterfulgtes af Tiltalte, der atter løste Jernet imod ham, men kom han dog lykkelig ud derved, at Knudsen standsede Tiltalte, der paany udfjælte Olesen for en Tyvekragt m. m. Denne af begge Stævnevidnerne afgivne og af dem heedigebe Forklaring har Tiltaltes Huusholderfke, Enken Rasmussen, der ved bemeldte Leilighed var tilfede, i det Væsentlige tiltraadt og ligeledes bekræftet sin Forklaring med Gød, idet hun dog ei vil mindes, om Tiltalte udfjælte Olesen, vel derimod, at hun advaarede ham imod at flaae Olesen, hvormed denne trueedes, idet Tiltalte løste det ommeldte Brækjern.

Tiltalte, der allerede under de første i Sagen optagne Forhører vedgif at have grebet Stævningsmand Olesen i Brystet og opfordret ham til at forlade Huset samt ved denne Leilighed at have taget Brækjernet i Haanden, har derved imod benægtet at have udfjælt Olesen, samt paastaet, at have forholdt sig

fuldkommen roligt, efterat det var betydet ham, at Olesen indfandt sig som Stævnevidne, og under et efter Overrettens Kjendelse optaget Reasumtionsforhør har han fremdeles forklaret, at det var sørend Olesens nyopnævnte Egenskab betydedes ham, at han greb denne i Brystet, hvorhos han venægter at have løftet Fernet mod Olesen, truet ham eller flaaet efter ham med det.

Da imidlertid saavel Stævnevidnerne som Enlen Rasmussen under Reasumtionsforhøret gauffe have henholdt sig til de af dem tidligere afgivne og beedige Forklaringer, Stævnevidnerne med det Tillæg, at Tiltalte, der, da de indfandt sig hos ham, laae i Sengen, endnu medens han laae der, udskjældte Olesen, samt at Sidstnævntes Egenskab som Stævningssmand sraaz, og medens han endnu var isærd med at staae ud af Sengen, blev ham foreholdt, Noget, som iøvrigt maatte være ham bekjendt, da Olesen omtrent i en halv Enees Aar havde været Reserve-Stævnevidne og i den Tid har stævnet Tiltalte, maa det statueres at være beviist, at denne, ved den omforklarede Leilighed, har udskjældt Olesen og grebet ham i Brystet under Udførelsen af hans Forretning som offentlig Bestillingsmand, og efterat Tiltalte var gjort bekjendt med, at han var tilstede som Stævningssmand, og ligeledes maa det ansees beviist, at Tiltalte har truet Olesen med det onnelte Fjern, hvorimod der ikke findes at foreligge aldeles tilstrækkelige Oplysninger til at statuere, at hans Hensigt med at løfte det mod Olesen har været virkelig at flaae denne dermed, og at saadant kun blev forebygget ved Politibetjent Knudsens Mellemkomst.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 11te October 1807 og ikke tidligere har været straffet, hvorimod han i en mod ham for Tyveri anlagt Sag ved nærværende Rets Dom af 12te April 1834 er frikjundet for videre Tiltale, være at ansee med en efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Grundsætningen i Lovgivningen om Fornærmelser mod Øvrigheden og offentlige Bestillingsmænd under Udførelsen af deres Functioner tilknyttet Straf, der efter samtlige Omstændigheder findes at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

3 Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Straffen er fastsat til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, ville være at stadfæste“.

Nr. 268.

Statsraad Liebenberg

contra

Anders Christian Larsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Binding Herreds Extrarets Dom af 9de Marts 1859: „Indfiddet og Dambrogsmænd Anders Christian Larsen af Rønninge bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede samtlige

af Actionen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salarium til Actor, Cancelliraad, Procurator Jørgensen 4 Rdl., og til Defensor, Auditeur Behrend 3 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Mai 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lihme og Simonsen, betaler Tiltalte, Indsidder Anders Christian Larsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hebbes det: „Under nærværende fra Vinbing Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Indsidder Anders Christian Larsen af Nønninge, ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder overberøist, medens han i December Maaned f. A. havde Arbejde som Lærster hos Gaardmand Andreas Johansens Enke i Paarup, i Løen, hvor han lærstede, at have tilvendt sig rensket og urensket Hvede, udgjørende i reet Hvede omtrent 8 Ekpr. af Værdi 6 Rdl., og, efterat have fylbt Hveden i to Sække og en Poje, som han til den Ende havde medbragt fra sit Hjem, om Aftenen den 16de f. M. at have lagt Sækkene i sin udenfor Gaarden henfattede Vogn og Pojen i Porten, i den Hensigt at bortføre Kosterne, hvori han dog blev forhindret, da de kort efter bleve fundne og tilbageleverede til Eierinden af Gaardens Folk.“

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 11te August 1823 og ikke forhen straffet, ved den indankede Dom er funden skyldig i første Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de Actor og Defensor ved Underretten tillagte Salareer, ligeledes gives Medhold, i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 200.

Statsraad Liebenberg
contra

Kars Peter Andersen (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Møens Herreds Extrarets Dom af 20de Decbr. 1858: „Tiltalte, Gaardmand Lars Peter Andersen af Frenderup, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod han vil have at tilsvare samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Gad og Dick, 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Marts 1859: „Tiltalte, Gaardmand Lars Peter Andersen af Frenderup, bør til Præsto Nunts Fattiggæse bøde 10 Rdl. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredsstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Borup og Beyer, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjeendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det bedragelige Forhold, hvorfor Tiltalte Gaardmand Lars Peter Andersen af Frenderup under nærværende fra Møens Herreds Extraret hertil indankede Sag er sat under Action, skulde efter de fremkomne Oplysninger i Forbindelse med Tiltaltes egen Vedgaaelse bestaae deri, at han, hvem det af Damsholte Sogneforstanderskab var bleven overdraget at anstafte Confirmationsklæder til Poul Jensens Enkes Søn, og hvem der til den Ende af Sogneforstanderskabet var udbetalt 8 Rd., har paa den af ham senere indgivne Regning paa 12 Rd. 4 Mk. 10 Sk. anført 1½ Alen Klæde til 3 Rd. til en Trosie til bemeldte Dreng, skjøndt det er af Tiltalte vedgaaet, at bemeldte Trosie er forfærdiget af Klæde hørende til en Tiltalte selv tilhørende gammel Frakke, hvis Klæde ikke kan antages at have havt den Værdi, hvortil samme i Regningen er anført, ligesom Trosien kun i det Hele er vurderet til 16 Mk., eller 3 Rd., skjøndt den efter Regningen skulde have kostet 4 Rd. 1 Mk. 7 Sk.“

Tiltalte har til sin Undskyldning anført, at han, der ikke af Sogneforstanderskabet havde faaet nogen Instruy med Hensyn til det ham overdragne Hverv, ikke har havt til Hensigt at tilvende sig nogen Forbeel ved at benytte

den ham tilhørende gamle Frakke, og at den paa Regningen anførte Priis var den, som af Skræbderen, der forfærdigede Trøien, var blevet ham opgivet som den, hvortil det gamle Klæde kunde ansættes.

Skjøndt det nu vel ikke mod Tiltaltes Benægtelse med Sikkerhed tør stateres, at Tiltalte ikke selv kan have anseet Klædet i den af ham til Trøiens forfærdigelse leverede Frakke, forsaavidt det brugtes til Trøien, for at have havt den af ham beregnede Værdi af 3 Rd., i hvilken Henseende bemærkes, at der under Sagen foreligger en — rigtignok først efterat Sagen var sat i Bevægelse afgiven — Erklæring, fra den, iøvrigt senere ved Døden afgaaede Skræbder, der har forfærdiget Trøien, om at denne, efter hans Ekson, havde den af Tiltalte angivne Værdi, findes Tiltaltes Forhold ved at benytte sit eget gamle Klæde til Trøiens forfærdigelse uden at anføre Noget derom paa Regningen, eller for Sogneforstanderskabet, dog at være af en saa mislig Betsaffenhed, navnlig naar hen sees til hans Stilling som Medlem af bemeldte Sogneforstanderskab, at han ikke kan undgaa derfor at ansees med en efter Lovgivningens Analogie navnlig Forordningen af 11te April 1840 §§ 51 og 50 lempet arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til en Mulct af 10 Rd., der tilfalder Præsts Amts Fattigkasse.

I Dereensstemmelse hermed vil den iudankebe den 20de December f. A. affagte Herredstingsdom, hvorved Tiltalte var tillagt Frisindelse for Actors videre Tiltale, blive at forandre, hvorimod samme i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste“.

Nr. 234.

Statråad Liebenberg

contra

Christen Larsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for mislig Dugang med Gittogods.

Bordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 17de Jan. 1859 :
„Tiltalte Christen Larsen af Holmegaard bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt at udrede alle af Sagen lovligen sthørende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Jørgensen 5 Rd. og til Defensor, Prøveprocurator Schaarup 4 Rd. Alt efterkommes under Udskæd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Marts 1859 :
„Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Proceprocurator Møller og Procurator Jørgensen for Overretten betaler Tiltalte, Christen Larsen af Holmegaard, 5 Rd. til hver. Alt efterkommes under Udskæd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, actioneres Tiltalte Christen Larjen af Holmegaard, der er født den 7de Marts 1836, og som ikke forhen har været tiltalt eller straffet, for Tyveri eller i alt Fald mislig Omgang med Pittegods.

Ved egen Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger er Tiltalte overbeviist i October Maaned j. A. hos Gaardmand Niels Rasmusen i Roskræde, hvor han havde Arbejde, i et Bærelse, som han havde sællede med sin Huusbonds Søn Rasmus Nielsen, at have tilvendt sig en denne tilhørende Portemonnaie med et Beløb — efter Tiltaltes Opgivende — af 19 Rd. 3 Mk.

Nielsen har udsagt, at Portemonnaien laae i Lommen paa et Par paa et i Bærelset staaende Stab henlagte Beenklæder, hvorimod Tiltalte har foregivet, at han fandt den paa Gulvet i Nærheden af Stabet, hvorhos han har vedgaaet, at han udtog Pengene, og af disse forbrugte 6 Rd. 3 Mk., samt bortkastede Portemonnaien.

Paa Nielsens Forehold et Par Dage efter, vedgif han at have taget Pengene, men han har erstattet disse samt Portemonnaien.

For dette Forhold er Tiltalte rettelig anseet for Tyveri, og da det maa billiges, at han ved Underrettens Dom er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt paalagt at ubrede Actionens Omkostninger, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Tirsdagen den 4de October.

Nr. 292.

Statsraad Liebenberg
contra

Mette Andersdatter Bach eller **Baf** (Defensor Bunzen),
der tiltales for Tyveri.

Morsø Herredets Extrarets Dom af 25de Mai 1859: „Arrestantinden Mette Andersdatter Bach bør henfættes til Tugthuusarbejde paa

Livstid; saa bør hun og udrede i Erstatning til Gaardmand Mikkel Beile af Redsted 48 St. Hun vil derhos have at udrede sauntlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Calundann 4 Rdl. og til Defensor, Prøveprocurator Schjelderup 3 Rdl. At efterkommes under Udseerd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 4de Juli 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udseerd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bunzen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte, Tugthuussjunge Mette Andersbatter Bat, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og de øvrige fremkomne Oplysninger godtgjort, at hun en Nat i Februar Maaned eller ved Fastelavnstid b. A., da hun ikke kunde være i sit sædvanlige Logis, og derfor maatte opsøge sig Logis for den Nat, underveis har frastjaaet Mikkel Beile af Redsted en til 3 Mk. vurderet Sone, som hun borttog fra hans Hønseluus ved at række ind igjennem en Aabning, som tjente til Ind- og Udgang for Hønsene, og hvori der var stultet nogle Klude. Det var hendes Hensigt at give Sønen til en Kone, hos hvem hun vilde søge Natteleie, i Beberlag herfor, men da Konen ikke vilde modtage Sønen, fordi hun antog, at Tiltalte ikke var kommen til den paa ærlig Maade, tog Tiltalte den med sig om Morgenen, da hun gif bort, og kastede den i en Ørft. Skjøndt det er oplyst, at Tiltalte den paagjældende Nat har været noget bestjænket, kan det efter de foreliggende Omstændigheder dog ikke antages, at hun har været i en Tilstand, som udelukker Tilregnelighed. Iøvrigt vil Bestjaafne den omhandlede Nat have mistet 2 Høns, men med Tiltaltes Benægtelse kan det ikke statueres, at hun har taget flere end een.

Tiltalte har oftere været straffet for Tyveri, og senest blev hun ved denne Rets Dom af 10de Januar b. A., der stabsæstede Underrettsdommen, anseet for den nævnte Forbrydelse, 4de Gang begaaet, med Tugthuussarbejde i 9 Aar, hvilken Dom nu er bleven stabsæstet ved Højesterets Dom af 11te April b. A., og da det under nærværende Sag omhandlede Tyveri er begaaet, efterat saavel

Underretskdommen som Overretskdommen i sidstnævnte Sag vare assagte, vil Tiltalte nu være at ansæe for 5te Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 17 med Tugthuusarbejde paa Livstid, saaledes som i Underretskdommen er antaget, hvorfor bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil være at stadfæste“.

Nr. 228.

Statsraad Liebenberg

contra

Peter Abraham Bæk (Defensor Bungen),

der tiltales for fornærmeligt Forhold og Opsætsighed mod Politiet og navnlig for at have slaact en Vægter under Udøvelsen af hans Tjenesteforretninger:

København Kjøbstads Extrarets Dom af 2den Febr. 1859: „Tiltalte, Slagterjvend Peter Abraham Bæk, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Proveprocurator Nijsen 5 Rdl. og til Defensor, Cancelliraad Ostenfeldt 4 Rdl. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

København Landsøverrets Dom af 18de April 1859: „Tiltalte Peter Abraham Bæk bor bøde 10 Rdl. til Københavns Kjøbstads Fattigtkaase. I Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Neckelmann, tillægges i Salarium hver 5 Rdl., bor Bytingsdommen ved Magt at stande. Den idømte Mulet udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det af Vægterne Lysholdt og Svend Pederjen brugte Forhold ved at tildele Tiltalte flere Slag, naftet det maa misbilliges, dog ikke findes at udelukke Anvendelsen af Forordningen af 4de October 1833 § 16, vil han for at have slaact sidstnævnte Vægter være at ansæe efter denne Lovbestemmelse, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indaankede Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Peter Abraham Bæk bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Landsøverrettens Dom ved Magt

at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Slagter Peter Abraham Baad er under denne Sag sat under Tiltale for fornærmeligt Forhold og Opsætighed mod Politiet og navnlig for at have slaaet en Vægter under Udøvelsen af hans Tjenesteforretninger.

Vægter Eysboltdt har i denne Henseende forklaret, at, da han Natten mellem den 6te og 7de Januar d. A. Kl. 12 $\frac{1}{2}$ paa Nystov i Aalborg bemærkede Uro og Uenighed imellem 2 Underofficierer og Tiltalte, opfordrede saavel han som den strax derefter tilkomne Vægter Svend Pederfen dem gjentagende til at stilles ad og gaae hver til Sit, hvilket Paalæg Underofficiererne ogsaa adløb; men Tiltalte vedblev at yppe Klammeri, gav Vægterne stude Svar og svarede paa deres gjentagne Opfordringer, at 2 Mand ikke vare mægtige til at faae ham af Gaden, hvor han nu vilde blive.

Da nu begge Vægterne gave ham hver nogle Nap med deres Stoffe for at faae ham til at fjerne sig, brugte Tiltalte ogsaa sin Stof og gav Vægter Pederfen med den 2 Slag ovenpaa Hovedet. Efterat derpaa 3 andre Vægtere vare tilkaldte, og en af disse greb fat paa Tiltalte for at bringe ham i Arrest, jatte han sig atter til Modværge, idet han kastede sig ned paa Gaden og streg, saa at de 5 Vægtere maatte binde ham til en Stige og saaledes føre ham til Arresten, og undervejs vedblev han at strige.

Svend Pederfen og de senere tilkomne 3 Vægtere have for deres Vedkommende givet en med Eysboltdts Udsagn overensstemmende Forklaring, og alle 5 Vægtere have derhos beebiget deres Forklaringer, idet Pederfen med Hensyn til de ham tilbeelte Slag har udsagt, at hans Rabus med en temmelig tyk Pul afværgebe Fare af Slagene, hvoraf han vel fik en forbigaaende Hovedpine, men som han snart forbandt.

Tiltalte har erklæret ikke at være sig bevidst, at han den onnmeldte Nat har antastet Vægterne eller slaaet dem, da han dengang efter sit Foregibende var saa beskjæftet, at han havde tabt Bevidstheden, om hvad der foregik med ham. Det Tiltalte paasigtede Forhold maa imidlertid ved Vægternes beebigede Forklaringer anses tilstrækkeligen beviist, saavel som at han var noget beskjæftet, men dog ingenlunde i den Grad, at hans Handlinger ikke skulde kunne tilregnes ham.

Det skjønes imidlertid ikke, at der efter det af Tiltalte udbviste Forhold var tilstrækkelig Grund for Vægterne til at tilbele ham Hug og Slag (sef. Instr. 31te Decbr. 1800 § 16), og han vil derfor ikke for at have gjengjældt de ham tilbeelte Slag være at straffe efter Forordningen af 4de October 1833, § 16, hvorimod han for sit Forhold i det Hele vil være at ansee med en arbitrair

Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til en Mulct af 10 Rdl., der tilfalder Aalborg Kjøbstads Fattigtasse.

Tiltalte vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger efter Bytingsdommens Forskrifter og derunder i Salarium til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver".

Nr. 283.

Statsraad Liebenberg
contra

Huusmand **Carl Jensen** (Defensor Bungen),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Kronborg østre Birk's Etrarets Dom af 14de Marts 1859:
„Tiltalte, Huusmand Carl Jensen af Esrom Mark, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund 3 Rdl., saavelsoom Diætpenge til Sidstnævnte efter Overovrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Juni 1859:
„Tiltalte, Huusmand Carl Jensen af Esrom Mark, bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Nyholm og Cancelliraad Petersen for Overretten, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne bør fastsættes til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved den i nærværende Sag, hvorunder Tiltalte, Huusmand Carl Jensen af Esrom Mark er actioneret

for volbeligt Overfald, inden Kronborg østre Virks Etravret i 1ste Instants afjagte Dom findes det med Høie statueret, at der ved de af Skovløber Peder Mathiasen og Arbeidsmand Henrik Jensen afgivne Vidnesbyrd maa ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte, da han den 23de Januar d. A. om Eftermiddagen i Mørkningen med Bøsse gif tæt udenfor den Kongelige Skov, Hørsrød Segn kaldet, og efterfulgtes af Arbeidsmand Hans Mathiasen — der midlertidigen med Forst- og Jagtvæsenets Samtykke udfører Skovløberforretningerne for sin Faber — uden foregaaende Ordvexling eller Anledning fra Mathiasens Side har tilbeelt denne et Slag i Hovedet med Kolben af den Bøsse, som Tiltalte var, ved hvilket Slag H. Mathiasen erholdt 2de Saar i Panden, der hvert var af $\frac{1}{2}$ Tommes Længde, men som ere blevne helbrebede uden tilkaldt Lægehjælp og uden at efterlade stabelige Følger for hans Liv og Helbred.

Pigeledes maa det villiges, at bemeldte Hans Mathiasen af Underdommeren er betragtet som den, der ikke ved sin Udfærd har givet rimelig Anledning til Angrebet, altsaa som sagesløs Mand; men derimod skjønner Overretten ikke, at det af Tiltalte brugte Redskab, Geværkolben, ubetinget kan henspøres under de i Forordningen af 4de October 1833 § 4 omhandlede farlige Redskaber, da Farligheden af en saadans Anvendelse væsentligen afhænger af den Kraft, hvormed Slaget føres, og naar jaalebes Redskabet ikke ifølge sin Beskaffenhed i og for sig gaaer ind under den nævnte Lovbestemmelse, vil denne, naar henføres til den mindre betydelige Skade, der er steet, ei in casu kunne komme til Anvendelse, hvorimod Tiltaltes Straf vil være at bestemme efter § 9, cfr. §§ 3 og 6, og findes samme passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Overeensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Tiltalte, under Paaberaabelse af § 4 og 6 i den citerede Anordning, er tilfunden 1 Aars Forbedringshuusarbejde, blive at forandre, hvorimod samme med Hensyn til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paaagte Tiltalte, vil være at fastsætte“.

Nr. 216.

Justitsraad Buntgen
contra

Christian Henrik Siberg Hersh (Defensor Liebenberg),

der tiltales for opfættigt og fornærmeligt Forhold imod Politiet.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Etravrets Dom af 9de Febr. 1859: „Tiltalte, Slagterjvend Christian Henrik Siberg Hersh, bor hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Bugge, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de April 1859: „Virkningsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procurator d'Aluchamp og Proveprocurator Lindhard for Oberretten, betaler Tilstalte, Slagtersvend Christian Henrik Eiberg Hertz af Lyngby, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavn's Amts nordre Virk, hertil indankede Sag er Tilstalte, Slagtersvend Christian Henrik Eiberg Hertz af Lyngby tilstræffelig overbevist om, at have bibragt Politiasstent Blom et Slag over Armen med sin Haand, samt at have løftet Haanden paany til Slag imod ham, medens Tilstalte Nytaars Aften sidsleden jortes af bemelte Assistent og en Politibetjent til Assistentens Contoir, for der at afgive Forklaring betræffende et Blaalyt, der var bleven afbrændt paa et Stakit i Lyngby Gade. Da det nu ikke kan disculpere Tilstalte, om det end eiter den Forseelses Bestaffenhed, hvorom der agtedes anstillet Undersøgelse (cfr. Forordningen af 29de Februar 1792 § 5), maa antages at have været uden tilstræffelig Hjemmel, at han er transporteret, som skeet er, til Assistentens Contoir, og da det eiheller vil kunne fritage ham for Straf, at Assistenten strag paa Stedet derefter tilbeelte Tilstalte 6 à 7 Stokkeslag, vil Tilstalte, der er over criminel Lavalder, og som ikke findes forhen straffet, ikke kunne undgaae, saaledes som ved Underrettens Dom af 9de Februar d. A. bestemt, at anses efter Forordningen af 1de October 1833 § 16, og da Straffen findes passende bestemt til minimum, hvorhos Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Sagsførerne i 1ste Instants, ligeledes tilliges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 276.

Statsraad Liebenberg
contra

Augusta Mathilde Wolter, Augusta Charlotte Larsen og Emma Florentine Wolter, Køhrsens Hustru (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12de Juli 1859: „De Tiltalte Augusta Mathilde Wolter, Augusta Charlotte Larsen og Emma Florentine Wolter, Køhrsens Hustru, bør straffes, den Første med Forbedringshumsarbejde i 1 Aar og de 2 Sidstnævnte med Fængsel paa Bånd og Brød hver i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Justitsraad Klein og Nyholm, 6 Rdl. til hver, indredes af Tiltalte Larsen med $\frac{3}{4}$, dog at de 2 andre Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, deraf in solidum med hende tilsvare $\frac{1}{2}$, og af Tiltalte Wolter med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rdl., der indredes af de Tiltalte paa den ved bemeldte Dom i Henseende til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses bedder det: „Under nærværende imod de Tiltalte Augusta Charlotte Larsen, Augusta Mathilde Wolter og Emma Florentine Wolter, Køhrsens Hustru, for Tyveri og den sidste tillige for Hæleri anlagte Sag ere de ved egne af det isærigt Oplyste besyrgede Tilskaaelser overbeviste, at have i Forening frastjaalet Høker Nielsen omrent 4 Pbd. Fjær af Værdi 2 Mk. 4 Sk. Pundet. og Larsen alene at have frastjaalet ham $1\frac{1}{2}$ Pbd. Fjær af samme Værdi og et til 2 Mk. vurderet Par Kopper, samt Wolter at have frastjaalet Karen Kirstine Peterjen, Hansens Enke, 3 à 4 Pbd. Fjær af Værdi 1 Mk. Pundet, hvorhos Køhrsens Hustru er paa samme Maade overbevist at have solgt de af Larsen alene stjaaede Fjær, naaget hun havde Formodning om, hvorledes de vare erhvervede. For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ville de, der ere langt over criminel Pavalder, og af hvilke

Augusta Wolter ved denne Rets Dom af 29de September 1855 er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 29 med Fængsel paa sædvanlig Fængelstid i 30 Dage, medens de 2 andre Tiltalte ikke ere fundne forhen straffede, være at dømme efter den nævnte Forordning, Tiltalte Larsen efter § 1, Tiltalte Røhrjens Hustru efter §§ 1 og 22 og Tiltalte Wolter efter § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes for de 2 Førstnævnte til Fængsel paa Band og Brød, hver i 4 Gange 5 Dage, og for Wolter til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Actionens Omkostninger, herunder Salairer til de befalede Sagførere med 6 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Larsen med $\frac{3}{4}$, dog at de 2 andre Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, in solidum med hende deraf tilsbare $\frac{1}{2}$, og af Tiltalte Wolter med $\frac{1}{4}$."

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med ved-
 søiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes
 Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sæssioner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rdl., og for
 Udbydes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. —
 Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
 de Igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Waldendalffe Boghandlung (H. Hegel). — Trykt hos F. S. Schultk.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 27.

Den 21de October.

1859.

Anden ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 4de October.

Nr. 225.

Statsraad Salicath

contra

Anna Christina Brinck (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri.

Rjær Herreds Extrarets Dom af 1ste Marts 1859: „De Tiltalte Anna Christina Brinck af Nørre-Sundby og Skomagerlærling Christian Peter Christiansen af Aalborg bor hensættes, Forstuvænte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstuvænte, Christiansen, i simpelt Fængsel i 4 Dage, men bor Christiansen forøvrigt for Actors Tiltale i Sagen fri at være. I Erstatning til forhenværende Gaardeier Jens Peter Bjerring af Nørre-Sundby bor Tiltalte Brinck betale 20 Rdl. og Tiltalte Christiansen solidarisk med hende 3 Rdl., og bor derhos endvidere Tiltalte Brinck udrede alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Bengten, 5 Rdl. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Jensen, 4 Rdl., og Tiltalte Christiansen in solidum med hende betale $\frac{1}{3}$ af Omkostningerne ved selve Actionen. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at fuldbyrdes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 26de April 1859: „Underretsdommen bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes

inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne fastsættes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Etatsraad Salicath og Etatsraad Liebenberg for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Christina Brind sigtes under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angif en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende der er acquiesceret ved Underretsdommen, for Tyveri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at hun en Dag i October Maaned f. A. har fraaaget forhenværende Gaardmand Bjerring en Tyverigsbalersebbel, der laae mellem noget Linned i Lædiken i en naflaaet Kiste i Bjerrings Sovestue, hvor Tiltalte, — der var gaaet ind til Bjerrings for at see efter en Hat, som Konen havde i Forvaring for hende —, efter sin Forklaring tilfældigviis fandt Sebbelen ved at aabne Kisten, hvor hun troede, at hendes Hat muligen kunde være henlagt, og tog den til sig, hvorpaa hun strax forlod Bjerrings Leilighed, hvortil Døren ikke havde været aflaaet. Den stjaalne Sebbel leverede Tiltalte nogle Dage derefter til sin i 1ste Instans medtiltalte Forlovede, for hvem hun foregav at have fundet den, og auvendte senere den største Deel af Pengene til Indkjøb af forskjellige Ting, samt overlod sin Forlovede 3 Rdl.

For det anførte Tyveri er Tiltalte, der er Svensk af Fødsel, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet heri Landet, ved Underretsdommen rettelig anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen samt Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligesledes tilliges, være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, hvorhos Tiltalte vil have at udbetale i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver".

Onsdagen den 5te October.

Nr. 229.

Statsraad Salicath

contra

Redacteur **C. Steen Andersen Bille** (Defensor Liebe),
der tiltales for Overtredelse af Placaten af 1ste December 1779.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Jan. 1859: „Tiltalte, Redacteur C. S. A. Bille, bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 10 Rdl. samt betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Mulet at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da der i Nr. 251 for Mandagen den 25de October f. A. af det af Tiltalte C. S. A. Bille redigerede Blad „Dagbladet“ er indrykket et Avertissement, hvorved jalbydes rhinske Bryscarameller, uden at foregaaende Samtykke dertil havde fra Stadslægen eller det kongelige Sundhedscollegium, samt da sidstnævnte Collegium i sin over Sagen afgivne Erklæring af 20de f. M. har yttret, at de ommeldte Bryscarameller ere udenrigs Medicin og maae ansees for arcana, bliver Tiltalte at ansee efter Placaten af 1ste December 1779 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt, der findes at kunne bestemmes til 10 Rdl., hvorhos han vil have at betale denne Sags Omkostninger“.

Nr. 288.

Statsraad Salicath

contra

Dorthea Florentine Schulian (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Juli 1859: „Arrestantinden Dorthea Florentine Schulian bør straffes med Forbedringshousarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer

til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Alberti, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Dorteia Florentine Schulan, der er langt over criminel Lavalber og senest ved denne Rets Dom af 9de October 1855 anseet i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 79 efter samme Forordnings § 13 med 18 Maanedes Forbedringshuusarbeide, under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og de isvrigt oplyste Omstændigheder er overbeviist at have i sidstafvigte Juni Maaned srafsjaalet Birgithe Antoinette Janovskj. Køsters Hustru, en Assistenthuusjebdel af Værdi 5 Rdl. og et til 2 Rdl. vurberet Kjølesiv, vil hun i Henhold til den oven citerede § 79 være at dømmes efter Forordningens § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvorhos hun vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salarier til de befalede Sagførere med 5 Rdl. til hver“.

Nr. 248.

Etatsraad Salicath
contra

Niels Blicher (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kjerteminde Kjøbstads Egtrets Dom af 23de April 1859: „Arrestanten, Farversvend Niels Blicher af Spentrup bør til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar hensættes, og betale samtlige af hans Arrest, Varetægt og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Borch, 8 Rdl., og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Jespersen, 6 Rdl., samt i Diætpenge til Sidstnævnte 2 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Juni 1859: Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salairerne til Prøveprocurator Borch og Kammerassessor, Procurator Jespersen for Underretten bestemmes til 4 Rdl. til hver. I Salair til Actor og Defensor

for Overretten, Procuratorerne Alberti og Herforth, betaler Arrestanten, Farversvend Niels Blicher, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Ud-færd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil Til-talte være at idømme den ved samme ham tilkjendte Straf, hvorhos han vil være pligtig at udrede Actionens Omkostninger. Bemeldte Dom kan imidlertid ikke stadfæstes, eftersom den har tiltraadt Underrettsdom-mens mod Placaten af 30te Juli 1819 stridende Ansættelse af Diæt-peuge for Defensor, ligesom der er en Uoverensstemmelse mellem Over-rettsdommens Præmisser og Conclusion med Hensyn til Størrelsen af Overretsfagførernes Salarier.

Chi kjendes for Ret:

Niels Blicher bør hensættes til Forbedringshuusar-beide i 4 Aar. Saa bør han og udrede Actionens Om-kostninger, og derunder i Salarium til Prøveprocura-tor Borch og Kammerassessor, Procurator Jespersen for Underretten hver 4 Rdl., til Procuratorerne Al-berti og Herforth for Overretten hver 8 Rdl., og til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret hver 20 Rdl.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten, Farversvend Niels Blicher, der er født i Aaret 1809 og foruden oftere at være anset for forskjellige Forseelser, navnlig 3 Gange for Betleri og senest ifølge Rørhalb, Støvring og Galthen Herreders Politirets Dom af 4de September 1857 som for 3die Gang begaaet Løsgængeri med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, to Gange, nemlig ifølge Svendborg Kjøbstads Extraretsdom af 11te November 1840 og Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 15de Juli 1847, har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri respectue med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og for samme Forbrydelse og Løsgængeri med lige Straf i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende fra Kjerteminde Kjøbstads Extraret indankede Sag ved egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Dplysninger overbevist paa ny at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet han en Dag i Begyndelsen af Marts Maaned d. U. ved, under sit Ophold i sidstnævnte By, at indfinde sig i Besøg hos Farver Hinke, som han ikke traf hjemme, har i en Stue, hvor Ingen den-gang var tilstede, tilvendt sig et paa Væggen hængende Sølblommeuhr, som han, efterat have under en mod ham indledet Undersøgelse og i hans Logis anstillet Randspagning lagt Dølgemaal paa samme og holdt det skjult paa for-

stjellige Steber, senere efter sin Ankomst til Odense solgte til Bagermester Wilheus, hos hvem han logerede, mod for Kjøbesummen, 4 Rdl., at erholde Fortæring m. v. Da Ulyret, der af Retsvidnerne er vurderet til 6 Rdl., er tilbageleveret Bestjaalne, bliver der ikke Spørgsmaal om Erstatning.

For dette sit Forhold er Arrestanten, der under de i Aaret 1847 i Aarhus blandt Andet i Anledning af det af ham dengang begaaede Tyveri optagne Forhører har benægtet tidligere at have været straffet for nogen Forbrydelse, og saaledes forbulgt den ham i Egenborg i Aaret 1840 overgaaede Tyvdom, retteligen, da samtlige under Sagen fremkomne Oplysninger ikke gibe nogen Anledning til at antage, at Arrestanten, om end meget forfalden til Drik, skulde have befundet sig i utilregnelig Tilstand dengang han begik det ham under Sagen imputerede Tyveri, ved den indtaenke Dom i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 20 og 15 anset for 3die Gang begaaet Tyveri.

Da Straffen findes passende bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger bifalbes, dog at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten nedsettes til 4 Rdl. for hver, saaledes være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Alberti og Herforth, med 8 Rdl. til hver“.

Torsdagen den 6te October.

Nr. 275.

Statsraad Salicath

contra

1) **Andreas Johan Hartvig Larsen**, 2) **Ole Jacobsen** eller **Ole Christian Jacobsen**, 3) dennes Hustru **Ane Marie Christiansdatter**, 4) **Niels Nielsen** og 5) **Lisbeth Christiansdatter**, Huusmand **Peder Rasmussens** Hustru (Defensor for Nr. 1 Liebe og for Nr. 2, 3, 4 og 5 Brock),

der tiltales Nr. 1 for Bedrageri, Dvafsalveri, Løsgængereri og Overtrædelse af Bestemmelserne i Forordningen af 24de Juli 1822 cfr. Loven af 10de Mai 1854, Nr. 2, 3, 4 og 5 for at have afgivet usand Forklaring for Retten.

Antvorskov Dyrks Extrarets Dom af 1ste Febr. 1859: „Arrestanten Andreas Johan Hartvig Larsen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder, men bør han forøvrigt for Actors Tiltale i Sagen fri at være. Tiltalte, Boelsmand Ole Jacobsen eller Ole Christian Jacobsen af Bjergby Mark og Huusmand Peder Rasmussens Hustru, Lisbeth Christiansdatter af Rosted Mark, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 60 Dage. Tiltalte Ane Marie Chri-

stiansdatter, fornævnte Ole Jacobsens Hustru, og Boelsmand Niels Nielsen af Gjerløv Mark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Actor, Procurator Aye tillægges i Salair 8 Rdl., der udredes af Arrestanten Andreas Johan Hartvig Larsen, dog at de 4 andre Medtaltte in solidum med ham tilsvare hver med $\frac{1}{8}$ Deel det Halve; Defensor, Probeprocuroator Justesen 5 Rdl., der udredes af Arrestanten alene, og Defensor, Procurator Mangel ligeledes 5 Rdl., der tilsvares af de Tiltalte Ole Jacobsen og Hustru, Niels Nielsen og Peder Rasmussens Hustru hver med $\frac{1}{4}$ Deel. Forøvrigt ville Actionens Omkostninger være at udrede af Arrestanten og de Tiltalte hver for sit Bedkommende. Pigen Trine Madsdatters mulige Ret til Erstatning hos Arrestanten Andreas Johan Hartvig Larsen forbeholdes hende. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juni 1859: „Arrestanten Andreas Johan Hartvig Larsen bør til Sors Aunts Fattigkasse bøde 50 Rdl., men isøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Søvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Actor og Defensorerne for Overretten, Probeprocuroator Ibsen og Procuratorerne Levinson og Borup tillægges i Salair, den Første 10 Rdl., der udredes af Arrestanten med $\frac{3}{4}$ og af hver af de Tiltalte, Boelsmand Ole Jacobsen eller Ole Christian Jacobsen og Hustru Ane Marie Christiansdatter, Boelsmand Niels Nielsen og Huusmand Peder Rasmussens Hustru Lisbeth Christiansdatter med $\frac{1}{16}$. — den Anden 10 Rdl., der betales af Arrestanten, og den Sidste 8 Rdl., der udredes med $\frac{1}{4}$ Deel af hver af de Tiltalte. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

Andreas Johan Hartvig Larsen, der tidligere er befunden skyldig i Dvafjalveri, er nu overbevist paany at have gjort sig skyldig i denne Lovovertrædelse, og vil hans Straf herfor, efter det Omfang hvori Forseelsen er begaaet, og de øvrige hermed forbundne Omstændigheder, efter Loven af 3die Marts 1854 være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; hvorimod Høiestret i Henseende til de øvrige imod denne Tiltalte fremførte Sigtelser billiger den i den indaandede Dom ham tillagte Griffindelse.

Hvad Niels Nielsens Forhold angaaer, findes det, at han af Overretten med Høie alene er anseet med Straf efter Forordningen af

15de April 1840 § 5, sidste Membrum, hvilken Straf dog skjønes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Efter Omstændighederne findes det ogsaa antageligt, at de tvende Tiltalte Ane Marie Christiansdatter og Lisbeth Christiansdatter af egen Drift have tilbagealdt de af dem tidligere afslagne urigtige Forklaringer, og ville de derfor ligeledes kun være at anses efter nyssmeldte Lovbestemmelse, og Straffen være at fastsætte til simpelt Fængsel for Førstnævnte i 14 og for Sidstnævnte i 8 Dage.

Med Hensyn til den Ole Jacobsen idømte Straf billiges Overrettsdommen i Henhold til de i den for hans Vedkommende anførte Grunde, ligesom samme ogsaa, hvad Actionens Omkostninger betræffer, vil være at stadfæste".

Thi kjendes for Ret:

Peder Rasmussens Hustru Lisbeth Christiansdatter, Ole Jacobsens Hustru Ane Marie Christiansdatter og Niels Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel, den Førstnævnte i 8 Dage, og de 2 Sidstnævnte hver i 14 Dage. Andreas Johan Hartvig Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den Ole Jacobsen eller Ole Christian Jacobsen idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Statsraad Salicath samt Advocaterne Liebe og Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til Overretsfagførernes Salarier bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Antvorskov Birks Extraret den 1ste Februar d. A. paafjendte Sag actioneres Arrestanten, Andreas Johan Hartvig Larsen for Bebrageri, Dvaffalveri, Løsgængeri og Overtrædelse af Bestemmelserne i Forordningen af 24 Juli 1822 jfr. Lov af 10de Mai 1854, samt Boelsmand Ole Jacobsen, eller som hans rette Navn er, Ole Christian Jacobsen og Hustru Ane Marie Christiansdatter af Bjergby Mark, Boelsmand Niels Nielsen af Gjerløv Mark og Huusmand Peder Rasmussens Hustru Lisbeth Christiansdatter af Røsteb Mark for at have afgivet usand Forklaring for Retten.

Forjaaviddt nu Arrestanten actioneres for Bebrageri, skjønes han ikke at kunne fældes som skyldig i denne Forbrydelse, idet de Facta, der i saa Henseende

ere imputerede ham, enten ikke mod hans stadige Benægtelse ere ham overbeviste, eller ikke have en saadan Character at de kunne paadrage ham criminelt Ansvar.

Swad dernæst den Deel af Actionen betræffer, hvis Gjensand er Løsgængereri, er det oplyst, at Arrestanten ikke har efterkommet et ham, efterat han havde ubstaaet en ham for attenteret Bedrageri idømt Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, den 19de Marts 1857 til Ringsted Herreds Politiprotocol under sædvanlig Commination givet Tilhold om at vende tilbage til sin Hjemstavn og entholde sig fra Løsgængereri og Omsvælsen, men derimod tage fast Erhverv. Han findes imidlertid ikke at kunne, forbi han ei har efterkommet dette Tilhold, straffes for Løsgængereri; thi, ligesom Paalaget om at begive sig til sin Hjemstavn allerede af den Grund ikke kan tillægges saadan Virkning, at det, navnlig med Hensyn til den Lov, der kunde være om, hvor Arrestantens Hjemstavn var, mangler tilstrækkelig Bestemthed, saaledes er den øvrige Deel af det af Politimesteren i en Jurisdiction, i hvilken Arrestanten ikke var hjemmehørende, givne Tilhold forsaavidt ikke stemmende med Forordningen af 21de August 1829 § 1, som vedkommende Politimester ikke var istand til at medvirke til, at Arrestanten erholdt fast Erhverv, naar han ikke selv kunde forstaa sig saadant. Uafhængig af Hensyn til Tilholdet, stjønnes Arrestanten ikke heller, efter de gjældende Bestemmelser om Forpligtelsen til at tage fast Tjeneste, at kunne ansees skyldig i Løsgængereri.

Forsaavidt Arrestanten er tiltalt for Overtrædelse af Forordningen af 24de Juli 1822 og Lov af 10de Mai 1854, findes med særligt Hensyn til, at han ikke har været i Tjendeforhold i den Tid, hvorom her er Spørgsmaal, Intet oplyst, som kan begrunde Strafansvar for ham.

Derimod bliver Arrestanten at ansee som skyldig i Dvassalveri, da der er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han har taget en Deel Personer i Cuur for forskellige Eghomme, hvorved bemærkes, at de af ham anvendte Kure og brugte Løgemidler maa antages i Reglen at have været usfabelige.

Arrestanten, der er født den 14de Marts 1825 og forhen ved Thybjerg Herreds Extraretsdom af 10de Juni 1854 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 og Analogien af § 46 jfr. § 1, og ved Ringsted Herreds Extraretsdom af 28de Februar 1857 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41, 50, 76, og 80, vil efter det Ovenansførte nu blive at ansee med Straf for at have gjort sig skyldig i Dvassalveri, hvilken Straf efter Lov af 3die Marts 1854 findes passende at kunne bestemmes til en Bøde af 50 Rbl. til Sorø Amts Fattigkasse, hvorimod han iøvrigt vil være at frifinde for Actors Distale.

Swad dernæst angaaer de Medtaltte Boelsmand Ole Jacobsen eller Ole Christian Jacobsen, døbt den 8de December 1793, dennes Hustru Ane Marie Christiansdatter, født den 22de Juni 1822, Boelsmand Niels Nielsen, født den 23de Juni 1803, og Lisbeth Christiansdatter, Huusmand Peder Rasmussens Hustru, født den 28de Marts 1797, som ikke forhen ere straffede, da ere de ved

deres egen, med det under Sagen Dphste stemmende Tilstaaelse, overbeviste under Forhørene, skjøndt forud af Dommeren advarede mod Meened, at have benægtet, deels at det var dem bekjendt, at Arrestanten gav sig af med at kurere Folk. deels at de selv havde ladet sig tage i Kur af denne, hvilke Benægtelser de senere, uden at have bekræftet dem med Ed, have vedgaaet at være usande og kun fremsførte for at rebbe Arrestanten, af hvem de saavel ved Trubler som af Mebligheden tildeels ogsaa af Erkjendtlighed havde ladet sig forlede til at afvige fra Sandheden.

For dette Forhold ere de rettelig anseete efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, og findes de valgte Straffe af 60 Dages simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangeløst for den første og den sidste, der begge ere over 60 Aar, og af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Ane Marie Christiansdatter efter Omstændighederne at være passende, ligesom det ogsaa findes at maatte billiges, at Tiltalte Niels Nielsen, som frivillig har meldt sig for at berigtige sin usande Forklaring, efter Sæns sidste Membrum kun er anseet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Efter det saaledes Anførte vil Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er anseet med 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, være at forandre for dennes Bedkommende, hvorimod den for de andre Tiltaltes Bedkommende, og da fremdeles dens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger og de Procuratorerne ved Underretten tillagte Salairer billiges, isvrigt vil være at fastsætte“.

Fredagen den 7de October.

Nr. 293.

Statsraad Salicath
contra

Joseph Brosager eller **Joseph Mortensen Broesager**
(Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Morøs Herreders Egtvarets Dom af 18de Mai 1859: „Tiltalte Joseph Mortensen Brosager bør hensættes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde; saa bør han og udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Prøveprocurator Schjelderup 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Calundan 4 Rdl. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 4de Juli 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckmann og Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det; „Om Tiltalte Joseph Mortensen Broesager, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han den 19de Januar d. A. ved et Handelsetablissement i Karby paa Mors har af en udenfor Huset staaende Lommerstabel borttaget en Fjæl, der af Bestyreren af det paagjældende Handelsetablissement er ansat til en Værdi af 20 Sk., hvorimod Tiltalte Intet har havt at erindre. Med den sjaaue Fjæl, som han efter sin Forklaring tilvæbte sig, fordi han Intet havde hjemme til at brænde, begav han sig paa Veien til sit Hjem, men blev antruffen af den fornævnte Bestyrer, efter hvis Forlangende han derpaa bragte Fjælen tilbage.

For det anførte Forhold er Tiltalte, der tidligere har været straffet to Gange for Tyveri, nemlig ifølge nærværende Rets Dom af 19de April 1830 med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, og derpaa ifølge Høiesterets Dom af 15de November 1837 efter Forordningen af 20 Februar 1789 § 2 med Raskhuusarbeide i 4 Aar, nu ved Underrettsdommen rettelig anseet med minimum af Straffen for tredje Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes tilliges, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 226.

Advocat Brock

contra

Peder Jacobsen Møller (Defensor Salicath),

der tiltales for ulovligt Udsalg og Udskjænkning af Brændeviin og anden stærk Drik.

Kronborg vestre Birks Politirets Dom af 4de Marts 1859: „Tiltalte, Høker Peder Jacobsen Møller af Tidsvilde, bør udrede en Mulet af 120 Rdl. Rigsmunt til Frederiksborg Amts Fattiggæsse samt de af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden tredje Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de April 1859: „Tiltalte, Høker Peder Jacobsen Møller af Tidsvilde, bør til Frederiksborg

borg Amts Fattigkasse bøde 200 Rdl. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kraft og d'Anchamps, 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet udredes inden 8 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den til Høiesteret stete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Genhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Mullet fastsættes til 100 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Mulleten bestemmes til 100 Rdl. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærbørende fra Kronborg vestre Birks Politivet hertil indankede Sag tiltales Høier Peder Jacobsen Møller af Lidsviibe for ulovligt Udsalg og Udfjænkning af Brænde- viin og anden stærk Drif.

Tiltalte har vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig i disse Forseelser, hvorimod han alene har villet indbrømme, efter foregaaende Bestilling at have besørget Indkjøb af Brænde viin til forskjellige Personer, som derefter afhentede Brænde viinet hos ham.

Imidlertid maa det ved flere af de under Sagen afhørte Vidners Forklaringer ansees tilstrækkeligt beviist, at der oftere for Betaling har fundet Udsalg Sted af Brænde viin fra Tiltaltes Boutik, i Pægle eller Flaske viis til Fortæring udenfor Huset, hvilket Brænde viin navnlig er blevet udleveret af og betalt til Tiltaltes Kone, der, efter hvad Tiltalte har erkjendt, paa hans Ansvar forestaaer Udsalget i Huset.

Derimod kan der ikke, som i den indankede Dom antaget, ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at der i Tiltaltes Huns for Betaling har fundet Udfjænkning Sted af Brænde viin eller anden stærk Drif til Fortæring paa Stedet, idet kun eet Vidne, Indsidder Lars Pedersen har forklaret, at han engang for Betaling til Fortæring paa Stedet af Tiltaltes Kone har erholdt udleveret en halv Pægle Brænde viin, og forsaauidt det er oplyst, at der engang noget før afvigte Juul af flere Personer i Tiltaltes Huns mod Betaling er druffet en Deel Lhebandsknagte, da kan det ikke mod Tiltaltes og Kones Venægtelse ansees tilstrækkelig beviist, at den Punschextract eller Rom, som var blandet i Lhebandet, har været leveret af Tiltaltes Kone.

Foraaavidt det endvidere er oplyst, at der engang af Tiltalte eller hans Kone mod Betaling er udleveret en Flaske Rødviiin til Fortæring paa Stedet, vil Tiltalte heller ikke herfor kunne dømmes under nærværende Sag, da Rødviiin ikke kan henføres til Brændeviiin eller anden stærk Drif, for hvis Udsalg han alene er tiltalt.

Tiltalte, der under 9de April 1856 er meddeelt Patent som Høfer, er tidligere ved Kronborg vestre Birks Politirets Domme af 17de Mai og 15de August 1851 anset med Mulct efter Placaten af 20de Mai 1835 § 2 af respec-tive 10 og 20 Rdl. for Udsalg til Fortæring paa Stedet af Brændeviiin og Punsch, foruden at han ved samme Rets Dom af 25 Juli 1851 er straffet arbitrairt med en Mulct af 8 Rdl. for mod Politiets Forbud at have holdt Dands og Beværtning, samt ved nærværende Rets Dom af 12te Setember 1856 for at have solgt Brændeviiin og andre stærke Drikke til Fortæring saavel paa Stedet som ude af Huset efter Placaten af 20de Mai 1835 §§ 1 og 2 samt Lov af 8de Marts 1856 § 4 med en Mulct af 50 Rdl.

Da altsaa Tiltalte 3de Gange forhen er straffet for ulovligt Brændeviiins-jalg, vil han nu i Møjsør af Loven af 29de December 1857 § 82 være at ansee for denne Brode 4de Gang begaaet, og findes Straffen efter samme Lovs § 77 passende at kunne ansættes til en Mulct af 200 Rdl."

Nr. 249.

Advocat Broch
contra**Christen Poulsen** (Defensør Salicath),

der tiltales for at have solgt udlagt Gods.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 4de Febr. 1859: „Til-talte Christen Poulsen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorimod Else Jørgensdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Begge de Tiltalte bør in solidum udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Proboeprocurotor Løgstrup 4 Rdl. og til Defensør, Procurator Sand 3 Rdl., samt ligeledes in solidum i Erstatning til Kjøbmand Petersen 31 Rdl. 2 Mk. 15 Sk. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, Dommen iøvrigt og i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 18de April 1859: „Underrets-dommen bør ved Magt at staae, dog saaledes, at Bestemmelsen om Erstatning bortfalder. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Christen Poulsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettsens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Christen Poulsen for at have solgt ublagt Gods.

I Genhold til et tidligere indgaaet Forlig, lod Kjøbmand Peterfen i Sundby for en Fordring med Omkostninger til et Beløb ialt 46 Rdl. 6 Sk. under 26de Juni f. A. afholde en Executionsforretning hos Tiltalte Christen Poulsen, hvorved der under 102 Nummere blev udlagt forskellige Gjenstande, der bleve vurderede til circa 55 Rdl., og for hvis Tilstedeblivelse Tiltalte lovede at være ansvarlig til Betaling ffete eller Realisation sandt Sted, men ved den derefter den 31te August afholdte Auction manglede en betydelig Deel af disse Gjenstande, saa at der ikkun udkom et Auctionsprovener af ialt circa 7 Rdl. 5 Mk. Af de manglende Gjenstande bleve nogle Sengestæder, vurderede til 7 Rdl. 4 Mk., efter Tiltalte Christen Poulsens Forklaring benyttede af hans Kone, der var syg, men med Hensyn til de fleste af de øvrige Gjenstande, til en Værbi af circa 23 Rb., har han vedgaaet at have solgt samme til Omegnens Beboere for ialt circa 20 Rdl. Iøvrigt har denne Tiltalte, der næsten er blind og nyder nogen Understøttelse af Fattigvæsenet, men tildeels ernærer sig ved Prangen og Klude-samsen, forklaret, at have solgt Godset for at skaffe sig selv, Kone og Barn Noget at leve af, men denne Omstændighed vil saameget mindre kunne disculpere Tiltalte, som han selv har erkjendt, at han vidste, at saadant Salg ikke var til-ladeligt, men at han desuagtet ikke forinden søgte om nogen forhøjet Fattighjælp. Det maa derfor billiges, at denne Tiltalte, der har været anseet med Mulct for ulovligt Brændeviinsalg, men som iøvrigt ikke har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 cfr. §§ 41 og 1, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver, men derimod vil bemeldte Doms Bestemmelse om Erstatning bortfalde som overflødig“.

Nr. 274.

Advocat Brock

contra

Christian Pedersen Rymann (Defensor Liebenberg),
der tiltales for Tyveri.

Nødby Kjøbstads Extrarets Dom af 5te Mai 1859: „Tiltalte, Indsidder Christian Pedersen Nymann af Skjorringe, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Suel 5 Rdl. og til Defensor, Prøveprocurator og Capitain Staal 4 Rdl., foruden Diæter til begge efter Stiftantets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Juni 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuroreerne Hekschler og Justitsraad Klein her for Retten betaler Tiltalte, Indsidder Christian Pedersen Nymann af Skjorringe, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er Tiltalte Indsidder Christian Pedersen Nymann af Skjorringe, ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det isvrigt fremkomne, tilstrækkeligt overbevist at have frastjaalet Lærebøgen Hans Jørgen Jensen et paa et aabent Loft, hvor Tiltalte havde haft Nattelegis, hængende Uhr, der er vurderet til 4 Rdl.“

For dette Forhold er Tiltalte, der er over criminel Lavalder og ikke findes forhen straffet, retteligen ved Nødby Kjøbstads Extrarets Dom af 5te Mai d. A. anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de til Underretsagførerne fastsatte Salairer, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 286.

Advocat Brock
contra

Henrik eller **Henrich Knudsen** (Defensor Liebenberg),
der tiltales for Bedrageri.

Andst og Slang's Herreders Extrarets Dom af 23de April 1859: Tiltalte, Arbeidsmand Henrik Knudsen af Geising Mark, bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; derhos bør Tiltalte betale alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Dahl 5 Rdl. og til Defensor, Kammerassessor Kralund 4 Rdl. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 27de Juni 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Krigsraad Deigaard, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedjæbte Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 s. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 28—29.

Den 28de October.

1859.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 7de October.

Nr. 286.

Advocat Brock

contra

Henrik eller Heinrich Knudsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Henrik Knudsen for Bedrageri.

Den 23de November f. A. blev der efter Requisition af Jens Poulsen Dækker i Medfør af et indgaaet Forlig foretaget Udlæg hos Tiltalte for et Beløb af ialt 19 Rdl. 65 Sk. i endeel Tiltalte tilhørende Effecter, der ialt vurderedes til 23 Rdl. 5 Mk., og for hvis Tilstedeblivelse, indtil deres Realisation kunde finde Sted, Fogden gjorde Tiltalte, der dog ei var tilstede, og hans Hustru ansvarlige, hvorhos Konen af Fogden blev gjort bekendt med Følgerne af Forvanskning af udlagt Gods. Da Udlægshaveren i afvigte Februar Maaned lod afholde Auction over det Udlagte, vare imidlertid flere af de udlagte Gjenstande deels reent borte, deels ombyttede med andre af ringere Værdi, og da Udlægshaveren ikke blev dækket for sit Tilgodehavende ved Auctionens Udbytte, anmeldte han Sagen for Politimesteren. Under det derefter optagne Forhør nægtede Tiltalte først ganske at have disponeret over nogen af de udlagte Gjenstande, og med Henfyn til en til 2 Rdl. vurderet Confurindretning, der var borte, erkærede han endog, at han havde Dækker mistænkt for at have stjaalet den; men efterat der var fremkommet Oplysning om, at de fleste savnede Gjenstande vare fundne henlagte i en Gaardmands Udhuus, vedgik Tiltalte, at han førend Auctionen havde bragt dem derhen uden Nogens Vidende i den Hensigt at unddrage dem fra Realisation. Han har saaledes vedgaaet, at han af det udlagte Gods har i det nævnte Udhuus forstuffed en Dyne, et Deigtrug, en Jerngryde og et Bordblad, ialt vurderede til circa 5 Rdl.; dog blev der istedetfor Dynen ved Auctionen solgt et Paar og istedetfor den udlagte Jerngryde en anden mindre, ligesom der istedet

III. Aargang.

for det Bord, til hvilket den forstufne Bordplade hørte, men som efter Tiltaltes Forklaring var gaaet itu, blev solgt et andet ringere Bord, som han havde kaant af en anden Mand og med dennes Tilladelse lod indfætte til Auctionen. I Udbuset fandtes vel endvidere en Tiltalte tilhørende Spinderok og Limse, som Tiltalte ligeledes havde bragt derhen, men Limsen sees ikke at høre til det udlagte Gods, og om Rokken har Tiltalte paastaet, at det ikke er den blandt de udlagte Ting nævnte Rok, idet denne var tilstede ved Auctionen og blev solgt. Endelig har Tiltalte ogsaa vedgaaet at have bortført og forstuffed Comfurindretningen, der var vurderet til 2 Rdl., og han har tilfødt angivet dens Skjulesed, nemlig under noget Jord ved et Dige i Nærheden af hans Bolig. Alle de saaledes tilstedebragte udlagte Gjenstande ere senere solgte ved Auction til Fyldestgjørelse for Udlægshaveren, for hvem der saaledes intet Tab er opstaaet paa Grund af Forvanskningen.

Tiltalte har udsagt, at alene hans Armod har forlebet ham til det anførte Forhold, og at han bortførte de udlagte Ting, fordi han ikke vidste, hvorfra han skulde faae andre igjen, naar de vare solgte; men dette vil ikke kunne komme videre i Betragtning, og efter Sagens samtlige Omstændigheder findes han ikke at kunne undgaae for paa den anførte Maade at have bortflyttet udlagt Gods af ansees med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 cfr. § 41. Tiltalte har i 1855 været mulceteret for ulovlig Brændeviinsudskjænkning, men isøvrigt ikke tidligere været tiltalt eller straffet, og hans Straf efter den foransførte Lovbestemmelse findes ved Underrettsdommen paafønde bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvorfor denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, bliver at stadfæste“.

Nr. 250.

Statsraad Liebenberg

contra

Anders Jørgensen Kjoller eller **Andreas Jørgen Kjoller** og
Peder Christian Dam (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Hammersthuis Birkis Extrarets Dom af 30te Mai 1859: „Tiltalte, Skibsroerne Anders Jørgensen Kjoller eller Andreas Jørgen Kjoller og Peder Christian Dam bor hver især hensættes i Fængsel paa Band og Brød i fire Gange fem Dage; saa udrede de og in solidum alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Lund 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Absen 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Vegge og Vegge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Ifølge Amtets Ordre af 15de j. M. tiltales Skibsroerne Anders Jørgensen Kjoller eller Andreas Jørgen Kjoller og Peder Christian Dam for Tyveri, og er det ved de Tiltalles Tilstaaelser og Sagens Omstændigheder tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i denne Forbrydelse. Da de nemlig om Aftenen den 1ste Februar d. A. vare inde hos Værtshuusholder og Bager A. Grønbeck i Allinge, kom en Mand ind og anmeldte, at han havde lagt en Sæk med en halv Tønde Malt i den i Gaardens Port staaende Postvogn, for at den kunde blive medtaget til Rønne. Lidt efter forløbe de Tiltalte Stedet, og da de kom udenfor, foreslog Tiltalte Kjoller, der havde hørt, at der var lagt Malt ud i Vognen, Tiltalte Dam at tage dette, og deri havde denne da indvilliget, var sprunget ind i Porten, havde taget Sækken paa Raffen og gif med den til Tiltalte Kjollers Huus, hvor denne tog imod den, gif op paa Loftet og tømte den, hvornæst han igjen kom ned med den tomme Sæk til Tiltalte Dam, der imidlertid havde ventet udenfor Huset. De fulgtes nu begge tilbage til Tiltalte Dams Huus, hvor denne gif ind, og Tiltalte Kjoller bortkastede Sækken paa Gaden der i Nærheden, hvor den blev funden, og blev Mandfagning og Forhør anstillet endnu samme Aften navnlig over begge de Tiltalte, der imidlertid da venøgte deres Brøde. Det stjaalne Malt, der er vurderet til 1 Rdl. 3 Mk., er tilbageleveret til den Bestjaalne, og denne har frasalbet Erstatning.

Endstjøndt Vognen, hvoraf Maltet blev taget, var en Postvogn, var dog hverken den eller hvad den indeholdt paa den Tid under Postvæsenets Ansvar, og de Tiltalte, der begge ere langt over criminel Lovaldet, blive derfor at ansee med Straf efter Bestemmelserne i § 1 af Forordningen af 11te April 1840.

Engen af dem har før været tiltalt eller straffet, men Tiltalte Dam har dog under et tidligere optaget Forhør tilstaaet, at han har sat sig i Besiddelse af en Køie ombord i en engelsk Orlogsmænd, hvilken Brøde imidlertid ikke antages at henhøre under de danske Loves Omraade.

Hvad Straffegraden angaaer, finder Retten, at der paa den ene Side bør tages Hensyn til, at Brøden er tilstaaet, at Kosterne have en ringe Værdi, og at Tyveriet er skeet uden foregaaende Overlæg, og paa den anden Side til, at de Tiltalte begge ere i en trangfri Forfatning og ere Mænd i en ældre Alder, hvorfor denne passende kan fastsættes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for enhver især. Saa have de og at udrede in solidum alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor Procurator Lund 5 Rdl. og til Defensor Procurator Olsen 4 Rdl.“

Nr. 261.

Statsraad Liebenberg

contra

Jens Nielsen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Hads Herreds Extrarets Dom af 21de Febr. 1859: „Tiltalte, Huusmand Jens Nielsen af Randlev, bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage; saa bør han endvidere ndrede samtlige af denne Sag lobligen flydende Dinkostninger, og deriblandt i Salairer 3 Rdl. til Actor, Proveprocurator Knudsen og 2 Rdl. til Defensor, Proveprocurator Terndrup. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de April 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salairer til Actor ved Underretten bestemmes til 4 Rdl. og Salairer til Defensor sammefteds til 3 Rdl. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Neffelmann og Morville, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Tiltalte Huusmand Jens Nielsen af Randlev sigtes under denne Sag for Tyveri, og ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det ogsaa godtgjort, at han den 19de December sibstleden i Høker Mikkil Christensens Boutik i Valle, hvor han tilligemed sin Hustru havde indsunnet sig for at faae noget Brod, har sat sig i Besiddelse af et paa Diffen liggende uldent Schawl af Værdi 2 Rdl., som tilhørte Sognefoged Ole Nielsen, der havde hentlagt det i Boutiken, medens han en Stund opholdt sig i en anden Stue. Tiltalte rullede Schawlet sammen, stak det under sin Frakke og begav sig derpaa med sin Hustru hjemad, men da Eieren imidlertid havde savnet Schawlet, og Mistanken strax faldt paa Tiltalte og hans Hustru, bleve de eftersatte, og Tiltalte lod, da han mærkede dette, Schawlet falde fra sig paa Veien.

Tiltalte har tidligere været sigtet for Tyveri, men blev ved Overrettens Dom af 12te Juni 1854 frifunden for Actors Tiltale, og oftere er det ikke oplyst, at han har været tiltalt. Han vil nu for sit foransførte Forhold være at

bømme for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og den ved Underrettsdommen bestemte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød findes efter Sagens Omstændigheder passende, hvorfor bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrebe Sagens Omkostninger, vil være at stadfæste, dog saaledes at Salariat for Actor og Defensor ved Underretten findes at burde bestemmes til 4 Rdl. for den Første og 3 Rdl. for den Sidste“.

Mandagen den 10de October.

Nr. 239.

Advocat Brock

contra

Nicolai Nielsen og Peder Nielsen (Defensor Bunken),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Kronborg ostre Birkis Extrarets Dom af 16de Marts 1859: „De Tiltalte, Ungkarlene Nicolai Nielsen og Peder Nielsen, begge af Sorup, bør hver især henfattes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af deres Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund 3 Rdl., saavelsoom Diætpenge til Sidstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udsfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Mai 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator Delbanco og Proceprocurator Nyegaard, betale de Tiltalte Nicolai Nielsen og Peder Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Ubetydeligheden af de Ole Larsen tilføiede Saar viser, at de af Peder Nielsen ham bibragte Slag med en Kistenogle ikke have været forte med en saadan Kraft, at dette Angreb har udsat hans Liv eller Helbred for siensynlig Fare, vil Forordningen af 4de October 1833 § 4 ikke kunne komme til Anvendelse. Paa den anden Side maa det imidlertid antages, at Gjerningen er forøvet med Overlæg efter foregaaende Aftale, idet de Tiltalte, efterat saadan Aftale var truffen, ventede nogen Tid, indtil de fik Leilighed til at udføre Angrebet. Paa Grund heraf, ville de, der ere straffskyldige efter bemeldte Forordningss §§ 3 og 9, tillige være at ansee efter sammes § 13, hvorimod § 12, efter hvad

ovenfor er bemærket om Angrebets mindre Farlighed, ikke her er anvendelig. Straffen findes herefter passende at kunne ansættes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde. Med Hensyn til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Nicolai Nielsen og Peder Nielsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde hver i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at staade. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken for Høiestret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kronborg østre Virks Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte, Nicolai Nielsen og Peder Nielsen, der ere i en Alder af respective 25 og 22 Aar, og som ikke tilforn have været straffede, for voldeligt Overfald; og det er ogsaa ved deres egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstræffelig oplyst, at de Søndagen den 30te Januar d. A. om Aftenen ved deres Nærværelse i Store Kro i Fredensborg, hvor der da var Dands, have, efterat Tjenestefarl Ole Larsen paa Anmodning var fulgt med dem ud i det til Dandestuen stødende Kjøkken, efter forud paa Tiltalte Nicolai Nielsens Forslag truffen Aftale, først i Kjøkkenet og derefter i det ved Siden deraf liggende Sengekammer, hvorhen Ole Larsen flygte, tildeelt denne flere Slag i Hovedet, Tiltalte Nicolai Nielsen med Næverne og Tiltalte Peder Nielsen deels med en Portemonnaie i Staaindsfatning, deels med en Kistenogle, som førstnævnte Tiltalte leverede ham, for at bruges imod Ole. Denne, der under Angrebet ingen Modstand gjorde, men kun raabte om Hjælp, tilføiedes ved den brugte Medfart, hvorfra han først befriedes ved Andres Mellemkomst, Saar i Hovedet, navnlig oven i Hovedet, hvorfra Blodet fløb, men som dog ikke have havt videre Følger for hans Helbred.

Om nu Gjerningen end ikke kan anses som overlagt, idet Aftalen mellem de Tiltalte maa antages at være gaaet ganske kort forud for Udførelsen, saa maa Ole Larsen, der, efter hvad der er oplyst, ikke havde givet nogensomhelst Anledning til Angrebet, i ethvert Fald betragtes som fuldkommen sagesløs Mand, i hvilken Henseende det ikke vil kunne komme i Betragtning, om endog Ole Larsen, som denne dog har benægtet, for et Par Aar siden skal have givet en Broder til Tiltalte „et Par Dretæver“, hvilket efter de Tiltaltes Forklaring alene skal have været Aarsagen til den udøvede Vold.

Naar nu hensees til det Medskab, der ved Angrebet er benyttet, hvorved kan fremhæves, at der i Røglen var en huul Pibe, og at Røglepiiben under

Angrebet huggedes imod Oles Hoved, som Tiltalte Peder Nielsen har vedgaaet, ffjønnes ikke rettere, end at Oles Liv og Helbred paa Grund af Medskabets Beskaffenhed har været udsat for videnlylig Fare, i hvilken Henseende ogsaa Districtslægen, hvem Nøglen har været tilfjøllet, har erklæret det for muligt, at stærke Slag med Piben af Nøglen paa Hovedet, især naar de ramte Dele af Hovedet, hvor Venene ere tynde, f. Ex. Lindingerne, kunde udsætte den Angrebnes Liv eller Sundhed for videnlylig Fare.

Da det nu ikke kan komme i Betragtning, at ingen betydelig Skade er ffjeet, findes de Tiltaltes Forhold ved den indankede Dom retteligen at være henført under Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 §§ 4 og 6, samt da Volksmandligen er udsøvt af Begge i Forening, tillige § 13, ligesom ogsaa Straffen med specielt Hensyn til, at Skaden maa blive at hense under § 3, findes passende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde for hver af de Tiltalte.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger tilliges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 281.

Advocat Brod
contra**Karen Sophie Jensdatter** (Defensor Bunken),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal, eller i alt Fald for ved en høift uforsvarlig Dmgang under og efter sin Medkomst at have foranlediget sit nyfødte Barns Død.

Arb og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 15de October 1858: „Karen Sophie Jensdatter bør henseffettes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Meieriforpagter Granzows Hustru, Marie Sophie Elisabeth Granzow, født Joisach, bør at bøde 100 Rdl. til Solbek Amts Fattigkassé. Saa bør begge de Tiltalte in solidum udrede samtlige af Actionen lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Mohr og Defensorerne, Procuratorerne Rundsén og Nijsén 5 Rdl. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Mai 1859: „Tiltalte, Meieriforpagter Granzows Hustru, Marie Sophie Elisabeth, født Joisach, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Karen Sophie Jensdatter bør henseffettes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande, og udrede de Tiltalte, Gen

for Begge og Begge for Een, i Salarium til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Delbanco, Justitsraad Dahl og Ronge, 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Med den Bemærkning at Tiltalte Karen Sophie Jensdatter ikke har undladt at bringe til sine Forældre en Deel af det Linned, som var givet hende til Børnetoi, vil den indankede Dom i Henhold til de for hendes Vedkommende anførte Grunde være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne fastsættes til 2 Gange 5 Dage.

Chi kjendes for Act:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom her, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Arz og Skippinge Herrebers Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Tjenestepigen Karen Sophie Jensdatter og Meierisforpagter Granzows Hustru, Marie Sophie Elisabeth født Foisach, actionerede: Forstævnte for Barnefødsel i Dølgemaal eller i alt Fald for ved en høist uforsvarlig Omgang under og efter sin Nedkomst at have foranlediget sit nysøbte Barns Død. —

Da Tiltalte K. S. Jensdatter den 1ste Mai f. A. indtraadte i Tjeneste hos Meierisforpagter Granzow paa Wærsløbgaard, vidste hun, at hun befandt sig i frugtommelig Tilstand, om hvilket hun allerede havde faaet Formodning i November Maaned 1857. Efter hendes Forklaring vil hun en Maaned efter Tjenestens Tilværelse have aabenbaret sin Tilstand for hendes Huusbond og Madmoder, — hvilket disse dog have benægtet —, hvorimod hun ikke havde vedgaaet samme for Andre, naar hun derom blev spurgt, men dertil hverken svaret ja eller nei.

Ratten mellem den 16de og 17de Juli blev hun i Pigekammeret, hvor hun laae tilligemed de andre Piger, angrebet af heftige Smertes i Underlivet, og da disse toge til, erklærede hun sig enig med sin Madmoder, Tiltalte Granzow, der gjentagende var kaldt til hende, i at blive kjørt hjem til sine omtrent 1½ Mil fra Gaarden boende Forældre, til hvilken Ende hun blev sat paa en med eet Sæde forsynet Vogn, uden at denne blev forsynet med Linned eller Sengflæder.

Paa Veien indtraf imidlertid Fødselen, medens hun sad paa Hug nebenfor Agestolen, uden at hun omtalte, hvad der passerede, for Kubsten, og Barnet,

der ikke streg eller gav nogen Lyd fra sig, blev liggende under hendes Klæder, indtil hun ankom til sine Forældres Huus, hvorfra der strax blev sendt Bud efter en Jordemoder, der skildte Barnet fra Moderen; men var dette da uden Liv.

Ifølge de afgivne lægevidenskabelige Erklæringer maa Barnet antages at have været levende født og dets Liv at kunne have været bevaret, dersom Luften itide havde erholdt tilstrækkelig Afgang til dets Aandedrætsorganer, hvilket imidlertid maa antages forhindret ved den Stilling, hvori Moderen sad, med nebhængende Skjorter over det i Forløsningens Dieblik og i længere Tid derefter.

Foraaavidt nu Tiltalte K. S. Jensdatter er actioneret for Barnefødsel i Dølgemaal, da kan der, som ogsaa i Underrettsdommen antaget, efter Sagens samtlige Omstændigheder ei blive Spørgsmaal om at anfæe hende som den, der har villet føde i Dølgemaal, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, foraaavidt hun ikke havde truffet Foranstaltning til at modtages i sit Hjem, naar Fødselstiden nærmede sig, eller forberedt Børnetsi, at hun, der ikke tidligere har født, efter hendes Forklaring ikke antog, at Fødselen var saa nær forestaaende, og at hun frygtede for at aabenbare sin Frugtsommelighed for sine Forældre. Men om end Tiltalte ikke i det Forløsnings nærmest foregaaende Tidrum har anseet den for saa nær forestaaende, har hun dog vedgaaet, at hun den 16de Juli, da Smertterne kom over hende, og især da hun var stegen i Vognen, bemærkede, at hun skulde til at føde, men desuagtet nægtede hun indtil det sidste Dieblik for de hende omgivende Personer, at hun var frugtsommelig, og heller ikke medtog hun det Kiuned, som af hendes Madmoder var hende leveret til Børnetsi, og hvoraaf hun isøvrigt havde anvendt Noget til eget Brug. Om Forslaget til, at hun skulde fjøres hjem, udgif fra hende eller fra Madmoderen Granzow, er ikke oplyst; men saa meget er under alle Omstændigheder godtgjort, at, om hun end ikke selv har foranlediget sin Vortkjørsel fra Stedet, har hun dog ingen Forestilling gjort derimod.

Ligesom det nu maa lægges Tiltalte til Laft, at hun ikke tidligere har aabenbaret sin Frugtsommelighedstilstand, saaledes findes hun især at have forseet sig deri, at hun endog i det Dieblik, hun selv antog Fødselen nær forestaaende, ikke blot undlod at træffe enhver Foranstaltning til at lette Fødselen og sikke Fosterets Liv, men endog fremkaldte eller i alt Fald samtykkede i en Foranstaltning, som under saadanne Omstændigheder maatte medføre den største Fare, og som i Virkeligheden ogsaa maa antages at have foranlediget Barnets Død.

Derimod findes det ikke at kunne imputeres Tiltalte, at hun ei aabenbarede sin Tilstand for Kubfsken, der hjørte Vognen, thi endog asseet fra, at hun, som af hende paaveraabt, kan være afholdt derfra ved Undseelse, kunde hun dog ikke fra den Side gjøre Regning paa nogen Assistance, der under de forhaanden værende Omstændigheder kunde være hende og Barnet til Nytte; og ei heller ffjønnes der, i den bedøvede Tilstand, hvori hun umiddelbart efter Fødselen maa antages at have befundet sig, med Føie at kunne stilles den Fordring til hende, at hun skulde kunne have indseet, at Barnet manglede tilstrækkelig Luft, hvortil

kommer, at hun, efter sin Forklaring, antog det for dødsbødt, da det ingen Lyb gav fra sig.

For det Forhold, som ifølge det tidligere Anførte bliver at lægge denne Tiltalte tillast, vil hun være at ansæe med en arbitrair Straf, der efter samtlige Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ifølge Foransførte vil Underrettsdommen, som har ansæet førstnævnte Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage være at forandre, hvorimod nævnte Dom bifalbes i Henseende til Actionens Omkostninger. Derhos vil de Tiltalte blive pligtige at udrede Salairret til Actor og Defensor for Overretten, hvilket bestemmes til 10 Rdl. for hver".

Tirsdagen den 11te October.

Nr. 299.

Advocat Brock

contra

Jens Larsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Rjbstads Eyrarets Dom af 21de Juni 1859: „Arrestanten Kleinsmedsvend Jens Larsen bør henseettes til Tugthussarbejde i otte Aar, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Knog 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te August 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Schack og Cancelliraad Peterfen, udreder Arrestanten Jens Larsen 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Omstændighederne ved nærværende Sag, hvorunder Arrestanten Jens Larsen tiltales for Tyveri, ere følgende.

Den 3die Mai d. A. om Morgenens omtrent Kl. 8 indfandt Arrestanten sig hos Værtshuusholder Hans Iversen i Helsingør. Han forblev i Værtshuset til over Middag, og da han, efter at have nydt forskellige Spise- og Drikkevarer, blev i høi Grad beruset, blev han af Iversen fulgt op i et Østtværelse i Huset, hvor han lagde sig i en Seng. Dette Værelse var ved Siden af et, hvori Karlen Peder Nielsen logerede, og stod Døren aaben til sidsmelte Værelse. Efter 3 à 4 Timers Forløb, da Klokken var imellem 4 og 6, listede Arrestanten, som dog i Forveien havde betalt sin Fortæring, sig bort, uden at sige Farvel, med en Bylt under Armen.

Da han saaes at gaae bort, var hans Gang sikker, og viste han da ikke noget Tegns til Beruselse; heller ikke senere paa Estermiddagen var hans Gang og Afmærd saaledes, at han kunde antages at være i en Tilregnelighed udelukkende Tilstand.

Da bemelte Peder Nielsen den følgende Morgen savnede et Par Støvler, som havde været hængte under et Bord i hans Kammer, fandt Mistanken paa Arrestanten.

En Betjent, som indfandt sig samme Morgen i Arrestantens Logis, fandt ham isært et Par Støvler, som Arrestanten for Betjenten vedgik at have stjaalet, og som under Sagen er vurderet til 5 Rdl.

Medtagen til Politikammeret forklarede Arrestanten for Politifuldmægtigen, at han Dagen iforveien havde været isørt et Par gamle Sko, og at han ikke før imorges vidste af at have taget Støvlerne, at han vel antog paa ulovlig Maade at have tilvundet sig disse Støvler, men ikke erindrede hvorledes, da han hele den foregaaende Dag havde været beruset og overhovedet ikke vidste, hvad han den Dag havde foretaget sig. Disse Forklaringer har Arrestanten under de afholdte Forhører ratihæret og gjentaget med Tilføiende, at det maatte være i Fuldstaab, at han havde sat sig i Besiddelse af Støvlerne, og at han ei engang erindrede at have været hos Værtshuusholder H. Iversen.

Støvlerne ere gjenkjendte af Peder Nielsen som hans Eiendom, og har han edeligen bekræftet, at de ere skomne ham mod Vidende og Villie. Peder Nielsens Eiendomsret er derhos bekræftet af 2de Vidner og benægtes heller ikke af Arrestanten.

Da imidlertid bemelte P. Nielsen har været straffet for Hæleri, maa Underrettsdommen gives Medhold i, at den af ham aflagte Tilhjemlingsseeb ikke kan tillægges fuld Betydning, og at forsaavidt det i Lovens 6—17—10 og 11 omhandlede Beviis ei kan ansees fuldstændigen tilveiebragt.

Men deknagtet maa, som af Underdommeren statueret, et fuldstændigt Beviis for Arrestantens Brøde antages at være tilstede.

Foruden at nemlig flere af de ovenfor nævnte Omstændigheder, der maa ansees tilstrækkelig godtgjorte, navnlig Arrestantens Afgang til det Værelse, hvor Støvlerne stode, og den Maade, hvorpaa han bortførte sig med en Bylt under

Armen, tale for, at han ved Lyveri har tilvendt sig de P. Nielsen beviistlig tilhørende Støvler, som han den følgende Morgen blev truffen i Besiddelse af, kommer hertil, at Arrestanten selv har erkjendt, at han har, eller rettere maa have sat sig i Besiddelse af dem paa en ulovlig Maade. Vel har han til denne Erkjendelse knyttet det Foregivende, at han maa have gjort saadant i beruset Tilstand, idet han overhovedet slet ikke vil kunne mindes, eller have nogen Bevidsthed om, hvad han tog sig for, Dagen før han blev anholdt, hvorhos han har forklaret, at da han om Morgenen opdagede, at han om Aftenen forud havde bragt Støvlerne hjem med sig i sit Logis, var det hans Agt at gaae ud i Byen for at opspørge, hvor han havde faaet Støvlerne fra; men ligesom det ifølge de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, som ovenfor antydet, overhovedet ikke er antageligt, at Arrestanten den paagjældende Dag har været beruset i nogen Tilregnelighed udelukkende Grab, ialtsald ikke før længere ud paa Aftenen og navnlig ikke paa den Tid, da han bortgik fra Værtshusholber Iversens Huus med Støvlerne, saaledes taler det ogsaa imod Arrestantens ovennævnte Foregivender, at han ikke til den Politibetjent, der antraf ham iført Støvlerne om Morgenen, talte noget om, at han vilde opspørge, hvor han var kommen i Besiddelse af dem, hvorimod han for bemeldte Betjent først nægtede at have sjaalet dem, men senere paa Gaden vedgif dette, uden da at tale noget om, at han havde taget dem i beruset Tilstand — hvilken Vedgaaelse ikke kan take sin Betydning ved Arrestantens Foregivende om kun for Betjenten at have vedgaaet at have sjaalet Støvlerne, forbi han derved haabede at blive fri — ligesom han, efter Iversens beedigede Forklaring, da han af Betjenten blev ført til dennes Bopæl, ikke blot benægtede at have sjaalet Støvlerne, men foregav, at han havde kjøbt dem i Sverrig.

Forjaavidt Arrestanten under Sagen tillige har været sigtet for ulovligen at have tilvendt sig et Par Træstøfler, der ligeledes fandtes i hans Besiddelse, da er han i denne Henseende frijunden ved Underrettsdommen, og, da denne alene er appelleret efter hans Begjæring, bliver der her for Retten ikke videre Spørgsmaal derom.

Arrestanten er blandt Andet ved Sætatens combinerede Rets Dom af 2den Marts 1841 cfr. Resolution af 6te j. M. idømt 27 Slag Lamp for Lyveri, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birkis Extrarets Dom af 30te Marts 1843 straffet som for anden Gang begaaet Hæleri med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Bred, ved Kjøbenhavns Criminal og Politirets Dom af 10de September 1850 straffet som for 3die Gang begaaet Hæleri med 2 Aars Forbedringshuusarbeide, og endelig ved Aalborg Byes Extrarets Dom af 12te November 1853 straffet som for 4de Gang begaaet Hæleri med 4 Aars Forbedringshuusarbeide.

Arrestanten vil altsaa nu være at ansee som for 5te Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen, i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 25 og 22 cfr. § 82 samt Loven af 29de December 1850, ved Underrettsdommen passende fastsat til Tugthuusarbeide i 8 Aar. Da Underrettsdommen ligeledes

bifalbes i Henseende til Actionens Omkostninger, vil den altsaa i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 252.

Justitsraad Bungen
contra

Anders Nielsen og Niels Nielsen (Defensor Salicath),
der tiltales for Lyveri.

Antvorskov Birk's Extrarets Dom af 2den Marts 1859: „De Tiltalte, Tjenestekarlene Anders Nielsen og Niels Nielsen samt Indsidder Niels Nielsen, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, de to Forstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 2 Gange 4 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Nye og Defensor, Procurator Mangel, 4 Rdl. til den Første og 3 Rdl. til den Sidste, udrede de Tiltalte, Tjenestekarlene Anders Nielsen og Niels Nielsen in solidum, dog at Tiltalte, Indsidder Niels Nielsen, solidarisk med dem deeltager i Udredelsen for sit Vedkommende og derunder tilsvarende $\frac{1}{2}$ af Sagsførernes Salairer. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Mai 1859: „Underrettsdommen bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Beyer og Lihme for Overretten betale de Tiltalte, Tjenestekarlene Anders Nielsen og Niels Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Salicath for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte, Tjenestekarlene Anders Nielsen og Niels Nielsen, der under nærværende fra Antvorskov Birk's Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige var anlagt imod de Tiltaltes Fader, Indsidder Niels Nielsen for Hæleri, actioneres for Lyveri, ere ved egne med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelser overbeviste Matten

mellem den 24de og 25de Januar b. A. at have tilvendt sig enbeel, til 1 Rdl. vurderede, Indsidder Hans Henriksen tilhørende Siv, der stode i en Staf udenfor dennes Huus, men hvilke Siv senere ere udliveredede Bestjaalne. Da de Tiltalte, af hvilke Anders Nielsen er sødt den 15de Januar 1835 og Niels Nielsen den 6te April 1840, med Undtagelse af at Førstnævnte som Militair har været anseet for disciplinair Forseelse, ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, ere de ved den indankede Dom rettelig anseete efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver især samt Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger for disse Tiltaltes Vedkommende bifaldes, vil bemeldte Dom, forsaavidt paaanfet er, være at stadfæste“.

Nr. 282.

Statsraad Salicath

contra

Lars Jønsøn (Defensor Brock),

der tiltales for Mord eller Drab, Røveri og Tyveri.

Ring Herreds Eyrarets Dom af 19de Marts 1859: „Arrestanten Lars Jønsøn bør have sit Liv forbrudt. Saa betaler han og i Erstatning til Sadelmager Hans Justesen af Framlev 50 Rdl. 3 Mk. og til Tjenestekarl Niels Mogensen af Elsegaard 7 Rdl. 3 Mk., samt udreder alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Nors 12 Rdl. og til Defensor, Procurator, Kammerraad Jensen 10 Rdl. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen isøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 20de Juni 1859: „Underrvetsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Morville, betaler Arrestanten 12 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiestretet betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Lars Jønsen, der er født i Søverrig 1824 og kom her til Landet i 1856, for Mord eller Drab, Røveri og Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligen godtgjort, at, da han, der paa den Tid var uden Arbejde, den 18de October f. A. om Eftermiddagen havde ledsaget nogle Landsmænd, som tjente paa Gaarden Gyllingnæs, fra Aarhus til en Kro i Marselisborg Skov omtrent $\frac{1}{2}$ Mil fra Aarhus, og efterat disse vare fjorte bort, opholdt sig ene i Skjænkstuen i bemeldte Kro, bemærkede han, at en ham ubekjendt Mand, der under Arrestantens Ophold i Kroen var kommen gaende dertil og var gaaet gennem Skjænkstuen ind i et dertil stødende Værelse, hvortil Døren fra Skjænkstuen stod aaben, samtalede med Værten i det andet Værelse om Pengesager, og da Arrestanten, paa Grund af at Døren mellem Værelserne blev tillukket, antog, at den ommeldte Person erholdt Penge udbetalt af Værten, fatte han den Beslutning, naar den ommeldte Person gif bort, at passe ham op og at fratage ham de Penge, han maatte have, uden at Arrestanten dog efter sin Forklaring gjorde sig nogen Tanke om, hvilken Grad af Vold han vilde anvende, men da Personen var lille og klein af Vært, antog Arrestanten, at han let kunde tage hans Penge fra ham ved at løbe til ham og gribe fat i ham. Da den ommeldte Person, der var Kjøbmand Søren Jensen af Aarhus, kort efter, henved Kl. 5, gif bort gennem Skjænkstuen fulgt af Værten, begav Arrestanten sig ogsaa strax efter bort, og medens Kjøbmand Jensen var gaaet ad en Bei, der førte lige ud fra Kroen, gif Arrestanten, der var vel kjendt med Localiteterne, ad en anden Bei, der førte til Siden ned mod Havet, og da han, efterat være gaaet et kort Stykke, saae, at Kjøbmand Jensen gif ad en Sti mellem Træerne i et Skovhoved, gif Arrestanten over Marken derhen, hvor han traf Kjøbmand Jensen paa et Sted, der i lige Linie kun er 470 Alen fra den ommeldte Kro og 270 Alen fra nogle beboede Huse, og stillede sig paa Stien i Bei'en for ham. Efter Arrestantens Forklaring spurgte Jensen, da Arrestanten saaledes havde standset ham, hvad han vilde, hvortil Arrestanten Intet svarede, og de toge derpaa samtidig fat i hinanden. Jensen gjorde imidlertid en stærkere Modstand, end Arrestanten havde ventet, og da Jensen, efterat de begge vare faldne til Jorden, var kommen til at ligge ovenpaa Arrestanten, greb denne Jensen i Halsørklædet og fik ham dreiet om, saa at Arrestanten kom til at ligge ovenpaa Jensen, og for at forhindre Jensen, der nu gav et Skrig fra sig, fra at strige mere og saae ham til at ligge stille, samt for tillige at kunne komme til at undersøge hans Lommer, holdt Arrestanten Jensen med den ene Haand i Halsen og klemte stærkt til samt trykkede ham med sine Knæer paa Brøstet og Maven, medens Arrestanten med den anden Haand undersøgte Jensens Lommer og deraf udtog en Portemonnaie, hvori foruden en Lybft 8 Skilling var omtrent 2 Rdl. i Smaapenge. Efter nogle Minutters Forløb og da Jensen gav en ralsende Lyd, tog Arrestanten sin Haand bort fra hans Hals, idet han frygtede for, at han ved længere at holde ham om Halsen skulde dræbe ham, og da Jensen laae stille, reiste Arrestanten sig op, idet han nok frygtede for, at han muligens

var dødt, skjøndt han dog haabede, at han kun var besvimet, ligesom det og forekom Arrestanten, at han rørte sig, men han undersøgte ikke nærmere hans Tilstand. Arrestanten aftog derpaa Jensen hans Halstørklæde, Støvler og Overfrakke, og efterat have undersøgt et Cigarfoueral, som han antog at indeholde Penge, men hvori han kun fandt en Cigar, bortkastede han Cigarfoueralet og begav sig bort med Støvler, Frakke og Halstørklæde samt Portemonnaien med Pengene, idet han dog først, da Jensen laae paa Ryggen med Ansigtet opad, havde vendt ham om, saaledes at Ansigtet kom til at ligge nedad, og sat Hatten, der under Kampen var falden af, paa hans Hoved; og i de Dage, der forløb, inden Arrestanten blev anholdt som mistænkt for Drabet, vandrede han om i Eggen af Aarhus uden at have noget fast Tilhold og bortkastede eller skilte sig ved de Gjenstande, som han havde frarøvet Kjøbmand Jensen. Først næste Morgen efter Gjerningen fandtes Jensen, som det maa antages, i den Stilling, hvori Arrestanten havde forladt ham, og der var da intet Tegn til Liv.

Ved den af Jensen's Tiig foretagne Obductionsforretning fandtes Tegn paa en betydelig Mishandling, idet navnlig Brystbenet var paa Midten brudt tværsøber, og 5 Ribbeen paa høire Side vare brækkede, og Obducenternes Erklæring, der er tiltraadt af Sundhedscollegiet, gaaer ud paa, at Kjøbmand Jensen er bragt af Dage ved Dvalning, som Følge af det stærke Tryk, der er udøvet paa Brystet, i Forbindelse med Lufterets Sammenpræsning, og en senere Erklæring af de samme Læger, hvilken Erklæring ogsaa er tiltraadt af Sundhedscollegiet, gaaer ud paa, at de udøvede Mishandlinger have været saa betydelige, og at de ikke kunne være bevirkede uden stor og vedholdende Kraftanstrengelse, og at det ikke er rimeligt, at Gjerningsmanden ved Tryk af sit Knæ skulde have brudt Brystbenet og 5 Ribbeen uden at høre eller føle, at Brudet fandt Sted, samt at Drabet maa anses at staae i en saadan naturlig Forbindelse med de tilspøiede Mishandlinger, at Gjerningsmanden maatte forudsee samme som en Følge, de letteligen eller maaffee rettere nødvendigen maatte føre med sig.

Arrestanten, der den Dag da Gjerningen forøvedes, havde nydt en Deel Brændeviin, har anført, at han deels derved og deels ved den Modstand, som Kjøbmand Jensen viste, idet denne navnlig, medens han laae øverst, flere Gange slog Arrestanten i Ansigtet, og da han var kommen nederst, ved Arrestanten i Fingeren, var bleven bragt i en ophibet Stemning, og derved foranledigedes til at anvende en saadan Vold, som skeet er, og at han navnlig, da Jensen ved ham i Fingeren, rimeligviis har givet et stærkere Tryk med Knæet, hvorved Beenbrudet er skeet, hvilket han dog ikke vil have mærket, men han har dog vedholdende paastaact, at ligesom han ikke, da han fattede det Forsæt at overfalde og udplyndre Jensen, tænkte paa at dræbe denne, saaledes havde han ei heller under Gjerningens Udøvelse den Hensigt at skille ham ved Livet, men tilsigtede kun at forhindre Jensen fra at gjøre Modstand og at tilkalde Hjælp, samt at udplyndre ham, og der er ikke i Sagens Dplysninger tilstrækkelig Føie til at forkaste denne hans Forklaring.

Det er endvidere ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at han i Marts 1857 har deeltaget i

at stjæle fra en Medtjeners Kiste en Tegnebog og 50 Rdl. i Sedler, hvilket Tyveri efter Arrestantens Forklaring skal ved hans Medvirkning være udført af en anden svensk Karl, men hvilket denne har nægtet, saant at han i Mai f. A. har frastjaalet en Høker i Narslev 7 à 8 Rdl., som han udtog af dennes Boutikskuffe, og i Juni f. A. paa Ellegaard et til 7 Rdl. 3 Mk. vurderet Lommeuhr, som han udtog af en ulaaset Kiste i Karlekammeret, ligesom Arrestanten og senere paa Gaarden Ringstholm har frastjaalet en Røgter 5 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., som han udtog af dennes Skab, efterat han med et Søm havde aabnet Døren til Skabet for at tage sin Studsmaalsbog, der var henlagt i Skabet. Endelig har Arrestanten ogsaa vedgaaet, at han i Efteraaret 1856 i Horsens har frastjaalet en ham ubekendt Mand af dennes Vestelomme en Portemonnaie med 30 Rdl. og en Tid derefter i samme By i en Boutik taget 3 Bommelstørklæder, men om disse to sidstnævnte Tyverier ere ikke yderligere Oplysninger fremkomne. Arrestanten, der i Sverrig i 1847 har været straffet for flere Tyverier tildeels forbundne med Indbrud og for Mishandling af 2 Fruentimmer med Fængsel paa Vand og Brød i 28 Dage og 6 Maaneders Fæstningsarbejde samt offentlig Kirkebod, maa efter Sagens Oplysninger iøvrigt antages at være af en voldsom Character og er siden sin Ankomst her til Landet kun i kort Tid forblevet paa de Steder, hvor han har haft Arbejde, ligesom det og maa mærkes, at han, efterat have vedgaaet at have haft Deel i det paa Ridsmand Jensen forøvede Dverfsald, først urigtigen angav, at en anden svensk Karl havde haft Deel deri, og som Grund til denne urigtige Angivelse har han anført, at han vilde hævne sig paa denne Karl, fordi denne engang havde pryglet ham og foranlediget, at Arrestanten var bleven mistænkt for at have stjaalet et Uhr.

Efter det Foransførte maa det billiges, at Arrestanten for det af ham paa Ridsmand Jensen forøvede Dverfsald og Drab er ved den paaanførte Underretssdom dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 34, fjerde Membrum, første Parfus, til at have sit Liv forbrudt, ligesom han og for sit ommeldte Forhold vil være ifalden samme samme Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 10, første Membrum, og herved vil den Straf, som han for de ham overførte Tyverier har forstyldt efter den førstnævnte Forordnings § 1, absorberes, og da bemeldte Doms Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salarium til Actor og Defensor for Dverretten 12 Rdl. til hver“.

Nr. 40. Forhenværende Amtstuefuldmægtig **P. W. Sivertsen**
(Statsraad Liebenberg)

contra

Silke- og Klædehandler **L. Borreby** (Jugen),
betræffende Indstævntes Krav paa for et Tilgodehavende hos Grosserer
C. M. Børgesen at søge Betaling i en af Examinatus juris **S. Thom-**

fen til bemeldte C. M. Borgefen udstedt Panteobligation, der af Sidstnævnte er transporteret til Citanten samt paa til den Ende at erholde bemeldte Panteobligation udliveret fra Brevskrivercontoiret, hvor den beroer, under hvilken Sag Citanten fra sin Side har paaanket det Indstævnte af Kongens Foged her i Staden den 20de Februar 1857 i meerbemeldte Panteobligation givne Udlæg eller dog det under samme Udlægsforretning affagte Decret til at fjendes ughydigt eller underkjendes og ophæves m. v.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Mai 1858: „Hovedcitanten Silke- og Klædehandler L. Borreby bor for Contracitanten, forhenværende Amtstuefuldmægtig P. W. Sivertsens Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod Indstævnte, Cancelliraad S. A. Floor i sin Egenkab af Chef i Hof- og Stadsrettens Brevskrivercontoir, bor under en Mulct til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse af 2 Rdl. for hver Dag han sidder denne Dom overhørig udlevere den under Sagen omhandlede, den 2den April 1856 af Examinatus juris F. Thomsen til C. M. Borgefen udstedte Obligation til Hovedcitanten. Processens Omkostninger i begge Sagsmaal betaler Contracitanten til Hovedcitanten med 30 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Silke- og Klædehandler L. Borreby under 18de August 1856 havde erholdt nærværende Rets Dom over Grosferer C. M. Borgefen til Betaling af 1,400 Rdl. med Renter 4 pCt. aarlig fra den 11te December 1853 til den 30te Juni 1856 og 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dag til Betaling skeer samt Sagens Omkostninger skadesløst, og han af dette Beløb havde erholdt Fyldestgjørelse for 750 Rdl. foruden Omkostningerne, lod han under 12te Januar f. A. Dommen thinglæse og derpaa den 20de Februar f. A. ved Kongens Foged heri Staden gjøre Execution i en af Exam. juris F. Thomsen den 2den April 1856 til C. M. Borgefen udstædt og den 10de November f. A. thinglæst Obligation stor 3,750 Rdl. med Panteret i Eiendommen Nr. 36 F. 3. i udenbyes Klædeboe-Quarteer, for Restbeløbet af Capitalen med alle forfaldne Renter til den 17de Januar f. A. og

Omkostningerne, ialt 889 Rbl. 2 Mk. 7 Sk., samt Anmeldelse af Executionen free i Pantecontoiret, hvor Obligationen bevoede, for Contoirets Chef, Cancelliraad Floor. Under Forretningen kom imidlertid tilføede forhenværende Amtsfuefuldmægtig P. W. Sivertsen, der protesterede imod, at den ommeldte Obligation blev sikket til Borrebyes Disposition som Udlægshaver, under Paaberaabelse af, at den den 17de Januar f. A. ved Transport fra C. M. Børgesen var bleven hans Eiendom.

Da Cancelliraad Floor paa Grund heraf ikke har anseet sig competent til at udlere Obligationen, har Borreby efter Klage til Forligelsescommissionen af 13de April f. A. og Stævning af 18de f. M. saggivet ham samt bemeldte P. W. Sivertsen, den første til i sin ovennævnte Egenkab inden en vis Tid og under daglig Mulst at udlere ham den nævnte Obligation til Realisation efter lovlig Dmgang til Fyldestgjørelse for hans Tilgødehavende hos C. M. Børgesen efter passeret Execution, stort 839 Rbl. 3 Mk. 15 Sk., med Renter 5 pCt. af 659 Rbl. fra den 17de Februar f. A. til Betaling free, og Omkostningerne ved Executionens Beskrivelse og Thinglæsning samt denne Sags Omkostninger skadesløst, — og Sidsnævnte til at høre ham kjendt berettiget til at erholde Obligationen udlere i det angivne Tiemed og til i fornødent Fald at betale ham denne Sags Omkostninger skadesløst.

Jndstævnte Cancelliraad Floor har ladet møde under Sagen, men uden at fremsætte nogen Paastand.

Jndstævnte Sivertsen har derimod efter Contraklage af 15de August f. A. og Stævning af 5te December næstefter paaftaaet det under den fremlagte Executionforretning assagte Decret kjendt ugyldigt eller underkjendt og ophævet samt Hovedcitanten kjendt uberettiget til at faae den nævnte Obligation udlere fra Pantecontoiret eller til nogenformhelt Fyldestgjørelse af samme, og sig kjendt berettiget til at faae Obligationen fra bemeldte Contoir udlere, hvorhos han i Hovedsagen har paaftaaet Frifindelse og sig hos Hovedcitanten tilkjendt Omkostningerne i begge Søgmaal.

Denne Paastand har Contracitanten støttet paa, at han isølge Transporten af 17de Januar f. A. var bleven Eier af Obligationen, forinden Udlæg i samme foretoges, idet han har formeent, at de af Hovedcitanten for sin Paastand paa-beraabte Lovbestemmelser, Danste Lov 5—3—18 og Placaten 18de Januar 1788, her ikke kunne have nogen Betydning, da det i dem forekommende Udtryk „Gøds“ efter Lovsproget formeentlig ikke omfatter Obligationer, hvilket saameget mindre skulde kunne statueres som den Betryggelse, Forordningen af 9de Februar 1798 samt den senere Forordning af 28de Juli 1841 have villet give Erhververen af et Gjælds-brev, vilde tabes, saajvrent den Omstændighed, at der var thinglæst en Ræmsdom over Cedenten — hvis Gjælds-brevet, som in casu, intet derom indeholder — skulde gjøre Transporten ugyldig, ligesom han endelig har benægtet at have vidst, at nogen Ræmsdom var overgaaet C. M. Børgesen.

Da imidlertid Udtrykket „Gøds“ i Lovens 5—3—18 og Placaten af 18de Januar 1788 som en generisk Benævnelse omfatter Gjælds-breve, og Gumben til de i disse Lovbud givne Bestemmelser om Indskrænkning i en Debtors Raadig-

hed over sine Gienbese, nemlig at sikkre Creditor, der lader en Arrestforretning eller Ramsdom thinglæse, ikke bortfalder med Hensyn til den Klasse Gienbøms-
gjenstande, hvorom her er Tale.

Da her er Spørgsmaal om Transport af en saadan Obligation, foretagen af en Debitor, der ved en Retsforfølgning var bragt i en personlig Uraadigheds-
tilstand, og Diemedet med Forordningen af 9de Februar 1798 saavelsom For-
ordningen af 28de Juli 1841 ikke har været at fritage den, der erhverver et
Gjeldsbrev, for at forsikkre sig om Cedentens Myndighed og Raadighed eller at
sikkre Modtageren for Følgerne af hans i saa Henseende udviste Uforsigtighed;
da den nævnte Dom er thinglæst forinden Transporten foregik, og Contracitanten
følgelig ikke med Retsvirkning kan paaberaabe sig Uvidenhed om, at der var
overgaaet Cedenten en Ramsdom, vil Hovedcitanten være at fristude for Con-
tracitantens Tiltale og Indstævnte Cancelliraad Floor at tilpligte under daglig
Muset til Hovedcitanten at udlevere den ommeldte Obligation.

Processjens Omkostninger i begge Søgemaal vil Contracitanten have at
betale til Hovedcitanten med 30 Rdl."

Onsdagen den 12te October.

Nr. 272.

Statsraad Salicath

contra

Lars Nielsen (Defensør Brock),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Marts 1859: „Tiltalte,
Snedkerfrimester Lars Nielsen, bor paa egen Bekostning henfættes i
Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt inden 15 Dage
efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale Dagleier Peter Olsfuolle
i Erstatning for Næringstab 18 Rdl., til Læge og Medicin 12 Rdl.
3 Mk. 1 Sk., samt for Svie og Smerte 10 Rdl., ligesom han og bor
betale alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair
til Actor, Procurator Hartnaed og til Defensør, Procurator Justesen
4 Rdl. til hver. Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juni 1859:
„Bytingsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og
Defensør for Overretten, Procuratorerne Herforth og Lindhard, betaler
Tiltalte, Snedkerfrimester Lars Nielsen af Korsør, 5 Rdl. til hver. Den
idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige
Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter
Loven“.

Højesterets Dom.

Da det i Henhold til de i den indaafede Dom derfor anførte Grunde maa antages, at det af Tiltalte foretagne Overfald paa Peder Olufsmølle er udført imod sagesløs Mand og med et for den Overfaldnes Liv eller Helbred farligt Medskab, bliver Tiltalte ei alene straffyltig efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 6 men tillige efter samme Forordnings § 12, hvorefter Straffen ikke kan ansættes ringere, end til 2 Aars Forbedringshumsarbejde. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Lars Nielsen bør hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende fra Korsør Kjøbstads Extraret indaafede, mod Snektermester Lars Nielsen af Korsør for volbeligt Overfald anlagte Sag maa det ved de afhørte Vidners Forklaringer, i Forbindelse med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger anses beviist, at Tiltalte har den 14de Februar d. A. om Eftermiddagen efter en Ordstrid med Dagleier Peder Olufsmølle i det til deres Eiendomme hørende fælles Gaardrum, i Anledning af at Eidstævnte forgjæves havde opfordret ham til at lade Gaarden omlægge, først kibragt Olufsmølle — som han paaflaer havde denne udfjælt ham — et saa volbsomt Slag i Ziet og Ansigtet med Haanden, at han tumlede tilbage, at han derefter har kastet ham om i en i Gaarden liggende Steenbunke, og idet han omklamrede ham med det ene Been, saa at han ikke kunde gjøre Mobstand, er vedbleven at flaae ham med en Muursteen i Hovedet, indtil Fyrbøder Jørgensens Hustru, der fra et Vindue i Nabohuset havde seet det Passere, iilte til.

Da Olufsmølle, der, ifølge hvad Tiltalte har indrømmet, ikke imod denne har udøvet nogen Vold ved den omhandlede Leilighed, maa betragtes som sagesløs Mand, ifølge den fremlagte Lægeattest, er ved det nævnte Overfald af Tiltalte tilføjet to omtrent 1 Tomme lange Saar med contunderende Rande i Baghovedet, og et dybere $\frac{1}{2}$ Tomme langt Saar med afstumpede Rande ved det venstre Diers dyre Vinkel, der, om de end ikke ville have skadelige Følger for hans Helbred i Fremtiden, hvilket ogsaa bestrækes ved en senere frem-

fommen Lægeattest af 13de f. M., dog har paadraget ham Saarsfeber og Hovedpine og i 9 Dage sat ham ud af Stand til at arbejde, maa det tilliges, at Tiltalte, naar tillige hensees til Veskaffenheden af det af ham under Dverfaldet brugte Redskab, er ved den paaanførte Dom for sit uviste Forhold anført efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 6 og 9 cfr. §§ 3 og 4.

Da den Tiltalte tilfældne Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til den Slutnings for Næringstab, Lægelse, Medicin samt Svie og Smerte tilkendte Erstatning, saavel som med Hensyn til Actionens Omkostninger og Størrelsen af de Actor og Defensor i 1ste Instants derunder tilkendte Salairer ligeledes bifalbes, være at stadfæste".

Nr. 232.

Advocat Brock

contra

Hans Peter Sørensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Febr. 1859: „Tiltalte Glarmesterlærling Hans Peter Sørensen, bør henføres til Forbedringshussarbejde i 2 Aar samt udrede alle i Anledning af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salarium til Actor, Procurator Mangel 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Nye 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Mai 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Dverretten, Procuratorerne, Secretair Schönberg og Winther, betaler Tiltalte, Glarmesterlærling Hans Peter Sørensen af Slagelse, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Glarmesterlærling Hans Peter Sørensen af Slagelse for Tyveri, og det er ogsaa ved hans egen

Tilslaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han, som om Morgenen den 23de Januar d. A. noget over Kl. 6 var kommen i Lanker om, at hans Moder kunde trænge til Træsko, hvoraf han vidste, at Spisevært Nielsens Enke havde Oplag i et Pakhuus i Stuen i det samme Baghuus, hvor han havde Natteleie i 1ste Etage, har, idet han medtog en Knibtang, begivet sig ned til bemeldte Pakhuus og der med Tangen udtaget Stablerne, hvori Døren, for hvilken der var anbragt en Hængelaas, hang, og, efter gjennem den Åbning, han frembragte ved at skubbe Døren til Siden, at være kommen ind i Pakhuset, taget sammesteds 2 Par Træsko, der ere vurderede til 2 Mk. 8 St. Parret, og som han samme Dag gav sin Moder, samt endvidere 2 til 1 Mk. 8 St. pr. St. vurderede Tærsteflagle, af hvilke han benyttede den ene til et Skafst paa sin Mesters Dyr, men senere paa Dagen af Frygt for Opdagelse brændte den anden.

Efter de fremkomne Oplysninger var Hængelaasen ved den omhandlede Leilighed tilbørligen lukket. Nøglen i Nielsens Enkes Værg, og Stablerne har Tiltalte erkjendt at være forsvarelige og ikke at kunde være udtagne uden ved Hjælp af en Knibtang eller andet Redskab, og navnlig har den ene saa fast i Karmen, at den ved den Kraft, som han maatte anvende for at brække den ud, gik over inde i samme. Efterat Dyveriet var udført, satte Tiltalte Stablerne ind i Hullerne, hvori de forhen havde været, og satte Døren løselig ind i Karmen.

For dette Forhold er Tiltalte, som er født den 3die October 1840, og som ikke tilforn har været tiltalt eller straffet, ved den den 28de Februar d. A. affagte Underrets Dom retteligen anset med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Membrum, og da den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, i det Hele være at stabsætte“.

Nr. 294.

Advocat Brock

contra

Margrethe Larsen eller **Larsdatter**, Broslægger **Jens Larsen Møllers** Hustru, og **Cathrine Emilie Maxen** (Defensor Liebe), der tiltales for Tyveri og Forstuvænte tillige for bedrageligt Forhold.

Amager Birkis Cytrarets Dom af 16de Juni 1859: „De Tiltalte, Arrestantinderne Margrethe Larsen eller Larsdatter, Broslægger Jens Larsen Møllers Hustru, og Cathrine Emilie Maxen, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Forstuvænte i sex Aar og den Sidstnævnte i to Aar; saa bør de og in solidum udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Meldola 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Eltong 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den August 1859: „Arrestantinden Margrethe Larsen eller Larsdatter, Brolægger Jens Larsen Møllers Hustru, bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Forøvrigt bor Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne d'Auchamp og From, betaler bemeldte Arrestantinde og Arrestantinden Cathrine Emilie Maxen, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udseer efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det; „I nærværende, fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag, — under hvilken Arrestantinderne Margrethe Larsen eller Larsdatter, Brolægger Jens Larsen Møllers Hustru, og Cathrine Emilie Maxen ere tilstalte for Tyveri og den Forsknævnte tillige for bebrageligt Forhold, — er det beviist ved egen Tilstaaelse, der stemmer med hvad forøvrigt i Sagen er oplyst, at de efter foregaaende Aftale og i Forening have, paa en Tid, da Arrestantinden C. E. Maxens daværende Huusboude, Etager Schaly og Hustru i Sundbyvester, vare fraværende fra Hjemmet, stjaalet af et Klædeskab, der stod i disse Egtesøls Stue, 2 Par Laguer, en Bordbug, en Theedug, 3 Haandklæder og 3 Servietter, Alt tilsammen af Værdi 9 Rdl. 4 Mk. samt 6 Rdl. 1 Mk. i Penge, og af et andet Klædeskab, der stod i deres Forstue, en til 1 Rdl. 3 Mk. vurderet Sommerfrakke. Kosterne ere tagne ved 5 forskellige Tyverier, deraf de 4 i Stuen, der blev aflaaaset, naar Schaly og Hustru forløbe deres Huus, dog med Undtagelse af en Løverbag, da Stuen skulde reengjøres, paa hvilken Dag det ene af Tyverierne blev begaaet, og hvortil Arrestantinderne da forskaffede sig Nøglen, der var henlagt i det ligeledes aflaaede Spisekammer, ved at aabne dette deels med en Maxen tilhørende Kommodenøgle, deels med en Nøgle, der henhørte til en anden Beboelsesleilighed i Huset, og som de vidste at faae i Hænder. Ved det første Tyveri i Stuen forsøgte de at aabne det lukkede Klædeskab med den ommeldte Kommodenøgle, men, da dette ikke lykkedes, trak de Skabet ud fra Baggen og stikte Bagklæbningen ad ved Hjælp af et Brækjern. Efter Tyveriets Fuldbyrkelse satte de atter Bagklæbningen sammen og fik Skabet trukket tilbage paa dets forrige Plads.“

Paa den samme Maade aabne de Skabet de 3 paafølgende Gauge, ligesom de ogsaa udførte Tyveriet i Forstuen ved at trække det derværende Skab, der var lukket, ud fra Væggen, og derefter ved Hjælp af Brækfjernet at stille Bagklædningen ad. De saaledes stjaalne Kostre have Arrestantinderne pantsat og for de derved indvundne Penge indkjøbt Fødevarer og Kaffe, som de tilsammen have fortæret. Erstatning fra Eierens Side er frafalden.

Det er fremdeles vedgaaet af Arrestantinden Maxen, at hun fra sin Moders Spisestue, hvortil hun skaffede sig Afgang ved den omtalte fremmede Nøgle, har tilvendt sig Fødevarer, som hun derefter fortærede, og af Arrestantinden Larsen, at hun uden Medtillatels Samtykke har pantsat nogle hende af denne til Vastf overgivne Klædningsstuffer, ansatte til en Værbi af 8 Mk., og ligeledes uden Eierindens Vidende og Villie et hende laant, til 2 Mk. vurderet Messingsstrygejern med Vost, som isvrigt er kommet tilstede og udleveret til Eierinden.

Sidstnævnte Arrestantinde, der er født den 13de April 1816 og tidligere har været anseet ved Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Extrarets Dom af 21de December 1833 for Tyveri efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 1, jfr. Forordningen af 12te Juni 1816, med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængelskost og ved nærværende Næts Dom af 22de Juli 1843 for Hæleri og Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 22 og 50 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, idet hun da havde lagt Dølgemaal paa den hende tidligere overgaaede Straffedom, vil nu være at dømmes i Henhold til den sidst citerede Forordnings §§ 18, 20 og 78 jfr. § 12, 1ste Membrum, og § 43 efter sammes § 22 som for 3die Gang begaaet Hæleri, og findes hendes Straf påseende at kunne bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved hun er anseet efter den nævnte Forordnings § 15 med 6 Aars Forbedringshuusarbejde, blive at forandre.

Derimod er Arrestantinden Maxen, der er født den 9de December 1836, og ikke tidligere bestrafes at have været tiltalt eller straffet, rettelig anseet efter tidtævnte Forordnings § 12 1ste Membrum, ligesom Straffen skjønnes påseende fastsat til 2 Aars Forbedringshuusarbejde. Ligeledes bifaltes Underrettsdommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilfjendte Salairer“.

Torsdagen den 13de October.

Nr. 166. Indenrigsministeriet paa Statskassens Vegne
(Conferentsraad Bledingberg)

contra

Kammerherre **J. F. J. Grevenkop-Castenskiold**, Kammerherre **J. M. Grevenkop-Castenskiold** og Kammerherre **C. H. Grevenkop-Castenskiold** (Søgen),

angaaende Spørgsmaalet om afgangue Kammerherre og Oberstlieutenant

Casper Holten Grevenkop-Castenskiolds Boes Forpligtelse til at udrede Skiftesalair og Justitsfondsafgift samt $\frac{1}{3}$ pCt. Afgift i Overeenstemmelse med Sportelreglementet af 22de Marts 1814 § 6 og Udfærdigelse af Skiftetbrev efter samme Reglements § 94 m. v.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissions Decision af 20de Novbr. 1858: „Den af Kammeradvocaten i Boet nedlagte Paastand kan ikke tages til Folge.

Høiesterets Dom.

Ligejom den Omstændighed, at afdøde Kammerherre, Oberstlieutenant Casper Holten v. Grevenkop-Castenskiold med offentlig Sanction har for 2de af hans Intestatarvinger, nemlig en afdod Søns Børn, ansat hvad der ved hans Dod skulde tilfalde dem, til et vist bestemt Beløb, ikke i og for sig kan forandre deres Stilling som Arvinger, og gjøre dem til Legatarier, saaledes afgiver hans confirmerede Testament, der endog ligefrem benævner hvad der tillægges Børnebørnene „Arv“ og „Arvpart“ og Sommesønnen som „Arving“, ei heller forøvrigt nogen Grund til at antage, at han har villet have dem betragtede anderledes, end som Arvinger. Men naar saaledes bemeldte Børnebørn maae ansees for Arvinger i den Afdodes Bo, følger det af Lovens 5—2- 16, hvis Niemed ikke fyldestgjøres ved at de Umyndige tildeles, hvad der tilkommer dem, men tillige udkræver, at det Udlagte ved forudgaaet lovførmelig behandlet og sluttet Skifte er dem sikket mod senere mulige Paakrav, at Boet ei kunde blive Gjenstand for privat Arvedeling, hvoraf atter skyder, at dets Behandling af Executorer og Skiftecommissarier i Medfør af Forordningen af 5te April 1754 ikke kan fritage for Udredelse af Skiftesalairium og Udstedelse af Skifteact. Idet derved Justitsministeriets herom under 29de Januar 1857 afgivne Resolution findes velgrundet, ville de Gebyrer og Afgifter, som i Overeenstemmelse med samme vilde tilflyde Statskassen, for hvis Vedkommende Paatale alene er reist, blive bemeldte Kasse at tilkjende.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Statskassen bør være berettiget til af afdøde Kammerherre, Oberstlieutenant Casper Holten v. Grevenkop-Castenskiolds Bo at erholde udbetalt de samme i Overeenstemmelse med Justitsministeriets Resolution af 29de Januar 1857 angaaende Erlæggelse af Skiftesalairium

og Udstedelse af Skifteact i Boet, tilkommende Gebyr-
rer og Afgifter. Processens Omkostninger for Høieste-
ret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte
5 Rdl.

Den indankede Skiftedecision's Præmisser lyde saaledes: „I den paa Hoved-
gaarden Frederikslund i Sjælland den 15de Februar 1854 afsbøde Kammerherre
og Oberstlieutenant Casper Holten von Grevensop=Castensfiolds Bo, der er
behandlet af Justitsraad og Procurator N. B. Dahl og Geheimeconferensraad
Treschow som Executores testamenti og Skiftecommisfaires, er der opstaaet Tvist
angaaende, om der af Boet bør svares sædvanlige Skiftegebyrter og betoges
Skiftet brev paa stemplet Papir.

Den Afsbøde havde haft 4 Sønner, af hvilke den ene var død før Faderen,
og havde efterladt sig en Søn og en Datter, begge umyndige, hvorimod de
andre 3 Sønner overlevede Faderen, og vare ved hans Død alle myndige.

Ved Testament af 16de Mai 1845 havde den Afsbøde bestemt den Arve-
part, der efter ham skulde tilfalde bemeldte hans to Børnebørn, til 53,000 Rdl.
til Deling imellem dem efter den da gjældende Arvelov, hvorefter Broder tog
dobbelt Lod imod Søster.

Boets øvrige Formue skulde ifølge Testamentet tilfalde Testators 3 myndige
Sønner, der ogsaa skulde overtage Boets Gjæld. Dette Testament var blevet
forsynet med en igjennem det daværende Kongelige danske Cancelli ad mandatum
ubfærdiget Confirmation af 4de September 1845.

Efterat de umyndige Børnebørns ved Testamentet bestemte Arvepart var
bleven sikket af Skiftecommisfainerne, og disse derhos havde udført, hvad Testator
isvrigt havde paalagt dem, ekstraderede de den 16de Juni 1856 Boet til de
myndige Sønner. Af en fremlagt Copie af Executorernes Erklæring til Amt-
manden over Sorø Amt af 21de November 1856 sees, at der under Boets
Behandling er bleven udketalt den høieste Recognition efter Sportel=Reglement
af 22de Marts 1814 § 92 og Afgift til Justitsfonbet.

Amtmanden over Sorø Amt, som efter Extratitionen havde haft den i
Boet førte Skifteprotocol med tilhørende Documenter til Eftersyn, havde i
Skrivelse af 4de November 1856 meddeelt Skiftecommisfainerne, at der i dette
Bo, hvor der fandtes to umyndige Livsarvinger, nemlig de to Børn af Testators
tidligere afsbøde Søn, burde have været erlagt Skiftesalair og Justitsfondsafgift
saavel som $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift i Overeensstemmelse med Sportel Reglementet af 22de
Marts 1814 § 85, samt at der tillige burde i Genhold til Reglementets § 94
have været udfærdiget Skiftet brev paa behørigt stemplet Papir. Men da Skifte-
commisfainerne i den ovenfor nævnte Erklæring af 21de November 1856 herpaa
havde svaret, at de ikke kunde erkende Nødtigheden af disse Udsættelser, ind-
stillede Amtmanden Sagen til Afgjørelse af Justitsministeriet, som derpaa under
29de Januar 1857 tilfrev Amtmanden, at Ministeriet maatte være enigt med
ham i, at Skiftet brev vilde være at udsætte og Skiftesalair med videre at erlægge.

Herom meddeelte Amtmanden Skiftecommissairerne Underretning i Skrivelse af 2den Februar 1857, hvori han tillige anmode dem om at beregne Skiftesalair og Afgifter i Overensstemmelse hermed.

Skiftecommissairerne reasumerede nu Boet, hvori Kammeradvocaten efter Anmodning fra Indenrigsministeriet dernæst har givet Møde paa det Offentliges Begne og nedlagt den Paastand, at den af Justitsministeriet den 29de Januar 1857 afgivne Resolution bør tages til Følge, og de Statsklassen tilkommende Afgifter i Overensstemmelse med bemeldte Resolution udlægges til den. Herimod havde de tre mynbige Sønner paaستاet, at de i Justitsministeriets nysnævnte Resolution omhandlede Afgifter og Omkostninger ikke bør falde Boet til Last, men at det bør fristubes for Kammeradvocatens Paastand.

De to umyndige Sønnebørns Værge, som ogsaa har givet Møde i Boet efter dets Reasumtion, har vel yttret den Formening, at Justitsministeriets Anskuelse i den omhandlede Henseende er urigtig, men har derhos bemærket, at selv om det ved endelig Dom skulde findes, at Boet er pligtigt at bære og udrede de forbrede Omkostninger, maa Udredelse af disse dog ikke kunne vedkomme hans Myndlinger, som nu engang have modtaget, hvad der ved deres Farsaders Testament er dem tillagt, og ere udtraadte af enhver Forbindelse med Boet, og ikke af Skifteretten kunne tvinges til at betale noget til dette, men om de skulde betale nogen Deel af de paagjældende Omkostninger, i alt Fald maatte søges tilpligtede dertil ved de ordinaire Domstole.

Under 9de f. M. have Skiftecommissairerne resolveret, at da de i den ovennævnte af dem den 21de November 1856 til Sors Amtmandskab afgivne Erklæring om det, som er Gjenstand for den reiste Dispute imellem Indenrigsministeriet paa den ene og Universalarvingerne paa den anden Side, have ndtalt sig udførligt, saa ansee de det for rettest, at de ikke paaafjende Disputen, men overlade dens Paaafjendelse til den Kongelige Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Skiftecommissiön, som Parterne for dette Tilfælde ere enige om at see den paaafjendt af.

I Overensstemmelse hermed have Skiftecommissairerne i Skrivelse af 11te f. M. begjært, at den nævnte Skiftecommissiön vil paaafjende den ommeldte Dispute, og denne Skiftecommissiön, der anseer sig pligtigt at efterkomme Begjæringen, maa da bemærke, at efter Forordningen af 5te April 1754 § 1 og Sporrel-Reglementet af 22de Marts 1814 § 96 er det klart, hvorom der ogsaa herstfer Enighed imellem Parterne, at dersom Testators afbøde Söns to umyndige Børn ere virkelige Arvinger i Boet, bør Kammeradvocatens Paastand tages til Følge, men i modsat Fald forkastes. Da nu bemeldte to umyndige Børnebørn ifølge Testamentet og den derpaa meddeelte Confirmation, der er hjemlet i den Kongelige Resolution af 4de Juli 1800 2. a. og Forordningen af 21de Mai 1845 § 27, skulde som Arv efter deres Farsader, uden Hensyn til hans Boes Tilstand ved hans Død, have 53,000 Rbl., og i intet Tilfælde mere eller mindre, og deres Arv efter ham saaledes ikke skulde bestemmes paa Skiftet efter ham, men var allerede forud bestemt ved hans confirmerede Testament, saa vare de derved blevne forvandlede til Legatarier paa dette Skifte, og havde ophört der

at være Arvinger i streng Forstand eller, hvad Forordningen af 5te April 1754 § 1 kalder virkelige Arvinger, hvorved ikke kan være meent andet end Univerfalarvinger, der, forsaavidt Formueforhold angaaer, indtræde ligesaa vel i Arveladerens Forpligtelse, som i hans Rettigheder, og hvis Arverets Fordeelagtighed er uafhængig af, hvorvidt Voets Indtægt overstiger dets Udgift og Gjæld. For saadanne Arvinger kan det være af Vigtighed, at det Vo, hvori de ere Arvinger, faaer enhver mulig Indtægt, som det lovsig kan faae, og ikke belastes med ulovlig Gjæld eller Udgift, samt at Arvebelingen bliver stemmende med Retfærdighedens Bud. Det er derfor begribeligt, at Staten, der har paataget sig Omsorg for de Umyndige, fordrer, at det Vo, hvori nogen Umyndig er Univerfalarving eller virkelig Arving, ikke maa behandles uden af de af Staten autoriserede Skifteforvaltere. Men Legatarer have ikke anden Interesse i Voets Behandling end Creditorer, hvis Umyndighed aldrig gjør Voets Behandling ved Skifteretten nødvendig. Da Forordningen af 5te April 1754 § 1 indeholder den Regel, at i Boer, der behandles af Executores testamenti, skal Rettens Middell nyde deres Skifte- og Skriverfalarium ligesaa fuldt, som om de virkelig havde forrettet Skifte og givet Skiftetrevet bestrevet, saafremt der ellers blandt den Afdødes Arvinger ere nogle umyndige, saa at det efter Loven havde tilfaldet Rettens Middell at forrette Skiftet, om den Afdøde ikke havde indsat Executores testamenti, og da Grunden til denne Regel ikke kan være nogen anden, end at Rettens Middell, hvor Skifte ved dem, om end Ingen begjærte det, var nødvendigt, ikke maa berøves de dem tillagte Indkomster, saa lader sig imod Kammeradvocatens Paastrand ogsaa ansøre, at hertom afdøde Kammerherre Castenskiold ikke havde indsat Testaments-Executores eller Skiftecommissairer, indsees ikke, at det kunde have været hans tre myndige Sønner formeent efter hans Død at tiltræde hans Bo uden Skifterettens Mellemkomst, og som en Voet paahvilende Gjæld at have paataget sig Udredelsen af de deres afdøde Broders to umyndige Børn tillagte 53,000 Rdl., og at Forordningen af 5te April 1754 § 1 følgelig ikke i nærværende Tilfælde vilde have givet Rettens Middell Udkomst til Skifte- og Skriverfalarium.

I Henhold til det Foranstaaende bliver Kammeradvocatens Paastrand at forkaste.

Behørigt stemplet Papir er blevet brugt."

Nr. 306.

Advocat Brock .

contra

Rnud Rasmussen (Defensor Liebe),

der tiltales for udøvet Vold.

Hollands Nørre Herreds Eyravets Dom af 3die Juni 1859:
 „Tiltalte, Huuseier og Skomagere Rnud Rasmussen, bor hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Saa bor han og betale til Lars

Tenjen Omkostningerne ved dennes Helbredelse med 69 Rdl. 24 Sk., dennes Næringstøb med 100 Rdl., og for Lidelse, Lyde og Raugjir 50 Rdl. Endvidere vil Tiltalte have at udrede alle af Actionen lovlighedsflydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed og Defensor, Proceprocurator Suel, 5 Rdl. til hver. Det Tenjen Tilfjendte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovligheds Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te August 1859: „Arrestanten, Skomager Knud Rasmussen, bor henseettes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar, samt betale i Erstatning til Slagter Lars Tenjen af Horskunde for de til dennes Helbredelse medgaaede Omkostninger 69 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., samt for lidt Næringstøb 100 Rdl. Saa udreder Arrestanten ogsaa Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salarier, samt i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Proceprocurator Thsen og Procurator Torgensen, 5 Rdl. til hver. Den idomte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovligheds Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Tiltalte har vedgaaet at have forberedt sig til at udøve personlig Vold under den Strid, hvori han har forudsæet, at han vilde komme med Lars Tenjen. Vel har han nu i sin i Forhøret af 17de Januar sidstleden afgivne Forklaring villet fremstille det Foresaldne saaledes, at han først tilføiede Lars Tenjen det første af de flere Slag i Hovedet, hvorved denne for stedse er berøvet Synet paa det ene Øie, efterat den Angrebne ikke blot havde brugt treude Ørd, men ogsaa i samme Øieblik grebet en tilstedeværende Øxe og hævet samme, men denne Forklaring findes ikke at kunne tillægges nogen Vægt, eftersom Tiltalte i Forhøret af 15de Marts sidstleden har erkjendt, at Lars Tenjen ikke havde faaet fat paa Øxen, da Tiltalte bibragte ham det første Slag, hvoraf fremgaaer, at han ved Afgivelsen af den tidligere Forklaring er gaaet ud paa en usandfærdig Fremstilling af det Passerede, hvilket ogsaa bestrykes derved, at Tiltalte strax efter Gjerningen for flere Vidner har yttret sig om dens Udførelse paa en Maade, som staaer i Strid med hans fornævnte første Forklaring for Retten. Herefter findes den Angrebne i Genhold til Forordningen af 4de October 1833 § 6 at maatte betragtes som jagetløs Mand, og vil Tiltalte folgeligen være at ansæe efter samme Forordnings §§ 2 og 8, og Straffen, som i Underretsdommen antaget,

at bestemme til 2 Mars Forbedringshuusarbeide, ligesom denne Doms Bestemmelse om Erstatningen efter Forordningens § 28 maa billiges. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen og Erstatningen bor Herredsrettsdommen, og i Henseende til Actionens Omkostninger Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høieretret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Arrestanten, Skomager Knud Masmussen af Horslunde, der under nærværende fra Nørre Herreds Extravert hertil indankede Sag tiltales for udsvet Vold, er ved egen, med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist Løverbagen den 15de Januar d. A. at have vrbragt Slagter Lars Jensen flere Slag i Hovedet, hvorved, efter fremlagt Lægeattest, Lars Jensen tilspiedes en saadan Bessabigelse af det hvire Die, at Synet paa det nigjenkabelig er tabt, foruden et mindre betydeligt Saar over det venstre Die, for hvilken sidste Læsiou han imidlertid senere er helbredet, uden at den kan antages at have efterladt nogen skadelig Følge for Fremtiden.

Arrestantens Forklaring gaer isvrigt ud paa, at, da han, der boede sammen med Lars Jensen, der er hans Svigerfæn, og i nogen Tid havde havt denne mistænkt for at tage af hans Korn paa Loftet til at fobre sin Hest med, den nævnte Dag om Morgenen saae Lars Jensens Tjenestepige komme ned fra Loftet og gaae over i Loen, gif han selv derover, og saae da, at der var blandet noget Hvede, som han ikke tvivlede om, var taget fra hans Loft, blandt Hakkelsen til Hesten, hvorefter han gif ind og vællede Lars Jensen, der endnu laae i Sengen, med Anmodning om, at følge med ham over i Loen, hvor Arrestanten da viste ham Hakkelsen med en Yttring, som skulde antyde, at han havde Lars Jensen mistænkt for at have taget det iblandede Hvede fra Arrestantens Loft. Da Lars Jensen derefter bukke sig ned og greb efter en Dyr, der stod ved Væggen, men uden dog endnu at have faaet fat paa den, vrbragte Arrestanten, der troede, at Lars Jensen vilde øve Vold mod ham, hvori han yderligere bestyrkedes ved at erindre nogle tidligere Yttringer af Lars Jensen om, at det var en Bagatel at flaae et Menneffe ibjel, naar man kun sagde nei, med et til et Dreffkast til-dannet firkantet Stykke Træ med temmelig skarpe Kanter, 19 Tommer langt og fra 1½ til 2½ Tommes Brede, hvilket Stykke Træ han, forinden han gif ind og vællede Lars Jensen, havde hensat i Loen for, om fornødent, at bruge det som Bærge, Lars Jensen et Slag i Hovedet, og efterat denne derpaa havde

faaet Øren i Haanden, endnu et og muligens et til, hvorefter Lars Jensen blødende undløb.

Denne Forklaring stemmer nu vel ikke med Lars Jensens, forsaavidt denne vedholdende har paastaet at være bleven vibragt det første Slag uden at have grebet efter noget, idet han alene vil have bukket sig ned over den ham af Arrestanten foreviste Hakkelse, hvorimod han har indrømmet, at han muligens efter det første Slag kan have grebet efter Et eller Andet til at værgе sig med; men i Mangel af andet Beviis maa Arrestantens Forklaring i det Hele lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og da efter denne Lars Jensen ikke skjønnes at kunne betragtes som aldeles sagesløs, ligesom paa den anden Side Arrestanten ikke kan statueres at have befundet sig i noget Nødværge eller Slagsmaals-tilfælde, vil Arrestantens Straf være at bestemme efter Forordningen af 4de October 1833 § 2, 1ste Membrum.

Den Straf Arrestanten, der er 58 Aar gammel og ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, jaaledes vil være at idømme efter Forordningen af 4de October 1833 § 2, 1ste Membrum, findes passende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshumsarbejde, hvorhos han vil have at erstatte Lars Jensen de paa dennes Højbredelse medgaaede Omkostninger, der efter fremlagte Regninger iaft beløbe 69 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., samt det lidte Nærings-tab med 100 Rdl., hvorimod der, efter den nævnte Forordnings § 28 in fine, ikke kan tillægges Lars Jensen en af ham endvidere paastaet Erstatning for "Lidelser og Banzир".

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indante Dommes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæstioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenbalste Boghandling (N. Hegel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 30.

Den 4de November.

1859.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 14de October.

Nr. 49. Grosferer **D. Meulengracht** (Advocat Liebe)

contra

Karethmager **C. C. Drustrup** (Advocat Brock),
betræffende Lovligheden af en hos Forstnævnte foretagne Executionss-
forretning og hvad dermed staaer i Forbindelse.

Odense Kjøbstads Fogedrets Kjendelse af 10de Octbr. 1856: „Den
requirerede Forretning bor nyde Fremme.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Mai 1858:
„Den paaankede Executionssforretning tilligemed alt det derunder Paa-
førte bor næfterrettelig at være. Forrigt bor Indstævnte, Grosferer
Meulengracht heraf Staden, for Tiltale af Citanten, Karethmager C. C.
Drustrup af Odense, i denne Sag fri at være. Processens Dufkostnin-
ger ophæves. Statskassens Ret reserveres med Hensyn til, at det ikke
kan sees, at der med 2de inden Odense Kjøbstads Forligelsescommissjon
den 19de Juni 1855 og 8de Marts 1853 indgaede Forlig, af hvilke
Udskrifter respective den 22de December 1856 og den 15de Februar
d. A. ere fremlagte, er forholdt efter Forordningen af 3die December
1828 § 7 Nr. 3, med Hensyn til at tvende Udskrifter af Odense Kjøb-
stads Skjode- og Panteprotocol ere meddeelte paa samme Stykke stemplet
Papir, der er fremlagt forstnævnte Tægtedag, samt med Hensyn til, at
den Blyantspaategning, hvormed det Tægtedagen den 13de Juli f. A.
fremlagte Document af Julius Schröder er forshynet, er skrevet paa
ustemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

Da den væsentlige Grund til Lovbestemmelserne om, at Domsact i Reglen skal være tilstede, for at Execution efter Dom kan finde Sted, at Fogden nemlig skal sættes istand til fuldstændigen at bedømme, om de Betingelser, hvortil Dommens Resultat er knyttet, ere forhaanden, ogsaa finder Anvendelse paa Forlig, der ved Forordningen af 10de Juli 1795 § 43 ere tillagte samme Executionskraft som Domme, bør de Udskrifter af Forlig, hvorefter Execution skal gjøres, om de end ikke behøve at udfærdiges i Actform, dog — forsaavidt Forligslovgivningen ikke derfor er til Hinder — med Hensyn til Indholdet af hvad der skal meddeles i samme, undergives de for Domsager gjældende Regler; og da nu den under nærværende Sag omhandlede Udskrift af det ved Odense Kjøbstads Forligelsescommission den 19de Juni 1855 indgaaede Forlig ikke fyldestgjør nysnævnte i Lovgivningens Analogi og Sagens Natur grundede Fordring, billiger Høiesteret, at den paagjældende Executionssforretning med det derunder Passerede ved den indankede Dom er annulleret. Bemeldte Doms Bestemmelser om den paastaede Erstatning og Processens Omkostninger ere ikke contrapaaankede; og den vil saaledes i det Hele kunne stadfæstes. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Da et Forlig, hvis Gjenstand er 100 Rdl. eller derover, cfr. Placaten af 13de Februar 1822, for at exequeres, i Analogi af hvad der i Henseende til Domme er befaleet, cfr. Loven 1—24—34, Forordningen af 19de August 1735 § 7, samt den nysciterede Placat af 13de Februar 1822 init., bør foreligge Fogden bestrevet i Actform, men den Executionssforretning, der under nærværende Sag er Gjenstand for Paaanke, og som er foretaget for et Beløb, der langt overstiger 100 Rdl., er iværksat efter en simpel Udskrift af et inden Odense Kjøbstads Forligelsescommission indgaaet Forlig, saa vil bemeldte Forretning tilligemed alt det derunder Passerede efter den fra Citanten, Karelmagemester C. C. Drustrups Side derom neblagte Paaftand, blive at kjende nesterrættelig.

Derimod findes der ikke Anledning til at tage Citantens Paaftand tilfølg, forsaavidt den gaar ud paa at tilkjendes Erstatning for Tort, Tab og Credit-

spilbe i Anledning af meerbemelte Forretning, efterdi Citanten ikke kan antages i de nævnte Henseender ved Forretningen at have lidt Noget, ligesom der ei heller findes Anledning til at paalægge enten Indstævnte, Grosjerer Mensengracht, alene eller ham i Forbindelse med den constituerede Foged, Exam. juris Carl Møller, som hertil er stævnet, men som ikke har givet Nøds under Sagen, til Citanten at udrede Processens Omkostninger, om hvilke der ligeledes fra dennes Side er nedlagt Paastand. Disse ville saaledes blive at ophæve.

Statskassens Ret vil blive at reservere med Hensyn til, at det ikke kan sees, at der med 2de inden Odense Kjøbstads Forligelsescommission den 19de Juni 1855 og 8de Marts 1853 indgaaede Forlig, af hvilke Udskrifter respective den 22de December 1856 og 15de Februar d. A. ere fremlagte, er forholdt efter Forordningen af 3de December 1828 § 7 Nr. 3, med Hensyn til, at tvende Udskrifter af Odense Kjøbstads Skjøde og Paanteprotocol ere meddeelte paa samme Stykke stemplet Papir, der er fremlagt førstnævnte Tægtedag, samt med Hensyn til, at den Blyantspaategning, hvormed det Tægtedagen den 13de Juli f. A. fremlagte Document af Julius Schrøder er forsynet, er skrevet paa ustemplet Papir. Iøvrigt har det stemplede Papir været rigtigt forbrugt under Sagen."

Mandagen den 17de October.

Nr. 24. Gaardmand **Niels Christiansen Krag** i Nørre-Åsløv, hans
 Enke **Kirsten Hansen** eller **Hansdatter** (Statsraad Liebenberg)
 contra

Indenrigsministeriet (Conferentsraad Blehningberg),
 betreffende det Spørgsmaal, om Afgift til Statskassen ved Tinglæsning af det ham i Medfør af Loven af 8de April 1851 meddeelte Skjøde paa hans Gaard bør beregnes efter Loven af 4de Juli 1850 eller efter Forordningen af 8de Februar 1810 § 1 og § 2 a.

Falsters Birketings Dom af 26de Marts 1857: „Indstævnte, Gaardmand Niels Christiansen Krag af Nørre-Åsløv, bor inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen betale 10 Rdl. 3 Mk. 8³/₄ Sk., men iøvrigt for Kammeradvocatens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves, og Kammeradvocatens Salarium, der bestemmes til 15 Rdl., udredes af det Offentlige. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Decbr. 1857: „Indstævnte, Gaardmand Niels Christiansen Krag i Nørre-Åsløv, bor til Statskassen erlægge de paastævnte 26 Rdl. 2 Mk. 12 Sk. med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 17de Januar d. A., indtil Betaling skeer. Sogsmaalets Omkostninger for begge Retter ophæves.

Det domte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat vedkommende Retsskriver i Anledning af Tinglæsningen af nogle i Henhold til Loven af 8de April 1851 til Fæstere og Leiere paa Statens Gods paa Falster udsædte Skjoder paa deres til Eienedom overdragne Fæste og Leiesteder, havde fordret Halvprocent-afgift erlagt efter Forordningen af 8de Februar 1810 § 1 og § 2 a, men de Vedkommende havde vægret sig ved Erklæggelsen af samme, har Citanten, den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Blechingberg, Ridder af Dannebrog, efter dertil meddeelt Bemyndigelse ifølge Stævning af 17de Januar b. A. til Falsters Birketing søgt Indstævnte, Gaardmand Niels Christiansen Krag i Nørre Alslev til, i Anledning af Tinglæsningen af et saadant til ham under 19de September 1855 udsædt Eienomsstykke paa hans under bemeldte Gods hørende Fæstegaard Matr. Nr. 14, af den for Gaarden stipulerede Kjøbesum 5,292 Rdl. 71 Sk. at erlægge den omhandlede Afgift med 26 Rdl. 2 Mk. 12 Sk. med Renter heraf fra Stævningens Dato samt stadesløse Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Kammeradvocaten, hvorimod Indstævnte principaliter har paaftaaet sig aldeles frifunden, in subsidium frifunden mod at betale 10 Rdl. 3 Mk. 8³/₄ Sk., hvortil Afgiften, beregnet efter Lov af 4de Juli 1850, af den ommeldte Gaard, stor af Hartkorn 10 Edr. 4 Skp. 2 Fdk. 2³/₄ Alb., med 1 Rdl. pr. Tønde beløber sig, hvilket Sidste Citanten under Proceduren ligeledes har gjort til sin subsidiaire Paaftand.

Ved Birketingets Dom af 26de Marts b. A. blev Sagen afgjort derhen, at Indstævnte kjendtes pligtig til Statskassen at betale det sidstnævnte Beløb, men isvrigt frifandtes, hvorhos Processens Omkostninger ophævedes samt Kammeradvocaten tillagdes i Salair 15 Rdl. af det Offentlige, og er den derpaa ifølge Stævning af 30te Juli næstefter af Citanten bragt ind for Overretten, hvor han har paaftaaet Underrettsdommen forandret efter hans principale Paaftand i 1ste Instans, og Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger i begge Instanser stadesløst, derunder Salair til Kammeradvocatens Fuldmægtig for Underretten og ham selv for Overretten, medens Indstævnte fra sin Side har procederet til den indankede Doms Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger for Overretten.

Spørgsmaalet i Sagen, saaledes som denne foreligger nærværende Ret, breier sig altsaa om, hvorvidt der i Anledning af Tinglæsnungen af de i Henhold til Lov af 8de April 1851 til Fæstere og Leiere paa Statens Gods udsleedte Skjæder paa disse til Eienedom overdragne Fæste og Leiesteder skal udredes Halvprocentafgiften efter Forordningen af 8de Februar 1850 § 1 jfr. § 2 a, eller istun den ved Lov af 4de Juli 1850, jfr. nysnævnte Forordnings § 6, befalede Afgift af 1 Rbl. pr. Lunde Hartkorn af det saaledes overdragne Sted, hvilket Spørgsmaals Afgjørelse berøer paa Fortolkningen af de ommeldte 2 Love af 4de Juli 1850 og 8de April 1851 sammes § 14.

Medens Citanten formener, at Bestemmelsen i nysnævnte § om, at ved de i denne Lov omhandlede Overdragelser af det Staten tilhørende Bøndergods skulle „de lovbefalede Afgifter“ udredes af vedkommende Fæstere eller Leiere, sigter til de i Lovgivningen i Almindelighed foreskrevne Afgifter, navnlig $\frac{1}{2}$ pCt. af Kjøbesummen, har Indstævnte villet gjøre gjældende, at der herved skal være sigtet til den i Lov af 4de Juli 1850 hjemlede modererede Afgift, og at denne Lov maa antages at gjælde ikke mindre med Hensyn til Overdragelser af Statens end i Henseende til det private Bøndergods. Men heri kan Overretten ikke give Indstævnte Medhold.

Da Loven af 4de Juli 1850 emanerede, havde ikke den ifølge Grundlovens § 51 fornødne Hjemmel til at afhænde det Staten tilhørende Bøndergods, hvilken først erhvoldtes ved Lov af 8de April 1851, og det er saaledes, uden at det kan tillægges nogen Betydning, at førstnævnte Lov ikke udtrykkeligen indskrænker den ved samme tilstaaede Moderation til at gjælde med Hensyn til det private Bøndergods, i sig selv uantageligt, at bemeldte Lov skulde have tilsigtet at give Bestemmelser angaaende Afgifterne i Anledning af en Afhændelse af det Staten tilhørende Bøndergods, som ikke dengang kunde finde Sted.

Rigtigheden heraf forudsat, kan det ikke statueres, at den paagjældende Forfkrift i Lov af 8de April 1851 § 14 ei henviser til den almindelige Lovgivning, men til den specielle Lov, hvis Anvendelighed paa det Staten tilhørende Bøndergods ifølge det Ovenansførte vilde indeholde en Udvidelse af Gjenstanden for dens Omraade, som Loven af 8de April 1851 ikke antyder at have havt til Hensigt, hvorved det forøvrigt ikke kan lades ubemærket, at Forskjelligheden af de Afhændelsen af det private Bøndergods og af det Staten tilhørende vedkommende Forhold gjøre det forklarligt, at man ikke paa det sidstnævnte kan oversføre Bestemmelserne i Lov af 4de Juli 1850.

Citantens Paastand bliver altsaa at tage tilfølge, dog saaledes, at Processens Omkostninger for begge Dletter efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har været forbrugt.“

Tirsdagen den 18de October.

Nr. 260.

Justitsraad Bungen
contra**Hans Christian Christensen Thistrup og Søren August Wilhelm Schmidt** (Defensor Liebenberg),

der tiltales, Nr. 1 for Falsk og Bedrageri og Nr. 2 for Bedrageri.

Criminal- og Politiretens Dom af 4de Juni 1859: „De Tiltalte Hans Christian Christensen Thistrup og Søren August Wilhelm Schmidt bør straffes med Fængsel paa Band og Brod, den Første i 6 Gange 5 Dage og den Sidste i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder 8 Rdl. i Salarium til Actor, Procurator Nyholm, udredes af Tiltalte Thistrup med $\frac{2}{3}$ og af Tiltalte Schmidt med $\frac{1}{3}$, og bør de Tiltalte derhos udrede Salairer til Defensorerne, Thistrup til Procurator Larsen 8 Rdl. og Schmidt et lige Beløb til Proveprocurator Ibsen. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Om det end maatte antages, at Tiltalte Thistrup, dengang han udfyldte den ham af Værtskjunsholder Christiansen leverede Blanquet saaledes, at den kom til at lyde paa en til Tiltalte for 2,000 Rdl. indstødt Solavegel, outrent har havt et saadant Beløb tilgode hos Christiansen, og at han som Folge heraf ved selve Udstedelsen af Vexlen ikke har gjort sig skyldig i et Bedrageri, maa det dog ansees som et bedrageligt Forhold, at han har holdt denne Vexel i Kraft i længere Tid, efterat han havde faaet sit Tilgodehavende betalt af Christiansen, og derhos fordulgt det saade Forhold saavel for denne som for Vexlens Ihændehaver. Derfor vil Tiltalte være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, og Straffen at bestemme til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brod.

Tiltalte Schmidt skjønnes ikke, naansec de af ham brugte Uttrin-ger i hans Skrivelse af 20de Mai 1858 til Bock's Enke og det Vak-lende i de af ham under Forhorerne afgivne Forklaringer, at være over-beviist at have havt nogen svigagtig Hensigt med, hvad han har fore-taget for at erholde de fornævnte Enke af Thistrup meddeelte Dvitte-ringer for til denne erlagte Afbetalinger paa den omhandlede Obligation betragtede som ikke forbindende for sig, idet uvanligen hans til For-bringens Inddrivelse antagne Sagførers Erklæring — der er afgivet i et Defensionsindlæg til Criminal- og Politiretten — om hvad der er

påseferet mellem ham og Tiltalte, taler for, at denne har handlet i god Tro.

Som Følge heraf vil Tiltalte Schmidt være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han vil have at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger, for hvis Bedkommende den indankede Dom bliver at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Soren August Wilhelm Schmidt bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Hans Christian Christensen Thistrup bor hensejtes i Fængsel paa Band Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Justitsraad Bunken og Etatsraad Liebenberg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., som udredes af Schmidt med $\frac{1}{3}$ og af Thistrup med $\frac{2}{3}$ Dele.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Tiltalte Hans Christian Christensen Thistrup for Falsk og Bedrageri anlagte Sag er det af ham forklaret, at han, der i længere Tid havde som Commissionair staaet i Forretningsforhold til en Person ved Navn Christopher Christiansen, har i Begyndelsen af Aaret 1857 ladet denne skrive sit Navn paa et Stykke Papir, for at Tiltalte med Christiansens Samtykke kunde over Navnet skrive et Document, indeholdende hvad han efter en Drgjørelse af deres Mellemværende havde tilgode hos Christiansen, i det Viemed at drive Penge op ved Hjælp af et saadant Document, men at han, der paa den Tid kun vil have havt omtrent 200 Rdl. tilgode hos Christiansen, ikke bestomindre uden dennes Vidende og Samtykke har paa bemeldte Papir skrevet en den 30te Januar 1857 dateret 3 Maaneders indenbyes Bexel, lydende paa 2000 Rdl. og betalbar til Tiltalte, og derefter endosseret den in blanco og leveret den til den under nærværende Sag medtiltalte Schmidt som Betaling af en Fordring af omtrent samme Størrelse, som denne havde paa Tiltalte Thistrup. Derimod gaaer Christiansens beedigebe Forklaring ud paa, at han, der vel undertiden havde skrevet sit Navn paa et Stykke udestrevet Papir, for at det af Tiltalte kunde udplydes med en Fuldmagt til at møde i Forligelsescommissionen eller Retten, ikke med Sikkerhed kunde sige, om han havde skrevet det Navn, der findes under Bexlen, men at det, hvis han havde skrevet det, ikke var skrevet, for at Papiret derpaa kunde udplydes med et for ham forpligtende Penge-document, samt at han har været aldeles uvidende om Tilværelsen af den ovennævnte Bexel, indtil han i Foraaret 1858 underrettedes derom af fornævnte Schmidt. Skjøndt nu Christiansens Forklaring

saaledes bestemt gaaer ud paa, at han ikke har meddeelt Tiltalte sit Navns Underskrift til en saadan Brug, som Tiltalte har gjort af den, og skjøndt Tiltalte har afgivet flere vakkende, usandsynlige og urigtige Forklaringer om Sagens Sammenhæng, skjønes der dog ikke at være aldeles tilstrækkelig Føie til at forfaste Tiltaltets Forklaring om at have erholdt Underskriften i det af ham opgivne Siemød, navnlig naar hensees til det imellem ham og Christianfen bestaaende Forretningsforhold, som har medført, at Tiltalte oftere baade har staaet i Forstud for Christianfen og været betroet forskjellige Summer af denne, og hans Straf vil selvfølgelig være at festsætte efter Bestaffenbeden af det af ham selv vedgaaede Forhold, der findes at maatte henføres under Bestemmelserne i § 76 i Forordningen af 11te April 1840, og da han, der er langt over criminel Lavalber og ikke funden forhen straffet, forøvrigt ikke under Sagen findes overbevist noget andet Forhold, der vil kunne paadrage ham criminel Ansvar, skjønes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved den af Tiltalte Søren August Wilhelm Schmidt under nærværende mød ham for Bedrageri anlagte Sag afgivne Tilstaaelse og de isvrigt tilbeiebragte Oplysninger er det godtgjort, at han, efterat have i Begyndelsen af 1855 igjennem Tiltalte Thistrup imod Panteobligation laant Frederikke Elise Schmauch, Bock's Enke, 375 Rdl., der skulde afbetales med 100 Rdl. i hver December Termin i Aarene 1855, 1856 og 1857 og med 75 Rdl. i samme Termin 1858, og efterat han, i Medfør af en Thistrup meddeelt stiltiende Fuldmagt til at modtage og qvittere for Betalingen af Afdrag og Renter, var bleven bekendt med, at Thistrup, foruden det første Afdrag, som Tiltalte Schmidt havde modtaget og affkrevet paa Obligationen, endvidere havde modtaget Afdrag og Renter for Aarene 1856 og 1857, har deels affkrevet Bock's Enke Betalingen af de af Thistrup allerede engang modtagne Afdrag for de 2 sidstnævnte Aar og deels transporteret Obligationen til en Tredeemand, for at denne skulde indstævne Sagen for Retten og tage Dom over Debitrix til Betaling af 275 Rdl. med Renter fra 11te December 1856, samt efter Modtagelsen af Pengene levere dem til Tiltalte, ligesom denne ogsaa i Retten vedblev at nægte, at han var vidende om, at Thistrup havde modtaget Betaling, eller at han havde havt Tilladelse dertil, indtil han endelig vedgif hvad ovenfor findes anført. For det af Tiltalte Schmidt saaledes udviste Forhold vil han være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 42, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor Procurator Nyholm 8 Rdl., udredes af Tiltalte Thistrup med $\frac{2}{3}$ og af Tiltalte Schmidt med $\frac{1}{3}$, og ville de Tiltalte derhos have at udrede Salairer til Defensorerne, den førstnævnte til Procurator Larsen 8 Rdl., den sidstnævnte til Prøveprocurator Jbsen et lige Beløb“.

Onsdagen den 19de October.

Nr. 305.

Statsraad Liebenberg
contra**Daniel James** (Defensor Bungen),

der tiltales for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

St. Thomæ Politirets Dom af 30te April 1859: „Elizabeth Dragott bør erlægge en Mulet af 2 Dollars til St. Thomæ Politifond. Daniel James bør henføres i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage“. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 20de Juni 1859: „Elizabeth Dragott alias Sheen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Daniel James bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 48 Timer; saa bør han og for sit Bedkommende at udrede samtlige af Actionen lovligt skydende Omkostninger, hvilke for Elizabeth Dragotts Bedkommende udredes af det Offentlige. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da der ikke findes at være tilveiebragt Beviis for, at de 3 under Sagen omhandlede UENDER, som Elizabeth Dragott eller Sheen har tilhjemlet sig, have været i Tiltaltes Besiddelse og navnlig blandt dem, som af hans Hustru ere blevne ndtagne og udleverede for at bringes til Torvs, vil Tiltalte være at frifinde for Actors Tiltale, og ville Actionens Omkostninger efter Omstændighederne ikke kunne paalægges ham.

Thi kjendes for Ret:

Daniel James bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Højesteret hver 10 vestindiske Daler, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Daniel James af St. Thomas for at have været i uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og Elizabeth Dragott alias Sheen for paa ulovlig Maade at have sat sig i Besiddelse af 3de hende selv tilhørende UENDER.“

Af Daniel James egen og de afhørte Vidners Forklaringer fremgaaer det, at han solgte 12 UENDER til Martina Naar, som derefter bragte dem til Torvet til Forhandling, hvor Tiltalte Elizabeth Dragott kom tilfæde og gjenkjendte 3de af UENDERNE som hende tilhørende, samt tog dem med sig. Daniel James, der

har paaستاet, selv at have opfødt de omhandlede **W**ender, har ikke kunnet godt-gjøre, at have været eiendomsberettiget til dem, hvorimod **E**lisabeth **D**ragott har beviist sin Eiendomsret og edelig forklaret, at de ere hende skafkomne imod hendes **B**idende og **B**illie. Under disse Omstændigheder vil **T**iltalte, der vel ikke kan ansees overbeviist at have stjaalet **W**enderne, men har afgivet uovereensstemmende **F**orklaringer angaaende dem, i **M**edsør af **L**ovens 6—17—10 og 11, sammenholdt med **F**orordningen af **S**de **S**eptember 1841 § 6, være at ansee som **H**æler, og **S**traffen for ham, der er langt over criminel **L**avalder, og ikke tidligere er anseet for nogen **F**orbrydelse, være at bestemme til **F**ængsel paa **V**aud og **B**rød i 3 **G**ange 48 **T**imer. **P**olitiretsdommen, hvorved **T**iltalte er anseet efter **P**lacaten af 24de **S**eptember 1841, bliver saaledes at forandre, hvorhos han bør tilpligtes at udrede **S**agens **O**mkostninger“.

Nr. 291.

Advocat **B**rock

contra

1) **S**adelnagermester **H**erman **M**eyer **S**chulz, 2) dennes **H**ustru **B**irthe **P**edersdatter og 3) **S**medemester **S**chulzes **H**ustru, **A**nne **C**hristine **M**athiasen (**D**efensor for **N**r. 1 **L**iebenberg, for **N**r. 2 **B**ungen og for **N**r. 3 **L**iebe),

der tiltales for deres **F**orhold med **H**ensyn til nogle **F**orstnævntes **F**allitbo tilhørende **S**engefleeder.

Aksens **K**jobstads **E**xtrarets **D**om af 15de **A**pril 1859: „**D**e **T**iltalte, **N**r. 1 **S**adelnagermester **H**erman **M**eyer **S**chulz, **N**r. 2 dennes **H**ustru **B**irthe **P**edersdatter og **N**r. 3 **S**medemester **S**chulzes **H**ustru, **A**nne **C**hristine **M**athiasen, bør hensesættes i **F**ængsel paa **V**aud og **B**rød, de 2de **F**orstnævnte i 2 **G**ange 5 **D**age hver især, **S**idstnævnte i 5 **D**age. **S**aa bør de og in solidum at udrede alle af **A**ctionen lovligt flydende **O**mkostninger, derunder **S**alair til **A**ctor, **P**rocurator **M**øller i **B**ogense 6 **R**dl. og til **D**efensorerne, **P**rocuratorerne **G**ormsen i **A**ksens, **S**chmidt og **M**øller i **M**iddelfart, 4 **R**dl. til hver især. **A**t efterkommes under **A**dsærd efter **L**oven“.

Landsøver- samt **H**of- og **S**tadsrettens **D**om af 28de **J**uni 1859: „**U**nderretsdommen bør ved **M**agt at staude. 3 **S**alarium til **A**ctor og **D**efensorerne for **O**verretten, **P**rocuratorerne **F**rom og **L**ihme, samt **P**roveprocurator **M**hegaard og **P**rocurator **B**erggreen, betale de **T**iltalte, **S**adelnagermester **H**erman **M**eyer **S**chulz, **B**irthe **P**edersdatter og **A**nne **C**hristine **M**athiasen, **E**n for **A**lle og **A**lle for **E**n, 8 **R**dl. til **A**ctor og 5 **R**dl. til hver af **D**efensorerne. **A**t efterkommes under **A**dsærd efter **L**oven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Broch, Etatsraad Liebenberg, Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Afsens Rjbstads Extraret hertil indankede Sag tiftales: 1) Sabelmagermester Herman Meyer Schulz, 2) dennes Hustru Birthe Pedersdatter og 3) Smedemester Schulz Hustru, Anne Christine Mathiasen, Alle af Afsens, for deres Forhold med Hensyn til nogle forsvævnte Tiltaltes Fallitbo tilhørende Sengklæder.

Det er i denne Henseende af Tiltalte Nr. 2, Birthe Pedersdatter, vedgaaet, at hun Dagen før Registreringsforretningen i hendes og Mandts til Fallitbehandling overgivne Bo, har, for ikke at være aldeles blottet for Sengklæder, naar Alt blev solgt for dem, henbragt en Deel Boet tilhørende, til 25 Rdl. vurderede Sengklæder til Tiltalte Nr. 3, Anne Christine Mathiasen, hos hvem de forbleve opbevarede, indtil Auctionen over Boets Effecter var afholdt, da hun bragte dem tilbage igjen, uden at de senere bleve anmeldte for Skifteretten. Tiltalte Nr. 3, Anne Christine Mathiasen, har ligeledes vedgaaet, at hun, skjendt hun vel vidste, at det var urigtigt, dog, af Medlidenhed med Birthe Pedersdatter og Mand, idet hun ikke kunde bære det over sit Hjerte, at Alt, hvad de havde, skulde blive solgt, har tilladt, at de af Birthe Pedersdatter til hendes Bolig henbragte Sengklæder forbleve opbevarede der, indtil Auctionen i Boet var afholdt, hvorefter Birthe Pedersdatter igjen afhentede dem. Tiltalte Nr. 1, Sabelmagermester Herman Meyer Schulz, har vel nægtet, at det var isølge nogen Aftale mellem ham og hans Kone, at denne saaledes havde forsluffet Sengklæderne, eller at han herom har været vidende, før efterat de igjen vare bragte tilbage, og som Grund til, at han ikke da anmeldte det Passerede for Skifteretten, har han anført, at han ikke kunde bekvemme sig til eller ansee sig forpligtet til at angive sin egen Hustru for Retten; men naar hensees til, at Tiltalte har vedgaaet, at han, da hans Kone umiddelbart før Falliten spurgte ham, om det ikke kunde gaae an at bringe Sengklæderne tilside, hertil svarede, at det ikke gif an, men, hvis hun vilde bringe dem tilside, vilde han i ethvert Tilfælde ikke vide noget deraf, maa han, der derhos har indrømmet, at hans Kone, hvis han ligesom havde forbudt hende at bringe Sengklæderne bort, neppe havde gjort det, dog ansees at have medvirket til den af Konen senere foretagne ulovlige Disposition over Boets Effecter paa en saadan Maade, at han isølge

Grundsætningerne i Forordningen af 11te April 1840 § 21 maa ansees, som om han selv havde udført Gjerningen.

Efter det Anførte ville de Tiltalte, af hvilke Ingen tidligere har været straffet, være at ansee, Tiltalte Herman Meyer Schulz og Birthe Pedersbatter efter Forordningen af 11te April 1840 § 54, 1ste Membrum, for førstnævnte Tiltaltes Bedkommende sammenholdt med §§ 77 og 21, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver af dem, og Tiltalte Anne Christine Mathiasen, da det ikke er oplyst, at Sengklæderne ere henbragte og skjulte hos hende ifølge nogen foregaaende Afale, hvorfor hendes Deeltagelse kun kan ansees som efterfølgende, efter den nævnte Forordnings § 54, 1ste Membrum, cfr. §§ 77 og 22, og findes Straffen for hende passende at kunne bestemmes til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Da Sengklæderne igjen ere komne tilstede og realiserede til Fordeel for Boet, bliver der ikke Spørgsmaal om Erstatning.

Da Underrettsdommen har det samme Resultat saavel i Henseende til Straf som til Erstatning, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte de Tiltalte in solidum, billiges, vil denne Dom i det Hele være at stadfæste, hvorhos de Tiltalte blive pligtige in solidum at udrede Salair til Actor og Defensorerne for Oberretten, der bestemmes til 8 Rdl. for Actor og til 5 Rdl. for hver af Defensorerne“.

Nr. 309.

Statsraad Liebenberg
contra

Frederik Christian Lienau (Defensor Salicath),

der tiltales for at have afhændet fremmede Lotterisedler og for Overtrædelse af Bestemmelserne i Placat af 20de December 1771, cfr. Placat af 12te September 1823.

Århuus Kjøbstads Gytrarets Dom af 9de Juni 1859: „Tiltalte, Barbeersvend Frederik Christian Lienau, bør til lige Deling mellem vedkommende Angiver og Århuus Kjøbstads Fattigkæsse at betale 100 Rdl.; saa bør han og at udrede sauntlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til de bestfikkede Sagførere, Procuratorerne Brendstrup og Nørsk, 4 Rdl. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovligt Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 1ste August 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Neckelmann og Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulct udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landkøberrettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Barbeersvend Frederik Christian Vianau for at have afhændet fremmede Lotteriscedler og for Overtrædelse af Bestemmelserne i Placat af 20de December 1771 cfr. Placat af 12te September 1823.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger er det godtgjort, at han har solgt to forskjellige Personer hver et Qvartlob til 1ste Klasse i det 236te „Hamburger Stadt-Lotterie“ samt senere til den ene af disse Personer og en 3die Person de tilsvarende Fornyelseslobber til 2den Klasse mod en Betaling af 4 Mk. for hvert Lob til 1ste og 8 Mk. for et Lob til 2den Klasse, hvilken Betaling efter Sagens Oplysninger maa antages at svare til Sedlernes Priis i Hamborg. Med Hensyn til Maaden, hvorpaa Tiltalte er kommen i Besiddelse af de paagjældende Lobscedler til 1ste Klasse, er det oplyst, at en Collecteur i Hamborg havde tilfattet hans Mester 8 Qvartlobber, men da denne ikke vilde spille i Lotteriet, tog Tiltalte Lobscedlerne deels for selv at spille og deels for at overlade nogle af dem til En eller Anden, men han betænget at have afhændet flere end de ommeldte Lobber.

Det skønnes nu ikke rettere, end at Tiltalte ved sit ovenomhandlede Forhold har overtraadt Forbudet i Placaten af 20de December 1771, idet det efter Indholdet af denne Lovbestemmelse ikke vil kunne disculperes ham, at han ikke ved Afhændelsen af Lobberne har søgt nogen pecuniær Fordeel, eller at han ikke har været Commissionair for den paagjældende Lotteribestyrelse eller Collection, ligesom det og maa blive uden Indskyldelse, at det ikke er hele Lotteriscedler, men kun Lobber i saadanne, han har solgt, cfr. Anordning for Vestindien af 22de Februar 1855, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anseet med Mulet efter Placaten af 12te September 1823, ligesom Mulctens Størrelse efter Omstændighederne findes passende fastsat til minimum, 100 Rdl. Som Følge heraf vil bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver“.

Nr. 290.

Justitsraad Bunken

contra

Christen Rasmussen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Juli 1859: „Tiltalte Christen Rasmussen bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede i Erstatning til Fouragehandler Peter Rasmussen 5 Rdl. Saa bor han og tilsvare denne Sags Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Christen Rasmussen, der er stignet at være langt over criminel Cavalber og ikke funden forhen straffet, under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbeviist at have i flere forskjellige Gange frafjaalet Fouragehandler Peter Rasmussen 2 Edr. Havre, ialt vurderede til 8 Rdl., vil han herfor være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til bemeldte Rasmussen 5 Rdl. samt at tilsvare denne Sags Omkostninger“.

Torsdagen den 20de October.

Nr. 271.

Justitsraad Bungen
contra

Jens Christian Nielsen Sander (Defensor Salicath),
der tiltales for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 5te Febr. 1859: „Tiltalte Peder Christensen Traberg bor bode 5 Rdl. til Holstebro Kjøbstads Fattigkasse, men iøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Niels Christian Traberg bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Jens Christian Nielsen Sander bor hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Actionens Omkostninger udredes af de Tiltalte saaledes, at Peder Christensen Traberg betaler de med hans Arrest forbundne Omkostninger, at Jens Christian Nielsen Sander betaler det Defensor, Procurator Valeur, tillagte Salair, 6 Rdl.,

og de denne tilkommende Diæter, samt de af Dommen's Fuldbkyrdelse for hans Vedkommende flydende Udgifter, at Peder Christensen Traberg og Niels Christian Traberg in solidum betale de Defensorerne, Kammerraad og Procurator Krarup, samt Procuratorerne Tüchsen og Schubarth tillagte Salairer, 2 Rdl. til hver af de Forstnævnte og 6 Rdl. til Sidstnævnte, og at de øvrige Omkostninger, hvorunder det Actor, Kammerraad og Procurator Repsdorff tillagte Salair, 8 Rdl., udredes af sauntlige de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Udførd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Mai 1859: „De Tiltalte Niels Christian Traberg og Peder Christensen Traberg bør for Actors Tiltalte i denne Sag fri at være. Tiltalte Jens Christian Nielsen Sander bør hensejtes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og begge Defensorer for Overretten, Procuratorerne Reckelmann, Holm og Krigsraad Deigaard, 8 Rdl. til hver, udredes af P. Chr. Traberg, og bør Tiltalte Sander in solidum med ham deestage i Udredelsen af en Sjettedeel af disse Omkostninger. At efterkommes under Udførd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Christian Nielsen Sanders Vedkommende anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden, da han ved Modtagelse af Penge maa antages at have ladet sig bevæge til at afgive den urigtige Forklaring, nagtet de iøvrigt for ham talende formildende Omstændigheder, ikke findes at kunne bestemmes ringere end til 60 Dage.

Thi fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efter den oprindelige Actionsordre af 15de Martz s. A. i nærværende Sag er Tiltalte Peder Christensen Traberg sat under Tiltalte for hans efter Forhørene udviste Forhold navnlig med og under Kortspil med Søren Jensen af Malmkjærsgaard, og Tiltalte Niels Christian Traberg for Deefagtighed heri eller for at have tilladt Kortspil og anden Uorden i sit Værtshuus, men denne Actionsordre er under 16de November

f. A. ubvidet saaledes, at Peder Christensen Traberger endvidere er tiltalt for at have neblagt Krudt i Gaardmand Jens Christian Traberger's Pibe og herved at have bevirket, at denne blev forbrændt i Ansigtet, samt Niels Christian Traberger tillige for ved Bestikkelse at have forført Tiltalte Jens Christian Nielsen Sander til at afgive falsk Forklaring, hvorhos Sidstnævnte tiltales for at have afgivet falsk Forklaring for Retten

Det er oplyst, at da Gaardmand Traberger under et Ophold i Bærtshuus- holder Traberger's Skjænkstue den 9de December 1857 havde tændt sin Tobakspibe, skete en Explosion, som maa antages foranlediget derved, at der var kommet noget Krudt i Piben, og som havde til Følge, at Traberger blev forbrændt i Ansigtet, og ifølge en Dagen efter afgiven Lægeerklæring var det meget tvivlsomt, hvorvidt han vilde erholde sit Syn igjen, men efter Forløbet af en Maaned var han imidlertid helbredet, dog var hans Syn efter hans Forklaring ikke længer saa skarpt som tidligere. Tiltalte Peder Christensen Traberger er blevet mistænkt for at have kommet Krudtet i Piben, men har stadigt benægtet dette, saavel som at han var i Skjænkstuen, da Ulykken skete. Der er nu vel fremkommet flere mod ham talende Omstændigheder, og navnlig har Medtiltalte Sander, der efter sin Forklaring samtidig med Traberger var tilstede i Skjænkstuen, edelig forklaret, at Tiltalte Peder Christensen Traberger af Traberger modtog dennes Pibe, idet han tilbød at ville stoppe den, hvorefter han gif hen til en Tobakskasse, som stod paa et Bord i Stuen, og stoppede Piben, som han derpaa leverede Traberger, efter at have tændt den, og paa samme Maade stoppede han Sanders Pibe, som han ligeledes tændte og leverede tilbage til Sander; kort efter exploderede Traberger's Pibe og et Dieklif dreefter Sanders, og Sidstnævnte har erklæret sig overbeviist om, at Tiltalte Peder Christensen Traberger havde lagt Krudtet i Piberne. Endvidere har Tiltalte P. C. Traberger's Svigerinde edelig forklaret, at hun var tilstede i Skjænkstuen ved den paagjældende Leilighed, og at Tiltalte Peder Christensen Traberger, da Explosionen skete, sad i omtrent 4 Alens Afstand fra Traberger, men ikke ved samme Bord som denne; det maa derhos antages, at der paa den omhandlede Dag har ligget Krudt i et Chatol eller i et Krudthorn paa en Hylde i Skjænkstuen, i hvilken der paa den Tid, Explosionen skete, foruden Traberger ikke vare Andre tilstede end Tiltaltes Svigerinde, og efter de 2de ovenansførte Forklaringer Tiltalte selv samt Sander. Ligesom det imidlertid med Hensyn til denne Sidste maa bemærkes, at der med Undtagelse af hans eget Udsagn ikke gives nogen bestemt Forklaring om, at han paa den Tid var tilstede i Skjænkstuen, saaledes vil der ei heller paa Grund af hans Stilling til Sagen, idet han tiltales for først at have afgivet en fra den foransførte afgivende Forklaring, kunne tillægges hans Vidnesbyrd nogen videre Betydning, og der findes derfor samt efter det hele Forholds Bestaafenhed ikke tilstrækkelig Anledning til ikkun at frifinde Tiltalte Peder Christensen Traberger for videre Tiltale, saaledes som sket i Underrettsdommen

(Sluttes i næste Nr.).

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 31—32.

Den 11te November.

1859.

Anden ordinaire Sædssion.

Torsdagen den 20de October.

Nr. 271.

Justitsraad Bunghen

contra

Seus Christian Nielsen Sander (see forrige Nr.).

Tiltalte Niels Christian Traberger er endelig sigtet for ved Bestikkelse at have forledet Medtaltale Sander til at afgive falsk Forklaring for Retten, og denne Sigtesse er støttet paa en af Sander afgiven edelig Forklaring, der gaaer ud paa, at Dagen, førend han første Gang skulde møde i Retten i Anledning af den Gaardmand Traberger tilføiede Bestikkelse, kom et ungt Menneske, som han isvrigt ikke kjendte, og som heller ikke senere har kunnet opspørges, ind til ham paa hans Bolig i Borberg og bad ham komme udenfor, og da han efterkom denne Opfordring, traf han Tiltalte Niels Christian Traberger, der bad ham om, naar han kom i Retten, ikke at sige, at Peder Christensen Traberger havde kommet Krudt i Trabergeres Pibe, og han vilde da give ham 10 Specier, hvortil Sander svarede, at han godt kunde sige, at han ikke havde seet, at Peder Christensen Traberger havde kommet Krudt i Trabergeres Pibe, da han i Virkeligheden ikke havde seet dette, og Tiltalte Niels Christian Traberger gav ham da 1½ Specie, og omtrent en Maaned efter ½ Specie, da Sander, der trængte til Penge, havde spurgt ham, om han ikke kunde faae Noget af det, han havde lovet ham, hvorimod Tiltalte Niels Christian Traberger, da Sander atter paa en Markedsdag fort Lid, forinden han afgav den heromhandlede Forklaring, bad om nogle flere af de ham lovede Penge, nægtede at give ham Noget. Tiltalte Niels Christian Traberger har imidlertid benægtet Rigtigheden af denne Forklaring, og navnlig at han paa den ovenansførte Lid havde været paa Sanders Bolig i Borberg eller at have givet ham Penge i det sidste Aar, hvorimod han har udsagt, at Sander engang i Januar Maaned 1858 kom ind til ham og bad om Penge, fordi han havde vidnet saa godt for Tiltaltes Broder, men uden at Tiltalte gav ham

Noget, samt at Sander ogsaa senere paa den anførte Markedsdag er fremkommet med en lignende Anmodning, men at Tiltalte da tog ham ved Armen og viste ham ud af Porten. Da der nu ikke vil kunne tillægges Sanders Forklaring, som derhos heller ikke er bestræffet ved noget andet under Sagen fremkommet Datum, nogen videre Betydning paa Grund af hans hele Forhold til Sagen, findes der ikke at være tilstrækkelig Anledning til at paalægge Tiltalte Niels Christian Traberger, der, som bemærket, ved Underrettsdommen er frifunden for Actors Tiltale, nogen Deeltagelse i Udbredelsen af Actionens Omkostninger.

I et Forhør den 15de Januar 1858 forklarede Tiltalte Jens Christian Nielsen Sander, efter at være formænet til Sandhed, at han samtidigt med Gaardmand Traberger den 9de December 1857 var tilstede hos Værtshusholder Traberger, og at han, da Explosionen skete i Trabergers Pipe, stod i Begreb med at tænde sin Pipe, som han havde stoppet af sin egen Tobakspung og ei erindrede at have lagt fra sig, efter at have stoppet den, samt at Luen ogsaa slog op af hans Pipe, dog uden at gjøre ham Skade, saa at der og maa have været Krudt i den. Denne Tiltalte vilde derhos ikke kunne erindre, at der foruden Traberger og ham havde været andre Personer tilstede end et Fruentimmer, hvorhos han udsagde, at han ikke havde nogen Idee om, hvorledes Krudtet kunde være kommet i hans og Trabergers Piber. Endvidere forklarede han, at Traberger i den ikke lange Tid, denne havde været inde i Stuen, førend Ulykken skete, havde røget af sin Pipe, men at det var Tiltalte ubekjendt, hvorvidt han havde faaet den stoppet og tændt, medens han var derinde. I et den 26de October f. A. afholdt Forhør afgav imidlertid Tiltalte Sander, efter at være formænet til Sandhed og under Eeds Tilbud, den tidligere anførte, fra den nysnævnte aldeles forfjællige Forklaring, som han senere er vedbleven og, som herop, har beediget. Den af ham i Forhøret den 15de Januar afgivne Forklaring maa saaledes ansees som urigtig i flere væsentlige Puncter, navnlig forsaavidt den gik ud paa, at han ikke vidste, at Peder Christensen Traberger havde været tilstede, at denne havde stoppet Trabergers Pipe, at Piben atter blev tændt inde i Stuen, samt at han ingen Idee havde om, hvorledes Krudtet var kommet i Piberne. Tiltalte har nu vel paaftaaet ikke at kunne erindre, hvad han forklarede i Forhøret den 15de Januar, men der kan saameget mindre være nogen Tvivl om, at han da med Forsæt har afgivet en urigtig Forklaring, som han, hvad ovenfor er berørt, har udsagt, at Tiltalte Niels Christian Traberger Dagen forinden deels lovede og deels gav ham Penge, for at han ikke skulde sige, at Peder Christensen Traberger havde kommet Krudt i Trabergers Pipe, og at han senere har anmodet Niels Christian Traberger om de Penge, denne havde lovet ham. Da Tiltalte imidlertid maa ansees af egen Drift at have tilbagelaldt sin urigtige Forklaring, vil hans Forhold blive at henføre under Bestemmelserne i Forordningen af 15de April 1840 § 5 sidste Punctum, og findes Straffen for denne Tiltalte, der er 68 Aar gammel og ifølge Overrets Dom af 30te October 1837 har været straffet arbitrært med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage for at have solgt noget Uld og nogle Klude, uagtet han vidste, at disse Gjenstande ikke tilhørte ham, efter Omstændig-

heberne passende at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, saaledes som ved Underretsbommen antaget“.

Fredagen den 21de October.

Nr. 218.

Advocat Liebe

contra

1) Ane Johanne Madsdatter, 2) Erik Pedersen List, 3) Peder Christensen List og 4) Hedevig Kirstine Jacobsen eller Jacobsdatter (Defensor Bungen),

der tiltales for at være fundue i uhjennlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Gjørding og Malt Herreders Extrarets Dom af 26de Novbr. 1858: „Arrestantinden Ane Johanne Madsdatter, Tiltalte Hedevig Kirstine Jacobsen og Tiltalte Peder Christensen List bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost de 2de Første hver især i to og tredive Dage og den Sidste i eet hundrede og tyve Dage. Arrestanten Erik Pedersen List bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Samtlige 4 Tiltalte bør, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af Actionen lovligen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Færsklev 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Hastrup 4 Rdl. samt Diætpenge til Actor efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Wiborg Landsoverrets Dom af 21de Marts 1859: „For Tiltalte Ane Johanne Madsdatters Vedkommende afvises denne Sag fra Underretten. Tiltalte Erik Pedersen List bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Peder Christensen List bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og Tiltalte Hedevig Kirstine Jacobsen eller Jacobsdatter i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Af Actionens Omkostninger, hvorunder der i Salair tillægges Actor ved Underretten 6 Rdl., Defensor sammesteds 5 Rdl., Actor ved Overretten, Procurator Holm 8 Rdl. og Defensor sammesteds, Procurator Kühnel 5 Rdl., udreder Tiltalte Erik Pedersen List en Trediedeel og de Tiltalte Peder Christensen List og Hedevig Kirstine Jacobsen, Een for Begge og Begge for Een, en Trediedeel, medens en Trediedeel udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Peder Christensen List findes ikke overbevist at have været i nogen saadan Besiddelse af de i hans Kones Kiste forefundne Ane Cathrine

Simonsen tilhørende Klædningsstykker, ei heller idet han som Inquisit afgav urigtig Forklaring for Retten at have lagt saadant Dølgemaal paa fornævnte Koster, at han under nærværende Sag kan belægges med Straf. Han vil ifølge heraf være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale. Forvrigt vil den indankede Dom i Genhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Peder Christensen List bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Forvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Advocat Liebe og Justitsraad Bunzen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i den indankede Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte Erik Pedersen List, Ane Johanne Madsdatter, Peder Christensen List, og dennes Hustru Hedevig Kirstine Jacobsen eller Jacobsdatter ere under denne Sag satte under Tiltale for at være fundne i uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster.

1) Esterat Huusmand Andreas Jensen's Hustru den 19de August s. A. om Morgenen havde savnet noget Linned m. m., som hun den foregaaende Dag havde lagt i Blod i en Vallie udenfor hendes og Mand's Huus i Nørhølling og om Aftenen havde taget ud af Vallien og lagt paa Jorden med Vallien omvendt sat derover, og hun havde fattet Mistanke om, at det Savnede var sjaalet af Tiltalte Erik Pedersen List, der den 18de havde været i Nørhølling, begav hun sig strax til Babel, hvor Tiltalte havde Ophold hos sin Svoger, Anders Jensen Sørensen, og hun fandt da her alt det savnede Tøi, ialt af Værdi 4 Rdl. 3 Mk., liggende udbredt paa Marken udenfor Huset, der ligger isoleret og i circa 1 Miils Afstand fra Nørhølling. Tiltalte vedgil da ogsaa strax at have bragt Tøiet hjem med sig den foregaaende Aften, men han har derimod stadigen nægtet at have sjaalet det, idet han saavel for den da tilkaldte Sognefoged som senere under Forhørerne vedholdende har forklaret, at han paa Hjemveien fra Nørhølling havde fundet Linnedet henkastet ved Landeveisgrøften paa et nærmere betegnet Sted, hvorhos han har tilføiet, at han om Natten havde Tøiet liggende i Huset, men strax om Morgenen havde udbredt det til Tørring udenfor Huset i den Hensigt, naar det blev tørt, at bringe det til Herredscontoiret til Fremlysning. Da det nu ikke iøvrigt er beviist, at Tiltalte har sjaalet Tøiet, og der mangler Beviis for Huusmand Andreas Jensen's og Hustrues Eiendomsret til det, og Tiltalte derhos ikke har lagt Dølgemaal paa sin Besiddelse deraf, vil der ikke under denne Deel af Sagen kunne være Spørgsmaal om at paalægge ham noget Ansvar.

Der har endvidere under Sagen været reist Mistanke mod bemeldte Tiltalte for Udførelsen af eller Deelagtighed i et Tyveri, som i Tiden fra den 16de til den 18de August maa antages at være begaaet hos senere afbøde Ane Cathrine Simonfen, der paa den Tid ligesom Tiltalte havde Bolig hos dennes Svoger A. J. Sørensen, og som, da hun den 18de August efter to Dages Fraværelse kom hjem, fandt Vinbuet til sit Værelse udtaget og sat udenfor Huset og forskellige Klædningsstykker stjaalne ud af hendes aflaaede Commode. Der er imidlertid intet videre fremkommet for Tiltaltes Deelagtighed i dette Tyveri, som han har nægtet at have udøvet eller vide nogensomhelst Bested om, og han er navnlig ikke funden i Besiddelse af nogen af de stjaalne Koster, af hvilke derimod en Kjøle er antruffen hos hans Svogers Moder, Tiltalte Ane Johanne Madsbatter, og et Skjort og to Siletørklæder hos Tiltaltes Fader og Stedmoder, de to andre Medtiltalte, men at Tiltalte Erik P. List navnlig skulde have bragt disse to Tiltalte de sidstnævnte Koster er af dem benægtet og isvrigt ikke bestyrket af nogen anden Omstændighed, end at han den 18de August var i Besøg hos dem i Nørhølling og altsaa da kunde have bragt dem Kosterne. Der bliver saaledes heller ikke i denne Henseende Spørgsmaal om at dømme Tiltalte Erik P. List, men han, der er født 1838 og ikke tidligere har været under Tiltale, findes at maatte frifindes for Actors Tiltale, idet han dog efter de foreliggende Omstændigheder skjønnes at burde deeltage i Udredelsen af Sagens Omkostninger.

2) Tiltalte Ane Johanne Madsbatter, der tilligemed sin Mand Søren Madsen boer i Meilby i det Slesvigste, hvor deres Søn, fornævnte A. J. Sørensen, havde været hos dem fra den 16de til den 18de August sidstl., er, som berørt, ved en Mansgning funden i Besiddelse af et Fruentimmerkjole, som Ane Cathrine Simonfen ikke blot har gjenkjendt som en af de hende fra stjaalne Gjenstande, men tillige har beviist sin Eiendomsret til, ligesom hun ogsaa har aflagt Tilhjemlingsæed, og Tiltalte Madsbatter har som Hjemmel alene paaveraabt sig, at hun midt i August Maaned s. A. har kjøbt Kjølen paa Gaden i Ribe af et hende aldeles ubekjendt Fruentimmer, om hvis Navn og Opholdssted hun intet erfarede. Da imidlertid Sigtelsen mod denne Tiltalte for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster maa antages nærmest at gaae ud paa, at hun skulde have gjort sig skyldig i Hæleri ved i sit Hjem at have modtaget den stjaalne Kjøle, og hendes formentlige Lovovertrædelse som Følge heraf, og da hun har Bopæl paa slesvigsk Retsterritorium, og navnlig i criminel Henseende har sit personlige Værneting ved Frøs-Calslund Herredsting, ikke kan betragtes som udøvet i Kongeriget, men derimod i Hertugdømmet Slesvig, findes Kongerigets Domstole at mangle Competence til at paakjende Sagen for hendes Bekommenhed; thi Forordningen af 29de November 1837 § 5, der hjemler at drage den, der sigtes for Deelagtighed i en af en Anden begaaet Misgjerning, fra det Værneting, hvorunder hans Handling i og for sig vilde henhøre, kan ikke have Gyldighed for Beboere af det slesvigste Retsterritorium, som paa dette sidste gjøre sig medskyldige i en i Kongeriget udøvet Forbrydelse, eller hjemle Kongerigets Domstole Jurisdiction i saadanne Tilfælde, og Forordningen af 3die Juni 1746, der i Samstemning

med en for Slesvig udfærdiget Forordning af 20de Mai s. A., idet den paa-lyder at bønne den, der til samme Tid sigtes baade for Forbrydelser begaaede i Kongeriget og i Slesvig, under een Sag, saaledes i dette Tilfælde hjemler en i Slesvig begaaet Forbrydelses Paatjendelse ved en Domstol i Kongeriget, kan som en reen positiv Bestemmelse ikke anvendes paa eller analogisk ubvides til et Tilfælde som nærværende, hvor den Tiltalte ikke tillige sigtes for en i Kongeriget begaaet Misgjerning. Det findes derfor, at Sagen for Tiltalte Madsbatters Vedkommende maa afvises fra Underretten.

3 og 4) Da der opstod Formodning om, at Tiltalte Eric P. List, der, som meldt, den 18de August sidst. havde besøgt sin Fader og Stedmoder, de Tiltalte Peder Christensen List og Hedevig Kirstine Jacobsen, kunde have bragt de Ane Cathrine Simonsen frastjaalne Gjenstande til disse to Tiltalte, blev der den 25de s. M. anstillet en Huusundersøgelse paa deres Bopæl, og der fandtes da i en dem tilhørende aflaaet Kiste et Skjort og to smaa Silketørklæder, som Ane C. Simonsen strax vedkjendte sig som sin Eiendom, men som Tiltalte Hedevig K. Jacobsen derimod paastod at være hende selv tilhørende, og under Forhørerne ere hun og hendes Mand vedblevne denne Paastand, idet de have anbragt, at Konen har eiet og jevnlig brugt dem i al den Tid, 8 à 9 Aar, hvori de have været gifte. Dette deres Anbringende, til Støtte for hvilket intet Datum er fremkommet, maa imidlertid anses urigtigt, da Ane C. Simonsen maa antages at have godtgjort sin Eiendomsret til Skjortet, der er vurderet til 5 Mk., og til det ene Tørklæde, vurderet til 1 Mk., ligesom der er Formodning for, at ogsaa det andet Tørklæde, af Værdi 1 Mk., tilhører hende; og da nu Ane C. Simonsen har aflagt Tilhjemlingsæd med Hensyn til disse Gjenstande, findes Tiltalte Hedevig K. Jacobsen, som Besidder af Skjortet og Tørklædet, at maatte dømmes efter Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6, dog kun som Hæler, ligesom og hendes Mand efter de foreliggende Omstændigheder stjønnes at maatte betragtes som Medbesidder eller i alt Fald at have ved sit Forhold under Sagen gjort sig medskyldig i det af hende begaaede Hæleri og saaledes selv at maatte dømmes som Hæler. Tiltalte P. C. List, der er født 1788, har i 1831 i Hertugdømmet Slesvig været idømt 3 Aars Tugthuussstraf for Gaaretyveri, hvorefter han i Kongeriget 3 Gange, nemlig i 1846, 1847 og 1858 har været tiltalt for Tyveri, men hver Gang er bleven frifunden for Actors videre Tiltale; han vil derfor nu være at dømme som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, cfr. § 25, og hans Straf herefter, sammenholdt med Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, findes ved Underrettsdommen passende bestemt til 120 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængesofst. Derimod vil Tiltalte Hedevig K. Jacobsen, der er født 1825 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at dømmes for 1ste Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og hendes Straf findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage.

Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor ved Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl. og til Actor og Defensor ved Overretten

respect. 8 Rdl. og 5 Rdl., blive at udrede saaledes, at Tiltalte Erik P. Ligt tilsvarende $\frac{1}{3}$ og de Tiltalte P. Chr. Ligt og hans Hustru solidarisk $\frac{1}{3}$, medens $\frac{1}{3}$ udredes af det Offentlige.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at det ikke kan billiges, at Dommeren under 19de August f. A. har labet en Huusundersøgelse foretage paa en under Sagen ikke tiltalt Mandes Bopæl uden forud derfor at have affagt nogen Retskjendelse, saaledes som Grundlovens § 86 foreskriver, ligesom den Paagjældendes Samtykke til Randsagningen end ikke sees at være forud erhvervet, men til i den Anledning at paalægge Dommeren Ansvar findes der dog ikke tilstrækkelig Anledning".

Nr. 320.

Advocat Brock

contra

Frederik Julius Carlsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Septbr. 1859: „Arrestanten Frederik Julius Carlsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bang og d'Auchamp, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Frederik Julius Carlsen under nærværende Sag ved egen med de øvrige oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet han den 11te Juni dette Aar har frastjaalet sin Fader, Arbeidsmand Carl Olgaard, en til 1 Mk. vurderet Vest, saa vil han, der er født den 25de Januar 1835 og senest dømt ved Krigsrets Dom af 30te December 1858 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, jfr. § 79 og Parolbefaling af 17de October 1836 § 5 til at straffes med 50 Rottingslag og strengt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter formeldte Forordnings § 15, og findes Straffen at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar,

hvorhos han vil have at tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, 5 Rdl. til hver“.

Mandagen den 24de October.

Nr. 74. **Tilsted Amtsraad** (Advocat Liebe)
contra

Arvingerne efter Proprietair **Cyber** til Drunggaard (Advocat Brock), angaaende Vedligeholdelsen m. v. af tvende Broer over Moerup Mølleaa.

Tilsted Bytings Dom af 2den Juni 1857: „Citanten, Proprietair Cyber, eller nu hans Arvinger, bør som Eiere af Drunggaard være frie for fremtidig at vedligeholde tvende paa Drunggaards Mark, over Moerup Mølleaa, paa den offentlige Bivei mellem Drum og Vestervig værende Broer, mod at renoncere paa den dem herfor af Amtsepartitionsfondet tillagte aarlige Betaling af 15 Rdl., og mod at Broerne forinden afleveres til Amtets fremtidige Vedligeholdelse i forsvarlig Stand efter lovligt Syn. Processens Omkostninger betale Citanterne til den Indstævnte, Amtmand, Kammerherre, Baron Rosenkrantz med 20 Rdl. Det Komte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forbindelse under Adfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 14de Decbr. 1857: „Citanterne, Indestatarvingerne efter afdøde Proprietair Cyber, bør som Eiere af Drunggaard være frie for fremtidig at vedligeholde de to under Sagen omhandlede Broer paa Drunggaards Mark over Moerup Mølleaa paa Beien mellem Drum og Vestervig, mod at renoncere paa den ifølge Rescript af 3die October 1827 udredede aarlige Godtgjorelse paa 15 Rdl. af Amtsepartitionsfonden. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at der ikke er brugt stemplet Papir til og under den under Sagen fremlagte Oversyns- og Afhjemlingsforretning“.

Høiesterets Dom.

Ifølge Indholdet af det Høiesteret forelagte Rescript af 10de September 1790 i Forbindelse med Rescriptet af 3die October 1827, hvorved den Drunggaards Eier ved hiint Rescript tillagte Godtgjorelse af det Offentlige for Vedligeholdelsen af tvende Broer over Moerup Mølleaa blev forhøiet, stjømmes det ikke at kunne antages, at bemeldte Gaards Eier, har overtaget videre Forpligtelse, end at holde de tvende nævnte Broer i brugbar Stand, saalænge han vedblev at oppebære den

ham tilstaaede Godtgjørelse, og ligesom denne Forpligtelse, efter det under Sagen Fremkomne, maa ansees fra Eieren's Side at være opfyldt, saaledes findes samme navnlig en ei at kunne medføre, at Broerne, naar de i sin Tid maatte blive overtagne af det Offentlige, skulde være at afleveres efter lobligt Syn, og de derved befundne Mangler at afhjælpe.

I Genhold hertil, og isvrigt til de i den indankede Dom anførte Grunde maa Høiesteret tiltræde det i samme antagne Resultat, og da Dommen's Bestemmelse angaaende Sagens Omkostninger ligeledes biliges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staade. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Nærværende Sag er i 1ste Instants anlagt mod Indstævnte, Amtmand over Thisted Amt, Kammerherre Rosenkrantz, i hans Egenkab af Formand for Thisted Amtsraad af senere afdøde Proprietair Cyber til Drumgaard, — i hvis Sted efter hans dødelige Afgang under Sagens Drift Citanterne, hans Intestatarvinger, ere indtraadte i Sagen, — for at erholde Dom for, at Eieren af Drumgaard, mod at renoncere paa en oprindelig, ved Rescript af 10de September 1790 til 10 Rdl., men ved Rescript af 3die October 1827 til 15 Rdl. forsviet aarlig Godtgjørelse af Thisted Amtsrepartitionensfond, er fri for fremtiden at vedligeholde to paa Drumgaards Mark over Moerup Mølleaa anbragte Træbroer paa en Vej mellem Drum og Vestervig, der tidligere har været Drumgaards private Vej, en saakaldet Hovvej, men efter Emanationen af Forordningen af 29de September 1841 er gaact over til at blive en offentlig Vei. Amtsraadet har nemlig vel været villigt, uden dog hertil at ansee sig pligtigt, til paa det Offentliges Vegne at overtage bemeldte Broer til fremtidig Vedligeholdelse, men kun under Betingelse af, at de overleveres ved Syn i forsvarlig Stand eller mod Erlæggelsen af 500 Rdl. til deres Istandsættelse, medens Citanterne, der isvrigt have erklæret sig villige til uden Weberlag at overdrage det Offentlige Broerne i den Tilstand, hvori de forefindes, have forment, at Eieren af Drumgaard som Eier af Broerne maa kunne abandonnere disse uden Hensyn til deres Tilstand og i ethvert Fald kun kan være pligtig at aflevere dem til det Offentlige i en brugbar Tilstand og uden saadanne Mangler, som kræve sieklig Afhjælpning. Ved Underrettsdommen ere Citanterne i Genhold til en derom af Indstævnte neblagt subsidiair Paastand ikkun kjendte frie for Broernes fremtidige Vedligeholdelse mod, foruden at renoncere

paa den aarlige Betaling af 15 Rdl., at aflevere Broerne i forsvarlig Stand efter lovligt Syn, og Titanterne have derfor nu indanket Sagen for Overretten.

Titanterne have først formeent, at Overretten *ex officio* maa annullere Underretsdommen, forsaavidt denne har taget Indstævntes ovenberørte subsidiaire Paastand om, at Titanternes Fritagelse for Broernes Bedligeholdelse betingedes af biskes Aflevering ved Syn i forsvarlig Stand, under Paaafjendelse, uagtet der ikke skal have været prøvet Forlig mellem Parterne med Hensyn til denne Paa-stand; men til en saadan partiel Annullation findes der ingen Anledning, eftersom Indstævnte ikke har erholdt en fra hans Side egzibel Dom for Titanternes Forpligtelse til at aflevere Broerne paa den nævnte Maade, men ifkun har faaet en Indskrænkning i sin principaliter nedlagte Paastand om ubetinget Frifindelse for Titanternes Tiltale tagen til Følge, til hvilken Indskrænkning af Paastanden der havdes fuld Hjemmel i Proceduren og navnlig i Titanternes egen Forligs-klage, efter hvis Indhold Indstævntes Forbring under den subsidiaire Paa-stand ogsaa kan antages at have været Gjenstand for Forligsmæglingen. Sagen vil altsaa i dens Heelhed, saaledes som den foreligger Overretten, hvor Indstævnte alene procederer til Underretsdommens Stadsfæstelse, være at paaafjende i Rea-liteten.

Det er *in confesso*, at Eieren af Drumgaard har opført og indtil 1790 var Eier af de to paagjældende, dengang allerede gamle, Træbroer, der udgjorde Dele af den over Gaardens Forder løbende private Wei, og at nu Drumgaards Eier ved i 1790 at gaae ind paa at modtage et aarligt Tilskud af det Offentlige mod at indrømme Ret for Alle og Enhver til at befare Broerne skulde have opgivet sin private Eiendomsret over disse eller paataget sig en stedsevarende Forpligtelse mod det Offentlige til at vedligeholde Broerne eller til, i alt Fald naar Forholdet til det Offentlige blev hævet, at aflevere dem til dette i en for Broer paa en offentlig Wei forsvarlig og velvedligeholdt Tilstand, findes hverken efter Forholdets Natur eller de tilstedeværende Oplysninger at kunne statueres. Beviset herfor maatte det paaligge Indstævnte at føre, men Rescriptet af 10de September 1790 er slet ikke fremlagt under Sagen, og Rescriptet af 3die Oc-tober 1827 gaaer kun ud paa, efter Ansøgning at tillade, at den ifølge Rescript af 10de September 1790 Besidderen af Drumgaard tilkommende Godtgjørelse af 10 Rdl. for Bedligeholdelsen af to over Moerup Mølleaa anbragte Broer maa forhoies med et Tillæg af 5 Rdl. aarlig, uden at Rescriptet iøvrigt nærmere betegner eller antyder Retshforholdets Bestaafenhed eller Bedligeholdelsespligtens Omfang og Varighed. I Mangel af alt Beviis for andet maa det derfor for-udsættes, at Eieren af Drumgaard efter som før 1790 vedblev at være Eier af de to omhandlede Broer, og at det Forhold, der fra 1790 indtraadte mellem ham og det Offentlige, bestod deri, at Eieren af Drumgaard som Eier af Broerne paa hans private Wei tillod offentlig Afbenyttelse af Veien og Broerne, imod at han til Weberlag for den deraf flydende forgeede Slitage paa Broerne, saa-længe saadan Afbenyttelse vedblev, erholdt en aarlig Godtgjørelse som Bidrag til at holde Broerne i brugbar Stand, saaledes at Bedligeholdelsen iøvrigt frem-deles som hidtil kom til at paahvile ham; og der mangler Berettigelse til at

antage andet, end at ligesom det Offentlige fra sin Side maatte kunne hæve dette Forhold ved navnlig at undbrage Eieren den aarlige Godtgjørelse, naar han ikke opfyldte sine Forpligtelser mod det Offentlige, eller dette ikke længer havde Brug for Broerne, saaledes maatte ogsaa Eieren af Drumgaard kunne frigjøre sig for den Forpligtelse til at holde sine Broer i brugbar Stand, der selvfølgelig maatte paahvile ham ligeoverfor det Offentlige, saalænge han dertil modtog Bidrag af dette mod at tillade Broernes offentlige Afbenyttelse, ved at frastige sig og ikke længer af det Offentlige at modtage saadan Godtgjørelse for Vedligeholdelsen, uden at der da meer end før 1790 kunde paahvile ham, den private Eier af Broerne, nogen Forpligtelse til overhovedet at aflevere disse til det Offentlige eller til i noget Tilfælde at aflevere dem i anden Stand, end at de endnu vare brugelige og uden Mangler, der forbrede sj lelkelig Afhjælpning. At nu Broerne, hvilke Titanterne, som meldt, fremdeles ere villige til at afstaae til det Offentlige i deres nuværende Tilstand, vare i en saadan for Tiden brugelig Stand, da Proprietair Cyher i 1854 begjærte det hidtil bestaaende Forhold til det Offentlige hævet, — og senere er denne aarlige Godtgjørelse ikke oppebaaret, — maa anses at fremgaae af Proceduren og Sagens Oplysninger, og der kan derhos ikke gives Indstævnte Medhold i, at Titanterne skulde have erkjendt, at der paahvilede dem en videre gaaende Forpligtelse med Hensyn til Broernes Aflevering end som anført og af dem tilbudt, enten under Proceduren i deres første Indlæg til Underretten eller forinden Sagens Anlæg bered, at de i 1854 paa dertil fra Amtsraadets Side givne Anledning have foranstaltet et Syn optaget over Broerne og ikke modsat sig et Oversyns Afholdelse i 1855, ligesom  iheller en saadan Forpligtelse kan anses paadragen ved, at Eieren af Drumgaard har ladet flere Aar efter den paagj bende Veis Optagelse blandt de offentlige Veiene hengaae, inden han i Genhold til Forordningen af 29de September 1841 § 28 forbrede Broernes Vedligeholdelse overtaget af det Offentlige.

Efter det Anførte maa det antages, at Amtsraadet har været ukerrettiget til at knytte Overtagelsen af de omhandlede Broer til fremtidig Vedligeholdelse af det Offentlige til den Betingelse, at de overleveres ved lovligt Syn i forsvaerlig Stand, og Titanterne, hvem i hvert Fald ingen yderligere Forpligtelse kan paahvile, naar de efter deres Tilbud afstaae Broerne til det Offentlige, ville derfor efter deres Paastand være at kende frie for Broernes fremtidige Vedligeholdelse mod at renoncere paa den derfor tilfagte aarlige Godtgjørelse af 15 Rdl.

Processens Omkostninger for begge Netter ville efter Sagens Omstændigheder være at hæve. Statskassens Net bliver at forbeholde med Hensyn til den under Sagen fremlagte Oversyns- og Afhj mlingsforretning, til og under hvilken der ikke er brugt stemplet Papir. Iøvrigt har det til Sagen hørende stemplede Papir været brugt.

Fredagen den 28de October.

Nr. 39. Den constituerede **Kammeradvocat** (Conferentsraad Bledingberg)
contra

Justitsraad **H. H. Janzen**, Chef for Generalstabens Secretariat,
(Justitsraad Bungen),

betræffende Krav paa et aarligt Sagetillæg fra 1ste April 1852 af
400 Rdl. m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juli 1858:
„Foraauidt Søgsmålet er rettet mod Hans Majestæt Kongens Civil-
liste afvises Sagen. Citanten, Justitsraad H. H. Janzen, Chef for
Generalstabens Secretariat, bør være berettiget til af Statskassen inden
15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse at erholde udbetalt
600 Rdl., med Renter deraf 5 pCt. aarligt, fra den 8de September
1856 indtil Betaling skeer, men forøvrigt bør Indstævnte, Finantmini-
steren, for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens
Omkostninger ophæves“.

Høiesterets Dom.

Foraauidt det er gjort gjældende, at nærværende Sag ved den
indankede Dom uretteligen er afviiist for Civillistens Vedkommende, maa
det vel indrømmes, at forinden Statsforfatningens Forandring ved
Grundloven af 5te Juni 1849 kunde der med Hans Majestæt Kongens
Tilladelse indbringes Sager for Domstolene, som angik de forskjellige
Kongelige Kasser, — dog kun saaledes, at Retternes Afgjørelse alene
kunde gaae ud paa, hvorvidt den omhandlede Forpligtelse maatte anta-
ges at paahvile den Kongelige Kasse, men ei tillægges Executionskraft,
idet Dommens Opfyldelse maatte forblive overladt Hans Majestæts
nærmere Foranstaltning; — men herved tor ikke oversees, at en sliq af
Kongen som uindskrænket Souverain meddeelt Tilladelse til Sags An-
læg tillige hjemlede den vedkommende Domstol en særegen, ikke i den
almindelige Lovgivning grundet, Jurisdictionens Myndighed. Naar nu
Hans Majestæt Kongen har givet Civillistens Directeur Tilladelse til paa
dennes Vegne at modtage Søgmaal i nærværende Sag, kan en saadan
Tilladelse med Hensyn til den nyssmeldte Virkning ei sættes ved Siden
af en lignende tidligere Resolution af den souveraine Konge, i alt Fald
ikke i den Form, hvorunder den her givne Tilladelse foreligger, hvorhos
bemærkes, at denne ei henhiser til den før Grundlovens Emanation om
Particulairkassen i den Kongelige Kundgjørelse af 30te Mai 1849 givne
Bestemmelse. I Henhold hertil maa Høiesteret billige den ommeldte
Afviiisning.

Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet om Contracitantens Berettigelse til af Statskassen at erholde udbetalt det omtvistede ham ved Resolution af 6te April 1840 af den Kongelige Particulairkassé bevilgede Beløb af 400 Rdl. aarlig, maa det i Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde bifaldes, deels at Beløbet anses oprindelig tillagt Contracitanten som en Embedsindtægt, og ikke som en blot Understøttelse, deels og at samme derfor maa paahvile Statskassen, forsaavidt det findes endnu at maatte tilkomme ham, deels at den Tillægget givne interimistiske Charakter refererer sig til de i Resolutionen selv angivne Betingelser for dets Inddragelse. Forsaavidt det derimod i saa Henseende i Dommen er antaget, at de Contracitanten ved Kongelig Resolution af 22de Juni 1842 som Godtgjorelse for Overtagelsen af Regnskabsførerposten ved Generalstaben tillagte 200 Rdl., i Henshold til den derom givne Bestemmelse i Resolutionen af 1840, bør fradrages for nævnte 400 Rdl., kan Høiesteret ikke billige dette, naar hensees til, at Generalstabens Chef i sin forudgaaende Forestilling til Hans Majestæt Kongen udtrykkelig har motiveret, at denne Inddragelse maatte bortfalde, at han dertil har støttet sin Indstilling om Bevilgelsen af hiin Godtgjorelse, og at Kongen „i Anledning af denne Indstilling“ har tilstaaet Contracitanten samme og i en lang Række af Aar har ladet ham fuldt udbetale de ved Resolutionen af 6te April 1840 tilstaaede 400 Rdl. i Forbindelse med den omhandlede Godtgjorelse for Regnskabsføringen. Ligesaa lidet kan den i 1840 fungerende Bureauchefs Udgang og den senere Omdannelse af de under Bureauet hørende Embedsposter, saaledes som i den indankede Dom retteligen antaget, tillægges nogen Indflydelse paa Contracitantens Ret til ovennævnte Tillæg af 400 Rdl.

Da Høiesteret endeligen tiltræder den indankede Dom, forsaavidt den er kommen til det Resultat, at den almindelige ved Kongelig Resolution af 28de December 1847 indrømmede Gageforbedring, uagtet den ogsaa kom Contracitanten tilgode, ei kan vedkomme hiint personlige Tillæg af 400 Rdl. aarlig, vil fra dette Beløb alene, som af ham er indrømmet, være at drage den Indtægtsforøgelse af 220 Rdl., som han ved Finantsloven for 18^{55/56} har erholdt i Anledning af hans Overtagelse af Generalstabens Archiv- og Bibliothekarforretninger.

Som Folge heraf vil Contracitanten under denne Sag for Tidsrummet fra 1ste April 1852 til 30te Juni 1856, med Hensyn til hvilket Tidspunkt han i foregaaende Instants alene har undergivet Sagen Rettens Paakjendelse, være at tilkjende 1,425 Rdl. med Renter 5 pCt. fra Forligsklagens Dato den 8de September 1856, indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger ville være at ophæve for begge Retter, og de for Contracitanten beordrede Sagførere at tillægge Salarium af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Forsaaavidt Sagen ved den indankede Dom er afviist, bor bemeldte Dom ved Magt at stande. Contracitanten, Justitsraad H. H. Zanzen, bor være berettiget til af Statskassen at erholde udbetalt 1,425 Rdl. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 8de September 1856, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Procurator Maag og Justitsraad Bunzen tillægges i Salarium, den Første for Lands- over- samt Hof- og Stadsretten 30 Rdl. og den Sidste for Høiestret 100 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved kongl. Resolution af 6te April 1840 blev der, efterat i Resolutionens 1ste Post den fremtidige Organisation af Generalstabens Bureau var fastsat, og derunder blandt andet bestemt en aarlig Gage for Citanten, Justitsraad H. H. Zanzen, i hans daværende Egenkab som 1ste Fuldmægtig i Bureauet til Beløb 640 Rdl. og et Cantonnementstillæg stort 160 Rdl., og derhos fastsat, at samtlige i denne Post reglementerede Gager skulde udredes af Landmilitairetatens Fond, under 7de Post resolberet saaledes:

„Da den under Punct 1 allerhøiest approberede Plan for Generalstabens Bureau først ved den nærværende Bureauchef's Afgang ganske vil træde i Kraft, ville vi indtil da allernaadigst have bestemt fra 1ste Juli d. A. af at regne.

a) — — —

b) at 1ste Fuldmægtig, Krigsraad Zanzen, foruden den i Punct 1. nævnte Gage og Cantonnementstillæg, tillige forundes et personligt Tillæg af 400 Rdl. aarligt af vor Particulair-Kasse, hvilket personlige Tillæg imidlertid bortfalder, ligesom hans Indtægter foroges af den militaire Fond, hvilket ved indtrædende Vacance bør ske enten derved, at Megnskabsforefæren eller Archivar- eller Bibliothekar-Forretningerne overdrages ham, eller derved at han avancerer til Bureauchef.“

Disse 400 Rdl. ere derefter aarligen udbetalte Citanten, og efterat Particulairkassens Medler ved Resolution af 30te Mai 1849 § 12 var forbeholdt Hans Majestæts ubetvungne Naadighed, er Udbetalingen skeet igjennem den kongelige Civilliste indtil Ugangen af 1ste Qvartal 1852, fra hvilken Tid Udbetalingen er standset. Foranlediget heraf har Citanten under nærværende Sag, efter meddeelt fri Proces, søgt de Indstævnte Directeuren for Civillistens Penge,

Kasse, Expeditions, Deconomi og Regnskabsvæsen under Generalintendanturen, Justitsraad Klemp, paa den kongelige Civillistes Begne og Finansministeren paa Statskassens Begne til at høre enten den kongelige Civilliste eller Statskassen eller begge in solidum tilpligtede at udrede til ham for Tidsrummet fra 1ste April 1852 til 31te Mars 1855 et aarligt Tillæg til hans Gage af 400 Rdl., eller med Hensyn til at Titanten ved at overdrages Generalstabens Reguskabsførelse ved kongelig Resolution af 22de Juni 1842 var af det militaire Fond tillagt det for disse Forretninger normerede aarlige Tillæg af 200 Rdl., dog i alt Falb 200 Rdl. aarligt. Saa har han og paastaet sig tillagt for Tidsrummet fra 1ste April 1855 indtil 30te Juni 1856 225 Rdl., idet han med Hensyn til, at der ved Finansloven for 1855—56 fra 1ste April 1855 er tilstaaet ham 220 Rdl. for Bibliothekarforretningerne, beregner det ham endvidere tilkommende Belsøb til Differencen imellem denne Sum og 400 Rdl. aarligt. Titanten har endelig af Belsøbene paastaet sig tillagt Renter.

De Indstævnte procedere hver for sit Vedkommende til Frihedselse i alt Falb for en Deel af det Fordrede.

For Civillistens Vedkommende maa Sagen imidlertid ex officio afvises, thi naar det i en af Titanten fremlagt Skrivelse fra Justitsraad Klemp anseeres, at Hans Majestæt har tilladt ham paa Civillistens Begne at modtage Titantens Saggivelse, da kan Retten ikke antage herved at være bleven besøiet til at affige en Dom, der, om den end efter sin Ordlyd kun angaaer Justitsraad Klemp paa Civillistens Begne, dog i Virkeligheden maa blive en Dom, der overgaaer Civillistens Eier, Han Majestæt Kongen, som hverken er undergIVEN de borgerlige Love eller de anordnede Domstole, og hvem Statemagten, den lovgivende ikke mindre end den udøvende, har Krav paa at see bevaret i den personlige Stilling, som Statens Forfatning har betegnet.

Sagen bliver altsaa i Realiteten alene at paakjende for Statskassens Vedkommende.

Foraaabidt nu Kammeradvocaten, der har taget til Gjenmæle for Finansministeriet, formener, at Statskassen maa betragtes som uvedkommende Sagsvolder, fordi det er af Particulairkassen, at Resolutionen af 1840 tillægger Titanten det omhandlede Tillæg, saa at det formeentlig ikke kan tilkomme Statskassen at svare til Belsøbet, al den Stund Particulairkassen nu er inddragen under Civillistens Bestyrelse, da findes han ikke heri at kunne gives Medhold. Tillæget er nemlig forundt Titanten i hans Egenstaa af Embedsmand i Militairstatens, altsaa i Statens Tjeneste, og det maa betragtes som en ham tilstaaet Forøgelse af Weberlaget for hans Embedsgjerning; men, idet Staten har modtaget og modtager denne, maa ogsaa Statskassen blive Titantens nærmeste og egentlige Debitor, og den Omstændighed, at den absolute Konge, idet han forundte Titanten det omhandlede personlige Tillæg, tillige bestemte, at de stulbe udbetales af den af Allerhøihsammes Kasser, der benævnedes Particulairkassen, findes ikke at kunne bevirke, at det har maattet blive Titanten vedkommende, af hvad Indhold den Dpgjørelse er bleven, som Grundloven gjorde uødsendig inellem Statens Kasse og den constitutionelle Konges private Formue.

Citantens Berettigelse til Besøbet, hvilken Kammeradvocaten ligeledes beskriver, vil altsaa blive at undersøge.

Forfaabidt Kammeradvocaten nu formener, at Tillæget maatte ophøre, naar Citanten ikke længere var 1ste Fuldmægtig i Bureauet, er denne Formening uden Hjemmel i Resolutionen af 1840; og Kammeradvocateus Formening om, at det i alt Fald maatte falde bort med den daværende Bureauchef's Afgang, hvilken indtraadte i Mæret 1842, findes ei heller at have tilstrækkelig Hjemmel i bemeldte Resolution, hvis 7de Post, ved Udtrykkene „ville Vi“ indtil da „allernaadigst have bestemt“, vel henviser til, at Kongen, naar dette Tidspunct indtræder, kan ville træffe en anden Bestemmelse, end den derefter anførte, men ikke eo ipso sætter denne Bestemmelse ud af Virksomhed, naar dette Tidspunct indtræder.

Derimod stjønes ikke rettere, end at Kammeradvocaten maa gives Medhold i, at de 200 Rdl., som ved Resolutionen af 1842 ere tilstaaede Citanten for at besørge Stabens Regnskabsføring, maa, i Genhold til Post 7 Litr. b. i Resolution af 1840, blive at afbrage i de af Citanten i Genhold til samme Bestemmelser prætenderede 400 Rdl.

Efterat denne Indtægtsforsøgelse er tilskydt Citanten af det militaire Fond, er det nemlig klart, at Resolutionen af 1840 ikke mere kan afgive Hjemmel for Citanten til at kræve det fulde, ham af Particulairkassen tillagte Beløb; thi den bestemmer udtrykkelig, at det personlige Tillæg bortfalder ligesom (altsaa i Forhold til som) Citantens Indtægter forges af det militaire Fond. Citanten maa altsaa, for at kjendes berettiget til fremdeles at fordrø 400 Rdl., paavise anden Hjemmel og navnlig en kongelig Villiestikfjendegivelse, som gaar ud herpaa. Han har og i saa Henseende henviist til Generalstabens, Resolutionen af 1842 forudgaaende Forestilling af 17de Juni 1842, hvori det udførligt og indtrængende motiveres, at Citanten, uagtet Regnskabsføringen med de for samme reglementerede 200 Rdl. foreslaaes overdragen til ham, dog formenes at burde beholde de ham af Particulairkassen tilstaaede 400 Rdl. ubestaaene, og hvori Generalstaben paa denne Motivering bygger sin Indstilling om bemeldte Overdragelse med de til samme lagte 200 Rdl., hvilken Indstilling er gaaet over i den kongelige Resolution. Citanten formener, at det maa antages, at Kongen saaledes har bifaldt Forestillingen i dens Heelhed, navnlig ogsaa den i Motivering omhandlede Bibeholdelse af de 400 Rdl. Han mener, at det maa blive evident, at det har været Kongens Mening ogsaa fremtidig at foruinde ham de fulde 400 Rdl., naar henses til, at der ikke samtidig med Resolutionen er afgaaet nogen Ordre til Particulairkassen om fremtidig kun at udbetale ham 200 Rdl., medens derimod samtidig er afgivet en kongelig Ordre til bemeldte Kasse om, overensstemmende med Forestillingens Motivering, men hvorom heller Intet indeholdes enten i Generalstabens Indstillinger eller i den kongelige Resolution, at indbrage et personligt Tillæg paa 280 Rdl. aarligt, som ved Post 7 Litr. c. i Resolutionen af 1840 midlertidigen, indtil hans Indtægter forsegdes af det militaire Fond, var af Particulairkassen tillagt den anden Fuldmægtig, der ved Resolutionen af 1842 var bleven udnævnt til Bureauchef

og derved havde faaet sine Indtægter forøgede af den militaire Fond. Det er imidlertid klart, at selve Resolutionen af 1842 ikke kan betragtes som en kongelig Villiestillskjendegivelse om Andet, end om det, hvorpaa den selv gaaer ud, og at den saa meget mindre kan betragtes som en kongelig Villiesubtaalelse af samme Indhold som Motiveringens i Generalskabens Forestilling, som den ikke er emaneret i Form af en Approbation af Generalskabens Forestilling eller sammes Indstillinger, men som et selvstændigt Document, der alene betegner sig som foranlediget ved Forestillingen. Mangelen af Ordre til Particulairkassen om at standse med Udbetalingen maatte vel foranledige, at Kassereren vedblev at betale Citanten fuldt ud, men den kan ikke bevirke, at denne Mangel ikke paa et senere Stadium skulde af den competente Disponent kunne redresseres ved Udfærdigelsen af en Ordre til Følge i Fremtiden. Det kan, ifølge hvad der saaledes foreligger, være meget sandsynligt, at Kongen, da han afgav Resolutionen af 1842, har fundet sig bevæget til ikke nu at standse Udbetalingen, men lade den factist fortsættes i Citantens Favør; men der foreligger ikke tilstrækkelig Hjemmel til at statuere, at den Betydning er bleven tilintetgjort og ophævet, som Forøggelsen i 1842 af Citantens Indtægter ellers maatte have paa den retlige Stilling, hvori Resolutionen af 1840 har sat ham med Hensyn til det ham ved samme forundte personlige Tillæg.

Under disse Omstændigheder skjønnes det ikke bedre, end at den i 1852 stedsfundne Bøgring fra Particulairkassens Side maa betragtes som en retsgyldig Standsning af den siden 1842 stedsfundne factiske Udbetaling, forsaavidt betræffer 200 Rdl., og at der altsaa ikke kan indtræde noget Ansvar for Statskassen forsaavidt.

Naar den kongelige Resolution af 28de December 1847, hvorved der tilstodes Embedsmændene i Bureauet for Armeens Commandosjager og i Generalskabens Bureau et aarligt Gagetillæg fra 1ste Januar 1848 at regne, der for Citantens Vedkommende androg 200 Rdl., af Kammeradvocaten er funden anvendelig heri Sagen, da skjønnes denne Gageforbedring efter Foranstaltningens almindelige Charakter ikke at kunne falde ind under Bestemmelserne i Resolutionen af 1840.

Under 1ste December 1848 oprettedes ved Ophævelsen af Generalskabens Bureau et Secretariat under Generalskaben, og Citanten udnævntes til Chef for Secretariatet og til Regnskabsfører; men da hans pecuniaire Vilkaar ikke forandrede, faaer dette heller ingen Indflydelse; derimod er der, som foranført, ved Finansloven for 1855—56 tillagt Citanten 220 Rdl. for Archivar- og Bibliothekar-Forretningerne, hvilke Beløb, som af ham erkjendt, maa komme til Afgang i det ham af Particulairkassen tillagte Beløb.

Som Følge af det Foranstørte maa Citanten anerkjendes berettiget til 200 Rdl. aarligt for Tiden fra 1ste April 1852 til 31te Mars 1855, hvorimod der Intet kan tillægges ham for Tiden fra 1ste April 1855. Statskassen bør altsaa tilsvare ham ialt 600 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 8de September 1856, indtil Betaling steer.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges Citantens befalede Sagsfører, hvis Sagsførelse attesteres at have været lovlig, noget Salair.

Imod Lovgivningen om det stemplede Papir findes ingen Overtrædelse under Sagen at være begaaet“.

Nr. 317.

Justitsraad Bungen

contra

Ane Marie Morthensen eller **Johanne Marie Nielsen**
(Defensor Liebe),

der tiltales for at have forfalsket, maculeret og udrevet et Blad af sin Skudsmaalsbog.

Mols og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 4de Mai 1859: „Tiltalte Johanne Marie Nielsen eller som hun ogsaa kaldes Ane Marie Morthensen eller Morthensdatter bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, saa og udrede de af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Seidelin 3 Rdl. og til Defensor, Procurator Kolding 2 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 22de August 1859: „Tiltalte Ane Marie Morthensen ogsaa kaldet Johanne Marie Nielsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa betaler hun og Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 4 Rdl., til Defensor sammesteds 3 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Møller, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indkøbte Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Ane Marie Northensen ogsaa kaldet Johanne Marie Nielsen, Skomager Daniellsens fraseparerede Hustru, der er født den 30te November 1836 og ifølge Grenaae Kjøbstads Extrarets Dom af 14de Juni i. A. har været straffet med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage for første Gang begaaet Tyveri, sigtes under nærværende Sag for at have forfalsket, maculeret og udrevet et Blad af sin Studsmaalsbog.

Tiltalte har i denne Henseende vedgaaet, hvad der ogsaa bestrækes ved Sagens øvrige Oplysninger, at hun, som det maa antages i Februar Maaned b. A., da hun havde taget Tjeneste i Borum Sogn, gav sin Studsmaalsbog Paategning om, at hun havde meldt Afgang fra Homaa til Rosmus Sogn, hvilken Paategning hun understrev med den vedkommende Sognepræst Møllers Navn. Hun sendte derefter Bogen med den falske Paategning til Præsten i Rosmus Sogn, der imidlertid saae, at Paategningen var aabenbar falsk, og sendte Bogen tilbage, hvorpaa Tiltalte udrev af sin Studsmaalsbog det Blad, hvor Paategningen fandtes, og erhvervede en Afgangspaategning af Pastor Møller. Det afrevne Blad, som ikke er kommet tilstede, paastaar hun at have brændt. Som Grund til at hun gav Bogen den ommeldte falske Paategning, har Tiltalte anført, at hun ikke turde gaae til den nævnte Præst, idet hun navnlig frygtede for, at han skulde bebrejde hende det Forhold, hvori hun havde levet med sin fraseparerede Mand.

Endvidere har Tiltalte vedgaaet, at hun engang i forrige Aar, saavidt hun erindrer, nogen Tid efterat hun havde udstaaet den hende, som ovenfor meldt, overgaaede Straf for Tyveri, hvilket ogsaa bestrækes ved Sagens øvrige Oplysninger, har deels i den i hendes Studsmaalsbog af vedkommende Sognepræst meddeelte Paategning om hendes Udskrivning af Skolen og Confirmation tilføjet et „m“ foran Charaktererne „god“ Kundskab og „god“ Opførsel, og deels i en Studsmaalsbogen af en af hendes tidligere Huusbønder meddeelt Paategning, hvor hendes Opførsel betegnes at have været god, forandret „god“ til „mgodt“, hvilke Forandringer hun foretog i den Tanke lettere at kunne saae Tjeneste, naar hun saaledes var bedre anbefalet. Disse Forandringer ere iøvrigt, hvad ogsaa maa antages at have været Tilfældet med den forannævnte falske Afgangspaategning, saa slet udførte, at Ingen lettelig derved kunde blive skuffet.

For det anførte Forhold, der bliver at hense på under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2den Paragraf, samt § 64, 2den Paragraf, vil Tiltalte ikke kunne undgaae i Genhold til den citerede Forordnings § 79, 1ste og 2den Paragraf, at anses med Straf som for anden Gang begaaet Tyveri efter samme Forordnings § 13, og skjønnes Straffen for hende efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 289.

Advocat Liebe
contra

1) Christian Noed Thyrning og 2) dennes Hustru Bodil Jensdatter eller Jensen (Defensor for Nr. 1 Liebenberg, for Nr. 2 Bunken), der tiltales, Nr. 1 for bedrageligt Forhold og Nr. 2 for samme Forbrydelse eller i alt Fald Meddeelagtighed heri saunt for Forjog paa at forlede tvende under Sagen afhorte Vidner til at aflægge falsk Forklaring for Retten.

Holbek Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Decbr. 1858: „Arrestanten Kjøbmand Christian Noed Thyrning, Tjenestepige Ane Christensen af Brenholdt og Arrestanten Thyrnings Hustru Bodil Jensdatter eller Jensen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, de tvende Forstnævnte hver i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage; saa bor de og udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Christensen 8 Rdl. og til hver af Defensorerne, Procurator Arboe, Fuldmægtig Ohlmann og Godsforvalter Kolbye 4 Rdl., saaledes at Arrestanten Thyrning og Hustru, Een for Begge og Begge for Een, betale $\frac{1}{8}$ Dele deraf og Ane Christensen $\frac{1}{8}$ Deel. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Mai 1859: „Tiltalte, Tjenestepige Ane Christensen, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Arrestanten, Kjøbmand Christian Noed Thyrning af Holbek, idømte Straf bor Underretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Bodil Jensdatter eller Jensen, Arrestanten Thyrnings Hustru, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger udrede Arrestanten og sidstnævnte Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, forsaavidt de angaae dem, derunder $\frac{1}{8}$ Deel af det Actor for Underretten, Procurator Christensen tilkjendte Salair, 8 Rdl., og af Salairret til Actor for Overretten, Procurator Larsen, 10 Rdl., samt Salairerne til de for dem beskaffede Defensorer, Procurator Arboe og Fuldmægtig Ohlmann, 4 Rdl. til hver, og Probecprocurator Ibsen og Procurator Kraft, 8 Rdl. til hver, hvorhos Tiltalte Ane Christensen bor udrede Actionens Omkostninger for sit Vedkommende, derunder $\frac{1}{8}$ Deel af de fornævnte Salairer til de to Actorer, samt Salairerne til de for hende beskaffede Defensorer, Godsforvalter Kolbye og Procurator Hedscher, 4 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til den Sidste. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom, for de for Høiesteret tiltalte Bedkommende, anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe, Etatsraad Liebenberg og Justitsraad Bunken for Høiesteret betale de tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende hertil fra Holbek Kjøbstads Extraret indankede Sag, tiltales Arrestanten, Kjøbmand Christian Noeb Thyrning af Holbek, for bebrageligt Forhold, og tiltalte Bobil Jensbatter eller Jensen, Førstnævntes Hustru, ligeledes for bebrageligt Forhold eller ialtsald Meddeelagtighed heri samt for Forsøg paa at forlede 2 under Sagen afhørte Vidner til at aflægge falsk Forklaring for Retten.

Det er under Sagen oplyst, at Arrestanten, i Følge med hans daværende Tjenestepige tiltalte Ane Christensen og en Svoger i Slutningen af Marts Maaned f. A. kjørte med en Deel ham — Arrestanten — tilhørende Meubler, nemlig en Sopha, en Seng, 11 Stole og et Stolesæde, der senere under Underfogelsens Gang ere solgte ved offentlig Auction for ialt 38 Rdl. 1 Mt. 4 Sk., fra Holbek og til Horns Herred i den Hensigt at sælge bemeldte Meubler for at staffe Peuge til at dække sine Creditorer med. Da det imidlertid ikke lykkedes ham at faae Meublerne solgte, indfattede han dem indtil videre hos Hjulmand Niels Pedersen i Søby. Den 28de Mai næstefter opgav han sit Bo til Skiftebehandling som fallit, men nægtebe ved den samme Dag foretagne Registreringsforretning, naaget gjentaget Forehold i saa Henseende, at han havde noget Gods beroende andre Steder, udenfor sin Bopæl i Holbek. Først da den ovennævnte Svoger den 4de Juni f. A., da han indsaandt sig hos Hjulmand Niels Pedersen for efter Arrestantens Opforbring at bede denne om, at Meublerne endnu i en 14 Dages Tid maatte blive beroende hos ham, var bleven anholdt og for Forhøret havde forklaret Sagens Sammenhæng, gjorde Arrestanten, efterat være bleven vidende herom, Anmeldelse til Skifteretten i Holbek om de omhandlede Meubler.

Arrestanten har nu vel vedholdende paaastaet, at han ikke ved Registreringsforretningen med Forsæt forbulgte hine Meubler, som han dengang i sin fornyttede Stemning ikke vil have erindret, men dette er i og for sig ikke troligt, naar hensees til, at de ommeldte Meubler udgjorde saa at sige hele hans Meuble-

ment, idet der faae Dage i Forveien var gjort Udlæg hos ham i endeel Effecter, som strax, da Registreringsforretningen i hans Fallitbo begyndte, bleve førte et andet Sted hen, og Dagen efter solgte ved Auction, hvorved navnlig den Deel af disse Effecter, der bestode i Meubler, blev udbragt til 31 Rdl. 24 Sk., saa at der af Meubler kun bleve registrerede et Bord, en Stol og en Skammel, der senere ved Auction udbragtes til ialt 1 Rdl. 3 Mk., medens Salgsprisen for de bortførte Meubler, som anført, udgjorde 31 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. — Arrestantens Færd efter Registreringen taler derhos for, at det allerede da har været hans Hensigt at undbrage sine Meubler fra Boet, og den viser i alt Fald, at han efter Registreringen har haat og søgt at udføre en saadan Hensigt. Han har nemlig indrømmet, at hans Hustru Dagen efter Registreringen, talte til ham om Meublerne, men at han dekuaget ikke blot undlob at gjøre Anmeldeelse om dem til Skifteretten, men endog anmodebe sin Svoger om at tage hen til Hjulmand Niels Pedersen i det ovenanførte Niemed, og at han først, efterat Svogeren havde været i Forhør, bestemte sig til at gjøre Anmeldeelse for Skifteretten.

Foraauidt han i et Forhør for Kjøbenhavns Criminal- og Politirets 3die Criminalkammer den 26de Juli s. A. har tilstaaet, at det saaledes var hans Hensigt at holde ostmeldte Meubler, der nu engang vare bragte ud af Huset, udenfor det til Skifteforvaltning opgivne Bo, uden at han dog vilde have gjort sig nogen bestemt Tanke om, hvorledes han, naar Meublerne senere maatte blive solgte, vilde anvende Pengene, har han vel senere deels villet fragaae at have afgivet saadan Tilstaaelse og deels anført, at det kun var hans Hensigt underhaanden at sælge hine Meubler, som han meente paa den Maade at kunne udbringes til en høiere Betaling, hvorimod han vilde afgive de for Meublerne erholdte Penge til Skifteretten til Dækning for sine Creditorer; der vil imidlertid efter Omstændighederne, cfr. Lovens 1—15—1, ikke kunne tages Hensyn til denne hans Fragaelse eller senere Forklaring, foraauidt den strider imod hans først afgivne Tilstaaelse. Det maa saaledes billiges, at Arrestanten, der er født den 29de August 1825 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved den inbankede Dom er anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 54, og skjønnes den valgte Straf, Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, efter Omstændighederne passende.

Tilstalte Bobil Jensdatter har erkjendt at have været vidende om, at de ommeldte Meubler vare veroende hos Hjulmand Niels Pedersen i Sæby, men har forklaret, at Grunden til, at hun ikke opgav dem ved Registreringen, var den, at hun ikke blot ikke blev opfordret til at afgive nogen Erklæring om Boets Giendele, men endog blev afviist af Skifteforvalterens Fuldmægtig, da hun vilde meddele ham Underretning om hine Meubler. Dagen efter Registreringen erindrede hun fremdeles sin Mand om dem, og, naar hun ikke derefter selv gjorde nogen Anmeldeelse for Skifteretten desangaaende, var dette, efter hendes Forklaring, begrundet deri, at hun og hendes Mand vare enige om at forsøge at sælge Meublerne underhaanden og senere tilstille Skifteretten Pengene, hvori der efter

hendes Formening ikke kunde være noget Ulovligt, da de berøvede dog kun tilsigtede en Realisation af Meublerne, hvorved disse til Boets Bedste kunde udbringes til et høiere Beløb.

Ligesom det imidlertid ingenlunde vilde være lovligt at umdrage en væsentlig Deel af Boets Effecter fra dette, om det end tilsigtedes i sin Tid at lade samme tilflyde Indtægten ved det egenmægtig foretagne Salg af hine Effecter, saaledes findes det ikke at kunne betvivles, at Tilstalte virkelig har været meddeelsagtig i sin Mand's Plan at holde de ommeldte Meubler udenfor Boet, uden at der kan tillægges hendes Foregivende om deres i og for sig lidet troelige Hensigt hermed, nemlig at realisere dem til Bedste for Boet, nogen Betydning.

Det maa nemlig, trods hendes Benægtelse i saa Henseende, ansees godtgjort, at hun under Registreringsforretningen havde god Velisshed til, om ikke selv at gjøre Anmeldelse om de bortførte Meubler, saa dog til at erindre sin Mand om at gjøre det, og at hendes og Arrestantens Hensigt med ogsaa efter Registreringen at unblade at anmelde Meublerne, har været bedræglig, bekræftes ved hendes Nægtelse af at være vidende om den imod Keenheden af deres Hensigt talende Omstændighed, at Arrestanten efter Registreringen opfordrede sin Svoger til at anmode Hjulmand Niels Pedersen om at beholde Meublerne endnu i nogen Tid. At nemlig disse Nægtelser ere usandsfærdige, fremgaaer af hendes første Forklaring i Forhøret den 26de Juli f. A., hvori hun anfører, at da det ikke lykkedes at faae Meublerne solgte, gjorde hendes Mand sin Svoger den anførte Anmodning, da de dog ikke gjerne vilde sælge dem for Spotpris, ligesom ogsaa Arrestantens og den oftnævnte Svogers Forklaringer tale for, at hun har været vidende om og billiget den ommeldte, til Svogeren rettede Anmodning.

Et af hende i Baretægtsarresten skrevet Brev til hendes Forældre, som dog blev opbaget af Arrestforvareren og derefter tilbageholdt, viser derhos, at hun har været sig bevidst, at den omhandlede Omstændighed talte imod Arrestanten og hende; der forekommer nemlig i bemeldte Brev blandt Andet den Uttring: „der er det ivoien om de 14 Dage maae de staae der“; og det kan efter Sammenhængen ikke være tvivlsomt, at herved sigtes til den ovenomtalte Anmodning til Hjulmand Niels Pedersen, skjøndt Tilstalte under et af Overretten foranlediget yderligere Forhør saavel med Hensyn til dette Punkt i Brevet som flere andre Steder i samme ikke har været at formaae til at afgive anden Forklaring end, at hun ikke veed, hvad hun har meent dermed.

Det maa efter det Anførte billiges, at denne Tilstalte ved Underrettsdommen er anseet meddeelsagtig i det af Arrestanten forsøvede Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 § 54 og § 57.

Forjaaviddt derimod ovennævnte Tilstalte ved den indskafte Dom fremdeles er anseet skyldig i Attentat paa at forlede Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten herved, at hun i det ovenfor ommeldte, i Arresten skrevne og til hendes Forældre bestemte Brev, formeentlig instruerer dem om, hvad de skulde svare, naar de bleve stillede for Forhør, maa det bemærkes, at, ligesom det ikke er oplyst, at en Forklaring væsentlig af det Indhold, som Brevet skulde instruere

Forældrene om at give, vilde være factist urigtig, saaledes er der heller ikke Høie til at statuere, at Tiltalte har anseet den Forklaring, som hun vilde have Forældrene til at give, for falsk.

Det kan efter den, ovenfor berørte, forbeholdne Maade, hvorpaa Tiltalte har udtalt sig om Meningen af det omhandlede Brev, alene statuere, at hun ved dette har tilfattet at bevæge Forældrene til at udtale sig paa en vis Maade, som hun ansaae for hensigtsmæssig, og uden at det er oplyst, at derved vilde blive forklaret noget factist urigtigt; men hun kan ikke herved ansees at have gjort sig skyldig i Attentat paa at forlede Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten. Forjaavibt hun ikke kunde vide, om Forældrene med subjectiv Sandhed kunde forklare netop saaledes, som hun vilde foreskrive dem det, skjønnes hendes Forhold herved dog at maatte ansees som utilbørligt, og at egne sig til en efter Analogien i Forordningen af 15de April 1840 § 5 og § 11 fastsat lempelig arbitrair Straf.

Efter Omstændighederne findes denne Tiltaltes Straf i det Hele at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affatte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forjaavibt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldenulise Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. P. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 33.

Den 18de November.

1859.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 1ste November.

Nr. 209.

Statsraad Liebenberg

contra

1) Søren Nielsen Egaæ, 2) Anders Hansen med Tilmavn Rildeborghuus, 3) Jacob Rasmussen Friis, 4) Niels Hansen eller Niels Nielsen Hansen, 5) Bodil Arelsdatter, 6) Hans Pedersen Linaæ, 7) Jens Peter Nielsen Søby, 8) Helene Sørensdatter og 9) Peder Nielsen (Defensor Liebe),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Bedrageri, Nr. 2 for Tyveri, Nr. 3 for Tyveri eller Medvirkning hertil, Nr. 4, 5, 6, 7, 8 og 9 for Hæleri.

Korhald, Stovring og Galtens Herreders Egtretets Dom af 10de Januar 1853: „Tiltalte Søren Nielsen Egaæ bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede alle af hans Arrest og Straffens Guldbyrkelse samt idvrigt af Sagen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salairer til Actor, Procurator Jensen og Defensor, Procurator Nygaard 8 Rdl. til hver. De i Retten's Bevaring værende, hos Tiltalte foreskudne Koster, en mørkeblaae Badmelsfrakke og et Par Blanklæders Støvler, bør paa Anfordring udleveres til Skolelærer Nygaard af Skaade. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 14de Marts 1853: „Arrestanten Søren Nielsen Egaæ bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede sauntlige Sagens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Sala-

rium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sunl og Neckelmann, 12 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Bierre-Hatting Herredets Extrarets Dom af 26de Septbr. 1853: „Arrestanten Soren Nielsen Egaae bor hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, samt betale alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, hvorunder Salarium til Actor, Procurator Busch 8 Rdl. og Defensor, Procurator Borch 6 Rdl., foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landskoverrets Dom af 27de Decbr. 1853: „Arrestanten Soren Nielsen Egaae bor hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Saa bor han og udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor og Defensor for Underretten, 6 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til den Sidste, og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Jespersen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Hads Herreds Extrarets Dom af 21de Juni 1858: „De Tiltalte Jacob Masmussen Friis, Jens Peter Nielsen, Helene Sorensdatter og Peder Nielsen Mariemalene bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Soren Nielsen Egaae og Anders Hansen bor hensesættes til Tugthuusarbeide, den Første i 15 Aar og den Sidste i 9 Aar. De Tiltalte Niels Hansen eller Niels Nielsen Hansen, Bodil Axlisdatter og Hans Pedersen Linaae bor hensesættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 5 Dage, den Anden i 2 Gauge 5 Dage og den Tredie i 4 Dage. Arrestanten Soren Nielsen Egaae bor udrede i Erstatning til Gaardmand Christen Pedersen i Bredal 19 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., til Kammeraad M. J. Schiott 310 Rdl., til Skolelærer Loft 5 Rdl. 6 Sk., til Gaardmand Mads Christensen i Bredal 17 Rdl. og til Bøver Jacob Pedersen af Weilbymark 8 Rdl.; saa bor han endvidere udrede samtlige af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salairer til Actor, Procurator Brendstrup 20 Rdl. og til Defensor, Procurator Jensen 15 Rdl., dog saaledes, at Arrestanten Anders Hansen og de Tiltalte Jacob Masmussen Friis, Niels Hansen eller Niels Nielsen Hansen, Bodil Axlisdatter, Hans Pedersen Linaae og Jens Peder Nielsen Soby in solidum med Arrestanten Soren Nielsen Egaae udrede Omkostningerne hver for sit Vedkommende, og derunder enhver af dem $\frac{1}{12}$ Deel af Actors og Defensors Salairer. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 17de Januar 1859: „De Tiltalte Jacob Rasmussen Friis, Jens Peter Nielsen af Soby, Helene Sorensdatter og Peder Nielsen af Mariemalene, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Soren Nielsen Egaac og Anders Hansen, med Tilnavn Kildeborghuus, bor henfættes til Tugthuusarbejde, den Første i 16 Aar og den Sidste i 8 Aar. De Tiltalte Niels Hansen eller Niels Nielsen Hansen, Bodil Axlisdatter og Hans Pedersen Linaae bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brod, Hansen og Bodil Axlisdatter hver i 5 Dage, og H. Pedersen Linaae i 3 Gange 5 Dage. I Erstatning betaler Arrestanten Soren Nielsen Egaac til Gaardmand Chr. Pedersen i Bredal 19 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., til Kammerraad Schiott 370 Rdl., til Skolelærer Loft af Afsjendrup 5 Rdl. 6 Sk., til Bøvær Jacob Pedersen paa Weilby Mark 8 Rdl. og til Gaardmand Mads Christensen i Bredal 17 Rdl. Samtlige Actionens Omkostninger, derunder i Salarium til Actor og Defensor for Underretten, 40 Rdl. til den Første og 30 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Holm og Proceprocurator Smith, 15 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Egaac, hvorhos de andre Tiltalte deraf solidarisk med ham tilsvare: Arrestanten Anders Hansen og Tiltalte Jacob Rasmussen Friis hver $\frac{1}{24}$ Deel, de Tiltalte Niels Hansen og Bodil Axlisdatter solidarisk med hinanden $\frac{1}{48}$ Deel, Tiltalte Hans Pedersen Linaae $\frac{1}{48}$ Deel, samt de Tiltalte Jens Peter Nielsen, Helene Sorensdatter og Peder Nielsen af Mariemalene hver $\frac{1}{96}$ Deel. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Hoiefterets Dom.

Forfaavidt Soren Nielsen Egaac nu ved egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved de fremkomne Dplysninger, er overbevist i Aarene 1852 og 1853 at have gjort sig skyldig i de i den indankede Dom af 17de Januar d. A. nævnte deels forsogte deels fuldbyrdede Tyverier, og blandt disse flere under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, henhørende Indbrudstyverier — for hvilke Forbrydelser han i Mangel af tilstrækkeligt Beviis ved Biborg Overretsdomme af 14de Marts og 27de December 1853 er bleven frifundet — ville hine ældre Tyverier, da Hoiefteret ved kongeligt Rescript af 8de August d. A. er bemyndiget til at paafjende dem under Et med de af Tiltalte begaaede af samme Overret senest paadømte Forbrydelser, være at medtage ved Bestemmelsen af hans Straf, der herefter og derhos i Genhold til den i førstnævnte Dom givne Fremstilling af hans forbryderiske Virksomhed

samt i Medfør af de i Dommen anførte Lovbestemmelser ikke findes at kunne ansættes ringere end til Tugthuusarbejde for Livstid; hvorhos han bliver at tilpligte, foruden den ham allerede idømte Erstatning, endvidere at udrede i Erstatning til Pastor Secher i Ølsted 75 Rdl. og til Huusmand Anders Sørensen i Hedensted 12 Rdl.

Tovrigt vil oftnævnte Dom af 17de Januar d. A. i Genhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Søren Nielsen Egaee bør hensesættes til Tugthuusarbejde for Livstid, samt, foruden den ham ved Lands-overrettens Dom af 17de Januar d. A. paalagte Erstatning, endvidere udrede i Erstatning til Pastor Secher i Ølsted 75 Rdl. og til Huusmand Anders Sørensen i Hedensted 12 Rdl. Tovrigt bør bemeldte Dom ved Magt at stande. Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Hoiesteret hver 30 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den ved fornævnte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag tiltales Nr. 1, Arrestanten Søren Nielsen Egaee, for Tyveri og Bedrageri, Nr. 2, Arrestanten Anders Hansen med Tilnavnet Kildeborghuus, for Tyveri, Nr. 3, Tiltalte Jacob Rasmussen Friis, for Tyveri eller Medvirken hertil, samt de Tiltalte Nr. 4, Niels Hansen eller Niels Nielsen Hansen, Nr. 5, Bobil Axelbatter, Nr. 6, Hans Pederfen Linaae, Nr. 7, Jens Peter Nielsen af Søby, Nr. 8, Helene Sørensbatter, og Nr. 9, Peder Nielsen af Mariemalene, for Hæleri.

Nr. 1) Arrestanten Søren Nielsen Egaee, der er født i 1821 og foruden i 1843 at have været straffet arbitrært for Udgivelsen af et forfalsket Møntstykke med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved nærværende Rets Domme af 14de Marts og 27de December 1853 for u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster er straffet som for 1ste og 2den Gang begaaet Hæleri med resp. 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 3 Aars Forbedringshuusarbejde, er under nærværende Sag ved egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende, Tilstaaelse overbevist om at have gjort sig skyldig i en stor Deel, tildeels efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, kvalificerede Typerier. Efterat Arrestanten den 26de Januar 1857 var bleven løsladt af Straffeanstalten i Odense og hjemsendt til Egaee Sogn i Jylland, hvor han ankom den 5te Februar næstsefter, forlob han allerede den paafølgende 6te Februar

Egaae og begav sig paa Vandring syd efter, paa hvilken Vandring han traf sammen med Arrestanten Anders Hansen, med hvem han aftalte at begaae Tyveri i Hundslund Præstegaard, men da de ved Ankomsten til Præstegaarden omtrent Kl. 11 om Aftenen saae, at der var Lys og at Folk vare oppe, opgav de det der tilføjede Tyveri og begavede sig videre syd efter for at begaae et eller andet Tyveri, hvorefter der kunde erhøves Penge eller Klæder. Efter at være ankomne til Gaardmand Hans Christensens Gaard i Store-Velling — der var under Bygning — toge de Natteophold i Foderloen, hvor de forbleve den næste Dag og Nat indtil henad Morgenstunden Kl. mellem 5 og 6, da de gjennem en Dør, der kun var lukket med et Klinkeslås, gik ind i et Rum, der benyttedes til Værkstæde, fra hvilket og et andet tilsvøbende uafslaaet Locale de borttog 2 Par Støvler og en Frakke, foruden nogle andre Gjenstande, ialt af Værdi 10 Rdl. 5 Mk. Derfra begavede de sig hen til Gaardmand Søren Mikkelsens Gaard, ligeledes i Store-Velling, hvor Egaae, medens Hansen holdt Vagt, ved at tilbagevise Blyruderne i et Episefammervindue, frembragte en saa stor Uabning, at han kunde række Armen ind, hvorpaa han borttog nogle Fødevarer, vurdere til 24 Sk., som de fortærede.

Samme Nat, da Arrestanterne toge Ophold i Foderloen i Hans Christensens Gaard i Store-Velling, havde de tilføjtet at forsøge Indbrud i Smidstrup Præstegaard, hvilket de imidlertid opgave, da de ved Ankomsten Kl. 12 om Natten saae, at der var Lys i Præstegaarden og bemærkede en Mandsperson indenfor Vinduet. Natten mellem den 15de og 16de Februar 1857 begik derpaa Arrestanten Egaae — efter hvad han har paastaet, i Forening med Arrestanten Hansen — et Indbrudstyveri hos Gaardmand Chr. Pederesen i Bredal, hvor han skaffede sig Udgang gjennem et Vindue og fra Storsluen borttog endeel, til 17 Rdl. 4 Mk. vurderede Klædningsstykker foruden en Læderpung med 6 Rdl., og Natten mellem den 6te og 7de Marts forsøgte han et lignende Tyveri i Odder Præstegaard, idet han ligeledes skaffede sig Udgang gjennem et Vindue og navnlig fra Præstens Studerbærelse — i hvis Nærhed isvrigt Ingen havde Natteleie og til hvilket der var Udgang fra Gaarden gjennem en uafslaaet Dør — bortstjal i contante Penge efter Bestaaelses Opgivende 20 à 30 Rdl., men efter Arrestantens kun 8 Rdl. 4 Mk., foruden nogle andre Gjenstande, vurdere til 5 Rdl.

Efterat Arrestanten derpaa om Aftenen den paafølgende 13de Marts havde begaaet Indbrud i et eenligt beliggende Hævehuus ved Hovegaardens Marselisborg, hvor han satte sig i Besiddelse af endeel til henved 13 Rdl. vurderede Klædningsstykker og andre Gjenstande, foruden et contant Pengebæls af 1 Mk. 2 Sk., forsøgte han om Natten et Indbrudstyveri hos Kjøbmand Jordan i Narhuus ved igjennem et Vindue at stige ind i Bontiken, hvor han foruden noget Sukker og andre Varer, ialt vurdere til henved 5 Mk., borttog de i Bontikstuffedet værende Penge, 8 Mk. og nogle fremmede Smaaamønter, hvorved bemærkes, at han først 2 Gange var bleven forhindret i at udføre Tyveriet ved at Vægteren kom tilstede og forfulgte ham ud af Byen. Da Arrestanten den paafølgende 19de Marts om Aftenen var ankommen til Skejby og var blottet for Penge, besluttede han at gjøre Indbrud et eller andet Sted deri Byen,

og efter at have seet Lyfene blive slukkede i Gaardmand Anders Pedersens Gaard og derefter endnu opholdt sig omtrent $\frac{1}{2}$ Time udenfor Gaarden, astog Arrestanten, efter hvis Forklaring Klokken dengang var 10, et med Søm fastgjort Bindue, ffjød en af de indenfor Binduet værende Jernstænger, der sad løs, tilfide, og steg derigjennem ind i Storstuen, ved Siden af hvilken Gaardmand Anders Pedersen, der efter sin Forklaring var gaaet iseng Kl. 9 om Aftenen, laa tilligemed Kone og 2 Børn, og hvor Arrestanten, der i Stuen havde tændt nogle Svovlstikker, borttog endeel Klædningsstykker, et Stykke Badmel og et Hovedboandsæg, ialt af en Værdi af henved 47 Rdl. Da Arrestanten imidlertid ingen Penge havde faaet ved dette Tyveri, forsøgte han, for at forstaafe sig disse, samme Nat at begaae Indbrud i Ane Marie Sørensbatters Gaard i Skeiby, i hvilket Siemod han astog et Bindue til Storstuen, men da han ikke kunde komme ind formedelsf de indenfor Binduet værende Jernstænger, udtog han med Haanden endeel i Nærheden af Binduet liggende Klædningsstykker, hvilke han dog derefter lod ligge udenfor Binduet uden at medtage noget af dem.

Den næste Dag blev Arrestanten anholdt i Aarhus og en Undersøgelse imod ham, under hvilken han i Mai Maaned 1857 blev oversendt til Fredericia i Anledning af et af ham i Snoghøi tidligere begaaet Tyveri. Den 6te Juni 1857 om Aftenen faae Arrestanten imidlertid Leilighed til at undvige, og efter at han samme Nat fra Sognesoged Jensens Have i Etkjærup havde stjaalet en til 8 Mk. vurderet Ekhorte, begik han Natten mellem den 7de og 8de Juni, efter først at have været inde i en anden Gaard, hvor en Hund kom imod ham, et Indbrudstyveri hos Gaardmand Peder Jørgensen i Breddalle, hvor han skaffede sig Udgang gjennem et Bindue, og fra Dagligstuen, der støder op til Vestjuaalnes Sovekammer, borttog endeel, til 15 à 16 Rdl. vurderede Klædningsstykker. Han tilbragte derpaa den følgende Dag paa Høloftet i en anden Gaard, som han forlod om Aftenen, idet han ved sin Vortgang fra Gaardens Huggehuus borttog et Huggejern og et Vridtbør, og Natten mellem den 9de og 10de s. M. forøvede han et Indbrudstyveri i Thyrsted Præstegaard, hvor han med Vridtboret borede et Hul under den nederste Haspe paa et Bindue og derpaa ved at stikke et Stykke Jern ind igjennem Hullet astog Haspen, hvorefter han aabnede Bindnet og steg ind i et Gjesteværelse, hvorfra og fra Præstens tilstødende Studerværelse han borttog en sølvbeslagen Meerflums Tobakspibe, et Par Støvler og en Nøgle, vurderede ialt til 10 Rdl. 1 Mk., samt et contant Pengebøls af mellem 6 og 7 Rdl.

Forinden havde han samme Nat forsøgt Indbrud hos Gaardsæster Hans Hermansen i Thyrsted, hvor han ved Hjælp af Huggejernet havde aftaget et Par Binduer, men da han ikke kunde komme ind formedelsf de indenfor værende Jernstænger, udtog han ved at række Haanden ind igjennem et Bindue til Melkestuen noget Melk, ansat til en Værdi af 12 Sk., hvoraf han drak.

Den paafølgende 10de Juni blev Arrestanten imidlertid igjen anholdt i Horsens.

Fremdeles har Arrestanten under nærværende Sag vedgaaet, at han, deels førend han 1ste og deels førend han 2den Gang blev dømt for Hæleri,

har gjort sig skyldig i endel Tyverier, om hvilke Intet fremkom under de tidligere mod ham anlagte Sager, og for hvilke han derfor ikke under disse Sager har været tiltalt. Arrestanten har saaledes vedgaaet i Sommeren 1852, forinden Underretsbdommen i den af Overretten den 14de Marts 1853 paakjendte Sag blev affagt, at have begaaet 4 simple Tyverier, ved hvilke han tilvendte sig 2 Stykker Lærred, et Sololommeuhr, et Par Buxer og en Vest, ialt af en Værdi mellem 26 og 27 Rdl., et Forsøg paa Indbrud hos Boelsmand Jens Jensen paa Åsfindrup Mark, hvor Arrestanten henad Morgenstunden var flegen ind gjennem et Vindue, men da Boelsmand Jens Jensen, der sov i Stuen ved Siden af, ved Støien blev vækket og aabnede Døren, sprang Arrestanten igjen ud af Vinduet uden at have tilvendt sig Noget, samt endelig et Natten mellem den 17de og 18de Juli 1852 i Gjæstgivergaarden paa Snoghøi forøvet Indbrudstyveri, hvorved der blev frastjaalet en Rejsende, Kammerraad Schjøtt, et contant Pengekæleb, efter Bestjaalnes Opgivende, hvis Rigtighed Arrestanten, der først har opgivet Beløbet til 160 Rdl., ogsaa senere maa ansees at have erkjendt, af 220 Rdl., samt et Gulduhr med Guldkjæde, vurderet til 150 Rdl.

Dette sidste Tyveri er udført paa den Maade, at Arrestanten gjennem et aabentstaaende Vindue er flegen ind i Episefammeret, hvorfra han gjennem det tilsløbende Kjøkken og en i umiddelbar Forkvindelse med Kjøkkenet staaende Gang gjennem flere uafslaaede Døre er kommen til en anden midt igjennem Hovedbygningen gaaende Gang, fra hvilken Gang han igjen, ligeledes gjennem uafslaaede Døre, er gaaet ind i en Stue, fra hvilken en Dør, som stod halvt aaben, gif ind til det Gjæstefammer, hvor Kammerraad Schjøtt sov, og hvor han da fra et lige udenfor Sengen staaende Bord eller Stol borttog Uhret med Kjæden og en Teguebog med det ovennævnte Pengekæleb, hvorefter han begav sig samme Vej tilbage; Teguebogen lod han, efter at have udtaget de i samme værende Penge, henligge i Episefammeret. Af det Bortstjaalne er Intet kommet tilfiede. Iøvrigt gaaer Arrestantens første Forklaring ud paa, at han, — der den 5te s. M. var undvegen fra Arresten i Randers og Natten mellem den 17de og 18de Juli antom til Snoghøi i Følge med en Sømand og en Vagersvend, hvilke 2 Sidste imidlertid kort efter igjen toge bort — ved at bemærke, at et Vindue til et Episefammer stod aabent, besluttede at stige ind deraf for at faae Noget at drikke, og efter saaledes at være kommen ind, fik han lyst til at undersøge, om han ikke kunde finde Et eller Andet, der var værd at tage med, hvorfor han begav sig videre ind i Leiligheden; men senere har han paastaet — hvilken Paastand han er vedbleven — at Tyveriet er udført efter Anviisning af Tiltalte Nr. 3, Jacob Masmussen Friis, der dengang var Bøgter paa Snoghøi og med hvem han om Natten vil være truffen sammen, samt at Tiltalte Friis af de stjaalne Penge har faaet 60 Rdl. Iøvrigt maa dette Tyveri antages at være udført henad Morgenstunden, og efter Arrestantens Forklaring var det allerede lyst, men den Tid, paa hvilken det udførtes, findes dog endnu at maatte henregnes til Natten.

Endvidere har Arrestanten vedgaaet en Nat i Mai Maaned 1853 — altsaa efter Afvigelsen af Overrettens Dom af 14de Marts 1853, men forinden

Underrettsdommen i den af Overretten den 27 December s. A. paakjendte Sag blev affagt — at have begaaet 2 Indbrudstyverier i Bredal, det ene hos Gaardmand Chr. Pedersen — den Samme, hos hvem Indbrudstyveriet Matten mellem den 15de og 16de Februar 1857 blev begaaet — og det andet hos Gaardmand Mads Christensen; begge Steder skaffede Arrestanten sig Udgang gjennem et Bindue, og paa det første Sted sjaal han et til 4 Rdl. vurderet Sølvolommeuhr, paa det sidste endeel, til 17 Rdl. vurderede Klædningsstykker.

Arrestanten har iøvrigt forklaret, at han ikke ved noget Indbrud har tænkt paa, saafremt han skulde blive opdaget, at sætte sig til Mobværg, men derimod at undgaae Paagribelse ved at flygte, hvilket der ogsaa efter Oplysningerne i Sagen er Grund til at antage.

Foriaavidt Arrestanten endvidere er sigtet for Bedrageri, har han vedgaaet, en Dag i Marts Maaned 1857 at have for 4 Rdl. afhændet en Skuemønt — der af Retsvidnerne er erklæret for at være uden Værdi — til Liltalte Nr. 9, Peder Nielsen af Mariemalene, der antog den for at være af Guld, i hvilken Tro Arrestanten mod bedre Vidende bestyrkede ham.

Efter det Anførte vil Arrestanten Egaae for de af ham efter Afsligelsen af Overrettens Dom af 27de December 1853 begaaede Tyverier samt Bedrageriet være at ansee som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, cfr. § 25, i Forbindelse med §§ 12, 1ste og 2det Membrum, 41 og 80, for de forinden Afsligelsen af Overrettens Dom af 14de Marts 1853 begaaede Tyverier efter Forordningen af 11te April 1840 § 19, sammenholdt med §§ 1, 12, 2det Membrum, og 80, samt for de efter Afsligelsen af den ovennævnte Dom, men forinden Afsligelsen af Dommen af 27de December 1853 begaaede 2 natlige Indbrudstyverier efter Forordningen af 11te April 1840 § 19, sammenholdt med § 12, 2det Membrum, og § 25, sidste Membrum, og findes Straffen i det Hele passende at kunne bestemmes til 16 Aars Fugthuusarbejde. Arrestanten vil derhos have at udrede i Erstatning til Gaardmand Chr. Pedersen i Bredal 19 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., til Kammerraad Schjøtt 370 Rdl., til Skolelærer Loft af Assendrup 5 Rdl. 6 Sk., til Bøver Jacob Pedersen paa Beilby Mark 8 Rdl., samt til Gaardmand Mads Christensen i Bredal 17 Rdl.

Iøvrigt er Erstatning frafalben, forsaavidt Kosterne ikke ere komne tilstede. Endnu bemærkes, at Arrestanten ogsaa under nærværende Sag har vedgaaet at have forøvet 4 andre Indbrudstyverier, nemlig: 1) i Juli 1852 hos Skolelærer Nygaard i Ekaaber; 2) i Mai 1853 hos Pastor Godtschalk i Odber; 3) i Juni 1853 hos Pastor Halb i Snetrup, samt 4) i samme Maaned hos Pastor Secher i Østved, foruden 2 til samme Tid begaaede Forsøg paa Indbrud hos Gaardmændene Morten Brund og Jens Thygesen i Østved; men da han under de tidligere to Sager har været tiltalt for disse Tyverier, men uden at han, idet tilstrækkeligt Beviis manglede, ved de i Sagerne affagte Over- og Underrettsdomme blev funden skyldig i dem, kunne disse Tyverier ikke nu paany tages under Paakjendelse af Overretten.

Nr. 2) Arrestanten Anders Hansen, med Tilnavnet Silkeborghuus, har vedgaaet at have deeltaget med Arrestanten Egaae i de 2 hos Gaardmændene

Hans Christensen og Søren Mikkelsen i Store-Belling begaaede Tyverier — saaledes som for Arrestanten Egaas Bedkommende ovenfor findes anført — samt at have truffet Aftale med Egaas om at begaae de tilsigtede Tyverier i Hundslund og Emidsrup Præstegaarde, hvorimod han bestemt har nægtet at have deeltaget i det af Arrestanten Egaas Ratten mellem den 15de og 16de Februar 1857 forøvede Indbrud hos Gaarmand Chr. Pedersen i Bredal, og imod denne hans Benægtelse er heller intet Beviis tilveiebragt imod ham for Deeltagelse i dette Tyveri.

Arrestanten Hansen, der tidligere har været straffet 3 Gange for Tyveri, senest ved Lands-Dver- samt Hof- og Stabsrettens Dom af 16de Januar 1844 med 8 Aars Fæstningsarbejde i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, cfr. § 15, vil saaledes nu være at ansee for 4de Gang begaaet Tyveri efter den nævnte Forordnings § 16 — hvorved bemærkes, at ingen af de i Store-Belling begaaede Tyverier kunne ansees kvalificerede — og findes Straffen, navnlig naar hensees til hans meget langvarige Arrest, ikke at burde bestemmes højere end til 8 Aars Tugthuusarbejde.

Nr. 3) Tiltalte Jacob Rasmussen Friis, er — som meldt — sigtet af Arrestanten Egaas for at have givet ham Anviisning paa det i Snoghøi Ratten mellem den 17de og 18de Juli 1852 forøvede Indbrudstyveri og for derefter at have modtaget 60 Rdl. af de stjaalne Penge. Arrestanten Egaas Forklaring gaaer i denne Henseende ud paa, at da han den ommeldte Nat i Følge med Sømand S. Chr. Aagensen og en Vagelsvend Jacobsen — med hvilke Personer han var truffen sammen i en Kro — var ankommen til Snoghøi, traf de der Tiltalte Friis — der, som meldt, paa den Tid var Vægter paa Snoghøi — og vare de navnlig inde med ham hos en ved Siden af Gjæstgivergaarden boende Skipper L. Poulsen, hvor de fik noget at drikke; Aagensen og Jacobsen forløbe derpaa fort esier Snoghøi, hvorimod Arrestanten forblev tilbage og indlod sig i Samtale med Tiltalte, hvem han forøvrigt ikke tidligere havde kjendt, idet Arrestanten blandt andet spurgte ham, om der var mange Rejsende paa Gjæstgivergaarden, og efterat Tiltalte derpaa havde fortalt ham, at der samme Aften var kommen en Herremand dertil, som overnattede der og som vistnok havde mange Penge, samt at det var let at besjæle ham, da man gjennem et aabentstaaende Vindue og uafsaede Døre kunde komme til hans Sovestue, blev det aftalt mellem dem, at Arrestanten skulde forøve Tyveriet og at Tiltalte Friis skulde have Halvparten af hvad der blev stjaalet. Arrestanten begav sig derpaa, efter den af Tiltalte givne Anviisning, ind i Gaarden gjennem en Indkjørselvei mellem Gjæstgivergaarden og Skipper Poulsens Sted, hvorefter han, ligeledes efter Tiltaltes Anviisning, steg ind gjennem det ud til Gaarden aabentstaaende Vindue til Spijkestuet og udførte derpaa Tyveriet saaledes, som tidligere er anført, hvorefter han, idet han foregav sin at have faaet 120 Rdl., gav Tiltalte 60 Rdl. af de stjaalne Penge, hvorimod Tiltalte ikke vilde modtage Guldburet og Guldkjæden, som Arrestanten tilbød ham mod en Tilbagebetaling af 10 Rdl., da han, ligesaa vel som Arrestanten, frygtede for, at disse Gjenstande kunde lede til Opdagelse. Iøvrigt har Arrestanten som Grund til at han ikke strax i de

første Forhører angav Tiltalte som Medstyblig, anført, at han ønskede at staae Tiltalte, som han antog muligen hverken før eller senere havde forset sig.

Tiltalte Friis har derimod vedholdende nægtet al Deeltagelse i det omhandlede Lyveri, ligesom ogsaa tidligere og navnlig Natten mellem den 17de og 18de Juli 1852 at have seet eller talt med Arrestanten Egaæ. Arrestantens Sigtelse mod Tiltalte bestyrkes nu vel noget ved, at det af Sømand Aagen Jensen under Eeds Forpligtelse bestemt er forklaret, hvilken Forklaring han er vedbleven under Confrontation med Tiltalte, at Tiltalte, saaledes som af Arrestanten Egaæ forklaret, den omhandlede Nat har været sammen med dem saavel ude paa Veien som inde hos Skipper L. Poulsen, og at Tiltalte, da Aagen Jensen og Jacobsen Kl. 2 om Natten forlod Snoghøi og toge over til Middelfart, forblev staaende hos Arrestanten paa Skibsbroen, hvorhen Tiltalte havde fulgt dem, saa og ved, at Tiltalte, der maa antages at have været uformuende, i October 1852 købte et Huus, paa hvilken Handel han maa antages at have gjort Udbetalinger, for hvilke han ikke har kunnet gjøre tilførlig Rede og hvorom hans Forklaringer have været vakkende og ubestemte, ligesom det ogsaa endnu kan mærkes, at det af den foran nævnte Skipper L. Poulsen er forklaret, at han, da han den omhandlede Nat eller Morgen omtrent Kl. 3 seilede over fra Snoghøi til Middelfart, fra sin Baad bemærkede, at 2 Personer kom ud fra den mellem hans Huus og Gæstgivergaardens værende Indløjersvei og gik ud paa Veien, hvor de stode tæt ved hinanden, formeentlig i en Samtale, uden at han dog paa Grund af Afstanden kunde skjæne, hvem det var; men der er dog imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse ikke tilveiebragt noget Beviis mod ham, hvorfor han, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil være at frifinde for Actors Tiltale, idet der i det Fremkomne end ikke findes Tilstrækkeligt til at indstrænke Frifindelsen til kun at være for videre Tiltale, medens Tiltalte dog efter Omstændighederne findes at burde deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

De Tiltalte Nr. 4) Niels Hansen eller Niels Nielsen Hansen og Nr. 5) Bobil Arelsdatter, hans Husfru, have vedgaaet, at de, da Arrestanten Egaæ den 20de Martz 1857 indfaandt sig paa deres Bopæl med uogle af de ved Indbrudstyveriet den foregaaende Nat hos Gaardmand Anders Pedersen i Skeiby stjaalne Klædningsstykker og Rimmed, have givet Egaæ Tilbædelse til at disse Effecter forblev paa deres Bopæl, naagtet de antog at de vare stjaalne, hvorhos Tiltalte Bobil Arelsdatter endvidere har vedgaaet, at hun af Arrestanten Egaæ har modtaget en af de stjaalne Tjorter, der er vurderet til 8 Mk., til Foræring og derpaa udpillet Navnet paa den, ligesom hun og efter hans Anmodning udpillede Navnet paa en anden af Tjorterne. Ved en den næste Dag hos dem anstillet Undersøgelse af Politiet nægte de derhos de Tiltalte først, for ikke at komme i Forlegenhed, Besiddelsen af de modtagne Gjenstande, men ved hyderligere Tilhold kom de derpaa frem med dem.

Disse Tiltalte, af hvilke Ingen tidligere har været tiltalt eller straffet, ville saaledes være at ansæe for 1ste Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og findes Straffen passende at kunne bestemmes for hver af dem til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Nr. 6) Tiltalte Hans Pederfen Rinaae, er sigtet af Arrestanten Egaae for at have deeltaget med denne i et i Sommeren 1852 begaaet Tyveri af et Par Buxer og en Vest; men ligesom Tiltalte bestemt har nægtet dette, saaledes er han heller ikke herfor tiltalt. Derimod har Tiltalte vedgaaet, at han, der af Politiet var anmodet om at melde Arrestanten Egaae, hvis denne skulde indfinde sig hos ham, indlob saadant, da Arrestanten den 20de Marts 1857 om Aftenen indfandt sig hos ham, hvorimod han indlob sig i Handel med ham om et Stykke Vadmel, idet han navnlig, da Arrestanten spurgte om han vilde kjøbe noget Vadmel, hvilket Arrestanten paa Tiltaltes Spørgsmaal om, hvor han havde stjaalet det, foregav at have stjaalet i Nærheden af Naunders — hvortil Arrestanten som Grund har angivet, at han antog at Tiltalte, naar han hørte at Vadmelet, der var det hos Gaardmand Anders Pederfen i Skeiby stjaalne, var stjaalet i Nærheden, vilde blive vange for at modtage det — erklærede sig villig til at kjøbe det, og da de ikke kunde blive aldeles enige om Prisen, anmodede Arrestanten om at hente Vadmelet, da de saa nok bleve enige; men da Arrestanten derpaa ikke kunde finde Vadmelet, som han havde skjult i en Halmbæske, blev der ikke noget af Handelen.

Fremdeles har denne Tiltalte vedgaaet, at han for endel Aar tilbage undertiden af Arrestanten Egaae har kjøbt Skjorter, Veste og andre Smaating, som Arrestanten sagde at have stjaalet, hvilket ogsaa efter Arrestantens Forklaring maa antages at have været Tilfældet, men uden at Arrestanten efter saa lang Tids Forløb har kunnet erindre, hvilke stjaalne Sager han saaledes har solgt til Tiltalte; dog har han tilføjet, at de kun have været af mindre Værdi.

Efter det Anførte vil Tiltalte Rinaae, der ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, være at ansee for 1ste Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 — forjaaviddt Forholdet med Hensyn til Vadmelet angaaer sammenholdt med § 80 — og findes Straffen i det Hele passende at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

De Tiltalte Nr. 7) Jens Peter Nielsen af Søby og Nr. 8) Helene Sørensdatter sigtes, som meldt, for Hæleri og er det i denne Henseende af Arrestanten Egaae forklaret, at han under sit Ophold hos Tiltalte K. P. Nielsen fra den 14de til den 17de Marts 1857 har givet denne Tiltalte en af ham ved Indbruddet i Marselisborg Høvehuus stjaalet, til 4 Mk. vurderet, Pistol, idet han udtryffeligt sagde Tiltalte, hvor han havde stjaalet den, ligesom han i det Hele fortalte saavel denne Tiltalte som Tiltalte Sørensdatter, der opholdt sig hos Forstnævnte som dennes Huusholbertse, om de af ham paa den Tid begaaede Tyverier og hvad han ved dem havde stjaalet, samt at han derefter til Tiltalte Sørensdatter har bortbyttet et i Marselisborg Høvehuus stjaalet, til 1 Mk. vurderet Hælsørklæde, samt givet hende nogle hos Kjøbmand Jordan i Aarhus stjaalne Svedster og Mosiner, hvilke hun senere kom paa en Bygsluppe, som de fortærede. Tiltalte K. P. Nielsen har imidlertid vedholdende nægtet saavel at have modtaget Pistolen til Foræring af Arrestanten, som af denne at være bleven underrettet om at Pistolen var stjaalen, eller at Arrestanten iøvrigt meddeelte ham noget om de af ham begaaede Tyverier, hvorimod Tiltaltes Forkla-

ring gaaer ud paa, at han, da Arrestanten havde forladt hans Bolig, saae Pistolen, af hvilken han havde seet Arrestanten i Besiddelse, ligge paa en Dragkiste, og da han antog, at Arrestanten havde glemt den, henlagde han Pistolen, for at hans Børn ikke skulde komme til den, under Tagstjæget i Laden, hvorfra han ved Ransagningen strax fremtog den; og ligeledes har Tiltalte Sørensbatter nægtet at have hørt Arrestanten omtale at have begaaet Tyveri, ligesom ogsaa, at Arrestanten, da hun tilbyttede sig Tørklædet og modtog Kofstuerne m. m., omtalte, hvor han havde faaet disse Ting.

Da der herefter ikke er tilveiebragt noget Beviis til at fælde disse Tiltalte — af hvilke isøvrigt J. P. Nielsen tidligere har været straffet for Bedrageri med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, foruden at han har været tiltalt for Udgivelse af falske Penge m. m. og kun frifunden for videre Tiltale, ligesom Tiltalte Sørensbatter tidligere har været straffet for Betleri — som skplbige i Hæleri og Placaten af 24de September 1841 § 1 heller ikke paa dem findes anvendelig, ville de være at frifinde for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger, hvilket ligeledes findes at maatte statures med Hensyn til Nr. 9) Tiltalte Peder Nielsen af Mariemalene, der vel har vedgaaet under et tilfældigt Ophold hos Tiltalte Nr. 7) J. P. Nielsen, der er hans Broder, at have tilbyttet sig af Arrestanten Egaae et af de i Marselisborg Høvehuus stjaalne Tørklæder, vurderet til 3 Mk., men derhos vedholdende har paastaet, at han hverken vidste eller formode, at Arrestanten, som han ikke tidligere vil have seet eller kjendt, paa ulovlig Maade var kommen i Besiddelse af dette Tørklæde, ligesom han navnlig ogsaa bestemt har nægtet at have, som af Arrestanten paastaet, hørt denne fortælle om de begaaede Tyverier.

Samtlige Actionens Omkostninger, derunder i Salarium til Actor og Defensor for Underretten, 40 Rdl. til den Første og 30 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten, 15 Rdl. til hver, ville være at udrede af Arrestanten Søren Nielsen Egaae, saaledes at deraf solidarisk med ham tilsvares af Arrestanten Anders Hansen $\frac{1}{24}$ Deel, af Tiltalte Jacob Rasmussen Friis ligeledes $\frac{1}{24}$ Deel, af de Tiltalte Niels Hansen og Bobil Arelsbatter solidarisk $\frac{1}{48}$ Deel, af Tiltalte Hans Pederfen Linaae ligeledes $\frac{1}{48}$ Deel, samt af hver af de øvrige 3 Tiltalte $\frac{1}{60}$ Deel.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at den udstrakte Brug, der under Forhørene, fornemmelig ved Archuus Kjøbstads Jurisdiction, er gjort af Optagelse af Rapporter af vedkommende Politibetjente, navnlig ogsaa naar vedkommende Tiltalte har været arresteret og saaledes uden Banfælsighed kunde afhøres af Forhørsdommeren selv, maa misbilliges, saameget mere, som det ikke sees, at der, naar de paagældende Deponenter derefter for Retten have ratificeret deres for Politibetjentene afgivne Forklaringer, da har været affordret dem selvstændige detaillerede Forklaringer, eller om Forhørsdommeren blot har indstrænket sig til at lade dem bekræfte Rigtigheden af de for Betjentene afgivne Forklaringer, hvilken sidste Fremgangsmaade gjør Forhøret upaalideligt. Heller ikke kan det ansees rigtigt, at de af Betjentene om Forklaringerne afgivne Rap-

porter, uagtet de for en stor Deel maa ansees som væsentlige og integrerende Dele af Forhørerne, isædetfor at være optagne i Forhørsudskriften, in originali ere løst vedlagte eller vedhæftede samme. Under Sagens Behandling for Underretten og den befalede Sagsførelse for begge Retter har iøvrigt intet ulovligt Ophold fundet Sted".

Onsdagen den 2den November.

Nr. 280.

Advocat Liebe

contra

Zens Peder Pedersen og Johan Georg Schamer Christensen
(Defensor Liebenberg),

der tiltales for udviist ulovligt og voldeligt Forhold, navnlig ved paa en hemmelig Maade at have ødelagt Andens Gods, samt tillige for at have forlokket en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 26de Febr. 1859: „Tiltalte Niels Peder Pedersen bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, de 3de andre Tiltalte, Ole Jacobsen, Zens Peder Pedersen og Johan Georg Schamer Christensen hver især ligeledes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udrede de in solidum samtlige af deres Arrest og Actionen i det Hele flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Valeur og Defensor, Procurator Schnbarth 5 Rdl. til hver. Endvidere bør Tiltalte Ole Jacobsen i Skadeserstatning til Rind og Herning Commune udrede 1 Rdl. og Johan Georg Schamer Christensen til Veivæsenets Kasse 1 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 23de Mai 1859: „Herredstingsdommen bør, forsaavidt den er paaanket, ved Magt at stande, dog saaledes, at den idømte Skadeserstatning udredes af de Tiltalte Ole Jacobsen, Zens Peder Pedersen og Johan Georg Schamer Christensen, Een for Alle og Alle for Een. Saa udrede de nævnte Tiltalte og paa samme Maade Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salarium til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Møller og Meckelmann, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da de for Høiesteret Tiltalte for det dem overbeviste Forhold, at have forledet Drengen Niels Christian Jacobsen til at afgive falsk Forklaring for Retten, efter Forordningen af 15de April 1840 § 11 jfr. § 5 have forskyldt en Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og da de findes i Forbindelse hermed at burde belægges med en påsænde corporlig Straf for det af dem forovede under Sagen omhandlede freddsforstyrrende Forhold, ville de hver især være at ansæe med Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Med denne Forandring bliver den indankede Dom for disse Tiltaltes Bedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staae, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Actionsordren i denne Sag ere de Tiltalte Ole Jacobsen, Jens Peder Pedersen og Johan Georg Schamer Christensen satte under Tiltale for det af dem udviste ulovlige og volbelige Forhold, navnlig ved paa en hemmelig Maade at have ødelagt Andres Gods, samt derhos for at have forloftet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Det er ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at de nævnte 3 Tiltalte, efterat de i Forening med en fjerde Person Niels Peder Pedersen, der var medtiltalt for Underretten, men for hvis Bedkommende Sagen ikke er appelleret, Løverbagen den 2den October f. A. havde tilbragt Aftenen hos Tiltalte Jens Peder Pedersen, hos hvem de spillede Kort og drak noget Brændeviin, og derpaa, efter omtrent Kl. 9^{1/2} at have forladt J. P. Pedersens Opholdssted, paa et andet Sted havde faaet dem hver en Snaps, saa at de vare klevne noget svirende, have — som de Andre forklare, efter bemeldte N. P. Pedersens Forslag — begaaet en heel Deel Uordener og volbsomme Handlinger i Herning. Det er saaledes oplyst, at der paa Gartner Brandts Eiendom blev væltet en Vogn og et dertil hørende saakaldet Skrav borttaget, hvoraf et Stykke senere er fundet ved et Skjelbige ind til Rabøens Eiendom, medens Resten, som er anflaaet til en Værbi af 8 Mk., er blevet borte. Ligeledes blev sammesteds en Deel Bræder, som vare opstillede til Tærsk-

loens Beskyttelse mod Regn, nedbøve og en Fjæl søndersplittet, samt Dørene for Lærskoleen og det indhøstede Korn opstulpede imod Vinden. Ved Herning Skole blev Straafangen paa Skolens Klattremaskine brudt op fra dens Opstander og Glatfjængen derved brækket, samt Springemaskinen slæbt et Stykke fra sin Plads og dens ene Opstander knækket. 3 Exam. juris Bertelsens Gaard blev et Svinn luffet ud af Svinstien, en Rude sammesteds, ansat til 8 St., knækket og løse Kampesteen fastede mod Steenkroen. Hos Voelmand Lauritz Pedersen blev noget Langhalm, som stod i Gaarden, henslængt paa Marken og en Plov bortslæbt fra Gaarden og hentafjet omirendt 90 Alen deraf. Hos Gaardmand Peder Chr. Jensen blev en Vogn væltet, hvorved Langvognen knækkedes, og et Skrav væltet over og brækket, samt en Bunte brændte Steen kastet overende, hvorved nogle Steen bleve ituslagne; den denne Mand tilføiede Skade er ansat til 2 Rdl. Ligeledes bleve paa tvende andre Steder Vogne vælte og et Sted en udstoppet Agestol sat ud i en Vandpyt i Gaarden, og endelig bleve Stativværkerne om Apotheker Møllers og Arrestforvarer Friis's Have beskadede, hvilken Beskadigelse er for den Første anslaaet til 4 Mk og for den Sidste til 2 Mk., og tvende af de ved Landveien plantede Træer, ansatte til en Værdi af 1 Rdl., brækkede. Hvilken Deel Enhver af de Tilstalte speciel har taget i de ommeldte Uordener og Beskadigelser af Andres Eiendele, har ikke tilfulde kunnet oplyses, da deres Forklaringer i denne Henseende tildeels ere uoverensstemmende; men da de dog Alle i Forening have paabegyndt de anførte Uordener og derefter Alle hele Tiden ere vedblevne at være i Folgestab og i større eller mindre Grad at tage Deel i Udførelsen deraf, findes de og Alle at maatte være ansvarlige for hvad der ved denne Leilighed blev forøvet, og de ville derfor ikke alene hver især være ijsalbne en søelig arbitrair Straf for det omforklarede fredsforstyrrende og voldelige Forhold, men de ville tillige solidarisk have at erstatte den derved forarsagede Skade, forsaavidt ikke Krav paa Erstatning er fravalde, hvilket er skeet af sauntlige private Personer, saa at der alene bliver Spørgsmaal om Erstatning for Beskadigelsen af Skolens Gynnaстикapparat og for Ødelæggelsen af de ved Landveien plantede Træer, hvilken Erstatning for hver især er anslaaet til 1 Rdl.

Foraaavidt de Tilstalte dernæst sigtes for at have forlokket en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten, da har Tilstalte Jens Peder Pedersen tilstaaet, at da han første Gang havde været for Forhør og deri havde nægtet at have taget Deel i de den ommeldte Aften eller Nat foresaldne Uordener samt forklaret, at han, efterat de havde fortæret den omforklarede Snaps, var gaaet hjem uden at følge med de Andre, undervrettede han Drengen Niels Chr. Jacobsen, 16 Aar gammel, som havde været tilstede under de Tilstaltes Ophold hos J. P. Pedersen og var fulgt med dem op ad Herning Gade, men her havde forladt dem, inden de omforklarede Optøier begyndte, om hvad han saaledes saaledes havde forklaret i Retten, og bad ham om, naar han blev kaldt for Retten, at sige, at Pedersen ikke havde været med paa Gaden i Herning; og ligeledes have Ole Jacobsen og Johan Christensen vedgaaet, at de, da de nogle Dage efter fulgtes med N. Chr. Jacobsen til Forhøret, tilkendegav ham, hvad

de vilde forklare i Retten og opfordrede ham til at afgive den samme Forklaring, hvilken Opfordring han da ogsaa efterkom, og gav en med disse Tiltaltes stemmende Forklaring, der blandt andet gif ud paa, at Jens Peder Pedersen ikke var fulgt med dem op ad Herning Gade, uagtet dette i Virkeligheden havde været Tilfældet.

Af de Tiltalte har J. P. Pedersen indrømmet, at han vel kunde begribe, at N. Chr. Jacobsen ikke kunde komme for Retten som Tiltalt, da han ikke havde været med medens Ulovlighederne bleve forøvede, og de to andre have udsagt, at de ikke havde gjort sig nogen Betænkning om, at han, da han saalebes ikke havde været med ved de begaaede ulovlige Handlinger, kunde komme til at beedige sin Forklaring.

For dette Forhold findes de Tiltalte at maatte anses i Henhold til Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 11 sammenholdt med § 5, hvis sidste Membrum ikke — som ved Underrettsdommen antaget — skjønes at kunne komme dem tilgode. De Tiltaltes Straf for deres Forhold i det Hele findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for hver af dem. Dette Resultat har ogsaa Underrettsdommen, hvorfor bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger villiges, vil, forjaavidt den er paaanket, i det Hele kunne stadfæstes med den ovenantvode Forandring med Henhyn til Udredelsen af Skadeserstatningen, der ved Underrettsdommen blot er paalagt dem af de Tiltalte, som havde vedgaaet personlig at have udført de Handlinger, hvorved den Skade, som bliver at erstatte, var tilføiet“.

Rettelse.

I forrige Nr. S. 485 Lin. 7 f. o. udgaaer Ordet: „deels“.

— — — — 3 f. n.: Tidspunct læs Tidrum.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisser, forjaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenbalste Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiestreftstidende,

udgivet

af

Høiestreft Protocolsecretairer.

N° 34.

Den 18de November.

1859.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 2den November.

Nr. 301.

Advocat Liebe

contra

Ane Marie Sørensdatter og **Niels Sørensen** (Defensor Liebenberg),
der tiltales for Blodskam.

Wedellsborg Virks Extrarets Dom af 26de April 1859: „Tiltalte Ane Marie Sørensdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod Arrestanten Niels Sørensen vil være at straffe paa Livet. Af Salairer til Actor, Procurator Gornsen og til Defensorerne, Procurator Møller og Provedprocurator Schmidt, 6 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til hver af de Sidstnævnte, betaler Arrestanten Halvdelen tilligemed de øvrige af Actionen imod ham flydende Omkostninger, hvorimod samtlige Actionsomkostninger for Tiltaltes Vedkommende udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Juli 1859: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Procuratorerne Christensen, Schack og d'Auchamp for Overretten tillægges i Salarium 8 Rdl. hver, hvoraf Halvdelen udredes af det Offentlige og den anden Halvdeel af Arrestanten Niels Sørensen. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrefts Dom.

I Henhold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe og Etatsraad Lieben-

berg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes paa den med Hensyn til de øvrige Salaries ved bemeldte Dom bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Wedellsborg Virks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Ane Marie Sørensdatter og Arrestanten Niels Sørensen, actionerede for Blodskam, og maa det ogsaa ved deres egen Vedgaaelse, der er bestrykt ved Sagens Omstændigheder, antages godtgjort, at de, der ere Heelsøbsfænde, gjentagne Gange have havt Samleie med hinanden og at Arrestanten er Fader til det af Tiltalte den 20de Marts d. A. fødte Barn.

Da det imidlertid, hvad Tiltalte Sørensdatter angaaer, efter Sagens Oplysninger, navnlig den af vedkommende Districtslæge afgivne, af det Kongelige Sundhedscollegium tiltraadte Betænkning angaaende hendes intellectuelle Evner og mentale Tilstand overhovedet, maa statuere, at hun ikke er i Besiddelse af den til at constituere Strafsansvar fornødne Bevidsthed om sine Handlingers moralske Betydning og Forhold til de guddommelige og menneskelige Love, maa det villiges, at hun, der er født i Aaret 1829, ved den indankede Dom er tillagt Griffindelse.

Arrestanten — hvis senere aldeles umotiverede Tilbagekaldelse af hans Tilstaaelse ikke i Genhold til Lovens 1—15—1 kan komme i Betragtning — maa vel ifølge de under Sagen fremkomne Oplysninger antages at være en i høi Grad indskrænket og sløv Person, men der skjønnes dog ikke, navnlig efter de betræffende ham afgivne lægevidenskabelige Erklæringer, at være tilstrækkelig fjøie til at ansee ham som psykisk utilreguelig, og det er derfor ved Dommen med fjøie antaget, at han, der er født i Aaret 1832, ikke kan undgaae i Genhold til Lovens 6—13—14 at ansees med Livsstraf.

Den indankede Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes villiges, vil saaledes i det Hele blive at slaaefæste“.

Nr. 319.

Advocat Liebe

contra

Anders Jensen (Defensor Salicath),

der tiltales for Løsgængereri

Bregentved-Giisfeldt Virks Politirets Dom af 2den Mai 1859: „Arrestanten Anders Jensen bør henseettes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de August 1859: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Aetor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Winther og Simonsen, betaler Arrestanten Anders Jensen af Vesteregede 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Anders Jensen af Vesteregede, der er langt over criminel Aaalder og tidligere har været straffet for 1ste og 2den Gang Løsgænger i følge Bregentved-Visfølseld Politiretsdomme af 7de December 1857 og 10de Januar d. A. med Fængsel paa Vand og Brød respective i 3 Gange 5 og 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende, fra det nævnte Virks Politiret hertil indankede, Sag for paany at have gjort sig skyldig i Løsgængeri.

Ved Arrestantens egen Forklaring i Forening med det isvrigt Dphlyste maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, efterat være løsladt af Arresten den 3die Marts d. A., efterat have udstaaet Straffen efter den ovennævnte Dom af 10de Januar d. A., mundtlig i Retten og i Overværelse af Retsvidnerne den 7de Marts jidsleden er bleven indskærpet et ham til Politiprotocollen den 13de November 1854 givet Tilhold om at søge fast Arbeide eller lovligt Erhverv, og saafremt han ikke selv kunde forskaffe sig saadant, at henvende sig til vedkommende — Vesteregede Sogns — Fattigvæsen, hvis Forrifter han nøie skulde holde sig efterrettelig, og hvis Forsjorg han ikke maatte undbrage sig uden Politiets Tilladelse, Alt under Straf som for begaaet Løsgænger, hvorhos det endvidere af Politimesteren mundtlig blev betydet Arrestanten, at han ikke maatte indfinde sig i Kjøbenhavn for at tage Dphold uden det derværende Polities Tilladelse, men at Arrestanten desuagtet nogle faa Dage derefter, da han ikke selv kunde skaffe sig Arbeide, har unbladt at henvende sig om saadant til Vesteregede Fattigvæsen, men derimod uden Tilladelse begivet sig til Kjøbenhavn, hvor han, efter i 10 Dage at have ernæret sig ved tilfældigt Arbeide, da han ikke kunde forjæne saameget, at han kunde forskaffe sig Matteløgis, henvendte sig til Fattigvæsenet, af hvilket han derefter blev hjemjendt.

Da Arrestanten saaledes maa ansees tilstrækkelig overbevist at have overtraadt Tilholdet af 13de November 1854, der endnu maa ansees gyldigt, om

end dets Indskjærpelse ikke er steet til Politiprotocollet, men alene mundtlig betydet Arrestanten, vil han for denne Overtrædelse være at anses med Straf som for Løsgænger, og navnlig paa Grund af de tidligere Domme som for denne Forseelse 3die Gang begaaet, og findes Straffen passende at kunne bestemmes, som ved Politiretsdommen fastsat, til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.

Denne Dom, ved hvilken Arrestanten derhos retteligen er paalagt Eagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 295.

Justitsraad Bunken
contra

Christen eller **Christian Adrian Christensen** (Defensor Salicath),
der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Storeheddinge Kjøbstads Politirets Dom af 26de Mai 1859:
„Arrestanten, Bagerhvend Christen eller Christian Adrian Christensen, bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede alle af nærværende Sag løbligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juli 1859:
„Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne, Justitsraad Dahl og Raasloff for Overretten, betaler Tiltalte Christen eller Christian Adrian Christensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Storeheddinge Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, der er født den 21de September 1798, for Løsgænger og Betleri.

Tiltalte, der oftere har været anset for de nævnte Forseelser og senest ved Høiesterets Dom af 10de Marts 1856 med 2 Aars Forbedringshuusarbeide for 4de Gang begaaet Løsgænger, hvorved Straffen for Betleri afberedes, blev, efter den 13de Marts s. A. at være løsladt af Straffeanstalten, den 28de

Mai s. A. afleveret til Kjøbenhavns Fattigvæsen, idet der af Kjøbenhavns Politi blev givet ham Tilhold om ei at forlade Fattigvæsenets Forsorg uden Tilladelse under Commination af Straf for Løsgænger.

Tiltalte er imidlertid overbeviist den 6te Marts d. A. uden Tilladelse at være bortgaaet fra Ladegaarden, hvor han var udlagt, og at have begivet sig til Omegnen af Kjøge og Storehebbinge, i hvilken sidstnævnte Kjøbstad han, da han paa Grund af Smertter i Fødderne ikke kunde fortsætte sin Vandring, paa hvilken han har tilstaaet at have ernæret sig ved Betleri, meldte sig hos Politiet den 17de s. M.

Da nu det Tiltalte givne Tilhold ikke, saaledes som Defensor, Procurator Naaskløff har formeent, kan antages at have tabt sin Virkning derved, at han, efter under 6te Juni s. A. at have forladt Ladegaarden og streifet omkring indtil han den 3die October s. A. selv meldte sig, ikke derfor blev anseet for Løsgænger og uden at Tilhold paany blev givet ham, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anseet for 5te Gang begaaet Løsgænger efter Forordningen af 21de August 1829 §§ 3 og 8, ved hvilken Straf den, Tiltalte har forstyblt for Betleri, vil afsørkeres, og da den valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbejde samt Bestemmelsen om Sagens Omkostninger billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 17. **Tracteur Jens Johansen (Jugen)**

contra

Architect J. F. Meyer (Jugen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae irecte, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Mandagen den 7de November.

Nr. 20. **Oldermanden for Neebflagerlauget i Kjøbenhavn. J. Timm**
(Conferentsraad Blechingberg),

contra

Neebflagermester J. A. N. Jensen (Statsraad Liebenberg),
angaaende Spørgsmaalet om Laugets Berettigelse til fremfor Indstævnte

at erholde udbetalt de som Erstatning for Afstaaelsen til Gasværket af Grunden Nr. 68 paa Kjøbenhavn's Vesterbro tilstaaede 5,000 Rdl. m. v.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Febr. 1858: „Indstævnte Reebflagermester J. N. N. Jensen bør for Tiltale af Citanten, Oidermanden for Reebflagerlauget J. Timm, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret reserveres med Hensyn til, at det af Indstævnte den 19de October 1857 fremlagte Document af 5te September 1857 er skrevet paa ustemplet Papir“.

Hoiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Hoiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Reebflagerlauget heri Staden, den kongelige grønlandske og færøiske Handel samt Reebflagerne A. Richardt og J. N. N. Jensen ved nærværende Rets Dom af 27de August 1855 vare frikendte for Kjøbenhavn's Magistrats Tiltale i en Sag, som denne havde anlagt imod de Førsnævnte til at foranstalte to Staden tilhørende og ved Vesterbro under Nr. 68 og 69 i indenbys Vester-Quarteer beliggende Forder ryddeliggjorte og fratraadte, og de Eidsnævnte til at taale saadan Ryddeliggjørelse og Fratrædelse, blev det med Hensyn til Anlæggelsen af Gas- og Vandværker fundet fornødent at expropriere disse Grunde, og under en af Expropriationscommissionen den 21de December 1855 afholdt Samling fremkom der Forslag om Afstaaelsen af Grundene imod en Godtgørelse af 10,000 Rdl., saaledes at Lauget skulde have 1,250 Rdl., den grønlandske og færøiske Handel 3,750 Rdl. og Reebflager Jensen 5,000 Rdl., hvilket Forslag siden af Magistraten for Commune's Vedkommende er antaget.

Med Hensyn til en imellem Lauget og Reebflager Jensen opstaaet Uenighed om, hvem af dem de 5,000 Rdl. retteligen tilkom, er dette Beløb blevet deponeeret hos Magistraten i kongelige Obligationer, og Lauget har derefter ved bets Oidermand under nærværende Sag søgt Reebflager Jensen til at høre Citanten paa Laugets Vegne kjendt berettiget til fremsfor ham at erholde Beløbet udbetalt med vedhængende og paaløbende Renter, hvorhos Citanten har paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Processens Omkostninger skadeløst.

Indstævnte procederer enten til Afvisning med Tillæg af Kost og Tøring eller til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Naar nu Indstævnte har villet gjøre gjældende, at Lauget skal have oversiddet en imellem Parterne vedtagen Bestemmelse om inden 14 Dage fra den 5te Sep-

tember 1856 at anlægge nærværende Sag, idet at Forligsklagen først er forkyndt for Indstævnte den 24de s. M., vil dog intet af de paaftaaede Resultater kunne begrundes derved, efterjom det ved Attest fra Skriveren i Forligelsescommissionen er oplyst, at Klagen i Sagen er indkommen i Commissionen den 15de i s. M., hvorved Laugets Forpligtelse i den omhandlede Henseende maa ansees opfyldt.

Heller ikke kan Indstævnte gives Medhold, naar han har forment, at hans Berettigelse skulde paa en bindende Maade være anerkjendt af Lauget ved tidligere Leiligheder, hvorved med Hensyn til Indstævntes Formening om, at saadan Anerkjendelse foreligger i hvad der er passeret under Mødet for Expropriationscommissionen, bemærkes, at det vel i den fremlagte Extractudskrift af den af Commissionen førte Protocol hedder, at „Reekslagerlauget i Kjøbenhavn, Directionen for den grønlandske Handel og Reekslager J. N. A. Jensen gjorde det Tilbud til Kjøbenhavns Communalbestyrelse, at ville afstaae de samtlige dem tilkommende Rettigheder paa de omhandlede Grundstykker Nr. 68 og 69 for en Godtgjørelse af i det Hele 10,000 Rdl., hvoraf Reekslagerlauget skulde have 1,250 Rdl., den grønlandske Handel 3,750 Rdl. og Reekslager J. N. A. Jensen 5,000 Rdl.“; men at det tillige hedder, at de for Lauget Mødende forbeholdt sig Laugsforsamlingens Approbation, hvilken imidlertid ikke er paafulgt, og efter de omfattende Udtryk, hvori dette Forbehold er taget, er der ingen Foie til med Indstævnte at antage, at Forbeholdet alene skulde have Hensyn til Laugets Stilling til Magistraten som den samme overordnede Autoritet, og at der altsaa ikke under Mødet skulde være betinget, at Lauget eller Laugsforsamlingen samtykkede i de gjorte Tilbud.

Naar dernæst Indstævnte i Rettens forævnte Dom af 27de August 1855 har villet see en afgjørende Anerkjendelse af hans Adkomst til den exproprierede Grund og altsaa derved til Godtgjørelse for samme, medens ogsaa Citanten paa sin Side betragter Dommen som en Hjemmel for Laugets Paastand, da har denne Dom, hvorved det afgjordes, at Magistraten ingen Ret havde til at fordre Jorden tilbagegivet uden Vederslag, Intet afgjort eller villet afgjøre om det indbyrdes Forhold imellem de i hiin Sag Indstævnte.

Indstævnte paaberaaber sig endelig som Hjemmel for sin Paastand et under 9de December 1771 udstedt Fæstebrev paa de omhandlede Grunde i Forbindelse med det til ham under 27de December 1851 udstedte Auktionsffjøde. Lauget paa sin Side paaberaaber sig ligeledes Fæstebrevet. Dette Document er benævnt Fæstebrev til Reekslagerlauget paa et Stykke „Jordsmon uden Stadens Vesterport“, og Kjøbenhavns Magistrat tilligemed Statskammeren gjøre deri vitterligt, „at som Reekslagerne af forrige Magistrat, til Spindeboder og Skibstonges Forarbeidelse, mod aarlig Leie til fem af Raadmændene, har været overladt et Stykke Jordsmon, beliggende ved Vesterbro, Besten for Brandvænget; og Reekslagerlaugets Mestere, saamange som paa dette Stykke Jordsmon have eller herefter blive Eiere af Heberbaner og Spindeboder, er bevilget fremdeles at maae beholde samme ubi Leie, hvilken Jord ubi det over Stadens Forder forfattede Karte ere anført under V—10 og saaledes som samme nu befindes og dennes i

Fæste og Leie overlades, bestaaer af følgende Maal og Strækninger — — — altsaa bliver dette Jordsmon herved ubi Fæste og Leie overladt Keesflagerlauget til Heberbane og ei til noget andet Brug, imod at de Een for Alle deraf svarer ubi aarlig Afgift nitten Rigsdaler, som tager sin Begyndelse fra sidasvigte Michaeli og herefter hvert Aars Michaeli under dette Fæstes Forbrydelse rigtig erlægges og til Stadens Kæmmer betales. Men skulde det efter kort eller lang Tids Forløb see, at med Fæstingsbærterne blev foretaget Forandring og noget af Jorden derved maatte medgaae, maae de Keesflagere, som da maatte have samme i Brug, ikke vente nogen Erstatning for hvad de derpaa kan have anvendt“.

Lauget støtter sig paa, at Documentet angiver sig som Fæstebrev til Keesflagerlauget, og at der i samme concluderes, at Jordsmonnet altsaa bliver overladt Lauget i Fæste og Leie. Indstævnte, der prætenderer at have været Eier af den vedkommende Heberbane og Spindebod paa Jordsmonnet paa den Tid Afsløsningen fundt Steb, paaberaaber sig for sin Forbring paa Erstatning af Af-saavn af Grunden Documentets Bestemmelse om, at de Keesflagermestere, som ere eller i Fremtiden blive Eiere af Spindeboder, bevilges fremdeles at maate beholde Grunden i Leie, samt Documentets Slutningsbestemmelse.

Citaten maa nu gives Medhold i, at Slutningsbestemmelsen ikke kan blive afgjørende. Den finder nemlig sin Forklaring deri, at ikke Lauget som Eenhed, men derimod de enkelte Mestere i alle Tilfælde maatte blive dem, som benyttede Grunden til deres Heberbaner. Grindringen om, at der i det i Slutningsbestemmelsen angivne Tilfælde ingen Erstatning vilde kunne forventes, maatte altsaa naturligen henvides til dem og ikke til Lauget, som saadant. Men derimod skjønnes ikke rettere, end at den første af Indstævnte paaberaabte Passus maa tillægges en afgjørende Betydning med Hensyn til Documentets Forstaaelse.

Dette betegner nemlig vel Keesflagerlauget som Fæster af Grunden, men den nærmere Forklaring af hvorledes dette er at forstaae, hvorledes hermed skal forholdes og hvem det da er, der skal udøve den Fæstet vedhængende Brugsret, maa efter Documentets hele Form og Forbindelsen imellem dets enkelte Dele ansees angivet i hiin Passus, hvori bevidnes, at Keesflagermestrene af den forrige Magistrat er overladt det omhandlede Jordsmon i Leie, og at de Mestere, der ere eller blive Eiere af Heberbaner og Boder, ogsaa fremdeles er overladt Jorden til Benyttelse.

Hvad heri indeholdes, maa betragtes som en ligesaa væsentlig Deel af Documentet, som Angivelsen af, at Jorden „altsaa er givet i Fæste til Lauget“, og naar Lauget har overtaget Fæstet i Medfør af dette Fæstebrev, har det selvfølgelig kun kunnet tiltræde det med Kundskab om, hvad Laugets eget Hjemmelsbrev indeholder, at den effective Brug af Jorden var overladt daværende og fremtidige Eiere af Baner og Spindeboder, og denne de enkelte Mesteres Brugsret maatte Lauget blive pligtig at respectere. Herved kan det ikke faae nogen Indflydelse, at Lauget er under Fæstes Forbrydelse gjort ansvarlig for Afgiften, om det end maatte kunne faae Virkning med Hensyn til den Enkeltes Brugsret,

at han udslob at erlægge eller at vederlægge Lauget den paa ham faldende Andeel i Afgiften af den Grund, som Fæstebrevet angaaer. Men ligesom i alt Fald Indstævnte og de, fra hvem han hibleder sin Berettigelse, ikke ere assererede at have været in mora i saa Henseende, saaledes maa det anses at være in confesso, at Lauget, fra hvem Magistraten ikke siden Aaret 1810 har modtaget Afgiften — idet at denne efter den Tid er betalt til Communen directe af Brugerne — ingen Udgift har havt med Fæstet, efterdi Fæsteafgiften igjen af Lauget i det ommeldte Tidsrum er repareret paa de Mestere, der havde Jorden i Brug. Den Benyttelsesret, som Fæstebrevet hjemler, er i Medfør af dette Document alene betinget af, at den Vedkommende er Mester i Reefslagerlauget og at han er Eier af en Reerbane og Spindebod paa Grunden. Andet er ikke forbudt og navnlig er det ikke gjort til Betingelse for Benyttelsen, at den Vedkommende hertil har erhvervet Laugets Samtykke. Det bliver altsaa uden Indskyldelse paa den Ret, der maatte tilkomme Indstævnte, om Lauget har givet eller ikke givet sit Samtykke til ham eller nogen af dem, fra hvem han hibleder sin Berettigelse.

Citanten formener imidlertid, at selv om Fæstebrevet antages at tillægge Eierne af Reerbane og Spindeboder eo ipso Ret til Grundens Afbenyttelse, vil Indstævnte dog intet Krav have paa at nyde godt heraf. Citanten paabe- raaber sig i saa Henseende, at Skjødet af 11te Juni 1795 fra Anthon Torværd til Indstavnets Bestefader Niels Jensen indeholder, at „til Efterretning meldes, at Grunden er Fæstegrund, hvorpaa Hr. Jensen selv haver at erhverve Fæstebrev“. Heraf vil Citanten udlede, at det er bindende erkjendt af Niels Jensen, fra hvis Boes Disposition Indstævnte hibleder sin Ret, at han ikke ved dette Skjøde fik Ret over Grunden, og at saadan Ret altsaa ikke er overdraget ham, og en lige Erkjendelse søger Citanten deri, at Niels Jensen hos Magistraten har anholdt om Fæste, paa hvilket Andragende der blev svaret ham, at intet nyt Fæste behøvedes. Ligesom nu dette Svar naturligt maae forstaaes som en Tilfælgelse af Magistratens Formening om, at Andrageren allerede havde tilstrækkelig Hjemmel til Afbenyttelse af Grunden, saaledes vilde det være uden Forie, om man i Andragendet vilde see en Renunciation paa nogen Niels Jensen ellers tilkommende Rettighed eller i den allegerede Passus i Anthon Torværd's Skjøde en Reservation til Fordeel for denne selv eller for Lauget eller for nogen Trebiedmand. Selv om Niels Jensen har staaet i den Formening, at han behøvede Fæste, vilde jo en saadan urigtig Formening ikke tilføre Lauget nogen det ellers ikke tilkommende Ret, og Bemærkningen i Skjødet kan naturligen forklæres af Sælgerens Omhu for ikke at paadrage sig nogen Hjemmelspligt eller mulig Bekostning med et nyt Fæstebrevs Erhvervelse.

Citanten har i den anførte Henseende paabevaabt sig, at der i Laugets Protocol for Laugesforsamlingen den 11te Januar 1821 findes tilført saaledes: „Efter given Anledning erklærer de samtlige Tilstedeværende, at de intet havde imod, at Reefslager Jensen den 23de fremdeles benytter den Lauget ved Fæstebrev af 1771 overladte Grund paa Vesterbro Nr. 68 til Reerbane, forudsat at Mester Jensen udfædte saadant, dog imod at han som hidtil selv betaler den deraf

gaaende eller herefter muligen paabydende Afgift. Da Hr. Jensen den 28de ikke var tilstede, lovede hans Søn A. B. Jensen herover at afhente sin Faders Erklæring og meddele Obermanden samme". Men da den ommeldte Auledding ikke er oplyst at hidrøre fra Jensen selv eller fra Nogen paa hans Vegne, og da det ei heller er givet, at nogen Erklæring er indkommen fra ham og i alt Fald hvorpaa denne er gaaet ud, kan heraf ikke med nogen Sikkerhed udledes nogen Renunciation fra hans Side paa en ham efter Fæstebrevet tilkommende Ret-

Citanten har dernæst fremhævet, at Niels Jensen i Aaret 1826 har oprettet en Contract med sin Søn Kæbflagermester Christian Peter Jensen, hvorved han for sin Levetid overlod til denne sin Søn, som det hedder, „den mig efter Fæstebrevet af 9de December 1771 som Laugsmester tillagte Grund til Heberbane paa Vesterbro, betegnet under Nr. 68, til frit Brug og Afbenyttelse, inod at bemeldte min Søn betaler alle af Grunden gaaende Skatter og Afgifter samt indrømmer mig uindskrænket Brug af Grunden til Kæbflagerarbejde, naar samme af mig forlanges, ligesom og at afbenytte den Tjærebo, jeg har tilladt ham at opføre, alt uden at han derfor kan fordrø nogen Godtgjørelse; hvilken Tjærebo er og bliver hans Eiendom"; at C. P. Jensen har i Kraft af dette Document besiddet Banen og Grunden indtil N. Jensen i Aaret 1851 afgik ved Døden, og at han strax efter søgte Magistratens Sanction til Afbenyttelsen af den Niels Jensen hidtil overtagne Jordlod Nr. 68; at Magistraten har henviist ham til Kæbflagerlauget med Tilføiende, at den af forskjellige Grunde kun kunde samtykke i en Afbenyttelse „indtil videre“, og at Lauget derefter havde indrømmet ham en saadan, men at han derefter i en i Aaret 1855 afholdt Laugsforsamling gav Afkald til Fordeel for Lauget paa den ham saaledes indrømmede Brugsret af Grunden. Ligesom imidlertid ovennævnte Contract efter sit eget Indhold kun omfatter Niels Jensens Levetid, saaledes kunne de Forhandlinger C. P. Jensen har pleiet med Magistraten og Lauget for at forskaffe sig Brugsret paa egne Vegne til Grunden, ikke præjudicere den Ret, der maatte tilkomme Niels Jensens Vo efter Fæstebrevet som Eier af Heberbane og Spindebo, ligesom og C. P. Jensens Renunciation til Fordeel for Lauget maatte blive uden Indflydelse i saa Henseende.

Naar endelig Citanten for sin Formening om, at Indstævnte ikke er i Besiddelse af nogen Ret til Grunden, har paaberaabt sig det til Indstævnte udsjæderede Auctionsaffjøde, hvoraf han blandt Andet har fremhævet, at Conditionernes 3die Post bestemmer, at Kjøberens indtræder i Voets Forhold med Hensyn til foransførte af Niels Jensen med Christian Peter Jensen under 17de Februar 1826 oprettede Contract, af hvilken Bestemmelse Citanten vil udlede, at Voet har frafrevet Kjøberens enhver Ret til Grunden, som engang afstaaet til C. P. Jensen, maa herimod indvendes, at Contracten af 1826 ikke gav C. P. Jensen Brugen af Grunden udover Niels Jensens Levetid, saa at Kjøberens Indtrædelse i Voets Forhold til C. P. Jensen ei har kunnet faae Indflydelse paa Kjøberens Ret til Grunden; og i den 4de Post af Conditionerne, som tillægger Kjøberu Regres for de efter den 31te December 1850 forfaldne Fæsteafgifter hos bemeldte

C. P. Jensen, kan der ei heller være Røie til med Citanten at see en Tilskendegivelse af, at C. P. Jensen fremdeles berettiges til at benytte Grunden.

Da nu ei heller de øvrige Bestemmelser give Grund til at antage, at nogen, Eiendomsretten over Keerbanen og Spindeboden vedhængende, Naadighed over Grunden skulde undrages Kjøberen efter dette Skjøde, hvorimod ifølge Indledningens til Conditionerne Keerbanen eller den Ret, Boet har til samme, ifølge det Niels Jensen under 11te Juni 1795 af Keekslagermester Anthon Toxværd meddeelte Skjøde er bortfolgt, og hvis Slutning indeholder, at der tilskjødes Indstævnte ovenanførte Keerbane Nr. 68 udenfor Stabens Vesterport, den paa Banen værende Spindebod og det dertil hørende Inventarium samt et Brædehuus med Teglag med den Ret, hvormed samme har tilhørt afsøde forhenværende Keekslager Niels Jensens Bo, samt med de Rettigheder og Forpligtelser, som ældre Skjøder og andre Documenter hjemle, og da der ikke er oplyst være passeret Noget, som har kunnet forrykke det Standpunkt, der i Medfør af Fæstebrevet af 9de December 1771 maa ansees for det retlige. saa maa Indstævnte statuere, paa den Tid Afsløsningen af Grunden foregik, at have været i Besiddelse af en i bemeldte Fæstebrev hjemlet reel Ret, nemlig en Ret til Afbenyttelse af Grunden til Keerbane, og Afsluuet af denne Benyttelse maa selvfølgelig være et Tab for ham. Om Keekslagerlauget som Fæster nu end erkjendes at være meddeeltigt i det Indbegreb af Rettigheder, som Communen ved Fæstebrevet har frastrevet sig, af hvilke Lauget dog ikke sees at have haft nogen Indtægt, maa dog saa meget være klart, at Lauget i ethvert Fald ikke kan være eneberegtiget til den paastævnte Sum, der maa ansees som det imellem den Forpligtede og de Berettigede vedtagne Vederlag for Aftrædelsen af det samlede Indbegreb af Rettigheder, som Communen ved Expropriationen vinder tilbage, og da nu Citantens Paastand, i Samklang med hele hans Procedure, maa antages at gaæ ud herpaa, idet han fordrer Lauget fremfor Indstævnte kjendt berettiget til den paastævnte Sum, maa Indstævnte efter sin Paastand blive at frifinde for Citantens Tiltale i Sagen.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at det af Indstævnte den 19de October f. A. fremlagte Document af 5te September f. A. er skrevet paa ustemplet Papir. Iøvrigt findes under Sagen ingen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papir begaaet“.

Tirsdagen den 8de November.

Nr. 300.

Instituraad Bungen
contra

Lars Hansen Kure (Defensor Liebe),

der tiltales for Tilfjedsættelse af den Algtfomhed, som almindelig Forsigtighed til Forebyggelse af Bldebrand udfræver, og for navnlig ikke at

have fjærnet den Brandfare, som Skorstenens Bessaffenhed maatte medføre.

Bornholms nordre Herreds Ertzretts Dom af 3die August 1859: „Tiltalte, Smed Lars Hansen Kure af Clemensker Sogn, bor have forbrudt sin Brandersstatning af Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 344 Rdl.; saa bor han og henseettes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, hvis han ikke er istand til at godtgjøre ovennævnte Brandforsikkring det Tab, som maatte resultere af at Panthaveren gjør — i Overensstemmelse med § 10 af Brandforsikkrings-Ordnningen af 29de Februar 1792 — sin Ret gjældende til den ovennævnte Erstatning. Saa udreder han og alle af nærværende Action flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Lund 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Ipsen 4 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Selv om det maatte anses givet, at den omhandlede Ildsvaade er foranlediget ved den i den indanteede Dom ommeldte Abning mellem Loftsbjælken og Skorstenen, findes det dog ikke, at Tiltalte, der har forklaret, at han aldrig har antaget, at denne Abning kunde medføre nogen Brandfare — i hvilken Henseende bemærkes, at den formenes allerede at være fremkommen i den første Vinter efter Opførelsen af det under Forhørerne omtalte Hunsrum, endnu forinden Brandtagationen af 16de Marts 1858 blev foretagen — kan, ved at have undladt at foranstalte samme tilluftet, antages at have gjort sig skyldig i nogen saadan aabenbar Tilsidejættelse af den Afgtvaagivenhed, som almindelig Forsigtighed kræver, at Bestemmelserne i Forordningen af 26de Marts 1841 § 14 her kunne komme til Anvendelse. Han vil desaaarsag være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han udreder Actionens Omkostninger.

Chi kjendes for Ret:

Lars Hansen Kure bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Herredstingsdommen ved Magt at staade. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisses hedder det: „Følge Amtets Ordre af 7de Mai d. A. tiltales under nærværende Sag Smed Lars Hansen Kure af

Clemensker Sogn for Tilfidejættelse af den Agtsomhed, som almindelig Forsigtighed til Forebyggelse af Ildbrand udkræver, og for navnlig ikke at have fjærnet den Brandfare, som Skorfstenens Bestaenhed maatte medføre.

Smedens Tilstalte den 4de April d. A. stod og smedede i sin Smedie tiligemed Gaardmand Anders Christiansen bemærkede hans Roue, at der var udbrudt Ild paa Loftet over Smedien, hvilken Ild havde antændt endeel Tørvesmul, som henlaa der efter endeel Tørv, som havde været stablede op ad Smedieskorstenen, og dervra angrebet en Kiste. Da hun havde gjort Alarm havde Ilden taget saamegen Overhaand, at den ikke kunde slukkes, men fortærede hele Huset. Som Grund til denne Ildbrand har Tilstalte anført, at Smedieskorstenen var sunket noget i den ene Side, og at derved var fremkommen en Åbning imellem Bjelken og Skorfstenen, i hvilken Åbning der var nedfaldet Noget af det paa Loftet værende Tørvesmul, der maa have sænget Ild af de ved Smedningen frembragte Gnistre. Denne Forklaring's Rigtighed er bestrykt ved de af Vidnerne som Synsmænd afgivne Forklaringer og ved de afhørte Smedes Erklæring og ved Sagens Omstændigheder i det Hele. Vel har den befalede Defensor villet formene, at den ommeldte Åbning stod saaledes, at Gnisterne fra Ambosten ikke kunde i lige Linie træffe samme, men dette er modbevist ved Vidnernes yderligere Forklaring.

Det bliver nu altsaa at undersøge, hvorvidt Tilstalte har tilfidejætt den Agtsomhed, som almindelig Forsigtighed udkræver, og dette maa, saavidt skjønes, besvares bekræftende. Det fremgaaer nemlig ligejrem af hans Forklaring, at han har været vidende om Tilværelsen af den ommeldte Åbning imellem Bjelken og Skorfstenen — og at en saadan Åbning til Loftet i et straatakt Huus og over et Rum, hvor der idelig særdes med Ild, er brandfarlig, derom kan Tilstalte ikke have næret nogen Tvivl — ligesom og at han har overtraadt Brandforordning for Landet af 27de Februar 1792 § 10, der forbyder at lægge Brændsel op til Skorfstenene.

Saa vel den befalede, som den privat engagerede Defensor har villet bygge Tilstaltes Frifindelse paa, at han ved de aarlige Brandsyn ikke er bleven gjort opmærksom paa den Feil i Loftet, der har forarsaget Ildbranden. Det er ved Sandemand Hans Nielsens Forklaring godtgjort, at Brandvisitationen har været foretaget i Aaret 1858, og det er sandsynligt, at den ommeldte Åbning først senere er opstaaet.

Men dette er isøbrigt af ingen Betydning med Hensyn til Tilstaltes Strafskyld, thi den Omstændighed, at en Mangel oversees ved et foretaget Brandsyn, kan ikke disculpere den brandforsikrede Eier, der er vidende om at Manglen finder Sted, eller befrie ham fra det Erstatningsansvar, han ved Tilfidejættelse af den skyldige Agtpaaagivenhed har paadraget sig.

Det afbrændte Huus var forsikret for 370 Rdl. og Skaden er ansat til 344 Rdl. Tilstaltes Løssøre var forsikret i Bornholms Landbrugeres Forsikrings-selskab, men da der af dette ikke er udbetalt ham nogen Erstatning, bliver derom intet at paafseende. Derimod maa Tilstalte, som ved sin egen Mangel paa Agtsomhed har været Årsag i den stedfundne Ildbrand, have forbrudt sin Ret til

Erstatning af den almindelige Brandforsikring her i Landet, hvorimod Pant-haverens Ret forbeholdes efter Brandforsikrings- Anordning af 29de Februar 1792 § 10, og vil Tiltalte, der er langt over criminel Kavalder og forhen straffet for Tyveri, tillige, hvis han ikke er istand til at godtgjøre den ommebte almindelige Brandforsikring for Landet det Tab, som dette maatte komme til at lide derved, at Panthaveren gjør sin Ret gjældende til Branderstatningen, være at henjætte i Fængsel i 8 Dage i Overeensstemmelse med § 14 af Forordningen af 26de Marts 1841“.

Nr. 255.

Justitsraad Bungen
contra

Niels Christopher Frederiksen (Defensor Brock),

der tiltales for Overtrædelse af Forordningen af 2den September 1745 eller i alt Fald for uteerligt Forhold.

Criminal- og Politiretens Dom af 28de Mai 1859: „De Tiltalte 3) Niels Christian Nars, 4) Johan Christian Rasmussen og 7) Andreas Marcusen Harn bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte 1) Benzel Emil Frolich, 2) Emilus Joachim Franciscus Commistabili, 5) Peter Herlov Wulffsbach og 6) Niels Christopher Frederiksen bor straffes med Fængsel paa Baud og Brod, hver især i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Nothe og Winther, 8 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte enhver for sit Vedkommende, saaledes at de hver tilsvare $\frac{1}{7}$ af de nævnte Salairer. Alt efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Christopher Frederiksens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „De Tiltalte 1) Benzel Emil Frolich, 2) Emilus Joachim Franciscus Commistabili, 3) Niels Christian Nars, 4) Johan Christian Rasmussen, 5) Peter Herlov Wulffsbach, 6) Niels Christopher Frederiksen, 7) Andreas Marcusen Harn, der ere over criminel

Lavalder og ikke mindre forhen straffede med Undtagelse af Tiltalte 5) Wulffsbach, der ved denne Rets Domme af 15de December 1849 og 2den Marts 1850 er anset efter Forordningen af 6te October 1753 § 3 for 1ste og 2den Gang begaaet Hazardspil med Mulcter paa respective 30 Rdl. og 40 Rdl., actioneres under nærværende Sag for Overtrædelse af Forordningen af 2den September 1745 eller i alt Fald for uøerligt Forhold. Ligesom der imidlertid intet Forhold findes overført uogen af de Tiltalte, der kan henføres under Bestemmelserne i den citerede Forordning. saaledes ere de Tiltalte 3) Mars, 4) Rasmussen og 7) Harm heller ikke imod deres Venøgtelse overbeviste at have gjort sig skyldige i uøerligt Forhold, hvorsor de ville blive at frifinde for Actors Tiltale, hvorimod et saadant Forhold ved deres afgivne Forklaringer i Forbindelse med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger findes overbevist de øvrige Tiltalte 1) Frolid, 2) Commisabili, 5) Wulffsbach og 6) Frederiksen, og disse ville derfor være at ansee med en arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for hver især i 2 Gange 5 Dage“.

Onsdagen den 8de November.

Nr. 284.

Justitsraad Bunghen

contra

Niels Hansen Post (Defensor Brock),

der tiltales for attenteret Morderi.

Rordingborg nordre Birk's Extrarets Dom af 1ste Juli 1858: „Arrestanten Niels Hansen kaldet Post bor hensættes til Arbejde i Forbedringshuset i 4 Aar og betale alle af Actonen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Ringberg 5 Rdl. og Defensor, Procurator Hjort 4 Rdl. Solv. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juni 1859: „Underretsdommen bor ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Bang og Proveprocurator Herforth, betaler Arrestanten Niels Hansen Post 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen

og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants inden Bordingborgs nordre Birk's Extraret behandlede, Sag have Huusmand Hans Jensen og dennes Hustru edeligen forklaret, at de gjentjende Arrestanten Niels Hansen Post, der tiltales for attentet Røveri, som den ene af 2 Personer, der om Aftenen den 20de December 1857 indfandt sig i deres Huus i Biemose, og, efterat have ført nogen Tale om Humle, som den ene af bemeldte Personer foregav at have at sælge, antastede dem, saavel Manden som Konen, med Opfordring til at komme frem med deres Penge, samt tilføiede dem forskjellig Overlast, indtil det lykkedes Konen at undslippe igjennem Vinduet og gjøre Anstrig, hvorpaa Volds mændene nudløbe.

Huusmand Hans Jensen fik navnlig ved den omhandlede Leilighed, medens begge de paagjældende Personer traf omkring med ham, et Saar i Hovedet, enten ved at den ene af dem slog ham med en Stok eller ved at blive sat op imod en Dørfarm; foruden bemeldte Saar, som ved dets Foreviisning i Retten befandt sig at være af omtrent en Skilling's Størrelse og tilklisset med Blod og hvoraf der, efter hans Sigende, skal være udflydt næsten en halv Spand Blod, vil han derhos have faaet et Slag over Haauden, og den ene af Personerne skal have traadt paa ham.

Huusmand Hans Jensens Hustru blev, efter hendes egen og Mandens Forklaringer, gjentagende kastet om paa Gulvet og sparket, medens hun laa under Bordet, uden dog at blive tilføiet videre Skade ved Overfaldet end at hun blev noget forstødt og øm i Lænderne. Heller ikke det Manden tilføiede Saar, for hvilket han ifkun efter en Læges Raad har brugt Grodomslag, hvorved det helede, har medført videre skadelige Følger for hans Hælbred. Svørgt vare begge Personer forsynede med Stokke, som de i Skyndingen, da de løbe bort, glemte, ligesom den ene Person glemte sin Hue; istedetfor medtog de Hans Jensens Hue og Stok.

Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have nogen Deel i den ovennævnte Forbrydelse; men det skjønnes ikke rettere, end at han denagtet, ifølge de under Sagen fremkomne Oplysninger, ikke vil kunne udgaae at dømmes skyldig heri. (Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret aftalte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de inbankede Dømmes Præmisses, forjaaviddet det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ngentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenalliske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 35.

Den 25de November.

1859.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 9de November.

Nr. 284.

Justitsraad Bungen

contra

Niels Hansen Post (see forrige Nr.).

Den ovenanførte, af de Overfaldne afgivne, beedige Forklaring bestrykes nemlig ved, at flere Personer med Bestemthed have gjenkjendt den i de Overfaldnes Huus efterladte Hue som en, der har tilhørt eller været baaren af Arrestanten, ligesom ogsaa derved, at denne ved Anholdelsen fandtes at have en Rift paa Næsen, hvilket stemmer med den af Hans Jensens Hustru forinden Arrestantens Anholdelse afgivne Forklaring om, at hun, medens hun brødes med den ene af Soldsmændene, og da navnlig med den af dem, der efter Beskrivelsen skulde være Arrestanten, fik fat i hans Næse og rev denne af alle sine Kræfter.

Arrestanten, der oftere har været tiltalt og navnlig efter Høiesterets Domme af 31te Mai 1843 og 28de Januar 1850 har været ansæet med Straf for 1ste og 2den Gang begaaet Bedrageri, hvorimod han ved nærværende Rets Dom af 19de August 1851 er frifunden for Actors videre Tiltale, for at have forledet Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten, har derhos ikke kunnet give nogen tilfredsstillende Oplysning, om, hvor han befandt sig paa den Tid, det omhandlede Overfald fandt Sted.

Fremdeles har en, under den ifølge allerhøieste Commissorium af 5te Januar d. A. af Justitsraad Criminalretskassésfor Kothe betræffende flere Forbrydelser i Præsts Amt indledeede Undersøgelse arresteret Person, ved Navn Lars Nielsen, efterat det af Flere var angivet, at han til dem havde fortalt, at han tilligemed Arrestanten Niels Post havde forøvet det attenterede Røveri i Biemose, senere for Retten tilstaaet dette og under sin besangaaende afgivne Bekjendelse, der i det Væsentlige stemmer med Hans Jensens og Hustruens Frem-

III. Aargang.

filling af det Passerebe, bestemt erklæret Arrestanten Post for at have været den anden Deeltager i dette Møveri, og sidstnævnte Arrestants Benægtelse heraf taber saa meget mere sin Betydning ligeoverfor denne hans Medstyldiges Tilstaaelse, som han endog vedblivende har paastaet, ikke at kjende denne, uagtet det under Sagen maa ansees godtgjort, at han navnlig saa Dage forinden Overfaldet i Niemose har tilbragt den største Deel af Natten hos bemeldte Medstyldige i dennes Huus.

Lars Nielsens Forklaring, der ogsaa gaaer ud paa, at Arrestanten Niels Post istedetfor sin egen Hue af en Feiltagelse havde medtaget Hans Jensens Hue, da de forløbe dennes Huus efter Overfaldet, bekræftes yderligere ved Lars Nielsens Hustru Maren Nielsdatters beedigede Vidnesbyrd om, at Niels Post en Aften mellem Kl. 10 og 11 et Par Dage før Juul 1857 kom hjem med hendes Mand, og medens han opholdt sig hos dem, rev en Klædes Kaffjet, som han havde medbragt, i mange jmaac Stykker, som han kastede paa Gulvet; en til denne Kaffjet, efter hendes og Lars Nielsens bestemte Udfagn, hørende Skygge, som senere under Sagen er bleven indleveret af Lars Nielsens Hustru, er nemlig af Huusmand Hans Jensen med Bestemthed gjenkjendt som ham tilhørende, idet den var anbragt paa den Kaffjet, som blev medtagen af Voldsmandene, ligesom Hans Jensens Hustru har erklæret, at bemeldte Kaffjetstykke i Get og Alt ligner den, som sad paa hendes Mandes Kaffjet.

Endelig er ogsaa efter Lars Nielsens Anviisning i Arrestanten Niels Posts Hjem bleven forefundet en Hat, som hans Hustru først nogen Tid efter Mandens Anholdelse vil have opdaget liggende ovenpaa et Klædestab, og i hvilken Lars Nielsen har paastaet at gjenkjende den Hat, som Niels Post, ifølge Lars Nielsens og dennes Husfrues Forklaringer, laante ved Bortgangen fra deres Huus den ovenfor omhandlede Aften, da han havde revet den af ham medbragte Kaffjet itu og ikke havde nogen Hovedbedækning.

Det Resultat, hvortil den indankede Dom er kommen, nemlig at ansee Arrestanten efter Forordningen af 11te April 1840 § 34, cfr. §§ 79 og 80, maa efter det Anførte billiges, men efter Omstændighederne findes den ved bemeldte Dom fastsatte Straf af 4 Mars Forbedringshuusarbejde at burde forhøjes til lige Strafarbejde i 6 Mar, jfr. Lov af 30te November 1857 § 1.

Med denne Forandring vil Underrettsdommen, mod hvis Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten, Intet findes at erindre, være at stadfæste.

Nr. 279.

 Justitsraad Buntgen
 contra

Johan Gustav Petersen eller **Peter son** og dennes Fader **Johan Petersen** eller **Peter son** (Defensor Brock),

der tiltales, Forstnævnte for at have tilsidefat den Ugtsomhed, som almindelig Forsigtighed udkræver, og derved at have foraarsaget en Ildbrand,

og Sidstnævnte i Anledning af det Strafansvar, han derved har paa-
draget sig.

Bornholms nordre Herreds Eyrarets Dom af 5te Mai 1859:
„Tiltalte Johan Gustav Peterfon bør henføres i simpelt Fængsel i otte
Dage. Tiltalte Johan Peterfon bør for Actors Tiltale i denne Sag
fri at være. Sidstnævnte bør have tabt sin Ret til Assurance for det
afbrændte Huus og opbrændte Løsøre, og bør begge de Tiltalte in so-
lidum erstatte den Skade, som den almindelige Brandforsikkring for
Landet lider derved, at Forordningen af 29de Februar 1792 § 10 har
forbeholdt Panthavernes Ret til Brauderstatningen. Saa udrede de og
alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair
til Actor, Procurator Erichsen 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund
4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Om det end antages, at den under Sagen omhandlede Ildbrand
er opkommen derved, at en Gnist fra Ildstedet har antændt den uden-
for samme omtrent i en halv Alens Afstand henlagte Bunke Eneriis og
Lyng, findes der dog efter de oplyste Omstændigheder ikke Grund til at
ansæe Johan Gustav Peterfens Forhold ved at have Ild paa Skorfste-
nen, nagtet det ommeldte Brændsel henlaa saa nær derved, som for-
anført, og ved for en kort Tid at forlade Kjøkkenet — hvilket maa
antages at være skeet for at have Tilshyn med en yngre Broder — som
en Uagtsomhed, der kan medføre Ansvar efter Forordningen af 26de
Marts 1841 § 14. Han vil derfor blive at frifinde for Actors Til-
tale, og vil der herefter og ifølge hvad der iøvrigt i Sagen foreligger
ei heller kunne paalegges Faderen Johan Peterfen noget Ansvar. Ac-
tionens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at udrede af
det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Johan Gustav Peterfen eller Peterfon og Johan Pe-
tersen eller Peterfon bør for Actors Tiltale i denne
Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder
de ved Herredsstingsdommen bestemte Salairer samt i
Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock
for Højesteret 10 Rdl. til hver, udredes af det Offent-
lige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Drengen Johan Gustav Petersen af Clemensker Sogn for at have tilsidet den Agtsomhed, som almindelig Forsigtighed udkræver, og derved forarsaget Ildbrand, og hans Fader Johan Petersen i Anledning af det Strafsansvar, han derved har paadraget sig.

Under de i Anledning af Branden af Tiltale Johan Petersens Huus paa 4de Selveiergaard's Grund i Clemensker Sogn optagne Forhører maa det ved Tiltalte Johan Gustav Petersens med Sagens Omstændigheder stemmende Forklaring ansees for tilstrækkelig godtgjort, at denne Ildbrand er opstaaet ved Sidsnævntes Uforsigtighed. Han havde nemlig lagt en Favn fuld af Eneriis og Lyng i selve Stovstenen en halv Alen fra Ildstedet, medens han paa dette togte Mad til sine Forældres Hjemkomst. Disse Eneriis og Lyng laae paa den anden Side op til en Dør, der vendte ud til en Hodde. Imedens det brændte paa Ildstedet løb han ud for at see til sin mindre Broder, der var ifærd med at vande Koen, og lod Døren staae aaben.

Da han kom tilbage saae han, at der var Ild i ovennævnte Eneriis og Lyng samt i den Dør, opad hvilken de laae og som stod aaben. Ilden udbredte sig derefter til Straataget, saa at hele Huset nedbrændte.

Retten skjønner nu ikke bedre, end at Tiltalte Johan Gustav Petersen har tilsidet den Agtsomhed, som almindelig Forsigtighed udkræver, og at hans Forseelse derfor maa falde ind under Bestemmelserne i § 14 af Forordningen af 26de Marts 1841. Efter den fremlagte Pantcattest hviler der paa ovennævnte Huus og Fæste- eller Leieret en tinglæst Gjæld af 416 Rdl. 2 Mk. 4½ Sk., og hverken Tiltalte Johan Gustav Petersen eller dennes Fader Johan Petersen er istand til at erstatte den ved Ildbranden forarsagede Skade, da Panthabererne efter Forordningen af 29de Februar 1792 § 10 intet Tab skulle lide og altsaa have Ret til at holde sig til Assurancesummen, forsaavidt den kan tilstrække. Den Straf, som Tiltalte Johan Gustav Petersen, der efter fremlagt Præstcattest er henved 17 Aar gammel og ikke før har været tiltalt eller straffet, har paadraget sig, skjønner Retten at burde fastsættes til 8 Dages simpelt Fængsel.

Hvad Tiltalte Johan Petersen angaaer, da er han ikke overbevist om noget Forhold, der skjønnes at kunne paadrage ham Strafsansvar, og navnlig kan det ikke antages, at han i nogen svigagtig Hensigt har asureret sit Løssørgods for høit. Vel er det af hans Hustru og Søn forklaret, at der oftere er vist den samme Uforsigtighed, som denne Gang har forarsaget Ildbranden, men Tiltalte har benægtet, at det er skeet med hans Vidende og Villie. Derimod maa det antages, at han som Huusfader staaer i et saadant Forhold til den, der ved sin Uforsigtighed har forarsaget Skaden, at han i Overeensstemmelse med Danstke Lovs 3—19—2 selv bør være det derved forarsagede Tab og saaledes miste Retten til den Erstatning, som han ellers var berettiget til at hævde af Brandforsikringen og som efter den fremlagte Udskrift udgjorde 224 Rdl. Af samme Grund maa han ogsaa være uberettiget til at hævde Erstatningen fra Bornholms Landbrugeres Forsikringselskab for Løssøre og Effecter, hvorimod han maa være at tilpigte til at erstatte fornævnte Brandforsikring af den Skade,

bette maatte lide derved, at Pantehavernes Ret til Erstatning i Lovgivningen er dem forbeholdt, men forøvrigt vil han være at frifinde for Actors Tiltale“.

Torsdagen den 10de November.

Nr. 307.

Advocat Broch
contra

Alexander Theodor Schmith (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 26de Marts 1859: „Alexander Theodor Schmith bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han betale i Erstatning til Hofet Capler 2 Rdl. samt udrede alle de af denne Action flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Schmith 5 Rdl. og til Defensor, Overkrigscommissair, Procurator Hafs 4 Rdl. Et efterkommes i Henseende til den idømte Erstatning inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te August 1859: „Arrestanten, affskediget Skolelærer Alexander Theodor Schmith, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Naakløff og Provedprocurator Møller, 8 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

Om der end ikke foreligger saadanne Oplysninger om Tiltaltes mentale Tilstand paa den Tid, han satte sig i Besiddelse af den under Sagen omhandlede Frakke, at han derfor kan straffes, findes det dog, efter hans egen Forklaring i Forbindelse med hvad iøvrigt er oplyst, ikke at kunne drages i Tvivl, at han paa den Tid, han pantsatte Frakken, var sig bevidst, at han dertil var uberettiget. Han vil folgelig være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, jfr. § 1, og findes hans Straf efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Alexander Theodor Schmith bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han

og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder de ved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier, samt i Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det maa under nærværende fra Hillerød Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ansees tilstrækkelig oplyst, navnlig ved Arrestanten, afflediget Skolelærer Alexander Theodor Schmitz egen Tilstaaelse, at han, der sigtes for Tyveri, den 18de Februar d. A. i Frederiksborg lærde Skoles Bygning har sat sig i Besiddelse af en paa en Gang nebenfor Trappen ophængt, en af Skoledisciplene tilhørende og til 15 Rdl. vurderet Frakke, som Arrestanten derefter pantsatte for 2 Rdl., men som dog senere er kommen tilstede og udleveret til Vedkommende, fra hvis Side alt videre Krav paa Erstatning er frasjaldet.

Flere Omstændigheder, navnlig at Tiltale tidligere var bortfalden mod Arrestanten paa Grund af hans daværende formentlige Utilregnelighed, at han under det første Forhør i nærværende Sag skjønnedes at være kjendelig lidende af Delirium og at han efter sin egen Forklaring havde været meget forvirret i sit Hoved den Dag, han pantsatte Frakken, syntes imidlertid Overretten eguede til at vække Tvivl, om Arrestanten, da han satte sig i Besiddelse af Frakken, havde været i en selvbevidst Tilstand.

Under de i den Anledning anstillede yderligere Undersøgelser har Arrestanten selv forklaret, at han ikke er istand til at give nærmere Oplysning om, hvorledes han har tilbragt Tiden, eller hvorledes hans Sjæls Tilstand har været i de Dage og Uger, der gik nærmest forud for den 18de Februar d. A., men at han ikke var ved sin Fornufts fulde Brug, da han satte sig i Besiddelse af Frakken, og ingen Oplysning kan give om, hvorledes hans Tilstand var, da han pantsatte den; han har derhos senere forklaret, at han, da han pantsatte Frakken, vel vidste, at det ikke hængte rigtig sammen med hans Siendomsret til den, uden dog at kunne gjøre sig det tydeligt, hvor og naar han havde taget den, og at han ikke kan angive noget om, hvor lang Tid, een eller flere Dage, der hengik imellem at han tog og at han pantsatte Frakken, ligesaa lidt som om, hvad han i denne Mellemtid tog sig for eller hvor han opholdt sig. Det fremgaaer endvidere af Sagens Oplysninger, at Arrestanten har været i høi Grad forfalden til Drif, der stundom har medført Anfald af Delirium, og at han med Hensyn dertil baade i Sommeren 1858 og senere ved Slutningen af samme Aar, til hvilke Tider der var indledet criminelle Undersøgelser imod ham, navnlig fornedbøst formeentlig begaaede Tyverier, er, i Medfør af vedkommende Districtslæges gjentagne Undersøgelser og Erklæringer, bleven anset som utilregnelig, da han forøvede de ham paasigtede Forbrydelser, og derfor end ikke sat under Tiltale. Navnlige ved Begyndelsen af den sidstnævnte Undersøgelse, der

fanbt Sted i Skallundborg, i Nærheden af hvilken By han havde været Skolelærer, indtil han samme Efteraar var bleven affkediget paa Grund af Drifsfældighed, sees det, at han har været hjemløst af et heftigt Anfald af Delirium og Krampeflag, hvorfor han først den 20de December f. A. kan antages at være bleven nogenlunde helbredet.

Ved Begyndelsen af indvarende — eller maaffee alt imod Slutningen af forrige — Aar blev Arrestanten derefter transporteret til Nøddebo og taget under det dervarende Hattigvæsens Forsørgelse.

Naar det nu imidlertid herefter maa antages, som ogsaa det kgl. Sundhedscollegium har bekræftet i sin over Sagen efter Overrettens Anmodning afgivne Erklæring, at Arrestanten som Følge af Drifsfældighed oftere har lidt af Anfald af Delirium, under hvilke han ikke har været psykisk tilregnelig, skjønner Overretten ikke bedre, end at det maa ansees betænkeligt at gaae ud fra, at Arrestanten, da han tilvandt sig den under Sagen omhandlede Frakke, har været i Besiddelse af tilstrækkelig aandelig Frihed til at bedømme sine Handlinger, idet Overretten ikke kan være enig med Sundhedscollegiet — der forøvrigt i denne Henseende har yttret en fra vedkommende Districtslæge afvigende Mening — deri, at de under Sagen erhvervede Oplysninger skulde tale for Sandsynligheden af, at han paa Gjerningens Tid har været istand til bedømme sin Handlingss Strafbarhed og Følger. Det maa med Hensyn hertil mærkes, at Arrestanten efterat han var kommen til Nøddebo, maa antages stadig at have drukket en Mængde Brændeviin og ført et nordentligt Liv. I Huusmand A. Petersens Huus, hvor han først kom og var i 8 à 9 Dage, drak han efter dennes Forklaring meget Brændeviin og var i Almindelighed mere eller mindre bestjænket; hos Dan. Melbyes Kone, hos hvem han derpaa opholdt sig i 6 Dage, nød han ligeledes en betydelig Mængde Brændeviin, og medens han i 8 Dage i Winterens Løb opholdt sig hos Kjalderiveud H. Thomsen i Frederiksborg var han „næsten altid mere eller mindre bestjænket, undertiden talede han noget underligt og vrøvlende endel.“ Hvor eller hvorledes han har fristet Livet i den øvrige Tid, Slutningen af Januar og Februar, indtil han tilvandt sig Frakken, har ikke kunnet oplyses, men der er formeentlig al Anledning til at antage, at han er drevnen omkring uden Ly eller Læ, uden ordentlig Føde, fortvivlet og elendig, meest levende af Brændeviin, eller med andre Ord under Omstændigheder, der uødvendigen maatte i højeste Grad sløve og svække ham og bane Veien for Anfald af den Sygdom, hvorunder han tidligere havde lidt.

Et under Sagen afkortet Bidue har ogsaa forklaret, at han en af de foregaaende Dage før den 18de Februar traf Arrestanten i Skoven „i Fortvivlelse og sønderknust, omtrent som et Menneffe, af hvem man kunde vente alt muligt i alle Retninger.“ Og medens Forholbet stiller sig saaledes for Tiden før Gjerningen, er det oplyst, at han efter den 26de Februar, efter Dagen i Forveien at være funden liggende halv drukken i Skoven, fandtes lidende af Delirium, hvoraf han ifølge Arrestforvarerens Forklaring led et Par Dage, dog kjendelig i Aftagende, samt at han fremdeles fra den 15de Marts til 6te April har været under Sygdomsbehandling som Følge af Drifsfældighed, hvorunder i

Begyndelsen viste sig Delirium. Om Arrestantens Tilstand imellem den 18de og 25de Februar har han selv, som anført, ingen Oplysning kunnet give, og der foreligger med Hensyn til denne Periode kun nogle Forklaringer af den Høker ved Hirschholm, til hvem han pantsatte Frakken, dennes Kone og Pige.

Disse Forklaringer gaar nu vel ud paa, at Arrestanten da tilspyneladende var ved sin Fornufts fulde Brug; men endog aiseet fra den Interesse, bemeldte Høker maatte have i, at Arrestanten ansees at have laaret sig fornustigt og snildt ad ved Pantsætningen til ham af den sjaalne Frakke, bliver Slutningen fra Arrestantens formeentlige Befindende, dengang han pantsatte Frakken, til hans Tilstand, da han tog den, saameget mere usikker, som det ikke har været til at oplyse, hvormange Dage der ligge imellem. Men naar det efter det Anførte maa antages, at Arrestantens hele Constitution er saaledes nedbrudt, at han ikke blot i Almindelighed er sløvet og elendig, men derhos jævnlig faaer Anfald af Delirium, under hvilke han maae ansees utilregnelig, og at han netop den nærmeste Tid før den 18de Februar har levet under Forhold, der synes egnede til at fremkalde saadanne Anfald, skjønnes det, naar intet bestemt er oplyst, som taler derimod, at maatte ansees for at være ikke usandsynligt, at han den 18de Februar har besundet sig i en usri sjælelig Tilstand, og Arrestanten findes derfor at burde frifindes for Actors Tiltale samt Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen — der har anseet Arrestanten med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 — bestemte Salairer, saa og Salairerne til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver, at maatte udredes af det Offentlige“.

Nr. 312.

Advocat Brock

contra

Bendt Pedersen (Defensor Salicath),

der tiltales for uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster eller ulovlig Omgang med Sittegods.

Helsingørs Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Juli 1859: „Arrestanten Bendt Pedersen bor hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Knøz 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Møller 3 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de August 1859: „Underretsdommen bor ved Magt at staade. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Levinson og Bastrup, betaler Arrestanten Bendt Pedersen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Ved den i nærværende Sag inden Helsingør Kjøbstads Eyraret den 11te Juli d. A. affagte Dom er Arrestanten Vendt Petersen, der tiltales for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster eller ulovlig Omgang med Hittegods, anseet at have gjort sig skyldig i sidsnævnte Forbrydelse med Hensyn til en til 4 Rdl. vurderet Vognpresenning, som han den 18de April sidsleden havde solgt for 2 Mk. til Klubfræmmer Johan Peter Rundsøn, hvorimod han iøvrigt ikke er funden skyldig i nogen Lovovertrædelse, og da bemeldte Dom alene er appelleret ifølge Arrestantens Begjæring, bliver der saaledes her for Retten kun Spørgsmaal om det ovennævnte, Arrestanten imputerede Forhold med Presenningen.

Overretten maa imidlertid være enig med Underdommeren i, at der ikke under Sagen er tilveiebragt noget fuldstændigt Eiendomsbeviis fra den ommeldte Presennings Eiers Side, og at Arrestanten saaledes, idet Betingelserne for Anvendelsen af det ved Lovens 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Tyvsbeviis ikke ere tilstede, ifkun kan dømmes efter den af ham selv afgivne Forklaring, der gaaer ud paa, at han havde fundet Presenningen paa en Møddingplads i Nærheden af Helsingør, altsaa for ulovlig Omgang med Hittegods. Da nu den indankede Dom herfor rettelig har anseet Arrestanten, der oftere forhen har været straffet, navnlig efter denne Rets Dom af 6te Februar 1844 og Helsingør Byes Eyraretsdom af 24de April 1850 for respective 3die og 4de Gang begaaet Tyveri med respective 4 Aars Forbedringshuusarbeide og 8 Aars Fæstningsarbeide, i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 §§ 58 og 79 som for 5te Gang begaaet Tyveri efter den citerede Forordnings § 22, og da den valgte Straf af 8 Aars Fugthuusarbeide, cfr. Lov af 29de Decemher 1850, efter Omstændighederne findes passende, ligesom Intet findes at erindre imod Underretsdommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, berunder de Underretsagførerne tilkjendte Salairer, der ere paalagte Arrestanten, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 93. **Garanti-Discontoforeningen** af 1857 i Hamborg
(Advocat Liebe)

contra

Kjøbmand **Simon Rasmussens** Enke med Lavbørge saavel som nu
Opbudsmændene i hendes Opbudsko, Cancelliraad **Hjerrild** og Kjøb-
mand **S. Mathiasen** (Sugen),
angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at indfri en
Citanterne tilhørende Bregel m. m.

Horsens Byting's Dom af 6te April 1858: „Indstævnte, Kjøb-
mand Simon Rasmussens Enke i Horsens, bor for Citanter, Garanti-
Discontoforeningen af 1857 i Hamborg, dens Tiltale i denne Sag fri
at være. Processens Omkostninger betaler Citanter til Indstævnte med
16 Rdl. R. M., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige
Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 20de Septbr. 1858: „Underrets-
dommen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Over-
retten betale Citanterne til Indstævnte med 20 Rdl. Det Idømte ud-
redes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd
efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter som det af Citanterne end ikke er avanceret, at Endosferingen
af den under Sagen omhandlede Bregel af Indstævnte, Kjøbmand S.
Rasmussens Enke, er foretagen andetsteds, end der, hvor hun ogsaa ved
Sagens Anlæg havde sin Bopæl, nemlig i Horsens, findes det, som og
af Overretten antaget, at maatte være efter den danske Lovgivning at
bedømme, hvorvidt der er givet bemeldte Indstævnte betimelig Underret-
ning om den iværksatte Protest af Breglen, og da Højesteret, i Genhold
til hvad desangaaende i Overretsdommen er anført, med samme maa
være enig i, at dette Spørgsmaal maa besvares benægtende, samt da
de af Citanterne for Højesteret, hvor de Indstævnte ikke have givet
Nøds, fremsatte nye Indsigelser efter deres Bestaaenhed ikke kunne
komme i Betragtning, saa vil bemeldte Dom, der i Genhold til For-
ordningen af 18de Mai 1825 §§ 34, 35 og 56 har tillagt Indstævnte
Rasmussens Enke Frifindelse, og hvis Bestemmelse om Processens
Omkostninger bifaltes, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. Til
Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanterne, Garanti-Discountforeningen af 1857 i Hamborg, have under denne Sag som Bezeleiere søgt Indstævnte, Kjøbmand Simon Rasmussens Enke af Horsens, til som Endosserent at indfri en af L. C. Krøll i Horsens den 10de October 1857 til Indstævntes Ordre trukken 3 Maaneders Dato-Bezel, Laft D. S. Warburgs Wittve & Sønne i Altona, stor Bemf. 2,000, som, efterat være accepteret, er den 11te Januar d. A. bleven protesteret for Acceptanterne i Altona de non solutione. Ved Underretsbommen er Indstævnte frifunden for Citanternes Tiltale, hvorefter disse have indbanket Sagen for Overretten og her gjentaget deres Paastand i første Instants, medens der fra Indstævntes Side her for Retten procederes til bemeldte Doms Stabstælse.

Indstævnte, der har erkjendt at have endosseret den nævnte Bezel til Firmaet F. J. G. Eschels i Altona, hvorefter den af dette Firma er endosseret in blanco og derpaa ligeledes endosseret af Citanterne, har til Støtte for sin Frifindelse paaberaabt sig, at hun først den 22de Januar d. A., altsaa 11 Dage efter Protestens Sværkættelse, er bleven underrettet om denne, og at Citanterne som Folge heraf efter Bestemmelserne i Forordningen af 18de Mai 1825 §§ 34, 35 og 56 have fortabt al Tiltale imod hende. Citanterne have nu vel ogsaa erkjendt, at Indstævnte først saa seent fik Underretning om Protesten, men idet de have anført, at de betimeligt have anmeldt Protesten laade for Trassenten og for deres umiddelbare Formand blandt Endosserenterne, Firmaet Eschels, nemlig respective den 12te og 11te Januar d. A. have de formeent, at de ikke have forsomt, hvad der efter de citerede Lovbestemmelser kunde fordres, selv om disse i nærværende Tilfælde skulde kunne anvendes, hvilket de imidlertid have bestridt, idet de have formeent, at det Steds Bezellovgivning, hvor Bezen er accepteret og skulde være betalt og hvor den derfor ogsaa er bleven protesteret, maatte anvendes ogsaa med Hensyn til Endosserenternes Forpligtelser, og efter den for Altona gjældende alminnelige tydske Bezellovgivning skal ifølge Citanternes Anbringende en de non solutione protesteret Bezels Zhænderhave, for at conservere sin Ret til Regres med de øvrige Bezelinteressenter, ikkun være pligtig inden 2 Dage efter Protestens Sværkættelse at underrette sin umiddelbare Formand om samme.

Der kan imidlertid ikke gives Citanterne Medhold i, at den danske Bezellovgivning i nærværende Tilfælde skulde være uanvendelig; thi om end selve den paagjældende Protestis Lovlighed maatte bedømmes efter det Steds Lovgivning, hvor den optoges, sjønnes dog ikke den Underretning om Protestens Sværkættelse, som saavel efter den danske Lovgivning, som efter den for Altona gjældende Bezellovgivning — saaledes som Citanterne selv have fremskillet dennes herhenhørende Bestemmelser — blev at give en eller flere af Endosserenterne, at kunne betragtes som et saadant Tilbehør til eller Deel af Protesten, at dens Betimelighed og Tilstrækkelighed i Forhold til Endosserenterne skulde bedømmes efter samme Lovgivning som Protestens Lovlighed, hvorimod saadan Underrettningss Betimelighed og Tilstrækkelighed efter Forholdets Natur maa bedømmes efter det Steds Lovgivning, hvor den Endosserent, af hvem Bezeleieren fordrer Bezen indfriet, har sin Bopæl og har foretaget den ham forpligtende Handling,

ligesom det ogsaa er der, hvor Underretningen om Protesten skal meddeles ham, om end Underretningen udgaaer fra det Sted, hvor Protesten er iværksat. Det kan derhos mærkes, at Indstævnte ikke har erkjendt Rigtigheden af, hvad en af Citanterne for Overretten fremlagt Erklæring af en hamborgsk Advocat indeholder om den for Altona gjældende tydske Bexellovgivnings herhenhørende Bestemmelser, ligesom hun ei heller kan anses at have anerkjendt Attestantens Competence til berøm at afgive en retsgyldig Erklæring. Det bliver altsaa den for Kongeriget Danmark gjældende Bexellovgivning, som her maa komme i Betragtning; og nu have vel Citanterne, som meldt, formeent, at det ogsaa efter den ifkun kunde paaligge dem strax at meddele Underretning om Protesten til deres nærmeste Formænd iblandt Endossenterne, som da atter strax maatte lade Underretningen gaae videre, uden at det skulde vedkomme dem, om nogen af deres Formænd i saa Henseende forsømte sin Skyldighed; men naar det i Forordningen af 18de Mai 1825 § 34 hedder, at Præsidenten bør give „Enhver“, hos hvem han vil søge sin Betaling, Underretning om Protesten inden 24 Timer eller med første Post, som afgaaer efter 24 Timers Forløb, samt at den Endossent, til hvem Præsidenten har henvendt sig, er aldeles paa samme Maade forpligtet til at give Underretning til „den eller dem af hans Formænd“, til hvem han vil holde sig om Betaling, er det formeentlig klart, at hverken Præsidenten eller en Endossent kan holde sig om Betaling til nogen Endossent, hvem han ikke directe inden den nævnte Frist har meddeelt Underretning om Protesten, samt at der ikke paaligger nogen Endossent den Forpligtelse mod sine Eftermand at lade Underretningen gaae videre, men at dette alene er en Betingelse for hans egen Afgang til at holde sig til sine Formænd. Citanterne have vel anført, at de saa meget mindre strax kunde tilsende Indstævnte Underretning om Protesten, som de ikke kjendte hendes Opholdssted, hvilket ikke kunde sees af Bexlen, men ligesom en Bexelleier ikke kan antages at have modtaget en Bexel i Tillid til Endossenters Bedrøftighed, hvis Opholdssted han end ikke kjender, saaledes maa det være hans egen Sag, saafremt han dog vil holde sig til dem, i rette Tid at skaffe sig Kundskab om deres Opholdssted, saa at han inden den i Lovgivningen foreskrevne Frists Forløb kan meddele dem den Underretning, hvorpaa enhver Endossent, til hvem en Bexelleier vil holde sig, har et ubetinget Krav. Da det nu er in confesso, at Citanterne ikke inden den i Forordningen af 18de Mai 1825 § 34 foreskrevne Tids Forløb have meddeelt Indstævnte Underretning om Bexelprotesten, maa det blive en Følge af samme Forordnings §§ 35 og 56, at Indstævntes Paastand om Frisindelse maa gives Medhold, hvorfor Underrettsdommen, der har dette Resultat, og hvorved det er paalagt Citanterne at betale Indstævnte 16 Rdl. i Proceßomkostninger, efter den fra Indstævntes Side nedlagte Paastand vil blive at stadfæste. Proceßens Omkostninger for Overretten ville Citanterne have at betale til Indstævnte med 20 Rdl. Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været brugt“.

Nr. 94. **Garanti-Discountforeningen** af 1857 i Hamborg
(Advocat Liebe)

contra

Kjøbmand **Simon Rasmussens** Enke med Lavværge saavelsom nu
Opbudsmændene i hendes Opbudsko, Cancelliraad **Hjerrild** og Kjøb-
S. Mathiasen (Sugen).

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at indfri en
Citanterne tilhørende Bøgel m. m.

Horsens Byting's Dom af 24de April 1858: „Indstævnte, Kjøb-
mand Simon Rasmussens Enke i Horsens, bor for Citanter, Garanti-
Discountforeningen af 1857 i Hamborg, sammeds Tiltale i denne Sag
fri at være. Sogsmaalets Omkostninger ophæveds“.

Viborg Landsøverrets Dom af 20de Septbr. 1858: „Underrets-
dommen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Over-
retten betale Citanterne til Indstævnte med 20 Rdl., der udredes inden
8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet
de af Citanterne først for Høiestret, hvor de Indstævnte ikke have mødt,
fremsatte nye Indsigelser efter disses Bestaafenhed ikke kunne komme i
Betragtning, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkost-
ninger ligeledes billiget, være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. Til
Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisseser lyde saaledes: „Citanterne, Garanti-
Discountforeningen af 1857 i Hamborg, have under nærværende Sag søgt
Indstævnte, Kjøbmand Simon Rasmussens Enke af Horsens, til som Endosseret
at indfri en af L. C. Krøll i Horsens den 17de November 1857 til Indstævntes
Ordre trukken 3 Maaneders Dato-Bøgel paa 1,500 Hamborgers-Bank, Last
D. S. Warburgs Wittve & Söhne i Altona, som er bleven accepteret af Sidst-
nævnte, endosseret af Indstævnte til F. S. H. Eschels i Altona og af denne en-
dosseret in blanco, og som derefter under 17de Februar d. A. er bleven protes-
seret for Acceptanterne i Altona de non solutione. Ved Underretsdommen er
Indstævnte frijunden for Citanternes Tiltale, og disse have derfor indanket Sa-
gen for Overretten, hvor de have gjentaget deres Paaastaaende i første Instants,

medens der fra Indstævntes Side her for Retten er procederet til bemeldte Doms Stabssejle.

Det er in confesso, at Titanterne ved en Skrivelse af 18de Februar d. A., der dog først ankom til Horsens den 21de s. M., underrettede Indstævnte om den med Hensyn til den ommeldte Bæzel den 17de næstforhen iværksatte Protest, men Parterne ere uenige om og efter Underretsproceduren beroede Sagens Afgjørelse udelukkende paa Bepvarelsen af, hvorvidt Titanterne have affendt dette Brev med første Post, der afgik efter 24 Timers Forløb fra Protestens Sværtsættelse, og saaledes at have opfyldt Forfritterne i Forordningen af 18de Mai 1825 § 34. Det er nemlig vel uomtvistet, at første Post, der afgik til Horsens efter 24 Timers Forløb fra Protestens Optagelse, afgik med Jernbanen om Morgenen den 19de Februar, og det er oplyst, at Titanterne have indleveret Brevet paa Posthuset den 19de Februar, men medens Titanterne have villet gjøre gjældende, at Brevet blev indleveret saa betimeligt, at det strax afgik med Morgentoget, har Indstævnte benægtet dette. Forsaaavidt Indstævnte til Støtte for denne Benægtelses Nødvendighed har for Overretten fremlagt en Skrivelse fra det kongelige danske Overpostamt i Hamborg, hvorefter det paagjældende Brev, der var recommanderet, efter Journalens Udvisende først var afgaaet fra Hamborg den 20de Februar med Morgentoget, have Titanterne imidlertid protesteret mod, at der toges Hensyn til denne Skrivelse som fremlagt for Overretten uden Bevilling, og paa Grund af denne Protest vil den heller ikke kunne komme i Betragtning. Paa den anden Side kan der ikke gives Titanterne Medhold i, at Indstævnte ved Underretten skulde have afgivet en saadan bindende Erkjendelse af, at Brevet var affendt den 19de Februar, at der, idet det derhos er in confesso, at der kun om Morgenen afgik Post til Horsens, ikke kunde toges noget Hensyn til hendes Benægtelse af, at Brevet afgik i rette Tid, d. e. om Morgenen den 19de Februar; det er vel saa, at Indstævntes Sagfører i sit første Tilsvær ved Underretten yttrede, at Brevet først den 19de Februar var affendt med Posten, men idet han i Forbindelse dermed anførte, at det var ankommet den 21de, samt under Paaberaabelse af Bæzelovens §§ 34 og 35 bestred den om Protesten meddeelte Underretnings Betimelighed, og idet det dengang endnu ikke var blevet omtalt, at der kun afgik Post fra Hamborg til Horsens om Morgenen, kan han ikke anses ved den nævnte Anførsel at have afgivet en Erkjendelse af, at Brevet afgik den 19de Februar om Morgenen, i hvilket Tilfælde det maatte være kommet til Horsens den 20de istedetfor den 21de, og Titanterne have heller ikke for Underretten fremsat nogen Protest imod, at Indstævnte i sit næste Tilsvær efter den Aulebning, Titanternes egen Procedure og Beviisligheder dertil gave hende, benægtede, at Brevet var afgaaet med Morgenposten den 19de, og paastod, at det først var afgaaet den 20de. Men naar saaledes Indstævnte maa anses betimeligt at have benægtet, at Brevet afgik med Morgentoget den 19de Februar, maatte det paaligge Titanterne at bevise saadant, men dette have de ikke gjort; meget mere maa det efter deres Anbringende om, at Morgentoget den 18de Februar afgik omtrent Kl. 7 — og til samme Tid maa det efter Proceduren anses at have skullet afgaae de øvrige Dage — og den af Titanterne

fremlagte Postattest om Brevets Indlevering den 19de Februar Kl. 8³/₄ i Forbindelse med den Omstændighed, at det som recommanderet først skulde carteres, og at det ikke ankom til Horsens før end den 21de, medens det, affendt den 19de, maatte være kommet den 20de, nærmest antages, at det virkelig først er afgaaet den 20de, og at det maa tilskrives Titanernes sildige Indlevering, at det ikke kom til at afgaae før.

Ifølge det saaledes Anførte er det med Højre ved Underrettsdommen antaget, at Titanerne, idet de ikke kunde antages at have tilsendt Indstævnte Underretning om Protesten med første Post efter 24 Timers Forløb efter Protestens Optagelse, og idet de maae ansees at have erkjendt sig pligtige hertil, efter §§ 35 og 56 i Forordningen af 18de Mai 1825 have taalt al Tiltale mod Indstævnte. For Overretten have Titanerne vel subsidiairt anbragt, at de ikke af Børlen kunde see, hvor Indstævnte boede, og først maatte forfikke sig herom, men dette nye factiske Anbringende, hvis Rigtighed Indstævnte derhos har benægtet, og som ogsaa maatte være uden Betydning, kan ikke mod Indstævntes Protest komme i Betragtning.

Udeles subsidiairt have imidlertid Titanerne for Overretten søgt at gjøre gjældende, at Betimeligheden af Protestens Meddelelse slet ikke skulde kunne afgjøres efter den for Kongeriget Danmark gjældende Lovgivning, men derimod efter den tydske Børellovgivning, der gjælder for Altona, hvor Børlen skulde betales og hvor Protesten og Underretningen skulde skee, og at Titanerne ifølge nyssnævnte Lovgivning i enhver Henseende have opfyldt hvad der paalaae dem, i hvilken Henseende de have henviist til en Erklæring fra deres umiddelbare Formand blandt Endossenterne om, at Titanerne den 18de Februar havde underrettet ham om Protesten, samt til en Erklæring af en hamborgsk Advocat om, at en de non solutione protesteret Børels Ihændehaver for at bevare sin Ret til Regres mod de øvrige Børel-Interessenter ifkun behøver inden 2 Dage at underrette sin umiddelbare Formand om Protesten. Men Indstævnte har, næst at benægte Indholdet af denne Erklæring, protesteret mod, at der tages noget som helst Hensyn til hele denne først for Overretten fremkomne Indsigelse, og det skjønnes heller ikke rettere, end at den er saaledes i Strid med det hele Grundlag for Underretsproceduren, efter hvilken Sagens Udfald, som berørt, ene og alene var gjort afhængigt af, hvorvidt Forordningen af 18de Mai 1825 § 34 kunde ansees iagttaget eller ikke, at denne Indsigelse ikke ved Overretten imod Indstævntes Protest kan komme i Betragtning, hvorved bemærkes, at den ikke kan betragtes blot som et argumentum in jure, men støtter sig til nye factiske Anbringender — hvortil og Anbringendet om, hvad der i et saadant Tilfælde er gjældende Børelret i Altona maa henregnes — hvis Rigtighed desuden ikke imod Indstævntes Benægtelse er godtgjort. Der bliver saaledes ikke Spørgsmaal om nærmere at undersøge, hvorvidt Forholdet med Rette kunde fordres ledsomt efter en anden Børellovgivning end den danske.

I Hensind til det Anførte vil Underrettsdommen, hvorved derhos Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, efter Indstævntes Paastrand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville Titanerne efter

Omstændighederne have at betale til Indstævnte med 20 Rdl. Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været brugt“.

Nr. 303.

Statsraad Salicath

contra

1) **Hans Ibsen Riber**, 2) **Niels Laursen Skorup** og 3) **Morten Frandsen** (Defensor Bungen),

der tiltales for Bedrageri i Spil og Sidstnævnte tillige for ulovlig Brændeviinsudstjænkning.

Kolding Kjøbstads Egtrets Dom af 4de Mai 1859: „Tiltalte Niels Laursen Skorup bør henføres til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar og de Tiltalte Hans Ibsen Riber og Morten Frandsen i Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Gange 5 Dage. Sidstnævnte bør derhos til Kolding Kjøbstads Kæmmerkasse bøde 10 Rigsdaler R. M. Saa bør de Tiltalte og, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af deres Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Kammerassessor, Prøveprocurator Kaalund 6 Rdl. og til Defensor, Prøveprocurator Bartholdy 5 Rdl. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 18de Juli 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 8 Rdl. til hver. Den idømte Mulet udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiestret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 36.

Den 2den December.

1859.

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 10de November.

Nr. 303.

Statsraad Salicath

contra

Hans Ibjen Niber, Niels Laurzen Eskrup og Morten Frandsen
(see forrige Nr.).

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tilstalte Hans Ibjen Niber, Niels Laurzen Eskrup og Morten Frandsen for Bedrageri i Spil og Sidjævante tillige for ulovlig Brændeviinsubstjænkning.

Hvad Sigtelsen for Bedrageri i Spil angaaer, da er der ved de Tilstaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt under Sagen Fremkomne oplyst følgende: Medens de Tilstalte sidig om Aftenen den 18de Marts d. A. gif paa Kolding Byes Gader, traf de paa Gaardmand Laurs Christensen af Egtved Sogn, som søgte Matteløgis, og da en af dem lovede at staffe ham saadant, fulgte med dem til Morten Frandsens Bolig, hvor der blev spiiist og drukket Brændeviin — hvorfor Niels Laurzen lagde 1 Rdl. paa Bordet, som han dog siden fik tilbage — og derefter blev der af en af de Tilstalte forlangt Kort, uden at det er oplyst af hvem, men efterat M. Frandsens Kone havde bragt Spillekort, ordnede H. I. Niber, inden Maaltidet endnu var forbi, nogle af Kortene til „Femkort“ paa en saadan Maade, at naar han gav Kort, maatte Medspilleren tabe Spillet, hvorved han havde for Sie, at han skulde faae Laurs Christensen til at spille med sig. Med en Bunte af Kortene, hvori de saaledes ordnede Kort ikke fandtes, spillede Niber og Laurzen nu først nogle Spil om Kaffeputsch eller Snaps, hvilket blot skete for at gjøre Laurs Christensen tryk og faae ham ind i Spillet, men derpaa gav Niber, idet han tilbød at sætte sit Uhr mod den Andens, Kort af den tilrettelagte Bunte, saaledes at Laurzen fik de for Laurs Christensen bestemte Kort, hvorefter Laurzen — der kjendte den Maade, hvorpaa Kortene vare ord-

nebe, og har vedgaaet, at det var Hensigten med Spillet, at stille Laur's Christensen ved Penge ellet Andet — viste sine Kort til Sidstnævnte og M. Frandsen, og uagtet nu Frandsen efter sin egen Forklaring mærkede, at Riber og Laur'sen gik ud paa at bebrage Laur's Christensen, roste han dog Kortene og sagde, at de ikke kunde Andet end vinde paa dem, samt opfordrede L. Christensen til at sætte sit Uhr mod Ribers, idet han selv sagde nogle Penge paa Bordet og efter L. Christensens Forklaring tilbød denne at være halvt med ham, medens han efter sin egen Forklaring holdt Pengene mod Riber, uden at dette dog var alvorligt meent, hvorimod det altsammen alene skete for at formaae L. Christensen til at deeltage i Spillet, hvorfor han ogsaa senere fik Pengene tilbage, uagtet Spillet tabtes. L. Christensen leverede derpaa et hans Tjenestekarl tilhørende Uhr, som han havde hos sig, til M. Frandsens Kone, der under Spillet holdt saavel dette som Ribers Uhr og leverede begge Uhrene til Riber, da denne havde vundet Spillet, under hvilket Morten Frandsen havde hjulpet Laur's Christensen, men som denne isvrigt — efter hvad de Tilstalte vidste og have forklaret — uundgaaeligt maatte tabe, naar det fra Ribers Haand blev spillet paa en af de Tilstalte nærmere paavist Maade. Noget derefter bleve Riber og L. Christensen enige om, at spille om deres Piber, men ved denne Leilighed benyttede Riber ikke noget egentligt Spil, men gjorde en Kortkunst, og Christensen tabte saaledes ogsaa sin Pibe; da han imidlertid mærkede, at han tabte, og efter sin Forklaring antog, at han var bleven narret, greb han Piben, som han havde lagt eller givet fra sig under Spillet, og beholdt den, men senere, efterat han saavel som Riber og Laur'sen havde forladt Huset, gav han Riber Piben mod at faae sit Uhr tilbage, men da Riber nu ikke vilde udlevere dette, opstod et Slagsmaal, under hvilket Laur's Christensen blev temmelig forslaaet. Uhret, der er vurderet til 7 Rdl., og Piben, der er vurderet til 4 Mk., ere senere komne tilfæde og udleverede de Bedkommende, der ikke have gjort Paastrand paa videre Erstatning.

I Henhold til Ovenstaaende findes samtlige Tilstalte, der derhos alle have erkjendt, at det var Mening, at de skulde være lige gode om det fra L. Christensen vundne Uhr, at maatte anses som deeltagige i det under Spillet om Uhrene begaaede Bebrageri, og de Tilstalte Hans Piben Riber og Morten Frandsen, der have været straffede for Disciplinairforseelser under deres Tjeneste i Militairtaten, men isvrigt ikke have været tilstalte eller straffede, ville derfor være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 1, cfr. § 46, medens Tilstalte Niels Laur'sen Storup, der i Aaret 1857 har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for Bebrageri i Spil og Hæleri, nu vil være at ansee med Straf som for anden Gang begaaet Tyveri efter den nævnte Forordnings § 13, cfr. § 79, og findes Straffen efter Omstændighederne ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver af de 2de Forstuvante og til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar for Sidstnævnte.

Forsaaavidt Tilstalte Morten Frandsen tillige er sigtet for ulovlig Brændeviinsubfjærkning har han vedgaaet, hvad der ogsaa stemmer med de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger, at der i hans Huus er blevet stjælet

Brændevin m. m. for siddende Gæster, og vel vil han ikke have taget anden Betaling derfor, end hvad Gæsterne selv have givet ham, men da han dog saaledes har modtaget Betaling, og han ikke har oplyst, at have nogen Berettigelse til saadan Udfænkning, maa det billiges, at han ved Underretsdommen for første Gang begaaet Forfeelse er anset efter Lov af 29de December 1857 § 78, og findes Straffen ved bemeldte Dom efter Omstændighederne passende fastsat til en Mulct af 10 Rdl.

Efter det Foransjorte vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste".

Tirsdagen den 17de November.

Nr. 69. **Commermester J. M. Wildau** og **Grosferer C. Molzen**
som Interveniens (Justitsraad Bunzen)

contra

Proprietair B. J. Bertelsen (Advocat Brock),

betræffende den af Indstævnte paastaede Ophævelse af en mellem ham og Wildau afflutet Kjøbecontract om Demstrupgaard samt Molzens Berettigelse til under den desangaaende anlagte Sag at erholde Aufstand for at varetage sit Løb m. m.

Kjøbenhavns Gæsterets Kjendelse af 27de Februar 1858: „Tugen af de af Procurator Larsen paa en udstævnt Mand's Begne begjærte Anstande kan bevilges“.

Kjøbenhavns Gæsterets Dom af 23de Marts 1858: „Den paaftævnte, mellem Citanten, Proprietair B. J. Bertelsen, som Sælger, og Indstævnte, Commermester J. M. Wildau, som Kjøber, under 30te September 1856 om Hovedgaarden Demstrupgaard m. v. i Manders Amt oprettede Kjøbecontract bør være ophævet. Processens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 20 Rdl. Det Idømte at udrede inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Ved Fogedforretning, foretagen af Fogden i Gjerlev-Dusild Herred den 26de Marts 1858, er Commermester J. M. Wildau og Grosferer C. Molzen eller hvem Anden, der paa deres Begne da var i Besiddelse af Demstrupgaard, udsat af sammes Besiddelse og Brug, og er derpaa indsat Proprietair B. J. Bertelsen i sin Ret efter Kjøbecontract med forrige Eier C. L. Johansen, tinglæst den 9de Juli 1856, til Besiddelsen, Nyttens og Brugen af bemeldte Gaard med Tilliggende og

Tilhørende samt i Besiddelse af alt Øvrigt, hvad paa Gaarden findes af Befætning, Inventarium, Aul og Afgrøde m. m.

Høiesterets Dom.

Den af Contracitanten fremsatte Paastand om Afviisning af den af Intervenienten udtagne Stævning, forsaavidt angaaer den under 27de Februar f. A. affagte Kjendelse og den efter Gjøsterrettens Dom foretagne Fogedforretning, findes, da disse Rets handlinger vedrøre Intervenienten personlig, ikke tilstrækkelig begrundet; men da det Forhold, hvori Intervenienten var indtraadt til Hovedeitanten ved den imellem dem oprettede Contract angaaende Hovedgaarden Demstrupgaard, ikke kunde berettigede Forstuvante til at indblande sig i nærværende Sag og forlange den udsat, for derunder at varetage sit Tare, ligesom det heller ikke er oplyst, at der mellem ham og Contracitanten var passeret Noget, som kunde indeholde Hjemmel herfor, maa det billiges, at den paa hans Vegne i det anførte Diemed for Gjøsterretten fremsatte Paastand ved forstuvante Kjendelse er forkastet. Intervenientens Paastand for Høiesteret om Sagens Hjemviisning til ny Foretagelse ved Gjøsterretten vil saaledes ikke kunne tages til Folge, og vil paa Grund heraf hans med Hensyn til den ergangne Dom og Fogedforretning fremsatte Paastand ei heller kunne komme i Betragtning. Ligesom der derhos maa gives Contracitanten Medhold i, at der ikke, efter den fra Hovedeitantens Side derom fremsatte Paastand, har været Høie til at afvise Sagen fra Gjøsterretten, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Lovens Betingelser for Gjøsterretsbehandling maa antages at have været tilstede, og at den af Hovedeitanten paaberaabte Slutningsbestemmelse i hans med Contracitanten oprettede Kjobcontract om Demstrupgaard, angaaende Stævnings Forkyndelse paa den solgte Eiendom, indeholder en Berettigelse men ikke nogen Forpligtelse for Sidstuvante, saaledes maa Høiesteret ogsaa billige det ved bemeldte Dom med Hensyn til Sagens Realitet antagne Resultat, da det er givet, at Hovedeitanten i alt Fald i December Termin 1857 har undladt at erlægge de efter Contracten skyldige Renter, uden at han har oplyst nogen Omstændighed, der kan betage saadan Undladelse den i Contracten hertil knyttede Virkning, nemlig Ret til at fordrø den ophævet, hvorhos bemærkes, at der ikke, som Hovedeitanten har meent, er nogen saadan Strid imellem Contracitantens Retsforfulgning imod ham under forskjellige andre under Proceduren omhandlede Sager og hans Paastand under nærværende Sag om Ophævelse af den ommeldte Kjobcontract, at han derved skulde være udelukket fra at gjøre denne Paastand gjældende. Som Folge af det

Foranførte vil den indankede Kjendelse og Dom være at stadfæste, hvilket og vil blive Tilfældet med Hensyn til den ommeldte Fogedforretning, da Contractantens herom nedlagte Paastrand ikke har modt nogen Indsigelse fra Hovedcitantens Side. Processens Omkostninger for Høiesteret ville af Hovedcitanten være at tilsvare Contractanten skadesløs, saaledes at Intervenienten deraf in solidum med ham udreder 100 Rdl.

Til kjendes for Ret:

Den indankede Kjendelse, Gjæsterettens Dom og den derefter under 26de Marts f. N. afholdte Fogedforretning bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Contractanten skadesløs, saaledes at Intervenienten deraf in solidum med ham tilsvare 100 Rdl. Til Justitskassen betale Hovedcitanten og Intervenienten hver 5 Rdl.

Den indankede Kjendelses Præmisser lyde saaledes: „Foraauidt Procurator Larsen ved denne Sags Foretagelse den 23de dennes har paa en udstævnt Mandss Begne principaliter begjæret Sagen udsat i 8 Dage eller i en efter Rettens Skjøn passende Tid, for at varetage bemeldte udstævnte Mandss Tare under Sagen, og subsidialiter 14 Dages Udsættelse for at fremskaffe en Transport, som bemeldte udstævnte Mand angiventlig skal have paa den om den under Sagen omhandlede Eiendom oprettede Kjøbecontract, vil den principale Anstands Begjæring ikke kunne bevilges af den Grund, at der Intet foreligger, som godtgjør, at den udstævnte Mand har nogen saadan retlig Interesse med Hensyn til Sagen, der kunde hjemle ham Udgang til mod Citanten, Proprietair B. J. Bertelsens Protest at erholde den udsat, og maa dette saaledes med Hensyn til den principale Anstands Begjæring Statuerebe efter Sagens Stilling tillige medføre, at den subsidiaire ei heller kan tilstaaes. Da imidlertid Indstævnte, Lømmestester J. M. Wildau for dette Tilfælde har reserveret sig Anstand for at imødegaae Citantens sidste Tøgtedag fremlagte Indlæg, bliver Sagen ikke endeligen at paakjende“.

Den indankede Gjæsteretsdoms Præmisser ere saalydende: „Under nærværende Sag har Citanten Proprietair B. J. Bertelsen i Genhold til en, i den mellem ham som Kølger og Indstævnte Lømmestester J. M. Wildau som Kjøber under 30te September 1856 oprettede Kjøbecontract om Hovedgaarden Demstrupgaard n. v. i Randers Amt, indeholdt Kjøbecontract som gaar ud paa, at Kølgeren blandt Andet paa Grund af Kjøbers Udeklivelse skal have Ret til at fordre Contracten annulleret, paaftaaet den ommeldte Contract, da Kjøberne af den ved samme jaffatte Kjøbesum tilbeels ere udeblevne i Juni Termin 1857

og aldeles udeblevne i sidst afvigte December Termin, annulleret, samt Indstævnte tilpligtet at betale Citanten dette Søgemaal's Omkostninger stadesløst.

Indstævnte har principaliter paastaet Sagen afvist og at ham tilkjenendes Kost og Tøring; in subsidium har han nedlagt Paastand om Frifindelse med Tillæg af Sagens stadesløse Omkostninger.

Afviisningspaastanden er støttet deels paa at den Mand, til hvem Indstævnte senere vil have afhændet den omhandlede Eiendom, ikke er stævnet under Sagen, deels paa, at Stævningen ikke, saaledes som det i Contracten foreskrives, er forkyndt paa den solgte Eiendom. Men ingen af disse Omstændigheder vil kunne bevirke Afviisning; thi ligesom det maa være Citanten uvebfommende, hvis Indstævnte, hvad Citanten iøvrigt har benægtet, stulde ham uafvidende have overdraget sin Ret efter Contracten til Trediemand, da en saadan Overdragelse ikke kan influere paa Parternes indbyrdes Retshforhold, saaledes kan Indstævnte, hvad angaaer den nævnte Bestemmelse i Contracten om Varslet, der iøvrigt kun kan antages at være given i Faveur af Sagsøgeren, saameget mindre prætenbere et saadant ekstraordinært Varsel, som han har givet Møde efter det ham givne ordinaire og legale.

Til Begrundelse af sin Frifindelsespaastand har Indstævnte anført, at Citanten under 2de ved Hof- og Stadsretten henstaaende Sager søger at holde i Kraft den samme Contract, som han under denne Sag paastaar ophævet, ligesom han ogsaa skal have erhvervet og ladet tingløse en Dom, hvorved Indstævnte er tilpligtet i Overensstemmelse med Contractens Bestemmelser at udsæbe Obligation for 29,600 Rdl. til Citanten; og disse i Strid med Citantens Hensigt under nærværende Sag staaende Retshandlinger formener Indstævnte maa bevirke, at Citantens Paastand ei kan tages tilfølg. Men om det end efter Proceduren maa antages in confesso, at det med Hensyn til de ommeldte retselige Skridt fra Citantens Side forholder sig, som af Indstævnte anbragt, skjønnes disse dog ikke under denne Sag at kunne være til Hindrer for at give Dom efter Citantens ligefrem i den omhandlede Contract hjemlede Paastand, da det maa være Indstævntes Sag, naar Contracten ved Dom er annulleret, at søge Virkningen af de nævnte Retshandlinger hævet. Sam Følge heraf, og da det ikke af Indstævnte er godtgjort, at de efter Contracten skyldige Renter ere betalte, vil Citantens Paastand blive at give Medhold, saaledes at Processens Omkostninger bestemmes til 20 Rdl. Ifølge Sagens Bestaaffenhed vil intet pro mille Gebyr blive at udrede. Behørigt stemplet Papir er under Sagen forbrugt“.

Nr. 327.

Advocat Brock

contra

Ludvig Frederik Andreas Sandbæk (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Septbr. 1859: „Arrestanten Ludvig Frederik Andreas Sandbæk bør straffes med Fængsel paa

Band og Brød i 5 Dage, men iøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Saa betaler han og Actionens Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nothe og Berggreen, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at Tiltalte, forinden Dom i Sagen affagdes, har erstattet Louise Augusta Lütken det Beløb, for hvilket det i Sagen omhandlede Uhr var pantsat, maa det billiges, at han for sit med Hensyn til bemeldte Uhr ndviste Forhold er ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 50. Hans Straf findes imidlertid efter Omstændighederne at kunne fastsættes til en Mulet af 10 Rdl., der tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse. Iøvrigt vil Dommen være at stadfæste.

Ihi fjendes for Ret:

Ludvig Frederik Andreas Sandbek bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 10 Rdl. I Henseende til den ham tillagte Frifindelse samt Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Foraaavibt Arrestanten Ludvig Frederik Andreas Sandbek — der er født den 7de Mai 1818 og tidligere dømt ved Kjøbenhavns Politiretsdom af 8de August 1838 efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 1 til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved nærværende Rets Dom af 2den Mai 1848 i Madsør af Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, efter Forordningen af 11te April 1840 § 25 og § 22 som for 2den Gang begaaet Hæleri til lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ligesom han under en mod ham for uhjemlet Besiddelse af sjaalue Koster anlagt Sag er ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Marts d. A. frifunden for Actors videre Tiltale — under nærværende Sag sigtes for Tyveri, da er der vel fremkommet en høi Grad af Formodning for, at han i Slutningen af Marts Maaned indeværende Aar har været i Besiddelse af og selv tilvendt sig en til 1 Rdl. vurderet Badsæk, som Muursvend Caspar Stabel edelig har bevidnet at være fort iforveien frakommen ham imod hans Vidende og Villie; men ligesom der ikke imod Arrestantens vedholdende Benægtelse er fremkommet noget tilstrækkeligt Beviis i saa Henseende, saaledes findes der heller ikke iøvrigt at være tilveiebragt noget saabant Beviis imod ham, at han derefter skulde kunne paadrages criminellet Ansvar, og han vil

følgelig være at tillægge Frisindelse, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale.

Svad derimod angaaer Actionen mod Arrestanten for Bedrageri, saa har han tilstaaet, at han for 7 Rdl. har pantsat paa Assistentenshuset et Louise Augusta Lütken tilhørende til 18 Rdl. vurderet Uhr, og derefter pantsat Assistentenshuussebbelen i Forbindelse med en ham selv tilhørende Assistentenshuussebbel for 1 Rdl. 2 Mk., samt at han har forbrugt de ved disse Pantsætninger indkomne Penge. Vel er nu Arrestanten vedbleven, at Louise A. Lütken leverede ham Uhret, for at han ved Hjælp af samme kunde staffe Penge til hende og til sig selv, med Ret til i saadan Hensigt at disponere over Uhret paa hvilken som helst Maade han selv vilde, medens han dog har erkjendt, at han ikke havde hendes Samtykke til selv at bruge hele det Velsøb, som han ved Uhret kunde bringe tilveie; men til denne aldeles ubestyrkede Forklaring vil intet Hensyn kunne tages, da det af Augusta Lütken og Marie Muhl, i hvis Overværelse Uhret overleveredes Arrestanten, edelig er forklaret, at Uhret ifkun blev overdraget Arrestanten for at sælges, naar for samme kunde opnaaes et Velsøb af 16 Rdl., som skulde leveres Augusta Lütken, uden at Arrestanten fik Ret til at bruge nogen Deel af samme; og Arrestanten, hvis i saa Henseende uviste Forhold findes at kunne henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 50, vil saaledes i Genhold hertil blive at ansee med Straf, der bestemmes til Fængsel paa Baud og Brød i 5 Dage“.

Nr. 335.

Statsraad Salicath

contra

Marcus Wolder Wilsøe (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Rudkjøbing Kjøbstads Eyrarets Dom af 26de Juli 1859: „Tiltalte, Drengen Marcus Wolder Wilsøe, bor at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt udrede i Erstatning til Kjøbmand Lucas 2 Mk. og denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Masmussen og Defensor, Procurator Boesgaard, hver med 3 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Septbr. 1859: „Bytingsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bang og Hedscher, betaler Tiltalte Marcus Wolder Wilsøe 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „De Tiltalte Marcus Wolber Wijsøe, der er født den 9de Mai 1846 og forhen ifølge denne Rets Domme af 2den Mars og 6 Juli f. A., der stadfæste de fra Rudkjøbing Kjøbstads Extraret indankede Domme, har for 1ste Gang begaaet Tyveri under criminel Lovaldet været anset efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 26 og 27, 1ste Membrum, under nærværende fra samme Jurisdiction indankede Sag ved egen Tilstaaelse og de øvrige tilveiebragte Oplysninger er overbevist atter at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet han den 31te Mai sidstleden om Formiddagen har i den Hensigt at stjæle begivet sig ind i Kjøbmand Lucas's Boutik, hvor han, da Ingen sammesteds var tilstede, aabnede Pengeskuffen, hvori Nøglen sad, og tilvandt sig af de deri beroende Penge 2 Markstykker, som han, overrasket af Bestjaalnes Datter, løb bort med, og, da han saae Politibetjent Krøyer komme imod sig og formodede, at han skulde anholdes, bortkastede paa Gaden, — maa det billiges, at han efter Forordningen af 11te April 1840 § 27 sidste Membr. er for bemeldte Tyveri ved den indankede Dom anset med Straf af Forbedringsarbejde, og da Straffetiden findes passende fastsat til 8 Maaneder, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til den Kjøbmand Lucas tilkjendte Erstatning og Udrejselsen af Actionssomkostningerne, derunder indbefattet Størrelsen af de Actor og Defensor i 1ste Instants tilkjendte Salairer, ligeledes bifaldes, være at stadfæste“.

Fredagen den 18de November.

Nr. 318.

Etatsraad Salicath

contra

Carl Theodor Hansen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te August 1859: „Arrestanterne Peter Ludvig Kjøge og Carl Theodor Hansen samt Tiltalte Hans Wilhelm Johansen bør straffes, den Første med Tugthuusarbejde i 10 Aar, den Anden med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og den Sidste med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Actionens Om-

kostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Sorgenfen og Ronge, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Rjøge, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Hansen og Tiltalte Johansen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Carl Theodor Hansens Bedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden, i Medfør af Slutningsbestemmelsen i Forordningen af 11te April 1840 § 13, ikke findes at kunne fastsættes ringere end til 18 Maaneder.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium til Etatsraad Salicath og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Arrestanten Peter Ludvig Rjøge Arrestanten Carl Theodor Hansen, der er født den 10de September 1833 og ved Krigsretsdom af 26de August 1851, stadfæstet ved allerhøieste Resolution af 15de September næstefter, anset efter Forordningen af 16de November 1763, cfr. Parolbefaling af 17de October 1836 §§ 1, 3, 8, samt efter Forordningen af 11te April 1840, §§ 1, 12 andet Membrum, 43, 62, 21, cfr. §§ 77 og 78, med 7 Mars Tugthuusarbeide, og Tiltalte Hans Wilhelm Johansen ere under nærværende mod dem for Lyveri anlagte Sag ved egne Tilstaaelser og de isvrigt fremkomne Oplysninger overbeviste at have gjort sig skyldige i den nævnte Forbrydelse, idet de den 21de April d. A. have i Forening frastjaalet Høker Christen Pedersen en til 2 Rdl. 3 Mk. vurderet Skinke. Som en Følge af det saaledes Anførte vil Arrestanten Rjøge være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 og Arrestanten Hansen efter samme Forordnings § 13 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar“.

Mandagen den 21de November.

Nr. 297.

Statsraad Salicath
contra**Hans Andersen** (Defensor Liebenberg) og dennes Hustru **Kirsten Nielsdatter** (Defensor Brock),

der tiltales, Forsknævnte for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og Sidstnævnte for Hæleri.

Binding Herreds Extracts Dom af 26de Marts 1859: „Arrestanten Hans Andersen af Hamdrup bør hensættes til Arbejde i Forbedringshuset i 5 Aar. Hans Hustru, Tiltalte Kirsten Nielsdatter, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør Arrestanten og Hustru udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Procurator Hansen 8 Rdl. og til Defensorerne, Cancelliraad, Procurator Jørgensen og Examinatus juris Jørgensen respectivt 6 og 4 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juli 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Arrestanten Hans Andersens Straf bestemmes til Forbedringshusearbejde i 4 Aar, og at Actionsomkostningerne blive at udrede af ham og Tiltalte, hans Hustru Kirsten Nielsdatter in solidum. 3 Salair til Actor og Defensorerne ved Overretten, Procuratorerne Monge, Kammerraad Nygaard og Levinus, betaler Arrestanten og Tiltalte ligeledes in solidum, 12 Rdl. til den Første og 8 Rdl. til hver af de Sidste. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Hæfesterets Dom.

Tiltalte Kirsten Nielsdatter, Hans Andersens Hustru, har tilstaaet, at hun oftere af sin Mand har modtaget Jødevarer, som hun antog at være stjaalne. Vel er der nu mod Hans Andersen kun tilveiebragt en hoi Grad af Formodning, men ei et tilstrækkeligt Beviis for, at han har stjaalet disse Gjenstande, og hans Hustru kan som Følge heraf ei anses med Hæleri, men hun vil dog for det fornævnte af hende tilstaaede Forhold ei kunne undgaae at anses med en arbitrair Straf efter Lovgivningens Analogi, hvilken Straf bliver at bestemme til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Iovrigt vil den indaafede Dom i Henshold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Kirsten Nielsdatter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Iovrigt bør Landsover- samt Hof-

og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath, Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, 30 Rdl. til den Forstnævnte og 20 Rdl. til hver af de Sidstnævnte.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Binding Herreds Extraret den 26de Marts sidstleden paatjendte Sag er Arrestanten Huusmand Hans Andersen af Haandrup actioneret for Tyveri eller ialtsald for u hjemlet Besiddelse af sjaalne Koster og Tilstalte, hans Hustru Kirsten Nielsdatter for Hæleri.

Vel er der nu, hvad først Arrestanten angaaer, under de i Sagen optagne Forbører fremkommet en Mængde Indicier, der gjøre det i hoi Grad sandsynligt, ikke blot at han har været i u hjemlet Besiddelse af forskjellige ved et i Gaardmand Andreas Johansens Enkes Gaard i Paarup Ratten mellem den 2den og 3die Juli s. A. begaaet Indbrudstyveri bortstjaalne Fødevarer og andre Gjenstande, men ogsaa at han selv forøvet dette Tyveri. Men aldeles tilstrækkeligt Beviis skjønnes dog ei mod hans vedholdende Benægtelse at kunne ansees tilveiebragt, saa at han ikke i saa Henseende kan domsfældes.

Heller ikke vil han, skjøndt ogsaa her adskillige Indicier ere tilstede, imod hans Benægtelse kunne dømmes som Tyv med Hensyn til de 3de andre Ratten mellem den 7de og 8de eller 14de og 15de December 1857 i Lindeffov og paa Lindeffov Mark begangne Indbrudstyverier, der ligeledes have været Gjenstand for Undersøgelse i denne Sag, det ene, hvorved en Deel Fødevarer klevet stjaalne hos Boelsmand Niels Knudsen, det andet hos Gaardmand Christopher Henriksen, hvorved borttoges en Pung med nogle Penge samt en Tegnebog, det tredje, der blev forøvet i Gaardmand Mads Hansens Gaard, hvor der fra Karlekammeret blev stjaalet et Ungkarl Niels Johansen tilhørende Sotvolumentuhr med Staalkjæde samt en Portemonnaie med Penge, tilhørende en anden Karl. Det nysnævnte Uhr med Kjæde er imidlertid fundet i Arrestantens Besiddelse. Vel har han nu foregivet i Vinteren 1857 til 58 at have kjøbt dette til 8 Rdl. vurdere Uhr med Kjæde af en hollsteensf Kræmmer, som han ikke nærmere har kunnet betegne, men som han vil have mødt i en Skov, for 7 Rdl. og en Opstanderpibe. Da imidlertid intetsomhelst er fremkommet til Bestyrkelse af dette Foregivende, men samme endog er svækket ved hans Hustrues og Gaardmand Hans Madsens Forklaringer om, at de ikke have set, at Arrestanten har havt nogen Opstanderpibe, ligesom og ved hans Hustrues Udsagn, hvis Rigtighed af ham er indrømmet, at han havde forludt hende for Røgen at omtale, at han var i Besiddelse af Uhret, saa vil han under disse Omstændigheder, og da ovennævnte Ungkarl Niels Johansen med sin Eed har bekræftet, at Uhret samt Kjæden ere ham tilhørende og ham frakomne imod hans Vidende og Billie, ligesom han med Hensyn til Uhret har præsteret Eiendomsbeviis, hvilket derimod ei har kunnet

tilvebringendes med Hensyn til Kjæden, forsaavidt det omhandlede Uhr angaaer, være at dømmes for u hjemlet Besiddelse af sjaalue Koster.

Da nu Arrestanten, der er døbt den 16de Mai 1809, tidligere har været straffet efter Vjerge Majum Herredens Extraretsdom af 29de Mai 1841 for første Gang begaaet Tyveri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og efter Høiesterets Dom af 10de October 1854 for u hjemlet Besiddelse af sjaalue Koster samt ulovlig Omgang med Hittegods som for anden Gang begaaet Hæleri med 2 Aars Forbedringshussarbejde, maa det killiges, at han ved den indaankede Dom, i Medfør af Forordningen af Sde September 1841 § 6, er efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 anset som for tredje Gang begaaet Hæleri, men skjøntes Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til 5 Aars Forbedringshussarbejde, at kunne fastsættes til saadant Arbejde i 4 Aar.

Hvad dernæst Tilstalte Kirsten Nielsbatter angaaer, har hun tilstaaet ostere af hendes Mand at have modtaget Fødevarer, som hun antog at være sjaalne, uagtet han ei ndtrykkelig omtalte saadant; endvidere har hun fra først af fortiet, at hendes Mand efter den 3die Juli f. A. havde hjembragt en hos ham ved en den 10de samme f. M. iværksat Mansgning foresjunden Faarekjøds-Pølse samt noget røget Flæsk og Faarekjød, og endelig har hun vedgaaet, at hun skjøndt Manden ei havde fortalt hende det, ingen Tvivl havde om, at det af hende ved Forhøret den 24de August f. A. til Retten afleverede Uhr, som hendes Mand omtrent i 1/2 Aar havde været i Besiddelse af, var sjaalet, men at hun ei under de tidligere Undersøggelser havde aakentaret at samme var i Huset, fordi hendes Mand, under Trudsel med at ville træde hende under sine Trække, havde forbudt hende at omtale dette. Hvad det af Manden hjembragte Uhr angaaer, kan imidlertid den Omstændighed alene, at hun havde det i Forvaring, ikke være tilstrækkelig til at paadrage hende Straf, hvorved bemærkes, at hun strax, da Undersøgelsen rettedes paa denne Gjenstand, tilstod, at Uhret var i hendes Børge, ligesom ogsaa særdeles Hensyn maa tages til den af Manden mod hende, som ommeldt, udtalte Trudsel, og hvad Fødevarerne angaaer, kan Tilstalte, da det ikke er bevist, at de virkelig have været sjaalne, ikke anses med egentlig Hælerstraf, og naar tillige henses til hendes Stilling til Arrestanten som dennes Hustru og den af hende i saa Henseende udviste ringe Virksomhed, maa Overretten med Dommeren i 1ste Instants finde, at der ikke kan paahvile hende noget criminel Ansvar, men at hun, der er døbt den 7de December 1811 og tidligere ifølge den ovennævnte Høiesterets Dom af 10de October 1854 har været straffet for Hæleri med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, i denne Sag retteligen er tillagt Grifindelse.

Som Folge af Ovenstaaende vil Underretsdommen med den i Henseende til Graden i Arrestantens Straf antydede Modification være at stadfæste, dog at Actionsomkostningerne i 1ste Instants, der alene ere paalagte „Arrestanten og Hustru“, blive in solidum af disse at udrede.

Nr. 43. Forhenværende Kjobmand, Hoteleier **L. A. Zahnsen** (Selv)
 contra
 Capitain, Muurmester **Erlewein** (Fugen),
 angaaende et af Indstævnte hos Citanten tilgodehavende Regnings-
 frav m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den August 1858:
 „Indstævnte, Hoteleier L. A. Zahnsen, bor til Citanten, Capitain, Muur-
 mester Erlewein, betale 299 Rdl. 3 Mk. 10 Sk. med Renter deraf
 5 pCt. p. a. fra 19de Marts 1856 indtil Betaling skeer, samt denne
 Sags Omkostninger med 30 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter
 denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Citanten ikke blot ei har ført Beviis for Rigtigheden af sit
 Opgivende, at der i sin Tid er afsluttet Accord mellem ham og Ind-
 stævnte om Udførelsen af en stor Deel af det omhandlede Muurarbeide
 for en vis Betaling, men han end ikke under Sagen har anført, hvilken
 Deel af Arbeidet der skulde have været Gjenstand for denne Accord, eller
 hvilken Betaling der derfor var betinget, vil det anførte Opgivende ikke
 ved Sagens Afgjørelse kunne komme i Betragtning. Som Folge heraf
 og iøvrigt i Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde vil
 samme være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved
 Magt at staaende. Til Justitskassen betaler Citanten
 5 Rdl.

Den indaafede Doms Præmisser lyde saaledes: „Forsaavidt Indstævnte,
 Hoteleier L. A. Zahnsen -- der under nærværende Sag søges til at betale til
 Citanten, Capitain og Muurmester Erlewein for af denne i Aaret 1847 udført
 Muurarbeide ifølge fremlagt Regning af 5te Februar 1848 til Rest 309 Rdl.
 5 Mk. 4 Sk. med Renter deraf 5 pCt. fra den 19de Marts 1856, der urettelig
 er angivet som den første imod Indstævnte udtagne Klages Dato i Stedet for
 den 14de s. M., og Sagens Omkostninger skadesløst -- har paaستاet Sagen af-
 viist paa Grund af, at den Person, som i Citantens Navn har underskrevet den
 senere med Henviisningspaategning forsynede Forligssklage af 30te Mai s. A.,
 ikke har godtgjort sin Bemyndigelse hertil og derfor formeentlig ligesaa godt for
 Forligelsescommissionen, hvor Indstævnte lod møde ved en Befuldmægtiget, der
 efter Indstævntes Paastrand ikke kendte Citanten personlig, kan have udgivet sig

for Titanten, saa at der ikke habes Visshed for, at der er prøvet Forlig med rette Vedkommende, da vil denne hans Paastand ikke kunne komme i Betragtning, idet han ikke imod Titantens Benægtelse har ført det ham paahvilende Beviis for Arigtigheden af den af Forligelsescommissionen i Klagens Henviisningspaategning meddeelte Attest om, at Titanten havde givet personligt Møde under Forligsmæglingen.

Naar Indstævnte, hvad Sagens Realitet betræffer, har paaستاet sig fri-funden for Titantens ubesjiede Tiltale og hos denne tillagt Sagens Omstændigheder, da har han vel, skjønt han har indrømmet, at Titanten for over 10 Aar siden har udført endeel Muurarbeide for ham, hvortil Indstævnte dog selv vil have leveret samtlige Materialier og derover meddeelt Indstævnte en Optegnelse, som han senere skal have taget tilbage — men som langtfra skal have beløbet sig til den paaستاvnte Regnings oprindelige Beløb 654 Rdl. 5 Mk. 4 Sk., hvilken Regning han benægter nogenstunde at have modtaget — til Støtte for sin Paastand assereret, at Størstedelen af det omhandlede Arbeide skal være blevet udført efter en oprettet skriftlig Accord, som Titanten i sin Tid havde modtaget og beholdt, og at han selv — i Regelen ugeviis — havde leveret Titantens Folk en Optegnelse over det daglige Antal Arbeidere, som havde udført Accordarbeidet. Idet Indstævnte nu til Oplysning om Titantens Tilgodehavende for dette Arbeide har provoceret Titanten til at fremkomme med bemeldte Accordoptegnelser, har han paaberaabt sig, at Titanten paa den fremlagte Regning ikke har skjelnet mellem Accord- og Dagarbeide, men formeentlig uretteligen har opført det hele af ham udførte Arbeide som Dagarbeide, ligesom han ei heller paa en fremlagt Rota over hvad Indstævnte i Aaret 1847 har betalt ham i Afdrag paa det udførte Arbeide, i Alt til Beløb 245 Rdl., har specificeret, hvormeget der er afbetalt paa Accordarbeidet og hvormeget paa Dagarbeidet.

Foruden disse 245 Rdl. indrømmer Indstævnte derhos vel at have i Aaret 1856 betalt Titanten 100 Rdl., men dette Beløb angiver han at have tilbageholdt af Titantens Tilgodehavende til Erstatning for Sletteden af det af Titantens Folk udførte Arbeide og kun udbetalt det, fordi han, da Titanten i bemeldte Aar lod ham indkalde for Forligelsescommissionen, indsaae Vanskeligheden af efter saa lang Tids Forsløb at føre Beviis for sit Tab; ligesom han og af den Omstændighed, at Titanten, skjøndt han i de paafølgende Aar, og navnlig i Aarene 1852, 1853 og 1855, har udført Muurarbeide for Indstævnte og faaet de derover udfærdigede Regninger betalte, har ladet saa mange Aar hengaae, uden at han sagsøgte ham i Anledning af det under Sagen omspurgte Arbeide — med hvis Betaling Indstævnte benægter at have anmodet ham om Genstand — har villet ulede en Erkjendelse fra Titantens Side af, at der ikke kunde tilkomme ham mere for samme end de ham, som forommeldt, betalte 345 Rdl.

Men da Indstævnte hverken mod Titantens Benægtelse har præsteret noget Beviis for, at nogen Accord — som af ham paaberaabt — skulde i sin Tid være bleven oprettet mellem Parterne om Udførelsen af en Deel af det omspurgte Arbeide, eller at Indstævnte skulde have tilfiiillet Titanten Optegnelser

over de Svende og Haandlangere, som havde været benyttede til saadant Arbeides Udførelse, saalidt som, at det skulde være almindeligt at betinge saadant Reparationsarbejde, som det under Sagen omhandlede, i Accord, eller at Indstævnte ved dets Udførelse skulde have lidt noget Tab, som kunde foranledige ham til at tilbageholde de først efter hans Indkaldelse for Forsigelsescommissionen i Aaret 1856 til Citanten betalte 100 Rdl., hvorimod Indstævntes Benægtelse af at have anmodet Citanten om Genstand med det omtvistede Arbeides Betaling staaer i Strid med Indholdet af hans af Citanten under Sagen fremlagte Skrivelse af 15de Marts 1856, hvori han ligefrem erkjender at være i Citantens Gjælb og beklager i saa lang Tid at have maattet appellere til dennes Naansomme Velvillie, vil Indstævnte, der ingen speciel Indsigelse har fremført imod den fremlagte Regnings enkelte Poster med Undtagelse af de ham i den sidste Post for $11\frac{1}{2}$ Trave Gipsrør og $\frac{3}{4}$ Tønde Portland-Cement debiterede 10 Rdl. 1 Mk. 10 Sk., hvilket Beløb ei heller vil kunne tilkjendes Citanten paa Grund af at hans Benægtelse af Indstævntes Afjertum om at have leveret samtlige Materialier til Arbeidet maa betragtes som for sigdig fremført, være at tilpligte til Citanten at betale 299 Rdl. 3 Mk. 10 Sk. med Renter deraf som af Citanten paastaet, ligesom han og findes efter Omstændighederne at burde betale Citanten denne Sags Omkostninger med 30 Rdl.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har været brugt“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indaandede Dommers Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledjaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Videnskabelige Boghandling (N. Hegel). — Trykt hos N. S. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 37.

Den 9de December.

1859.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 21de November.

Nr. 314.

Statsraad Salicath
contra

Jacob Rasmussen (Defensor Brod),

der tiltales for den af ham udførte voldsomme og livsfarlige Udfærd mod Arbeidsmand Christian Ernst Prange.

Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 9de Mai 1859: „Tiltalte Jacob Rasmussen af Nærum bør henfættes i Fængsel paa Band og Brod i 4 Gange 5 Dage, samt til Fabrikarbejder Christian Ernst Prange i Erstatning betale 8 Rdl. Derhos tilsvares Tiltalte samtlige Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Eltong 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Bugge 3 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de August 1859: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage og at Erstatningen til Arbeidsmand Christian Ernst Prange fastsættes til 7 Rdl. 8 Sk. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Provedprocurator Herforth og Procurator Hedscher, betaler Tiltalte, Arbeidsmand Jacob Rasmussen af Nærum, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

III. Afgang.

Høiesterets Dom.

Efter de oplyste Omstændigheder findes Tiltalte alene at kunne anses med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 4. Da imidlertid Straffen dog efter disse Lovbestemmelser ei skjønnes at burde fastsættes ringere end steet er i den indankede Dom, og da Høiesteret derhos billiger Dommens øvrige Bestemmelser, vil samme kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Act:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret den 9de Mai d. A. paakjendte og derefter hertil indankede Sag actioneres Tiltalte, Arbeidsmand Jacob Rasmussen af Nærum, for udbiist voldshom og livsfarlig Udfærd imod Arbeidsmand Christian Ernst; denne, med Tilnavnet Prange, har i saa Henseende edelig forklaret, at Tiltalte, som Løverdagen den 5te Marts d. A. om Aftenen paa Hjemveien fra Arbeidet paa Strandmøllens Papirfabrik var i Følge med Indsidder Ferdinand Zink af Holte og som under Vandringen vedblev at fortælle om en Drabstrid, han havde haft med Vægteren paa Strandmøllen, fremtog, da Prange yttrede: „Skal vi nu have mere af den Enal“, en 1½ Pægl's Flaske med Svovlsyre af sin Lomme og overstankede ham med dens Indhold i Ansigtet og paa Klæderne, hvorved han erholdt flere Saar i Ansigtet og hans Klæder bleve ødelagte.

Districtslæge Mürer har i den den 14de næstefter udstedte Attest erklæret, at Læsionen af Saarene, som Prange denne Dag første Gang havde foreviist ham og angivet at være en Følge af Svovlsyre, nu kunde erkjendes at være fareløs og uden varige Følger for Liv og Helbred, men at dette vissest ikke vilde have været Tilfældet, hvis den havde ramt Dinene. I en senere Attest af 14de Juli næstefter har han tilføjet, at Saarene ogsaa have været udbredte over hans Diebryn, hvor Saarene have været noget afsvedne, og iøvrigt erklæret, at Prange nu var fuldstændig helbredet, og at der aldeles intet Mærke var tilbage af de storpebe Saar, som efter den tidligere Attest fandtes i hans Ansigt. Tiltalte har forklaret, at han foruden en Flaske i den ene Lomme og en Brændeviinsflaske i den anden bar i Haanden en Medicinflaske, men at der i denne ikke var Svovlsyre men Saltsyre, hvilken han havde medtaget paa sit Arbeide for at anvende mod Landpine, at han vel paa Veien hjem var i Følge med Zink og Prange og kom i Trætte med den sidste, som dog begyndte denne, men at han blev angreben af dem begge, og at, da han vilde gribe for sig med

den Gaand, hvori han havde Flasken, Proppen gik ud, uden at han ved hvorledes, og at Prange derved mulig er overstænket med Flaskens Indhold, hvoraf han selv ogsaa fik Noget, og har han saaledes benægtet, at have heldt Syren paa Prange med Forsæt og at denne har været Svovlsyre.

Foranførte Fabrikarbeider Ferdinand Zink har imidlertid bevidnet, at da han den ommeldte Aften Kloffen mellem 6 og 7 Julgtes fra Arbeide med Prange og Tilstalte, hvilke gik foran, medens han selv gik noget bagester, hørte han Tilstalte, der talede med Prange, raabe, at denne gjerne maatte komme med 10 Mand, han skulde nok klare for sig, og strax derefter „gaae tre Skridt fra mig eller fra Livet“, men at han antog disse Uttringer for Spøg, indtil han saae, at Tilstalte tog en Brændeviinsflaske til 1½ Pægl op fra Eiden, formeentlig fra Frakkelommen, og stænke dens Indhold flere Gange paa Prange, der raabte, at det gjorde ondt, og tog sig til Ansigtet, og at Tilstalte paa Pranges Spørgsmaal om, hvad der var i Flasken, ikke svarede, førend de vare komne ind i Skoven og Lømrer Lars Olsen var kommen til, idet han da yttrede, „at det var ikke saa farligt og at det kun kostede 6 Sk. hvad der var i Flasken“.

Zink, som efter sit Udsagn hverken selv angreb Tilstalte eller saae Prange gjøre noget som helst Skridt, der kunde antages for Begyndelsen til et Angreb, har yderligere forklaret, at han ikke har seet Tilstalte have nogen anden Flaske, og antager, at denne har fyldt den med Svovlsyre paa Fabrikken, hvor denne Bædste, efter hvad der isørigt er oplyst, findes i stort Forraad til Brug ved Driften. samt at Tilstalte ikke var svirende, saavidt han kunde skjønne, men meget oudenksfuld, hvilket hidrørte fra, at han havde erholdt en Tilsettebeviisning, fordi han af Vægteren var tagen i at ville fra Fabrikken, imod det derom givne Forkbud, bortføre en Stave af en Harpiztonde.

Endvidere have Fabrikarbeiderne Hans Holm og Lømrer Lars Olsen givet en i det Hele overeensstemmende Forklaring om, at Prange, da de havde indhentet de trende sørsnævnte Fabrikarbeidere, lod dem med Hænderne føle hans Kind, hvorved de bemærkede, at denne var meget varm og brændende, og fortalte, at det var Tilstalte, der havde stænket ham med Svovlsyre i Ansigtet, hvortil Tilstalte paa Holms Forehold om det Skammelige herved blot svarede, „at han havde gjort det af Plaseer og Pæglen kostede kun 6 Sk.“, og paa Olsens „jeg sagde 3 Skridt fra Livet“.

Fremdeles har den polytechniske Lærestanstalt, hvortil nogle af Prange ved den omfoklarede Leilighed baaerne Klædningsstykker, bestaaende af en Frakke og et Tørklæde, have været indsendte, i en under 6te Mai d. A. afgiven Erklæring meddeelt, at den af den plettebe Deel af Frakken ved Vand udtrukne Bædste har været stærk suur og viist en Mængde Svovlsyre, og tilføiet, at der vel findes nogen Salthyre i Vandet, men at denne er tilføede i meget ringere Mængde end Svovlsyren og sandsynligen hidrører fra tilfældige Indblandinger.

Da der ved de saaledes oplyste Omstændigheder i Forbindelse med at Pranges Klæder efter Vidnet Holms Forklaring ikke vare bestadigede af Svovlsyre før han den 5te Marts d. A. forlod Arbeidet, ligesom Zink ei heller tidligere har seet dem tilføede, og at han, efter hvad der tilstrækkelig er godtgjort,

ikke har benyttet Svovlsyre men Chlorvand til sit Arbejde, hvorimod Tiltalte netop benyttede Svovlsyre, hjonnes uanset Tiltaltes Benægtelse at være tilveiebragt Beviis for, at han forsættigen med Svovlsyre har vikragt Arbeidsmand Prange de foransførte Læsioner i Ansigtet og beskadiget hans Klæder, og da Prange efter de fremkomne Oplysninger findes at maatte betragtes som sagesløs Mand, maa det billiges, at Tiltalte er ved den paaankede Dom for sit ubviste Forhold ansæet efter Forordningen af 4de October 1833 § 9, cfr. §§ 3, 4 og 6, hvorhos dog Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, findes i Medfør af de citerede Lovbestemmelser at maatte bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

§ Henhold til den nævnte Forordnings § 28 er Tiltalte derhos retteligen tilpligtet at betale bemeldte Prange saavel Erstatning for de beskadigede Klædningsstykker, hvilken Erstatning bliver at bestemme til 2 Rdl. 8 Sk., som Godtgjærelse for Svie og Smerte, hvilken findes passende bestemt i Underrettsdommen til 5 Rdl., hvorimod den ham tillagte 1 Rdl. for Udgift til en Lægeattest efter de fremkomne Oplysninger bortfalder, saa at Erstatningen til ham i det Hele bestemmes til 7 Rdl. 8 Sk.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Udreelsen af Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Størrelsen af de i 1ste Instants fastsatte Salairer, bifaldes, vil saaledes med de af det Foransførte flydende Forandringer være at stadfæste“.

Fredagen den 25de November.

Nr. 99. Superintendenten for det kongelige brittiske Postdampskibs-Compagni **J. B. Cameron** (Statsraad Liebenberg)
contra

Handelshuset **B. Martineau & Comp.** (Advocat Brock),
betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Berettigelse til at gjøre sig betalte i nogle, for et Tilgodehaveende hos Trediemand beslaglagte, Effecter, hvortil Citanten ansaae sig bedre berettiget m. m.

St. Thomæ Bytings Dom af 24de August 1857: „Den under Hovedsagen paastævnte den 7de April d. A. paabegyndte og den 9de næstefter sluttede Arrestforretning vor som lovligent gjort og forfulgt ved Magt at stande, og vor Hovedcitanterne B. Martineau & Comp. være berettigede til for den derunder omhandlede Fordring imod Indstævnte, som Huset Copland Barnes & Comp.s Agent og i saadan Egenstab Trassent af 2de til Hovedcitanternes Ordre respective den 25de November 1856 for Lst. 201. 1. 11 og 24de Februar 1857 for Lst. 135. 19. 6 trukne protesterede Begler samt for Protestomkostninger og Beyerreuter, 1 pSt.

maanedlig i de første 6 Maaneder respective fra den 10de og fra den 23de Marts sidstleden, senere $\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig indtil Betaling skeer, saa og for Arrestforretningens og dette Sogemaals stadesløse Omkostninger, efter Forlobet af 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og imod Extradition i qvitteret Stand af de protesterede Bøxler med tilhørende Regelprotester ved Fogdens Foranstaltning at søge Betaling i de den 9de April sidstleden, som tilhørende Copland Barnes & Comp., arresterede Varer. For Intervenientens, Hr. F. W. Camerons Tiltale paa det kongelige brittiske Postdampskibss-Compagnies Begne bør Hovedcitanterne i denne Sag frie at være, og bliver Interventionssogsmaalets Omkostninger at ophæve“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 25de Novbr. 1857: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Tid, efter hvis Forlob Arrestimpetranten skal ved Fogdens Foranstaltning kunne søge Betaling i de arresterede Varer, bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse. Den paaankede Executionsforretning bør være ophævet. Appellens Omkostninger i Hovedsagen ophæves. Continuationsagens Omkostninger betale de Indstævnte B. Martineau & Comp. til Appellanten F. W. Cameron med Doll. 30, der udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Ifølge Indholdet af den under Sagen fremlagte, af Wm. B. Jackson, som Agent for Copland Barnes & Comp. i London, under 28de Marts 1856 til Hovedcitanten paa det kongelige brittiske Postdampskibss-Compagnies Begne udstedte og under 28de Juli s. A. tinglæste Declaration, sammenholdt med den ligeledes fremlagte Skrivelse af 1ste Januar s. A. fra Copland Barnes & Comp. til bemeldte Jackson og de af Hovedcitanten fremlagte Connossementer, i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, maa det antages, at efterat et Arrangement var truffet mellem nævnte Handelshuus og Compagniet om, at dette i Anledning af de betydelige Forstrækninger, som det havde ydet Handelshuset, og til Betyggelse for, at disse Forstrækninger vilde blive dækkede, skulde sættes i Besiddelse af Handelshusets Pakhuus i St. Thomas med alle deri værende Varer saavel som af alle de Varer, der af bemeldte Handelshuus fremtidig afflibedes til St. Thomas til Brug for de intercoloniale Skibe, hvilke fremtidige Afflibninger derfor alle vilde blive confignerede til Hovedcitanten, er det saaledes truffne Arrangement under førstnævnte Dato blevet fuldbyrdet ved Overlevering til Hovedcitanten af det nævnte Pakhuus med dertil hørende Nøgle saa-

velform af de dengang sammesteds henliggende Handelshuset tilhørende Varer, samt ved de Vareconfignationer, der ere ffete ved de fremlagte til Hovedcitanten udfædte Commoſſementer. Efter den Maade, hvorpaa Hovedcitanten ſaaledes erhvervede Beſiddelſen af de af Copland Barnes & Comp. afffede Varer, og det foranførte Diemed med Confignationerne, maa der antages derved at være ſtiftet en Eiendomſbeſiddelſe af diſe Varer for Hovedcitanten paa Compagniets Vegne, med Ret til at diſponere over ſamme til Uddrag paa de ydede Forſtrækninger, dog under den i Skrivelſen af 1ſte Januar 1856 udtryffeligen tilkjendegivne Forudſætning, at Varerne bleve at anvende til de Forſyninger, ſom behøvedes for Skibene; og efter Hovedcitantens Paafand henførte, da den efter Contracitanternes Requiſition under 7de, 8de og 9de April afholdte Arreſtforretning blev foretagen — med Undtagelſe af nogle enkelte Gjenſtande, ſom ei videre vedkomme denne Sag — alle de Varer, ſom beſandtes i det af Hovedcitanten leiede Pakhuus, der var traadt i Stedet for det foranførte af Copland Barnes & Comp. ham overgivne Locale og hvorover han havde ſamme Raadighed ſom over dette, til dem, ſom af dette Handelshuus vare ham overdragne, derunder ſogeligen ogſaa indbefattet de ved nævnede Forretning med Arreſt belagte Varer.

Vel have nu Contracitanterne ikke villet erkjende Rigtigheden heraf, idet de have paaberaabt ſig, at fornævnte Jaekſon, der paa ſine Principalers Vegne gjorde Indkjøb paa St. Thomas af ſaadanne Varer, ſom ſammesteds kunde faaes til Forſyning af Dampſkibscompagniets Skibe, hvilke Varer indtil Indſkibningen vedbleve at tilhøre Handelshuset, til Opbevaring af ſaadanne Varer benyttede det af Hovedcitanten leiede Pakhuus, over hvilket Jaekſon efter Contracitanternes Formening havde ſamme Raadighed ſom Hovedcitanten, og dette Forhold har efter deres Opgivende ogſaa fundet Sted paa den Tid den ommeldte Arreſtforretning foretoges. Men ligesom Contracitanterne ikke have beviift, hvad der efter den til Hovedcitanten ffete Overdragelſe af det tidligere og hans Erhvervelſe af det ſenere Pakhuus maatte paaligge dem at bevife, at der overhovedet tilkom Jaekſon nogen videre Benyttelſe af dette end den af Hovedcitanten erkjendte, nemlig Udgang til efter given Tilladelſe midlertidigen deri at henlægge de paa St. Thomas indkjøbte Varer, ſaaledes have de heller ikke beviift og i de foregaaende Inſtancer end ikke med Beſtemthed aſſereret, at de arreſterede Varer eller nogen Deel af ſamme henhorte til de af Jaekſon paa St. Thomas indkjøbte Gjenſtande og derfor ved Arreſtforretningens Foretagelſe vare udenfor

Hovedcitantens Raadighed. Rigtigheden af Contracitanternes Anførte kan navnlig ei anses godtgjort derved, at Hovedcitanten, efterat hele Varelageret den 28de Marts 1856 var ham overleveret, havde betroet Jackson en Nogle til Pakhuset, at han havde indrommet denne den forommeldte midlertidige Benyttelse af dette og at det af den under 23de og 30te April foretagne Taxation fremgaaer, at Hovedcitanten havde forbeholdt sig Godtgjørelse for Forringelse af de i Pakhuset henliggende Varer, forinden der kunde finde en endelig Afregning Sted mellem ham og Handelskhuset — hvilken Afregning maa antages tilsigtet ved den af dette i Skrivelse af 10de Marts 1857 omtalte Overtagelse af Varerne — eftersom alt dette lader sig forklare af Forholdets særegne Beskaffenhed og den ovenanførte Forudsætning om Varernes Bestemmelse. Paa den anden Side findes der ikke at kunne fordres noget yderligere Beviis af Hovedcitanten, end det de ovenberorte Dplysninger afgive, for Rigtigheden af hans Paastand om, at de omspurgte i hans factiske Besiddelse værende Varer tilhorte ham paa Dampskibscompagniets Vegne eller vare undergivne hans Raadighed og erhvervede paa den omforklarede Maade, saameget mindre som dette udtrykkeligen er bekræftet ved de af Handelskhusets Medlemmer afgivne og under Sagen fremlagte Erklæringer.

Ifølge det Foranførte findes Hovedcitantens Anke over Arrestforretningen at maatte anses befoiet, hvorfor denne Forretning efter hans Paastand vil være at ophæve; og vil som Folge heraf ogsaa den efter den ergangne Ryttingsdom afholdte Executionforretning være at hæve samt Contracitanterne at tilpligte at udlevere de arresterede Varer.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Den omhandlede under 7de, 8de og 9de April 1857 afholdte Arrestforretning og den under 17de September 1857 foretagne Executionforretning ophæves, og bør Contracitanterne inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, under en Mulct af 5 vestindiske Daler til Deling efter Rescript af 12te October 1759 og kongelig Resolution af 27de Februar 1788 for hver Dag de sidde Dommen overhørig, udlevere de arresterede Varer til Hovedcitanten paa det kongelige britiske Postdampskibs-Compagniets Vegne. Processens

Omfoftninger for alle Netter ophæves. Til Justitskassen betale Contracitanterne 5 vefindifte Dalere.

Den indankede Doms Præmisfer lyde faaledes: „For Varer, indkjøbte hos Handelshufet B. Martineau & Comp. paa St. Thomas, traf Wm. Jackson sammefeds fom Agent for Handelshufet Copland Barnes & Comp. i London tvende Vexler paa fibfnævnte Huus til forfnævnte Handelshufes Ordre, den ene af 25de November 1856 for Rst. 201. 1. 11. og den anden for Rst. 135. 19. 6., hvilke Vexler bleve endofserede af B. Martineau & Comp., men paa Grund af Handelshufet Copland Barnes & Comps. paafulgte Fallissement protesterede, den ene de non solutione og den anden de non acceptatione.

Da Copland Barnes & Comp. ifølge Contract med det engelfte Postdampffaget-Compagni forfyne de bettes Skibe med Provisioner, og fornævnte Jackson fom Hufet foreftod bettes Forretninger paa St. Thomas, og i faadan hans Egenfkap antoges i Befiddelfe af en betydelig Varebeholdning, Copland Barnes & Comp. tilhørende, lode B. Martineau & Comp. ved en under 7de April d. A. paabegyndt og den 9de næftefter fluttet Fogebforretning gjøre Arrest i den forommelbte Varebeholdning, og anlagde derpaa til Arrestens Forfølgning, efter foregaaende Forligsmægling, Sag ved St. Thomæ Byting, hvorunder Wm. Jackson fom Håndehaver af Mibler tilhørende det fallerede Handelshuus Copland Barnes & Comp., famt tillige fom Agent for samme faggaves til i bemeldte Egenfkap at betale de ovenanførte Vexlers paalydende Beløb med Renter og Omfoftninger, famt til at høre Arresten fom lovlig gjort og forfulgt ftafæftet.

Under denne Sag intervenerede Superintendenten for det forommelbte Dampffkibscompagni, J. B. Cameron, idet han efter foregaaende Forligsprøve ved Stævning af 18de Mai fidsle den paafod Arresten paa de omhandlede Varer, der anførtes at være Dampffkibscompagniets Eiendom, fom ulovlig ophævet, famt Hovedcitanterne B. Martineau & Comp. tilpligtede under en daglig Mulct at oplevere de arrefterede Varer til Intervenienten famt at betale Intervenientføgsmaalets Omfoftninger ftafæstet.

Ved den derpaa under 24de August fidsle den affagte Underretsbom blev imidlertid Arresten kjendt ved Magt, og Hovedcitanterne B. Martineau & Comp. kjendte berettigede til for den omhandlede Vexelfordring med Renter og Omfoftninger faavel fom Søgsmaalets ftafæsløse Omfoftninger, efter Forløbet af 15 Dage fra Dommens lovlige Forkyndelfe og imod Extradition i qvitteret Stand af de protesterede Vexler med tilhørende Vexlerprotefter, ved Fogdens Foranstaltning at føge Betaling i de arrefterede Varer, hvorhos Hovedcitanterne frifandtes for Intervenientens Diltale, men Intervenientføgsmaalets Omfoftninger ophævedes, og har nu Intervenienten J. B. Cameron ved Stævning, udtaget den 5te og lovlig forkyndt den 10de Septemder fidsle den, her til Netten indbanke bemeldte Dom, fom han har paafaaet kjendt uefterrettelig eller underkjendt, tilfidefat og forandret derhen,

at meerbemeldte Arrestforretning som ulovlig gjort ophæves, samt at Handels-
huset B. Martineau & Comp. tilpligtes under en daglig Mulct at oplevere de
arresterede Varer til Appellanten paa Dampffibcompagniets Vegne som sammes
Eiendom, og derhos tilpligtes til at erstatte Appellanten Processens Omkostninger
for begge Netter skadesløst, derunder indbefattet Sagsførersalair.

Endelig har han ved Continuationskrævning af 25de September sidstleden
paaanfet en af den autoriserede Foged paa St. Thomas, C. Müller, den 17de
s. M. foretagen Executionsforretning, hvorved Requirerterne B. Martineau &
Comp. fattedes i Besiddelse af de ostmeldte arresterede Varer, hvilken Executions-
forretning Appellanten har paastaet kjenbt ufejlrettelig og ophævet, og Requi-
renterne tilpligtede under en daglig Mulct at oplevere de ublagte Varer, samt at
betale Appellens Omkostninger skadesløst, derunder Sagsførersalair.

Jubstævnte har paastaet Underrettsdommen og Executionsforretningen
stadsfæstet samt sig tillagt Processens Omkostninger her for Netten skadesløst,
derunder Procuratorsalair.

De af Appellanten deels under Arrestforretningen deels under Proceduren
for Under- og Overretten for sin Paastand om, at de omspurgte Varer tilhøre
ikke Begebeditorerne men Dampffibcompagniet, paaberaabte Beviisligheder ere:

1. Et den 11te December 1855 udstedt og den 17de s. M. tinglæst Document,
hvorved Wm. Jackson som Agent for Copland Barnes & Comp. over-
drager til Dampffibcompagniets Superintendent, J. B. Cameron, som
Sikkerhed for en af førstnævnte trukken Bezel paa bemeldte Huus, Nøglen
til Boutikken og al den Eiendom, der nu er i hans Bærge, tilhørende det
nævnte Firma, foruden som yderligere Sikkerhed at erklære, at stille til
bemeldte Camerons Disposition alle de Varer, der maatte ankomme fra
England til Copland Barnes & Comp.
2. En Skrivelse af 28de Marts 1856 fra Wm. Jackson til J. B. Cameron,
hvori han underretter denne om, at han ifølge Ordre, modtaget fra London,
og i Henhold til det nye Arrangement imellem Dampffibcompagniet og
Copland Barnes & Comp., overleverer de Sidstnævnte tilhørende Vare-
beholdninger til Cameron paa Dampffibcompagniets Vegne, og at Bou-
tiken Nr. 9 & 10 i Curçaogade fra samme Dag af er leiet i Damp-
ffibcompagniets Navn, til hvilken Boutik han derfor anfører, at han
fremsender Nøglen. Denne Skrivelse er tinglæst den 28de Juli 1857
efter Begjæring af J. B. Cameron.
3. En den 1ste September 1856 dateret utinglæst Contract, hvorved Eien-
dommen Nr. 24 i Dronningensgade af sammes Eier, Enken Pretto, uleies
til Dampffibcompagniet, samt 5 Dvitteringer for den maanedlige Leie
fra 1ste September 1856 til 1ste Februar 1857.
4. 21 Connossementer paa Provisioner i forskjellig Emballage, skibede i Dampffib-
compagniets Skibe fra Southampton til St. Thomas, alle lydende paa
J. B. Cameron „or their assigns“; det seneste dateret 27de Februar d. A.
Endvidere ere ved Overretten fremlagte følgende, ikke ved Underretten
producerede Documenter:

- a. Gjenpart af et Brev fra Copland Barnes & Comp. til Jackson paa St. Thomas, dateret London 1ste Januar 1856;
- b. Brev fra Samme til J. B. Cameron paa St. Thomas, dateret Southampton og London, den 2den April 1856, med vedhæftet Factura over Varer pr. Compagniets Dampskib „Parana“, configurerede til Cameron, og
- c, d, e. trende legaliserede Declarationer respective fra Compagniets Secretair Reep, dateret 13de Juni 1857, Charles Copland, dateret 1ste September 1857, og W. G. Barnes, dateret 2den September 1857.

At nu de arresterede Varer, saaledes som af Appellanten paastaet, med Undtagelse af nogle faa, der anføres at tilhøre udstævnte Personer, skulde være Dampskibscompagniets Eiendom, har Indstævnte benægtet, idet han derhos har henviist til, at det formeentlig er notorisk, at Wm. Jackson, som Agent for Copland Barnes & Comp., har drevet en betydelig Handel med deels fra England udsendte, deels paa St. Thomas indkjøbte Provisionsartikler, og dermed er vedbleven lige indtil Handelshusets Fallisement. Ligesom Indstævnte derhos har søgt at vise, at de for Underretten fremlagte Documenter ikke indeholde Beviis for Appellantens Paastrand, saaledes har han protesteret imod, at de her for Retten fremkomne nye Documenter, til hvis Fremlæggelse ingen Bevilling er erhvervet, tages i Betragtning. Endelig er fra Indstævntes Side under Arrestforretningen fremlagt en Skrivelse af 10de Marts 1857 fra Copland Barnes & Comp. til B. Martineau & Comp., hvori forsnævnte Huus ved at tilstille Sidstævnte — de Indstævnte — det Circulaire af 5te j. M., hvorved Husets Creditorer underrettes om sammes Fallit, udtrykkeligt erklærer, at Dampskibscompagniet har samtykket i at overtage Varebeholdningerne i St. Thomas og i alle deres Skibe saafnart som muligt, hvoraf formeentlig fremgaaer, at disse Beholdninger ikke tidligere vare bemeldte Compagniets Eiendom.

Foreløbigt bemærkes, at da det af Appellanten er indrømmet, at Wm. Jackson paa Copland Barnes & Comp.s Vegne, i det Mindste forhen, og førend Arrangements bleve truffne, har været i Besiddelse af de fra Huset udsendte Varer og udleveret dem til Compagniets Skibe, og da Jackson under Arrestforretningen, paa Requirentens Opfordring om at erklære sig angaaende den af ham brevne Handel, har forklaret, at det forholdes sig rigtigt, at han paa meerbemeldte Handelshusets Vegne har drevet Handel ved Indkjøb af Varer, der bleve modtagne i Boutiken, der forhen var i Nr. 9 & 10 i Curaçoogaden og senere i Nr. 24 i Tvergaden, hvilket er det Locale, hvori Varerne foresandtes ved Arrestens Foretagelse, og hvor ogsaa de fra England udsendte Varer opbevarede, saa var der grundet Anledning for Fogden til at decretære Arresten, hvorefter Justificationsagens Udfald vilde berøve paa, hvorvidt det under samme blev beviist, at Varerne vare, som Appellanten paa Compagniets Vegne paastod, dettes Eiendom.

Et saadant Beviis skjønnes imidlertid ikke fra Intervenientens eller nu Appellantens Side at være ført.

I Henseende til det under 1 anførte Document, da har Appellanten under Arrestforretningen tilbagekaldt samme, idet han har erklæret, ved nærmere Undersøgelse at have fundet, at den Transaction, det angaaer, er afgjort og Documentet ikke længere i Kraft, og hvad Skrivelsen under 2 angaaer, da, om det end efter de brugte almindelige Udtryk kunde antages, at den deri omhandlede Overdragelse var at forstaae som en Overdragelse til Eiendom, hvorom her er Spørgsmaal, saa omtales der dog kun de Copland Barnes & Comp. tilhørende Varebeholdninger, men der anføres Intet, der kunde begrunde, at Overdragelsen skulde indbefatte alle de Varer, som Huset fremtidigent maatte udsende til eller indkjøbe paa St. Thomas, og hvoraf Beholdninger bleve tilbage, Noget, som derhos synes i ligefrem Strid med Handelshusets af Indstævnte, som foransført, fremlagte Skrivelse af 10de Marts 1857, i hvilken Henseende det kan bemærkes, at Husets Ytringer om Compagniets Villighed til at overtage Beholdningerne, efter deres Almindelighed, ikke synes blot at sigte til en vis Deel af disse Varer, saafom de, der vare indkjøbte paa St. Thomas, men til dem alle, altsaa og de fra England udsendte, som Jackson ligeledes ubleverede fra Boutiken.

Den under 3 anførte Leiecontract kan ikke indeholde Beviis for, at de i det leiede Locale værende Gjenstande ere Leierens Eiendom, og om de under 4 ommeldte 21 Connossementer er det end ikke paaberaabt, at de skulde angaae de her omspurgte Varer.

Hvad dernæst angaaer de jorommeldte for Overretten uden Bevilling fremlagte Documenter, da kunne de ikke komme i Betragtning imod Indstævntes Protest, og det saameget mindre, som det ikke er oplyst eller af Documenternes Bestaafenhed fremgaaer, at de ikke kunde være producerede ved Underretten, saafremt de itide vare bragte tilveie.

Da saaledes Appellantens Paastand ikke vil kunne gives Medhold, vil Indstævntes være at tage tilfølg og Underretsdommen at stadfæste, dog at den Tidsfrist, efter hvis Forløb Arrestimpeccatant med Fogdens Foranstaltning skal kunne søge Betaling i det arresterede Gods, bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse. Appellens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

I Henseende til Continuationsspørgsmaalet, da har Appellanten grundet sin Paastand om, at Executionsforretningen hendes næsterrrettelig og ophæves, paa den Omstændighed, at den efter de Indstævntes Requisition af 14de September er idærkat den 17de September, uagtet Stævningen, hvorved den i Hovedsagen affagte Underretsdom blev appelleret til Overretten, var bleven dem lovligt forkyndt den 10de s. M. og saaledes denne Doms Executionskraft var bleven suspenderet.

Vel have nu de Indstævnte requireret Executionen foretaget imod Wm. Jackson, som I håndhaver af de her omhandlede, efter de Indstævntes Paastand, Copland Barnes & Comp. tilhørende Varer, og har denne ogsaa under Forretningen erklæret, at han i sin anførte Egenkab Intet havde imod Executionen at erindre; men da Appellanten havde paa Dampffiscompagniets Begne paa-

staaet Eiendomsret til meerbemelte Varer, hvilken Paastand ved Underretsbommen ikke var givet Medhold, saa var netop han interesseret i, at Dommen ikke fuldbyrdes ved Execution, forinden den var underkastet høiere Rets Prøvelse, og den af ham udtagne og forkyndte Appelstævning maatte derfor bevirke, at Underretsbommens Executionskraft blev suspenderet.

Den ikke desmindre foretagne Execution vil derfor, som ulovlig, være at ophæve, hvorimod Appellantens yderligere Paastand om Varernes Oplevering under en daglig Mulct, som stridende imod det foranstjorte i Henseende til Hovedsagen antagne Resultat, ikke vil kunne tages tilfølg.

Continuationsfagens Omkostninger vilde de Indstævnte have at tilsvare Appellanten med D. 30".

Nr. 264. **Huseier Anders Nielsen** paa egne og Hustru **Regitze Marie Andersens** Vegne (Sagen)

contra

Bognfabrikant Elov Jensen (Advocat Brock),

angaaende Citantens Forpligtelse til at betale et efter Panteobligation og foreldet Dom skyldigt Pengebeløb m. m.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Mai 1859: „Imod Extradition i qvitteret Stand af den paastævnte, den 20de Juni 1854 udstedte Panteobligation med tilhørende Transport, bør de Indstævnte, Regitze Marie Andersen og Mand Anders Nielsen, til Citanten, Bognfabrikant Elov Jensen, betale Obligationens Restbeløb med Omkostninger, ialt 1,314 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., med Renter af de 1,250 Rdl., 4 pCt. p. a. fra den 11te December 1855 til 11te August 1856 og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag til Betaling skeer, samt denne Sags Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt den fremlagte Transport af 25de November 1858 ikke maatte befindes skreven paa behørigt stemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde paaanket den i denne Sag affagte Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Dom til Underkjendelse og Forandring, har paaanket bemeldte Dom til Stadsfæstelse, og da Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse, i Henhold til den af Contracitanten erhvervede og lovlig forkyndte Anticipationsbevilling af 6te Juli d. A., ei har givet Møde, vil efter den derom nedlagte Paastand

bemeldte Dom være at stadfæste og Hovedcitanten have at tilsvare Contracitanten Processens Omkostninger for Høiesteret skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Contracitanten skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Den indkøbte Doms Præmisser lyde saaledes: „I Anledning af Kjøbet af Eendommen Nr. 163 i Landemærket her i Staden udstæbte Indstævnte Regitze Marie Andersen med beskiftet Curator under 20de Juni 1854 til Skrædermester Johan Henrik Dehlsen en Obligation med Pant i bemeldte Eendomme, tinglæst den 26de s. M., for 1,400 Rdl., som hun forpligtede sig til at afbetale med 100 Rdl. aarlig, første Gang i 11te December Termin 1854, og at forrente med 4 pCt. aarlig.

Paa Beløbet blev derefter afbetalt 150 Rdl., men da Renter og Afdrag udebleve i Juni Termin 1856, sag gav Dehlsen hende med Curator og paastod hende tilpligtet at indfri Obligationen ved at betale dens Restbeløb 1,250 Rdl. med Renter, 4 pCt. p. a. fra den 11te December Termin 1855 til Forligsflagens Dato den 11te August 1856 og 5 pCt. fra sidstnævnte Dag til Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger skadesløst, og ved nærværende Rets Dom af 1ste December 1856 blev denne Paastand tagen til Følge.

Under 25de November s. A. har Dehlsen transporteret det ham efter den nævnte Obligation tilkommende Restbeløb med Renter og Omkostninger, hvilke sidst efter specificeret Regning udgjorde 64 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., til Citanten, Vognfabrikant Elof Jensen, i nærværende Sag, der efter Stævning af 22de Januar d. A. nu søger de Indstævnte, den nævnte Regitze Marie Andersen og Anders Nielsen, med hvem hun er indtraadt i Ægteskab, for til Fornælse af den ommeldte, nu forældede Dom at vorde tilpligtede imod Extraditon i quitteret Stand af den ommeldte Panteobligation af 20de Juni 1854 at betale de nævnte 1,314 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. med Renter af de 1,250 Rdl., 4 pCt. p. a. fra den 11te December 1855 til 11te August 1856 og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag til Betaling skeer, tilligemed denne Sags Omkostninger skadesløst.

Anders Nielsen, der har taget til Gjemme paa sin Hustrues og egne Begne, har paastaet Sagen afviist eller sig tillagt Frifindelse for Citantens Tiltale samt at den omhandlede Obligation mortificeres eller i hvert Tilfælde som betalt udslettes af Pantebogen, og sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Da Indstævnte imidlertid ikke har fremsat nogen Indsigelse i Formaliteten, kan der ikke blive Spørgsmaal om Sagens Afviisning, og ligesaa lidt vil der kunne gives Dom for, at Obligationen mortificeres eller udslettes af Pantebogen, da Indstævnte ikke har institueret Contræsøgsmaal.

Frifindelsespaastanden har Indstævnte støttet deels paa en Venøgtelse af, at hans Hustru har underskrevet den ommeldte Panteobligation, deels paa, at denne skal være skænket hende af en istævnt Mand, der har betalt dens paa-lydende Beløb, men at hans Hustrues Curator i sin Tid har forømt at lade Obligationen udslette af Pantebogen.

Da disse Indsigelser imidlertid deels staae i Strid med hvad der under den tidligere paadømte Sag var indbrømt af Indstævnte Underfen, deels imod Citantens Venøgtelse ikke ere beviste, og da der endelig ikke er fremsat nogen speciel Indsigelse mod det paastævnte Beløbs Størrelse, ville de Indstævnte være at dømmes efter Citantens Paastand.

Statskassens Ret bliver at forbeholde, forjaavidt den fremlagte Transport af 25de November 1858 ikke maatte findes skreven paa behørigt stemplet Papir. Iøvrigt er det til Sagen hørende stemplede Papir retteligt forbrugt".

Nr. 45. Justitsraad, Auctiionsdirecteur i Kjøbenhavn **J. C. Fick**
(Advocat Liebe, efter Ordre)

contra

Justitsraad, Landsøver- samt Hof- og Stadsretsprocurator **M. F. Hansteen**
(Ingen),

angaaende Indstævntes Paastand om Tilbagebetaling af et Beløb af 766 Rdl. 83 Sk., som formeentes at være formeget beregnet i Auctiions-gebyr af nogle bortsolgte Varer.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juli 1858: „Indstævnte, Justitsraad og Auctiionsdirecteur J. C. Fick, bør til Citanten, Justitsraad og Procurator M. F. Hansteen, betale 357 Rdl. 7 Sk. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 30te April f. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Alt efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Indstævntes Udstedelse af de fremlagte Attester af 28de Marts 1857 saameget mindre kan betragtes som en bindende Erkjendelse af den i disse Attester indeholdte Angivelse af, hvor meget der ved de omhandlede Auctiioner var solgt i større og hvormeget i mindre Partier, som der fra Indstævntes Side ved Attesternes Udfærdigelse er taget en Reservation, der i alt Fald tildeels maa antages at gaae ud paa en anden Classification af det Solgte, og iøvrigt i Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil det derved antagne Resultat være at billige, dog at der i det Indstævnte tilkjendte Beløb

bliver at fradrage 91 Rdl. 5 Sk., der udgjør 20 pCt. Afgiften efter Sportelreglementet af 22de Marts 1814 § 156 af den Deel af Auctionsafaliret, som bliver at beregne efter bemeldte Reglements § 99, hvilken Afkortning maa betragtes som et under Sagen uomtvistet Punct, der alene ved Forglemmelse ikke specielt er udhævet i Parternes Procedure i foregaaende Instants.

Citanten vil herefter kun være at tilpligte at betale Indstævnte 266 Rdl. 2 Sk. med Renter saaledes som ved Dommen fastsat.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bor til Indstævnte betale 266 Rdl. 2 Sk. med Renter deraf 5 Procent aarlig fra den 30te April 1857 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indkøbte Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Justitsraad, Procurator M. F. Hansteen, søger under nærværende Sag, Indstævnte, Justitsraad og Auctionsdirecteur J. C. Fid, til at tilbagebetale et i Auctionsafalir med Forhøielse af de Grosserer F. P. W. Philipsen eller hans Handelsfirma M. J. & A. Philipsen tilhørende, efter en imellem denne og Directionen for det Kjøbenhavnste Brandassurancecompagni for Meubler og Effecter truffen Overeenskomst ved 3de under 3die og 24de November 1856 og 12te Januar f. A. efter Citantens Requisition afholdte Auctioner bortsolgte, ved en Ildbrand mere eller mindre veskadigede Manufacturvarer, formentlig for meget betalt Beløb, som han i Stævningen har opgivet til 766 Rdl. 83 Sk., men senere nedsat til 357 Rdl. 7 Sk., med Renter deraf 5 pCt. fra Forligsklagens Dato til Betaling skeer, og denne Sags Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte efter meddeelt fri Proces har paastaet sig irisunden for Citantens ubesøiede Tiltale og denne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder Salair til Indstævntes befalede Sagfører, Procurator Nyholm.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten fremlagt 3 over de en gros ved de nævnte 3 Auctioner solgte Varer og sammes Auctionspriser affattede Fortegnelser med paategnede Attestier saavel af de af Magistraten efter M. J. & A. Philipsens Requisition til Besigtigelse og Taxation over disses Varebøger ubemlede Mænd, J. C. Green og M. W. Morch, om at de deri nævnte af Varelageret bortsolgte Varer befandtes saaledes som af dem paa Fortegnelserne er anført og ved Auctionen bortsolgt, som af bemeldte Green i Egenkab af Olbermand for Silke-, Ulde- og Lærredskrammerlauget heri Staden om, at de

i Fortegnelserne anførte ved Auction bortsolgte Varer ere overeensstemmende med Forordningen af 1de August 1742 § 11 at ansee som hørende til Handel en gros.

Følgende disse Fortegnelser er der solgt en gros:

ved Auctionen den 3die November 1856	for	4,200	Ⓐ	2	℥	1	ſ.
— ditto den 24de November 1856	—	2,137	—	1	—	15	—
— ditto den 12te Januar f. A.	—	2,085	—	—	—	4	—

8,422 Ⓐ 4 ℥ 4 ſ.

hvoraf efter Citantens Beregninger Salairet efter Forordningen af 27de Juli 1832 § 1 vilde udgjøre:

af 4,200 Ⓐ 2 ℥ 1 ſ. :	38 Ⓐ	+	20 % Forhøielse	7 Ⓐ 58 ſ.	=	45 Ⓐ 58 ſ.
- 2,137 — 1 - 15 - :	28 — 11 ſ.	+	do.	5 - 61 -	=	33 - 79 -
- 2,085 — „ - 4 - :	27 - 69 -	+	do.	5 - 56 -	=	33 - 49 -

8,422 Ⓐ 4 ℥ 4 ſ. som dragne

112 Ⓐ 90 ſ.

fra 19,804 — 4 - 6 - , det hele Auctionsbeløb,

giver 11,382 Ⓐ „ ℥ 2 ſ. for Varer solgte en detail, hvoraf Salairt beregnet efter Sportefreglementets § 99 med 4 % udgjør 455 — 27 -

altsaa Salairt i Alt 568 Ⓐ 21 ſ.

hvorimod Indstævnte paa 3 fremlagte af Citanten i sin Tid betalte Regninger har anført, at der af Varer kun er solgt en gros:

ved Auction den 3die November 1856	for	728	Ⓐ	88	ſ.
— do. den 24de do. do.	—	95	—	8	—
— do. den 12te Januar f. A.	—	183	—	23	—

1,007 Ⓐ 23 ſ.

og beregnet Salair deraf respective med 2 og 1½ % efter den nævnte Forordning, men af det øvrige Provenue 4 % efter Sportefreglementets § 99 med Forhøielse, efter Citantens Opgjørelse i Alt 925 — 28 -

altsaa efter Citantens Formening formeget . . . 357 Ⓐ 7 ſ. hvilket Beløb han derfor, som ovenanført, paastaar sig refunderet med Renter.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedsiiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saakene Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ſ. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. P. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 38.

Den 16de December.

1859.

Anden ordinaire Sæssion.

Fredagen den 25de November.

Nr. 45. Justitsraad, Auctionsdirecteur i Kjøbenhavn J. C. Fick
contra
Justitsraad, Landslover- samt Hof- og Stadsretsprocurator M. F. Hansteen
(see forrige Nr.).

Foraaavidt nu Indstævnte imod denne Citantens Paastand har erindret, at de i sin Tid udfærdigede 3 Auctionsregninger ere baserede paa 3 af Indstævnte under Sagen fremslagte af Citanten samtlig med Regningernes Betaling underkrevne og saaledes formeentlig som rigtig anerkjendte Attesters eller udfyldte trykte Blanketers Angivelse af de Summer, hvortil de ved de enkelte Auctioner i større og mindre Partier solgte Handelsvarer ere udbragte, og at Citanten saaledes maatte være uberettiget til at tage sin engang gjorte Indrømmelse tilbage, da har Citanten herimod med Høie erindret, at disse Attesters samtidige Udfærdelse med Regningerne viser, at de kun ere udfyldte i Henhold til Regningerne, og at disse saaledes ikke kunne betragtes som opgjorte eller baserede paa bemeldte Attesters, der følgerlig allerede af denne Grund ikke kunne betage sin Afgang til at søge tilbagebetalt, hvad han beviislig maatte have betalt formeget i Auctions-salair.

Indstævnte, hvis Paastand om, at Bestemmelserne i Forordningen af 4de August 1742 § 11 om de ringeste Dvantiteter, hvori de deri anførte Varer maatte sælges en gros, ikke skulde være anvendelige in casu, hvor Varerne i selve Auctionscatalogerne angives at være beskafede af Band, som uhjemlet i bemeldte Forordning ikke findes at kunne komme i Betragtning, har fremdeles benægtet saavel Rigtigheden af de af Citanten fremslagte Fortegnelser over de formeentligen en gros solgte Varer som Gyldigheden af de foransførte af vedkommende Durderingsmænd og Oldermænd for Silke-, Ulden- og Værrestræmmerlauget om Fortegnelsernes Rigtighed udfærdigede Attesters, og har han

navnlig i saa Henseende ubhævet, at de solgte Stoffer ere betegnede paa anden Maade i Fortegnelserne end i Auctionscatalogerne, som formeentlig alene kunne lægges til Grund, naar der spørges om Varernes Bestaffenhed, samt at efter disse ere de Varer, der i Fortegnelserne anføres som stykkevis solgte en gros, Bomuldsstoffer eller saadanne, som maa sættes i Klasse dermed, hvilke som ringere Stoffer efter Forordningen af 4de August 1742 § 11 maatte, for at kunne henføres til større Varepartier, have været solgte i hele og uadskilte Skof, i Modsetning til de i Sen tidligere nævnte finere Stoffer, der skulle sælges i hele uadskilte Stykker, samt at endeel andre Varer, hvis Navne ikke forekomme i bemeldte Lovbud og som derfor isølge samme, for at kunne passere som forhandlede en gros, ikke burde have været solgte i ringere Quantiteter end for 20 Rdl. af hvert Slags, paa Fortegnelsen over de den 3die November 1856 forauktionerede Varer ere opførte som afhændede i doufinvis til langt ringere Beløb. Men ligesom det i den oftnævnte § udtrykkeligen foreskrives, at ringere uldne-, linnede- og Bomuldsstoffer og Lærreder maa sælges i hele og uadskilte Skof og Stykker, hvilket, naar hermed sammenlignes Sems senere Bestemmelse om, at ringere Lærreder maa sælges i Skof eller hele Stykker, findes at afgive Hjemmel for beslige Bomuldsvarers Salg i stykkevis, saaledes skjønnes og den i Sen givne Tilladelse til i doufinvis at sælge Haandsker, Huer og Strømper og deslige at maatte være anvendelig paa lignende Veklædningsstykker og navnlig de af Indstævnte paa den nævnte Fortegnelse udpegede Bomulds-comfortables, Børnetoi og Seler.

Naar nu tillige hensees til, at der af Olsbermanden for Silke-, Ulden- og Lærredstrammerlanget, der i denne sin Egenstøb havde at paasee Detailhandlernes Rettigheder, ogsaa gives Titantens Medhold i, at de paa Fortegnelserne opførte Varer ere solgte i Partier en gros og at de paa Fortegnelserne brugte Benævnelser paa Varerne ere nedskrevne af Varelagerets Burderingsmand, saaledes som deres Attester udvise, skjønnes det ikke rettere, end at Titantens Paastand maa blive at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ophæves.

Efter dette Udfald af Sagen, vil Indstævntes befalede Sagsfører, Procurator Nyholm, hvis Sagsførelse har været lovlig, ikke kunne tillægges Salair.

Det behøvrige stemplede Papir har under Sagen været forbrugt“.

Mandagen den 25de November.

Nr. 79. Den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad **Blechingberg**
contra

Gaardmand **Morten Berg** og Landinspecteur **Ulrich** (Sugen),
betræffende Veivæsenets Paastand paa Erstatning for Misligholdelsen af
en af de Indstævnte overtagen Leverance af Chausséesteen m. m.

Middelfom-Sonderlyng Herredstings Dom af 28de Mai 1857: „Hovedcitanten, Ingenieurcorpset eller Veivæsenet, bør for Contracitanten, Gaardmand Morten Bergs Tiltale i denne Sag fri at være; derimod bør Contracitanten og Indstævnte, Landmaaler Ulrich, Een for Begge og Begge for Een, betale til Hovedcitanten 1,018 Rdl. 46 St. med Renter 5 pEt. p. a. heraf fra den 22de October 1855 indtil Betaling skeer. Saavel Hoved- og Continuationsfogdamaalet som Contrasogdamaalet omkostninger ophæves. I Salarium for den befalede Sagførelse udreder det Offentlige, til lige Deling imellem Cancelliraad Møllers Bo og Landsoverrets-Prøveprocurator Møller, 25 Rdl. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Wiborg Landsoverrets Dom af 8de Febr. 1858: „Indstævnte Capitain Dalgas, paa Ingenieurcorpsets eller Veivæsenets Begue, bør til Citanter, Gaardmand Morten Berg i Thorning, betale 218 Rdl. 53 St. Derimod bør Citanterne for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og det Indstævntes befalede Sagførere i 1ste Instants ved Underretsdommen tillagte Salair udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I den indankede Overretsdom er det med Høie antaget, at der ved de fra Veibestyrelsens Side under den afholdte Licitationforretning brugte Uttringer, om hvis Indhold forøvrigt nøiagtig Oplysning mangler, ikke kan være indrommet den eller dem, der paatog sig den udbudte Steenleverance, nogen anden eller større Ret til at tage de paa Markerne henliggende Steen end den, der er hjemlet Veivæsenet ved den gjældende Lovgivning, til hvilken § 11 i de almindelige Conditioner, som ligge til Grund for Licitationen, udtrykkeligen henviser. Naar derfor Indstævnte Morten Berg, som Entrepreneur for endeel af den bortliciterede Steenleverance, har formæent, at kunne undslaae sig for at opfylde den paa drague Forpligtelse, fordi han ei har kunnet erholde de Steen, som han agtede at benytte, idet vedkommende Grundeier modsatte sig deres Borttagelse og Veibestyrelsen, for hvem denne Bægring i Medfør af den ovenciterede § 11 blev anmeldt, ikke har villet træffe nogen Foranstaltning for at hævide ham i Udøvelsen af den ham i denne Henseende formæentligen tilkommende Ret, maa det, siden Veibestyrelsen ikke har villet erkjende, at de factiske Forhold gjorde det tilladeligt, at borttage disse Steen mod Grundeierens Willie, selvsølgelig paaligge ham at bevise,

at Stenene lovmedholdeligen kunde tilegnes af Veivæsenet. Men ligesom et slikt Beviis ikke af ham er præsteret, saaledes kunde Veibestyrelsen, naar den efter det nyligt Anførte selv antog, ei at have nogen Ret til de omhandlede Steen, ikke have nogen Opfordring til i den Anledning at gjøre nogen Anmeldelse til vedkommende Politimester, i hvilken Henseende bemærkes, at Berg, ifølge hvad der under Proceduren af Citanten uimodsiget er avanceret, end ikke herpaa har gjort nogen Fordring.

Da det nu er givet, at Steenleverancen ikke fuldstændigen er præsteret af Berg, og der forøvrigt hverken af ham eller af hans Selvforsikringsmand, Landinspecteur Ulrich, er fremsat nogen Indsigelse med Hensyn til det Erstatningskrav, som er Sagsmaalets Gjenstand, ville de Indstævnte ikke kunne undgaae in solidum at tilsvare det paastævnte Beløb 1,018 Rdl. 46 Sk. med Rente heraf 5 pCt. aarligt fra den 22de October 1855 indtil Betaling skeer, og Herredstingsdommen, hvorved dette er antaget og ved hvis Bestemmelser i Henseende til Processens Omkostninger og Sagsførernes Salarier intet findes at erindre, vil folgelig overensstemmende med Kammeradvocatens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsoverretten og Høiestret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Høiestret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indanfede Overrettsdoms Præmisses lydte saaledes: „Da Citanten, Gaardmand Morten Berg i Thorning, ved en i April 1854 afholdt Licitation havde paataget sig at levere 160 Cubiffavnne Chausseesteen til Arbeidet paa Hovedlandeveien mellem Viborg og Randers, men da han heraf kun havde leveret 23 $\frac{1}{2}$ Cubiffavn, blev Leveringen af det øvrige Parti, efterat han havde erklæret ikke at kunne præstere Leverancen, af Indstævnte, Capitain Dalgas, der bestyrede det ommeldte Veiarbejde, i Genhold til Licitationsconditionerne bortacorderet for den nævnte Citants Regning, og Indstævnte sagsøgte ham derefter til at betale Veivæsenet hvad den residerende Leverances Udførelse havde kostet mere end der efter Licitationen tilkom Citanten, hvilket efter en under Sagen fremlagt Opgjørelse androg 1,018 Rdl. 46 Sk., ligesom og Citanten, Landinspecteur Ulrich i Viborg, som Selvforsikringsmand for M. Berg blev søgt til in solidum med ham at betale det nævnte Beløb. Citanten M. Berg anlagde derimod for An-

beretten et Contrasøgsmaal mod Indstævnte til paa Veivæsenets Vegne at betale ham 218 Rdl. 53 Sk., hvilket Beløb ogsaa i den af Indstævnte fremlagte Opgjørelse er beregnet M. Berg tilgode og frabraget i det Beløb, der er beregnet ham til Fast som Erstatning for Leverancens Misligholdelse, saa at det kun er efter Fradrag af M. Bergs ommeldte Contrastorbring at den Erstatning, som Indstævnte affordrer ham, er nedgaaet til 1,018 Rdl. 46 Sk., og derhos paastode begge Titanterne sig frifundne for Indstævntes Tiltale under Hovedsøgsmaalet, idet de navnlig paaberaabte sig, at det ved den ommeldte Licitation af Vedkommende paa Veivæsenets Vegne blev paa derom skeet Forespørgsel tilkendegivet, at de, der paatog sig at levere Steen, vare berettigede til at tage disse, hvor de fandtes henliggende paa Markerne, og at M. Berg i Genhold hertil, og da han forud havde forvisset sig om, at der henlaa en Mængde løse Steen i Nærheden af de Weistykter, hvor han paatog sig Leverancen, lod sig denne overdrage for en noget ringe Betaling, men at det senere af vedkommende Grundeiere blev ham formeent at tage de saaledes udsete Steen, og da han nu heller ikke i saa Henseende erholdt den Understøttelse af Indstævnte, som han mener, at han efter Licitationsconditionerne og den nævnte Udtalelse ved Licitationsforretningen var berettiget til at fordrø, blev det ham umuliggjort at præstere den overdragne Leverance, i alt Fald ikke uden et betydeligt Tab. Ved Underrettsdommen ere Titanterne tilpligtede at betale Ingenieurcorpset eller Veivæsenet det fordrøede Beløb 1,018 Rdl. 46 Sk., og som Følge heraf er Veivæsenet frifundet for M. Bergs Tiltale under det af denne anlagte Contrasøgsmaal. Denne Dom have Titanterne nu indanket for Overretten hvor de have gjentaget deres for Underretten fremsatte Paastande, hvorimod Indstævnte, for hvem Kammeradvocaten paa Embedsvegne har givet Møde her for Retten, procederer til Stadfæstelse af Underretsdommen.

I de ved den ommeldte Licitation fremlagte Conditioner er det i 11te Post fastsat, at de, der paatog sig Leverance af Steen, vilde erholde et Beviis for, at de vare „berettigede til at tage Steen paa Markerne, dog under eget Ansvar, isald de Veivæsenet ved Anordningerne hjemlede Rettigheder overskrides“, hvorhos det endvidere er fastsat, at saafremt der gjøres Indvendinger af Grundeierne, have Entreprenuerne at henvende sig til Veivæsenet og maae ikke tage sig selv til Nette. Titanterne paaberaabe sig nu, som anført, deels at det under Licitationsforretningen af dem, der mødte paa Veivæsenets Vegne, blev paa derom skeet Forespørgsel udtalt, at Entreprenuerne vare berettigede til at tage de Steen, der laae løse paa Markerne, og deels at i alt Fald de Steen, som Titanten M. Berg forend Licitationens Afholdelse havde seet henliggende paa Markerne, vare under saadanne Forhold, at han maatte være berettiget til at tage dem, og at han, da dette af Grundeierne blev ham formeent, og da der ikke efter hans derom for Indstævnte gjorte Anmeldelse blev ydet ham foruden Assistance i saa Henseende, ikke kunde ansee sig pligtig at præstere Leverancen, der som Følge heraf vilde medføre langt større Udgift for ham, end han efter Licitationsconditionerne og det ved Licitationen Paastode kunde forudsætte, at Leverancen vilde medføre.

Det maa nu ogsaa, saavel efter de under Sagen fremlagte Erklæringer af vedkommende Ingenieurofficeer, der paa Veivæsenets Vegne mødte ved Licitationen, som efter hvad der isøvrigt herom under Sagen er oplyst, antages, at der fra bemeldte Officeer under Licitationen fremkom Udtalelser om, hvorvidt Entrepreneurernes Ret med Hensyn til at tage de Steen, som fandtes paa Markerne, strakte sig, hvilke Udtalelser maae antages at have havt Indflydelse paa de af Titanten M. Berg ved Licitationen gjorte Bud, og vel kan det ikke ansees tilstrækkeligt oplyst, hvorledes hine Yttringer have været, ligesom der i alt Fald ikke ved dem kunde være givet Entreprenuren en yderligere Ret i Forhold til Grundeierne end Lovgivningen hjemlede; men efter Sagens Oplysninger kan det ikke ansees givet, at Veivæsenet ikke i Henhold til Bestemmelserne i Forordningen af 13de December 1793 § 16 var berettiget til at tage de af Titanten M. Berg ubjete Steen, der efter hans Anbringende laae henkastede i Heben i Nærheden af Markerne, hvorfra de kjendeligen vare kastede ind paa Heben efterhaanden, som de i Aarenes Løb vare opløiede, og da det ikke fra Indstævntes Side er modfagt, at M. Berg, da Grundeierne formeente ham at tage de omhandlede Steen, i Henhold til Licitationsconditionernes § 11 henvendte sig til Veivæsenet, uden at der fra dets Side blev truffet nogen Foranstaltning til at lade det opstaaede Spørgsmaal afgjøre af vedkommende Politimester, skjønes ikke rettere, end at Titanten M. Berg paa Grund heraf maatte være besejret til at ansee sig løst fra sin Forpligtelse til at præstere den paatagne Leverance, uden at det i saa Henseende kan komme videre i Betragtning, at Titanten, efter hvad Indstævnte har anbragt, ved ikke betimelig at søge at tilveiebringe de Steen, han havde paataget sig at levere, selv skal have vanskeliggjort sig disses Tilveiebringelse.

I det Titanterne efter det Anførte ville være at frifinde for Indstævntes Tiltale under Hovebsøgsmaalet, vil Indstævnte paa Veivæsenets Vegne være at tilpligte at betale Titanten M. Berg det af ham under Contrasøgsmaalet forbrede Beløb 218 Rdl. 53 Sk., hvilken Fordrings Rigtighed, som meldt, er anerkjendt af Veivæsenet.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagførere i 1ste Instants ved Underretsdommen tillagte Salair at ubrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse sammesteds har intet Dødsbold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted. Det til Sagen hørende stempede Papir er her for Retten rigtig forbrugt.

Tirsdagen den 29de November.

Nr. 207.

Statsraad Liebenberg

contra

Birger Julius Bang (Defensor Liebe),

der tiltales for svigagtig Fallit eller i alt Fald Miøligheder, begaaede for Fallitten.

Kingsted Kjøbstads Exraret's Dom af 17de Septbr. 1858: „Tiltalte, Kjøbmand Birger Julius Bang af Kingsted, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i to Gange fem Dage med anordnet Mellemfrist. Saa bør han og at betale alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Dahlstrøm og Defensor, Procurator Hansen ti Rigsdaler til hver, samt til Sidstnævnte Diætpenge og Befordringsudgifter efter Regning og nærmere Revision. Endelig udreder Tiltalte ogsaa til subsidiair Defensor, Procurator Holm i Høbro to Rigsdaler. At efterkommes under Adfærd, efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de April 1859: „Tiltalte, Kjøbmand Birger Julius Bang af Kingsted, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Levinfen og Jørgensen, betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Kingsted Kjøbstads Exraret hertil indankede Sag er Tiltalte Kjøbmand Birger Julius Bang af Kingsted, der den 29de December 1857 opgav sit Bo til Stiftetrettens Behandling som fallit, sat under Tiltale for svigagtig Fallit eller i alt fald Misligheder, begaaede før Falliten.“

De forskellige Transactioner, der imputeres Tiltalte som foretagne til Skade for Boet og til Begunstigelse af enkelte Creditorer paa de andres Beføstning, og som ere specificerede i den paaankede Dom, ere for største Delen fete i Løbet af December Maaned 1857, og det bliver derfor først at afgjøre, fra hvilket Tidspunct det kan antages at Tiltalte med Visshed maatte have forudseet Nødvendigheden af at maatte opgive sit Bo.

Tiltalte har stadigen benægtet, at have kunnet forudsee dette forinden ved Indtredet f. A. eller forinden at have tænkt paa, at han maatte fallere, og imod denne Benægtelse stjønes det Modsatte ei heller at kunne stjøres, navnlig naar hensees til den paa den Tid stedfindende Handelskrisis, hvilken Omstændig-

hed findes at maatte bevirke, at en anden Betragtningssmaade, end den almindelige, lægges til Grund ved Bedømmelsen af det Tidspunct, paa hvilket en Kjøbmand maatte antages at kunne forudsæe, at hans Fallissement er nærførestaaende, og at de Handlinger og Transactioner, han under saadanne trykkelige Pengeforhold har foretaget sig, ikke aldeles kunne bedømmes efter de almindelige Regler.

Under Forudsætning heraf ville de Dispositioner, som Tilstalte har taget forinden det af ham angivne Tidspunct, ikke kunne paadrage ham Ansvar, da de ikke kunne ansæes foretagne med Hensyn til en foreslaaende Fallit eller i svigagtig Hensigt.

Som efter den Tid, da Tilstalte havde begyndt at tænke paa at opgive sit Boe, stedsundne Dispositioner, med Hensyn til hvilke der kunde være Spørgsmaal om Strafansvar for ham, maa betragtes deels at han — efter hans Opgivende — den 26de December gav de Regningscreditorer, som havde Fordringer til Beløb af over 50 Rdl., skriftlige Tilstaaelser for deres Tilgodehavende, deels at han, efterat have besluttet at opgive sit Bo, har i den Fallitdeclarationen nærmest foregaaende Tid labet Abstillige, navnlig Landboere, der havde leveret mindre Partier Kornvarer til ham, tilskyde Betaling i det Hele eller tildeels, in specie ved Udløbering af Varer fra hans Boutik.

Efter de angaaende det førstnævnte Forhold foreliggende Data skjønnes det imidlertid ikke at have en saadan Character, at det kan beseje til at anfæe ham med Straf. Næst at anfæe, at Grunden til, at lignende Tilstaaelser ikke meddeelttes de Creditorer, hvis Fordringer ei vare over 50 Rdl., var den, at det Tab, de kunde lide, var saare ubetydeligt, har han som Aarsag til, at han foretog sig det omhandlede Skridt, angivet, at han antog, at det under den da-værende Pengecrisis var blevet Coutume at give saadanne skriftlige Auerkjendelser, hvorom han af forskjellige Creditorer tidligere var bleven anmodet, og til at forfaste som urigtigt Tilstaltes Anbringende om, at have staaet i denne For-
mening, er der ikke tilstrækkelig Føie. under hvilken Forudsætning den af Tilstalte i den ommeldte Henseende brugte Fremgangsmaade er ved de Hensyn, der have bestemt ham til at benytte den, i den Grad modificeret i sit Væsen, at den for at belægge den med Straf fornødne Betingelse ikke fuldstændigt er tilstede.

Det samme gjælder i Henseende til Tilstaltes ovennævnte Adfærd ved at have labet abstillige Creditorer i den Fallitten nærmest foregaaende Tid erholde Dækning i det Hele eller tildeels for deres Tilgodehavende, da de Omstændigheder, under hvilket dette har fundet Sted, hvoriblandt de Forhold, fra hvilke Fordringerne havde deres Oprindelse og Beløbenes mindre Betydning, understøtte Rigtigheden af den af ham med Hensyn til dette Punct afgivne Forklaring, ifølge hvilken han vil have betragtet det som en Nødvendighed for ham, saalænge han var raadig over sit Boe, at forholde sig, som han har gjort det i Relation til de Paagjældende, idet Uudløbering af at betale dem vilde være eensbetydende med en Falliterklæring.

Forfaauidt det er imputeret Tilstalte, at han har gjort sig skyldig i Uorden i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger, maa det vel ansæes oplyst, at dette

har været Tilfældet, hvorved navnlig bemærkes, at det, tildeels ved hans egen Tilstaaelse, er beviist, at han ikke har ført behørig indrettet Kassebog, at der i hans Bøger manglede Conti for flere af hans Creditorer, at Bøgerne ikke have været førte á jour m. m., men da de fremkomne Oplysninger ikke sætte det udenfor Tvivl, at Noget af det, der i den omhandlede Retning kan lægges ham til Last, har havt sin Grund i svigagtig Hensigt, og Actionsorderen efter dens Indhold ikkun kan antages at omfatte hvad der har Characteren af svigagtig Udsærb, vil der ikke heller under denne Deel af Sagen kunne paadrages Tiltalte Strafanfvar.

Som Følge af det Ovenanførte bliver han at frifinde, og i Overensstemmelse hermed vil altsaa Underrettsdommen, hvorved han i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 56, cir. § 1, er tilfunden Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, være at forandre.

Derimod bliver bemeldte Dom, idet der findes tilstrækkelig Anledning til at paalægge Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, at stadfæste i Henseende til disse, derunder indbefattet de vedkommende Sagsførere tilkjendte Salairer“.

Onsdagen den 30te November.

Nr. 298.

Statsraad Liebenberg
contra

D. Berg (Defensør Liebe),

der af Landsøver- samt Hof- og Stadsretsprøcurator N. Levinsen er sagsøgt for de af ham i en til Justitsministeriet indgivet skriftlig Klage af 14de Januar 1857, hvoraf en Gjenpart findes aftrykt i Nr. 340 af Bladet „Folkets Nisse“ for den 5te September 1857, fremførte og senere i et af ham udgivet Skrift, betitlet „Den Berg-Levinsenske Sag“, gjentagne, for Prøcurator Levinsen ærerørige Beskyldninger.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Juli 1859: „De ovenanførte af Indstævnte, Skræddermester D. Berg, deels i en af ham til Justitsministeriet indgiven skriftlig Klage, dateret 14de Januar 1857, deels i et Aftryk af samme i Nr. 340 af Bladet „Folkets Nisse“ for 5te September 1857 samt senere i et af ham udgivet Skrift, betitlet „Den Berg-Levinsenske Sag“, imod Citanten, Overretsprøcurator N. Levinsen fremførte ærerørige Beskyldninger bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte for sit i saa Henseende udviste Forhold anses med Straf af Fængsel i 4 Maaned. Saa bør Indstævnte og til Citanten betale denne Sags Omkostninger med 20 Rdl., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Udsærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den fra Tiltalte fremkomne Begjæring om, at Høiesteret vilde foranledige en Undersøgelse i Sagen, ikke kan tages til Folge, vil den indankede Dom i Genhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Efter Stævning af 30te October f. A. paastaar Citanten, Overretsprocurator N. Lewinsen, under nærværende Sag forskjellige i en til Justitsministeriet indgiben skriftlig Klage, dateret den 14de Januar 1857, hvoraf en Gjenpart findes astrykt i Nr. 340 af Bladet „Folkets Røst“ for 5te September 1857, af Indstævnte, Skrædermester D. Berg, imod ham fremsførte ærerørige Beskyldninger, navnlig for at han, Citanten, „paa den meest lovstridigste og bedrageriske Maade har bedraget Indstævnte“ for en denne tilhørende Capital af henved 1,400 Rdl., og for ved Forsælsning at have efterskrevet Indstævntes Navn paa en Transport, hvilke Beskyldninger Indstævnte paany har gjentaget i et af ham udgivet Skrift, betitlet: „Den Berg-Lewinsenske Sag“, mortificerede og Indstævnte for deres Fremførelse ansæet med Straf efter Lovens yderste Strengthed samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger til Citanten skadesløst.

Foraaavdt som de fleste af Sagens Documenter, som Indstævnte havde erholdt ublaante, ikke af ham ere blevne tilbageleverede, hvorimod han til Rettens Justitscontoir har afgivet den Erklæring, at de vare bortkomne for ham og ei kunde fremstafjes, bemærkes foreløbigen, at Citanten, efterat Sagen, der den 28de Marts optoges til Doms, i den Anledning af Retten var bleven reassumeret, for at Parterne kunde erklære sig angaaende de manglende Documenter, har fremlagt Afskrifter eller nye Exemplarer af de af ham tidligere fremlagte Documenter, og Mangelen af en Attest og 2 Gjenpartskrivelser, der vare fremlagte af Indstævnte, vil saameget mindre kunne være til Hinder for, at Sagen iølge Citantens Paastand, hvorimod Indstævnte iøvrigt foraaavdt ingen Indsigelse har gjort, paakjendes efter de nu foreliggende Actstykker, som navnlig hine Skrivelser alene bleve fremlagte af Indstævnte i det Tiemed at tjene til Beskyttelse for, at Citanten var eller rettere havde været i Besiddelse af nogle Documenter, som Indstævnte opfordrede Citanten til at fremkomme med, men som denne har benægtet at være i Besiddelse af, uden at Indholdet af bemelte Skrivelse directe vedkommer Sagens Gjenstand.

I Henseende til dennes Realitet har Indstævnte, der, efter gjentagne Gange at have erhøbt Anstand, udeblev Sagens sidste Tægtedag, ikke fremført nogen Erindring, og forsaavidt han navnlig tidligere har villet gjøre gjældende, at han ikke kunde give Tilsvær i Sagen, forinden de Documenter, som han opfordrede Citanten til at fremstaffe, kom tilstede, vil hertil intet Hensyn kunne tages, allerebe af den Grund, at han ikke imod Citantens Benægtelse har godtgjort dennes Besiddelse af bemeldte Documenter.

Citantens Paastand vil derfor blive at tage tilfølge, saaledes at den Straf, som Indstævnte har forfælsket for sit Forhold med at have fremført de paaståvnte i høi Grad ærerørlige Bestyrdninger imod Citanten, deels i den til Justitsministeriet indgivne Klage, deels i Afskriften af samme i Bladet „Folkets Røise“ Nr. 340 for 1857 og senere i det ovennævnte særlige Skrift, efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 1ste Membrum, og sammes Analogi findes at burde bestemmes til Fængsel i 4 Maanedes, og at Indstævnte tilpligtes at betale Citanten denne Sags Omkostninger med 20 Rdl.

Under Sagen findes Stempelpapirsløvgivningen ikke at være overtraadt“.

Nr. 348.

Statsraad Salicath

contra

Jacob Hansen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Septbr. 1859: Arrestanten Jacob Hansen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Act:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Jacob Hansen, der er langt over criminal Lavalder og ikke findes tidligere straffet, ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder besyrdede Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet han, der var i fast Arbeide paa Sukkeraffinaderiet i Store Larsbjørnsstræde, i forskjellige Gange i Løbet af det sidste Halvaar har, navnlig naar han havde Vagt i Raffinaderiet, sjaaet 278 Pund

Candis, 202 Pund Melis og 31 Pund Pudder sukker til en Værbi af ialt 113 Rdl. 68 Sk., bliver han at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Torsdagen den 1ste December.

Nr. 315.

Statsraad Liebenberg

contra

1) **Otto Ludvig Hansen**, 2) **Hans Pedersen** med Tilnavn **Lønholdt** og 3) **Ole Nielsen** (Defensor Brock),

der tiltales, Nr. 1—3 for Tyveri eller Medvirking heri, Nr. 2 tillige for Hæleri og Nr. 3 tillige for ulovlig Dmgang med Hittegods.

Helsingør Ajsbstads Cytrarets Dom af 20de April 1859: „Arrestanten Johan Frederik Larsen bor henseettes til Forbedringshuusarbejde i atten Maaneder og de øvrige Tiltalte i Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 Somand Peter Christian Møller i fem Gange fem Dage, Nr. 2 Fyrbøder Ole Nielsen i to Gange fem Dage, Nr. 4 Otto Ludvig Hansen og Nr. 5 Somand Andreas Henrik Vorgejen hver i tre Gange fem Dage, og Nr. 6 Sættefipper Hans Pedersen med Tilnavn Lønholdt i fire Gange fem Dage. I Erstatning til Firmaet Gad & Comp. heri Byen paa Vedkommendes Begne udrede de Tiltalte Nr. 3 og 4, Een for Begge og Begge for Een, 6 Rdl. 1 Mk. 7 Sk., og de Tiltalte Nr. 3, 5 og 6, Een for Alle og Alle for Een, 24 Rdl. 2 Mk 6 Sk. Af Sagens Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Ruoy 10 Rdl. og til Defensor, Procurator Møller 6 Rdl., betale de Tiltalte Nr. 1 og 2 in solidum den Deel, der er dem vedkommende, derunder indbefattet Trebiedelen af bemeldte Salairer. Af de øvrige Omkostninger udredes Halvdelen in solidum af Nr. 3, 4 og 6 og Halvdelen in solidum af Nr. 3, 5 og 6. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de August 1859: „Forsaavidt betræffer Tiltalte, Somand Peter Christian Møller, bortfalder Sagen hvad Spørgsmaalet om Strafsansvar angaaer. Tiltalte, Fyrbøder Ole Nielsen, bor henseettes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. Iøvrigt bor Bytingsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Tiltalte Nielsen af Actionens Omkostninger, derunder

Salairerne til Underretssagførerne, kun tilsvare $\frac{1}{3}$ in solidum med Tiltalte, Somand Peter Christian Møller eller nu dennes Vo. Procuratorerne Jørgensen og Alberti for Overretten tillægges i Salair, den Første 12 og den Anden 10 Rdl., hvoraf Somand Møllers Vo tilsvare Halvdelen, saaledes at de Tiltalte Nielsen og Somand Otto Ludvig Hansen deraf in solidum med dette betale, den Første $\frac{1}{3}$ og den Anden $\frac{1}{5}$, og den anden Halvdeel tilsvares af de Tiltalte Hansen og Sættekipper Hans Pedersen med Tilnavn Louholt in solidum. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Etatsraad Liebenberg og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af Ole Nielsen med $\frac{1}{3}$ Deel og af Otto Ludvig Hansen og Hans Pedersen med Tilnavn Louholt, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{2}{3}$ Dele.

I den indaankede Doms Præmisses hedder det: „..... Hvad dernæst betræffer Tiltalte Fyrstebder Ole Nielsen, da er det ved hans egen med det isvrigt fremkomne stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig oplyst, at han i Forening med fornavnte Møller har tilegnet sig en saakaldet Jagertrøske af omtrent 54 Favnes Længde og circa 17 Rispund og 14 Punds Vægt, hvilken de have forefundet liggende i Helsingørs Havn med den ene Ende slynget om en af Havnens Fortøiningsspæle og tildeels skjult af Tang.

I den Tilstand, hvori de foresandt den, er den anslaaet til en Værdi af 2 Rdl. pr. Rispund, men efter at de havde deelt den i flere Dele, til 2 Rtl. 8 Sk. pr. Rispund. Den Omstændighed, at Trøsklen, som anført, var slynget om en Pæl i Havnen, hvortil den dog ikke er oplyst at have været fastgjort, findes ikke at kunne bevirke, at den, som i Underretsdommen antaget, kan statueres at have været i Havnevesenets Værg; og at den, saaledes som under Sagen er yttret Formodning om, skulde være derelinqueret af et Skib, der havde forladt Havnen, er ikke paa nogen Maade bestrykt, hvorimod Trøsklen, ifølge de foreliggende Omstændigheder, findes at maatte betragtes som Hittegods og Tiltaltes Forhold med samme at maatte bedømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 58.

Tiltalte Otto Ludvig Hansen er paa samme Maade overbevist, efter af den i første Instants Tiltalte Johan Frederik Larsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, at være underrettet om, at de skulde have noget Lougværk af Baadsmanden paa et russisk Barkskib, der henlaa i Helsingørs Havn, at være fulgt med ned til Broen, hvor Baadsmanden gik ombord i det russiske Barkskib og hvorfra han strax efter kom tilbage og paaviste Tiltalte et Stykke under Havnemolens Vekklædning liggende Lougværk og en Sæk med Hamp. Fra Skibet bragte Baadsmanden derhos endel Lougværk og et Stykke Jernkjetting. Disse Koster modtog Tiltalte, og de ere solgte til den Tiltalte Sætteskipper Hans Pedersen. Lougværket udgjorde 5 à 6 Ris pund og Hampen $2\frac{1}{2}$ Ris pund, vurderet til 2 Rdl. 4 Mk. pr. Ris pund. Dette Tiltaltes Forhold findes, forsaavidt betræffer de Gjenstande, der foresandtes under Havnemolens Plaukebeklædning og med Hensyn til hvilke Depositionen maa antages tilendebragt forinden Tiltaltes Virksomhed tog sin Begyndelse, at maatte henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 22, men for det Øvrige under § 21.

Forsaavidt denne Tiltalte dernæst er overbevist, i Forening med Tiltalte Møller, at have modtaget en af fornævnte Baadsmand efter Aftale med Møller paa Siden af Skibet udhængt Blok, hvilken Blok Møller derefter tilegnede sig, findes hans Forhold i Hensyn til hans Udsagn om, at det vel faldt ham ind, at han derved gjorde noget Ulovligt, men at han dog tænkte sig, at Tiltalte Møller paa en Maade havde kjøbt Blokken, at maatte henføres under Analogien af fornævnte Forordnings § 22.

Andet Forhold bliver for denne Tiltaltes Vedkommende ikke at paakjende af Overretten efter den Maade, hvorpaa Sagen er indbragt for samme.

Om Tiltalte, Sætteskipper Hans Pedersen med Tilnavn Konholdt, er det paa lige Maade oplyst, at da de i første Instants Tiltalte Johan Frederik Larsen og Andreas Henrik Børgesen havde truffet Aftale med forommeldte Baadsmand om at faae Hamp fra det russiske Skib, indsaandt de sig om Aftenen ved Tiltaltes Bopæl og underrettede ham herom samt spurgte ham, om han vilde købe den, hvortil han svarede, at han, der dengang allerede var gaaet tilfængs, kom strax. Senere traf de ham i Skibets Nærhed, men han meddeelte dem nu, at han ikke turde forblive tilstede, men vilde vente dem ved sin Bopæl. Herhen bragte Larsen og Børgesen nu, hvad der ved denne Leilighed var bleven stjaalet fra Skibet, som de afhændede til Pedersen.

Dette var en Deel Hamp, der for Tiltalte Pedersens Vedkommende ikke kan ansættes høiere i Vægt end til 9 Ris pund 8 Pund, af Værbi 2 Rdl. 4 Mk. pr. Ris pund, og 7 Pund Hør af Værbi 2 Rdl.

Tiltalte har erkjendt, at han antog, at Kosterne skulde stjaales, og hans Virksomhed herved findes af Underdommeren retteligen henført under Forordningen af 11te April 1840 § 21. Ligeledes maa det billiges, at denne Tiltaltes Virksomhed ved hvad han, som foranført, har afskjøbt de Tiltalte Larsen og Hansen, med Hensyn til at Tiltalte først efter at være kommen i Besiddelse af disse Ting vil være bleven vidende eller have faaet Formodning om at de vare stjaalet, er for en Deel af det Kjøbte henført under Forordningens § 22, hvor-

ved bemærkes, at Tiltaltes Forhold med det Øvrige, nemlig Hampen, ikke foreligger Overretten til Paakjendelse.

De Tiltalte ere alle over criminel Cavalder, og ingen af dem findes tidligere criminaliter dømt.

Tiltalte Nielsen findes at burde ansees med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, men for de øvrige Tiltaltes Vedkommende findes Straffen passende ansat ved Underretsdommen, for Tiltalte Hansen til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og for Pedersen i 4 Gange 5 Dage.

Da Dommens Bestemmelser om den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes villiges, dog at Tiltalte Nielsen af disse sidste, derunder Salairerne for Underretten, kun findes at burde tilsvare $\frac{1}{3}$ in solidam med Tiltalte Møller eller nu dennes Vo, vil Dommen med disse Modificationer være at stadfæste“.

Nr. 326.

Statsraad Liebenberg

contra

Johannes August Hansen eller Kølbert (Defensor Brock),
der tiltales for Falsk og Tyveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 13de Septbr. 1859: „Arrestanten Johannes August Hansen eller Kølbert bor straffes med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar samt udrede i Erstatning til Kjobmand Jens Stilling i Randers 638 Rdl. 2 Mk. 3 Sk.; saa bor han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Proverprocuratoren Heinrichsen og Ibsen, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Johannes August Hansen eller Kølbert, der er født den 17de November 1838 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende imod ham for Falsk og Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have

udfærdiget en, Randers den 8de Marts 1859 dateret, 3 Maanedes Bærel, for £ 88. 12 sh. Sterling, at betale til Dhr. D. B. Adler & Comp. eller Drebr, og betalbar hos Dhr. Brokkesky & Wessels i London, og underfrevet den med Navnet Hans N. Bay, hvorved han sigtede til Agent og Kjøbmand Hans Nielsen Bay i Randers, samt endosseret den med Navnet D. B. Adler & Comp., hvorved sigtedes til Grosserer David Baruch Adler her af Staden, Alt uden disse 2 sidstnævnte Mænds Vidende og Villie, og dernæst nedenunder det sidste Navn frevet „for mig til Hr. J. Köhler eller Drebr. Valuta modtaget. Kjøbenhavn den 24de Marts 1859. J. Ballin“, hvilket sidste er et fingeret Navn, hvorpaa han endelig har præsenteret Bærelen for den danske Generalconsul i Hamborg, Kjøbmand H. Pontoppidan, for at erholde den disconteret af ham, hvilket imidlertid ikke skete, da han fattede Mistanke om, at det var en falsk Bærel. Endvidere er Arrestanten paa samme Maade overbevist at have i Løbet af forrige Aar, medens han var i Lære hos Kjøbmand Jens Stilling i Randers, frafjålet denne mellem 1,100 og 1,200 Rdl., samt at have, for at skjule dette i flere Gange udført Tyveri, paa forskjellige Steder forfalsket den af Bestjaalne førte Handelsjournal.

For det af Arrestanten saaledes ubviste Forhold vil han være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 60 andet Membrum, 64 og 68, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Kjøbmand Stilling 638 Rdl. 2 Mt. 3 St.“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessjoner holdes, udgaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 β. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Kgl. danske Boghandlung (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schalk.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 39.

Den 23de December.

1859.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 2den December.

Nr. 332.

Statsraad Liebenberg
contra

1) Ane Kirstine Pedersen (Defensør Brock) og 2) Niasmus Madsen (Defensør Salicath),

der tiltales, Nr. 1 for Barnefødsel i Dolgkmaal og for at have ombragt sit Foster og Nr. 2 for Medvideri eller Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Bends Herreds Extrarets Dom af 14de April 1859: „Arrestantinden Ane Kirstine Pedersen af Middelfart Arrest bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Tiltalte Niasmus Madsen af Staurby bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Gaardmand og forhenværende Sognefoged Christian Holger Jørgensen af Staurby, bør bøde 50 Rdl. til Afsens Amtstuedistricts Amtsfattigkasse. Arrestantinden og begge de Tiltalte bør derhos hver for sit Vedkommende betale alle af denne Sag og Dommens Execution lovligen flydende Omkostninger, derunder $\frac{1}{3}$ Deel af Salairerne til Actor, Proverprocurator Møller af Bogenje og Defensørerne, Procurator Gornsen af Afsens, Procurator Møller af Middelfart og Proverprocurator Schmidt sammesteds, der fastsættes til 6 Rdl. for hver. Den idømte Mulet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de August 1859: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog jaaledes, at den Tiltalte, Ejendomskarl Niasmus Madsen af Staurby,

paalagte Andeel af Actionens Omkostninger i 1ste Instants udredes af det Offentlige. Actionens Omkostninger for Overretten, derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procurator Meyer og Proverprocurator Heinrichsen, 8 Rdl. til hver, betaler Arrestantinden Ane Kirstine Pedersen. Defensor, Procurator Nyholm, tillægges i Salair 8 Rdl., som udredes af det Offentlige. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Liebenberg, Advocat Brock og Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af Ane Kirstine Pedersen med $\frac{2}{3}$ Dele og af det Offentlige med $\frac{1}{3}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Vends Herreds Extraret hertil indankede Sag ere Arrestantinden Ane Kirstine Pedersen og Tiltalte Tjenestefarl Rasmus Madsen af Staurby actionerede, Forsknævnte for Børnesødsel i Dølgemaal og for at have ombragt sit Foster, og Sidstnævnte for Medvideri eller Deelagtighed heri.

Ifølge Arrestantindens egen Tilstaaelse, i Forbindelse med de isvrigt fremkomne Oplysninger, ere Sagens Omstændigheder disse:

Efterat Arrestantinden, der nu er i en Alder af 19 Aar og under sin Tjeneste hos den i 1ste Instants Medtiltalte, Gaardmand og Sognefoged Christian Holger Jørgensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, oftere havde havt legemlig Umgang med sin Medtjener, Tiltalte Rasmus Madsen, i Foraaret 1858 følte sig frugtommelig, besluttede hun at holde sit Evangerstak hemmeligt og, saasnart Fødselen var foregaaet, at dræbe BARNET, hvorfor hun ogsaa paa sine Omgivendes Forespørgsel nægtede at være frugtommelig og nndlød at tilveiebringe Børnetoi. En Nat i Mai Maaned s. A., medens Arrestantinden laa i sin Seng i Pigekammeret, hvor ogsaa en 13aarig Pige havde sit Sengenleie, fødte hun derefter et Drengbarn, som hun strax efter Fødselen hørte græde eller skrige og som hun mærkede bevægede sig, og efterat have rykket Mavlestrængen over, sammenflemt hun med den venstre Haand Barnets Hals saa længe, indtil hun ikke længere mærkede Spor af Liv hos det.

Hun beholdt derefter BARNET hos sig i Sengen, hvorefter hun svøbte det i et Klæde og senere kastede det ud i en bag Gaardens Have værende Mergelgrav, men efter nogle Dages Forløb svømmede Liget op og blev fundet af Jørgensens Søn, hvorefter det efter Ordre af Jørgensen, der saavel som de øvrige

Tilfstedeværende antog samme for et for tidlig født Foster, blev nedgravet i Stilhed af Arrestantinden og Tilstalte, der havde vedgaaet at have avlet samme.

Da der under en Consultation hos en Læge, til hvem Arrestantinden, som i den seneste Tid havde været lidende tildeels af Sindsjygdum, henvendte sig, opstod Mistanke om, at hun tidligere havde født, og hun paa Lægens Foreskold ogsaa vedgik at have født et Barn og efter Fødselen at have qvalt dette, gav saadant Anledning til nærværende Sag, hvorunder Liget foranstaltedes opgravet.

Saaavel Stiftsphysicus som Districtslægen, hvem de opgravede Necrer af Ligets faste Been have været tilstillede, have erklæret, at disse udvise, at Barnet er kommet til Verden efter neppe 7 Maaneders Svangerskab, og at det som Følge heraf ikke har været istand til at fortsætte Livet.

Det kgl. Sundhedsscollegium, hvis Erklæring Oberretten har indhentet, har bemærket, at det efter de tilveiebragte Oplysninger maa antages, at det paagjældende Barn har været født levende, men usuldbaaret og sandsynligviis i en saa tidlig Periode af Svangerskabet, at det ikke har havt Gøne til at fortsætte Livet, samt at der om Barnets Dødsmaade ikke foreligge andre Oplysninger end Arrestantindens Tilstaaelse om at have qvalt det, og at der, efter hvad der er oplyst, ikke findes Anledning til at betvivle dennes Rigtighed paa Grund af hendes mentale Tilstand.

For det af Arrestantinden saaledes udviste Forhold, der maa henføres under Lovens 6—6—7 og 8, findes hun, der ikke tidligere har været straffet, ved den indankede af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 14de April d. A. afsagte Dom retteligen at være anseet med den i bemeldte Lovbud fastsatte Straf af at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage.

Ligeledes maa det billiges, at Tilstalte Niæmus Madjen ved bemeldte Dom er tillagt Frisindelse for Actors Tiltale.

Det er nemlig, imod hans vedholdende Benægtelse, som er stemmende med Arrestantindens Forklaring, saalangt fra, at noget er oplyst om, at han skulde have havt Deel i den stedjundne Barnesfødsel i Dølgemaal og det derpaa fulgte Fosterford, at der end Intet er fremkommet, som kunde lade formode, at han herom skulde have endog blot været vidende, forinden Fosteret fandtes i Mergelgraven, og hans Deeltagelse har saaledes indskrænket sig til efter Ordre af Gensbonden, der tillige var Stedets Sognefoged, at være Arrestantinden behjælpelig med at nedgrave et, som det angives og som han selv efter Størelsen maatte antage, aldeles usuldbaaret Foster; men for dette Forhold vil Tilstalte ikke kunne være incurreret noget Strafsansvar, og der findes end ikke efter de foreliggende Omstændigheder Anledning til, som ved Underrettsdommen fastsat, at paalægge Tilstalte nogen Andeel i Udredelsen af Actionens Omkostninger, hvorimod disse for hans Vedkommende blive at udrede af det Offentlige.

Med denne Forandring vil altsaa den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger forøvrigt billiges, være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket".

Nr. 311.

Justitsraad Bunghen
contra**Elise Juliane Petersen** (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Børnesødsel i Dølgemaal og Fosterermord.

Skjelskor Kjøbstads Extrarets Dom af 27de Juni 1859: „Arrestantinden Elise Juliane Petersen bor miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Tiltalte Johanne Marie Petersen bor hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bor de, Een for Begge og Begge for Een, udrede de med Johanne Marie Petersens Arrest og Guldbyrdselsen af hendes Straf forbundne Omkostninger, samt i Salairer til Actor, Procurator Brül 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Hartnaack 5 Rdl.; men bor Arrestantinden Elise Juliane Petersen alene udrede de øvrige af Actionen samt de af hendes egen Arrest flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de August 1859: „I Henseende til de Arrestantinden Elise Juliane Petersen og Tiltalte Johanne Marie Petersen, Muurmester Petersens Hustru af Skjelskor, idomte Straffe bor Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger udrede Arrestantinden og Tiltalte, Enhver for sit Vedkommende, derunder den Første $\frac{3}{4}$ og den Sidste $\frac{1}{4}$ af de i Underrettsdommen bestemte Salairer saavel som af Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bang og Schack, 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Elise Juliane Petersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, i Iste Instants inden Skjelskor Kjøbstads Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 27de Juni d. A. paakjendte Sag tiltales Arrestantinden Elise Juliane Petersen for Børnesødsel i Dølgemaal og Fosterermord.

Det er under Sagen ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig oplyst, at hun om Morgenen den 16de Februar

sidsleden har født et Barn, som hun umiddelbart derefter har ombragt. Hun har beskangaende nærmere forklaret, at hun, efter første Gang i Begyndelsen af Juni Maaned f. N. og oftere senere at have havt legemlig Omgang med Bundermagermester Nofin i Skjæfstrø, hos hvem hun havde Arbejde, 3 à 4 Maaneder forinden hun fødte mærkede, at det begyndte, som hun har udtrykt sig, at „krable“ i Maven paa hende, og at hun derfor, og da hun blev usædvanlig søv, ikke tvivlede paa, at hun var bleven frugtsommelig, hvorom ogsaa Folk i Byen begyndte at tale. Hun omtalte ikke sin Tilstand for Nogen, men vil dog ligeoverfor Varnesfaderen, der et Par Gange underrettede hende om Nygtet, beskangaende have udladt sig paa en saadan Maade, at deri snarere laa en Vedgaaelse end en Benægtelse deraf, og medens hendes senere Forklaring gaaer ud paa, at hun bestemt benægtede at være frugtsommelig, naar hendes Moder, hvilket skete enkelte Gange, udsørgte hende derom, har hun efter Forhøret først udsagt, at hun til Moderen havde ytret, at hun ikke troede det med Bestemthed.

Hun har derhos forklaret, at hun ikke havde tilberedt noget Børnetsi eller tænkt videre over, om det var nødvendigt at gjøre nogen Forberedelse, men det var hendes Tanke og Beslutning, at føde Barnet til Verden, uden at Nogen fik det at vide, og først derefter at betroe sig til sin Moder. Dagen før hun fødte havde hun været ganske rask; om Natten paafom der hende imidlertid Smertor over Lænderne og hidtil ukjendte Fornemmelser, hvorfor det begyndte at ahne hende, at Fødselen forestod, men Smertornerne vare aftagne, da hendes Fader, der tilligemed Moderen laa i samme Stue som hun, kaldte paa hende omtrent Kl. 7 om Morgenen. Hun stod da op, klædte sig paa, gjorde Ild paa og gif derefter ud i Kjøkkenet; da hun der vilde gaae op ad Stigen til Loftet for at falde paa sine Brødre, paafom Fødselen hende, og Barnet gled med Letted og uden videre Smerte for hende ned paa Steengulvet; Kvalstrængen maa efter hendes Forklaring antages herved at være bleven overreven. Hun vil ikke have lagt Mærke til, om Barnet skreg, og ikke soet dets Ansigt, eller lagt Mærke til, om det aandede; men da hun tog Barnet op fra Gulvet, strax efterat det, som anført, var faldet fra hende, var det varmt og bevægede Armene. Da hun i det samme fik Die paa en Båndspand, der stod i et Rum ved Siden af, nogle Skridt deraf, gif hun, idet „den onde Tanke“ faldt hende ind, at skaffe sig af med Barnet, med dette hen til Spanden, og stal det, imedens det endnu bevægede Hænderne, med Hovedet nedad i samme, der var halvfylt med Vand; af Frygt for at hendes Brødre skulde komme ned fra Loftet og see det, tog hun derefter Spanden og satte den ud i Gaarden nogle Skridt fra Døren samt tilbækkede den med en Vallie.

Efterat hun var vendt tilbage til Kjøkkenet, havde kaldt paa sine Brødre, røgtet forskjellige Vrinder og navnlig skjanfet Kaffe til Forældrene og selv drukket og spist samt derpaa igjen begivet sig ud i Kjøkkenet, kom hendes Moder ud i dette, og for hende aakendbarede hun paa Forespørgsel om, hvad der var paaferet, at hun havde født og at Barnet var stultet i Båndspanden, uden dog at tilstaae, at Barnet var levende født.

Moderen tog strax Barnet op af Spanden, vaskte det i et Forkløbe og bragte det ind i Stuen; Jordmoderen blev hentet og Forsøg anstillet paa at bringe Barnet tilbage, men forgjæves.

At Arrestantinden har dræbt sit Barn paa den anførte Maade bekræftes ved den af de obducerende Læger afgivne Erklæring, der er tiltraadt af det fgl. Sundhedscollegium, hvis Conclusa navnlig gaaer ud paa, at Barnet har været fuldbaaret, regelmæssigt dannet og skikket til at fortsætte et selvstændigt Liv, at det har levet efter Fødselen, og at dets Død maa antages at være foranlediget ved den af Moderen, isølge hendes Tilstaaelse, umiddelbart efter Fødselen imod det ubviste Fremgangsmaade, idet hun har nedstøket det i en Spand med Vand.

I det første Forhør, samme Dag hun havde født, tilstod Arrestantinden, at hun under sin Frugtsummelighedstilstand havde haft den Tanke, hvis Barnet ikke skulde blive dødsfødt, da at ombringe det paa en eller anden Maade, og bagefter betroe sig til sin Moder; dette vedblev Arrestantinden ogsaa forsvaavidt i et senere Forhør den 20de Februar, idet hun som Bevæggrund til, at hun saavel under sit Svangerskab som efter Fødselen havde taget den Beslutning at ombringe Barnet, hvis det ei maatte være dødsfødt, angav, at hun var bange for, at hendes Fader skulde blive vred over at faae Barnet at forsørge, og hun selv i sin unge Alder — Arrestantinden fødte Barnet netop paa den Dag, hun fyldte sit 15de Aar — ikke vidste, hvorledes hun paa egen Haand skulde forsørge det. Senere, navnlig under Forhøret den 1ste Marts, har Arrestantinden vel benægtet at have under sit Svangerskab næret nogen Tanke om at ville ombringe sit Barn, hvorimod Forsættet hertil først opstod hos hende, da hun, efterat have født, fik Die paa Vandspanden, og strax af hende blev udført i hendes Fortvivlelse over den hende overgaaede Skam, hvortil kom Tanken om, hvad hendes Fader vilde sige, men om der end maatte kunne tillægges deenne hendes Forandring af den af hende først afgivne Tilstaaelse nogen Betydning af Hensyn til den Grund, hun har anført til, at hun ikke tidligere havde givet en fuldkommen rigtig Forklaring, nemlig, at hun først senere ret havde kunnet finde sig, maa det dog efter Arrestantindens Forklaringer under de følgende Forhører antages, at hun i længere Tid forinden Fødselen er omgaaedes med den Tanke at ombringe sit Barn, hvis det kom levende til Verden. I Forhøret den 21de Marts angav Arrestantinden nemlig, at det er Barnefaderen, som først har bragt hende den Tanke at ombringe Barnet, idet han alt i September Maaned og engang senere 1 eller 2 Maaned efter, da han talte til hende om hun ikke var frugtsummelig, brugte Dyringer, der deels indeholdt en skjult Opfordring til at lade ham dræbe Fosteret i hende og deels ligefrem et Raad til hende om, i sin Tid at stille sig af med Barnet; siden den Tid har hun, som hun forklarede, jævnlig bestræbt sig med at overveie, om det ikke var rigtigst at ombringe Barnet, som af Dofin antydet, især naar hun derhos betænkte, at han havde truet med at ville fragaae at være Fader til Barnet. Det maa imidlertid bemærkes, at Arrestantinden til denne Forklaring, som hun siden trods Dofins Benægtelser og alvorlige Formaaninger til Sandhed vedholdende er vedbleven, har knyttet den

Tilføining, at det Syndige i at udføre saadan en Handling paa samme Tid har staaet for hende, hvorfor hun ikke heller under sin Frugtsommelighed var kommen til nogen fast Beslutning om, hvad hun skulde gjøre; men det synes dog af det Anførte at fremgaae, at om end Arrestantinden ikke tidligere har havt en bestemt og fast modnet Plan om at dræbe det Barn, som hun skulde føde, saa er dog paa den anden Side Tanken om at dræbe det nyfødte Barn ikke først opstaaet i Gjerningsøieblikket ifølge en pludselig Indskydelse. Det maa endelig endnu bemærkes, at Arrestantinden har erklæret, at ligesom Fødselen foregik uden nogen Smerte, jaaledes var hun hele Tiden under denne, og da hun stak Barnet i Vandet, ved sin fulde Bevidsthed, og havde ei heller mindste Besværlighed ved at bære Spanen ud i Gaarden.

Det maa efter det Anførte billiges, at Arrestantinden, der, som meldt, er født den 16de Februar 1844 og altsaa paa Gjerningens Tid var over den for Drab fastsatte criminelle Aalder, og som ikke forhen har været tiltalt, ved den indankede Dom i Medfør af Danske Lovs 6—6—7 er tilfunden at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage, som den, der forsætlig har ombragt sit nyfødte udenfor Ægteskab avlede Barn, og det bliver herefter uden Betydning, om det antages. at Arrestantinden har født i Dølgemaal eller ikke“.

Nr. 322.

Statsraad Liebenberg

contra

Frederik August Christiansen eller Walthers og Carl Wilhelm Christiansen (Defensor Buntgen),

der tiltales Forstævnte for Hæleri og Sidstævnte for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Septbr. 1859: „Tiltalte Bolette Cohn, Israels Hustru, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Nr. 1) Mathæus Poul Boegtle, 2) Johan Frederik Christian Christiansen og de Tiltalte 3) Carl Wilhelm Christiansen, 4) Franz Christian Zahn og 5) Frederik August Christiansen eller Walthers bor straffes, Nr. 3 Carl Wilhelm Christiansen med Forbedringshunsarbejde i 8 Maaned, Nr. 5 Frederik August Christiansen eller Walthers med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Nr. 1 Mathæus Poul Boegtle og Nr. 2 Johan Frederik Christian Christiansen hver især med 25 Slag af en Rotting og Nr. 4 Franz Christian Zahn med Miis. Tiltalte Nr. 7 Hans Christian Sjøth bor til Kjøbenhavns Politikasje bode 5 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Beyer og d'Auchamp, 8 Rdl. til hver, udreder Arrestanten Boegtle med $\frac{7}{8}$, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Johan Christiansen

og Tiltalte Carl Christiansen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{8}$, samt hver især $\frac{1}{4}$, af de Tiltalte Frederik Christiansen og Hans Christian Sjøth, enhver for sit Bedkommende, derunder den Første $\frac{1}{8}$ af Salairerne, de Tiltalte Carl Christiansen og Franz Christian Jahn, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{16}$ og Tiltalte Carl Christiansen med $\frac{1}{16}$. Den idømte Misset at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Fortyhndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven*.

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom, for de for Høiestret Tiltaltes Bedkommende, anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bunyen tillægges i Salarium for Høiestret hver 20 Rdl., der udredes af Carl Wilhelm Christiansen, saaledes at Frederik August Christiansen eller Walthor deraf in solidum med ham tilsvarer $\frac{1}{3}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, der er anlagt imod Arresterne Mathæus Poul Boegtle og Johan Frederik Christian Christiansen samt de Tiltalte Carl Wilhelm Christiansen og Franz Christian Jahn for Tyveri..... og imod Tiltalte Frederik August Christiansen eller Walthor for Hæleri..... er det ved de under Sagen afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med de isvrigt tilbeiebragte Oplysninger godgjort, at Arresteren Boegtle fra sidstafvigte December Maaned har i Forening med Arresteren Johan Christiansen og Tiltalte Carl Christiansen frastjaalet Kræmmer Christian Møller et til 4 Rdl. 3 Mk. vurderet Par Beenklæder..... i Forening med Tiltalte Carl Christiansen frastjaalet Trætøffelhandler Jens Larsen et Par Træsko, af Værdi 5 Mk. 8 Sk., Skrådermester Moritz Polack og Kræmmer Peter Buch tvende respective til 4 og 5 Rdl. vurderede Par Beenklæder..... samt at Tiltalte Carl Christiansen i sidstafvigte Februar Maaned har frastjaalet Kræmmer Benedictus Leerbek en til 1 Rdl. vurderet Nattrøse og den 18de Juli d. A. i Forening med Tiltalte Franz Christian Jahn frastjaalet Høler Niels Nielsen 2 Mk. 10 Sk., samt endelig Tiltalte Frederik Christiansen begaaet Hæleri med Hensyn til det Kræmmer Buch frastjaalet Par Beenklæder.

Tiltalte Carl Christiansen er født den 15de Juni 1846 og ved denne Rets Domme af 19de Juni og 10de f. A. anseet efter (Forordningen af 11te April 1840) § 26 og § 27 med respective Riis og Riis i 2 Dage, 25 Slag daglig, og han vil saaledes nu være at domme efter sidstnævnte Paragraphs 2det Membrum til Forbedringshuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Maaned.

Lilstalte Frederik Christianen, der er langt over criminel Cavalder og ikke funden forhen straffet, vil være at ansee efter ofmævnte Forordnings § 22 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Onsdagen den 7de December.

Nr. 38. **Directionen** for Kjøbenhavns Brandforsikkring for faste Eiendomme (Conferentsraad Bleschingberg)

contra

Handelshuset **Larsen & Comp.** (Advocat Brock), angaaende de Indstævntes Paastand paa af Citanterne at erholde udbetalt 7,080 Rdl., der ere deourterede i en de Indstævnte tilkommende Branderstatning m. m.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te April 1858: „De Indstævnte, Beshvælsen for Kjøbenhavns Brandforsikkring for faste Eiendomme, bor til Citanterne, Handelshuset Larsen & Comp., betale de paa stævnte 7,080 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra den 16de Juli f. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det ifølge Proceduren i denne Sag fra Citanternes Side maa ansees in confesso, at der ved Bestemmelsen af Assurancesummen for den under Sagen omhandlede Eiendom Nr. 74 bag Børsen ikke er taget Hensyn til Eiendommens Grund, under hvilken Forudsætning Brandforsikringen, i Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde, ikke kan ansees berettiget til den af samme indeholdte Rabat af 10 Procent, og da heri ikke kan bevirkes nogen Forandring ved de for Højesteret fremlagte nye Documenter, vil bemeldte Dom, hvis Afgjørelse af Sagens øvrige Puncter ligeledes billiges, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indkøbte Doms Præmisser lyde saaledes: „Titanterne, Handelshuset Larsen & Comp., hvis Eiendom Nr. 74 bag Børsen totalt afbrændte den 20de December 1856, søge under nærværende Sag de Indstævnte, Bestyrelsen for Kjøbenhavns Brandforsikring for faste Eiendomme, som formeentlig uberettiget have fradraget 10 pCt. i det Betsøb, hvortil Brandstaden blev tageret, at betale den saaledes fradragne Sum 7,080 Rdl. med Rentur heraf 5 pCt. fra Klagens Dato den 16de Juli s. A. samt denne Sags Omkostninger stadesløst. De Indstævnte have paastaet sig frifundue, med Tilkendelse af Sagens Omkostninger stadesløst.

Den i sin Tid til Titanterne udstødte Police, hvorefter den foreliggende Retstvist nærmest vilde være at afgjøre, er ikke fremkommen under Sagen; men efter hvad der er in confesso mellem Parterne har samme været stemmende med den sædvanlige, hvortil trykte Blanquetter haves og i hvis Slutning det hedder:

— — — „saa at den Brandstade, total eller partiel, som bemeldte Eiendom skulde lide, skal vorde erstattet, dog saaledes, at i Erstatningen afkortes 10 pCt. for total Skade og 2 pCt. for partiel Skade, alt i Medhold af de om Brandforsikringen i Kjøbenhavn udgaaue allernaadigste Anordninger“.

Det er herefter klart, at forsaavidt Tvivl eller Meningsulighed maatte opstaae om Forstaaelse af den Afkortning, som den Brandlidte ifølge Policen er underkastet, maa Spørgsmaalet afgjøres efter de gjældende Anordninger. Hvilke Anordninger her skulle komme til Anvendelse, er ikke omtvistet mellem Parterne.

Seer man nu hen til bemeldte Anordninger, da fremgaaer det klarligen af disse, navnlig af Placaten af 9de Januar 1769 § 5 og § 8 samt Anordningen af 17de Juli 1795 § 4:

at naar Bundering skeer til Assurance, skal den strække sig ikke blot til Bygningen selv, men ogsaa til den Grund, hvorpaa samme staaer, samt det nyttige eller nødvendige Gaardsrum (idet nemlig Haver og Pladser ikke herunder skulle medregnes, sfr. Placaten af 8de Juni 1733, 3die Post, Art. 1), og

at der ved total Skade skal afkortes den Brandlidte 10 pCt. i Erstatningen, for hvilke 10 pCt. den Brandlidte antages at have Æquivalent deels i den under Forsikringen indbegrebne Grund, deels i de Fundamenter og Møder, der ere lige med Jorden eller Horizonten (idet nemlig Møderne m. v. over Jorden skulle tilhøre Brandkassen, der jo i Virkeligheden derfor giver Erstatning).

Da det nu fremgaaer af den i sin Tid afholdte Taxationsforretning (en i 1846 afholdt saakaldet Omvurdering), at Grundens Værdi ikke blev indbefattet under Taxationssummen 76,000 Rdl., hvilket er stemmende med en under 15de Juli 1796 givne almindelig Instrux for Taxationsmændene, ligesom det er indrømmet af de Indstævnte, at under bemeldte Sum, ikke er indbefattet „Gjenstande, som ikke kunne brænde“, have Titanterne formeent, at der heller ikke kan være Tale om at fradrage det, som ifølge Anordningerne maa ansees som Æquivalent for bemeldte Deel af Eiendommen. Forsaavidt saaledes den i sin Tid afholdte

Taxationsforretning, hvorom ei forhen er fremkommen nogen Anke fra Titanterne, nu er fremdragen af disse, er af de Indstævnte erindret, at ligesom den Instruz, i Overeensstemmelse med hvilken Forretningen er afholdt, ei er nogen Hemmelighed, saaledes vilde Titanterne til enhver Tid kunne have erholdt Afskrift af den afholdte Forretning og kunde derfor itide have paataalt den formeentlige Mangel. Men der skjøntes ikke efter Forholdets Bestaenhed at have været nogen særegen Opfordring for Titanterne til at undersøge, efter hvilke Regler Taxationen til Brandsforsikkring fandt Sted, idet de navnlig maatte antage, at denne var foregaaet efter de gjældende Bestemmelser. Naar nu dette ikke befindes at være Tilfældet, kan Unbladeligheden af, ei tidligere at have fremsat nogen Anke, saa meget mindre komme i Betragtning, som Titanterne ikke ligesom bestrivede Brandsforsikkringsens Ret til at lade Burderingen foregaae saaledes som skeet er, men kun dens Ret til, naar Burderingen saaledes er foregaaet, at beregne Skaden paa den Maade, som skeet er.

Titanterne maa saaledes gives Medhold i, at de Indstævnte have været uberettigede til i den for Skaden beregnede Erstatning at gjøre et Fradrag, som efter de gjældende Anordninger, hvortil Polieen henviser, er grundet i en Forsætning, som her ikke er tilstede.

Foraaavidt de Indstævnte har gjort gjældende som Frifindelsesgrund, at Titanterne uden Reservation have meddeelt Qvittering for det dem tillagte Beløb 63,640 Rdl. 38 Sk., og at Sagen herved maa betragtes som endeligen afgjort, bemærkes, at Titanterne vel paa den efter Branden foretagne Taxationsforretning, under hvilken der blev affortet 10 pCt. for total Skade, under 23de Februar f. A. have qvitteret for Modtagelsen af 28,640 Rdl. 38 Sk. i Afdrag paa den dem i Genhold til bemeldte Forretning anviste Branderstatning, til Beløb 63,640 Rdl. 38 Sk., og at det Beløb, for hvilket de saaledes qvitterede, i Forbindelse med 35,000 Rdl., som efter deres egen Begjæring blev indeholdt til Sikkerhed for en Pantecreditor, udgjør det hele anviste Beløb. Men ligesom heri ikke indeholdes nogen udtrykkelig Tilstaaelse om, at Titanterne have villet ansee alt Mellemværende med Brandsforsikkringen afgjort ved de skete Udbetalinger, saaledes have Titanterne ogsaa uimodsigt paaberaakt sig, at de først senere ere komne til Kundskab om, at Grunden og Røndera under Horizonten slet ikke vare medtagne under den forud for Assurancetegningen gaacnde Taxation, men have stølet paa, at der i saa Henseende var forholdt overensstemmende med de gjældende Anordninger.

Da nu heller ikke den Omstændighed, at der, som de Indstævnte asserere, i en meget lang Arrække har ved Beregningen af total Skade været forholdt efter de samme Regler, som bleve fulgte ved Beregningen af den Titanterne tilkommende Erstatning, kan komme i nogen Betragtning, vil disses Paastand blive at tage tilfølg, dog saaledes at Sagens Omkønstninger findes efter Omstændighederne at kunde hæves.

Det fornødne stemplede Papir har været forbrugt“.

Nr. 321.

Advocat Brock
contra**Mads Nijsen Knudsen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Hæleri.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 24de Juni 1859: „De Tiltalte Margrethe Cathrine Rahn og Mads Nijsen Knudsen bør henlægges i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage og den Anden i 5 Dage, hvorhos de Tiltalte in solidum betale i Erstatning til Gaardeier Sabro af Constantia 4 Rdl. 4 Mk. Tiltalte Margrethe Cathrine Rahn betaler endvidere i Erstatning til Gaardeier Sabro 3 Rdl. 3 Mk. De Tiltalte have derhos in solidum at udrede de af deres Arrest og Sagen i det Hele lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Busch 6 Rdl. og Defensor, Procurator Borch 5 Rdl. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 15de August 1859: „Tiltalte Mads Nijsen Knudsen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han betaler en Trediedeel af Actionens Omkostninger i 1ste Instant og derunder en Trediedeel af de ved Underretsdommen bestemte Salairer, saavel som samtlige Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salarium til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Møller og Morville, 8 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Mads Nijsen Knudsen for Hæleri.

En under denne Sag ved Underretten medtiltalt Pige Margrethe Cathrine Rahn, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, afgav under en imod hende for Tyveri indblebet Undersøgelse blandt andet Tilstaaelse om, under hendes Tjeneste hos Gaardeier Sabro paa Constantia den 14de Februar d. A. at have af en Commode i et af Gaardens Bærelser borttaget 2, af Sabro til 2 Rdl.

Stykket ansatte Gulbringe, hvilke hun efter sin Forklaring nogle Dage derefter leverede til sin Kjæreste, Tilstalte Mads Nisfen Knubsen, der dengang tjente hos Sabro, idet hun fortalte ham, at hun havde stjaalet dem samt hvor hun havde taget dem, og aftalte med ham at han skulde sælge dem. Hun forklarede tillige at hun i Januar Maaned i Sabros Sovestue havde borttaget et Par smaae til Værbi af 4 Mk. ansatte Sølvnaale, hvilke hun omtrent 8 Dage derefter leverede Tilstalte, idet hun sagde ham, hvorledes hun havde faaet dem, og bleve de enige om, at han skulde sælge dem.

Tilstalte har først i flere Forhører paa det bestemteste nægtet at have modtaget de ommeldte Gjenstande af Margrethe Rahn, og ved en Ransagning paa hans Bopæl blev der ei heller foresundet noget Mistænkeligt hos ham.

Efter den 15de April d. A. at være belagt med Arrest vedblev Tilstalte endnu i det følgende Forhør den 18de April at nægte at have modtaget de omhandlede Koster, men under det næste Forhør den 20de April tilstod han, efterat han først samme Dag havde yttret til Arrestforvareren, at nu maatte han ligesaa gjerne tilstaae at han var skyldig, at have faaet Sølvnaalene og Gulbringene af sin Kjæreste samt at han bitterlig angrede dette Skridt. Paa nærmere Examination om hvad han havde gjort med Ringene og Naalene svarede han imidlertid, at det vidste han ikke, og tilbageskaldte nu Tilstaaelsen, hvilken han efter sin Forklaring alene havde afgivet for at komme ud af Arresten, da han ikke kunde holde ud at sidde der længer. Under den derpaa anstillede Confrontation mellem Tilstalte og M. Rahn paastod Tilstalte snart at være uskyldig og snart vedgik han at have faaet Gjenstandene af hende, men efterat hun var aftraadt tilstod han efter nogen Væksen paany, at have modtaget Gulbringene og Sølvnaalene af Margrethe Rahn, og forklarede at have tabt dem af sine Lommer paa Landeveien. Ringene og Naalene sagde han, at han havde modtaget ved deres Sammenkomster udenfor Gaarden, men at der ingen Bestemmelse var taget om hvad der skulde gøres med dem, ligesom han endvidere paastod at han ikke erindrede, om M. Rahn sagde til ham, da hun leverede ham de ommeldte Ringe og Naale, at de vare stjaalne, men efter hans Forklaring var hun vel og selv i Besiddelse af saadanne Ting, at hun vel kunde eie dem, uden at hun behøvede at være kommen til dem paa en uærlig Maade.

Tilstalte blev nu samme Dag løsladt af Arresten, men da han næste Gang den 16de Mai stillede under Forhør, fragik han strax igjen sin Tilstaaelse og paastod atter at være aldeles uskyldig, og erklærede han derhos navnlig hans ovenfor berørte Yttringer til Arrestforvaren om at have modtaget de ommeldte Ringe og Naale af Pigen, for at være foranledigede ved at han ikke kunde holde ud at være i Arresten og var sulten og kjedsommelig.

Ligesom Tilstalte efter det Anførte i alt Fald ikke har vedgaaet, hvad der heller ikke paa anden Maade kan anses beviist, at han, da han modtog Kosterne, vidste eller formodebe, at disse vare stjaalne, saaledes findes det overhovedet betænkeligt at tillægge den af ham afgivne, men senere tilbageskaldte Tilstaaelse, for hvilken han har anført et antageligt Motiv, og for hvis Rigtighed iøvrigt intet taler undtagen den Medtillattes Angivelse, nogen afgjørende Betydning, og

Tiltalte, der med Undtagelse af en ham under hans militaire Tjeneste dicteret Disciplinairstraf, for som Skildevagt at have sovet paa sin Post, af Fængsel paa Band og Brød i 10 Dage, ikke tidligere har været straffet, vil derfor være at frifinde, dog efter Omstændighederne ikkun for Actors videre Tiltale".

Torsdagen den 8de December.

Nr. 329.

Advocat Brock
contra1) **Mogens Hansen Møller** eller **Bingel** eller **Bingeluus** og2) **Niels Nicolai Nielsen** (Defensor Bunchen),

der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri og Nr. 2 for Deelagtighed i samme Forbrydelse.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 7de Septbr. 1859: „Tiltalte Mogens Hansen Møller eller Bingel eller Bingeluus bør hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar; Tiltalte Niels Nicolai Nielsen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udrede de og in solidum i Erstatning til det Offentlige 115 Rdl. 2 Sk. samt alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Erichsen 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rdl. Det Domte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og forovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da der ei findes tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltalte Niels Nicolai Nielsens Forklaring om, at have været uvidende om de hos hans Medtiltalte foretagne og tinglæste Registrerings- og Sequestrationsforretninger, dengang han indlod sig i Handel om den omhandlede Fæstetret, samt at han i Henhold til den af ham raadspurgte Sagførers Uttringer havde anseet sig berettiget til at lade en tidligere Besidder, som havde tinglæst Adkomst, overdrage Eiendommen directe til sig, uagtet det ikke i Virkeligheden forholdt sig saaledes, skjønnes det ei, at han er overbevist at have havt svigagtig Hensigt med de af ham foretagne Handlinger, og han vil som Folge heraf ikke være at idomme nogen Straf, medens han dog vil have in solidum med sin Medtiltalte at tilsvare Actionens Omkostninger.

Derimod maa Mogens Hansen Møller, der var velbekendt med de fornævnte Forretninger, da han afhændede Fæstetrettigheden, og der efter

samtlige foreliggende Omstændigheder maa antages at have søgt at opnaae en Form for Overdragelsen, hvorved han kunde fjerne det Offentlige Net efter de foretagne Forretninger, og i dette Viemed medvirket med Hensyn til Benyttelsen af den forommeldte Overdragelse fra en tidligere Besidder, antages skyldig i et bedrægeligt Forhold, hvorfor han vil være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, og vil han, da han tidligere er straffet som for 2den Gang begaaet Hæleri, nu efter samme Forordnings § 79, cfr. §§ 22 og 25, være at anses med Straf som for samme Forbrydelse 3die Gang begaaet, og findes Straffen i den indankede Dom passende ansat til 2 Aars Forbedringshumsarbejde.

Da det Erstatningsbeløb, som i Dommen er tillagt det Offentlige, allerede paa anden Maade er samme hjemlet, vil der i saa Henseende ikke være noget at påskjende under denne Sag.

Thi kendes for Ret:

Niels Nicolai Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Mogens Hansen Møller, eller Vingel eller Vingelnuus, idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunghen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Vegge og Vegge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Følge Amtets Ordre af 30te Juli sidstleden tiltales Mogens Hansen Møller eller Vingel eller Vingelnuus for Bedrageri og Niels Nicolai Nielsen for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

I Overensstemmelse med de af de Tiltalte aflagte Forklaringer ere denne Sags factiske Omstændigheder følgende:

Tiltalte Mogens Hansen Møller eller Vingel var ved sit Giftermaal kommen i Besiddelse af et Hus med Hæseret til Jord fra 29de Selveiergaard's Grund i Clemensker Sogn, uden imidlertid at have nogen skriftlig Afkomst til samme, der efter mundtlig Contract var gaaet igjennem Hænderne paa flere Gieere og Besiddere forend hemelbte Tiltalte tiltraadte Besiddelsen, saa at den sidste Besidder, der havde skriftlig Afkomst paa Hæstejorden, var Anders Larsen Nygaard, medens Ingen havde skriftlig Afkomst paa det Hus, der var bygget paa Hæstejorden. Da Clemensker Sogns Fattigvæsen havde for Fattiguunderstøttelse Fordring paa hemelbte Tiltalte, havde det den 21de April 1856 ladet hans Eiendele registrere, hvilken Registrering under 7de Mai s. A. er tiugløst. Da fremdeles Tiltalte ved Høiesterets Dom af 5te September 1857 var idømt Sagsomkostninger i en mod ham for gjentaget Hæleri anlagt Sag, blev der efter

Requisition af By- og Herredsfoged Ulball under 16de October f. A. foretaget en Sequestrationsforretning for at sikke det Offentliges Ret, hvilken Forretning under 4de November f. A. er tinglæst. Under 27de Februar 1858 er der endeligen atter efter Requisition af By- og Herredsfoged Ulball foretaget en Ublægsforretning for disse Sagsomkostninger, til Betsb 115 Rdl. 2 St., ved hvilken Forretning det ommeldte Huus og Fæstet er udlagt til Fyldestgjørelse.

Efter at sidstnævnte Requisition var tilfikket Dommeren som Tilstalte Mogens Hansen Møller eller Wingel, i Forbindelse med Tilstalte Niels Nicolai Nielsen og en tredje Person, paa Dommerens Contoir og tilbøde at ville betale de ommeldte Sagsomkostninger, naar der maatte gives dem Henstand til 1ste November f. A., hvilken Henstand imidlertid blev dem nægtet. De Tilstalte begavede dem da til Rønne til Procurator Fog, hvem de underrettede om Sagens Omstændigheder, idet de forklarede ham, at der var læst en Registreringsforretning for Fattigvæsenets Vedkommende og en Sequestrationsforretning for de ommeldte Sagsomkostninger, og at dette hindrede Effectueringen af et Salg imellem dem, hvorved Huset og Fæstejorden quæstionis skulde overdrages fra M. H. Møller eller Wingel til Niels Nicolai Nielsen. Procurator Fog skrev da et Document, hvorved Anders Larsen Nygaard, der var den Sidste, der havde skriftlig Afkomst paa Fæstejorden efter Liekbrev af 12te November 1845, affød sin Ret til Niels Nicolai Nielsen, og efterat bemeldte Anders L. Nygaard under 8de Februar 1858 havde underskrevet denne Afstaaelse, blev den tilligemed Liekbrevet og et Par Obligationer, som Tilstalte Niels Nicolai Nielsen imidlertid havde udstedt til Andre, under 24de November 1858 tinglæst.

Under 27de Februar 1858 blev, som bemærket, Udlæg gjort for Sagsomkostningerne, og efter forudgaaet Bekjendtgjørelse blev den 19de Januar 1859 og 26de f. M. afholdt tvende Auktioner over den Tilstalte Mogens Hansen Møller eller Wingel tilkommende Ret til Huus og Fæstejord quæstionis, uden at nogen Kjøber meldte sig. Ved den tredje Auktion den 3die Februar f. A. fremstod Procurator Fog og protesterede imod denne Auktions Afholdelse, fordi Huset og Fæstejorden efter det ovennævnte af Anders Larsen Nygaard udstedte Afstaaelsesdocument tilhørte Tilstalte Niels Nicolai Nielsen, og fordi Tilstalte Mogens Hansen Møller eller Wingel aldrig havde havt nogen Ret til Fæstejorden eller til Huset, som naturligvis følger med denne.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indaufede Dommes Præmissjer, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det forudnævnte Register. — Saalønge Rettens Sæstioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldendalske Boghandlung (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Eincks.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 40.

Den 30te December.

1859.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 8de December.

Nr. 329.

Advocat Broch

contra

Mogens Hansen Møller eller Bingel eller Bingelnuus og Niels Nicolai
Nielsen (see forrige Nr.).

Procurator Fog har imidlertid stadigt benægtet, at han var vidende om de Forretningers Tilværelse, der hindrede de Tiltalte i at disponere over den ommeldte Fæstejord og Huus, hvorfor ingen Action imod ham er anlagt, medens de Tiltalte derimod have tilstaaet, at de vare bekendte med Forholdet og at det var deres Hensigt paa denne Maade at undgaae, at det Offentlige skulde kunne faae Hjælpstgjærelse for sin Forbring hos Tiltalte Mogens Hansen Møller eller Bingel.

Retten skjønner nu ikke bedre, end at begge de Tiltaltes Forhold maa blive at henføre under Bestemmelserne i Slutningen af § 43 af Forordningen af 11te April 1840.

Med Hensyn til den Straf, de Tiltalte have paadraget sig ved dette deres Forhold, bliver at bemærke:

Tiltalte Mogens Hansen Møller eller Bingel, der er over criminel Lov- alder, er forhen anset efter Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 22de Juli 1851 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, ved Høiestrets Dom af 2den November 1853 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold, ved Østherreds Politirets Dom af 10de Januar 1854 med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for gjentaget Løsgangeri og ved Høiestrets Dom af 5te September 1857 med samme Straf for anden Gang begaaet Hæleri. Desuden er han frikendt for Actors videre Tiltale ved Domme af 15de Marts 1853 og 27de August 1856. Straffen bliver derfor nu at bestemme i Overensstemmelse

med § 43 af den citerede Forordning af 11te April 1840 i Forbindelse med sammes § 79 cfr. §§ 23 og 25, og kan denne, med Hensyn til at Tiltalte efter sin Forklaring har fulgt en autoriseret Sagsførers Raad, passende bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde.

Hvad Tiltalte Niels Nicolai Nielsen angaaer, der ligeledes er over criminel Lovald og som ikke før er straffet, men som har modtaget et slet Stubsmaal fra sin Sjælesørger, da skønner Retten i Betragtning af, at ogsaa han efter sin Forklaring har ladet sig lede af en Sagsfører, ikke kedre, end at han kan affone sin Brøde med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

Saa ville de og begge in solidum have at udrede i Erstatning til det Offentlige 115 Rdl. 2 Sk., da ved det af dem forøvede Bedrageri det Offentlige ikke kan komme til Fyldestgjørelse for sin Fordring ved Salget af det ommeldte Huus og Fæstet til Jord fra 29de Selveiergaard's Grund i Clemensker Sogn".

Nr. 338.

Advocat Brock

contra

Maren Pedersdatter (Defensor Bungen),

der tiltales for Barnefødsel i Dolgemaal og Fostermord.

Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 2den Juli 1859: „Arrestantinden Maren Pedersdatter bor miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa betaler hun og Sagens Omkostninger, hvorefter i Salair til Actor, Kammeraad, Procurator Müller 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Blæsberg 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Septbr. 1859: „Underretsdømmen bor ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne d'Auchamp og Justitsraad Dahl, betaler Arrestantinden Maren Pedersdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er Arrestantinden Maren Pedersdatter, der under nærværende fra Stubbekjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterford, overbeviist afvigte Langfredag i sin Husbonds Hønsesien at have født et udenfor Ægtefab aflet Barn, som hun, der øvrigt ikke vil have hørt Barnet skrigt eller bemærket, at det bevægede sig, har efter et Dvarteerstids Forløb, i hvilket hun hvilede sig, taget op fra Jorden, hvorpaa det under Fødselen var faldet ned, og efter en pludselig opstaaet Lante omsnøret dets Hals med et Tørklæde, som hun knyttede i Nakken, i den Hensigt at dræbe eller qvæle det, dersom der var Liv i det, hvorom hun ingen Mening havde. Barnet, som Arrestantinden derefter lagde til en Side i Hønsesien, gjemte hun næste Morgen tilligemed Esterhyrden i en sammesteds staaende Otting, og den paafølgende Onsdag eller Torsdag medtog hun det paa en Rejse og kastede det paa Veien i en Sø, hvor det den 8de Mai næstefter fandtes.

Derimod har Arrestantinden benægtet, at have begivet sig til Hønsesien for at føde hemmeligt, men paastaet, at Fødselen, som hun først havde ventet et Par Maaneder senere, pludseligt paakom hende, da hun, der var gaaet ind i Stien for at see til Hønsene, befandt sig sammesteds, og at hun da ikke var istand til at gaae tilbage til Beboelsesleiligheden. Imidlertid har hun indrømmet, at have nægtet sin frugtjommelige Tilstand, naar hun derom spurges, og hun havde ei heller sørget for Børnets eller et Sted, hvor hun kunde ligge i Barfjæng, hvilket Sidste hun dog siger at have paatænkt at arrangere i Paastedagene.

Den afholdte Obductionsforretning, hvis Conclusa det kongelige Sundhedscollegium har tiltraadt, gaaer ud paa, at Barnet har været født julbbaaret og levende samt har været istand til at fortsætte et selvstændigt Liv, og at de ved Obductionen oplyste Omstændigheder tyde paa en Dvælingsdød, der sandsynligen er bevirket ved det omkring Halsen fast sammenbundne og bag til i Nakken sammenknyttede Tørklæde.

Efter det saaledes Anførte maa Arrestantinden ifølge sin egen Tilstaaelse i Forbindelse med Resultatet af Obductionsforretningen antages at have ombragt sit Foster, og det maa derfor billiges, at hun, der er født den 30te September 1834 og ikke tilforn har været tiltalt eller straffet, for det af hende udviste Forhold ved den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 2den Juli d. A. affagte Dom er anseet med den i Lovens 6—6—7 bestemte Straf, og da bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Fredagen den 9de December.

Nr. 352.

Advocat Brock
contra

Hans Peter Jørgensen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Brandstiftelse.

Bornholms Nordre Herreds Cytrarets Dom af 12te Octbr. 1859:
„Arrestanten Hans Peter Jørgensen af Røthsker Sogn bor hensættes til
Lugthuusarbejde i 6 Aar; saa udreder han og i Erstatning til Landets
almindelige Brandforsikring 94 Rdl. samt alle af nærværende Action
lovligt skyldende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procura-
tor Lund 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Grichsen 4 Rdl. Det
Bdomte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse
og forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom givne Fremstilling af
Sagens Omstændigheder, og naar hensees til, at Hans Madsen Koefoed,
som efter Tiltaltes Forklaring har bragt den af Forstnævnte senere iværk-
satte Ildspaaføttelse i Forslag, da han ved Doden er afgaaet, ei har
kunnet afhøres, og det saaledes ikke kan anses oplyst, at Tiltaltes Med-
virkning har været af anden Bessaffenhed, end at han kan affone sin
Brode med Straf efter den 11te § i Forordningen af 26de Marts
1841, sammenholdt med §§ 4 og 5, findes Straffen passende at kunne
bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Med Hensyn til Er-
statningen og Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at
stadsfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans Peter Jørgensen bor hensættes til Forbedrings-
huusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Erstatningen og
Actionens Omkostninger bor Herredstingsdommen ved
Magt at staade. I Salarium til Advocat Brock og
Justitsraad Buntzen for Højesteret betaler Tiltalte
10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag
tiltales Arrestanten Hans Peter Jørgensen ifølge Amtets Ordre af 20de f. M.
for Brandstiftelse. Ifølge hans egen Tilståelse, der er bestyrket ved hvad der
forøvrigt er oplyst under Sagen, ere denne Sags factiske Omstændigheder følgende.

Nu afbøde Hans Madsen Koesoed havde talt til Arrestanten om, at han for at forbedre sine Omstændigheder skulde sikke Jld paa sit Huus, og tilbød sig at udføre Gjerningen, til Belønning for hvilken han skulde have Fortjenesten ved at tække det Huus, som derefter skulde opbygges, og Arrestanten havde da givet sit Minde hertil. Som Følge heraf var H. M. Koesoed en Dag, da Arrestantens Husfru var gaaet i Besøg til Ns Sogn, kommen til ham, og da han havde saet at vide, at hun var fraværende, sagde han til Arrestanten: „Ja saa kommer jeg snart“, og denne forstod da, at det var Meningen at H. M. Koesoed vilde snart brænde Huset af, men vidste dog ei med Bestemthed, at det skulde ske den samme Nat. Han var gaaet i Seng uden at bringe noget Gods i Sikkerhed; men han saaldt ikke i Søvn, da et lidet Barn, han havde hos sig, var uroligt; men desuagtet hørte han dog ikke ommeldte H. M. Koesoed komme og sætte Jld paa Huset, hvilket imidlertid udførtes ved at Taget over Halvtagsbygningen blev antændt. Efterat denne Mand havde kaldt paa ham, og han havde bragt Barnet i Sikkerhed til en Nabo, hjalp han med at hjerpe sit uasfurerede Løse. Huset nedbrændte aldeles; det var asfureret i Landets almindelige Brandsforsikring for 100 Rdl., og ved den efter Branden optagne Taxationsforretning er Skaden ansat til 94 Rdl., hvilket Beløb er Arrestanten udbetalt.

Da, som bemærket, den ommeldte Hans Madsen Koesoed ved Døden er afgaaet, kan den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse ikke prøves ved hans Forklaring, og den bliver derfor under denne Sag alene at tage i Betragtning saaledes som den er afgivet i Henhold til Arrestanten alene. Sees der da hen til den Straf, som han ved dette sit Forhold har paadraget sig, da skjønes det ikke, saaledes som han selv har indrømmet det, at kunne komme ind under Bestemmelserne i Forordningen af 26de Marts 1841 § 5 eller § 8, efter som han alene har givet sit Samtykke til Udførelsen af en i en Andens Sind opstaaet Beslutning, og han ikke paa nogen Maade har deeltaget i selve Gjerningen, hvorimod han vil være at straffe efter samme Forordnings § 11, og da Handlingen, hvis han, som bemærket, ikke havde givet sit Samtykke til den, ikke vilde være bleven udført, kan han, der er langt over criminel Lavalber og ikke tilforn er bleven straffet, efter Rettens Skjøn affone sin Brøde med 6 Aars Lughuusarbejde.

Saa vil han og være at idømme alle af nærværende Action lovlige flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Rund 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Erichsen 4 Rdl., samt i Erstatning til Landets almindelige Brandsforsikring 94 Rdl.“

Nr. 331.

Statsraad Salicath

contra

1) Hans Rasmussen, 2) Frederik Ferdinand Seerup og

3) Jørgen Biehl

(Defensor Bunken),

der tiltales for ulovlig Handel.

Criminal- og Politiretens Dom af 5te Juli 1859: „De Tiltalte, Duehandlerne Hans Rasmussen, Frederik Ferdinand Seerup og Frugt- og Wildthandler Sorgen Biehl, bor for det Offentliges Tiltale i denne Sag frie at være og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Da nærværende Sag kun kan antages anlagt i Henhold til Forordningen af 27de Juli 1742 og den ved sammes 2den §, jfr. Rescript af 31te Juli 1744, bestemte Straf ikke er en til Høiesteret appellabel Gjenstand, vil Sagen være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunghen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Da de Tiltalte, Duehandlerne Hans Rasmussen, Frederik Ferdinand Seerup og Frugt- og Wildthandler Sorgen Biehl, der under nærværende Sag tiltales for ulovlig Handel med Hensyn til, at de have kjøbt af Wilhelm Nielsen og Julius Dunder, de to førstnævnte respective 7 og 4 levende Duer og den Sidstnævnte en slagtet Due, hvilke bemeldte W. Nielsen og J. Dunder have stjaalet, ved at kjøbe disse Koster, der henhøre til de Gjenstande, med hvilke de, hver for sig, ere berettigede til at drive Handel, ikke findes at have gjort sig skyldige i nogen Overtrædelse af Anordningerne om ulovlig Handel, blive de, hver især, at frifinde for det Offentliges Tiltale og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige“.

Nr. 339.

Justitsraad Bunghen
contra

Zens Christensen (Defensor Salicath),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Roeskilde Politirets Dom af 22de August 1859: „Arrestanten Zens Christensen bor at henføres til Forbedringshunsarbejde i 18 Maa- ueder og afholde de med hans Arrest og denne Sag iøvrigt forbundne Omkostninger. At efterkommes under Udseer efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Octbr. 1859: „Politiretsdommen bor ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Christensen og Delbanco, betaler

Arrestanten Jens Christensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Roeskilde Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er det ved Arrestanten Jens Christensens egen Tilstaaelse og de iøvrigt oplyste Omstændigheder tilstrækkelig bevist, at han, hvem det den 28de October f. A. til Thybjerg Herreds Politiprotocol under Trusfel af Straf for Løsgængeri efter Forordningen af 21de August 1829 var blevet betydet, at han ikke maatte forlade Herlufsholm Sogn, til hvis Fattigvæsen han, efter at have udsaaet en ham ved Herredets Politiret den 26de Juni 1858 idømt Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Overtrædelse af et ham fra Politiets Side givet Tilhold, blev afleveret, eller det ham anviste Erhverv, uden Tilladelse af Sognets Fattigvæsen og uden at anmeldte saadant for Politiet, har overtraadt det ham saaledes givne Paalæg, idet han uden saadan Tilladelse og Anmeldelse den 26de Juni d. A. forlod den ham anviste Tjeneste hos Gaardmand Christopher Pedersen i Ladelv og derefter slattede omkring i Sjælland, paa hvilken Omflakten han derhos udelukkende ernærede sig ved at betle, indtil han den 24de August næstefter blev anholdt.

For denne Overtrædelse af det ham givne Tilhold findes Arrestanten, der er født den 15de Juli 1817 og forhen, foruden at være straffet to Gange for Tiendomsindgreb med Fængsel paa Vand og Brød og som ovenanført, efter Rjøge Kjøbstads Politiretsdomme af 17de August 1857 og 6te April 1858 for første og anden Gang begaaet Løsgængeri straffet med Fængsel paa Vand og Brød respective i 5 Dage og 4 Gange 5 Dage, ved den indankede Dom nu rettelig anseet for sidsinævnte Forseelse tredje Gang begaaet, og findes Straffen, under Hensyn til det begaaede Vetsleri efter Forordningen af 21de August 1829 § 8, i Henhold til samme Forordnings § 3 påsende bestemt til 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde.

Politiretsdommen, hvis Bestemmelse om, at Arrestanten skal udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, ligeledes bifaldes, vil saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Tirsdagen den 13de December.

Nr. 100. **Advocatus regius paa Statskassens Vegne**
(Conferentsraad Blechingberg)

contra

Planter **Charles Lucas** (Advocat Brock),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til at erholde en af ham i Faveur af Citanterne paatagen Cautionforpligtelse annulleret m. m.

Christiansteds Bytings Dom af 24de Novbr. 1857: „Den af Citanten C. Lucas indgaede Cautionforpligtelse for John Elliots under 10de November 1847, med Pant i Plantagerne Adriaan og Hermanfarm paa St. Jan, udstedte Obligation for ps. 58,500 i Faveur af den kongelige Kasse, bor være annulleret og ugyldig; og bor Indstævnte, Goubernementet for de dansk-vestindiske Besiddelser paa Statskassens Vegne, meddele en saadan Paategning paa den nævnte originale Obligation, at det deraf kan sees, at den tegnede Selvfkyldnercaution er tilintetgjort, samt lade en saadan Paategning indlevere til Ringlæsning ved den Pantebog, under hvilken Pantet forterer, det Sidste dog paa Citantens egen Bekostning. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 26de Mai 1858: „Underretsdømmen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Documenter ei kunne tillægges nogen Indflydelse paa Sagens Afgjørelse, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Nærværende Sag, der ijsølge Overenskomst mellem Parterne, efter at være foretagen ved Christiansteds Forligelsescommission, er behandlet og paakjendt ved Byinget sammesteds, har følgende Oprindelse.

Under 10de November 1847 udstødte Planter John Elliott, som Kjøber af de bet Offentlige tilhørende Plantager Adriaan og Hermanfarm paa St. Jan,

sin Obligation til den Kongelige vestindiske Gjælds-Liquidations-Commission for Ndl. 58,500 D. B. C. med 1ste Prioritets Panteret i bemeldte Plantager og betalbar i 20 lige og aarlige Terminer fra Obligationens Udstædelses Dato, saaledes at han hvert Aars 10de November havde at erlægge Ndl. 2,925 D. B. C. foruden $4\frac{1}{2}$ pCt. skadesløse Renter af hele den skyldige Capital, og blev denne Obligation til yderligere Sikkerhed understrevet af Indstævnte Planter C. Lucas og en anden udstævnt Mand som Cautionister og Selskystnere for den prompte Betaling af de 5 første Terminer med aarligt forfaldne Renter. Af de saaledes stipulerede Terminer er imidlertid ingen bleven betalt, hvorimod Planter Elliott under 27de Marts 1854 indgav en Ansøgning, hvori han anholdt om, deels at Veberlagsbetsøbet for de Ufrie paa Plantagerne Adrian og Hermanfarn maatte stilles til hans Disposition, og deels at hans foransførte Gjæld maatte reduceres til D. 24,000, hvorved bemærkes, at Gjælden sees at være bleven opført paa Finantsministeriets Bøger saaledes, at D. 16,000 anførtes som sikkert Krav, og som usikkert Krav D. 21,119. 22. i Capital og D. 3,445. 42. i Renter foruden videre Renter fra 13de November 1849.

Ved Skrivelse af 5te November 1855 bevilgede Ministeriet den første Deel af Ansøgningen, men afflog den sidste, og blev Gjældsforholdet imellem Elliott og Statskassen ved denne Resolution ordnet saaledes, at Veberlagsbetsøbet D. 9,700 blev lagt til de foran som sikkert Krav anførte D. 16,000, saa at dette tilsammen udgjorde D. 25,700, men derimod blev affrevet paa den som usikkert Krav opførte Deel af Gjælden, at de anførte D. 25,700 vilde være at forrente med $4\frac{1}{2}$ pCt. aarligt, og at et af Debitor tilbudt Capitalafdrag af D. 1,000 aarligt først vil være at afskrive paa den som usikkert Krav anførte Gjæld, saalænge nogen Deel af denne maatte være tilbage, dog saaledes, at Capitalbetsøbet af samme forløbs skulde afgjøres.

Det er under Sagen in confesso, at Indstævnte C. Lucas ikke er bleven underrettet om denne Transaction eller hans Samtykke dertil som Cautionist efter Obligationen af 10de November 1847 indhentet, og da Finantsministeriet paa hans i den Anledning indgivne Andragende under 8de December 1856 tilfjendbegav, at samme ansaae den af ham indgaaede Selskystnerforpligtelse som fremdeles forbindende, har han anlagt den nærværende Sag og paastaet den foromhandlede Cautionforpligtelse ved Dom annulleret samt Gouvernementet tilpligtet, inden en vis Tid at lade meddele saadan Paategning paa den originale Obligation, at deraf kan sees, at den tegnebe Selskystnercaution er tilintetgjort, samt til at lade saadan Paategning indleveres til Tinglæsning ved den Pantekog, under hvilken Pantet sorterer, det Sidste dog paa Cautionistens egen Bekostning med Hensyn til Tinglæsningsgebyret, hvorhos han endelig har paastaet sig Sagens Omkostninger tillagte skadesløst, derunder Sagsførerfalsair, og da denne hans Paastand ved Underrettens Dom af 24de November f. A. er givet Medhold, dog at Procesfens Omkostninger ere ophævede, saa har nu Advocatus regius, Cancelliraad Nyaard, for Gouvernementet paa Statskassens Vegne ved Stævning af 10de Marts sidstleden indanket Sagen her til Retten og paastaer Underretsbommen enten kjendt uetfærvetelig eller underkjendt, tilsidefat og derhen for-

andret, at Statskassen frifindes for Indstævntes Tiltale i denne Sag samt tillægges Sagens Omkostninger for begge Retter stadesløst, indbegrebet Salair til Advocatus regius.

Indstævnte har paastaet Underretsdommen stadfæstet og sig tillagt stadesløse Omkostninger, derunder Procuratorsalair.

Indstævntes Paastand, der støtter sig paa, at den af ham indgaaede Selvskylbuercaution, der sluttede sig til Obligationen af 10de November 1847, maa være forfalden, forbi den da indgaaede Transaction er uden hans Forevidende eller Samtykke ved den senere Ordning af Debtors Gjældsforhold til Statskassen forandret i dens væsentligste Dele, er af Appellanten fornemmelig imøbegaaet derved, at den givne Hensand med Opfyldelsen af Debtors Forpligtelser har været ligesaa meget i Indstævntes egen Interesse, hvilket og sees at have været Grunden, hvorfor Goubernementet i sin Tid har anset det overflødigt, at indhente hans Samtykke til det påserede Arrangement, samt at Indstævnte, hvem Intet hidtil er blevet afkrævet og som derfor ikke har lidt nogen Skade, i alt Fald ikke nu har tilstrækkelig Anledning til at fordre sin Forpligtelse annulleret.

Naar imidlertid Indholdet af Obligationen af 10de November 1847 sammenholdes med den ved Finanzministeriets Resolution af 5te November 1855 sanctionerede Ordning af Debtors Gjældsforpligtelser, hvorved ikke blot Gjældens Afdragsterminer og Afdragenes Betsøb ere forandrede, men ogsaa Gjældens Betalingsmaade iøvrigt er indrettet paa en i Forhold til Cautionisten aldeles vilkaarlig Maade, hvoraf det navnlig er blevet en Følge, at Cautionistens Forpligtelse, der efter Obligationen af 1847 skulde være endeligen affsuttet i 1852, endnu vilde kunne henbringe i en Række af Aar, saa vil det ikke kunne nægtes, at ligesom Debtors tidligere Forpligtelse er, saavidt de omhandlede Poster angaaer, bleven afløst ved en ny Contract, saaledes maatte ogsaa Cautionistens til det tidligere Retforhold knyttede Forpligtelse nu være støttet til et nyt Samtykke, der ikke kan forudsættes at være givet, om det end maatte synes rimeligt, at det, om affordret, vilde være bleven givet.

Om derfor end med tilstrækkelig Sikkerhed lod sig paavise, at Forandringen var ligesaa meget i Cautionistens Interesse som i Debtors, saa vilde dette dog ikke kunne bevise, at den, som i nærværende Tilsælde, kunde foretages af Creditor eensidigen, hvorimod det maatte være Cautionisten selv overladt at ffjønne, om han fandt sig tjent med det nye Arrangement eller ikke.

Endelig kan det ikke antages, at Indstævnte, hvem det fra Modpartens Side er tilfjendegivet, at hans Forpligtelse endnu fremdeles blev anset bindende, skulde være pligtig til at lade dette Spørgsmaal henstaae uafgjort, indtil han søges til Betaling, hvorimod han maa være berettiget til at friggjøre sig for det eventuelle Krav, navnlig i et Tilsælde som dette, hvori hans tidligere bestemt begrænsede Forpligtelse er bleven saaledes forandret, at den kan henstaae i en længere og ubestemt Arrække.

Underretsdommen, hvis Bestemmelse angaaende Processens Omkostninger

ligeledes billiget, vil derfor være at stadfæste, og ville Processens Omkostninger ogsaa her for Retten være at ophæve".

Onsdagen den 14de December.

Nr. 323.

Statsraad Salicath

contra

Peder Nielsen, kaldet Peder Lille (Defensor Brock),

der tiltales for Drab.

Raskov Kjøbstads Extrarets Dom af 8de Juni 1859: „Tiltalte, Arrestanten, Kludensamler Peder Nielsen eller Peder Lille, bor hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar samt udrede sauntlige de med hans Anholdelse, Tiltale og Afstraffelse forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed 6 Rdl. og til Defensor, Prover-procurator Tuul 5 Rdl. At efterkommes efter Justitiens nærmere Foranstaltning under Udferd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Septbr. 1859: „Arrestanten Peder Nielsen eller Peder Lille bor hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Berggreen, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Raskov Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Peder Nielsen eller Peder Lille tiltales for Drab, ere, ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og de isvrigt fremkomne Oplysninger, Omstændighederne følgende:

Under Arrestantens og Arbeidsmand Lars Frandsens Ophold Esudagen den 20de Marts d. A. hos Høfer Nielsen i Raskov, hos hvem de i Forening havde drukket noget Brændevin og derefter sovet, begyndte Lars Frandsen,

efterat han og Arrestanten vare vaagne, at tage fat i denne, og brødes de derefter for Spøg, hvorved de saaldt om paa Gulvet, men da Nielsen ikke vilde have den Stoi i Huset, som Brydningen afstedkom, ophørte de dermed, og idet Arrestanten, der er Kludefamler, tog, som om han beredte sig til at gaae, sin Kludefæl, hvori der var et Drebblad af 3 Punds Bøgt, en lille Trækasse og et 4-Punds Rugbrød, yttrede han gjentagende Gange til Lars Frandsen, om han ikke troede, at han kunde slaae ham, og i det samme slog han Frandsen i Hovedet med Sækken, hvorved Sidsnævnte bibragtes et omtrent 1½ Tomme langt Saar paa venstre Side af Hovedet. 2½ Tomme over Dret. Lars Frandsen, der ikke blev undergivet nogen Lægebehandling, men først den 24de s. M. indlagdes paa Fattigvæsenets Sygestue, afgik kort efter Indlæggelsen ved Døden.

Den afholdte Obductionsforretning gaar ud paa, at Lars Frandsens Død har været en umiddelbar Følge af den ham bibragte Læsion, som er frembragt ved Slaget med det i Sækken værende Drebblad, hvorved er forarsaget et knust Brud af Hjernefalken, betydelige Ansamlinger af udtraadt Blod i Hjernehuulheden og en congestiv og exsudativ Betændelse i Hjernen.

Arrestanten har, som Grund til det af ham udviste Forhold, anført, at han var vred paa Lars Frandsen, dels fordi denne under Brydningen havde revet hans Pelts itu, dels fordi Frandsen „havde faaet Magt med ham“, da de brødes, og at han derfor meente, at Frandsen „skulde have en i Hovedet“.

Der er imidlertid Intet oplyst om, at Lars Frandsen skulde have revet Arrestantens Pelts itu, og Arrestanten har desuden indrømmet, at Brydningen kun var Spøg. Da Arrestanten derhos selv udtrykkelig har erkjendt, at Frandsen ikke havde fornærmet ham, da han slog denne med Sækken, samt da hans senere Anbringende, at Grunden til, at han slog, var den, at Frandsen nærmede sig mere og mere for at tage fat paa ham, og han syntes, at denne havde revet nok i ham, staaer i bestemt Modstrid med de to tilstedeværende, under Sagen afhørte Vidners Forklaringer, der gaar ud paa, at Lars Frandsen, efterat Brydningen var ophørt, forholdt sig aldeles taus og rolig, kan Lars Frandsen ikke ansees som den, der har foretaget Noget, som kunde give Arrestanten rimelig Anledning til den brugte Vold, og han har følgelig været fuldkommen sagesløs.

Arrestanten har nu vel vedgaaet, at han vidste, at Dren laa i Sækken, dengang han med denne slog Frandsen i Hovedet, men han har i Forbindelse hermed tilføjet, at han paa Grund af det nyde Brændeviin ikke er istand til at sige, om dette i Diebslicket stod klart for ham, og det skjønnes allerede herefter ikke med Sikkerhed at turde statuere, at Arrestanten har kunnet forudsee, at et saadant Slag letteligen kunde medføre Døden. Men hertil kommer endnu, at det lgl. Sundhedscollegium, hvis Erklæring Overretten har indhentet, har ytret, idet Collegiet iøvrigt med Obducenterne har været enig i, at Frandsens Død har været en Følge af den ham af Arrestanten tilføiede Læsion, at uagtet Læsionen, ifølge dens Bestaafenhed, maa ansees for i og for sig livsfarlig, kan man dog ikke aldeles benægte Muligheden af, at den Saaredes Liv kunde have været reddet, hvis en hensigtsmæssig Lægebehandling itide var bleven anvendt.

Under disse Omstændigheder findes Arrestanten, der er født den 26de Februar 1817 og ikke tidligere straffet med Ubtagelse af, at han som Militair har, for at have søvet paa sin Post, udstaaet 10 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og om hvem det ikke er oplyst, at han ved den her under Sagen omhandlede Leilighed har, paa Grund af det nydte Brændevin, været i en saadan Tilstand, at han ikke skulde have vidst, hvad han foretog sig, at maatte anses efter Forordningen af 4de October 1833 § 10, 2det Membrum, cfr. § 6 med Straf efter samme Forordnings § 8 in fine, hvilken Straf efter Omstændighederne skjønnes at kunne bestemmes til 8 Aars Tugthuusarbejde, cfr. Lov af 29de December 1850 § 1.

Underrettsdommen, der har idømt Arrestanten 3 Aars Forbedringshuusarbejde efter den nævnte Forordnings § 2, men hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger billiges, vil overeensstemmende hermed være deels at forandre, deels at stadfæste“.

Nr. 337.

Statsraad Salicath

contra

Johanne Christoffersen (Defensor Brock),

der tiltales for at have ombragt sit Barn.

Salling Herreds Extrarets Dom af 4de Juli 1859: „Arrestantinden Johanne Christoffersen bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa bør hun og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Johnsen 8 Rdl. og til Defensor, Exam. juris, Kæmmerkasserer Wiborg 7 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Septbr. 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raaskloff og Delbanco, betaler Arrestantinden Johanne Christoffersen, 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Ved den i nærværende Sag inden Calling Herreds Extraret den 4de Juli d. A. af Underdommeren med tiltagne Meddomsmand assagte Dom er Arrestantinden Johanne Christoffersen, for at have ombragt sit Barn, i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 10 anset med den i R. 6—9—1 bestemte Straf af at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Arrestantinden, der er født den 19de Februar 1826 og ikke tilforn har været tiltalt og straffet, kom den 1ste Mai f. A. i Tjeneste paa Skjoldemoje, fra hvilken Tid og til hen i August Maaned f. A. hun oftere pleiede legemlig Omgang med sin Kjæreste, en der tjenende Karl ved Navn Jens Nicolajsen, men deres Forbindelse ophørte ved sidsnævnte Tid, og Arrestantinden indlob sig derefter i den paafølgende October Maaned i Kjæresteforhold med Karlen Mads Larsen, med hvem hun derpaa jævnligen havde Samleie. Allerede i August eller September fik Arrestantinden Mistanke om at være frugtommelig, men først efterat have havt Omgang med Mads Larsen fik hun Visshed herom, og hun antog derfor at være bevangret af denne, for hvem hun ved Zuletid aakendte sin Tilstand, samt at Fødselen saaledes først forestod efter den 1ste Mai, til hvilken Tid hun sørgede for at kunne tage hjem til sine Forældre, for der at kunne ligge i Barselseng, naar Tiden kom. Arrestantinden, som tidligere har født 2 uægte Børn, mærkede imidlertid om Eftermiddagen den 12te April sidsleden, at Fødselsveerne indfandt sig, og hun indsaae da, at ikke Mads Larsen, men Jens Nicolajsen maatte være Fader til Barnet, hvorom hun dog ikke talte til Mads Larsen, som tværtimod paa hendes Anmodning ledsagede hende paa Reisen til hendes Forældre, hvorhen hendes Huusbond, paa Grund af hendes Tilstand, samme Dag lod hende kjøre; men underveis tiltog Veerne saaledes, at hun ikke kunde taale at reise længere, og ved Mads Larsens Vekjendtskab blev hun da lagt ind hos en Huusmand i Besterfjærninge, hvor hun strax efter Ankomsten fødte et fuldbaaret og levende Drengbarn, der efter Jordmoderens og øvrige Tilstedeværendes Udsagn da var fuldkommen raff.

Strax efter Fødselen følte Arrestantinden sig ulykkelig over, at Forbindelsen med Mads Larsen, naar han erfarede, at hun havde været frugtommelig ved en Anden, sørend hun indlob sig med ham, rimeligviis vilde blive hævet, og over, at den tidligere Forbindelse med Jens Nicolajsen, der var Fader til hendes Barn, var ophørt. I denne nedtrykte Tilstand i Forbindelse med Tanken om, at hun, der alt havde eet Barn at forsørge, ingen Udvei saae til ogsaa at underholde det nu fødte Barn, faldt det henad Eftermiddagen den 13de April d. A. hende ind, at søge at fikle sig ved Barnet ved at ombringe dette, og hun forsøgte i dette Niemed at quæle Barnet, idet hun lagde de 3 mellemste Fingre af den venstre Haand paa Barnets Hals og trykkede med Fingrene, men da Barnet gav en pibende Lyd fra sig, ophørte hun uvilkaarligen med Forsøget, og rakte senere Barnet frem til en tilstedeværende Kone, for at det efter dennes Forslag kunde faae Die hos Arrestantindens Søster, der var kommen tilstede.

Da Barnet ved den Leilighed saaes at være daarligt, og det bemærkedes, at Fraaden stod det ud af Munden, blev Jordmoderen hentet og tilfæe hun Barnet, der nu kom sig noget igjen, og efterat det af den tilfaldte Præst var dødt, lagdes det atter ned hos Moderen. Om Afteneu samme Dag erholdt Arrestantinden et Brev fra Mads Larsen, hvori han tilkjendegav hende, at han paa Grund af hendes Dødsfæl ommod ham hævede al Forbindelse med hende, og denne Omstændighed forsøgede Arrestantindens allerede tidligere ulykkelige Eindsstemning, saa at hun nu paany lagde Haand paa Barnet paa samme Maade som tidligere, og vedblev dermed, indtil Barnet blev stille, hvorefter hun kaldte de Tilstedeværende hen til Sengen med Lys, for at see, om Barnet var dødt, hvilket da viste sig at være Tilfældet, men at hun selv havde foranlediget dets Død omtalte hun ikke, og først om Morgenen den 16de April vedgik hun for Districtslægen, hvorledes hun havde behandlet Barnet.

Den afholdte lægevidenskabelige Besigtigelse og derpaa følgende Obductionsforretning af Barnets Liig gaar ud paa, at der for paa Halsen saaes en smal, 1½ Tomme lang, blaaligrød Stribe samt et Hudskaar, aabenbart frembragt ved ydre Vold kort før Døden, som det syntes ved Tryk af 3 Fingerender med noget skarpe Negle, at Barnet har været fuldbaaret og levedygtigt og at dets Død er frembragt ved Dvælning, samt at Intet taler imod, at denne er skeet paa den af Moderen tilfæede Maade.

Det fgl. Sundhedscollegium, hvis Erklæring Overretten har indhentet, har ogsaa antaget, at Moderens Fremfærd har foranlediget Barnets Død.

Efter det saaledes Anførte, og da der Intet er oplyst, som kunde lade formode, at Arrestantinden i Gjærningsspekket skulde have været i en Tilstand, der udelukkede Tilregnelighed, hvilket ogsaa det fgl. Sundhedscollegium i dets ovennævnte Erklæring har ytret, samt da Handlingen derhos maa anses udført med Overlæg eller i alt Fald udøvet imod en Sagesløs, cfr. Forordningen af 4de October 1833 § 6, vil det have sit Forblivende ved den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges“.

Torsdagen den 15de December.

Nr. 308.

Advocat Liebe

contra

Lauritz Erik Engelsen og Hans Clausen (Defensor Brock),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Juli 1859: „Arrestanterne Johan Bernhard Hansen og Lauritz Erik Engelsen samt de Tiltalte Emil Harald Bode, Frederik Wilhelm Nydendahl og Hans Clausen vor straffes, Arrestanten Engelsen og Tiltalte Clausen med Forbedringshumsarbejde hver i 8 Maanedre, samt Arrestanten Hansen og de Tiltalte Bode og Nydendahl med Fængsel paa Bånd og Brød, hver især i 6 Gange 5

Dage. I Erstatning til Muurmester Korubæk betale Arresteranterne og de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 52 Rdl. 3 Mk. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Christensen og Nyholm, 8 Rdl. til hver, udredes af Arresteranten Hausen og de Tiltalte Bode, Nydendahl og Clausen, Een for Alle og Alle for Een, med $\frac{1}{5}$, dog at Arresteranten Engelsen in solidum med dem deraf tilsvare Omkostningerne for sit Vedkommende, hvorunder $\frac{1}{4}$ Deel af de nævnte Salairer, og af Arresteranten Hausen og de Tiltalte Bode og Nydendahl, Een for Alle og Alle for Een, med $\frac{1}{5}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udførd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Laurig Erik Engelsen og Hans Clausens Vedkommende anførte Grunde billiges det, at disse Tiltalte for det dem overbeviste Forhold ere ansete efter de i Dommen paaberabte Paragrapher af Forordningen af 11te April 1840, og findes derhos den Clausen idømte Straf passende, hvorimod Straffen for Engelsen efter samtlige Omstændigheder skjønes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Med Hensyn til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger vil bemeldte Dom for de foranævnte Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste, dog at Engelsen, istedetfor den ham paalagte Deel af Omkostningerne, bliver at tilpligte in solidum med Clausen og de øvrige i forrige Instants Medtiltalte at udrede de disse paalagte $\frac{1}{5}$ Dele af samme.

Thi kendes for Ret:

Laurig Erik Engelsen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den Hans Clausen idømte Straf, Erstatningen og Actionens Omkostninger, forsaavidt paaanket er, bør Criminal- og Politiretten's Dom ved Magt at staade, dog at Engelsen in solidum med Clausen og de øvrige i forrige Instants Medtiltalte bør tilsvare de disse paalagte $\frac{1}{5}$ Dele af Actionens Omkostninger. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 41.

Den 30te December.

1859.

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 15de December.

Nr. 308.

Advocat Liebe

contra

Laurig Erik Engelsen og Hans Clausen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanterne Johan Bernhard Hansen og Laurig Erik Engelsen samt de Tiltalte Emil Harald Bode, Frederik Vilhelm Nydendahl og Hans Clausen for Bedrageri anlagte Sag er det ved de af Arrestanten Hansen og de Tiltalte Bode og Nydendahl afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at de, der flere Gange have været behjælpelige med Udløsningen til Sulferraffinaderiet i Helsingørsgaden af Muursteen, der bleve bragte i Fragt hertil Staden af Arrestanten Engelsen i den af ham som Sættekipper førte og ham og Tiltalte Clausen tilhørende Sagt „Haabet“, have under Udløsningen efter Aftale navnlig med Clausen talt Stenene urigtigt, saa at der blev afleveret et mindre Antal Steen til Modtageren, end der blev opgivet at være udløst, i det Diemed at tilvende Arrestanten Engelsen og Tiltalte Clausen Fordelen med at kunne for deres egen Begning følge de tiloversblevne Steen, hvorhos Arrestanten Hansen og de Tiltalte Bode og Nydendahl endvidere, efterat de den 6te Februar sidstleden havde været behjælpelige med en Udløsning af Muursteen, hvorved ligeledes det ommeldte Bedrageri havde fundet Sted, have, da de fulgte hjem til Muurmester Petersen med den Vogn, der førte de fra Ladningen tiloversblevne circa 1800 Steen, som han havde affjæbt Tiltalte Clausen, for at være behjælpelig med Afløsningen, for Petersens Rudsft urigtigen opgivet, selv at have solgt Stenene til Petersen, hvorved de erholdt udbetalt den stipulerede Betaling af circa 12 Rbl., hvilke de derpaa indbyrdes deelte. Tiltalte Clausen har vedgaaet, hvad der ogsaa stemmer med det isvrigt Oplyste, at han, som uden at være paamynstret fornævnte Sagt deeltog i sammes Fragt-

III. Afgang.

farter og Bestyrelsen af de disse vedkommende Forretninger, navnlig ved Steenens Ubløsning, samt oppebar Halvdelen af den derved indkomne Fortjeneste, har været enig med Arrestanten Hansen og de Tilstalte Bode og Nydenbahl om, at de skulde tælle urigtigt, for at han paa den Maade kunde tilvende sig og Arrestanten Engelsen, der efter Clausens Forklaring var aldeles enig heri, de tiloversblevne Steen, som han eller Engelsen derpaa folgte for 3 à 4 Mk. pr. 100 Stk. navnlig til fornævnte Muurmester Peterjen, der har opgivet at have kjøbt 5000 à 7000 Steen. Arrestanten Hansen og de Tilstalte Bode, Nydenbahl og Clausen, der samtlige ere langt over criminel Lavalder og ikke fundne forhen straffede, naar undtages, at Arrestanten ved Høiesterets Dom af 29de Januar 1849 under en mod ham for Fornærmelser mod Politiet samt Deelagtighed i Tumult og Opsløb anlagt Sag er bleven idømt 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, ville for det af dem udviste Forhold være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, cfr. §§ 41 og 43, og findes Straffen for dem at kunne bestemmes, for Tilstalte Clausen til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder og for Arrestanten Hansen og de Tilstalte Bode og Nydenbahl til Fængsel paa Vand og Brød hver i 6 Gange 5 Dage. Arrestanten Engelsen, om hvem de øvrige Medtilstalte med Bestemthed have forklaret, at han har været vidende om og meddeeltagtig i det omhandlede Vedrageri, og hvem derhos de Tilstalte Bode og Nydenbahl have sigtet for, at han directe har opfordret dem til at tælle urigtigt, for at der kunde blive Steen tilovers til at sælge, har vedgaaet, at han har folgt endeel af de Muursteen, der bleve tilovers fra de forskjellige Ladninger, han for Andres Regning har bragt hertil Staden i det ovennævnte af ham førte Fartsøi, og derefter deelt de indbundne Penge med Tilstalte Clausen, naaget han nok kunde indsee, at der ikke kunde blive saamange Steen tilovers uden derved, at der blev talt urigtigt; men derimod har han vedholdende nægtet at have været meddeeltagtig i selve den urigtige Tælling, hvorfor der heller ikke er tilveiebragt et aldeles tilstrækkeligt Beviis. Arrestanten har nu vel senere forandret sin Tilstaaelse derhen, at han ikke har gjort sig nogen Tanke om, paa hvilken Maade det er skeet, at der er blevet Muursteen tilovers, men ifølge Lovens 1—15—1 vil der ikke kunne tages Hensyn til denne Fragaaelse, der ikke alene ikke er bestyrket ved, men endogsaa staaer i Strid med de øvrige under Sagen tilveiebragte Oplysninger, og han, hvis Forhold ikke findes at kunne gaae ind under Bestemmelsen i § 10 i den ovennævnte Forordning, navnlig med Hensyn til at hans Andeel i den forsøvede Forbrydelse angaaer et Tidspunct, da Muurstenene ikke længer kunde siges at være under hans Varetægt paa en Andens Begne, vil derfor være at ansee efter den citerede Forordnings § 77, cfr. §§ 22 og 76, og findes Straffen for ham, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden orhen straffet, at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder.

§ Erstatning til Muurmester Kornbeck betale Arrestanterne og de Tilstalte, Een for Alle og Alle for Een, 52 Rdl. 3 Mk."

Nr. 334.

Advocat Liebe

contra

Hans Henriksen og Hustru Ane Sophie Johansdatter

(Defensor Bungen),

der tiltales for mislig Dmgang med Sittegods.

Bregentved-Gisjelfeldt Birk's Extrarets Dom af 6te Juni 1859: „De Tiltalte, Huusmand Hans Henriksen og Hustru Ane Sophie Johansdatter af Torværd Mark, bor, Sidstnævnte henfættes i Fængsel i 3 Dage, Forstnævnte bøde 2 Rdl. til Præsto Amts Fattiggæsse. Saa bor de og, Een for Begge og Begge for Een, betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Aengen 3 Rdl., til Defensor, Procurator Larsen 2 Rdl. og Diæter til de Samme efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. Det Idomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de August 1859: „De Tiltalte, Huusmand Hans Henriksen og Hustru Ane Sophie Johansdatter af Torværd Mark, bor henfættes, den Forste i simpelt Fængsel og den Anden i Fængsel paa Vand og Brød, hver i 3 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Winther og Meyer her for Retten betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Hoiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bregentved-Gisjelfeldt Birk hertil indankede Sag er det ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det isvrigt Fremkomne, tilsvækkeligt oplyst, at Tiltalte Ane Sophie Johansdatter, Huusmand af Torværd Mark Hans Henriksens Hustru, har solgt en af hende paa Landeveien funden og til 3 Mk. vurderet Tommestof,

og at hendes Mand, Tiltalte Hans Henriksen, har givet hende Tilløbelse til Salget af Lommestoffen, kjøbt han vidste, at den var uoplyst Hittegods.

De Tiltalte, der ere over criminel Lavalber og ikke befundes forhen straffede, ville herfor være at ansee, Tiltalte Ane Sophie Johansdatter efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 med en Straf, der bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage, og Tiltalte Hans Henriksen arbitrært efter samme Lovbuds Analogi og Analogien af den nævnte Forordnings § 77 med simpelt Fængsel i 3 Dage; og Virketingsdommen af 6te Juni sidstleden, hvorved de Tiltalte ere ansete respective med Fængsel i 3 Dage og med en Mulct af 2 Rdl., vil altsaa være at forandre med Hensyn til Straffen, hvorimod den, da Bestemmelserne om Actionens Omkostninger, berunder Salairerne til Underretssagsførerne billiges, forøvrigt vil være at stadfæste“.

Nr. 349.

Justitsraad Bunhen

contra

Lars Jørgensen Alkstrup eller **Astrup** (Defensor Liebe),
der tiltales for Falst.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Octbr. 1859: Tiltalte Lars Jørgensen Alkstrup eller Astrup bor straffes med Forbedringshusearbejde i 2 Aar samt betale i Erstatning til Tjenestekarl Lars Nielsen 25 Rdl. Saa bor han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Kraft og Maag, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at erlægge inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunhen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærbærende imod Tiltalte Lars Jørgensen Alkstrup eller Astrup for Falst anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, der er langt over criminel Lavalber og ikke funden forhen straffet, har

udfærdiget en den 8de Februar dette Aar dateret 3 Maaneders indbyes Begel, stor 25 Rdl., til sig selv eller Ordre og underskrevet den „M. Dreier Snekker“, hvorved han ikke vil have sigtet til nogen bestemt, ham bekendt, Person, men alene skrevet et Navn, der kaldt ham ind, og derefter har, efterat have endoseret den, erholdt den bisconteret af Tjenestekarl Lars Nielsen, for hvem han blandt Andet foregav, at Udfærderen Dreier var en gammel Bekendt af ham.

For dette Forhold vil Tiltalte være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 68 cfr. § 60, andet Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Lars Nielsen 25 Rdl.“

Fredagen den 16de December.

Nr. 330.

Justitsraad Bunghen
contra

Anders Christensen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Mord.

Lollands Souder Herreds Extrarets Dom af 7de Juli 1859: „Arrestanten, Hunsmand Anders Christensen af Nyde, bor have sit Liv forbrudt og lægges paa Steile og Hjul. Saa bor han og udrede alle af hans Arrest, denne Action og Dommens Execution lovligt flydende Omkostninger. hvorunder i Salair til Actor, Proceprocurator Tuel 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Barfoed 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Septbr. 1859: „Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Berggreen, betaler Arrestanten Anders Christensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „De med nærværende under Hollands Sænder Herreds Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paaføjende og hertil indantebe Sag, hvorunder Arrestanten Anders Christensen af Nyde tiltales for Mord, forbundne Omstændigheder ere i det Væsentlige følgende:

Søndag Morgen den 13de Marts d. A. fandtes i det af Arrestanten beboede Værelse i Nyde ligene af hans Hustru Karen Jacobsdatter og tre af hans Børn, Mads Christian, 14 $\frac{1}{2}$ Aar gammel, Jens Peter Jacob, 2 $\frac{3}{4}$ Aar gammel, og Hansine, 11 Maanedes gammel, med Strikken om Halsen, og Arrestanten selv liggende bevisløs i et Skuur ved Forstuen med et Saar i venstre Arm og en Strikke ved Siden.

Endnu samme Dag tilfød Arrestanten for den tilstedekomne Underdommer, at han den foregaaende Nat i en meget bekymret Sindstilstand havde qvalt sin Kone og sine tre Børn, om hvilken Misgjernings Udførelse han derefter har afgivet følgende Forklaring:

Omtrent 14 Dage forinden var Arrestanten paa Grund af Beruselse bleven bortviist fra sin Tjeneste som Røgter paa Gammelgaard, og var han derfor i de sidste Dage, som han udtrykker sig, tvivlraadig og bekymret med Hensyn til sit og sin Families Udkomme.

Da han efter en rolig Søvn Natten mellem den 12te og 13de Marts vaagnebe, medens Maanen var oppe og Dagbrækningen endnu ikke begyndt, tænkte han paa, hvor ilde han og de Andre vare farne paa Grund af deres Fattigdom, og at de paa en Maade vare bedst tjente med at forlade denne Verden, hvor kun Sorg og Nød ventede dem, og dette forekom ham ikke alene at være Tilfeldet med hans Kone og de to smaa Børn, men ogsaa med den nylig konfirmerede Dreng, uagtet denne fra 1ste November f. A. var antagen til at tjene paa Gammelgaard, da han havde den Svagthed aldrig nogen Nat at kunne ligge tørt, hvilket altid vilde gjøre ham det vanffeligst at faae en ordentlig Condition.

Det faldt ham da pludselig ind at aflive sin Kone og sine Børn, hvilket han siekliffelig iværksatte. Endnu liggende i Sengen afløste han et til Sengenbaandet knyttet Dieeb, omtrent $\frac{1}{4}$ Tomme tykt, dannebe heraf en Strikke, hvormed han qvalte Konen, og forblev i Sengen hos hende, indtil han mærkede, at der ikke var mere Tegns til Liv hos hende. Derpaa stod han ud af Sengen, oplukkede et Hængeskab, hvortil han havde Nøglen i sin Vestelomme, og udtog af Skabet et Stykke firflaaet Loug, hvoraf han med sin Barbeerkniv affar et Stykke paa omtrent 1 Alen; med dette gif han hen til Vinduet, hvor han vilkede det op ved Maanestinnet; af de 2 Lotter gjorde han 2 Strikker ved at slaae en Pøkeknude paa Enden af hver. Med den ene af disse qvalte han først det mindste Barn i Buggen, og derefter med den anden det næstmindste, som laa paa en Bænk ved Kaffeovnen, og lagde dem saa hen til Moderen i den store Seng, som han under Forhørene har angivet, „forbi de altid pleiede at komme hen til hende om Morgnen“. Derefter udtog han igjen af samme Skab et omtrent $\frac{1}{2}$ Tomme tykt Stykke Dieeb, som alt var forsynet med en Løffe, og qvalte dermed

tilfældt den ældste Søn, som saa paa nogle Pjalter i Raffelovnstroen, og om hvem han viste at han altid sov meget haardt, saa at han slet ikke havde frygtet for at han skulde vaagne, medens han aflivede de Andre, hvilket heller ikke skete. Først efterat dette var fuldført, kom Tanken om, hvilken stor Forbrydelse han havde begaaet og hvor stor Straf han havde forskyldt, frem for ham, hvilken bevægede ham til at aflive sig, hvorfor han med noget Udbagern omvirkede sin Barbeerkniv, for at faae Bladet til at sidde fast i Skaftet, og bitragte sig selv et omtrent $\frac{3}{4}$ Tomme langt Saar paa venstre Forarm. Han besvimede imidlertid kun derved, saa at han faldt blødenbe om paa Gulvet, og da han nogen Tid efter vaagnebe, gif han, deels fordi han ikke kunde udholde at være sammen med sigene, deels for at udføre sit Forsæt at aflive sig, med en Strikke, han tog i Hængeffaket, ind i Skuret, for at hænge sig, uden dog at have tænkt paa noget bestemt Sted dertil. Da han kom ud af Stuen, var han imidlertid deels afkræftet deels saa modløs, at han strax seguede om i Skuret, uden længere at kunne forfølge Tanken om Selvmord, og strax efter mistede han Bevidstheden, som han først fik tilbage, da han om Morgenen blev funden.

Det er vel af Vidnerne Hans Jenseu Degn og Christen Falstring udsagt, at Arrestanten i en beruset Tilstand ved Høstgildet ifjor paa Gammelgaard under et Skjænderi med en anden Karl, uden Aulebning eller Forbindelse med hvad der taltes om, udbrød, at han inden 24 Timer vilde skjære Halsen over paa Kone og Børn, idet han efter sidstnævnte Vidnes Udsagn lefsagebe disse Ord med en Fingerbevægelse om Halsen, hvilken Uttring Arrestanten imidlertid har benægtet at kunne mindes; men der skjønnes dog hverken paa Grund heraf eller efter hvad der isøvrigt er oplyst under Sagen, at være Høie til at forfaste Arrestantens vedholdende Forsikkring om kun at have dræbt sine Kone og sine Børn efter en pludselig Indskydelse og af det af ham opgivne Motiv, og uden at han har baaret Nag til Nogen af dem, og navnlig ikke til Konen, saa at hvis denne var vaagniet om Natten, han ikke vilde have udført Forbrydelsen. Han har vel forklaret, at hun var udhygtig til at bestyre Huset, hvorfor han ogsaa undertiden har slaget hende, dog kun naar han var beruset; men siden han forlod Gammelgaard havde han ikke nydt Brændeviin.

Efter den afholdte Obductionsforretning ere Arrestantens Hustru og Børn døde en Døvelingsdød som umiddelbar Følge af Halsens Sammensnoring med de Aeer, som fandtes sammenknyttede om deres Hals, og efter Districtslæge Møllers af det Kongelige Sundhedscollegiums Majoritet tiltraadte Erklæring angaaende Arrestantens mentale Tilstand i Gjerningsøieblikket maa han anses tilregnelig for de af ham paa hans Kone og Børn forøvede Mord.

Sundhedscollegiets Majoritet har yttret, at den Omstændighed, at Motiverne til Forbrydelsen ikke ere tilstrækkelig oplyste, ikke kan antages for Beviis paa Arrestantens Utilregnelighed.

Underdommeren og Retsvidnerne have ogsaa erklæret, at de hverken under det første Forhør, Aftenen efterat Mordene vare begaaede, eller senere have bemærket noget Spor til Sindsforvirring eller Vildelse hos Arrestanten.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født den 3die August 1813 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved den under 7de Juli d. A. affagte Underrettsdom i Næstved af Bestemmelserne i Forordningerne af 4de October 1833 § 10, cfr. § 6, og 16de October 1837 er bleven anseet med den i Lovens 6-9-12, cfr. Forordningen af 24de September 1824, foreskrevne kvalificerede Livsstraf af at have sit Liv forkrudt og lægges paa Steile og Gul, og da denne Doms Bestemmelser med Hensyn til de Arrestanten paalagte Actionsomkostninger, hvoriblandt Størrelsen af de Actor og Defensor for Underretten tilfagte Salairer findes passende bestemt, ligeledes billiges, vil denne Dom saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Tirsdagen den 20de December.

Nr. 336.

Advocat Brock

contra

Dorthe Sophie Hansdatter, Gaardmand **Niels Hansens** Hustru
(Defensor Liebenberg),

der tiltales for attentet Mord.

Bregentved-Giælsfeld Birk's Extrarets Dom af 8de April 1859: „Arrestantinden Dorthe Sophie Hansdatter, Gaardmand Niels Hansens Hustru, bør have forbrudt sit Liv. Tiltalte Ane Cathrine Pedersen bør hensejtes i Fængsel i 8 Dage. Alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Koef 12 Rdl., til Defensorerne, Procuratorerne Arenken og Brüel, 8 Rdl. til hver, og Diæter til de Samme efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse, betaler Arrestantinden, deraf in solidum med Tiltalte Ane Cathrine Pedersen $\frac{1}{20}$ Deel. Alt fuldbyrdes under Udjærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te August 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at staade. Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad Peterfen, Lindhard og From, tillægges i Salarium hver 10 Rdl., som udredes af Arrestantinden Dorthe Sophie Hansdatter, Gaardmand Niels Hansens Hustru, og Tiltalte Ane Cathrine Pedersdatter paa den ved Underrettsdommen bestemte Maade. Alt efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

Tiltalte har, efter først under en Række af Forhorer, under hvilke hun fra den 27de October f. A. har været belagt med Arrest, at have

nægtet den hende paasigtede Forbrydelse, omfider under et den 13de December f. A. afholdt Forhør tilstaaet Gjærningen og i flere Forhører gjentaget denne Tilstaaelse, saaledes som fremstillet i den indaankede Dom, hvorimod hun under andre mellemliggende Forhører og ved flere Leiligheder udenfor Retten samt endeligen i det, efter Overrettens Kjendelse, den 4de Juli d. A. optagne Forhør har gjenkaldt sin Tilstaaelse og udsagt, at hun havde paataget sig en hende ikke paahvilende Skyld.

Ved Bedømmelsen af den afgivne Tilstaaelses Tilstrækkelighed til ifølge samme at domfælde Tiltalte maa det nu bemærkes, at hun, som den 13de December allerede havde været i Forhør og under dette vedblevet sin Benægtelse, var bleven bragt tilbage til Arresten, hvor hun af Arrestforvareren gjentagende var bleven spurgt, om hun var skyldig, og for denne, da han tredje Gang gjorde dette Spørgsmaal, havde erkjendt sin Skyld. Da dette var berettet Dommeren og han havde taget Tiltalte for sig i Arrestforvarerens Nærværelse, yttrede hun, „at hun gjærne vil paatage sig Skylden og at hun saa vel kommer hjem“, og først efter Forhold om at sige, om hun i Sandhed var skyldig, hvortil Dommeren har bemærket, at han soiede, at hun ikke i noget Tilfælde vilde blive løsladt af Arresten, vedgik hun da sin Skyld for ham, hvorpaa Forhøret blev gjenoptaget i Retssviduernes Overværelse. Hine af Tiltalte brugte Uttringer ere saameget mærkeligere, som det af flere Vidner er forklaret, at hun, der skal være meget gjærrig og styrede Mandens og hendes Fæstegaard under hans flode Tilstand, senere under Sagens Gang har for dem brugt Uttringer, som viste, at hun fornemmeligen havde sin Opmærksomhed rettet paa at komme hjem og at ordne Husets Anliggender, ligesom hun overhovedet ikke har havt noget Begreb om Graden af det af hende vedgaaede Forholds Strafverdighed, hvilket Forhold hun har benevnt noget „Tjantteri“, alt uden at det sees, at Dommeren har gjort hende opmærksom paa, at den omhandlede Forbrydelse var i Loven belagt med Livsstraf; og er det i det Hele kjendeligt, at Dommeren ved Sagens Undersøgelse har været noget paavirket af en forudfattet bestemt Formening om Tiltaltes Strafskyld. Det maa fremdeles bemærkes, at i det sidste Forhør af 13de December f. A. har Tiltalte endnu ikke været at formaae til at angive Henfigten med Gjærningen. Vel bragtes hun nu dertil under et den næste Dag optaget Forhør, men dette er, som af Dommeren tilført, afholdt, nægtet hun, forinden Forhøret begyndte, havde lidt af Ildebefindende, og under det næste derefter følgende Forhør fragik hun allerede den afgivne Tilstaaelse,

og har som Grund til Fragaelsen angivet, at hun ved Arrestforvarerens Forestillinger var ledet til at paatage sig Skylden. Hertil kommer, at medens der vel ere fremkomne nogle Data, der tale for Rigtigheden af at Tiltalte har villet ombringe sin Mand, ere der dog paa den anden Side ikke uvigtige Data tilstede, som tale for det Modsatte, navnlig at da hun udfjænkede den forgiftede Kaffe, gjorde hun Manden opmærksom paa at den gniestede, at hun selv drak af Kaffen og at hun ei bortskaffede det tilbageblevne forgiftede Kaffebrunn, hvilket hun letteligen kunde have gjort, men lod det forblive i Kjedlen, til den næste Gang skulde bruges, hvorefter de i samme værende affaarne Ender af en Mængde Phosphorsvovlstikker bleve forefundne af Tjenestepigen.

Efter alt Forestaaende skjonner Hoiesteret ikke rettere, end at der er en saadan Uklarhed og Ubished tilstede i denne Sag, at der maa findes overveieende Betænkelse ved at lægge den af Tiltalte afgivne Tilstaelse til Grund for en Straffedom, og vil hun som Folge heraf være at frifinde for Actors Tiltale, dog at hun efter Omstændighederne bliver pligtig at tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Dorthe Sophie Hansdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Liebenberg for Hoiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „De med nærværende, fra Bregentvæd og Gisselselt Birk's Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestantinden Dorthe Sophie Hansdatter, Gaardmand Niels Hansens Hustru, actioneres for attenteret Mord og Tiltalte Ane Cathrine Pedersdatter for fass Forklaring for Retten, forbundne Omstændigheder ere i det Væsentlige følgende:

Efterat det den 29de September f. A. var blevet anmeldt for Dvirgheden, at der den 27de f. M. var fundet de affaarne Hoveder af et Bundt Frictionsvovlstikker i en Kaffejedel med Kaffe i Gaardmand af Thestrup Marc Niels Hansens Kjøkken, og at saavel denne som hans Hustru, Arrestantinden, havde brullet lidt af denne Kaffe, dog uden videre Skade, opstod der snart under den i denne Anledning indledebe Undersøgelse Mistanke imod Arrestantinden om at have forsøgt at forgive sin Mand ved Hjælp af hine Svovlstikkehoveder.

Under en lang Række af Forhør benægtede hun stadig den hende imputerede Forbrydelse, men i et Forhør den 13de December f. A. afgav hun derom en Tilstaaelse, som hun i et den følgende Dag afholdt Forhør ratificerede og nærmere bestemte saaledes:

Paa Grund af hendes Mand's tiltagende Driftsældighed, Brantenhed og utaalelige Adfærd imod hende, naar han var beruset, hvilket han var daglig, havde hun nogle Aftener iforveien, da hendes Mand som sædvanlig var fuld og sad og vrøvlrede, saa at Folkene gjorde Nar af ham, i Uergrelse herover fattet den Beslutning, at stille ham ved Livet med Gift, ved at indgive ham Phosphor af Svovlsikker i Kaffe, som det nemmeste Middel; hun vidste nemlig, at Phosphor er giftigt, og antog ogsaa, at det maatte være giftigt i Kaffe eller Vand ved de Dunster, det udsender, og havde hun hørt, at det var giftigt, naar det blev kogt. Denne Gjerning bestemte hun sig dog først til at udføre om Eftermiddagen den 27de September, paa Grund af at Feiligheden paa denne var beqvem, da Pleiesønnen var fraværende og Manden til Smedie, og der saaledes var Sandsynlighed for, at han vilde drikke Kaffe, naar han kom hjem, og det alene med hende. Lidt før hun den nævnte Eftermiddag omtrent Kl. 6 saae Manden komme ind ad Gaardens Port, aftar hun derfor med en Ruis Hovederne af et Buntt Frictionssvovlsikker, hun udtog af sit Chatol, og af endel Svovlsikker, hun udtog af et ikke fuldt Buntt, der henlaa paa en Hylde ved Kaffelovnen; de afstaarne Stykker Pinde kastede hun i Ilden, og med det Samme, da hun havde seet Manden komme ind ad Porten, kastede hun Hovederne i Kaffekjeblen, som hun kun et Dieblik iforveien havde taget af Gløderne; Kaffen kogte vel ikke, men var kun godt varm; hun antog imidlertid, at Phosphoret desuagtet nok vilde kunne dræbe Manden, naar han fik den Portion, han pleiede at drikke, af denne Kaffe.

Efter en Fraværelse af en halv Snees Minutter eller et Dvarteer, hvilken Tid hun antog tilstrækkelig til at Gisten kunde have virket saa meget, at Kaffen vilde dræbe hendes Mand, bragte hun den ind i Sovesamret. Ved her at helde den op i to Kopper saae hun, at den ligesom gnisrede, hvorover hun yttrede sin Forundring til Manden, og som Motiv til at hun saaledes selv gjorde Manden opmærksom paa denne mistænkelige Omstændighed har hun anført, at det var for at han ikke skulde troe det, og bemærkede denne, der er 68 Aar gammel og i høi Grad sløv, det heller ikke, uagtet han gif hen til Stedet. Da de havde drukket Kaffen, hvoraf hun dog kun havde kommet Bunden godt fuld i sin egen Kop, og hvorved Manden havde yttret, at den havde Affmag, som ham syntes af Løg, medens det forekom Arrestantinden som af Svovl, begyndte hun strax at angre sin Gjerning, som hun fremdeles antog vilde medføre Mandens Død. Hun bragte derefter atter Kjeblen ud paa Skorstenen, idet hun havde tænkt sig samme Aften at bortkaste Kaffegrumset med Phosphoret i, hvori hun dog blev forhindret. Da Pigen, Liltalte Ane Cathrine Pedersdatter, om Aftenen ved Sengenid, som sædvanligt, slog kolbt Vand paa Kjeblen, og bemærkede, at det glimtede i Kjeblen som om der laae Gløder paa Bunden, foreslog Liltalte, efter

sin Forklaring, at hente Arrestantindens Mand, hvilket Arrestantinden bifaldt, og da Manden havde seet Kjæblens Indhold, sagde Arrestantinden til Tilstaite, at hun skulde kaste det bort, da det ikke var værdt at have i Kjæblen; men paa Tilstaites Foreskilling om at lade det staae urørt til Pleiesønnen kom hjem, samtykkede Arrestantinden heri. Næste Morgen blev det foreviist for Gaardens Folk, og derefter ifølge Arrestantindens Ordre nedgravet i Haven. De saaledes nedgravne Svovlsulfkehoveder ere atter ifølge Politiets Ordre blevne opgravne, et Antal af omtrent 140 Stykker.

Det bemærkes endnu, at hverken Arrestantinden eller hendes Mand have søgt noget Idbefindende efter Nydelsen af den forgiftede Kaffe.

Denne Tilstaaelse har Arrestantinden atter fragaaet i et den 23de December afholdt Forhør, men i de følgende Forhør den 3die, 4de og 31te Januar har hun paany gjentaget denne Tilstaaelse, som hun er vedbleven til Sagens Paafjendelse ved Underretten, og har hun derhos i disse Forhør udtrykkelig nærmere forklaret sig derhen, at hun ikke kom mere i sin Kop, end at hun holdt sig overbevist om at det, tilsat med Fløde, ikke kunde gjøre hende Skade, og saameget i Mandens, at hun antog, at det vilde bevirke hans Død. Hun har endvidere i disse Forhør, som en medvirkende Aarsag til Forgiftningsforsøget, anført den Omstændighed, at hendes Mand havde nægtet at samtykke i at Pleiesønnen, som var en Søn af hendes Søsterføn og hvem Gaarden efter dem var tiltænkt, blev Bærtshusholder, og at en af hans Sødsfende fik Gaarden efter dem. Vel har Arrestantinden atter paany i et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør fragaaet sin Tilstaaelse, men denne Tilstaaelse skjønnes ikke saaledes svækket ved Sagens Omstændigheder, at der, naar henføres til Lovens 1—15—1, kan lægges nogen Vægt paa Tilbagekaldelsen. De blandt de ovenangførte Omstændigheder, om hvilke der her nærmest maatte blive Spørgsmaal, formenes at være, at hun gjorde Manden opmærksom paa, at Kaffen gnistrede, at hun selv drak af Kaffen, at hun ikke strax bortkastede Kaffe-kjæblens Indhold og at hun om Aftenen, som sædvanligt, lod Pigen komme foldt Vand paa Kjæblen. Men hvad den førstangførte Omstændighed angaaer, er det ikke uantageligt, at hun ved denne Meddelelse har, hvorpaa hendes iøvrigt temmelig uklare Ytringer om Motivet tyde, havt til Hensigt, saaledes som ogsaa Underdommeren har opfatet det, at gjøre Manden trofskyldig, hvilket og lykkedes.

Evad dernæst angaaer, at hun selv drak af Kaffen, da maa det først bemærkes, at der herom aldeles ingen paalidelig Oplysning foreligger, ihi den slove Mandes Forklaring om, at de begge drak deres Kopper ud, kan ingenlunde regnes for en saadan, og hendes egen Forklaring i saa Henseende kan der ingen Vægt lægges paa; men dertil kommer, at hun, som ovenangført, senere har tilstaaet, at hun kun kom Bunden godt fuld i sin Kop og fyldte den saaledes med Fløde, at hun antog, at det ingen Skade kunde gjøre hende, hvorimod hun gav Manden saa meget, at hun antog det kunde dræbe ham, og under disse Omstændigheder kan den Omstændighed, at hun drak af Kaffen, ikke tale for hendes Ustyldighed.

Efter hendes egen Forklaring var det hendes Hensigt om Aftenen at

bortkaste Kaffesjebdens Indhold, men blev hun forhindret deri eller fik det ikke udført, og den Omstændighed, at hun lod Pigen komme indt Band paa, belyser hun selv nærmere ved den Forklaring, at hun ikke vidste, at Paagydning af indt Band vilde bringe Phosphoret til at dampe, saa hun har været ubekjendt med den Fare for Opdagelse, som hun udsatte sig for ved at lade Pigen udføre den sædvanlige Gjærning.

Endnu bemærkes med Hensyn til at Arrestantinden nogen Tid i Forveien, da Manden viste hende en Strikke og truede med at tage sig selv af Dage, tog Strikken fra ham og talte ham til Rette, at selv om heri laa noget indicium for, at hun dengang ikke vilde, at han skulde ende sine Dage, saa kan deraf i alt Fald Intet sluttet om, hvad hun senere, da Forgiftningsattentatet fandt Sted, havde til Hensigt.

Arrestantindens Tilstaaelse bestrækes derhos ved flere Omstændigheder, saasom hendes Bestræbelse under Forhørene for at skjule det flette Forhold imellem Ugtefællerne, samt den imellem dem opstaaede Uenighed i Henseende til den lagte Plan at forsørge Pleiesønnen, der var en Slægtning af Arrestantinden, i Kjøbstaden, og saae en Broder af denne bestemt til Efterfølger paa Gaarden. Naar hensees til, at Arrestantinden maa antages at have hersket paa Gaarden og at have lagt Bøgt paa at bevare sin Stilling, kan det heller ikke undlade noget at bestyrke Mistanken imod hende, at Manden nogle Gange havde talt om at ville afstaae Gaarden, hvortil kommer, at hun har tilstaaet, at hun i flere Aar havde søffet hans Død, og at hun undertiden har ladet Uttringer herom undslippe sig i Pigerens Paahør.

Endvidere har Arrestantinden allerede forinden hun tilstod Forbrydelsen røbet, at hun noie kjendte Sammenhængen, ved den Bestemthed hoormed hun erklærede sig over Pleiesønnens og Fleres Ustyrlighed.

Der kan efter Omstændighederne ikke være Tale om, at Phosphoret tilfældigen skulde være kommet i Kjedlen, og der er ikke mindste Grund til at mistænke nogen Anden for at have lagt Svovlstikkehovederne i Kjedlen, saa meget mindre som det ikke afgang af nogen Anden, hvemt der kom til at drikke af Kaffen.

Endeligen maa det bemærkes, at Arrestantinden fra først af og uden at Vaksen har forklaret, at hun, førend hun gav Manden Kaffen, havde seet det gnistre i Kaffesjebden, uden at dette afholdt hende fra at isfjænke Kaffen for Manden, at hun ikke talte til nogen Anden i Huset om den baade af hende og Manden bemærkede Affmag ved Kaffen og den ved samme bemærkede Gnistren, førend Tilstalte ved at helde det kolde Vand paa Kaffen var bleven bekjendt med dens Indhold, og at dette paa Arrestantindens Befaling blev nedgravet, samt at det kun styldtes Pigenes Indvendinger, at dette ikke skete, førend Husets øvrige Beboere havde seet Indholdet, ligesom og at Anmeldelsen for Politiet først skete, da den ikke ret vel længere kunde opsættes.

Klosterlæge Christensen, hvem de opgravne Svovlstikkehoveder have været tilstillede, har erklæret, at det er sandsynligt, at Kaffen under de givne Om-

stændigheder har lyst, da den blev helbt ud af Rjedlen, samt at det er meget antageligt, at Phosphoret har lyst som Gløder, da der blev helbt koldt Vand paa Rjedlen, og at medens et saadant Quantum Phosphor, som kan antages benyttet til circa 160 Stykker Svovlstikker, der vel kan anslaaes til henimod 4 Gran, vilde kunne frembringe stadelige Følger og selv Døden, naar det indbragtes i den menneskelige Organisme, er der Sandsynlighed for, at det, anvendt i en kold eller varm Drik, hvor Vand skulde være Oplosningsmidlet, ikke vilde paaføre den, der nød Driksen saa stor Fare, fordi Phosphoret, der hverken opløses i koldt eller varmt Vand, men paa Grund af sin Tyngde synker til Bunden i Karret, for største Delen vilde blive liggende her, naar Driksen udfjænkedes paa sædvanlig Maade. Naar Vædsken har en Temperatur, som der maa antages den i dette Tilfælde har havt, da den nylig har staaet over Gløder, vil Phosphoret smelte og udstøde Dampe, der foranledige den eieendommelige Lugt og Ulysning ved Berørelse med Luften, og det er altsaa disse i Vædsken svævende Dampe, der vilde blive indbragte i Organismen, medens Phosphoret selv, som sagt, bliver liggende uopløst tilbage.

Denne Erklæring er under 14de Februar d. A. tiltraadt af det Kongelige Sundhedscollegium med den Bemærkning, at naar i samme Phosphormængden i 2 Bundter Svovlstikker anslaaes til henimod 4 Gran, passer det vel paa nogle Fabrikker, medens den i andre stiger betydeligt høiere.

Under disse Omstændigheder maa Arrestantinden, der er født 1794 og ikke tidligere er straffet, anses overleviist at have villet ombringe sin Mand, og i dette Niemed efter foregaaende Overlæg at have gjort Forsøg paa at tilberede og indgive ham en giftig Substant, hvorfor det maa billiges, at hun ved den under 8de April d. A. afsagte Underretsbom, i Overeensstemmelse med Loovens 6--6--22, cf. Forordningen af 4de October 1833 § 14, er tilfunden at have sit Liv forbrudt“.

Nr. 32. Smedemester **P. W. Hæssing** (Sugen)

contra

Tommermester **H. W. Wulff** (Advocat Brod),

angaende en Indstævnte tilkommende Fordring hos Citanten for leveret Tommerarbeide og Sidstnævntes Erstatningskrav for Mangler ved dette Arbeide m. m.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Marts 1858:
„Contracitanten, Smedemester **P. W. Hæssing** bor til Hovedcitanten, Tommermester **H. W. Wulff**, betale 3,141 Rdl. 1 Mk. 12 Sk. og endvidere et saadant Beløb, hvortil uvillige af Retten indmeldte Mand maatte ansætte det paa den fremlagte Regning under Post 1—4, 12—23,

25—27 opførte Arbejde og Materiale, dog ikke over den ved hver enkelt Post paa Regningen anførte Betaling, foruden Rente af begge disse Beløb 4 pCt. p. a. fra den 22de Juni 1854 til den 30te April 1855 og 5 pCt. p. a. fra jidsfræbente Dag indtil Betaling skeer, dog at heri afgaaer et saadant Beløb, med Renter 4 pCt. aarligt fra 5te September 1854 indtil Liquidation finder Sted, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab, Contracitanten lider derved, at Etagerne i den under Sagen omhandlede Bygning ere hver circa 3 Sommer lavere, end de burde være, samt ved at et stort Gulv i 4de Etage er fuldt af løse Knaster og saaledes af ringere Bestaffenhed end det burde være, endvidere ved, at til Loftsforskallinger i samtlige Etager er benyttet gjen-nemskaarne Brædder, og endelig derved, at Træet i Spisestuen i Stuen og paa 1ste Sal er sammentørret, dog at Skadeserstatningscapita-len i det Hele ikke ansættes høiere end til 2,000 Rdl. Processens Omkostninger saavel i Hoved- som Contrastsmaalet ophæves. Alt efter-kommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udjærd efter Loven. Procurator Alberti forelægges en Frist af 8 Dage fra Dato til at foranstalte den af ham den 14de August 1854 frem-lagte Regning affreven paa anordnet stemplet Papir“.

Højesterets Dom.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde udtaget Stævning, hvorved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Marts 1858 indankedes for indeværende Mars Højesteret, har contraappelleret bemeldte Dom deels til Stadfæstelse deels til Underkjendelse og Foran-dring, og da Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse i Højesteret ikke har givet Nøde, vil den af Contracitanten nedlagte Paastand, der kun gaaer ud paa Dommens Stadfæstelse og Tilkjendelse af Processens Omkost-ninger for Højesteret, være at tage til Følge, saaledes at disse Omkost-ninger bestemmes til 100 Rdl.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten med 100 Rdl. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Nr. 33.

Gregers Lauriksen (Sagen)

contra

Proprietair N. Engberg (Sagen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Solv til Vor Frelsers Kirke, forend det tillades ham med denne Sag at gaac irette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Registret. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udbydes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogkæder og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Høiendelige Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 42.

Den 6te Januar.

1860.

Anden ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 22de December.

Nr. 270.

Advocat Liebe

contra

1) Hans Frederik Just Bøhm eller Böhme (Defensor Salicath),
2) Sammes Hustru Dine Marie Møller eller Olsen (Defensor Liebenberg), 3) Ane Kirstine Hansdatter, 4) Hans Jørgen Pedersens Hustru, Karen Jørgensdatter, 5) Poulina Marie Carl-
sen, 6) Ane Kirstine Cecilie Franziska Lyders eller Lydarzick,
7) Maren Kirstine Christensen, 8) Sophie Jørgensen, 9) Inge-
borg Petersen, 10) Ane Margrethe Frederiksen, 11) Ane Marie
Larsen, 12) Birthe Cathrine Hansen, 13) Ane Marie eller Ma-
rie Cathrine Mortensen og 14) Maren Kirstine Fønss (Defensor
for Nr. 3 og 5—12 Buxen, og for Nr. 4, 13 og 14 Brock),

der tiltales, Nr. 1 for Declagtighed i Tyveri, bedragerisk Forhold samt
for at have for Betaling tilladt at der er drevet Utugt i hans Vopæl,
Nr. 2 for Tyveri og bedragerisk Forhold eller Declagtighed deri samt
for at have for Betaling tilladt at der er drevet Utugt i hendes Bolig,
Nr. 3 for Tyveri, Nr. 4 for bedragerisk Forhold og for at have for
Betaling tilladt at der er drevet Utugt i hendes Bolig, Nr. 6, 7, 8,
9, 10 og 11 for løsaagtigt Forhold, Nr. 5, 12 og 13 for løsaagtigt og
bedragerisk Forhold og Nr. 14 for Tyveri, bedragerisk og løsaagtigt Forhold.

Bjerge-Masum Herredens Extrarets Dom af 4de Septbr. 1858:
„Tilfalte Nr. 1 Bagerjvæind Hans Frederik Just Bøhm eller Böhme
bør at hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt udrede i Cr-

III. Margang.

statning til Gaardmand Ole Christensen i Tommerup Bæde 70 Rdl., hvoraf Tiltalte Nr. 3 Ane Kirstine Hansdatter in solidum vil have at tilsvare 50 Rdl., til Gaardmand Peder Madsen i Nykeby 160 Rdl. og til Gaardmand Niasmus Christensen i Sollinge 200 Rdl. Tiltalte Nr. 2 Arrestantinden Dine Marie Møller eller Olsen bor at hensejtes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, men iøvrigt for Aetors videre Tiltale fri at være. Tiltalte Nr. 3 Forbedringshuusfange Ane Kirstine Hansdatter bor, efter at hun har udjtaaet det hende ved Odense Kjobstads Extrarets Dom af 4de September 1856 idomte Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, endvidere hensejtes til samme Arbeide i 1 Aar, samt in solidum med Tiltalte Nr. 1 udrede i Erstatning til Ole Christensen i Bæde 50 Rdl. De Tiltalte, Nr. 4 Arbeidsmand Hans Sorgen Pedersens Hustru, Karen Sorgensdatter, og Nr. 5 Poulina Marie Carlsen bor at hensejtes til Forbedringshuusarbeide i respective 1 Aar og 18 Maaneder. De Tiltalte, Nr. 6 Ane Kirstine Cecilie Franziska Lyders eller Lydarzick, Nr. 7 Maren Kirstine Christensen, Nr. 8 Sophie Sorgenfisen, Nr. 9 Ingeborg Petersen, Nr. 10 Ane Margrethe Frederiksen, Nr. 11 Ane Marie Larsen, Nr. 12 Birthe Cathrine Hansen og Nr. 13 Marie Cathrine Mortensen bor at hensejtes i Fængsel paa Wand og Brød, Nr. 6, 7 og 8 hver i 5 Dage, Nr. 9 i 2 Gange 5 Dage, Nr. 10, 11 og 12 hver i 4 Gange 5 Dage og Nr. 13 i 6 Gange 5 Dage. De Tiltalte Nr. 14 Maren Kirstine Fous's og Nr. 15 Blomstermaler Carl August Mader bor at hensejtes til Forbedringshuusarbeide i respective 2 Aar og 18 Maaneder, ligesom den Sidstnævnte vil til Kromand Lars Niasmusen i Rullekroen have at udrede i Erstatning 14 Rdl. Endelig bor og samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, deriblandt i Salairer til Aetor, Procurator Petersen 20 Rdl. og til Defensorerne Procuratorerne S. S. Hansen og Knudsen 8 Rdl. til hver, til Procurator Cloos 12 Rdl., til Procurator, Cancelliraad Hansen 6 Rdl. og til Procurator Tommerup 5 Rdl., udredes af de Tiltalte paa følgende Maade: af Nr. 1 og 2 in solidum med $\frac{1}{2}$ Deel, af Nr. 3 in solidum med Nr. 1 og 2 $\frac{1}{24}$ Deel, af Nr. 4 og 5 in solidum med $\frac{1}{8}$ Deel, af Nr. 6 in solidum med Nr. 1 og 2 $\frac{1}{48}$ Deel, af Nr. 7 in solidum med Nr. 1 og 2 $\frac{1}{48}$ Deel, af Nr. 8 in solidum med Nr. 1 og 2 $\frac{1}{48}$ Deel, af Nr. 9 in solidum med Nr. 1 og 2 $\frac{1}{48}$ Deel, af Nr. 10 in solidum med Nr. 1 og 2 $\frac{1}{48}$ Deel, af Nr. 11 in solidum med Nr. 1 og 2 $\frac{1}{48}$ Deel, af Nr. 12 in solidum med Nr. 1 og 2 $\frac{1}{48}$ Deel, af Nr. 13 in solidum med Nr. 1 og 2 $\frac{1}{24}$ Deel, af Nr. 14 alene med $\frac{5}{48}$ Deel og af Nr. 15 alene med

$\frac{1}{24}$ Deel. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Mai 1859: „De Tiltalte Nr. 6 Ane Kirstine Cecilie Franziska Lyders eller Lydarzick, Nr. 7 Marie Kirstine Christensen, Nr. 8 Sophie Torgensen, Nr. 9 Ingeborg Petersen, Nr. 10 Ane Margrethe Frederiksen og Nr. 11 Ane Marie Larsen bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Nr. 4 Karen Torgensdatter, Arbeidsmand Hans Torgen Pedersens Hustru, Nr. 5 Poulina Marie Carlsen, Nr. 12 Birthe Cathrine Hansen, Nr. 13 Marie Cathrine Mortensen og Nr. 14 Maren Kirstine Jons's bor hensættes, de tvende Første og Nr. 13 i Fængsel paa Band og Brød hver i 4 Gange 5 Dage, Nr. 12 i lige Fængsel i 5 Dage og den Sidstnævnte til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar. Søvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stånde, dog saaledes at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Nr. 1 Bagersvend Hans Frederik Just Bohm eller Bohme til 3 Aar, for Tiltalte Nr. 2 Dine Marie Møller eller Olsen til 2 Aar og for Tiltalte Nr. 15 Blomstermaler Carl August Mader til 1 Aar samt at Actionens Omkostninger, og derunder de Actor og Defensorerne i 1ste Instants tilkjendte Salairer, udredes med $\frac{30}{48}$ af de Tiltalte Bohm eller Bohme og Hustru in solidum, hvoraf $\frac{4}{48}$ betales af Tiltalte Nr. 3 Forbedringshumsfange Ane Kirstine Hansdatter, $\frac{2}{48}$ af Tiltalte Nr. 12 Birthe Cathrine Hansen og $\frac{4}{48}$ af Tiltalte Nr. 13 Marie Cathrine Mortensen in solidum med bemeldte Bohm eller Bohme og Hustru, hvorimod de øvrige $\frac{18}{48}$ betales med $\frac{6}{48}$ af de Tiltalte Nr. 4 Karen Torgensdatter og Nr. 5 Poulina Marie Carlsen in solidum, med $\frac{6}{48}$ af de Tiltalte Nr. 14 Maren Kirstine Jons's og Nr. 15 Blomstermaler Carl August Mader in solidum og med $\frac{6}{48}$ for de øvrige 6 Tiltaltes Bedkommende af det Offentlige. Actor for Overretten, Proveprocurator Herforth og Defensorerne sammesteds, Procuratorerne Hecksher, Kraft, Bang, Schack og Naasloff, tillægges i Salair, den Første 15 Rdl. og hver af de Øvrige 10 Rdl., der udredes efter samme Forhold som Actionens øvrige Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at efter de fremkomne Oplysninger maa Tiltalte Hans Frederik Just Bohm ogsaa anses straffskyldig efter Analogien

af Lovens 6—22—5 i Anledning af det utugtige Forhold, som med hans Samtykke har fundet Sted i hans Huus, hvorimod Analogien af dette Lovsted ikke findes anvendelig paa Tiltalte Karen Sorgensdatter efter Veffaffenheden af det Forhold, hvori hun har staaet til de hos hende logerende offentlige Fruentimmer, vil iøvrigt den indaankede Dom, forsaavidt den foreligger til Høiesterets Paafjendelse, i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Maren Kirstine Fons's efter Omstændighederne skjønnes at kunne nedsættes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Maren Kirstine Fons's bestemmes til 1 Aar. Advocat Liebe, Statsraad Salicath, Statsraad Liebenberg, Justitsraad Bunghen og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret, den Forstnævnte 30 Rdl. og hver af de Sidstnævnte 20 Rdl., der udredes af de for Høiesteret Tiltalte og af det Offentlige paa den i den indaankede Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Forsaavidt Tiltalte Nr. 1, Bagervend Hans Frederik Just Bøhm eller Bøhne, under nærværende, saavel af Justitien som efter Størstedelen af de Tiltaltes Begjæring, fra Bjerge-Nasum Herreds Extraret indaankede Sag actioneres for Deeltagtheden i Tyveri, er det ved hans med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at han en Aften i Januar Maaned 1856 anmodede Tiltalte Nr. 3, Forbedringshuusfange Ane Kirstine Hansdatter, om at gaae ind i Huset til hans Kone, Tiltalte Nr. 2, Oline Marie Møller eller Olsen, som da yttrede, at Ane Kirstine Hansdatter skulde see at faae en Tegnebog fra Gaardmand Ole Christensen af Bøde, som hun havde seet denne i Besiddelse af, da hun talte med ham i Myntestrædet, samt at Tiltalte, efterat bemeldte Fruentimmer, som af hende er vedgaaet, havde efter hans Husfrues Anviisning tiltalt og givet sig i Følge med bemeldte paa Gaden i Nærheden af Huset staaende Gaardmand og derved seet Leilighed til at frastjæle ham Tegnebogen og en Mentekvitteringsborg fra Nyborg Overformynderi, var tilstede, da Tegnebogen derpaa efterfaaes hos hans Kone, som efter hans Forklaring byttede en i samme funden 50 Rdl.-Seddel og for sin Uleilighed erhøldt 25 Rdl.

Tiltalte har fremdeles vedgaaet, at han, der ved denne Leilighed modtog Tegnebogen og Dviteringsbogen, nogen Tid derefter begav sig ud til Vestjaalnes Bopæl, og, idet han foregav at hebbe Peterfen og at være fra Nyborg, affordrede Vestjaalne for Tilbageleveringen af bemeldte Gjenstande, som han opgav at være fundne ved Postgaarden i Odense, hvor Vestjaalne havde havt med Fruentimmer at gjøre, i Fjndelen 20 Rdl., som Vestjaalne, for at undgaae Sagens videre Omtale i sit Hjem, udbetalte ham.

Tiltalte er fremdeles overbevist at have deels forøvet, deels attenteret følgende Bedragerier og Eiendomsindgreb :

a) 3 October Maaned 1856 har han, som han paastaar, tildeels efter sin Husfrues Tilskyndelse flere Gange indfundet sig hos Gaardmand Peder Madsen paa Nynkeby Mark, som efter Tiltaltes Husfrues Opfordring i hans Hus til forskjellige Tider havde for Betaling havt legemlig Omgang med tvende Fruentimmer, og idet han udgav sig for Politibetjent Peterfen fra Odense indbildt ham, at et af disse Fruentimmer, som han navngav Karen, der af Peder Madsen skulde være bleven besvangret og nu skulde til Kjøbenhavn for at gjøre Barsel, havde, for at Peder Madsen kunde undgaae Omtale af det Paaferede for sin Kone og at udlægges som Barnesader, bemyndiget Tiltalte til at afgjøre det Hele mod en Betaling af 200 Rdl. til Fruentimmeret og 10 Rdl. til ham selv for hans Uleilighed, af hvilke Summer, som Peder Madsen paastaar at have succesfve betalt, Tiltalte indrømmer at have modtaget 160 Rdl.

b) 3 Februar 1857 besøgte Tiltalte atter flere Gange fornævnte Peder Madsen og forlangte efter dennes Forklaring, at han skulde reise til Kjøbenhavn for at udlægges som Barnesader, eller betale Tiltalte en Sum Penge for at besørge dette, hvorimod Tiltalte har forklaret, at det var for at erholde de endnu manglende 50 Rdl., ligesom han og, tildeels i Politibetjent Petersens Navn, i saadant Siemed satte ham Etævne deels i tvende navnløse Breve, som Tiltalte Mader skrev for ham, deels ved et leiet Sendebud og tilsidst ved sin Broder, som dengang var i Følge med ham og hvis Anholdelse ved samme Leilighed foranlebigede den Underfølgelse, hvormed nærværende Sag tog sin Begyndelse.

c) Efterat Tiltalte af sin Husfru en Dag i Efteraaret 1855 var bleven underrettet om, at Gaardmand Niasmus Christensen af Søllinge vilde indfinde sig i Huset om Eftermiddagen for at pleie Omgang enten med hende eller med Tiltalte Nr. 6, Ane Kirzine Cecilie Franziska Lübers eller Lydarzick, kom Tiltalte, der havde opholdt sig i Myntestrædet, efter Aftale med sin Husfru kort efter Christensens Ankomst tilstede i Sovokammeret, hvor hans Husfru havde kastet sig paa Sengen og nu paa Strømt gav sig til at græbe samt bortfjerne sig, hvorefter Tiltalte, der havde aflaaet Døren for Christensen, affordrede denne først 300 Rdl. og senere 200 Rdl., hvilken sidste Sum denne, for at undgaae Omtale i Hjemmet, indvilgede i at betale og efterhaanden i Løbet af et Aar, deels i Penge deels i Varer, godtgjorde Tiltalte, der ei alene passede ham op, naar han kom til Odense, men ogsaa opsøgte ham i hans Hjem, idet han foregav, at han paa Grund af det Paaferede havde ladet sig stille fra sin Husfru.

d) Ligeledes har Tiltalte søgt at bedrage Ungkarl Peder Nielsen af Strandby, idet han, efterat denne i September 1856 havde for Betaling pleiet Omgang i hans Huus med et sig der opholdende Fruentimmer, har efter søgt ham i Strandby med et efter hans Anmodning af en Trebiemand affattet Document, hvori en Person, der naangaves Vegh, kemynbiges til for Fruentimmeret Marie Larfen, der angaves at være besvangret af bemeldte Ungkarl, at opbevare 100 Rdl.; men hvilket Document Tiltalte, da han ikke traf Peder Nielsen, tilintetgjorde og for sin Hustru ved Hjemkomsten foregav at være blevet ham frataget af Bønderne, der havde anholdt ham.

e) Efterat de Tiltalte Nr. 4, Arbeidsmand Hans Jørgen Pedersens Hustru, Karen Jørgensdatter, og Nr. 5, Pouline Marie Carlsen, i Aaret 1854 under Paaskud af, at Sidstnævnte var frugtsommelig ved en Søn af Gaardmand Jørgen Jensens Enke, Kirstine Hansdatter af Gundsstrup, havde forsøgt at afpresse bemeldte Enke nogle Penge, har Tiltalte under Foregivende af, at han var Procurator Petersen af Odense og førte Sagen mod de nævnte Tiltalte, der vare arresterede, modtaget 5 Rdl. af Enken, og senere atter, idet han angav, at Sønnens Papirer nu vare i Orden, søgt at bedrage hende for et lignende Beløb, hvilket dog, da Enken imidlertid havde fattet Mistanke til ham, ikke lykkedes.

f) I Følge med Tiltalte Nr. 12, Birthe Cathrine Hanjen, har Tiltalte ligeledes paatænkt at tilvende sig Penge hos Gaardmand Poul Rasmussen i Solev, af hvem hun efter Tiltaltes Tilskyndelse skulde foregive at være besvangret, men da de ikke traf Manden hjemme, mislykkedes Planen.

g) Forjaaviddt betræffer Tiltaltes Forhold med at begjære Laan af Gaardmand Knud Jensen af Nstrup, for hvis Hustru han udgav sig for Contorist paa Odense Herredscontoir, findes Intet oplyst, som kan paadrage ham Strafsansvar, ligesom der ei heller, imod hans Venægtelse, er tilveiebragt Beviis for, at han skulde have forsøgt at afpresse Gaardmand Niels Rasmussen af Allerup og Ungkarl Hans Jacobsen af Veldringe Penge. Forfinævnte fordi Tiltalte overrastede ham sammen med Tiltaltes Hustru, og Sidstnævnte under Foregivende, at denne havde besvangret en Pige.

Derimod er det vel ved Tiltaltes Tilstaaelse, der bekræftes ved Sagens øvrige Omstændigheder, tilstrækkelig beviist, at han har tilladt, at der i hans Huus bedrevs Utugt med de Fruentimmer, som i saadant Diemed sammesteds opholdt sig eller indfandt sig; men ligesom det er Tiltaltes Hustru, der har oppebaaret Betaling for den dertil givne Tilladelse, saaledes viser og en under Sagen fremlagt Attest fra Odense Politikammer, at de omhandlede Fruentimmer have haft Politiets Tilladelse til under Jagttagelsen af visse af dette forefrevne Regler, hvoriblandt fornøden Visitation af Stadslægen, at søge Erhverv ved Løssaglighed.

Tiltaltes ovennævnte Forhold findes desaaarsag ikke at burde paadrage ham Straf, og Underrettsdommen, hvorved han herfor er anseet efter Lovens 6—22—5, vil altsaa forjaaviddt være at forandre.

Da Tiltalte, der er sødt den 10de Juni 1820, forhen er straffet for bebrageligt Forhold efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, cfr. § 1, isølge

denne Rets Dom af 27de Juli 1844 og efter samme Forordnings § 51 ifølge Rjøbenhavn's Criminal- og Politirets Dom af 7de Marts 1846 med respective 2 Gange 5 og 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, maa det billiges, at han, hvis Fragaelse under Forhøret af 2den Marts d. A. af at være vidende om, at hans Hustru, da han efter hendes Opfordring anmodede Tiltalte Ane Kirstine Hansdatter om at komme ind til hende, havde til Hensigt, at bemeldte Tiltalte skulde besjæle Ole Christensen af Væde, ikke, som stridende mod de isvrigt fremkomne Oplysninger, ifølge Grundsætningerne i Lovens 1—15—1 kan komme i Betragtning, er for de ham under nærværende Sag overbeviste Forbrydelser ved den paaanførte Dom efter fornævnte Forordnings §§ 13, 41, 79 og 80 tilfunden Straf af Forbedringshussarbejde, hvorhos dog Straffetiden, der i bemeldte Dom er fastsat til 2 Aar, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til 3 Aar.

Hvad dernæst betræffer fornævnte Tiltaltes Hustru, Tiltalte Nr. 2, Dine Marie Møller eller Olsen, der sigtes for Tyveri, bedragerist Forhold eller Deelagtighed deri, samt for at have for Betaling tilladt, at der bedreves Utugt i hendes Bopæl, da er der vel ved de Forurvettedes beedegede Forklaringer og de Medtiltaltes Tilfælses og Udsagn, i Forbindelse med de isvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger, tilveiebragt en høj Grad Formodning for, at hun med Tiltalte Ane Kirstine Hansdatter har deeltaget i, som foransøgt, at besjæle Gaardmand Christensen af Væde, og at hun har været deelagtig med sin Mand i de ovenfor under a og c ommeldte Bedragerier mod Gaardmændene Peder Madsen og Niasmus Christensen, ligesom hun og af Tiltalte Nr. 14, Maren Kirstine Fønss, er sigtet for at have i sit Huus frastjaalet Gaardmand Mads Hansen en Pung med circa 20 Rdl., og af samme Tiltalte og Tiltalte Nr. 13, Maren Cathrine Mortensen, er angivet at have i Forening med dem for flere Aar siden fravendt fornævnte Ole Christensen af Væde, af hvem Tiltalte Fønss foregav at være befvangret, 60 Rdl., og Hattemager Dorch af Odense, som Tiltalte Mortensen hjemstogte med et lignende Paafund, 25 Rdl., samt deraf at have modtaget som sin Part respective 20 Rdl. og 10 Rdl.; men der skjønnes dog ikke — som ogsaa i Underrettsdommen er statueret — at være imod hendes Venægtelse fremkommet tilstrækkeligt Beviis for hendes Deelagtighed i de fornævnte Forbrydelser.

Derimod maa det billiges, at hun ved den paaanførte Dom er ved de under Sagen afslagne Bidnesbyrd samt de medtiltalte Fruentimmers Sigtelser og isvrigt fremkomne Judicier anseet tilstrækkelig overbevist at have ei alene tilstedet, at der bedreves Utugt i hendes Bopæl af de der boende Fruentimmer, men ogsaa selv har opfordret og lokket Mandfolk dertil og ladet hente Fruentimmer til dem, samt i Reglen oppebaaret Halvdelen af den til Fruentimmerne berfjor erlagte Betaling.

Tiltalte, der efter fremsagt Daabsattest er født den 17de Januar 1819 og tidligere ifølge Høiesteretsdom af 5te April 1843 er for Bedrageri og Pøssagtighed straffet med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og ifølge denne Rets Dom af 20de November 1847 er anseet med samme Straf i 6

Gange 5 Dage for at have for Betaling tilstøbet Personer af forskjelligt Køn at bekrive Utugt paa hendes Bopæl, findes desaaarsag for sidstnævnte sit Forhold ved den indankede Dom, der forøvrigt har frikendt hende for Actors videre Tiltale, retteligen anseet efter Analogien af Lovens 6—22—5 med Straf af Forbedringshuusarbejde, hvorhos dog Straffetiden, der i bemeldte Dom er bestemt til 1 Aar, findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til 2 Aar.

Tiltalte Nr. 3, Forbedringshuusfange Ane Kirstine Hansdatter er ved sin med de tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse overbevist at have — som forommeldt — frastjaalet Gaardmand Ole Christensen af Væde en Tegnebog med 50 Rdl. og en Menteputteringsbog, som hun vil have leveret Tiltalte Nr. 2, af hvem hun som sin Part erholdt en Kjøle, der kjøbtes for 6 Rdl., en Sæ med Baand og nogle Penge.

Da dette Tyveri er forøvet, førend hun ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 4de September 1836 blev for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 anseet med Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbejde, som hun fortiden udstaaer, maa det bifaldes, at hun ved den indankede Dom er, i Medfør af bemeldte Forordnings § 19, tilfunden en Tillægsstraf, der skjønt passende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til den Tiltalte in solidum med Tiltalte Bøhm paalagte Erstatning til Ole Christensen ligeledes billiges, vil saaledes ogsaa for hendes Vedkommende være at stadfæste.

Foraaavibt Tiltalte Nr. 4, Arbeidsmand Hans Jørgen Pedersens Hustru, Karen Jørgensdatter, sigtes for Deelagtighed med Tiltalte Nr. 5, Poulina Marie Carlsen, i at fravende Niasmus Hansen af Kallerupgaarden, af hvem sidstnævnte Tiltalte angav at være bleven besvangret, 100 Rdl., hvoraf Tiltalte selv modtog 20 Rdl., maa det billiges, at hun, der vedholdende har paastaet, at hun antog, at fornævnte hendes Medtiltaltens Anbringende forholdt sig rigtigt, ikke ved den paaanførte Dom er anseet straffylbig. Derimod har hun, der ifølge Odense Herredstingsdom af 6te April 1841 er straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, tilstaaet, at hun i Følge med nysnævnte Medtiltalte, om hvem Tiltalte selv vil have antaget, at hun var besvangret ved fornævnte Niasmus Hansen, har begivet sig ud til Gaardmand Jørgen Jensens Enke i Gundsrup, for under det Foregivende, at Poulina Carlsen var frugtommelig ved hendes Søn, som ogsaa havde haft Omgang med bemeldte Tiltalte, at adressere hende Penge, samt at hun af ostmeldte Medtiltalte, der ligesom forskjellige andre offentlige Fruentimmer logerede hos hende og ernærede sig ved Voksagtighed, har i Betaling for den dertil givne Tilladelse og i Forhold til hvad saabant indbragte bemeldte Tiltalte, oppebaaret 3 à 4 Rl. daglig for Kost og Logis.

Hun er derfor retteligen ved den indankede Dom anseet med Straf, der dog, da hendes Forhold med Pengeudpreksningen ikke ganske kan sættes ved Siden af de i Forordningen af 11te April 1840 § 41 omhandlede Bedragerier, findes efter Analogien af bemeldte §, cfr. § 80, samt efter Analogien af Lovens 6—22—5 at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5

Dage, og vil overeensstemmende hermed Underrettsdommen, der har fastsat Straffen til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, være at forandre.

Ved Tiltalte Nr. 5, Pauline Marie Carlsens — beels forinden Sagens Paakjendelse i 1ste Instants, beels under et efter Overrettens Kjenndelse optaget yderligere Forhør — afgivne Tilstaelse, hvis senere Tilbagekaldelse efter de fremkomne Oplysninger ifølge Lovens 1—15—1 ikke vil kunne komme i Betragtning, maa det ansees tilstrækkelig beviist, at hun, der under sit Ophold hos sidstnævnte Tiltalte i April Maaned 1854 var bleven besvangret, men idet hun havde Besøg af flere Mandspersoner, ikke vidste, hvem Barnefaderen var, har henvendt sig saavel til Ungkarl Næmus Hansen af Kallerupgaard, der havde haft Samleie med hende paa en tilsvarende Tid og af Frygt for at udlægges som Barnefader ubetalt hende 100 Rdl., som til Forvalter Simonsen paa Ruggaard, der ogsaa paa en til Evangerstiftet svarende Tid havde haft Omgang med hende, og hvem hun, idet hun truede med at meddele deres Forhold til hans Moder, afspreede et Besøb af 10 Rdl.

Hun har fremdeles tilstaaet, at hun i Følge med Tiltalte Karen Jørgensdatter har, som af denne vedgaaet, indfundet sig hos Jørgen Jensens Enke af Gundsirup og under Forgivende af at være bleven besvangret af hendes Søn, Jens Jørgensen, med hvem hun ogsaa paa en lignende Tid havde haft Omgang, tilbudt at ville forliges med hende i Mindelighed om, hvad Sønnen skulde betale for at fritages for at udlægges som Barnefader.

Tiltalte, der forhen ifølge Odense Rådsheds Ertravetdom af 26de September 1848 og Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 2den Februar 1850 er straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med respectve 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 1 Aars Forbedringshuusarbejde, er ved den paaanførte Dom efter Forordningen af 11te April 1850 § 80, cfr. §§ 76, 79 og 15, tilfunden Straf af Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber.

Men da Tiltalttes Forhold med paa foransførte Maade under Evangerstiftet at henvende sig til bemeldte 3 Mandspersoner, som hun havde haft Samleie med, om Understøttelse, ikke skjønnes at kunne betragtes som egentligt Bedrageri, naar hensees til, at hun har forklaret, ikke at have haft fuldkommen Visshed om, af hvilken af dem hun var bleven besvangret, findes hun herfor ifkun at burde ansees med en arbitrair Straf, der i Analogi af de citerede Lovbud efter Omstændighederne bestemmes til 4 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Som Følge heraf og da det ei heller kan billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er efter Analogien af Lovens 6—13—30 og Placaten af 27de November 1775 § 9 anseet for løssagtighed, idet hun, ifølge den tidligere ommeldte Attest fra Odense Politikammer, har af Politiet havt Tilladelse til at ernære sig ved saadant Erhverv, vil Underrettsdommen for hendes Bedkommende være at forandre.

De Tiltalte Nr. 6, Ane Kirsiine Cecilie Franziska Lüders eller Lydarzick, Nr. 7, Maren Kirsiine Christensen, Nr. 8, Sophie Jørgensen, Nr. 9, Ingeborg Peterfen, Nr. 10, Ane Margrethe Frederiksen og Nr. 11, Ane Marie Larsen, der actioneres for løssagtigt Forhold og alle ved egen Tilstaelse og de iøvrigt

fremkomne Oplysninger ere overbeviste at have bedrevet Utugt for Betaling, vilke af samme Grund som Tiltalte Nr. 5 være at fristude for Actors Tiltale, og Underrettsdommen, der ligeledes har anseet dem med Straf, bliver i saa Henseende at forandre.

Tiltalte Nr. 12, Birthe Cathrine Hansen, der er langt over criminel Lavalder og ikke befindes forhen actioneret eller straffet, har vedgaaet at have ladet sig forlede af Tiltalte Nr. 1 til at beeltage i det foran omhandlede, af denne imod Gaardmand Paul Rasmussen i Hølev intenderede Bedrageri, samt at have gjort sig skyldig i Løsgatighed. Ligesom hun imidlertid af den ovenfor anførte Grund ikke vil kunne ansees med Straf for sit sidstnævnte Forhold, saaledes maa det paa den anden Side billiges, at hun for det intenderede Bedrageri er ved den paaanførte Dom ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 80, cfr. § 41, anseet med Straf af Fængsel paa Vand og Brød, der dog findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 5 Dage. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen være at forandre.

Tiltalte Nr. 13, Marie Cathrine Mortensen, der er langt over criminel Lavalder og ei heller tidligere befindes actioneret, har vedgaaet at have for omtrent 4 Aar siden efter Tilskyndelse af Tiltalte Nr. 2, der, som forommelst, har benægtet denne Sigtelse, henvendt sig til Hattemager Dorch i Odense, med hvem hun, der dengang logerede hos nysommeldte Tiltalte og ernærede sig af Løsgatighed, havde haft legemlig Omgang for Betaling, og under det opbyggede Foregivende at være bleven besvangret ved ham fravendt ham 25 Rdl., hvoraf hun vil have betalt Tiltalte Nr. 2 de 10 Rdl. Det maa derfor billiges, at hun for dette Bedrageri er anseet ved den paaanførte Dom efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, cfr. § 1. Derimod vil bemeldte Dom forsaavidt den tillige har tilfundet hende Straf for Løsgatighed, af den ovennævnte Grund være at forandre, og findes Tiltaltes Straf efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tiltalte Nr. 14 Maren Kirstine Fous, der er langt over criminel Lavalder og ved denne Rets Dom af 6te Marts 1847 har for Løsgatighed været straffet med 14 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet hun en Aften i Efteraaret 1847 i Laden ved Glislev Kro bortstjal to, Glarmester Bruun tilhørende, levende, til 2 Rdl. vurderede Vænder — for hvilke Erstatning er frafalden — og ved en anden Leilighed fra en Brændestabel i Bislum har borttaget 5 à 6 Stykker Brænde, som hun førte hjem med sig til Odense, og hvis Eier ikke har været at opdage. Tiltalte har fremdeles vedgaaet, at hun i Løbet af flere Aar har henvendt sig til forskjellige Personer, som for Betaling havde haft eller forsøgt legemlig Omgang med hende, og under det løgnagtige Foregivende at være besvangret samt ved Trubfel, at ville udlægge Bedkommende som Barnefader eller at melde hans Omgang med hende til hans Hustru eller Bymænd, afpresset dem Penge. Hun har paa denne Maade fravendt Gaardmand Ole Christensen i Bæde, som han angiver i Forening med Tiltalte Nr. 2 — der dog, som forommelst, har nægtet

sin Deelagtighed heri — 60 Rdl., Gaardmand Lars Knudsen i Høiby 50 Rdl., Gaardmand Hans Johansen af Drenstrup 40 Rdl., Gaardmand Niæmus Hansen paa Ellerup Mark i 2 à 3 Gange ialt 150 Rdl. og Gaardmand Lars Pedersen i Drighstrup i 2 Gange ialt 70 Rdl., hvilke han, deels af Frygt for hendes Trubler, deels for at blive hende quit, betalte hende og ikke har faaet tilbagebetalt. Paa lige Maade har hun i August Maaaned 1847 afnoet Gaardmand Jens Olsen i Hjadstrup 150 Rdl., for hvilke hun, der paastraer, at hun angav, at hun selv var besvangret af ham og skulde til Kjøbenhavn for at barsle, medens han har udsagt, at hun optraadte som Besuldmægtiget for et andet Fruentimmer, som han sigtedes for at have havt Omgang med og som skulde være reist til Kjøbenhavn for at føde, meddeelte ham tvende af Tiltalte Nr. 15, Blomstermaler Carl August Mader, udfærdigede, den 8de August 1847 daterede Documenter, nemlig en Tilstaaelse for af ham at have modtaget 150 Rdl., undertegnet Karen Kirstine Hansen med holden Pen samt til Bitterlighed Carl Mader, og en Erklæring, underskrevet Maren Kirstine Hansen med holden Pen, om at denne frikendte ham for at skulle, som Nyttet fortalte, have arlet et Barn med hende, hvilken Erklæring ligeledes er underskrevet til Bitterlighed med Navnene Carl Mader og C. J. Dahl. Af hvilken Grund disse Documenter ikke af Mader ere udfærdigede i hendes rette Navn, har Tiltalte paastraet ikke at vide. Samtlige de Personer, hun saaledes har fravendt Penge, have forøvrigt renonceret paa Erstatning. Da det efter samtlige Omstændigheder maa bifalbes, at Tiltalte er for sit foransførte Forhold ved den paaankede Dom. ifølge Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 41, tilfunden Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde, men hun, af den tidligere anførte Grund, uretteligen ved bemeldte Dom tillige er anset for løssagtighed, vil en ny Conclusion for hendes Vedkommende være at give.....

Dereensstemmende med alt Foransførte vil den paaankede Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen billiges, være deels at forandre, deels at stadfæste“.

Nr. 31. Den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad **Blechingberg**
contra

Großserer og Hoffiskehandler **Duus's** Enke, **Wilhelmine Duus**, samt
Großserer **Benzens** Enke, **Cecilie Benzen** fodd **Boelsmann** (Zugen),
angaende Spørgsmaalet om Großserer Duus's Enkes Forpligtelse til
in solidum med Medindstævnte at udrede et til Statskassen skyldigt
Pengebeløb m. v.

Kjøbenhavns Amts nordre Birketings Dom af 3die Decbr. 1855:
„Indstævnte Wilhelmine Duus, Großserer og Hoffiskehandler Duus's
Enke, bor for Citanten, Kammeradvocaten paa Statskassens Regue, hans
Tiltale i denne Sag fri at være. Derimod bor Indstævnte Cecilie

Benzen, Grosserer C Benzens Enke, fødte Voelmann, til Kjøbenhavn's Amtstue betale 403 Rdl. 50 Sk., med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 6te April 1854 indtil Betaling skeer, samt 548 Rdl., med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra 8de Marts d. A. indtil Betaling skeer samt denne Processens Omkostninger skadesløst, og derunder i Salair til Kammeradvocaten 20 Rdl. Det Domme udreides inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Decbr. 1857: „Biskopingsdommen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Alt efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Da der, efter de om Forpagtningen af det til de Indstævnte overdragne Høfferi i de under Sagen nævnte Søer og Damme oprettede Contracter, til Enhver af de Indstævnte er overdraget Ret til det hele Høfferi, findes det, naar ikke anderledes udtrykkelig maatte være betinget, heraf at være en Folge, at begge de Indstævnte, af hvilke den Ene i Relation til Statskassen har betegnet den Anden som sin Medcontractent, maae være solidarisk ansvarlige for den hele Afgift, idet under en modsat Forudsætning enten Statskassen maatte indrømme i alt Gald den Ene af de Indstævnte Brugen af det hele Høfferi, skjøndt kun den halve Afgift var betalt, eller og kunne udelukke dem begge fra hele Forpagtningens Gjenstand, om end den Ene af dem havde berigtiget Halvdelen af Afgiften. Men at de Indstævnte ved den af dem paaberaabte Passus i Paategningen af 1ste Februar 1854 paa Contracten af 2den Juni og 2den September 1849 udtrykkelig skulde have betinget dem, at Enhver ifkun var ansvarlig for Halvdelen af Afgiften, kan ikke antages, naar henset til det af Citanten Anbragte om Maaden, hvorpaa den paaberaabte Passus i Paategningen paa den nævnte Contract, der i alt Gald ifkun angaaer det i samme specielt omhandlede Høfferi, er bleven til, og om hvad der fra Statskassens Side er foretaget for at hæve dens Indflydelse.

Da nu fremdeles den af de Indstævnte paaberaabte Omstændighed, at den aarlige Afgift siden Maret 1848 i den under Sagen fremlagte Dviteringsbog er affreven med Halvdelen for den ene og med Halvdelen idetmindste tildeels for den anden af de Indstævnte — medens det dog sees, at disse Afkrivninger ifkun have fundet Sted som Afdrag paa den hele Afgift — saameget mindre kan være afgjørende i de

Indstævntes Favør, som selve Bogen udviser, at den er udfærdiget for Forpagterne som en Eenhed, og at den hele aarlige Afgift lige siden Aaret 1794 deri er debiteret dem begge i Forening som Noget, der skyldtes af dem begge, ville de Indstævnte være at domme efter Citantens Paastand, dog at Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret efter Omstændighederne ville være at ophæve, hvorimod, hvad Processens Omkostninger ved Underretten angaaer, Birketingsdommen, der ikke af Indstævnte Benhøns Enke er contrapaaanfet, vil være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør, Een for Begge og Begge for Een, til Statskassen betale 403 Rdl. 50 Sk. og 548 Rdl. med Renter 4 pCt. af den første Sum fra 6te April 1854 og af den sidste Sum fra 8de Marts 1855 indtil Betaling skeer. I Henseende til Processens Omkostninger for Underretten bør Birketingsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten samt Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indbandede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Forpagtningscontract af 31te August og 13de September 1844 bortforpagtede det daværende kongelige Rentekammer Fisseriet i en Deel i Contracten anførte Søer og Damme til Fiskehandlerne Heinrich og Ludvig Duus heraf Staden for Tidrummet fra 1ste October 1844 til 1ste October 1854 mod en aarlig Afgift af 168 Tønder 1 Skjeppe Byg, at betale hvert Aars 1ste October paa Københavns Amtstue med Penge efter den Capitalstørrelse, der fra Sjællands Stift blev sat paa hvert foregaaende Aars Afgrode. Efterat den ene af Forpagterne, Ludvig Duus, var afgaaet ved Døden, indtraadte hans Enke, Caroline Duus født Tvermoes, i hans Nætsforhold, og overdrog under 19de April 1848 med det kongelige Rentekammers og sin Medinteressents Samtykke sine Rettigheder og Forpligtelser ifølge den nævnte Contract til Grosserer Bengt Benhøns.

Denne Overdragelse blev under 28de Februar 1849 erklæret ogsaa at omfatte Forpagtningen af Sortedamsø, Pøblingesø og St. Jørgensø, hvilke Rentekammeret havde bortforpagtet til Fiskehandlerne H. Duus og L. Duus's formeldte Enke ved en den 22de Juli 1847 afholdt Auction med Approbation af 18de September s. A. Om denne Forpagtning blev under 2den Juni og 2den September 1849 med Indenrigsministeren oprettet en Contract, hvorefter den vedtoges at skulle vare fra 1ste October 1847 til 1ste October 1853, og den aarlige Forpagtningsafgift bestemtes for Sortedamsø og Pøblingesø til 44 Rdl.

og for St. Jørgensø til 60 Rdl., som skulde erlægges paa Kjøbenhavns Amtstue ved hvert Forpagtningssaars Begyndelse. Overdragelsen af L. Duus's Enkes Rettigheder og Forpligtelser til Grosserer B. Benzen efter denne Contract blev approberet ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 5te Mai 1849.

Efterat derpaa H. Duus og B. Benzen vare afgaaede ved Døden, indtraadte deres Enker — de Indstævnte i nærværende Sag — i deres Retstilstand efter begge Contracter, af hvilke den sidste ved Paategning af 1ste Februar 1854 blev fornyet for 1 Aar til 1ste October 1854. Da de Indstævnte den 1ste October 1853 paadroge sig en Restance af Afgifterne for 1853 til Beløb 807 Rdl. 4 Sk., af hvilket Beløb Duus's Enke dog senere betalte Halvdelen, bleve de ifølge Stævning af 10de Mai 1851 af Kammeradvocaten paa Statskassens Vegne ved Kjøbenhavns Amts nordre Birketing, som det i Contracterne vedtagne Værneting, saggivne til in solidum at betale Resten af Afgiften 403 Rdl. 50 Sk. med Renter 4 pCt. p. a. fra Forligsslagens Dato den 6te April 1854 til Betaling skeer, samt endvidere — da der for 1854 var paadraget en Restance af 548 Rdl. — efter Continuationsstævning af 8de Marts 1855 til in solidum at betale til Amtstuen paa Kjøbenhavns Amt dette Beløb med Renter 4 pCt. p. a. fra Stævningens Dato til Betaling skeer, samt Sagens stadesløse Omkostninger, hvoudet Salair til Kammeradvocaten.

Ved Underrettens Dom af 3die October 1855 blev imidlertid Indstævnte Wilhelmine Duus, som, efter hvad der er in confesso, ogsaa havde betalt Halvdelen af den Forpagtningssaggift, hvis anden Halvdeel var Gjenstand for Continuationsogsmaalet, frijunden, men derimod Indstævnte C. Benzen tilpligtet til Kjøbenhavns Amtstue at betale 403 Rdl. 50 Sk. med Renter 4 pCt. p. a. fra den 6te April 1854 til Betaling skeer, samt 548 Rdl. med Renter 4 pCt. p. a. fra den 8de Marts 1855 indtil Betaling skeer, samt Processens Omkostninger stadesløst, og derunder Salair til Kammeradvocaten 20 Rdl.

Denne Dom har Kammeradvocaten derpaa ifølge Domainedirectoratets Resolution efter Stævning af 2den April f. A. indanket her til Retten og paastaet samme derhen forandret, at de Indstævnte tilpligtes in solidum at betale de paastævnte Beløb overeensstemmende med hans for Underretten neblagte Paastand, samt Sagens Omkostninger i begge Instanser stadesløst, og derunder Salair til hans Fuldmægtig for Underretten og til ham for Overretten, hvormod Indstævnte Duus's Enke har paastaet Dommen stadfæstet og sig tillagt Processens Omkostninger af det Offentlige med noget Tilstrækkeligt, medens Indstævnte Benzens Enke, naftet hun befindes lovlig stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde, hvorfor Sagen for hendes Vedkommende i Henhold til Lovens 1—4—30 cfr. Forordningen af 3die Juni 1796 § 2 vil være at paadømme efter de fremlagte Breve og Beviisligheder, in specie Underretsacten. Det Spørgsmaal, hvorom Sagen dreier sig, er ifkun, hvorvidt de paastævnte Beløb skulle tilsvares af begge de Indstævnte in solidum eller alene af Indstævnte Cecilie Benzen.

Indstævnte Duus's Enke har støttet den af hende neblagte Paastand paa, at hun har betalt Halvdelen af de ommeldte Forpagtningssaggifter, og at der ikke

i de anførte Contracter er stipuleret Noget om, at Forpagterne in solidum skulle tilsvare Afgiften, og en saadan solidarisk Forpligtelse ikke kan præsumeres eller er hjemlet i Lovgivningen, hvorhos hun har anført, at Afgiften stedse er erlagt af Forpagterne, hver med Halvdelen, in specie af hende for 1853 og 1854, uden at nogen Reservation er tagen med Hensyn til den anden Halvdeel, samt endelig, at det af den Contracten af 2den Juni og 2den September givne Paategning af 1ste Februar 1854, der lyder saaledes :

„I Henhold til Domainedirectoratets Resolution af 12te November 1853 erklære vi Underegnede (de Indstævnte) med vore respective Lavværger herved, at vi have fornyet ovenstaaende Contract for Tidsrummet af 1, er eet Aar indtil 1ste October 1854 i alle dens Ord og Punkter, saaledes at hver af os har at tilsvare Halvdelen af Forpagtningsskatten 104 Rdl., samt at den i Domainedirectoratet af os deponerede kongelige Præst-Obligation Nr. 4807 fremdeles skal vedblive at tjene Højsamme til Sikkerhed for Forpagtningsskattens Opfyldelse, for hvilken vi ere solidarisk forpligtede“, --

formæntlig fremgaaer, at de Indstævnte ikkun have at tilsvare hver Halvdelen af Afgifterne, idet Ordene i Slutningen om det solidariske Ansvar ikke skulde angaa Afgiften, men kun de øvrige Forpagtningsskattens.

Det skjønes nu ei heller rettere, end at den af Indstævnte Duus's Enke neblagte Paastand maa gives Medhold. Ligesom nemlig de forommeldte med Statskassen oprettede Forpagtningsskattenscontracter ikke indeholde nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at de Indstævnte skulde være solidarisk ansvarlige for Forpagtningsskattens Betaling, saaledes findes en saadan solidarisk Forpligtelse for de Indstævnte hverken at kunne udledes deraf, at den Enke af dem har i Relation til det Offentlige benævnt den Anden sin Medinteressent, alenstund det dog ikke er oplyst, at de Indstævnte have udgjort noget saadant Interessentskab, hvoraf den Enkes Medansvarlighed for den Andens Handlinger kunde udledes, eller deraf, at afdøde Bentzen i sin Tid har stillet Sikkerhed i Forening med Indstævnte Duus's Enke, hvilket kunde være grundet i særlig Overenskomst. Al den forommeldte Paategning af 1ste Februar 1854 paa Contracterne af 2den Juni og 2den September 1849 fremgaaer tværtimod, at de Indstævnte have staaet i den Formening, at de fremdeles, ligesom hidtil i Aarene 1848 til 1852 inclusive, skulde hver for sig betale det Halve af Forpagtningsskatten, hvilken Bestemmelse ikke kan anses tilbagekaldt ved hin Slutningspassus om en solidarisk Forpligtelse, idet den Maade, hvorpaa Indstævnte Duus's Enke, som forommeldt, vil have denne Passus forstaaet, dog ikke gjør den tidligere Bestemmelse om Afgiftens Erleggelse af hver især med Halvdelen øksesløs.

Som Følge heraf vil Underrettsdommen, imod hvilken ingen Erindring er fremsat fra Indstævnte Bentzen's Enkes Side, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil den constituerede Kammeradvocat som Følge heraf ikke blive at tillægge Salair.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været brugt“.

Fredagen den 23de December.

Nr. 58. Besidderen af Stamhuset Egholm, Kammerherre **Haffner**
(Statsraad Liebenberg, efter Ordre)

contra

Det Offentlige (Advocat Brock, efter Ordre),

angaaende Spørgsmaalet om Citantens Berettigelse til ved indtrædende Fæstledighed af nogle paa Hovedgaardsjord oprettede Bøndergaarde at nedlægge disse m. v.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juni 1858: „Citanten, Besidderen af Stamhuset Egholm, Kammerherre Haffner, N. af D., bør være berettiget til ved indtrædende Fæstledighed af de Bøndersteder, der i Henhoid til kongelig Bevilling af 27de Juni 1687 ere blevene oprettede af den gamle Sædegaard Vellerups Jorder, atter at indtage disse som Hovedgaardsjorder, eller undlade at fæste dem bort“.

Høiesteret's Dom.

I Henhoid til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Statsraad Liebenberg tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldendalste Boghandling (H. Hegel). — Trykt hos J. D. Schult.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 43.

Den 13de Januar.

1860.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 23de December.

Nr. 58. Besidderen af Stamhuset Egholm, Kammerherre Haffner
contra

Det Offentlige (see forrige Nr.).

Den indkøbte Doms Præmisjer lyde saaledes: „Ved Kongelig Bevilling af 27de Juni 1687 blev det tilladt den daværende Eier af Sædegaarden, nu Stamhuset Egholm, at han efter sin derom indgivne Ansøgning maatte sætte Bønder paa Vellerupgaarden, som var en i Forbindelse med Egholm tilkjøbt gammel Sædegaard, og indlægge Vellerups Sædegaardstaxt, med Vibeholdelse af sammes Frihed, under Egholms Sædegaardstaxt.

Saaavel ifølge Bevillingen, der er fremlagt in originali under Sagen, som af Ansøgningen om samme, der er fremlagt i Gjenpart, havde Begjæringen været motiveret derved, at der fattedes Bønder til Avlingens Fortsættelse ved Egholm, hvilken Trængsel man vilde afhjælpe ved at sætte Bønder paa Vellerup, hvis Hovedgaardstaxt kun udgjorde 19 Ldr. 4 Skp. 1 Fdk. 2 Alb. Hartkorn. Bevillingen indeholder ingen udtrykkelig Tilfærdigelse om, at den givne Tilladelse skulde være afhængig af nogen vis Betingelse, og har ligesaa lidt tilfærdigivet, at de omspurgte Zorder skulde anses som for bestandigt henlagte til Bøndebrug, som at de atter, naar Eieren vilde, kunde benyttes som Hovedgaardsjord.

I Overeensstemmelse med den givne Bevilling blev der af Vellerupgaardens Zorder oprettet tre Bøndergaarde, som derefter stedse have været givne i Fæste paa sædvanlig Maade. Deres Hartkorn har i Skatteberegningerne været tillagt Egholms fri Hovedgaardstaxt, og har, forsaavidt det hidrører fra Vellerupgaarden, stedse været anset som frit, ligesom det efter Sagens Oplysninger maa antages, at det ikke er tiendepligtigt.

Da den nuværende Besidder af Stamhuset Egholm, Citanten, Kammerherre Haffner, N. af D., ønskede under Egholm Hovedgaard eller Mølle af fæste-

pligtig Ford at indlægge et efter Maal og Tært til disse Forber svarende Areal, imod at de i Fremtiden bleve undergivne samme Vilkaar som anden fæsteligstigt Ford, men Indrevisministeriet har nægtet at bevilge det Ansøgte, forinden det i alt Fald ved Domstolenes Kjendelse var afgjort, at bemeldte Forber lovmæssig kunde gives anden Anvendelse end Bortfæstelse til Bønderbrug, har dette givet Anledning til nærværende Sag, hvorunder Titanten har paaftaaet sig kjendt berettiget til, ved indtrædende Fæsteligdhed af de formeldte Bøndersteder atter at indtage disse som Hovedgaardsjorder, eller at unlade at fæste dem bort. Indstævnte, Kammerherre, Stiftamtmand Tetens, Amtmand over Kjøbenhavns Amt, Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd, der paa det Offentliges Vegne har modtaget Stævning i Sagen, har ved sin engagerede Sagsfører paaftaaet Titantens Paastand nægtet Medhold og det Offentlige frifundet for hans Tiltale i denne Sag.

Foraaabidt det nu mellem Parterne er omtvistet, hvorvidt den omhandlede Bevilling i sin Tid har været nødvendig eller ei, skjønnes ikke rettere, end at dette Spørgsmaal maa blive uden retlig Betydning ved Sagens Afgjørelse, hvilket, da Bevillingen nu engang er erhvervet og benyttet, findes at maatte beroe paa, deels om der i dennes Indhold maatte være Noget til Hindrer for Titantens Paastand, deels om denne Paastand maatte kunne bestaae med de om Forholdet mellem Godsene og Fæstere emanerede Lovbestemmelser. Naar Indstævnte saaledes i førstnævnte Henseende har villet gjøre gjældende, at Bevillingen er gaaet ud fra, at det Ansøgte tilstodes i Bønderstandens Faveur, idet flere Bønderfamilier bleve etablerede, hvad ogsaa i den daværende Giers Ansøgning er anført som et Motiv for Regjeringen til at indrømme det Ansøgte, og han i Henhold hertil har formeent, at der ved den derefter meddelte Bevilling er opstaaet et contractmæssigt Forhold imellem Regjeringen og Eggholms Gier, saaledes at det tillades, at Vællerup Gaards Hartkornsfrihed maatte indgaae under Eggholm, imod at de Bøndergaarde, som opførtes paa Vællerup Gaards Hovedjorder, fremtidig vedligeholdes, og at Følgen heraf maatte være, at det ikke kunde staae Eggholms Gier frit for eensidig at forandre Forholdene ved at nedlægge Bøndergaardene, da skjønnes denne Indstævntes Formening ikke at kunne gives Medhold. Ligesom nemlig fri Hovedgaardstaxt ikke kan antages ved Hovedgaardsjordernes datidige Bortfæstning til Brug for Bønder i og for sig at gaae over til ufri Ford, ja at det skulde være en ikke i den daværende Lovgivning hjemlet Begunstigelse, der ved Bevillingen indrømmedes, naar Frihedens Vedbliven uanset Jordernes Brug tilstodes, saaledes fremtræder i alt Fald Bøndergaardenes fremtidige Vedligeholdelse efter Bevillingens Indhold ikke som en Betingelse for den omtalte Frihedstaxts Henlæggelse under Eggholm, og Bevillingen findes saaledes ikke at have etableret et Forhold, som det efter en saadan Bevillings Natur og Character ikke maatte staae Bevillingshaveren frit for at renunciere paa, hvilket ogsaa in casu vilde føre til, at det maatte være Titanten tilladt at retablere den inden Bevillingens Givelse bestaaende Tilstand, hvis forøvrigt den nugjældende Lovgivning ikke skulde være til Hindrer derfor.

Men fra det Offentliges Side har man i de Lovbestemmelser, der forbyde Nærlæggelse af Bøndergaard, fundet en absolut Hindring for det Omspurgte, idet nemlig hine Bestemmelser ikke gjøre Forskjel paa, om de til Bondebrug engang hentagte Gaarde have privilegeret eller uprivilegeret Hartkorn. Men ligesom det efter Lovgivningen kun er Bondejord, der er underkastet Fæstetvang og andre i Forbindelse dermed staaende Indskrænkninger, saaledes indeholder Lovgivningen intet Spor til, at Hovedgaardsjord ved at bortfæstes skulde tabe Characteren som Hovedgaardsjord og blive de Indskrænkninger i Henseende til Afbenyttelsen underkastet, der alene ere foreskrevne for Bondejord, og Forbudet mod Bøndergaardes Nærlæggelse kan derfor ikke anses at være rettet mod andre end de Gaarde, der ere oprettede paa Bondejord, men ikke mod de enkelte, der ere oprettede paa Jorder, henhørende under fri Hovedgaardstaxt. En modsat Forstaaelse vilde og komme i Strid med Lovgiverens Niemod i de Bestemmelser, der gaar ud paa at opmuntre Proprietairerne til at give deres Hovedgaardsjor-der i Fæste (sfr. Forordningen af 6te Mai 1769 § 11 og Forordningen af 15de Juni 1792 § 12).

Da nu endelig den Omstændighed, at de omhandlede Jorder i en lang Aarrække have været benyttede paa en vis Maade, ikke i og for sig kan begrunde nogen Ret for det Offentlige til at fordrø Vedblivelsen af den derved fremkomne Tilstand, vil Citantens Paastrand være at give Medhold.

Det stemplede Papir har været rigtiget forbrugt“.

Nr. 310

Statsraad Salicath

contra

Juliane Marie Sauer, (Defensor Liebe),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 2den Juli 1859: „Arrestantinden Juliane Marie Sauer bor hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorhos hun bor tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Vengen 6 Rdl. og til Defensor, Cancelliraad Jensen 5 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 15de August 1859: „Arrestantinden Juliane Marie Sauer bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at hun udreder Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor ved Underretten 5 Rdl., til Defensor sammejeds 4 Rdl. og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Reckelmann, 5 Rdl. til hver. Det Skoimte at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Juliane Marie Sauer, der gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge en Underretsdom af 18de October 1848 med 6 Aars Tugthuusarbejde for 3die Gang begaaet Tyveri, hvorefter hun, paany tiltalt for Tyveri, blev ved denne Rets Dom af 20de April 1857 frifunden for Actors videre Tiltale, sigtes under nærværende Sag for ulovlig Omgang med Hittigodø.

Efter hvad Arrestantinden har vedgaaet og to Vægtere i Aalborg edelig have forklaret, blev hun en Nat i afsvigte Maaned af Vægterne truffen paa en Gade i Aalborg værende en Pakke under Armen indsvøbt i hendes eget Forklæde, og da den ene Vægter kort iforveien havde talt med Arrestantinden i en Udtaut af Byen og der ikke havde seet hende i Besiddelse af en saadan Pakke, spurgte han hende om, hvad det var for en Pakke, hun havde under Armen, hvortil hun svarede, at det var hendes eget Kinned, hun havde havt i Vadst i Søndertranders, men da han nu forlangte at see Pakkens Indhold, foresandtes deri en Maandsfjorte, 2 Par Børne-Underbuxer, og et Haandklæde, alt nylig vadsket og tilfammen ansat til en Værbi af circa 10 Mk. Vægterne paalagde nu Arrestantinden at følge med dem til Raadstuen, men medens hun paa Veien dertil gif bag efter dem, lod hun Pakken ved et Gadehjørne falde fra sig, og da Pakken lidt efter savnedes hos hende, nægtebe hun, at have havt nogen Pakke, ligesom hun og, da Pakken atter blev funden, nægtebe, at denne Pakke var hende tilhørende. For Retten har hun derimod vedgaaet, at have været i Besiddelse af Pakken, idet hun har anbragt, at hun, lige førend Vægterne traf hende, havde fundet den liggende paa en Plads, hun var gaaet over; men hun har anført, at det var hendes Hensigt at oplyse den, hvortil hun ikke fandt Leilighed, før hun traf Vægterne, og som Grund til, at hun paa Veien til Raadstuen lod den falde fra sig, har hun angivet, at hun frygtede for at blive arresteret og fortrød at have taget Pakken op i sit Forklæde. Skjøndt nu den af et Frentimmer, der havde fulgt med hende over Pladsen, afgivne Forklaring taler imod, at Arrestantinden der har fundet Pakken, og skjøndt der er tilveiebragt Formodning for, at Skjorten og Underbuxerne samme Nat ere blevne stjaalne fra nogle Haver, vil dog Arrestantindens Anbringende om, at have fundet Pakken, være at lægge til Grund ved Sagens Vedømmelse, og naar hensees til, at Vægteren ingen Pakke havde bemærket hos hende, da han kort iforveien havde seet og talt med hende, maa det ogsaa siatueres, at hun først ganske kort førend Anholdelsen var kommen i

Besiddelse af den. Men idet det saaledes, især ved Nattetid, ikke havde været muligt for Arrestantinden at oplyse det fundne Gods, førend hun blev anholdt, og hun heller ikke havde foretaget noget med det, hvorved hun kjendeligen havde tilegnet sig det som sin Eiendom, eller paa anden Maade disponeret over det, findes hun ikke at kunne anses skyldig i svigagtig Udgang med Hittegods; thi vel foregav hun urigtigen for Vægterne, at Palken indeholdt hendes eget Linned, og fragik siden dens Besiddelse, men det er ikke uantageligt, at dette hendes Forhold kan være blevet fremkaldt ved en siebliffelig Frygt for, at hun, der oftere havde været straffet, skulde komme i Forlegenhed for at have taget fundet Gods til sig og ved Dnsket om, at undgaae Anholdelse, og desuden tyder bemeldte Forhold i alt Fald kun paa, at hun allerede havde tænkt paa eller havde ifinde at ville undlade at oplyse Hittegods, men dette kunde i og for sig ikke være tilstrækkeligt til at constituere en Zværksættelse af Forbrydelsen, da en svigagtig Undblivelse af Oplysning eller anden Tilguelse dog ikke kunde anses allerede derved i Gjerningen at være indtraadt, og efter denne Lovovertrædelses særegne Beskaffenhed kunde hendes Forhold formeentlig end ikke betragtes som et strafbart Attentat.

Der findes efter det Anførte at maatte tillæges Arrestantinden Frisindelse, dog efter de mod hende talende Omstændigheder itkun for Actors videre Tiltale.

Hermed endte anden ordinaire Sessjon.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Mandagen den 2den Januar.

Nr. 296.

Advocat Liebe
contra

Gieren af Dronninggaard Hovedgaard, **Hansen**, (Defensor Salicath), der tiltales for lovstridig Afbenyttelse af de til Kaniugaarden og Elisalyft hørende Zorder.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 10de Januar 1859: „Tiltalte, Gieren af Dronninggaard Hovedgaard, Hans Hansen, bør til Statskassen bøde 352 Rdl. 8 Sk. samt betale Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Meldola, 5 Rdl.

Den idømte Mulet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lov-
lige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd
efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juli 1859:
„Tiltalte, Proprietair Hansen til Dronninggaard, bør for Actors Tiltale
i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder det Actor
for Underretten tillagte Salair samt Salairerne til Actor og Defensor
for Overretten, Procuratorerne Borup og Larsen, 5 Rdl. til hver, ud-
redes af Tiltaltes Bo. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og
Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltaltes
Bo 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Indenrigsministeriets
Skrivelse af 1ste Mai s. A. blev der under 7de s. M. anordnet Action imod
Proprietair Hansen til Dronninggaard for lovstridig Afbenyttelse af Zorber, hen-
hørende under Kanningaarden og Elisalyft i Ryngby Eogn, nemlig:

Kanningaardens eget Tiliggende,					
	gammelt Hartkorn	2 Tdr.	3 Skp.	2 Fdt.	„ Alb.
	nyt do.	4	— 6	—	„ — 1/2 —

endeel under samme brevne Parceller i Birum, nemlig:

Matr. Nr. 5 b af nyt Hartkorn	„ Tdr.	2 Skp.	1 Fdt.	2 1/2 Alb.
— 13 b	—	— 2	— 1	— 2 3/4 —
— 27	—	— 7	— 1	— 2 1/2 —
— 28 a	—	— 7	— 2	— 1/4 —

samt Elisalyfts Zorber, bestaaende af:

Matr. Nr. 5 c af nyt Hartkorn	„ Tdr.	2 Skp.	2 Fdt.	2 Alb.
— 13 a	—	2	— 3	— 2 — 2 —
— 45	—	—	—	— 2 1/4 —
— 55	—	— 2	—	— 1 3/4 —

Det er under Egen, navnlig ved Proprietair Hansens egen Vedgaaelse,
oplyst, at han, efter i April Maaned 1856, i Genhold til Kjøbecontract af 28de
Februar s. A., at være tiltraadt de ovennævnte Zorbers Besiddelse, har brevet
dem for sin egen Regning, skjøndt dog ikke under den ham tilhørende Dronning-
gaard Hovedgaard, indtil han ved Kjøbecontract af 1ste December 1857 folgte
samtlige disse Zorber, med Undtagelse af selve Kanningaardens og Matr. Nr. 55,

til en Mand, der strax overtog deres Besiddelse; bemeldte Matr. Nr. 55 afhændede han samtidig til 2 Mænd, som ligeledes strax toge samme i Brug, hvorimod han vedblev selv at drive den egentlige Kuningaard, indtil han ved Kjøbecontract af 10de December f. A. folgte saavel denne Gaard som alle de øvrige Jordløbder, alene med Undtagelse af Nr. 55, til en Tredeemand, idet nemlig den fornævnte med en Anden om enbeel af disse Jorder under 1ste December 1857 afluttede Contract hævedes. Det sees fremdeles af Sagens Acter, at der ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 22de September 1857, efter Proprietair Hansens Begjæring, har været bevilget ham Hensland til Udgangen af Januar Maaned 1858 med at godtgjøre, at de Kuningaarden og Elisalyft tilhørende Jorder vare overdragne i Brug til Andre.

Ved den i 1ste Instants inden Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret den 10de Januar d. A. affagte Dom er det antaget, at Proprietair Hansen havde paadraget sig Ansvar efter Forordningen af 6te Juni 1769 § 4 ved for egen Regning at have drevet de ovennævnte Jorder, Matr. Nr. 5 b, 13 b, 27, 28 a, 5 c og 13 a, fra April 1856 til 1ste December 1857, og han er derfor idømt en Mulct til Statskassen af 352 Rtbl. 8 Sk. foruden Actionens Omkostninger. Derimod er han frifunden for Actors Tiltale med Hensyn til de under selve Kuningaarden hørende Jorder, med Hensyn til hvilke det ikke er anseet oplyst, at de ere Fæstetvang undergivne, samt Parcellerne Nr. 45 og 55 i Virum, som ikke ere paalignede gammelt Hartkorn; og, idet Indenrigsministeriet i Skrivelse af 9de April d. A. har forlangt Underretsdommen indanket for Overretten til Underkjendelse og Forandring forsaavidt, er Sagen af Amtet paa det Offentliges Begjæring nu appelleret her til Retten.

Den her beskikkede Defensor har yttret den Formening, at Sagen maatte bortfalde paa Grund af, at Tiltalte, Proprietair Hansen, er afgaaet ved Døden efter Sagens Indstævning for Overretten; men heri kan der ikke gives Defensor Medhold, eftersom der under nærværende Sag ikke er Spørgsmaal om corporlig Straf, men kun om Bøder, der, i Overensstemmelse med Reglen i Forordningen af 6te December 1743 § 12, meget vel ville kunne inddrives i hans Bo, forsaavidt det maatte findes, at han ved Underretsdommen medrette er anseet ved sit Forhold at have paadraget sig Forpligtelse til at udrede dem; jfr. R. N. D. af 18de Marts 1720 Cap. 1. § 18 in fine og Forordningen af 3die December 1828 § 44 Nr. 3. Eiheller kan Overretten være enig med Defensor, forsaavidt han subsidiairt har gjort gjældende, at en Frifindelse under nærværende Sag maatte blive Følgen af, at Proprietair Hansen ikke har drevet de ommeldte Jorder under nogen Hovedgaard, eftersom saadant ikke kan ansees som en Betingelse for Anvendelse af Mulct efter Forordningen af 6te Juni 1769 § 4 for ulovlig Brug af Bondejord, jfr. Placat af 7de Juni 1806. Derimod skjønnes ikke rettere, end at der maa gives Defensor Medhold i, at Proprietair Hansen, ifølge den ham ved den ovennævnte Indenrigsministeriets Skrivelse af 22de September 1857 givne Hensland til Udgangen af Januar Maaned 1858 med at godtgjøre, at de Kuningaarden og Elisalyft tilhørende Jorder vare overdragne i Brug til Andre, maatte være ansvarsfri for den tidligere Brug for egen

Regning, forsaavidt angaaer de Forber, som han fra 1ste December 1857, altsaa inden Ubløbet af den ham givne Frist, folgte og overdrog Andre til Benyttelse, uden Hensyn til at saadant først senere er oplyst at være skeet. Og da dette gjælder alle de ovennævnte Forber med Undtagelse af de under selve Raningaarden hørende, samt da Overretten med Underdommeren maa være enig i, at de sidstnævnte Forber, som forhenværende privilegeret Hartkorn, ikke kunne antages at være Kæstetvangen og de dermed i Forbindelse staaende Indskrænkninger i Eierens Dispositionsret undergivne, kommer Overretten til det Resultat, at der i det Hele bør tillægges Proprietair Hansen Grifindelse under nærværende Sag. Efter Omstændighederne, og navnlig paa Grund af, at Proprietair Hansen selv har givet Anledning til den imod ham anlagte Sag ved ikke betimelig at godtgjøre, at han havde overdraget de paagjældende Forber udenfor den egentlige Raningaard i Brug til Andre, findes dog Sagens Omkostninger, derunder det Actor ved Underretten tillagte Salair, samt Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver, at burde paalægges Tiltalte, eller nu hans Vo“.

Nr. 325.

Advocat Liebe

contra

Anders Hansen og Hustru Giertrud Marie Rasmusdatter,

(Defensor for Nr. 1 Salicath, for Nr. 2 Liebenberg),

der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Indbrud og Sidstnævnte for Hæleri.

Bjerge og Masum Herreders Eyrerets Dom af 2den April 1859: „Tiltalte, Brolægger Anders Hansen og dennes Hustru Giertrud Marie Rasmusdatter, begge af Odense, bør hensættes, den Første til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar og den Sidste i Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage. Derhos bør begge de Tiltalte in solidum udrede alle af denne Sag lovligt sthørende Omkostninger, foruden i Salair til Actor, Procurator Petersen 5 Rdl., og til Defensorerne, Procuratorerne Tommerup og Knudsen, hver 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Septbr. 1859: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte, Brolægger Anders Hansen, fastsættes til 2½ Aar. 3 Salarium til Procuratorerne Larsen, Delbanco og Justitsraad Dahl for Overretten, betale de Tiltalte Anders Hansen og Hustru Giertrud Marie Rasmusdatter, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden for Anders Hansen efter Omstændighederne fastsættes til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Anders Hansen bestemmes til 3 Aar. I Salarium til Advocat Liebe, Statsraad Salicath og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Bjerge-Nasum Herredsting hertil indankede Sag er Tiltalte, Brolægger Anders Hansen, ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig overbevist at have den 22de Januar d. A. fra et Kammer i Staldbygningen til Veirupgaard bortstjaalet nogle til 15 Rdl. vurderede Sengklæder, saa og nogle Fødevarer og en Spølkum, der ere vurderede til 1 Rdl. 4 Mk. og 2 Sk. Til dette Kammer skaffede Tiltalte sig Afgang ved at stybe Døren op ved et Trøf paa samme med Knæet, saa at Laaseblikket, der var itu, faldt ud, hvorved Tiltalte har erkjendt at have maattet anvende nogen Kraft for at faae Døren op. Tverriet er begaaet om Aftenen omtrent Kl. 10, men det maa antages, at Fjolf paa Gaarden i Almindelighed endnu vare oppe, og fra Kammeret, der ikke var beboet, var der ei heller Afgang til nogen anden Beboelsesleilighed.

Erstatning er, forsaavidt de stjaalne Gjenstande ikke ere komne tilstede og ublevere til Eierne, af disse frafaldet.

Tiltalte Gjerrub Marie Rasmusbatter, Tiltalte Hansens Hustru, er paa lige Maade overbevist at have været sin Mand behjælpelig ved Salget af Sengklæderne, skjøndt hun formode, at de vare stjaalne, og at have disponeret over de ved Salget indkomne Penge.

Af de Tiltalte, der begge ere over criminel Lovvalder, er Hansen forhen ved Odense Herreds Extrarets Dom af 5te November 1857 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Baud og Brod i 2 Gange 5 Dage, og Tiltalte Gjerrub Marie Rasmusbatter, der under samme Sag actioneredes for Hæleri, er friisunden for Actors videre Tiltalte.

For det under nærværende Sag oplyste Forhold er Tiltalte Hansen ved Underrettens Dom af 2den April d. A. rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. § 12, 1ste Membrum, men Straffen, der er bestemt til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, findes i Medfør af Forordningens § 14 at maatte bestemmes til lige Arbeide i 2½ Aar.

Tiltalte Gjertrud Marie Rasmusbatter er retteligen anseet efter Forordningens § 22, og Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Da Bestemmelserne om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil Dommen med denne Modification blive at stadfæste“.

Nr. 313.

Advocat Liebe
contra

Peder Rasmussen, ogsaa kaldet **Kasted**, (Defensor Liebenberg), der tiltales for Bedrageri, Forsærdigelse og Benyttelse af falske Documenter samt for Betleri.

Haaile m. fl. Herredens Extrarets Dom af 15de Juni 1859: „Arrestanten Peder Rasmussen, ogsaa kaldet Kasted, bor henføres til Forbedringshushandsarbejde i to Aar. Saa udreder han samtlige af Actionen og hans Arrest lovligen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Hée 5 Rdl., og til Defensor. Kammerraad, Procurator Jensen 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 15de August 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at staade. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Kühnel, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Peder Rasmussen, ogsaa kaldet Kasted, for Bedrageri, Forsærdigelse og Benyttelse af falske Documenter, samt for Betleri.

Flere Vidner have edeligen forklaret, at en Person, hvem de med Bestemthed have gjenkjendt i Arrestanten, en Dag i December Maaned s. A. — efter hvad der maa ansees oplyst, den 16de — indsaandt sig i Eftersod og Robstov og indsamlede Gaver i Anledning af en ham overgaaet Ildbrand, idet han foreviste nogle Papirer og opforbrede Gaverne til at tegne deres Navne og de ybede

Bidrag paa en Liste, som han havde med sig, og navnlig have Gaardmændene Rasmus Møller og Søren Thomasen samt Skolelærer Andersen edelig udsagt, at efterat Arrestanten om Aftenen havde paa den Førstnævntes Bopæl i Rødsfod forevist de ommeldte Papirer og der var opstaaet Mistanke om, at disse vare falske, vedgik Arrestanten, der overnatte hos Møller, den følgende Morgen for de nævnte tre Vidner, at Papirerne virkelig vare falske, og at en Haandværksvend — for hvem han havde omtalt, at en ham tidligere meddeelt Tilladelse til i en begrænset Tid at indsamle Gaver, i Anledning af den ham i October 1857 overgaaede Ildbrand, var udløben og indleveret, uden at han havde kunnet gjøre den søgte Brug af samme — efter eget Tilbud for et Glas Punsch havde skrevet de falske Papirer. Disse, der bestode af en med Arrestantens Navn underskreven ubateret Ansøgning til Aarhus Stiftamtmand, paategnet en Tilladelse til i en Tid af 6 Uger at indsamle Gaver, hvilken Tilladelse er dateret „Aarhus Stiftamtmand den 30te November 1858“ og underskrevet med Navnet „Dahl“, samt af en Attest, dateret „Skjoldelev Præstegaard den 15de October 1858“, underskrevet „M. Raahauge, Formand“, — om hvilke Documenter Stiftamtmand Dahl og Pastor Raahauge i Skjoldelev, hver for sit Vedkommende, have erklæret, at de ikke ere udsædige af dem, og at deres Navne ere efterskrevne — forbleve derefter hos Skolelærer Andersen, hvorimod Arrestanten efter sin indstændige Begjæring fik Tilladelse til at gaa bort.

Arrestanten har under Forhørerne stadigen nægtet, at de ovenmeldte Vidneforklaringer ere rigtige eller vedkomme ham, idet han har paastaet, at han i December Maaned f. A. ikke nogen Nat har været borte fra sit Hjem i Mundelstrup, og navnlig ikke har været i Esferød eller Rødsfod, samt at han hverken har skrevet eller ladet skrive de paagjældende falske Documenter eller været i Besiddelse af disse. Ligesom imidlertid de fleste af de afhørte Vidner, og navnlig de tre ovenfor nævnte, vedblivende have erklæret, at de med Bestemthed gjenkjende Arrestanten som den af dem omfoklarede Person, og de to fornævnte falske Documenter som dem, han ved den paagjældende Leilighed foreviste, saaledes er Arrestantens Forklaring, om ikke i December Maaned f. A. at have været fraværende fra sit Hjem, modsigt saavel af en i Arrestantens Huus boende Indsidder, som af Arrestantens Kone, hvilken sidste navnlig har udsagt, at Arrestanten netop var borte fra Hjemmet fra den 15de til den 17de December, og vel har en Deponent forklaret, at han den 17de December omtrent Kl. 1 mødte Arrestanten i Nærheden af dennes Hjem, men efter hvad der er oplyst om Afstanden mellem Mundelstrup og Rødsfod, og den Tid, Arrestanten den 17de om Morgenen forlod sidstnævnte By, staaer denne Omstændighed ingenlunde i Strid med de omhandlede Vidneforklaringer. Hertil kommer endnu, at den ovenomhandlede Ansøgning med det samme paategnede falske Brandbrev i alt Væsentligt er ordlydende eens med den fra Amtet erhvervede Ansøgning fra Arrestanten og Amtets derpaa tegnede originale Tilladelse for ham til at indsamle Gaver, dateret den 16de April 1858, hvilket Document, der har Paategning om at være tilbageleveret i Juni Maaned f. A., Arrestanten, efter sin Forklaring, stadig havde i Forvaring, medens han havde det, saa at Ingen i den Tid kunde have benyttet

det til at efterskrive det, ligesom det af en samme Document paategnet Erklæring fra Herredscontoiret sees, at dette ogsaa i sin Tid har været ledsaget af en anbefaling fra Pastor Raahauge.

Ibet det efter alt det Anførte maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten paa den foranstørte Maade har gjort sig skyldig i Betleri, og derved benyttet de omhandlede falske Documenter, der efter deres Bestaffenhed blive at henføre under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 62, 1ste og 2det Membrum, maa det tilliges, at han, der i Aaret 1845 har været straffet for Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, og derefter i Aaret 1853 for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster som for Hæleri med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, nu ved Underrettsdommen er, i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 66, cfr. §§ 62 og 79, anseet med Straf som for tredje Gang begaaet Hæleri efter den citerede Forordnings § 22, ligesom den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorved den Straf, som Arrestanten efter Forordningen af 21de August 1829 § 4 har forstybt for 1ste Gang begaaet Betleri, er anseet absorberet, efter Sagens Omstændigheder findes passende, og nævnte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at udrede i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver".

Tirsdagen den 3die Januar.

Nr. 324.

Advocat Liebe
contra

Anders Johannes Sørensen og Hans Sørensen,
(Defensor Liebenberg),

der tiltales for Vold, udøvet mod Sognekoged Tørgen Rasmussen under dennes Udførelse af en Bestillings-Forretning.

Hatting Herreds Ertretets Dom af 15de Juni 1859: „De Tiltalte Anders Johannes Sørensen og Hans Sørensen bor Enhver især at hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa betaler Tiltalte Anders Johannes Sørensen til Sognekoged T. Rasmussen den ovenfor anførte Erstatning med i Alt 13 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. De Tiltalte udrede derhos in solidum de af deres Arrest og Sagen i det Hele lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Warthoes Dodsbo, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Borch 5 Rdl. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 22de August 1859: „De Tiltalte Anders Johannes Sørensen og Hans Sørensen bor hensesættes i Fængsel

paa Vand og Brød hver i 5 Dage. I Erstatning til Sognefoged S. Rasmussen betaler Tiltalte Anders Johannes Sørensen 13 Rdl. 3 Mk. 8 St. Saa bør de Tiltalte og, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor og Defensor for Underretten 4 Rdl. til den Første og 3 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Kühnel, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Da Sognefoged Jørgen Rasmussen, idet han efter dertil givne Anledning indfandt sig i Knud Helbek Jensen's Huus, maa antages at have handlet i sin Bestillings Medfør, ville de Tiltalte for den af dem imod ham ved denne Leilighed udovede Vold ei kunne undgaae at anjæes efter Forordningen af 4de October 1833 § 16, uden at derved kan tages Hensyn til hvad de have anført om, at de alene tilsigtede at slippe bort fra Stedet, og findes Straffen i Underrettens Dom passende fastsat til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver, ligesom dens, af Overretten stadfæstede, Bestemmelse om Erstatningen billiges. Actionens Omkostninger findes de Tiltalte at burde tilsvare hver for sit Bedkommende.

Ihi fjendes for Ret:

I Henseende til de idømte Straffe og Erstatningen bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger tilsvare de Tiltalte hver for sit Bedkommende, saaledes at de hver især med det Halve udrede de ved Landsøverrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Højesteret 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte, Brødrene Anders Johannes Sørensen og Hans Sørensen, sigtes under nærværende Sag for at have udøvet Vold mod Sognefoged Jørgen Rasmussen under dennes Udsjæelse af en Bestillings-Forretning.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilsvækkeligen godtgjort, at efterat Sognefoged Jørgen Rasmussen af Stobberup Ratten mellem den 25de og 26de Februar d. A. omtrent ved Midnatstid var bleven faldt op, i Anledning af at Huusmaad Morten Mikkelsen skulde paa Byens Gade være bleven overfaldet, og Sognefogden havde begivet sig ud paa Gaden for at efterfølge Tiltalte Anders Johannes Sørensen, der skulde være

den, som havde overfaldet Morten Mikkelsen, men ikke traf Tiltalte, hvorimod han saae Lys hos Huusmand Knud Helbek Jensen, der for en Tid siden var bleven mulcteret for ulovligt Krohold, og hos hvem Morten Mikkelsen Aftenen forud havde spillet Kort med de Tiltalte, og Sognefogden derfor vilde gaae berind for at eftersoege Tiltalte Anders J. Sørensen og havde banket paa Døren for at blive indladt, blev der af Tiltalte Hans Sørensen, som efter Knud Helbek Jensens Anmodning var gaaet ud i Forstuen og aabnede Indgangsdøren, bragt Sognefogden, strax idet han traadte ind af Døren, et Slag med knyttet Næve paa Hovedet, saa at Sognefogden tabte Kaffjetten og tumlede tilbage mod de Personer, der lejlagede ham, hvorpaa Tiltalte Hans Sørensen undløb, men blev strax indhentet og bragt tilstede, og da Tiltalte Anders Johannes Sørensen, der, da Sognefogden kom til Huset, var inde i Stuen, hørte det optaaende Spectakel og hørte baade Sognefogdens og sin Broders Stemme, og han derpaa gik ud i Forstuen, hvor han vel saae Sognefogden, men ikke sin Broder, og han, da han meente, at hans Broder var udenfor paa Gaden, vilde ud til denne, men Sognefogden greb fat paa ham, da han vilde gaae ud af Forstuen, søgte han at rive sig løs, og under Anstrængelsen for at faae Sognefogden til at slippe ham, sparkede han flere Gange med sine jernbeslagne Træsko eller Træskostøvler Sognefogden paa Benene, og bemærkede han, at Sognefogden klagede sig, men ved tilkommende Hjælp blev denne Tiltalte kastet til Jorden.

Det Sognefogden af Tiltalte Hans Sørensen tilsoiede Slag kan efter Sagens Oplysninger ikke antages at have havt nogen videre skadelig Følge, men med Henjyn til den Vold, som Tiltalte A. J. Sørensen tilsoiede Sognefogden, bemærkes, at efter en fremlagt Lægeattest led Sognefogden Dagen efter af stor Omhed ved Tryk paa venstre Skinnebeen og paa venstre Læg, ligesom og Bevægelsen af det venstre Been var vanskelig og smertefuld, og paa høire Skinnebeen fandtes nogen Svulst og Rødhed, hvorhos han var i en feberagtig Tilstand og led af Qvalme og Opstød, samt var øm ved Tryk paa et Sted af den nederste og venstre Deel af Underlivet; men allerede et Par Dage efter befandt Sognefogden sig vel, med Undtagelse af at Benene vare lidt ømme, og det maa antages, at den mod ham udviste Vold ikke har medført nogen videre skadelig Følge for hans Helbred. Efter Sagens Oplysninger maa det nu vel antages, at, naagtet Morten Mikkelsen, førend han gik bort fra Knud Helbek Jensens Huus, havde været i Uenighed med Tiltalte Anders J. Sørensen, og ved sin Bortgang derfra var bleven efterfulgt af denne Tiltalte, er der dog ikke bleven tilsoiet ham nogen Overlast af bemeldte Tiltalte, saa at der heri kunde være tilstrækkelig Anledning for Politiet til at anholde Anders J. Sørensen, men ligesom der er Føie til at antage, at den Underretning, der herom blev givet Sognefogden, var saadan, at denne maatte finde sig foranlediget til strax at anstille nærmere Undersogelse, saaledes findes det ogsaa, at Sognefogden, efterat han paa den Tid af Natten havde set Lys hos Knud Helbek Jensen, der tidligere var mulcteret for ulovligt Krohold, og havde erfaret, at der havde været Kortspil der i Huset, havde herved, i Forbindelse med hvad der ivoirigt var ham foredraget, tilstrækkelig Føie til i Bestillings Medfør at indfinde sig i Knud Hel-

bet Tensens Huus. Den af de Tiltalte mod Sognefogden udøvede Vold maa derfor ansees udviist mod ham under hans Bestillings Udførelse, og fremgaaer det tilstrækkeligen af begge de Tiltaltes Forklaringer, at de have, førend de udviste det ommeldte Forhold mod Sognefogden, kendt ham og vidst, at han bekæbte denne Bestilling, ligesom navnlig Tiltalte Hans Sørensen har udsagt, at han under Opholdet hos Knud Helbek Jensen har udladt sig om, at saafremt Sognefogden kom, vilde de ikke faae Lov at spille Kort, efterjom Kloffen var over 10.

Begge de Tiltaltes Forklaringer gaae imidlertid ud paa, at de ikke havde paataent at øve nogen Vold mod Sognefogden, og at de ei heller, da der blev banket paa Døren, antog, at det var Sognefogden, som kom tilstede, og Tiltalte Hans Sørensen har derhos udsagt, at da han ved at aabne Døren saae, at det var Sognefogden, besluttede han strax at undløbe, fordi han vidste, at Sognefogden ikke kunde lide, at de spillede Kort saalænge, og idet han søgte at komme ud af Døren, gav han Sognefogden det ommeldte Slag paa Hovedet for at faae ham til at gaae tilside; og ligeledes fremgaaer det af Tiltalte Anders J. Sørensens Forklaring, at han kun udøvede den af ham mod Sognefogden udviste Vold for at glide sig løs, efterat Sognefogden havde taget fat i ham.

De Tiltaltes Forhold findes derfor og, idet det nærmest maa ansees fremkaldt for at undgaae en personlig Anhøvelse, der efter de foreliggende Omstændigheder ikke kunde ansees bespøiet, ikke ligesvem at kunne henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 § 16, men de maae blive at ansee med en arbitrair Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage for hver af dem. Tiltalte A. J. Sørensen vil derhos have at betale Sognefoged J. Rasmussen den af denne paastaabe Erstatning 13 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., for Udgifter til Læge og Medicin samt for tilføjet Livelse; ligesom og begge de Tiltalte vilde have in solidum at udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor og Defensor for Underretten, 4 Rdl. til den Første og 3 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver“.

Nr. 361.

Advocat Liebe
contra**Thomas Andersen Axelterp** (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri.

Nalborg Kjøbstads Gytravets Dom af 19de Septbr. 1859: „Tiltalte Thomas Andersen Axelterp bor straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han tilsvaerer alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Riisen 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Bengen 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 24de Octbr. 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Krigsraad Deigaard og Procurator Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Thomas Andersen Arelterp, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han Søndagen den 7de August d. A. har frastjaalet Consul Færch i Aalborg et til 40 Rdl. vurderet Guldbloomeuhr. Tiltalte, der af sin Mester, Stomagcer Niisen, den nævnte Dags Formiddag var bleven sendt til Vestjaalme med en Pakke Skotsi, var efter sin Forklaring gaaet op ad Trappen til Salsbetagen, hvor han bankede paa Døren til Soveværelset tæt ved Siden af Trappen, men naaget han intet Svar fik, gif han ind ad Døren, der var uafslaaet, og da han saae Uhrer, som stod i et Fouteral paa et Bord ved Siden af Sengen, og Ingen var tilstede, fik Tiltalte, der ikke eiede noget Uhr, efter sin Forklaring, en uimodstaaelig Lyst til at bemægtige sig og eie det ommeldte Uhr, som han derefter tog og gjemte i sin Buzesomme, hvorpaa han strax gif ned ad Trappen, afleverede Skotsiet til en Handelsbetjent, der stod i Døren til Boutikken, og forlod Huset, samt skjulte Uhrer. Den næste Dag blev han anholdt som mistænk for Tyveriet, og ved Anholdelsen tilstod han strax dette og bragte Uhrer tilstede.“

For dette Forhold, vil Tiltalte, der er født den 20de Januar 1842, og som, foruden i dette Aars Foraar at have været arresteret som mistænk for voldeligt Forhold, i Aaret 1856 har været straffet for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 26 med 40 Slag Riis, og ifølge Dom af 13de December f. A. for samme Forbrydelse i Genhold til den nævnte Forordnings § 29 har været straffet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, nu være at ansee efter den citerede Forordnings § 13, saaledes som i Underrettsdommen antaget, men den valgte Straf af Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder og navnlig i Betragtning af Tiltaltes Ungdom at kunne nedsettes til samme Slags Strafarbeide i eet Aar, og med denne Modification vil bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser billiges, være at stadfæste“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 44.

Den 20de Januar.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 3die Januar.

Nr. 366.

Statsraad Salicath

contra

Lars Andreassen, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Soro Birkis Extrarets Dom af 27de August 1859: „Tiltalte Lars Andreassen af Bjernede Mose bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; saa bor han udrede alle af denne Action loblig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hansen, og til Defensor, Proveprocurator Flor, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Novbr. 1859: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Ronge og Lindhard, betaler Tiltalte, Opfyndmand Lars Andreassen af Bjernede Mose, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne i 1ste Instants inden Sorø Birk's Extraret den 27de August sidstleden paakjendte Sag tiltales Lars Andreasen af Bjernede Mose for bedrageligt Forhold, i hvilken Henseende det ved hans egen, med hvad der ivoirigt er fremkommet stemmende, Tilskaaelse maa ansees oplyst, at han, der som Opsynsmand ved bemeldte under Sorø Academies Gods-Inspectorat hentagte Tørvemose havde Tillæbelse til at erhverve sig den til eget Brug fornødne Tørv af Levningerne af gamle Grave paa Mosen, har, uagtet han har erkjendt, at Saabant stred imod det ham givne Paalæg, til forskjellige Personer solgt Tørv, tilberedt af denne Tørvemose, og har han derhos vedgaaet, at dette Salg i de sidste 10 Aar af hans Functionstid ved Mosen har fundet Steb i den Udstrækning, at der aarlig er solgt 13 à 14 Læs Tørv til en Værdi af 7 à 8 Mk. pr. Læs.

For dette Forhold er Tiltalte, der er døbt i Aaret 1809, og som, naar undtages, at han gjentagne Gange for Absentation i Militairtjenesten er anseet med Fængsel paa Vand og Brød, ivoirigt ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ved den indankede Dom anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, cfr. § 1, med en Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Da nu Overretten maa villige dette saavel som Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at ubrede, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 360.

Statsraad Salicath
contra

Wilhelm Post eller **Porst**, (Defensor Bunken),

der tiltales for ved overtroiske Kunster at have udøvet eller attenteret Bedrageri samt for Betleri.

Lunde og Skam Herreders Extrarets Dom af 22de August 1859: „Arrestanten, Skomagerjvend Wilhelm Porst af Bogense, bor henseettes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men bor ivoirigt for Tiltale i denne Sag fri at være. Alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Kammerassessor, Proceprocurator Jespersen 4 Rdl. og til Procurator Cloos 3 Rdl., udredes af Arrestanten. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Novbr. 1859: „Arrestanten, Skomagerjvend Wilhelm Porst, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lihme og Larsen, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover. samt Hof. og Stadskrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Lunde og Skam Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten, Skomagervend Wilhelm Porst, sat under Tilstalte for ved overtroisse Kunstler at have udøvet eller forsøgt Bedrageri, samt for Vekleri.

Foruden at Arrestanten, der drog omkring med Paa til at søge Erhverv ved Klunkning i Skovby Herred, men som ogsaa er kommen udenfor dette Herred, selv har vedgaaet, at han har spaaet Fjolk ved at lægge Kort op og i Betaling derfor faaet en Snaps, som han dog ikke begjærte af dem, er det ved tvende Vidners overeensstemmende Forklaring beviist. at han i Gaardmand Claus Hansens Gaard i Sønderlø, hvor han foregav, at han var en Nordmand og havde lært at trolde i Norge, har, efterat der var sagt Nei til hans Spørgmaal, om de vilde have Noget klinket, spurgt, om de vilde spaaes, og, da Datteren Karen vilde have at vide af ham, hvorledes hendes Broder i Australien havde det, lagt Kort op og fremført endeel Snak, hvorefter han har begjært og erholdt 2 Snapse uden herfor at erlægge eller tilbyde Betaling. Ved denne Leilighed pttrede han til Claus Hansens Hustru Christiane Rasmusbatter, der vilde jage ham bort, fordi han kom med saameget Pjank, at hun vilde døe om 6 Uger af Sorg over hendes Børn.

Det skjønnes imidlertid ikke, at han herved kan ansees at have gjort sig skyldig i noget egentligt Bedrageri, og da det ei heller imod hans Benægtelse er beviist, at han paa de Steder, hvor han er kommen ind under sin Omreisen, har begjært andet end Brandediin, og da, naar undtages det ovenomhandlede Tilfælde, for Betaling, vil Arrestanten, der er født den 17de November 1820 og ikke befindes tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at frisinde for Actors Tilstalte i denne Sag, og Underrettsdommen, ved hvilken han er anseet med Straf af 5 Dages Fængsel paa Band og Brød efter Forordningen af 11te April 1840 § 46, jfr. § 50, men frisunden, forsaavidt han tiltales for Vekleri, vil derfor forsaavidt være at forandre, hvorimod Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, billiges“.

Onsdagen den 4de Januar.

Nr. 340.

Justitsraad Bunghen
contra

Wilhelm Petersen eller **Wilhelm Graa** og **Peter Christian Petersen Graa**, ogsaa kaldet **Peter Graa**, (Defensor Salicath),
der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Saxkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Juli 1859: „Dren-
gen Wilhelm Petersen bor straffes med Niis af Slutteren under Høgdens
Opfyh, og Dagsleier Peter Christian Petersen Graa bor henusættes i Fængsel
paa Vand og Brød i 8 Dage. Saa bor de og, Een for Begge og
Begge for Een, at betale i Erstatning til Skipper Hans Nielsen Nov
3 Rdl. samt alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvori-
blandt Salarium til Actor, Procurator Gjerding, 4 Rdl. og til Defensor,
Capitain, Proveprocurator Staal i Maribo, 3 Rdl., foruden Diæter til
den Sidste, hvilke Overoverigheden bestemmer. Erstatningen at udredes
inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Øvrige
at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Septbr. 1859:
„Bytingsdommen bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden for
Tiltalte Peter Christian Petersen Graa, ogsaa kaldet Peter Graa, be-
stemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for
Overretten, Procurator From og Proveprocurator Møller, betale sidst-
nævnte Tiltalte og Tiltalte Wilhelm Petersen eller Wilhelm Graa, Een
for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning
at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og
Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Act:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved
Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen
og Etatsraad Salicath for Høiesteret betale de Til-
talte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til
hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse, der
bestyrkes ved de iøvrigt under nærværende fra Saxkjøbing Kjøbstads Extraret

indankede Sag tilveiebragte Oplysninger, er det beviist, at Tiltalte Wilhelm Petersen eller Wilhelm Graa den 5te Juni d. A. om Aftenen, under sit Ophold i Skipper Hans Nielsen Røvs Kabyt, har stjaalet et bemeldte Skipper tilhørende under Sagen til 4 Rdl. vurderet Solvslommeuhr, som han ved sin Hjemkomst leverede sin Fader, Tiltalte Peter Christian Petersen Graa, der, skjøndt Sønnen havde sagt ham, at han havde taget det i en Kabyt, tog det i Forvaring og ei alene den næste Morgen, da Besjjaalne, som havde fattet Mistanke til hans Søn, indsendt sig hos ham og lytte efter Uhret, lagde Dølgemaal paa dets Besiddelse, men og, efterat Sønnen om Aftenen den 6te s. M. under et Politiforhør havde vedgaaet at have taget Uhret, som han dog ikke efter Faderens Paalæg angav at have bortkastet, men paastjød at have givet til sin samme Dag bortseilede Broder, den 7de om Morgenen i Følge med Sønnen skjulte Uhret i et Steengjærde. Her fandt en Tjenestepige den 15de s. M. Uhrkasserne, af hvilke den ypperste er af Messing, og som under Sagen ere vurderede til 1 Rdl., samt den 21de næstester i Nærheden af samme Sted et Uhrhjul, indsvøbt i en Vignet, indrettet til at lægges i en Uhrkasse, hvilket Uhrhjul samt Uhrkasserne Besjjaalne har erholdt udleveret, og har Tiltalte Wilhelm Graa udsagt, at han formoder, at hans Fader har flaaet Uhret itu, hvorimod denne har benægtet dette, saavel som at være vidende om, hvo der har flaaet det itu.

Da det maa billiges, at de Tiltalte, der ei befindes forhen actionerede eller straffede for nogen Forbrydelse, og af hvilke Wilhelm Graa er født den 11te Februar 1849, ved den indankede Dom ere anseete, sidstnævnte Tiltalte for Tyveri, begaaet under criminel Lavalber, efter Forordningen af 11te April 1840 § 26 med Straf af Niis af Slutteren under Fogdens Oplyn, og Faderen, Peter Christian Petersen Graa, i Medfør af samme Forordnings § 22 for 1ste Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, hvorhos dog Straffen findes at burde bestemmes til 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Udredelsen af Erstatningen og Actionens Omkostninger, hvorunder Størelsen af de i 1ste Instants tilkjendte Sagsfører-salairer findes passende, ligeledes bifalbes, med den foranførte Forandring, være at stabsfæste“.

Nr. 373.

Statsraad Salicath

contra

Anders Pedersen, (Defensor Bunken),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Wends Hæreds Extrarets Dom af 12te Septbr. 1859: „Arrestanten Anders Pedersen af Alsens bor henseettes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bor han og betale alle af denne Sag, hans Arrest og Dommens Execution lovligen flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Møller og Defensor, Proveprocurator

Schmidt, begge af Middelfart, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Novbr. 1859: „Arrestanten Anders Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Saa bør Arrestanten i Salair til Procurator d'Auchamp og Provedprocurator Henriksen for Overretten udrede 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte, der er overbeviist at have givet sig af med at spaae i Kort og derfor oppebaaret den Betaling, som Vedkommende — efter hans Forklaring godvilligen — ydede ham, har tilstaaet, at han vidste, at han ved denne Udfærd misbrugte de Paagjældendes Lettroenhed, og derhos at han benyttede samme som Næringsvei, har han herved gjort sig skyldig i et saadant strafbart Forhold, at han ei kan undgaae at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. § 50, og fjønnes Straffen, da han tidligere har været dømt for lignende Forseelse, ei at kunne afsættes ringere end til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Anders Pedersen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etats-Salicath og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Bends Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Pedersen, der er født den 31de Marts 1823, og tidligere isølge Kunde og Stam Herredets Extrarets Dom af 10de Marts f. A. for Lyveri, bedrageligt Forhold ved at spaae i Kort og ulovligt Lotterispil ansiet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, § 46, cfr. § 41, samt Placat af 5te October 1774, Lov af 22de December 1850 § 5 og Forordningen af 6te October 1753 § 3, med Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og en Mulct af 10 Rdl. til Døns Amtsfattigkasje, og isølge Vinding Herreds Extrarets Dom af 7de Juni

b. A. for Betleri og bebrægetligt Forhold ved at spaae i Kort efter Forordningen af 21de August 1829 § 6 og Placaten af 21de December 1825 § 1 samt Forordningen af 11te April 1840 § 76, cfr. § 50 med Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 1 Maanedes Arbeide i Odense Tvaugsarbeidsanstalt, nu atter for bebrægetligt Forhold.

Det er i denne Henseende af Arrestanten forklaret, at han, som den 7de August b. A. havde udsaaet sig selv til Straf, men paa Transporten fra Odense til Alesens ved Bispenbjerg Kro undløb fra sin Bevogtning, indtil han den 17de August næstefter atter blev anholdt i Jundslev Kro, under sin Omstakten i det nordlige Hjørne i de Landsbyer han passerede, men hvis Navne han paaستااer ikke at kunne betegne, ernærede sig ved at lægge Kort eller spaae i Kort, hvilken Kunst han vil have lært sig af en Drog, paa den Maade, at han lod Vedkommende, som skulde spaaes, i Blinde udtrække et Kort af et Epil, hvorpaa han lagde tre Nækker Kort og med 9 Kort i hver Nække, hvorefter Spaadommen afgang af, paa hvilken Plads eller mellem hvilke Kort det Kort, som den, der skulde spaaes, havde udtrukket, kom til at ligge. Medens han derhos har indrømmet, at han indfaaer, at hans Spaadomme Intet betyde, men at de vare beregnet paa at narre Lettroende, og tilføjet, at han af det forskjellige Indtryk Spaadommenes helbige eller uheldige Udfald efterlod, holdt sig overbeviist om, at en stor Deel af de Paagjældende troede paa dem, har han paaستاaet, at han dog kun modtog, hvad de Personer, hvem han spaaede, men som ikke have været at udfinde, godvillig gave ham, deels nogle faa Skillinger ad Gangen deels Fødemidler, uden at Spaadommenes Indhold havde nogen Indflydelse paa Betalingen.

Da det Forhold, der er overbeviist Arrestanten, ikke er af den Natur, at det kan henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 46, og det heller ikke, naar hensees til, at han ikke er overbeviist at have betinget sig Betaling af dem, som han spaaede, forøvrigt skjønes at have været bebrægetligt, vil han blive at friiude.

Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 den citerede § 46, cfr. § 41, og Straffen med Hensyn til, at han forhen er straffet efter Forordningens § 1, i Medfør af kemelte Forordnings § 79, jfr. § 13, bestemt til 1 Aars Forbedringshumsarbeide, vil herefter være at forandre, hvorimod Dommen med Hensyn til Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, hvis Udredelse er paalagt Arrestanten, vil være at stadfæste.

Nr. 356.

Statsraad Salicath
contra

Hemming Nicolaisen eller **Hemming Sigismund Puffendal**,
(Defensor Brock),

der tiltales for bebrægetligt Forhold.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 14de Juni 1859: „Tiltalte, Huusmand Hemming Sigmund Puffendal, eller som han almindelig kaldes Hemming Nicolaisen af Kirkefelling, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede alle i Anledning af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salarium til Actor, Procurator Mangel 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Nye 4 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de August 1859: „Tiltalte Hemming Sigmund Puffendal, almindelig kaldet Hemming Nicolaisen, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Hensende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Børup og Proceprocurator Ibsen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Broff for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte, Huusmand Hemming Sigmund Puffendal, almindelig kaldet Hemming Nicolaisen af Kirkefelling for bedrageligt Forhold, og bestaaer det ham imputerede Forhold i, at han, uagtet han isølge et den 21de Januar d. A. for Forligelsescommissionen for Slagelse Kreds indgaaet Forlig samme Dags Eftermiddag stulde hos Kjøbmand Johan Kjerulffs Enke i Slagelse, af hendes Søn og Handelsbestyrer P. A. Kjerulff have erholdt udbetalt et Beløb af 35 Rdl., uden dog derfor at give Dwittering, ifkedestomindre den paafølgende Mandag den 24de s. M. paany har afkrævet bemelte P. A. Kjerulff det nævnte Beløb, og da dette blev ham nægtet, paa Grund af at det, som det paastodes, allerede engang var betalt, under 2den Februar d. A. har ladet gjøre Execution for samme i Genhold til Forliget.“

Tiltalte har imidlertid vedholdende paastaet, at P. A. Kjerulff, da han den 21de Januar om Eftermiddagen indsendt sig paa dennes Contoir for at erhøbe udbetalt de ham efter Forliget tilkommende 35 Rdl., nægtebe saadant og hverken optalte Penge eller gjorde mindste Mine til at ville udbetale ham Penge, idet han, efter Tiltaltes Forklaring, anførte, at han først vilde undersøge, om

Tiltalte rettelig kunde, i Genhold til det afsluttede Forlig, overdrage hans Moder en til hende pantsat Vogn, hvorom han, P. A. Kjerulff, paa Grund af en paa vedkommende Panterevers ved Tinglæsningen gjort Paategning uærede nogen Tvivl.

Vel har nu Enken Kjerulffs Handelsbetjent, Ferdinand Jensen, beediget, at han den 21de Januar d. A. om Eftermiddagen fra Bagboutikken, imellem hvilkens og Contoiret Døren stod aaben, saae, at P. A. Kjerulff udbetalte Tiltalte nogle Penge, deels i Sedler og deels i Sølv, som denne tog til sig, uden at han dog kan opgive det saaledes udbetalte og modtagne Beløb, og Boesmand Mads Andersen og dennes Hustru have overensstemmende udsagt, at Tiltalte paa Forfærdigheds Spørgsmaal til ham samme Dag, han havde havt Kjerulffs Enke indsladt for Forligelsescommissionen, om han nu var kommen i Rigtighed med Kjerulffs om Vognen, svarede: „jeg har faaet, men jeg vil have igjen“, ligesom endelig Forligelsescommissair Jensen har bevidnet, at det allerede under Forligets Indgaaelse i Commissionen var bleven omtalt, at den af Tiltalte omforklarede Paategning paa Pantereverset ikke kunde være til Hinders for Vognens Overdragelse til Kjerulffs Enke; men der skjønnes dog ikke derved, eller ved hvad der isvrigt er fremkommen under Sagen, at være tilveiebragt noget fuldstændigt Beviis for, at Tiltalte virkelig den 21de Januar af P. A. Kjerulff skulde have modtaget de omhandlede 35 Rdl., hvorfor der vil være at tillægge ham Frisindelse, dog efter Omstændighederne ikkun for Actors videre Tiltale.

§ Overensstemmelse hermed vil den under 14de Juni d. A. affagte Underretsdom, hvorved Tiltalte, der er født den 23de Marts 1828, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 42, cfr. §§ 41 og 1, er bleven anseet med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at forandre, hvorimod bemeldte Dom, der findes retteligen at have paalagt Tiltalte at udrede Accionens Omkostninger, hvorunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer findes passende bestemt, forsaavidt vil være at stadfæste“.

Nr. 362.

Statsraad Liebenberg

contra

Morten Hansen, (Defensor Brock),

der tiltales for Deelagtighed i Brandstiftelse.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 2den Novbr. 1859: „Arrestanten Morten Hansen af Aker Sogn bør hejsættes til Forbedringshusharbejde i 4 Aar; saa udreder han og i Erstatning til Landets almindelige Brandforsikring 395 Rdl. samt alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Lund 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Erichsen 4 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og forøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning at den under Sagen omhandlede Brandstiftelse henhører under Forordningen af 26de Marts 1841 §§ 4 og 5, og iøvrigt i Gehold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Hæredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Ifølge Amtets Ordre af 5te f. M. tiltales under nærværende Sag Arrestanten Morten Hansen af Næse Sogn for Deelagtighed i Brandstiftelse, og det maa ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses for tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. Hans Svigerfader Peder Mortensen Kraf, som boede i Lundebohuset i Clemensker Sogn, og hos hvem Arrestanten dengang boede tilligemed sin Hustru, havde nemlig talt med ham om, at det var hans Hensigt, at forstaafe sig Fordeel ved at afbrænde sit Huus, og de havde da begge i Forening lagt Plan til, hvorledes dette skulde iværksettes. Det skulde nemlig ske saaledes, at Svigerfaderen skulde tage en Tønde, hvori han anbragte et Lys, der fornedet var omviklet med Blaar, hvilken Tønde skulde stilles saaledes hen under Taget, at naar Lyset antændtes, Ilden derfra skulde angribe Blaaret, og det brændende Blaar atter Taget. Dette blev ogsaa udført efter den truene Aftale. Husets samtlige Personale gik tilfængs ved sædvanlig Tid, for at Konerne, som Intet maatte vide om den truene Aftale, og saaledes ved det forestaaende Brandforhør ikke skulde kunne røbe Noget, ikke skulde mærke Noget til, hvad de havde for. Det var Aftalen, at Svigerfaderen skulde vække Sviger sønnen, men dette skete ikke. Arrestanten, som havde været beskæftiget hele Dagen, var bleven dofsig, men blev opmærksom ved, at der saaldt brændende Gjenstande ned i Sengen til ham, der laae i et Rum, hvorover der intet ordentligt Loft var, hvorfor han strax foer op af Sengen og greb sine Beenklæder, som han havde lagt ved Fodenden for hurtigt at kunne tage dem, hvorefter han løb ind til sin Svigerfader, som han traf siddende paa Sengejællen med Underbeenklæderne paa. Arrestanten løb derpaa ud og frelste Creaturerne, men imedens han var beskæftiget hermed, brændte det Allermeste af hans eget naasværende Løssøre, og skjønt hans Svigerfader havde lovet ham Erstatning herfor, da han bebrejdede denne, at han ikke i Tide havde givet ham den behørig Underretning, fik han dog ingen saadan, ligesaa lidt som han fik Huset, der dog efter den truene Aftale skulde i Tide tilfaale ham. Da Svigerfaderen og dennes Kone og Datter senere ere døde, kan denne Forklaring ei prøves for Forsmaantes Bedkommende og kan derfor kun tillægges Gylbighed med Hensyn til Arrestanten selv. Arrestanten har saaledes ingen umiddelbar Deel i selve Ildspaaættelsen, der blev,

efter Svigerfaderens Forklaring til ham, udført saalebes som det var aftalt imellem dem, men da han har bidraget til at styrke det Forsæt, som den Anden havde fattet, skjønner Retten ikke bedre, end at hans Gjerning maa være at hensejre under Bestemmelserne i § 11 af Forordningen af 26de Marts 1841, og naar der da tages Hensyn til, at Huset, der arbeedes afbrændte Ratten imellem den 23de og 24de Juli 1848, laae saa langt fra alle andre Bygninger, at disse i ingenomhelst Henseende vare udsatte for nogen Fare, at der forøvrigt ikke heller var nogen Fare for andre Personer, da Svigerfaderen skulde forblive vaagen, og at Arrestanten, der var langt over criminel Lavald, da Gjerningen udførtes, og ei tidligere er tiltalt eller straffet, har modtaget et anbefalende Studemaal fra sin Sjælesørger, findes Straffen passende at kunne ansættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar.

Arrestanten vil endvidere være at dømmes til at betale Landets almindelige Brandforsikring i Erstatning 395 Rdl., til hvilken Sum den stete Skade er ansat, og til at erlægge alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Lund, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Erichsen, 4 Rdl.“

Torsdagen den 5te Januar.

Nr. 354.

Advocat Brock

contra

Niels Olsen, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Octbr. 1859: „Arrestanten 1) Peter Carl August Elmgreen og de Tiltalte 2) Niels Olsen og 3) Jacob Levald bør straffes, den Første med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, den Anden med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og den Tredie med Fængsel i 4 Dage. Tiltalte 4) Hanne Christine Ibsen, Tensens Hustru, bør til Kjøbenhavns Politikasse bode 1 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procurator Lindhard og Probeprocureator Møller, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at de Tiltalte Niels Olsen, Jacob Levald og Hanne Christine Ibsen, Tensens Hustru, in solidum med ham udrede Omkostningerne Enhver for sit Bedkommende, og derunder Tiltalte Niels Olsen $\frac{1}{4}$ og Tiltalte Jacob Levald $\frac{1}{24}$ af Salairerne. Den idømte Mulct at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Niels Olsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør, forsaavidt paaanført er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der er anlagt imod Arrestanten Peter Carl August Elmgreen for Tyveri og Løsgængeri og imod Tiltalte Niels Olsen for Hæleri, er Arrestanten ved egen af det isøvrigt Oplyste bestyrkede Tiltaltes overbeviist at have den 8de Juni d. A. frafjælet Manufacturhandler Nathan Dehn en Kurv, indeholdende 3 Sølvspejsteer, en Sølvtheedaafe, et Stykke graat uldent Kjøletøi med flere forskjellige Gjenstande, ialt af Værdi circa 28 Rdl. De Tiltalte Niels Olsen og Jacob Levalb, der begge ere langt over criminel Lovvald ere paa samme Maade overbeviste, Forstnævnte at have affjælet Arrestanten for 3 Mk. det ovenomhandlede Stykke Kjøletøi, der udgjorde circa 14 Alen, til en Værdi af 3 Mk. pr. Alen, uagtet han havde Mistanke om, at Arrestanten ikke paa lovlig Maade var i Besiddelse af det, og senere at have lagt Dølgemaal paa det, da det af Politiet efterlystes som Tieren ulovligt frakommet, hvorfor han vil være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagførere 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at de Tiltalte Niels Olsen og Jacob Levalb in solidum med ham udrede Omkostningerne Enhver for sit Vedkommende og derunder Tiltalte Niels Olsen $\frac{1}{4}$ og Tiltalte Jacob Levalb $\frac{1}{4}$ af Salairerne“.

Nr. 342.

Statsraad Liebenberg

contra

Christiane Ellenline Jørgensen, (Defensor Bunzen),

der tiltales for Børnefødsel i Dølgemaal og Foster mord.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 28de Septbr. 1859: „Arrestantinden, Pigen Christiane Ellenline Jørgensen af Østerlarsker Sogn, bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa udredes hun og alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Ipsen, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Urichsen, 4 Rdl. At efterkommes under Udseer efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at staande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Følge Amtets Ordre af 26de f. M. tiltales Arrestantinden Christine Ellenline Jørgensen, der er født den 28de October 1839 og ikke før har været tiltalt eller straffet, for Barnefødsel i Dølgemaal og Foster mord, og det maae ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens Omstændigheder ansees for tilstrækkeligt godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse.

Da hun i October f. A. havde indfundet sig i Aamindet ved Allinge, hvor der da holdtes en Fest i Anledning af Hans Majestæts Fødselsdag, havde hun der truffet paa Lauritz Hansen Lyster af Allinge, der havde fulgt hende hjem om Natten, og da de kom til Brødegaard's Brøde, havde de Samleie med hinanden. Følgen heraf var, at Arrestantinden blev frugtformelig, men hun skjulte sin Tilstand for Alle, idet hun dog senere engang gjorde et forgjæves Forsøg paa at faae Barnefaderen itale, og er det hendes Overbeviisning, at hvis Nogen havde yttret til hende, at hun var frugtformelig, vilde hun ikke have næglet det.

Natten imellem Onsdag og Torsdag den 6te og 7de Juli d. A. overfaldt Veerne hende, som dengang laae i Seng sammen med en anden Pige. Hun var derfor flere Gange staaet op og gaaet udenfor, og endeligen fødte hun Barnet ude i Haven. Efter at hun havde revet Navlestrengen over, kvalte hun Barnet med Hænderne. Hun mærkede nok, at det bevægede sig og vidste altjaa, at det var levende, men hun hørte det ikke strige. Derefter gjemte hun Piget bag noget Brænde, som laae udenfor Stuehusets vestre Gavl, og gif atter tilfængs, hvor hun blev liggende til den næste Morgen.

Efterat Gaardens Folk vare staaede op, fødte hun Efterbyrten, som hun gjemte i et Forklæde. Om Morgenen var hendes Madmoder kommet ind og talte med hende, fordi der var fundet Blod saavel i Kjøkkenet som udenfor i Haven, og hun havde da foregivet for denne, at hun var bleven frugtformelig 2den Paasfedag, og at hun sølgelig ifkun var 10 Uger svanger, og at hendes Blodafgang formodentligen var en Følge af, at hun Dagen iforveien havde forløstet sig paa en Sæk. Om Formiddagen var hun staaet op og var forbleven oppe. Om Aftenen, medens Gaardens Folk spiste til Aften, havde hun taget Piget frem fra Brændet, hvor det havde været hengjemt, og derefter bragte hun det ud i en Eskov, der ligger Sønden for Møllegaarden, hvor hun tjente. Den næste Nat tog hun atter Piget og bar det hen paa Nø Kirkegaard, hvor hun med

sine Hænder gravede det ned oven i en Grav, hvor hendes Huusbondes Moder laae begravet.

Hun har ikke, medens hun gif svanger, fattet noget bestemt Forsæt om at tage Barnet af Dage, naar det blev sødt, men hun har levet i Uro og Bekymring, da hun ikke havde Noget, til hvem hun kunde betroe sig.

Da Dommeren først senere ifølge et udspreedt Rygte var kommet til Kundskab om det Pæsjerede, blev Opgravningen af Liget og Lægernes Forretning først foretaget den 5te s. M., og var dette Lig saa stærkt forraadnet, at en fuldstændig Obductionsforretning ikke kunde foretages. Det afgivne Conclufum gaaer ud paa, at Barnet sandsynligviis har været fuldbaaret, at der ikke var Tegn til, at det havde aundet, og at det ikke kunde afgjøres, hvorvidt Barnet efter Fødselen havde bevæget sig.

Da den af Arrestantinden afgivne Tilstaaelse saaledes stemmer med Sagens Omstændigheder, vil hun være at ansee med Straa efter Danske Lovs 6—6—7 og 8, og vil hun derfor være at dømme til at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage.

Saa vil hun og være at dømme til at erlægge alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Ipsen, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Erichsen, 4 Rdl."

Nr. 333.

Justitsraad Bunghen
contra

Christine Dahlstrøm, Staffan Andersens Hustru, og Frithjof Frank, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 16de August 1859:
„Tiltalte Christine Dahlstrøm, Staffan Andersens Hustru, bør henfættes til Forbedringshumsarbeide i 1 Aar; Tiltalte Frithjof Frank, Johanne Marie Sandstrøms Hustru og Johanne Sophie Lundgreens Hustru bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og de tvende Sidstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, Een for Alle og Alle for Een, i Erstatning til den Bestfjalne, Peder Andersen, 3 Rdl. samt alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Erichsen, 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund, 5 Rdl. Alt efterkommes under Udseend efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for de for Højesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Amtets Ordre af 4de f. M. tiltales under nærværende Sag, Frithjof Frank, Christine Dahlstrøm, Staffan Andersens Hustru, Johanne Marie, Johan Sandstrøms Hustru, og Johanne Sophie, Lundgreens Enke, for Tyveri og Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved Tiltalte Frithjof Franks egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens Omstændigheder maa det antages tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Tyveri, idet han Løverbagen den 21de Mai d. A. har bortstjaalet et Stykke Lærred, som henlaae paa Bleg libet sønden for det nordre Kirkeboe, og som han svøbte i en Pose og først gjemte i en Skov i Nærheden, men siden bragte det med sig hjem til Sortbat og gravede det ned i Nærheden af sin Bopæl. Det var 11¼ Alen langt og er ansat til en Værdi af 16 Mk. 14 Sk., og da det er tilbagegivet til den Bestjaalne, har denne frasælbt Erstatning.

Ligeledes maa det ved de samtlige Tiltaltes Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder anses for godtgjort, at de have bortstjaalet endeel Flæsk, som hang til Røg i Peter Andersens Skorsteen. Dette Tyveri blev iforveien aftalt imellem dem, og ifølge denne Aftale gif Tiltalte Christine Dahlstrøm, Staffan Andersens Hustru, først hen til Peter Andersens Huus for at holde Folk i Stuen med Snak og saaledes forhindre, at Nogen gif ud i Kjøkkenet. Smidtertid gif de Tiltalte Frithjof Frank og Johanne Marie, J. Sandstrøms Hustru, ligeledes hen til Peter Andersens Huus, og medens Forsnævnte forblev udenfor, gif Eidsnævnte ind i Kjøkkenet og borttog af Skorstenen tvende Stykker Flæsk, som hun leverede ham, og som han puttede i en medbragt Pose, hvorefter de begave sig hjem. Senere samledes alle de Tiltalte hos Lundgreens Enke, hvor Flæsket blev af Eidsnævnte udveiet imellem dem, saaledes at hun selv fik 5 à 6 Pund og de Andre hver 6 à 7 Pund.

Det Tiltalte Frithjof Frank og Staffan Andersens Hustru tilfaldne Flæsk blev af Forsnævnte i et gammelt Forklæde og en Busseronne nedgravet i Nærheden af deres Bopæl, hvor en Deel af det fandtes, da Lærredet, som Tiltalte Frithjof Frank havde stjaalet, blev efter hans Anviisning optaget. Det der tilfaldt Johanne Sophie, Lundgreens Enke, blev af hende bortkastet i Skoven, da hun bemærkede, at det forommeldte Flæsk var bleven fundet, og kunde ikke senere bringes tilfede. Hvad der tilfaldt Johanne Marie, J. Sandstrøms Hustru, er, forsaavidt det ei af hende var forbrugt, tilbageleveret, tilligemed hvad der blev fundet af Frithjof Franks og Christine Dahlstrøms Anparten, og for Resten er der af den Bestjaalne jordret i Erstatning 3 Rdl., med hvilken Ansættelse de Tiltalte have erklæret sig tilfredse.

Forfaavidt Defensør har formeent, at de Tiltaltes Forhold med Hensyn til denne Forbrydelse bør henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 30, kan Retten ikke heri give ham Medhold, men maa derimod henføre dette deres Forhold under den citerede Forordnings § 1, cfr. § 21, for de øvrige Tiltaltes Vedkommende og under § 13 for Christine Dahlstrøm, Staffan Andersens Hustru.

Hvad Straffens Grad angaaer, bliver denne at bestemme saaledes:

1) Frithjof Frank, der er over criminel Lavalder og ikke forhen straffet, og som ikke har noget godt Eksempel, bør, i Betragtning af Kosternes ringe Værdi, og at hans Opdragelse maa antages at være forsværet, men paa den anden Side at han har gjort sig skyldig i tvende Tyverier, og at det ene af disse er stæet efter Overlæg med flere, ansæes med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

2) Christine Dahlstrøm, Staffan Andersens Hustru, der er over criminel Lavalder, og som ved Hasle Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Marts 1856 er ansæet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for første Gang begaaet Tyveri, bliver nu i Betragtning af hendes trængende Forsætning og Kosternes ringe Værdi samt hendes forsværet Opdragelse og Verebvilighed til at tilstaae, at ansæes med 1 Aars Forbedringshunsarbejde efter Forordningen af 11te April 1840 § 13.....

Saa ville samtlige Tiltalte ogsaa have in solidum at udrede denne Sags Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Grichsen, 6 Rdl. og til Defensør, Procurator Lund, 5 Rdl., samt i Erstatning til den Bestjaalne, Peter Andersen, 3 Rdl."

Rettelser.

I Nr. 37 for Frebdagen den 9de f. M. Side 568 Linie 2 f. o.: „5 vestindiske Dalere“, læs: „3 vestindiske Dalere“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forfaavidt det ansæes nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ngentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffke Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 45.

Den 27de Januar.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Fredagen den 6te Januar.

Nr. 357.

Advocat Brock

contra

Peder Nielsen Goerim, (Defensør Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 3die August 1859: „Arrestanterne Peder Nielsen Goerim, Christen Nielsen og Maren Johanne Pedersdatter bør henfættes, Forstnævnte til Tugthuusarbeide i 10 Aar og de Sidstnævnte til Forbedringshuusarbeide hver i 4 Aar. Tiltalte Inger Marie Knudsdatter bør henfættes i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Derhos bør Arrestanten Peder Nielsen Goerim i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring betale 972 Rdl. og til det almindelige Brandasfurance-Compagni i Kjøbenhavn for Varer og Effecter 1,204 Rdl. 72 Sk., hvorhos bemeldte Arrestant, samt Arrestanten Christen Nielsen og Arrestantinden Maren Johanne Pedersdatter in solidum bør betale til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 446 Rdl. Saa bør bemeldte Tiltalte og, Een for Alle og Alle for Een, udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Hoegh, 10 Rdl. og til Defensør, Cancelliraad, Procurator Jensen, 8 Rdl., samt endvidere til Sidstnævnte Diætpenge efter Aalborg Amts nærmere Bestemmelse, dog saaledes, at Tiltalte Inger Marie Knudsdatter in solidum med dem udreder Sagens Omkostninger for sit eget Vedkommende, deriblandt $\frac{1}{4}$ Deel af de foransjorte Salairer og Diætpenge. Den idomte

Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse, og denne iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Biborg Landsøverrets Dom af 17de Octbr. 1859: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at dens Bestemmelse om en Erstatning af 446 Rdl. til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring bortfalder for Arrestantens Bedkommende. Derhos udreder Arrestanten Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Morville og Reckelmann, 10 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Peder Nielsen Goerim for Brandstiftelse. Sagen angik i første Instants tillige tre andre Tiltalte, men for disse Bedkommende er den ikke indanket til Overretten.

Natten mellem den 12te og 13de Mai 1840 afbrændte det saakaldte Havehuus ved Nestrup Vandmølle, der var et af den daværende Mølleforpagter Salmenius selv opført og ham tilhørende Vaaniingshuus paa 10 Fag, aksureret for 1000 Rdl. Forpagteren var selv fraværende den Nat, hvorimod hans Hustru og en voksen Datter samt to Børn havde Nattelleie i Huset, men det lykkes dem alle uskadede, dog næsten upaaklæbte, at komme ud af Huset, medens dette hurtigt heelt nedbrændte, ligesom og det deri værende Løssøre opbrændte. Derimod udbredte Ilden sig ikke til et andet, i en halv eller en heel Enes Alens Afstand liggende. Eierne af Nestrup tilhørende Huus, eller til den paa den anden Side af Veien liggende Mølle, og efter Sagens Oplysninger var der heller ingen synderlig Brandfare for disse Bygninger, da det var temmelig stille Veir, og Binden var fra, og andre Bygninger fandtes ikke i Nærheden. Efter de under det da optagne Forhør afgivne Forklaringer maatte det antages, at Ilden først var begyndt paa Loftet over Husets nordlige Deel, medens Soveleilighederne vare i den sydlige Deel, men iøvrigt fremkom aldeles ingen Oplysning om Ildens Ursag, og navnlig sees det ikke, at nogen Mistanke for Ildpaasættelse opstod mod Arrestanten, som paa den Tid boede circa $\frac{2}{3}$ Mil fra Nestrup Mølle og

undertiden arbejdede i denne for Forpagteren. Arrestanten har imidlertid nu, efter at have afgivet Tilstaaelse om den anden under Sagen omhandlede Brandstiftelse, paa givne Anledning tilstaaet at have afbrændt fornavnte Huus, idet han herom nærmere har forklaret, at han, efter gjentagende af Husets Eier, Salmenius, der var i Pengeforlegenhed, at være bleven opfordret til at afbrænde det, lod sig overtale til mod en Betaling af 40 Rdl. at udsjøre Gjærningen, hvorefter han med Salmenius aftalte Natten, da den skulde ske — hvilken Nat Salmenius vilde være fraværende —, samt af ham blev forshynet med Klokker, Svamp og en Haandfuld Blaar; hermed begav han sig den bestemte Nat omtrent ved Midnatstid til Huset, i hvis vestre Side han stak Blaaret op under Tagfægget over Kjøkkenet — hvilket Sted efter Aftale med Salmenius valgtes for at give det Udseende af, at Ilden kunde være kommen fra Kjøkkenet — samt antændte Blaaret; herfra angreb Ilden strax Straaaget, og da den havde udbredt sig noget i dette, vilde han netop efter Aftale med Salmenius til at slaae nogle Ruder ind i Sovestuen for derved at vække Beboerne, da i det samme en Karl, der var blevet vækket ved Gaardhundens stærke Gjæ, kom frem af det andet Huus, og da det nu deels var overflødig for Arrestanten at gjøre Alarm, og han deels for ei at opdages maatte undslippe, listede han sig strax bort uden at blive bemærket; senere fik han den lovede Betaling af Salmenius. Vel har nu denne, der saavel som hans Kone senere er død, ikke kunnet ytre sig over Arrestantens foranstøede Forklaring, men da denne iøvrigt i det Hele understøttes af Sagens Oplysninger, maa Arrestanten saaledes anses overført at have gjort sig skyldig i den omjorklarede Brandstiftelse, der har paaført Landbygningernes almindelige Brandsforsikring et Tab af 972 Rdl. og det almindelige Brandassurance-Compagni i Kjøbenhavn for Varer og Effecter et Tab af 1,204 Rdl. 72 Sk., hvilke Beløb i sin Tid ere udbetalte Salmenius i Skadeserstatning.

Endvidere er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at han Natten mellem den 16de og 17de Mai d. A. efter foregaaende Aftale med sin Svigerfater og Datter, de i første Instants Medtaltale, Christen Nielsen og Maren Johanne Pedersdatter, har afbrændt et disse tilhørende Huus paa Suttrup Mark, der var forjkkret for 450 Rdl., hvilket han alene gjorde for at gavne Chr. Nielsen og Hustru, idet det antoges, at Huset kunde gjenopføres for en mindre Sum, og at Chr. Nielsen, der var i Pengeforlegenhed, vilde i det Tilfælde, at Huset afbrændte, faae Understøttelse, navnlig af sin velhavende Familie. Allerede ved Paasketid 1858 var det formentlig Forbeelagtige for Chr. Nielsen og hans Hustru ved Husets Brand kommet paa Tale mellem disse og Arrestanten, og uden at det er oplyst, hvem af dem, der først omtalte en forsættelig Ildpaaagattelse, lovede Arrestanten dem allerede dengang at være dem behjælpelig hermed, hvis de virkelig nogenstunde skulde puste en saadan, og ved Pinksfald f. A. traf han Aftale med Datteren om, at han skulde stifte Ild paa Huset, naar han modtog et Brev, der indeholdt Brevet om, at dette nu ønskedes; han modtog derefter ogsaa i August f. A. et saadant Brev, men Arrestanten lod dog, som om han ikke forstod Brevet, og da Brevet tillige

indeholdt en Beklagelse over Chr. Nielsens vedblivende Trang til Penge, indfrankede han sig til at gjøre et forgjæves Forsøg paa at skaffe ham Penge til Laans. Da Chr. Nielsens Pengesforlegenhed ikke var ophørt, skjøndt han derefter havde faaet Laan til at kerigtige Kjøbesummen for Huset, blev det i sidste Paaste paa ny aftalt mellem Arrestanten og hans Datter, at, naar han fik et Brev fra hende, skulde han uden Hensyn til Brevets Indhold og uden nærmere Aftale om Tiden stille 3ld paa Huset, men da han kort efter fik Brev fra hende, udjærte han dog ikke Gjerningen strax, men begav sig i Begyndelsen af afvigte Mai Maaned til hende og foreholdt hende det Betænkelige og Færlige i Gjerningen, idet han dog, for det Tilfælde, at hun og Chr. Nielsen holdt fast ved Beslutningen, tilbød at udføre den næste Nat, til hvilket Diemed han havde medtaget Blaar; Chr. Nielsen sukkede nu vel fremdeles, at 3ldspaaættelsen skete, og gav ligefrem sit Samtykke til denne, men vilde dog ikke fornå vide, naar og hvorledes den skulde foregaae, og det aftales da nu, at Arrestanten uden nogen yderligere Opforbring om en 14 Dage skulde komme tilbage og uden forudgaaende Advarsel udføre Gjerningen. I Henhold hertil begav Arrestanten sig den 16de Mai sidstleden om Formiddagen fra sit Hjem i Aalborg til det circa 4 Mile derfra liggende Suldrup og ankom ved Midnatstid til Chr. Nielsens Huns, der laae isoleret paa Marken; her gif han efter Aftale først hen til Kofstalden for at lufte Koen ud, stak derpaa ved Hjælp af medbragte Rivstikker 3ld i en ligeledes medbragt Haandsuld Blaar og stak dette hurtigt op under Tagflægget ved Husets vestre Ende, samt skyndte sig derpaa hen til dets østre Ende, hvor Soveligheden var, og hvor han efter Aftale, for at give Beboerne Signal om 3ldspaaættelsen, slog en eller to Ruder ind i Sovekammeret. Han bortjærte sig derefter fra Huset og hørte kort efter Datteren gjøre Alarm. Efter sin Forklaring antændte han Huset i dets vestre Ende, skjøndt Winden var østlig, for derved bedre at silkre sig, at ethvert Menneske i Huset blev frelst, og dette blev ogsaa Tilfældet, hvorimod Huset ganske afbrændte, og Skaden derpaa er, idet Ruderne ere vurdere til 4 Rdl., anfat til 446 Rdl., ligejom og en Deel af Tudeboet, der var asjureret, men af ringe Værdi, brændte.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, cfr. §§ 10 og 5, og hans Straf findes ved Underrettsdommen passende bestemt til 10 Aars Lughuusarbeide. Han er derhos rettelig dømt til at refundere de Salmenius udbetalte ovennævnte Brandskades-Erstatningsbeløb paa 972 Rdl. og 1,204 Rdl. 72 Sk., men forjaaviddt det endvidere er paalagt ham at erstatte Landbyggingernes almindelige Brandforsikring 446 Rdl. i Anledning af Chr. Nielsens Huses Brand, findes Bestemmelsen herom at maatte bortfalde, da det ikke sees, hvorvidt Brandforsikringen har udredet eller vil komme til at udrede nogen Erstatning i Anledning af denne 3ldbrand.

Endelig villiges Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger i første Instans, hvorhos Arrestanten vil have at betale Sagens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds 10 Rdl. til hver“.

Nr. 374.

Advocat Brock
contra**Karen Nielsdatter og Jens Larsen med Tilnavn Budelsen,**
(Defensor Liebe)

der tiltales, den Første for Tyveri eller svigagtig Omgang med Hittegods og den Sidste for Meddeelagtighed deri eller for Hæleri.

Horns Herreds Extradets Dom af 6te August 1859: Arrestantinden Karen Nielsdatter af Esvanholm bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Tiltalte, Indsidder Jens Larsen, ogsaa kaldet Budelsen af Dalby, bør behandles i Overensstemmelse med den kongelige Resolution af 4de October 1855. Saa ville begge de Tiltalte have in solidum at indrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Albrechtsen, 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Mehring, 5 Rdl., samt Diæter til hver af disse Sagførere efter Regning. At efterkommes under Udsjærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Novbr. 1859: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne d'Auchamp og Ronge, betale Arrestantinden Karen Nielsdatter og Tiltalte, Indsidder Jens Larsen med Tilnavn Budelsen af Dalby, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsjærd efter Loven".

Hoiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom auforte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden for Karen Nielsdatter efter Omstændighederne findes at kunne nedsættes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Karen Nielsdatter bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Hoiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Omstændighederne ved nærværende i 1ste Instants inden Horns Herreds Extradet den 6te August sidstleden paakjendte Sag, hvorunder Arrestantinden Karen Nielsdatter tiltales for Tyveri eller svigagtig Omgang med Hittegods og Tiltalte, Indsidder Jens Larsen

med Tilnavn Budelsen af Dalby, for Meddeeltaglighed deri eller for Hæleri, ere, efter de afgivne Tilstaaelser og øvrige tilveiebragte Oplysninger, følgende:

Arrestantinden, som tjente hos Forpagter Larsen paa Euanholm, fandt den 28de Mai d. A. en Tegnebog i Entreen, lige nedenfor Gelsænderet til den Trappe, der fører til Huusbondens Værelse. Da hun ved at undersøge den saae, at der var Penge i den, besluttede hun sig til at beholde den, i den Hensigt at anvende Pengene til egen Fornødenhed, og navnlig for at bruge dem i Fællesskab med sin Kjæreste, den under nærværende Sag medtaltte Jens Larsen, med hvem hun til November d. A. skulde gistes. Da hun tog Tegnebogen, vil hun ikke have tænkt paa, hvem den tilhorte, men senere troede hun nok, at den var hendes Huusbonds. Faa Dage derefter underrettede hun sin Kjæreste om, at hun havde fundet en Tegnebog med 200 Rdl., og var han med hende enig i at anvende Pengene, som formeldt, til sælles Bedste. Han paatog sig derhos at forhøre, hvor han kunde saae disse, som bestode i to Hundredebalerfedler, veksle, og henvendte sig i den Anledning til en Handlende, men da denne anmeldte Sagen, blev Undersøgelse anstillet.

Tegnebogen med Pengene havde Arrestantinden imidlertid i sin Bevaring, idet hun havde gjemt den i et mørkt Aflukke under Taget, hvor den siden blev funden med deri værende 210 Rdl.

Efter Eierens Opgivende havde der i Tegnebogen været 260 eller 265 Rdl., men Arrestantinden vil kun have forefundet de ommeldte tvende Hundredebalerfedler, idet hun ikke vil have bemærket de i Tegnebogen ligeledes forefundne tvende Fembalerfedler, ligesom hun ogsaa stadigen har benægtet, at der i Bogen fandtes en Halvhundredebalersfeddel, og Eieren har ikke heller turdet nægte Muligheden af, at denne Seddel kan være tidligere tabt ud af Bogen.

Arrestantinden har paaberaabt, at det var hendes Hensigt, naar der paa Gaarden blev talt om Tegnebogen, da at lægge den paa et Sted, hvor den kunde findes. Men hertil vil ikke kunne tages Hensyn, da intetsomhelst Datum understøtter Rigtigheden heraf, og bliver in specie at bemærke, at hun for Huusbonden, efterat denne havde savnet sin Tegnebog, gjentagne Gange benægtede at have Kundskab om samme.

Da den ommeldte Tegnebog efter Stedet, hvor den blev funden, ikke kunde siges at være kommen ud af Eierens Besiddelse, maa det billiges, at Arrestantinden, ved at tilægge sig denne Gjenstand, ved Underretsdommen er funden skyldig i Tyveri.

Ved Amtsresolution er Arrestantinden, der er født den 6te Februar 1825, i 1857 tilfunden Straf af 7 Dages Fængsel paa Vand og Brød for kvalificeret Reiermaal, men forøvrigt findes hun ikke tiltalt eller straffet.

Da den ved den indkomne Dom i Genhoid til Forordningen af 11te April 1840 § 1 Arrestantinden isjendte Straf af 6 Gauge 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne findes passende, vil Underretsdommen forsaavidt være at stadfæste.

Da Tilstalte stadig er vedbleven, at Arrestantinden havde fortalt ham, at hun havde fundet Tegnebogen i Gaarden, hvilket maa lægges til Grund ved

Paadømmelsen, vil han under nærværende Sag være at ansee som den, der ex postfacto har gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hitttegods.

Ifølge Høiesterets Dom af 17de Januar 1840 er Tiltalte for Indbrudstyveri dømt til Ragsstrygning, som imidlertid eftergaves, og Fæstningsarbejde paa Livstid, men ved kongelig Resolution af 4de October 1855 blev Friheden skjænket ham, navnlig paa Vilkaar at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, uden videre Dom vilde blive indsat til Tugthuusarbejde paa Livstid.

Ifølge heraf vil altsaa Tiltalte, som ved Underretten statueret, være at bømme til at behandles i Overensstemmelse med foranførte kongelige Resolution.

Da Underrettsdommen ligeledes visfalbes i Henseende til Actionens Omkostninger, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste".

Nr. 344.

Advocat Liebe

contra

Peder Hansen og Torgen Poulsen, (Defensor for Nr. 1 Salicath, for Nr. 2 Liebenberg),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster eller ulovlig Omgang med Hitttegods.

Wedellsborg Birks Extrarets Dom af 26de April 1859: „De Tiltalte, Tommermand Peder Hansen og Skræder Torgen Poulsen, bør hensættes i Fængsel paa Baud og Brød, Forstuvante i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Saa betale de og, Een for Begge og Begge for Een, foruden i Erstatning til Afsjens Kjobstads Hattigaasje 6 Rdl. 3 Mk., endvidere alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Gornsen, 6 Rdl. og til Defensorerne, Procurator Moller og Proveprocurator Schmidt, 4 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Septbr. 1859: „Birkeetingødommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Tiltalte, Tommermand Peder Hansen til 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte, Skræder Torgen Poulsen til 5 Dage. 3 Salarium til Proveprocurator Nyegaard og Procuratorerne d'Auchamp og Larsen for Overretten betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Medens Høiesteret i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billigere, at de Tiltalte ere ansete efter de i samme paaberaabte Lovbestemmelser, ffjnommes der efter Sagens samtlige Omstændigheder ikke at være tilstrækkelig Anledning til at fravige de ved Underretsdømmen valgte Straffegrader. Som Følge heraf bliver med Hensyn til de idømte Straffe Underretsdømmen at give Medhold. Iøvrigt bliver Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

3 Henseende til de idømte Straffe bør Underretsdømmen, og i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe, Statsraad Salicath og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Webellsborg Birks Ertraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Lømmersmand Peder Hansen ved egen Tilstaaelse og hvad der iøvrigt er oplyst tilstrækkelig overbevist at have dræbt et, som ham bekendt, Pastor Møller i Barløse tilhørende tamt Raadbyr, og derefter i Forening med Tiltalte, Stræder Jørgen Poulsen, at have bragt det til Afsens, hvor de solgte det for 6 Rdl. 3 Mk.

Han har angivet, at være bleven opfordret til at dræbe Dyret af Tiltalte Poulsen, hvad dog denne har benægtet, hvorimod den af Tiltalte Poulsen afgivne Forklaring, hvorefter Sagen, i Mangel af andet tilstrækkeligt Beviis imod ham, maa paakjendes, forsaavidt ham betræffer, gaaer ud paa, at han i Forening med Tiltalte Hansen har fundet Dyret, hvilket han ikke vil have kjendt som Pastor Møllers, liggende stadt og med udtagne Indvolde, hvorved det maa ansees betegnet, at det da havde været Nogens Besiddelse undergivet.

De Tiltalte, der ere over criminel Lovvalber, og af hvilke Hansen efter Regimentsbefaling af 28de Februar 1853 har for undtaget Lyveri været anset med 5 Dages mørkt Fængsel, og Poulsen forhen kun er anset for militaire Forfeelses, findes saaledes ved den i 1ste Instants under 26de April d. A. i Sagen affagte Dom retteligen ansætte, den Første efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og den Anden efter samme Forordnings § 58, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød respective i 3 Gange 5 og 2 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til lige Fængsel for Hansen i 2 Gange 5 Dage og for Poulsen i 5 Dage.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger, berunder de Sagsførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, billiges, vil saaledes med denne Modification være at stadfæste“.

Mandagen den 9de Januar.

Nr. 370.

Justitsraad Bunken

contra

Kirstine Pedersdatter og hendes Mand **Morten Hansen**,
(Defensor Liebe)

der tiltales, Forstnævnte for Brandstiftelse og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Bornholms Nordre Herreds Exrærets Dom af 2den Novbr. 1859: „Arrestantinden Kirstine Pedersdatter, Huusmand af Olsker Sogn Morten Hansens Hustru, bor henfættes til Lugthuusarbeide i 8 Aar; hendes Mand, Tiltalte Morten Hansen, til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Saa udrede de og in solidum i Erstatning til Landets almindelige Brandforsikkring 348 Rdl. og alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Fog, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Ipsen, 4 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og forovrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning at Kirstine Pedersdatters Straf bliver at bestemme efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, sammenholdt med § 5, samt at Morten Hansen, som efter de foreliggende Oplysninger maa antages at have medvirket til Brandstiftelse paa en saadan mindre virksom Maade, der omhandles i bemeldte Forordnings § 11, som Folge heraf vil være at anfæe efter nyånevnte Paragraph, sammenholdt med §§ 4 og 5, vil, iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, denne, hvis Bestemmelser om Straffegraderne, Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende Sag tiltales ifølge Amtets Ordre af 10de j. M. Arrestantinden Kirstine Pedersdatter, Huusmand Morten Hansens Hustru af Ølsker Sogn, for Brandstiftelse, og nævnte hendes Mand for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Den 3die Juli 1851 afbrændte det tiltalte Egtepars Huus, der laae paa 10de Selsveiergaardens Grund i Ølsker Sogn fjernt fra alle andre Bygninger, uden at der dengang ved det optagne Brandforhør blev erhvervet nogen Oplysning om, hvorfra Ilden havde sin Oprindelse. Huset var asfureret for 350 Rdl., og ved den strax efter Branden foretagne Taxering af den stete Skade, blev denne anfat til 348 Rdl., hvilket Beløb er bleven udbetalt Brandlidte af den almindelige Brandforsikring for Landet.

Ved de i det indværende Aar angaaende denne Ildbrand optagne Forhører, maa det ved Arrestantindens og hendes Mandes Tilstaaelser, der bestrykes ved Sagens Omstændigheder, anses for tilstrækkeligt godtgjort, at Førstnævnte har paasat Ilden, og at Sidstnævnte er Medvider i Brandstiftelsen.

Da det afbrændte Huus var meget fugtigt, saa at det, der var i samme, var udfat for at fordærves, var den Tanke opstaaet hos de Tilstalte, at de ved at brænde deres Huus af, kunde faae et nyt og bedre Huus for Assurance-summen. Arrestantinden vil fornemlig være bleven bestrykt i denne Tanke af en for Mordbrand mistænkt Person, Niels Svendsen, der senere hen hængte sig i Hælle Arrest. Hvad Tilstalte hendes Mand angaaer, da har han tilstaaet, at han omtrent en Maanedstid førend Branden har yttret for sin Kone, da de, ved at rydde op i Huset, lagde Mærke til, hvor fugtigt det var, at de kunde ligesaa godt faae et nyt Huus som Andre, og at han for sit Vedkommende Intet havde imod, at Huset afbrændtes, men at han ikke selv havde Mod til at gjøre det. Da Arrestantinden den ommeldte Dag var alene hjemme, fordi Manden var paa Arbejde hos Andre, og hun netop var isærd med at vadsfe, udsørte hun selv Ildspaaafættelsen, hvilket stete derved, at hun tog en Haandfuld Qvas eller smaaat Kjedelen. Derpaa kastede hun dette brændende Qvas igjennem en over Muurkjedelen anbragt Luge op paa Loftet, i den Hensigt, at Ilden derfra skulde angribe Taget, og Huset saaledes afbrænde. Hun gif da ned til en Kilde for at hank det vadsfede Tøi, og da hun havde været der en kort Tid, saa hun, at Røgen stod omkring Taget, hvorefter Luen brød ud fra dette, og Huset ganste afbrændte.

Ved den saaledes paasatte Ildbrand var ingen anden Bygning og intet Menneffeliv udfat for nogen Fare, og Arrestantindens Forhold skjønnes saaledes ligesom at maatte henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 26de Marts 1841 § 5. Da hun er langt over criminel Lavalder og ikke forhen er tiltalt eller straffet, og hendes Vandel forøvrigt har været ulastelig, samt da Eiendommen ikkun havde en ringe Værdi, skjønnes Straffen for hende retteligen at kunne bestemmes til 8 Aars Lughuusarbejde.

Hvad angaaer Tilstalte Morten Hansen, der ligeledes er over criminel Lavalder og ikke før tiltalt eller straffet, da kan Straffen, naar der sees hen til,

at han alene har styrket Forsættet til Ildøpaasættelsen hos hans Kone, men forøvrigt aldeles ikke deeltaget i selve Gjerningen, for ham efter Bestemmelserne i oven citerede Forordnings § 11 bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbeide.

De Tiltalte ville endvidere være at dømmes til in solidum at erstatte den almindelige Brandforsikring paa Landet de dem udbetalte 348 Rdl., samt at udrede alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Fog, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Ipsen, 4 Rdl.“

Tirsdagen den 10de Januar.

Nr. 328.

Justitsraad Bungen
contra

1) Niels Frederik Jørgensen, 2) dennes Hustru, Christiane Bendtsdatter, 3) Peder Hansen, Livvagt kaldet, 4) Jørgen Rasmussen, 5) Johannes Jørgensen og 6) dennes Hustru, Lovise Sophie Poulsdatter, (Defensor for Nr. 1 Liebe, for Nr. 2, 3, 4, 5 og 6 Salicath), der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Bedrageri, Hælf, Brandstiftelse og Attentat paa denne Forbyrdelse samt for mislig Dugang med Hittegods, Nr. 2 for Hæleri eller Medvideri i Tyveri og for usandsfærdig Forklaring for Retten, Nr. 3 for Tyveri og attenteret Tyveri, Nr. 4 for forudgaaet Medvirkning til Tyveri og for Hæleri, og Nr. 5 og 6 for Udsurancefug og usandsfærdig Forklaring for Retten.

Bregentved og Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 26de Novbr. 1858: „Tiltalte Christiane Bendtsdatter, Niels Frederik Jørgensens Hustru, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Niels Frederik Jørgensen bor hensejtes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes. De Tiltalte, Indsidder Peder Hansen, Livvagt kaldet, Høker Jørgen Rasmussen, Huusmand Johannes Jørgensen og dennes Hustru, Lovise Sophie Poulsdatter, bor hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 4 Gange 5 Dage, de to næste hver i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. 3 Erstatning til Brandassurancesforeningen for de mindre Landeieendomsbesiddere i Præsto og tilgrændsende Anter betale de Tiltalte Johannes Jørgensen og Lovise Sophie Poulsdatter, Een for Begge og Begge for Een, 23 Rdl. 48 Sk. Alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Warfoed, 15 Rdl., til Defensorerne, Procuratorerne Larsen og Arenken, 10 Rdl. til hver, og Diæter til de Samme efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse, udrede de Tiltalte: Niels Frederik

Jørgensen med $\frac{3}{8}$ Deel, deraf in solidum med Peder Hansen $\frac{5}{16}$ Deel, hvori er solidariff medansvarlig Jørgen Rasmussen for $\frac{4}{16}$ Deel, — Christiane Bendtsdatter med $\frac{1}{16}$ Deel, — Peder Hansen med $\frac{1}{8}$ Deel, — Johannes Jørgensen og Lovise Sophie Poulsdatter, indbyrdes solidariff, med $\frac{3}{16}$ Deel. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at fuldbyrdes under Udførd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juli 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Actionens Omkostninger udredes paa den Maade, at Arrestanten Niels Frederik Jørgensen af dem tilsvare de 3 Fjerdedele, dog at de Tiltalte Peder Hansen og Jørgen Rasmussen, Een for Begge og Begge for Een, solidariff med ham tilsvare den ene Fjerdedeel, at Tiltalte Peder Hansen udreder en Ottendedeel og de Tiltalte, Huusmand Johannes Jørgensen og Hustru, Lovise Sophie Poulsdatter, in solidum ligeledes en Ottendedeel. 3 Salair til Procuratorerne for Overretten, Hekschers, Larsen og Alberti, udrede de Tiltalte paa nyssnævnte Maade til Forstnævnte 15 Rdl. og til hver af de Sidstnævnte 10 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udførd efter Loven".

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Christiane Bendtsdatter vil have in solidum med Niels Frederik Jørgensen at udrede $\frac{1}{8}$ Deel af den ham paalagte Andeel af Actionens Omkostninger, fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Christiane Bendtsdatter in solidum med Niels Frederik Jørgensen udreder $\frac{1}{8}$ Deel af den ham paalagte Andeel af Actionens Omkostninger. Justitsraad Bunzen, Advocat Liebe og Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Højesteret, den Første 30 Rdl. og hver af de Sidstnævnte 20 Rdl., der tilsvares af de Tiltalte paa den i Henseende til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „3 nærværende Justitsrag, der fra Bregentved-Gisselsfeld Birk Extraret er indanket her til Retten baade

efter de Paagjældendes egen Begjæring og paa det Offentliges Vegne, tiltales 1) Arrestanten Niels Frederik Jørgensen for Tyveri, Bedrageri, Falst, Brandstiftelse og Attentat paa denne Forbrydelse samt for mislig Omgang med Hittogods, og de Tiltalte: 2) bemeldte Jørgensens Hustru, Christiane Bendtsbatter, for Hæleri eller Medvideri i Tyveri og for usandsfærdig Forklaring for Retten, 3) Indsibder Peder Hansen, Livvagt kaldet, for Tyveri og Attentat paa denne Forbrydelse, 4) Høker Jørgen Rasmussen for forudgaaet Medvirkning til Tyveri og for Hæleri, 5) Huusmand Johannes Jørgensen og 6) dennes Hustru, Louise Sophie Poulsbatter, for Assurancevig og usandsfærdig Forklaring for Retten.

Ved Arrestanten Jørgensens egen Tilstaaelse, der stemmer med de øvrige i Sagen tilsvarende Oplysninger og i Overensstemmelse med Lovens 1—15—1 derfor ikke kan tage sin Virkning ved, at den for en Deel af ham er tilbagekaldt under de senere Forhør, er det beviist, at han har gjort sig skyldig i forskellige Tyverier.

Han har saaledes, efter at Medtiltalte Jørgen Rasmussen havde anmodet ham om at forskaffe sig Sparrer og Lægter til et Huus, denne var i Begreb med at opbygge, i Forening med Tiltalte Peder Hansen i Foraaret 1857 bortstjålet af noget skovet Ved, tilhørende Huusmand Peder Christensen i Eskildstrup, i en af Lystrup's Skove, det saakaldte Studerum, to Sparrer af Gran- eller Lærketræ, der havde en Længde af 7 Alen og vare 6 Tommer i Gjennemsnit i Rodenden og ere vurderede til 3 Mk. Stykket, hvilke de derefter i Forening henbragte til bemeldte Jørgen Rasmussens Byggeplads.

Endvidere har han i Forening med samme Tiltalte, efter at Gaardmand Hans Jørgensen havde bestilt et Lærketræ af Tiltalte Hansen, ligeledes i Foraaret 1857 af noget Huusmand Hans Jensen af Aastrup tilhørende skovet Ved, der henlaa i Studerummet, borttaget et Lærketræ, hvorfor bemeldte Gaardmand betalte 3 Mk., men hvoraf Arrestanten har nægtet at have faaet sin Andeel.

I Vinteren 1857 har Arrestanten været Træskomager Hans Jensen, der dog har nægtet al Deeltagelse i dette Tyveri, behjælpelig med en Rat at bortstjæle fra en Favn Brænde, der henstod i Studerummet og tilhørte Eieren af Lystrup, 8 Stykker Bøgebrænde af Værdi 8 Sk. Stykket.

Endelig har Arrestanten af endeel skovet Ved, tilhørende fornævnte Hans Jensen af Aastrup, tilvendt sig 2 eller 300 Tæftesjæppe, der ere vurderede til 4 Mk. 8 Sk. for hvert Hundrede.

Det er ogsaa ved Arrestantens egen Tilstaaelse beviist, at han har gjort sig skyldig i mislig Omgang med Hittogods ved at disponere over 3 af ham fundne Stykker Favnbrænde, vurderede til 8 Sk. Stykket, som vare tabte i Skoven af Vogne, hvormed Eieren af Lystrup lod fjøre Brænde til Stranden.

Foraavidt det derimod imputeres Arrestanten, at han har frastjålet Forpagter Jacobsen af Lystrup 3 Egeplanter, som Lømmemand Jens Christiansen ved Juletid 1856 har afskøbt Arrestanten for 1 Rdl., er der ikke mod Arrestantens Benægtelse fremkommet noget Beviis for, at han har tilegnet sig dem paa nogen ulovlig Maade.

De Bebragerier, der paafigtes Arrestanten Jørgensen, ere følgende:

at han i Aaret 1849 folgte sit Huus i Farsø for 700 Rdl. til Indsibber Hans Christian af Alslev Langerup, saaledes, at Arrestanten skal have givet ham Tilsagn om at skaffe ham Arvefæste paa den Grund, hvorpaa Huset stod, og noget tilliggende Jord, men at Arrestanten, da han ikke kunde opfylde dette Tilsagn, fragik det, hvorfor Kjøberen, efterat at være jagsøgt af Arrestanten og dømt til at betale den hele Kjøbesum, saae sig nødsaget til at indgaae et Forlig om, at Handlen skulde gaae tilbage, mod at Arrestanten erholdt 250 Rdl.;

at han, som for sin Broder, den her i Sagen tiltalte Huusmand Johannes Jørgensen, havde paataget sig at trække en denne tilhørende Ko hjem fra et Marked, har solgt Koen og forbrugt Pengene;

at han til bemeldte sin Broder har solgt 1 à 1½ Tønne Hvede, som han opgav at have fortjent ved Tærkning paa Lystrup, og modtaget en Specie paa Haanden, men at det siden viste sig, at Arrestanten ikke havde havt nogen Hvede, og

at han i en anden Mand's Navn, men uden dertil at være bemyndiget, har forlangt og erholdt udleveret hos Stempelpapirsforhandleren i Præstø et Stykke stemplet Papir paa Credit.

Arrestanten har imidlertid benægtet at have givet Kjøberen af Huset det ommeldte Tilsagn, saavel som at have i en Andens Navn forlangt det ommeldte Stykke stemplet Papir, som han ogsaa selv fort efter har betalt, hvorhos han, hvad Forholdet til Broderen angaaer, har paaستاet, at Koen af denne var ham overladt for en bestemt Betaling, samt at han ikke for Broderen har foregivet, at han alt havde tjent Hveden, men at han derimod havde lovet Broderen, at denne skulde faae 2 Skjæpper Hvede for 2 Rdl., Arrestanten havde laant af Broderen, under Forudsætning af, at han, hvad imidlertid ikke blev Tilsættet, erholdt saa megen Hvede i Tærkseløn. og, da de i Sagen fremkomne Oplysninger ikke godtgjøre Usandheden af Arrestantens Anbringende, maa det billiges, at han ikke af Underdommeren er ansæet som skyldig i noget Bebrageri.

Foraaavidt Arrestanten er tiltalt for Falsk, bemærkes, at det vel er oplyst, at han har benyttet et Skjøde, underkrevet med Navnet Hans Pedersen som Udstæder og af tvende Bitterlighedsvidner, at bemeldte Hans Pedersen, der siden er afgaaet ved Døden, engang har erklæret sig villig til at underskrive dette Skjøde, og at hans Navn under Skjødet ikke heller kan antages at være skrevet af ham selv, samt at de Mænd, hvis Navne findes skrevne til Bitterlighed under Documentet, have beediget, ikke at have skrevet eller ladet skrive deres Navne sammesteds, men Overretten maa med Underdommeren være enig i, at det ikke imod Arrestantens Benægtelse er beviist, at han har efterskrevet eller ladet efterskrive disse Navne, saa lidt som at han har været vidende om, at Navnene vare efterskrevne, da han benyttede Documentet.

Hvad endelig angaaer Sigtelsen for Brandstiftelse og Forsøg paa denne Forbrydelse, er der vel, navnlig ved de af hans Broder ovennævnte Johannes Jørgensen og dennes Hustru, den her i Sagen tiltalte Lovise Sophie Poulsdatter, afgivne Forklaringer, fremkommen en Deel Formodning for, at Arrestanten en

Nat i Begyndelsen af Maret 1852 har forsøgt at afbrænde sit Huus i Fars, men mod Arrestantens stædige Benægtelse er der ikke, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis til at fælde ham enten for Attentat paa Brandstiftelse eller for fuldbyrdet Brandstiftelse. Dette Sidste forsaavidt det er imputeret ham forsætliggen at have foranlediget en den 16de Februar 1852 færdigunden Ildbrand, ved hvilken det nævnte Huus afbrændte.

Arrestanten, der er født den 31te Marts 1824, og tidligere i Følge nærværende Rets Dom af 15de Juli 1856 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyverie med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil derfor nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 13 og 58, og findes hans Straf ved Underrettsdommen passende bestemt til 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde.

Christiane Bendtsdatter, Arrestanten Jørgensens Hustru, har vedgaaet, at hun, efter at de Brændestykker, bemeldte hendes Mand, som ovenansført, i Vinteren 1857 havde frastjaalet Eieren af Lystrup, vare bragte ind i deres Stue, har hjulpet med at bære dem ind til Træskomager Hans Jensen, der boede i samme Huus, men, da det var imod hendes Raad og Villie, at Tyveriet blev begaaet, og hendes Gjerning, hvorved hun ikke forskaffede sig selv nogen Fordeel, heller ikke skjønnes at have havt til Hensigt at vansteliggjøre Tyveriets Opdagelse, findes hun ikke herved at have paadraget sig noget Straffean svar, ligesom ei heller saadant Ansvar skjønnes at maatte være en Følge af, at hun i Begyndelsen af Forhørerne nægtede, at der var bragt stjaalne Koster til hendes Huus, da denne Forklaring blev afgivet af hende som Inqvist.

Det legges hende dernæst til Last, at hun i den Tid, da hendes og Mandes Huus var afbrændt den 16de Februar 1852, under de da optagne Forhør indløb at give Dplysning om det fort i Forveien i Huset indtrufne Ildbrandtilfælde; men, om det endog efter Maaden, hvorpaa hun blev afhørt, kunde antages, at hun forsætlig har forliet dette, kunde hun ikke derved have paadraget sig Straf for usandsfærdig Forklaring for Retten, efterdi hun efter sin Stilling til Sagen havde Grund til at ansee sig stillet for Retten som Inqvist.

Overretten maa derfor bifalbe, at denne Tiltalte, der er født den 26de October 1826 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, af Underdommeren er frijunden for Actors Tiltale, dog saaledes, at hun er tilpligtet at tilsvare en Deel af Actionens Omkostninger.

Tiltalte, Indsidder Peder Hansen, Livvagt kaldet, har, foruden de Tyverier, han som ovenansført har forøvet i Forening med Arrestanten Jørgensen, efter egen med de øvrige i Sagen fremkomne Dplysninger stemmende Tilstaaelse begaaet følgende Tyverier:

I Foraaret 1857 har han i Forening med Arrestanten, hvad denne imidlertid ikke har tilstaaet, af en Deel støvet Ved, der tilhørte Huusmand Hans Jensen af Aastrup og henstod i Studerummet, bortstjaalet et 8 Alens Kobstykke af et Lærketræ.

For omtrent 14 Aar siden har han en Aften listet sig ind i et uafslaaet Hønschuus ved Rønnebe Kro i den Hensigt at stjæle Hjerkræ, og han fik 2 Uender,

vurderede til 1 Rdl., dræbte, men blev forhindret i at bortføre dem, da han af Eieren blev grebet i Gjerningen; og for circa 5 Aar siden har han ligeledes i Rønede Kro tilvendt sig 1 Mk., som en Mand, der opholdt sig i Krostuen havde lagt fra sig, som Betaling for sin Fortæring; men da Tyveriet strax opdagedes, blev Marfen givet tilbage.

For de ovennævnte Delicta vil Tiltalte, der er døbt den 15de November 1806 og i Følge Høiesterets Dom af 3die April 1849 har været anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 30 med 8 Dages Fængsel, være at ansee efter samme Forordnings § 1, cfr. § 19, og findes Straffen ved Underrettsdommen passende bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

Tiltalte, Højer Jørgen Rasmussen har erkjendt, at han nok kunde indsee, at Arrestanten Jørgensen paa en ulovlig Maade maatte tilvende sig de Lægter og Sparrer, han bestilte hos ham, og modtog af ham, og Tiltalte Peder Hansen, uden at han dog danne sig en bestemt Mening, om Jørgensen havde hugget eller vilde hugge Træerne paa Roden eller havde sjaalet eller vilde sjæle dem af Bunker med Udhugst, men uagtet han vel kunde indsee, at Jørgensen havde erhvervet eller vilde erhverve dem paa en af disse Maader, samtykkede han dog i at modtage dem. Denne Tiltalte, der er født den 6te November 1827 og ikke befindes tidligere straffet, vil være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 21, jfr. § 1, og findes hans Straf ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Endelig have de Tiltalte, Huusmand Johannes Jørgensen og Hustru Lovise Sophie Poulsdatter, begge tilstaaet, at de, der boede i vestre Ende af Arrestantens Jørgensens Huus, have, da de efter at det første Ildbrandsstilsælde var indtruffet, frygtet for, at Arrestanten Jørgensen vilde afbrænde Huset, henbragt endeel Klædningsstykker til Bøvær Hans Larsen, og da Huset var afbrændt, lagde de Dølgemaal paa, at Noget var reddet, og tilvendte sig saaledes svigagtig af Assuranceelskabet for Løssere, tilhørende de mindre Laubeiendomsbesiddere i Præstø og tilgrændsende Amter, Assurancesummen for de omhandlede Effecter 23 Rdl. 48 Sk.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Rethers Domme og de indaandede Dommes Præmissjer, forjaaviddt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rethens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der søske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 Sk. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Høldendalste Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. S. Schultz.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 46.

Den 3die Februar.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 10de Januar.

Nr. 328

Justitsraad Bungen
contra

Niels Frederik Jørgensen, dennes Hustru, Christiane Bendtsdatter, in Pl.
(see forrige Nr.).

Foraaavidt de Begge ligeledes ere actionerede for usandsfærdig Forklaring for Retten, er det vel oplyst ved deres egne Forklaringer, at de nærede den Mistanke til Arrestanten Jørgensen, at denne forsættelig havde afbrændt Huset, efter først at have gjort et forgjæves Forsøg herpaa, og at de under de optagne Brandforhør besuagnet nægtebe at vide noget til Oplysning om, hvorledes Ilden kunde være opstaaet, idet de navnlig fortiede, at der tidligere havde været Ild i Huset; men da de saavel efter det svingagtige Forhold, hvori de med Hensyn til Assurance havde gjort sig skyldige i Anledning af Branden, som efter den Maade, hvorpaa de, og navnlig Tiltalte Johannes Jørgensen, maa antages at være afhørte, kunde have Anledning til at ansee sig som Inquisitter, finder Overretten med Underdommeren, at de ikke ved deres heromhandlede Forhold have paadraget sig criminel Ansvar.

Derimod ere disse Tiltalte, af hvilke Manden er født den 9de Februar 1826 og Hustruen den 8de Juni 1822, og af hvilke ingen befindes forhen at have været straffet, rettelig for den af dem begaaede Assurancesvig ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 53 jfr. §§ 1 og 41, ligesom Straffen påsænde findes bestemt til Fængsel paa Vand og Brød for Manden i 3 Gange 5 Dage og for Konen i 2 Gange 5 Dage.

I Henseende til Erstatningen, der, som forøvrigt skafalben, alene er tilkjendt det ovennævnte Assuranceelskab, og Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensoverne ved Underretten tillagte Salairer, hvis Størrelse bisafbes, vil Underrettsdommen blive at stadfæste, med den Endring i Fordelingen af

disse Omkostninger, at Arrestanten Jørgensen af dem udbeber $\frac{3}{4}$ Deel — dog saaledes at de Tilstalte Peder Hansen og Høfer Jørgen Rasmussen, Een for Begge og Begge for Een, deraf solidarisk med Arrestanten tilsvare $\frac{1}{4}$ Deel — Tilstalte Peder Hansen $\frac{1}{8}$ Deel og de Tilstalte Johannes Jørgensen og Hustru in solidum ligeledes $\frac{1}{8}$ Deel.

Saamlige de Tilstalte vilke derhos have at udrede paa samme Maade Salairerne til Actor og Defensørerne for Overretten, Procuratorerne Heksher. Larsen og Alberti med 15 Rdl. til den Førstnævnte og 10 Rdl. til hver af de Sidstnævnte“.

Nr. 345. Pensionist **N. Hansen** (Jungen)

contra

Statsraad **Dunskfeldt** som administrerende Directeur for Kjøbenhavn's Centralkasse (Statsraad Salicath),

betræffende Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Behandling af en af Indstævnte mod forhenværende Høfer, nu Proprietair F. L. Jørgensen anlagt Sag angaaende Indfrielse af tvende af bemeldte Jørgensen til Tommerhvend Leiffland og M. Larsen for respective 15,000 Rdl. og 5,000 Rdl. udstedte Reverser, ved hvilke Reverser Debitor har givet Panteret i den nu Citanten efter Kjøbecontract tilhørende Eiendom Nr. 36 Y 4 E i Kjøbenhavn's udenbyes Klædebo Qvarteer, og hvilke Reverser senere er transporterede til Kjøbenhavn's Centralkasse, saavel som det ved ovennævnte Act mellem Indstævnte og meerbemeldte Jørgensen den 25de Juli 1859 indgaaede Forlig, hvorved Centralkassen bebyhndiges til at foretage Execution og realisere foranførte Eiendom, samt den i Genhold hertil den 15de August 1859 effectuerede Execution's- og Ud-løgsforretning.

Det ved Landsøver- samt Hof- og Stadsretten den 25de Juli 1859 mellem Indstævnte og Proprietair F. L. Jørgensen indgaaede Forlig: „Da de paastævnte Reversers Indfrielse ved den pantsatte Eiendoms Salg var forsomt af Kjøberne, som Betaling af en Deel af Kjøbesummen til Prioritets-Creditorerne, kan jeg ikke modsætte mig, at Centralkassen holder sig til det ved Reverserne stillede Pant. Paa Grund heraf samtykker jeg med Forligs Retkævirkning, og imod at folgelig nærværende Sag hæves, i, at Centralkassen som Kjøber og Eier af Reverserne for disses Paalydende med Renter 4 pCt. p. a. fra Datum af Klagen til Forligelsescommissionen, samt for Omkostningerne af denne Sag gjør Execution i den pantsatte Eiendom Nr. 36 Y 4 E ved Nørrebroes Dødsse-

ring med hvad dertil hører, og i Mangel af Betaling realiserer samme i Overensstemmelse med Placaten af 22de April 1817.

Kjøbenhavn, den 25de Juli 1859.

F. L. Sorgenfen."

Statsraad, Høiesteretsadvocat Salicath ved Fuldmægtig Engelhardt antog det gjorte Forflag som Forlig paa Centralkassens Vegne.

Den den 15de August 1859 foretagne Execution's og Udlæg'sforretning : „Johan Heinrich Damme, Cancelliraad, Kongens Foged i Kjøbenhavn, Sjør vitterligt: At Mar 1859 den 15de August Kl. 1¼ har medunder- teguede Assistent Falskenthal paa Kongens Fogeds Vegne ifølge Begjæ- ring af Statsraad Dunsjeldt som administrerende Directeur for Kjøben- havns Centralkasse været hans Mandatarus, Statsraad, Høiesterets- advocat Salicath folgagtig med Vidnerne Sorgenfen og Eucharadt til Blaagaards Døsfæring Nr. 36 Y 4 E i Udenbyes Klædebo Qvarteer for at foretage Execution hos Eieren af den nævnte Eiendom, forhen- værende Hofet, nu Proprietair F. L. Sorgenfen for 20,000 Rdl. m. v., som han skylder Centralkassen ifølge et ved den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret den 25de Juli d. A. indgaaet Forlig, hvoraf Aktsbeskrivelse fremlagdes; ligeledes fremlagdes de i Forliget paaberaabte Reverser med tilhørende Auctions-Transport. Det bemærkes, at Foged- retten forgjæves har henvendt sig med Requirenten paa Debtors Bopæl paa Hjornet af Gøthersgade og Myntergade, for at han kunde paavise Pantet, men at der var svaret, at han var bortreist. Her paa Stedet var tilstede Suedker Andresen, som blev adspurgt, om han af Debitor var sat istand til at betale :

a) Forligets Paalydende	20,000 Rdl.	„	Mk.	„	Sk.
(Reuter reserveres).					
b) Sagsomkostninger efter Opgivende	286	—	1	—	4
c) Gebyr for denne Forretning . . .	28	—	2	—	4
d) Salair til Statsraad Salicath . .	28	—	2	—	4
e) Befordrings-Udgifter	1	—	„	—	„

20,343 Rdl. 5 Mk. 12 Sk.

Han svarede, at han ikke var sat istand til at betale det Udfæde. Paa Grund heraf blev for Comparanten paa Requisition Vegne efter Statsraad Salicaths derom nedlagte Paastand, da Requiritus har hen- viist i Forliget til Skyldstgjorelse i Pantet, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret ankyndt Rettens Execution og Udlæg i bemeldte Eiendom Nr. 36 Y 4 E i Kjøbenhavns udenbyes Klædebo Qvarteer, i de paa

sammes Grund opførte Bygninger med muer- og nagelfaste Appertinentier, i al af samme gaaende Leie og Interesse, saa og i Bygningernes Assurancesum, Alt til Fyldstgjørelse af det Østede med Renter og Omkostninger“.

Høiesterets Dom.

Da den af Pensionist N. Hansen, der ikke modte eller lod møde, da Sagen den 25de November sidstleden paaraabtes og udgik til skriftlig Procedure, den 28de næstefter begjærte Anstaud, mod hvilken fra Centralkassens Side er protesteret, i Henhold til Høiesteretspatentets Bestemmelser ikke kan bevilges, bliver Sagen at paadomme.

Der er nu ikke under denne af bemeldte Hansen for Høiesteret fremmet nogen Paaanke, navnlig ikke af den under 15de August f. A. foretagne Udlægsforretning, med Hensyn til hvilken, samt til det Forlig af 25de Juli f. A., hvorefter den er foretagen, Bestyrelsen for Kjøbenhavns Centralkasse, som har erhvervet Bevilling til umiddelbart for Høiesteret at indaanke bemeldte Forretning, procederer til Stadsfæstelse, ligesom der heller ikke i denne Sag foreligger Noget, der er til Hindrer for, i Forhold til fornævnte Hansen, at betragte Forliget som et gyldigt Grundlag for Udlægsforretningen. Som Folge heraf vil han være at kjende uberettiget til at erholde Udlæget ophævet, idet Retten derimod ikke finder sig beføiet til, som fra Centralkassens Side paastaet, udtrykkelig ved Dom at stadfæste Forliget, ligesom og den Omstændighed, at den Mand, hos hvem Udlæget er foretaget, ikke under Sagen er stevnet, maa medføre, at den paastaede Stadsfæstelse af Udlæget ikke ligesom kan meddeles, men at Afgjørelsen forsaavidt maa indskrænkes til at frakjende Pensionist Hansen Ret til at erholde det ophævet. Han bliver derhos efter Omstændighederne pligtig til at betale Bestyrelsen for Centralkassens Processens Omkostninger for Høiesteret med 100 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Pensionist N. Hansen bør være uberettiget til at erholde det under 15de August f. A. i Eiendommen Udenbys Klædebo Qvarteer Nr. 36 Y 4 E foretagne Udlæg ophævet. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler bemeldte Hansen til Bestyrelsen for Centralkassen i Kjøbenhavn med 100 Rdl. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Nr. 355.

Advocat Liebe
contra**Christen Pedersen, (Defensor Salicath),**

der tiltales for Ildspaaføttelse.

Hirschholms Birkis Egtretets Dom af 9de August 1859: „Tiltalte Christen Pedersen bør hensættes til 8 Aars Tugthuusarbejde. Saa udreder han og alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Proveprocuratorerne Albrechtsen og Wodschou, 5 Rdl. til hver, foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Octbr. 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Kammerraad, Procurator Nyegaard og Procurator Kraft, betaler Arrestanten Christen Pedersen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Hirschholms Birkis Egtretet hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Christen Pedersen for Ildspaaføttelse.

Ved Arrestantens egen Tilståelse og det isørigt Fremkomne er det tilstrækkeligt beviist, at han, der er Uhrmager af Profession, og som siden 1830 har boet tilleie i Stuen i det Lønner Christian Larfen tilhørende Hus paa Usserød Mark, paa Grund af Forlegenhed med sit Udkomme i nogle Uger før den 16de Juni d. A. havde tænkt paa, at sætte Ild paa Huset, og ved dettes Brand at komme i Besiddelse af den Sum i rede Penge, hvortil hans Meubler m. v. vare assurevede i Brandassurancesforeningen for Frederiksberg Amt, naar de ved denne Leilighed bleve opbrændte. Assurancensummen, der oprindelig havde været 100 Rdl., er vel efter det Oplysse, paa Arrestantens derom for omtrent 1 Aar siden fremsatte Begjæring bleven forhøjet til 150 Rdl., men Arrestanten har dog benægtet, at han alt dengang tænkte paa Ildspaaføttelsen.

Da han den 16de Juni d. A. om Aftenen var kommen hjem, besluttede han at paafætte Ilden og tog i saadant Øieblik nogle Svovstikker fra Kjøkkenet

med sig ind i det lille Kammer, hvor han alene havde Natteleie, medens hans Kone og 13-aarige Søn laae i Stuen ved Siden af. Han reiste sig derpaa omtrent Kl. 2 om Natten, aabnede Vinduet, lagde sig paa Knæerne i Binduesfærmen og affrøg paa engang et Par Evolskiffer, som han holdt op under Taghjæget paa Straataget, der strax jængede. Da han saae, at det blusfede, løb han strax ind i Naboværelset, vækkede sin Hustru og Søn, samt greb et i Stuen staaende gammelt Gevær, hvis Kolbe han stødte mod Loftet, for at vække de ovenover Liggende, hvorpaa han, uden endnu at have klædt sig paa, ilede ud i Gaarden, kantebe paa Værten Christian Larsens Vindue og vækkede denne. Samtlige Husets Bekoere bleve saaledes hurtigt vaagne, og Ilden slukket, uden at have anrettet synderlig Skade, idet den kun havde angrebet den laveste Deel af Taghjæget paa Husets østlige Side og affvedet dette i en Strækning af 4 Alen og i en Høide af 4 til 6 Tommer, medens det under Taghjæget værende Vandbrædt kun var bleven lidt forfullet, men iøvrigt ubeskadiget, saa at Husets Eier ikke har seet sig foranlediget til at nedlægge nogen Paastrand om Erstatning.

Vel har Arrestanten senere villet paastyde, at han har foretaget Ildspaa-sættelsen i en bevidstløs Tilstand, i hvilken Henseende kan bemærkes, at han om Aftenen maa antages jevnlig at have været beruset, men medens Arrestanten i et tidligere Forhør, overensstemmende med hvad hans Kone herom har udsagt, har erklæret, ikke at have været beruset hiin Aften, og i Extraretten den 29de Juli d. A. har forklaret, ikke at have nydt Spiritus fra Kl. 9, da han gik i Seng den ommeldte Aften, til Kl. 2 om Natten, da han iværksatte Ildspaa-sættelsen, vidner ogsaa hans hele Adfærd umiddelbart efter Ildspaa-sættelsen imod den af ham foregivne Bevidstløshed.

Arrestanten, der er født den 1ste Januar 1801 og ifølge Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 7de August 1855 straffet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for 1ste Gang begaaet Tyverie, er ifølge det foranførte ved Underretsdømmen rettelig anset efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 1, sammenholdt med § 8, og da den valgte Straf af 8 Mars Lughuusarbejde efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tilfjendte Salairer, ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 378.

Advocat Broch

contra

Die Nielsen og Christian Mathiesen, (Defensor Salicath),
der tiltales, den Første for at have forledet Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten samt for ulovligt Nattefæde og den Anden for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

Criminal- og Politiretens Dom af 1ste Novbr. 1859: „De Tiltalte Die Nielsen og Christian Mathiesen bør straffes med Fængsel paa

Band og Brød, den Første i 4 Gange 5 og den Sidste i 3 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salærer til Actor og Defensor, Procuratorerne Jørgensen og Schack, 8 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Nielsen, dog at Tiltalte Mathiesen deraf in solidum med ham tilsvarer Halvdelen. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Foraauidt Sagen ifølge den fte Indstævning foreligger Højesteret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Foraauidt Tiltalte Ole Nielsen, der er langt over criminel Lovsøder og ikke sunden tidligere overgaaet nogen Straffedom, under nærværende Sag tiltales for ulovligt Rattesæde, da er det vel ved hans af det isørigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han, der driver Værtshushold i Borgergaden Nr. 193 i Kjøbenhavn, har Torsdagen den 30te Juni sidsleden haft Gæster, der spillede Billaard, hos sig efter Klokken 12 om Natten; men da det ikke findes oplyst, at han har faaet den Paamindeelse, som i Forordningen af 22de October 1701 Post II, Cap. III § 2 er paabudt at skulle gaae forud for Idømmelsen af den sammesteds, cfr. Rescript af 16de Januar 1713, foreskrevne Straf, vil Tiltalte under denne Deel af Sagen være at tillægge Frifindelse.

Hvad derimod angaaer Sigtelsen for at have forledet Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten, da vil han ikke kunne undgaae herfor at paadrages Strafsansvar, idet det paa samme Maade er godtgjort, at han, efterat være kommen til Kundskab om, at det var bleven anmeldt for Politiet, at han den nævnte Aften havde holdt ulovligt Rattesæde, og da en hos ham tjenende Markfør samt Tiltalte Mathiesen vare blevene tilfagte til at møde i Retten i Aulebning af denne Sag, har forledet dem til der at afgive urigtig Forklaring, navnlig om at der ikke den omhandlede Aften var blevet spillet Billaard hos ham efter Klokken 12, og findes Straffen i Medfør af Forordningen af 15de April 1840 § 11, cfr. § 5, at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tiltalte Christian Mathiesen, der er langt over criminel Lovsøder og ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Etrvarets Dom af 13de Februar f. A. anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 62 og 43, cfr. §§ 41, 1 og 78, samt Forordningen af 21de August 1829 § 4 med Fængsel paa Band og Brød i 4

Gange 5 Dage, er ligeledes overbevist at have imod bedre Vidende afgivet den ovennævnte urigtige Forklaring for Netten, i det Diemed, at ville frie Tiltalte Nielsen for Ansvar for at have hosbt ulovligt Mattesæde, og i den Overbeviisning, at han, der vidste, at han afgav Forklaringen som Vidne, selv ikke kunde paadrages noget Ansvar for at have været tilstede hos Nielsen den omhandlede Aften, og han vil saaledes ikke kunne undgaae at anses efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sæjere med 6 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Nielsen, dog at Tiltalte Mathiesen in solidum med ham tilsvarede Hølvbelen af samme“.

Onsdagen den 11te Januar.

Nr. 350.

Justitsraad Bungen
contra

Sine Kirstine Mortensen, Hans Christian Petersens Hustru, og bemeldte Hans Christian Petersen, (Defensor Salicath),

der tiltales, Forstnævnte for ved Uforsigtighed at have forarsaget Ildbrand, og Sidstnævnte for, uagtet derpaa at være gjort opmærksom ikke tilbørlig at have forebygget den Brandfare, som Kiockenloftets Bestaenhed maatte medføre, og i det Hele at have tilfidesat den Ugtsonhed, som almindelig Forsigtighed til Forebyggelse af Ildbrand udkræver.

Akirkby Kjobstads Eyrarets Dom af 5te August 1859: „De Tiltalte Hans Christian Petersen og Hustru, Sine Kirstine Mortensen, bor have deres Ret til Assurancegodtgjorelse i Anledning af den deres Huns den 4de Mai d. A. overgaaede Ildsvaade, forbrudt. Saa bor og Forstnævnte til Akirkby Fattigkasse betale en Bøde af 5 Rdl. Lovrigt bor de hver især for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at de, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Proveprocurator Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Eriksen, 5 Rdl., foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. Det Idomte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Uagtet der er Grund til at antage, at den under Sagen omhandlede Ildbrand er forarsaget ved, at en Bunte Høvlspaaner, der

henlaae i Luftet i Nærheden af Ildstedet, er bleven antændt ved en Gnist eller Glød derfra, medens Tiltalte Sine Kirstine Mortensen for en kort Tid havde forladt Kjøkkenet, findes der dog, navnlig naar henføres til, at Pladsen maa forudsættes at have været indstrøket, og at hun oftere havde brugt en lignende Fremgangsmaade uden Skade, ikke tilstrækkelig Foie til at anfse hende skyldig i en Uagtsomhed, der kan medføre Ansvar efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14.

Hvad angaaer Hans Christian Petersen, der ei er tiltalt for at have forarsaget Ildbranden, da har han vel forklaret, at det under et foregaaende Brandshj var blevet tilkjendegivet, at Kjøkkenet burde bræddelægges, men da i alt Fald intet er oplyst at være blevet foreskrevet med Hensyn til den Abning i Loftet, gennem hvilken det formodes, at Ilden har udbredt sig til Taget, og han iøvrigt havde tættet Loftet ved at paalægge Leer, findes der ei tilstrækkelig Aaledning til at anfse ham med Straf for hans i saa Henseende brugte Forhold, ligesom han ikke heller, efter hvad ovenfor er anført for den forstnævnte Tiltaltes Bedkommende, kan blive at straffe for ei at have forebygget hendes forommeldte Fremgangsmaade under Benyttelsen af Ildstedet.

Derimod skjønes de Tiltalte ikke at kunne undgaae at udrede Actionens Omkostninger paa den i den indankede Dom bestemte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Sine Kirstine Mortensen og Hans Christian Petersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Statsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissier hedder det: „Sine Kirstine Mortensen og hendes Mand Hans Christian Petersen tiltales under nærværende Sag, Forsknævnte for ved Uforsigtighed at have forarsaget Ildbrand, og Sidstnævnte for, uagtet derpaa at være gjort opmærksom, ikke tilbørlig at have forebygget den Brandfare, som Kjøkkenloftets Bessaffenhed maatte medføre, og i det Hele for at have tilfidesat den Uagtsomhed, som almindelig Forsigtighed til Forebyggelse af Ildbrand udkræver.

Efter de Tiltaltes egen Tilstaaelse, og det iøvrigt Fremkomne ere de nærmere Omstændigheder ved Sagen følgende:

Om Formiddagen den 4de Mai d. A. havde Tiltalte Sine Kirstine Mortensen i det af hende og Medtiltalte eiede Sted i Aakirkeby Ild paa Skorstenen under en Gryde for at varme noget Vand. Pige under Ildstedet, hvor Dvaas udgjorde Brændselet, havde hun paa Gulvet af Skorstenen og det tilstødende Kioffen henlagt en Bunke Fyrre-Høvlspaaner, som rakte hen under en Luge eller Aabning til Loftet, der, af Størrelse som Halvdelen af en almindelig Stuebør, befandt sig umiddelbart ved Siden af Skorstenen, og som altid var aaben, ibet der ikke til bemeldte Luge var eller havde været noget Brædt til at lukke med. Ogaa befandt der sig i selve Skorstenen til den modsatte Side, i en Høide af henved et Par Alen, et lille Vindue med Ruder i, men som under Branden bleve sprængte. Efterat hun havde faaet det godt til at brænde, var hun gaaet lidt udenfor, men fandt, ved kort efter at begive sig ind igjen, da hun hørte Børnene skrigende indenfra, at det blussede høit iveiret rundt omkring Skorstenen og hen under Lugen. Det var øiensynligt, at en Glød eller Brand var fra Ildstedet faldet ned blandt de nedenfor liggende Høvlspaaner, der strax havde fænget, og da Luerne, formebløst Lufttrækket, trak sig i Retning af Loftsaaabningerne, banebe Ilden sig ad denne Vej hurtigt Udgang til Huusloftet og Taget, hvor Ilden, begunstiget af den stærke Tørre, strax efter udbendig fra bemærkedes at spille om Skorstensspiben. I mindre end en halv Time var hele Huset saagodt-som nedbrændt.

Bedrørende Tiltalte Hans Christian Petersen, der ikke var tilstede, da Ilden brød ud, bemærkes, at han paa derom steet Udsættelse ved Brandfyn med Hensyn til Beskaffenheden af Kioffenloftet, der tidligere kun bestod af nogle løse Lægter med Tørv over, havde senest slaaet Leer imellem, og saaledes efter hans Forklaring gjort Loftet nogenlunde fast og tæt. Uagtet det Uforsigtige i, som anført, at have den ommeldte Luge, der i Virkeligheden udgjorde en Deel af Kioffenloftet, bestandig aabenstaaende, oftere var kommet paa Omtale mellem de 2de Tiltalte, var der dog hidtil Intet gjort for at skaffe behørigt Lukke til samme. Heller ikke har Tiltalte Hans Chr. Petersen, skjøndt han oftere havde lagt Mærke til, at hans Hustru paa den forommedte Maade havde Høvlspaaner og Dvaas henliggende i selve Skorstenen, derimod advaret hende.

Det afbrændte Huus, der i Kjøbstædernes almindelige Brandkassé var forsikret for 300 Rdl., blev, ifølge et under Eagen produceret Overdragelses-Document, under 6te Februar f. A., med tilliggende 4 Ldr. Land Havejord, solgt af den tidligere Eier, Huusmand Niels Esperen i Vestermarie Sogn, til Tiltalte Hans Chr. Petersen for Kjøbsum 650 Rdl., hvoraf 350 Rdl. skulde indtil videre blive indstaaende i Eiendommen. Men da Intet derom — uagtet bemeldte Document, paa her sædvanlig Maade ved sllige Eiendoms-handler, tilkjenbegiver sig, som tilsigtende en definitiv Overdragelse — er blevet tinglæst, og Sælgeren saaledes ikke har sikret sig nogen virkelig Panteret i det afhændede Sted, saalidet som der, efter hvad derom er oplyst, isvrigt hviler nogen tinglæst Forhæftelse paa Stedet, skjønnes det ikke, at der som Følge af den stedfundne Ildsvaade kan for Brandsforsikringen i Medfør af Brandsforsikrings-Anordningen for Kjøbstæderne af 29de Februar 1792 § 9 m. fl. resultere nogen Forpligtelse

i Forhold til Sælgeren til Udbredelse af den til 296 Rdl. vurderede Brandffade, hvorfor der igjen vilde komme til at paahvile de Tiltalte Erstatningsansvar til Brandkassen. Ogsaa bemærkes, at forrige Eier, der heller ikke havde tinglaft Afkomst til Stedet, efter det Foranferte og hvad der isørigt er oplyst — Jord-eiendommen alene er vurderet til 400 Rdl. — i ethvert Tilfælde maa antages at ville blive holdt stadesløs for sin tilsigtede Panteret i den til Huset hørende Fordeieendom.

De Tiltaltes Løssregøds, der for Størstedelen blev hjerget, var ikke as-jureret.

De ere begge langt over criminel Lovaldet, og har ingen af dem før været offentlig tiltalt eller straffet.

3 Medfør af det Ovenanferte og af Bestemmelserne i Forordningen af 26de Marts 1841 § 14, cfr. Forordningen om Brandvæsenet i Kjøbstæderne af 24de Januar 1761 Cap. IV § 14 in fine m. fl. ville de Tiltalte, der efter den paagjældende Lovgivning — jfr. foruden nyseævnte Forordning af 1761, Brandvæsenforordningen for Landet af 29de Februar 1792 Cap. I — maa findes skyldige i det dem imputerede Forhold, og som derved aakentbart hver paa sin Viis ere blevne Aarsag til den skete Ildbrand, derfor have at undgjælde ved Forbrydelse af den dem ellers tilkommende Ret til Assurancagodtgjørelse, hvorimod Straf efter den citerede Forordning af 26de Marts 1841 § 14, 2det Membrum, dermed kortfalder, saa at de forsaavidt hver især ville være at fri-finde for Actors Tiltale. Paa samme Tid vil Tiltalte Hans Chr. Petersen dog ikke kunne undgaae, for de af ham efterlakte Handlinger, hvorved Brandfare er hidført, jfr. nyseævnte § 14, 1ste Membrum, at ansees med en Mulct, der i Medfør af de hidhørende Bestemmelser i forberørte Forordning af 24de Januar 1761, sammenholdt med Forordningen om Brandvæsenet paa Landet af 29de Februar 1792 m. fl., findes at kunne bestemmes til 5 Rdl., der tilfalde Aakirkeby Fattigkasse, hvorimod Medtaltte, hans Hustru, efter som der formeentlig ikke er tilstrækkelig Hjemmel i Actionsordren til særlig at ansee hende for den omhand-lede Henlæggelse af Spaaner og deslige i Storfienet, ikke herfor under nærvæ-rende Sag vil være at mulctere.

Efter Omstændighederne ville de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, have at udrede denne Sags lovlige Omkostninger, hvoriblandt passende Salairer til Actor og Defensor, foruden Diæter til begge efter Amtets nærmere Bestemmelse.

Den befalede Sagsførelse har været lovlig.

Det lades fluttelig ikke ubemærket, at det afværende Sted ligger i den jaakalte spredte By af Aakirkeby, hvis Huse Intet have tilfælles med sædvan-lige Kjøbstadbygninger, men i alt Væsentligt ere opførte og indrettebe som Huus-mandskoliger eller Halvgaarde paa Landet. Som Følge af de stedfindende locale Forhold have Brandretter her ingenfinde været i Virksomhed“.

Nr. 346. **Administrationen** for Kjøbenhavns Centralkasse
(Statsraad Salicath)

contra

Pensionist **N. Hansen** (Sagen),

betræffende en af Auktionsdirecteuren i Kjøbenhavn den 13de October 1859 affagt Kjendelse, hvorved en efter Citanternes Requisition den 11te f. M. begyndt 4de Auction over Eiendommen Nr. 36 Y 4 E i Kjøbenhavns udenbyes Klædebo Qvarteer ifølge Indstævntes Protest er nægtet Fremme.

Kjøbenhavns Auktionsdirecteurs Kjendelse af 13de October 1859: „Den ifølge Statsraad, Høiesteretsadvocat Salicaths Requisition den 11te dennes paabegyndte 4de Auction over Huset Nr. 36 Y 4 E ved Nørrebroes Døsfæring kan fortiden ikke fremmes“.

Høiesterets Dom.

Den af Indstævnte, der ikke mødte eller lod møde, da Sagen den 25de November sidstleden paaraabtes og udgik til skriftlig Procedure, den 28de næstefter begjærte Anstand, mod hvilken fra Citanternes Side blev protesteret, kan, i Henhold til Høiesteretspatentets Bestemmelser, ikke bevilges. Sagen vil folgelig være at paadømme.

Da nu det i Eiendommen Nr. 36 Y 4 E i udenbyes Klædebo Qvarteer den 15de August f. M., efter Forliget af 25de Juli næstforhen, foretagne Udlæg, der er Grundlaget for den over Eiendommen af Citanterne requirerede Auction, ved Høiesterets Dom er kjendt gyldigt i Forhold til Indstævnte, og der iøvrigt ikke foreligger Noget, hvorved den af Indstævnte ved den den 11te October sidstleden paabegyndte 4de Auction fremsatte Protest mod sammes Fremme kunde anses hjemlet, maae Citanternes Anke over Auctionskrettens Kjendelse billiges, og den fremsatte Protest blive at forkaeste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes Indstævnte efter Omstændighederne at maatte tilsvare Citanterne med 40 Rdl.

Chi kjendes for Ret:

Indstævntes Protest mod den ommeldte Auctions Fremme kan ikke tages tilfulge. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Indstævnte til Citanterne med 40 Rdl.; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Den indankede Kjendelses Præmisser lyde saaledes: „Sin mod Auctionens Fremme rettede Protest grunder Procurator Larsen paa tvende i samme Sag udtagne Appellsævninger, af hvilke han ved den ene har paaanket for Høiesferet den ved den kongelige Landsøver- samt Hof- og Stadsret foretagne Retshandling (o: det der indgaaede Forlig), der ligger til Grund for Ublægsforretningen, og ved den anden indanket det passerende Ublæg for Overretten. Vel kan der reises grunde Indvendinger, hentebe i Særbeleshed fra Placat af 19de Juni 1822, mod at der tillægges disse Appellsævninger den tilføjede suspensive Virkning; men, om end saadanne Indvendinger kunne med fuld Høie gjøres gjældende mod Høiesferetsævningen ifølge dens Indhold og hvad der i Anledning af samme er fremsført af Parterne —, hvilket det dog ikke kan ansees for fornødent her at afgjøre, — saa maa Retten dog, i Genhold til hvad der tidligere i lignende Tilfælde er bleven eragtet, komme til et modsat Resultat med Hensyn til den for Overretten stete Indbankning af Executionsforretningen, der nærmest er Basis for Auctionen. Ifølge Lovens 1—24—54 samt 5—6—3 og Cancelli-Skrivelse af 13de Marts 1832 in specie den i Anledning af samme afgivne Betænkning af Høiesferets Tilforordnede maa denne Appel af Executionsforretningen i alt Fald bevirke Auctionens midlertidige Standsnø, saameget mere som Pensionist N. Hansens utvilsomme Ret til at iværksætte Appellen i høi Grad bestrækes ved de der fremsførte Ytringer“.

Nr. 363.

Justitsraad Bunchen
contra**Niels Jensen**, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Lhybjerg Herreds Extrarets Dom af 10de Septbr. 1859: „De Tiltalte Andreas Peter Carsten Larsen, Niels Jensen og Rasmus Johansen bør henfættes, Forstnævnte til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar og de to Sidstnævnte hver især i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Derhos bør samtlige Tiltalte in solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Arengsen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Larsen, 3 Rdl. Alt efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Novbr. 1859: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne From og Nyholm, betaler Tiltalte Niels Jensen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Thybjerg Herreds Extraret den 10de Septbr. d. A. paafjendte Sag, hvorunder Tiltalte Niels Jensen actioneres for Tyveri, maa det ved hans egen med hvad der ibrigt er oplyst stemmende Tilstaaelse ansees beviist, at han i Forening med tvende ved Underretten Medtaltte, for hvis Vedkommende Sagen ikke hertil er indanket, har den Sde August sidstleden om Eftermiddagen i den Herlufsholms Stiftelse tilhørende Skov, Raadmandshaven kaldet, tilvenbt sig tvende sælde og asbarbe til 10 Mk. vurderede uuge Egetræer, hvert 17 Alen langt, der tilligemed flere lignende henlaae i en Bunke, hvilke Træer det var deres Hensigt at sælge for at dese Udbyttet mellem sig, hvori de imidlertid forhindrede derved, at de fort efter bleve antrufne af vedkommende Skovfoged, paa hvis Opfordring de afleverede det Etjaalne.

For det saaledes ubviste Forhold maa det billiges, at Tiltalte, der er sødt den 17de April 1825, og som, naar undtages, at han for Forsømmelse i militair Tjeneste har været straffet med Krumslutning, ikke tidligere er tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, ligesom og at Straffen for ham er fastsat til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød.

Da det ligeledes billiges, at det er paalagt ham in solidum med sine Medtaltte at udrede Actionens Omkostninger, vil den indankede Dom for hans Vedkommende i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 12te Januar.

Nr. 80. Gaardeier **Jørgen Nielsen** af Norrekongerløv
(Advocat Brock)

contra

Huusmand **Søren Laurfen** sammesteds, (Advocat Liebe),
betræffende Spørgsmaalet, om Citanten er berettiget til at have Veifart til og fra en ham tilhørende Marklod over det nordøstre Hjørne af den Indstævnte tilhørende Parcel Matr. Nr. 18 a i Norrekongerløv.

Hellum og Hindsted Herredstings Dom af 3die Febr. 1857: „Indstævnte, Huusmand Søren Laurfen af Norrefongerslev, bor for Citanten, Gaardmand Jørgen Nielsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves“.

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste Marts 1858: „Indstævnte, Huusmand Søren Laurfen, bor taale, at Citanten, Gaardmand Jørgen Nielsen, beholder Fart fra Norrefongerslev Gade til og fra sin Marklod Matr. Nr. 12 over det nordøstre Hjørne af Indstævntes Parcel Matr. Nr. 18 a, saalænge denne ikke er besaaet eller udenfor Høgstid; men iøvrigt bor Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Indstævntes befalede Sagfører for Overretten, Krigsraad Deigaard, tillægges i Salair 16 Rdl., som udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Net:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at staude. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 5 Rdl. og Contra-citanten 1 Rdl. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Citanten Gaardeier Jørgen Nielsen af Norrefongerslev søger under nærværende Sag Indstævnte Søren Laurfen sammesteds tilpligtet at taale, at Citanten beholder Bei og Fart fra Norrefongerslev Gade over Indstævntes Gaardparcel Matr. Nr. 18 a til og fra Citantens Marklod Matr. Nr. 12, hvorhos han har paastaet Indstævnte anseet med Voldsbøder eller anden Mulct for at have afspærret og ødelagt Beien, og tilpligtet at give Erstatning efter uvillige Mænds Skjon for det Tab, som Citanten har lidt og fremdeles lider ved Beiens Afspærring, samt at betale Sagens Omkostninger, og da Indstævnte ved Underretsdømmen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne indanket Sagen her for Netten, hvor han, næst at gjentage sine for Underretten neblagte Paasønde, tillige subsidiairt har paastaet, at Citanten kjendes berettiget til Færdsel over Indstævntes Eiendom, saalænge denne ikke er besaaet, eller udenfor Høgstiden. Indstævnte procederer derimod til Underretsdømmens Stabjæstelse.

Føreløbig bemærkes, at der ikke, som af Indstævnte henstillet, findes Anledning til ex officio at afvise Sagen paa Grund af Bestemmelsen i Forordningen af 31te Marts 1719 § 4, idet de af Citanten for Underretten producerede Copier

af et i Aaret 1778 optaget Kort og af Matriculskortet give den fornødne Dplysning til at bedømme de omtvistede Forhold, forsaavidt de paagjældende Eie-
dommes gjensidige Beliggenhed m. v. angaaer, hvortil kommer, at Citanten ved
sit sidste Indlæg for Overretten har fremslagt et af en Landinspæcteur optaget
næiagtigt Situationskort.

Til Støtte for sin Paafland om at være berettiget til den omhandlede
Kjørsel over Indstævntes Løstlob Matr. Nr. 18 a har Citanten for det første
anbragt, at det ved flere Vidners Udsagn og den fremlagte Copi af Kortet fra
1778 — der efter hans Paafland er Udstiftningskortet — skulde være godtgjort,
at Indstævntes Løb oprindelig udgjorde en Deel af Nørrefongerlev Byes Gade,
der saaledes stødte umiddelbart op til Citantens Marklob, og at Færdselen til
denne gik over det nordøstre Hjørne af Indstævntes nuværende Løb, forinden
denne sidste blev indtaget fra Gaden til privat Eiendom. Det maatte derfor,
efter Citantens Formening, være Indstævntes Sag at godtgjøre, at der virkelig
er erhvervet uindskrænket Eieendomsret over den paagjældende Deel af Gaden,
eller at der er vundet Hævd paa, at Vejærdselen ikke maatte udøves som en
Servitut paa Indstævntes Eieendom, hvilket Beviis imidlertid ikke af Indstævnte er
tilsøekt. Heri vil der imidlertid ikke kunne gives Citanten Medhold, thi om
det end mod Indstævntes Benægtelse kunde antages, at Kortet fra 1778 er Ud-
stiftningskortet, og at Gaden oprindelig har stødt op til Citantens Marklob, saa
har denne dog selv anbragt, at Gaden er bleven udfistet efter Aaret 1778, og
den tidligere Færdsel paa den udfistede Gade vil ikke af Citanten med Høie
kunne paaberaabes som Støtte for hans Paafland om Ret til Kjørsel over Ind-
stævntes ved Udfistningen udlagte Løb. At der til denne, som af Citanten paa-
flaaet, skulde være indtaget et større Areal af Gaden end udlagt ved Udfistningen,
er ikke godtgjort og kan saa meget mindre antages, som den af Citanten selv
fremlagte Copi af Matriculskortet udviser, at det Jordstykke, hvorover Citanten
anseer sig berettiget til at føre til sin Marklob, udgjør en Deel af Indstævntes
Løb Matr. Nr. 18 a, uden at der paa Kortet er antegnet nogen Vej over
samme.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med ved-
søiede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indtændte Dommers
Præmisser, forsaavidt det ansæes nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens
Sesjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. —
Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gøldenbalste Boghandling (F. Hejel). — Trykt hos J. S. Schult.

Høiesteretsvidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 47.

Den 10de Februar.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Torsdagen den 12te Januar.

Nr. 80. Gaardeier Torgen Nielsen af Nørrefongerlev
contra

Huusmand Søren Laurfen sammesteds, (see forrige Nr.).

Citanten har nu vel ikke villet erkjende Matrikulskortet for rigtigt med Hensyn til dette Punkt, idet han navnlig har paaberaabt sig, at han og hans Formænd ikke have haft eller kunne have haft anden Wei til Marklobden end over Indstævntes Lob, men dette Anbringende er ikke bevist og kan heller ikke ansees erkjendt for rigtigt af Indstævnte.

Citanten har imidlertid tillige formeent, at det ved tvende af ham optagne Tingsvidner er bevist, at der fra umindelig Tid, og indtil Indstævnte for nogle Aar siden forhindrede Citantens Færdsel over Indstævntes Lob, har eksisteret en synbar alfar Wei over det nordøstre Hjørne af bemeldte Lob, og at Citanten og de tidligere Eiere af hans Gaard saaledes have vundet endog Alderstids Hævd paa denne Færdsel. Flere Vidner, hvis Forklaringer tilbeels omfatte en Tidsperiode, der ligger ud over ordinair Hævdstid, have nu vel ogsaa udsagt, at Eierne af Citantens Gaard og tidligere ogsaa nogle andre Mænd bestandig i denne Tid have haft Færdsel over Indstævntes Jordlob, men ikkun eet af disse Vidner har med Bestemthed forklaret, at der i over Hævdstid har været en Wei med faste og synlige Spor, medens et andet af disse Vidner og 3 af Indstævnte førte Vidner, hvis Forklaringer omfatte et Tidsrum af 30 til 45 Aar, have udsagt, at den omhandlede Færdsel ikke har fundet Sted i Hegnstiden, men kun om Foraaret og Efteraaret, sørend Sæden blev saadet, og efterat den var bleven høstet, og at der ikke har været faste Spor, hvormod Indstævntes Jordlob aarlig har været dyrket ogsaa paa den omhandlede Strækning, og det kan derfor ikke ansees godtgjort af Citanten, at den af ham og hans Formænd benyttede Færdsel over Indstævntes Jordlob har fundet Sted paa en bestemt Wei og hele Aaret

igjennem, men kun, at den har været benyttet paa den af de sidstnævnte 4 Vidner forklarede Maade. Indstævnte har heller ikke nægtet Rigtigheden af disse sidste Vidners Forklaringer, men paastaet, at den af disse Vidner omskrevne Færdsel er steet med Tierens Samtykke og efter hans Paaviisning samt mod et aarligt Bederlag; men mod Titantens Benægtelse er der ikke tilveiebragt noget Bewiis for disse Indstævntes Afsera, og det maa derfor ved de afgivne Vidneforklaringer ansees tilstrækkelig godtgjort, at der ved Alderstids Høvd er erhvervet Ret for Titantens Gaard til Veisart fra Norrefongerslev Gade til og fra Marklobden Matr. Nr. 12 over det nordøstre Hjørne af Indstævntes Toftland Matr. Nr. 18 a, saalænge dette ikke er besaaet, eller udenfor Hegnstid. Efter det Anførte vil Titantens subsidiaire Paastand være at tage til Følge.

Titantens Paastand om Boldehøder eller Mulct er støttet paa, deels at Indstævnte har pløiet og besaaet Veien over sin Lod, og deels at han ved at grave en Groft skal have hindret Titantens Færdsel til Marklobden; men i førstnævnte Henseende kan der efter det Ovenanførte ikke paahvile Indstævnte noget Ansvar, og da Titanten har villet benytte Færdselen over Indstævntes Lod i et større Omfang, end han kan ansees at have været berettiget til, ligesom Indstævnte maa antages at have handlet bona fide, findes der ikke Anledning til at paalægge Indstævnte nogen Mulct, ligesom der heller ikke vil kunne tilkjendes Titanten nogen Erstattung, da han ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort at have lidt nogen Tab.

Sluttelig bemærkes, at der ikke vil kunne tages noget Hensyn til Indstævntes for Overretten gjentagne Paastande om Mortification af nogle af Titantens for Underretten brugte Udladser, og om at Titanten i den Anledning idømmes Mulct; disse Paastande ere nemlig ikke tagne til Følge ved Underrettsdommen, og denne er ikke contrapaaanket af Indstævnte.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve. Indstævntes befalede Sagfører for Overretten tillægges i Salarium 16 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse her for Retten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Det anordnede stempede Papir er under Sagen her for Retten rigtigen forbrugt".

Nr. 65. **Grosserer A. B. Andersen**, (Advocat Liebe),

contra

Grosserer C. Molzen, (Sugen),

angaaende Indfrielse af 2de af Indstævnte respective under 25de Mai og 25de Juni 1857 til Titanten eller Ordre, Laft Consul Chr. Ipsen, traasferede 3 Maaneders Vexler, til Belob respective 2,400 Rdl. og 1,200 Rdl., begge formedelst Acceptantens indtraadte Fallit protesterede

de non solutione den 22de August næstefter og samme Dag anmeldte for Indstævnte.

Kjøbenhavns Amts nordre Birketings Dom af 14de Octbr. 1857: „Indstævnte, Grosferer C. Molzen, bør for Tiltale af Citanten, Grosferer Andr. W. Andersen heraf Staden, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsøver- samt Hof- og Stadserettens Dom af 3die Mai 1858: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadserettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende i 1ste Instants inden Kjøbenhavns Amts nordre Birk den 14de October f. A. paakjendte Sag har Citanten, Grosferer Andr. W. Andersen søgt Indstævnte, Grosferer C. Molzen af Frederiksbal, til Indfrielse af 2de af denne respective under 25de Mai og 25de Juni f. A. til Citanten eller Ordre til Laft Consul Chr. Ipsen trasjerede og af Ipsen accepterede 3 Maaneders Bexler, store respective 2,400 Rdl. og 1,200 Rdl., begge formedelst Acceptantens indtraadte Fallit protesterede de non solutione den 22de August næstefter og samme Dag anmeldte for Indstævnte, ved til Citanten at betale bemeldte Bexlers Paalydende 3,600 Rdl., $\frac{1}{2}$ pCt. for Provision, 18 Rdl., Protestomkostninger 9 Rdl. 3 Mk. 6 St. samt 1 pCt. Rente maanedlig i de første 6 Maaneder fra Protesternes nysævnte Dato og siden $\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig, indtil Betaling skeer, og endelig Processens Omkostninger skadesløst.

Efterat denne Sag, hvorunder Indstævnte paastod sig frijunden og tillagt Eggemaalets Omkostninger, fordi Bexlerne hverken vare protesterede for Erassatus personlig eller for Skiftecommisfairesne i dennes Bo, var ved Birketings Dom afgjort derhen, at Indstævntes Paastand toges til Følge, dog at Omkostningerne ophævedes, har Citanten efter Stævning af 16de November sidstleden bragt Sagen ind for Overretten, hvor han har inhæreret sin Paastand i 1ste Instants, medens derimod Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stabsfæstelse. Parterne have derhos hver for sig paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten.

Medens Indstævnte til Støtte for sin Paastand har paaberaabt, at den in casu i Genhold til Forordningen af 18de Mai 1825 § 47 af Notarius pub-

licus her i Staden iværksatte Protest kunde, uanset at Acceptanten havde opgivet sit Bo til Skiftebehandling som fallit, være skeet for ham personlig, og at Substævnte, da dette ei har fundet Sted, men Protesten ifkun er optaget paa Notarialcontoiret, maa frifindes, efterdi det formeentlig ei paa lovbefaleet Maade er constateret, at Betaling ikke har kunnet erholdes hos Acceptanten, har Citanten derimod formeent, at det ligesaa tidt kunde være fornødent at æske Betaling af Acceptanten personlig, der som Fallent notorisk er ude af Stand til at betale, som i saadant Niemed at henvende sig til Skiftecommissairerne i hans Bo, der efter dette Beskaffenhed som fallit formeentlig ei kunde indlade sig paa at dække den enkelte Creditor. Til yderligere Styrke for sin Mening har Citanten efter bertil meddeelt allerhøieste Bevilling her for Retten produceret 2de Erklæringer, den ene fra Notarius publicus, hvoraf fremgaaer, at ifølge de af ham ansfillede Undersøgelser af hans Embedsprotocoller ere Bexler, udstaede eller accepterede af Fallenter, i det mindste siden Mai 1833, fra hvilken Tid hans Undersøgelse er foretaget, protesterede paa Notarialcontoiret, den anden fra Skiftecommissairerne i Acceptanten Consul Ipsens Fallitbo, hvilken Erklæring gaaer ud paa, at, dersom Notarius publicus den 22de August s. A., da Protesten, som ovenanført, fandt Sted, havde for dette Bo præsenteret de her omhandlede Bexler, vilde Commissairerne ikke have kunnet betale deres Paalydende, og at de altsaa forjaavidt vilde have anset Præsentionen af Bexlerne for unyttig.

Vel kan Indstævnte nu ikke gives Medhold i, at Protesten in casu kunde have været iværksat for Acceptanten personlig, da det i alt Fald maa anses tilstrækkeligt, at Protesten, naar Acceptanten er gaaet fallit, forkyndes for Skifteretten i hans Bo, der maa antages som repræsenterende ham i alle Formue-Anliggender. Men paa den anden Side findes det ikke at kunne bestaae med Bexlovgivningen, at lade den sidstnævnte Forkyndelse aldeles bortfalde, og, saaledes som in casu er skeet, blot at lade Protest foretage paa Notarialcontoiret. Thi ligesom Bexlovsforordningens § 32, der tilstøder saadan Protest, angaaer en ganske anden Klasse Tilfælde end den, hvorom her er Tale, saaledes maa det, da Lovgivningen ikke har givet nogen særegen Regel for, hvorledes eller for hvem Protest skal iværksættes i Tilfælde af, at Acceptanten gaaer fallit — hvortil der i alt Fald ved Affattelsen af § 47 havde været en sær Anledning — antages, at de almindelige Forfrifter angaaende Bexlers Protest her maa komme til Anvendelse. At en sliq Protest for Fallenten eller for Skifteretten i hans Bo maatte, saaledes som Citanten fremdeles har villet gjøre gjældende, anses som aldeles unyttig eller intetbetydende, findes ikke med Høie at kunne paastaas; og naar det saaledes maa antages grundet i Lovgivningen, at det til Bedlighedsbølse af Bexleret i Tilfælde, som det foreliggende, ikke er tilstrækkeligt blot at lade Protesten foretage paa Notarialcontoiret, er det klart, at de ovenomhandlede, under Sagen fremlagte Erklæringer ikke kunne medføre noget andet Resultat.

Da nu Citanten ifølge det oven Statuerede i Medfør af Forordningen af 18de Mai 1825 § 35 har tabt Bexlerretten ved ikke at overholde den til Bexlovsforordningens Bedlighedsbølse foreskrevne Omgangsmaade, vil hans Paastand

under nærværende Sag, der, som foranført, kun er anlagt til Fylbeskjørelse af et Begeerkrav, ikke kunne tages til Følge.

Birtetingsdommen bliver derfor at stabsæste, hvorhos Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har været rigtigheden forbrugt“.

Fredagen den 13de Januar.

Nr. 351.

Statsraad Liebenberg
contra

Niels Christensen, (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Roeskilde Kjøbstads Eyrarets Dom af 3die Septbr. 1859: „Tiltalte, Arrestanten Niels Christensen af Bonnede eller Vesterborg, bør at henfættes til Forbedringshussarbejde i 4 Aar, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair af 4 Rdl. til Actor, Procurator Walloe, og af ligesaa meget til Defensor, Procurator Soerenen. I Erstatning til Tobakspinder Bang af Roeskilde betaler Tiltalte 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Octbr. 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at staude. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Larsen og Christensen, betaler Arrestanten Niels Christensen af Bonnede eller Vesterborg 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at den af Tiltalte efter Overrettsdommens Afsligelse afgivne yderligere Forklaring ikke kan tillægges nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Christensen af Bønnebe eller Besterborg, der ifølge Grevskabet Christiansøes Birks Extrarets Dom af 7de Januar 1853 har været anseet for Medbeelagtighed i Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, cfr. § 29, med 15 Rottingslag og efter nærværende Rets Dom af 28de April 1857 for 2den Gang begaaet Tyveri efter den nævnte Forordnings § 13 med Straf af Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, tiltales under nærværende, i 1ste Instants inden Roeskilde Byes Extraret den 3die s. M. paakjendte, Sag for bedrageligt Forhold.

Det er i denne Henseende ved Arrestantens egen Forklaring og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig oplyst, at han, der den 19de Juli sidstleden var kommen op at kjøre med Aftbygger Christen Nielsen, der bragte et Læs Tørv til Roeskilde, og til Gjengæld derfor havde været behjælpelig med Tørvens Af-læsning paa Bestemmelsesstedet, derefter under Christen Nielsens Fraværelse har fremstillet sig for Tørvens Modtager, Tobakspinder Bang, i dennes Boutik som den, der var bemyndiget til at modtage Betalingen, nemlig 4 Rdl., for den leverede Tørv, og at han, efter paa Forlangende at have modtaget det nævnte Beløb, skyndsomt har forladt Boutikken saavel som Roeskilde By og, først efterat være gaaet eller løbet omtrent en Hjerdingvei, har skjult sig i en Rugmark, hvor han kort Tid efter blev funden og anholdt af Chr. Nielsen, der tilligemed et Par Andre eftersporede ham.

Arrestanten har imidlertid vedholdende anbragt, at det var blevet en Aftale mellem ham og Chr. Nielsen, at han skulde arbejde for denne imod en Løn af 6 Rdl., foruden Kisten, for en Maaned, og at Chr. Nielsen havde tilfagt ham et Forskud af 4 Rdl. paa denne Løn samt navnlig i denne Henseende endog givet ham Anviisning paa Betalingen for de omhandlede Tørv, men til dette Arrestantens Andringende skjønnes der ikke at kunne tages noget Hensyn. Ligesom det i og for sig i flere Henseender ligger af Ujandshylighed, saaledes tyder hele Arrestantens Færd, efterat han havde erholdt de 4 Rdl., paa, at han vel var sig bevidst, at han havde tilegnet sig dem paa en ulovlig Maade, og dertil kommer, at Chr. Nielsen ikke blot har ansøgt gode Grunde for, at det ikke lettelig kunde falde ham ind at fæste den ham iøvrigt ganske ubekjendte Arrestant, men derhos edelig benægtet at have gjort dette saavel som at have givet ham nogen Bemyndigelse til for ham at opbevære Betalingen for de leverede Tørv.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født den 22de October 1835, ved den indankede Dom er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 79, cfr. § 41, som for 3die Gang begaaet Tyveri, og, da den valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, ligesom der Intet findes at erindre imod Dommens Bestemmelser angaaende den Erstatning, der er tillagt Tobakspinder Bang, der senere ogsaa maatte betale Chr. Nielsen for Tørvene, med 4 Rdl., eller angaaende Sagens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Jørgen Olsen, (Defensør Liebenberg),

der tiltales for at have forstueket og afhændet Gods, der tilhørte hans og Hustruens Else Hansdatters Separationsbo.

Kronborg østre Virks Extrarets Dom af 30te August 1859: „Tiltalte, Fæstehuusmand Jørgen Olsen af Nyrup Overdrev, bor husefættet i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, constitueret Procurator Svendsen, 4 Rdl., og til Defensør, Procurator Lund, 3 Rdl., saavelsom Diætpenge til Begge efter Overovrighedens Bestemmelse. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Novbr. 1859: „Birketingsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procurator Kraft og Provecprocurator Møller, betaler Tiltalte, Fæstehuusmand Jørgen Olsen af Nyrup Overdrev, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Forsaaibdt det under nærværende, fra Kronborg østre Virks Extraret hertil indbankede, Sag, er imputeret Tiltalte, Fæstehuusmand Jørgen Olsen af Nyrup Overdrev, der actioneres for at have forstueket og afhændet Gods, som tilhørte hans og Hustru Else Hansdatters Separationsbo, at han har solgt et Stykke paa den til hans Fæstehuus hørende Jordlod staaende Havre, da vil der herom Intet være at paa-kjende her ved Retten, da det ved Underretsdommen er antaget, at han herved intet criminelt Ansvar har paadraget sig, og Sagen alene er appelleret efter Tiltaltes egen Begjæring.

Hvad den øvrige Deel af det ham paaafgte Forhold angaaer, er det deels ved hans egen Tilstaaelse deels ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer tilfredsommeligen godtgjort, at han ved den under 15de Februar d. A. i ovennævnte Bo afholdte Registreringsforretning har unbladt at opgive blandt Voets Eienbele

en dette tilhørende Kobberkjedel, som han forud havde pantsat for 3 Rdl., skjøndt han af Eksterretten blev opfordret til at paavise Voets samtlige Eiendele, og Konen under Forretningen spurgte ham om Kjeden, som han da nægtede at vide Noget om, samt at han senere, efterat have indløst Kjeden, har solgt denne for 10 Rdl. Kjeden er imidlertid atter kommen tilstede og udleveret til Voet, efter under Sagen at være vurderet til 8 Rdl.

For det af Tiltalte saaledes ubviste Forhold med Hensyn til den hans og Hustruens Separationsko tilhørende Kobberkjedel findes han, der er født den 16de Marts 1818, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, at maatte ansees efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 76, cfr. §§ 42 og 43 samt § 1, og da den ved Underrettsdommen, hvorved Tiltaltes Forhold forøvrigt ligesvem er henført under den nævnte Forordnings §§ 42 og 43, cfr. § 1, valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, saavel som Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger bifalbes, vil Dommen være at stadfæste“.

Nr. 212.

Justitsraad Bunken

contra

Lorenz Christian Hansen og Carl Nicolai Carstensen,

(Defensor for Nr. 1 Liebe, for Nr. 2 Brock),

der tiltales, Forsnævnte for voldeligt Overfald paa Gaardmand Anders N. Skou, og Sidstnævnte for at have aflagt urigtig Forklaring for Retten.

Mogeltønder og Ballum Birkers Extrarets Dom af 12te Januar 1859: „Tiltalte, Gaardeier Lorenz Christian Hansen af Hjørsgaard, bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Carl Nicolai Carstensen bor henfætted i Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bor begge de Tiltalte, Enhver for sit Vedkommende, udrede Actionens Omkostninger, og derunder hver med det Halve tilsvare Salair til Actor, Procurator Ferslev, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hoftrup, 4 Rdl. At efterkommes under Udseend efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Marts 1859: „De Tiltalte Lorenz Christian Hansen og Carl Nicolai Carstensen bor henfætted i Fængsel paa Bånd og Brød, den Forste i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i 3 Gange 5 Dage. Samtlige Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor ved Underretten, 6 Rdl. til den Forste og 5 Rdl. til den Sidste, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Krigsraad Deigaard og Procurator Neckelmann, 8 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Hansen, hvorhos Tiltalte Carstensen

in solidum med ham tilsvare Halvdelen af disse Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at der ikke kan tillægges de Høiesteret forelagte yderligere Oplysninger nogen afgjørende Indflydelse paa Sagens Udfald, fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Justitsraad Bungen samt Advocaterne Liebe og Broch tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom i Henseende til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indaankede Doms Præmisses hedder det: „De Tiltalte Gaarbeier Lorenz Christian Hansen og hans Tjenestekarl Carl Nicolai Carstensen sigtes under denne Sag, den Første for voldeligt Doversald paa Gaardmand Anders N. Skou, og den Sidste for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten.

Efter Sagens Oplysninger traf Tiltalte P. C. Hansen den 29de October f. A. paa Veien fra Tonder til sit Hjem i Emmerlef Sogn sammen med Gaardmand Anders Nissen Skou, Møller S. N. Lund og Gæstgiver N. Lund, og de fulgtes derpaa Alle hjem med Sidsnævnte til Emmerlef Høikro, hvor de spiste til Aften. Efterat en Ordsvid her havde fundet Sted imellem Tiltalte og Møller Lund, i Anledning af hvilken Skou foreholdt Tiltalte, at han ikke i deres Selskab maatte pynte Klammeri, gif Tiltalte, hvis Tjenestekarl, Tiltalte C. N. Carstensen, imidlertid var kommen for at hente ham, tilligemed denne bort kl. omtrent 11, medens de Andre, efter Gæstgiver Lunds beedigede Forklaring og Møller Lunds samt Skous Udsagn, endnu bleve sammen omtrent $\frac{3}{4}$ Time, hvorpaa de 2de Sidsnævnte begave sig bort for at gaae til deres Hjem. Strax efter at Skou var kommen sønden for Krohaven, kom Tiltalte Hansen til ham paa Veien og yttrede efter Skous Forklaring, at det var hans Stol, Skou gif med, og forsøgte, da denne benægtede dette, idet han yttrede at have laant den i Kroen, at fratage ham Stokken.

Medens de begge havde fat i Stokken, kom Karlen Carl Chr. Hansen eller Møller til, og hans beedigede Forklaring om det Påsærende gaaer ud paa, at han ved den paagjældende Aften at komme gaaende paa Veien saae Gaardmand Skou, og i det samme kom Tiltalte Hansen bagfra og gif om foran Skou, og idet han sagde, at det var hans Stol, Skou havde, greb han fat i Stokken. De vebbleve derpaa begge at holde fast i Stokken, og medens Vidnet C. Chr. Hansen nu søgte at faae dem fra hinanden, rev Tiltalte Stokken fra Skou og

gav først Vidnet et Slag paa Baghovedet med den, hvorefter han svingede den med stærk Fart og bidragte Skou et voldsomt Slag med den over det høire Øie; Skou greb derpaa fat i Stokken, og idet han brødes med Tiltalte om den, faldt de begge om; Vidnet Hansen tog nu Stokken fra Tiltalte og fik dem stilt ad, hvorefter han fulgte Skou tilbage til Kroen, medens Tiltalte begav sig bort.

Med dette Vidnes Forklaring er Gaardmand A. N. Skous Udsagn i alt Væsentligt overensstemmende, kun at den Sidste har udsagt, at Tiltalte Hansen, forinden han fræve ham Stokken og med den slog Vidnet Hansen og Skou, stødte ham saaledes for Brystet, at han et Øieblik tabte Bevidstheden.

Ifølge begges Forklaringer har Ingen af dem slaet Tiltalte.

Tiltalte E. C. Hansen har imidlertid vedholdende benægtet, at det var ham, der slog først, og hans Forklaring gaaer ud paa, at det, efterat han med sin Karl havde forladt Histro den omhaubede Aften, og de paa Hjemveien vare komne omtrent 3 Fjerner fra Kroen, faldt ham ind, at han vilde tilbage til Kroen efter sin Stof, hvorpaa han trak sin Overfrakke, der var af en lys Farve, af og leverede den til Tiltalte Carstensen med den Yttring, at denne skulde gaae hjem, og at han selv strax vilde komme bagester. Da han kom i Nærheden af Kroen, forrettede han et naturligt Grinde, og da han, efter at være særdig bermed, saae A. N. Skou komme fra Kroen med en Stof i Haanden, og han, da Skou ingen Stof havde haft med til Kroen, troede, at det var hans Stof, denne gif med, gif han hen til ham, og spurgte, om det ikke var hans Stof; da Skou benægtede dette med Tilføiende, at det var en, han havde laant i Kroen, bad Tiltalte om at maatte see den, men dette vilde Skou ikke tillade ham, og de gif da fremad paa Veien, idet Tiltalte, uden dog at tage fat paa Stokken, paastod, at denne var hans, medens Skou imidlertid gav ham Grobheder. Nu kom Karlen Carl Chr. Hansen til, og da denne paa Skous Spørgsmaal, om han vilde tage Parti med ham, havde svaret ja, greb Skou Tiltalte i Brystet og gav ham et Slag med Stokken over den venstre Arm. Da Tiltalte nu greb fat i Stokken, tog Carl Chr. Hansen ham bagfra i Raffen, og trak ham bagover til Jorden, saa at Skou, der holdt i Stokken, ogsaa faldt, ligesom E. Chr. Hansen faldt ovenpaa, og derpaa pryglede de ham med knyttede Næver i Ansigtet; dog er han ikke vis paa, at Skou slog ham, da han laae paa Jorden. Han skreg imidlertid om Hjælp, og de lode ham derpaa komme op, da de fik Øie paa en Karl, der nærmede sig, men da de saae, at det var Tiltalte Carstensen, foer de atter begge løs paa ham, og nu var det, at han, som havde faaet Stokken, idet han retirerede baglænds, gav først Skou og derpaa E. Chr. Hansen hver et Slag med Stokken, uden at han bestemt kan sige, hvor han ramte dem. E. Chr. Hansen tog derpaa Stokken, og gav ham 3 eller 4 Slag med den paa Hovedet og Skuldrene, og gif derpaa med Skou henad Kroen til, medens Tiltalte tilfældigemed Tiltalte Carstensen gif hjem. Efter Tiltaltes Formening kunde det være en god halv Time, efterat han havde forladt Kroen, at han igjen stødte sammen med A. N. Skou.

Da Tiltalte E. N. Carstensen den 9de November f. A. i Retten blev afhørt som Vidne, forklarede han, efter først at være opfordret til at afgive en

saubørdig Forklaring, saaledes at han kunde beedige den, aldeles overeensstemmende med den Fremstilling, som hans Huusbond senere gav af det Passerede, idet han tilføiede, at han, da Tiltalte Hansen havde givet ham Overfrakten, dog ikke gif hjem, men vandrede frem og tilbage, og da han $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Time, efterat Tiltalte Hansen havde forladt ham, kom hen til Veien, blev han Vidne til, at der foregik, hvad som ovenanført er forklaret af Tiltalte Hansen. Efterat Tiltalte Carstensen, hvis Forklaring havde været meget vakkende, derpaa var bleven belagt med Arrest, vedgif han strax i det næste Forhør, den 11te November, at hans tidligere Forklaring var urigtig, og han har derpaa under Sagen afgivet en i det Væsentlige med Skous og C. Chr. Hansens stemmende Forklaring af følgende Indhold: Da han den omhandlede Aften var med sin Huusbond kommen et godt Stykke fra Kroen og havde modtaget Overfrakten af Huusbonden, der yttrede at ville hente sin Stof, fulgte han, da han formodebe, at Huusbonden vilde gaae tilbage for at yppe Klammeri, efter ham og saae ham gaae tilbage til Høikroen og der stille sig i en Krog af Rejsestaldens Port.

Da Huusbonden her, tilfyneladende paa Luur, havde staaet ganske stille i 6 à 8 Minutter, gif han om paa Staldens søndre Side, hvor han, efterat have forrettet et naturligt Urinde, stillede sig op til Muren, som for at skjule sig. Tiltalte Carstensen havde imidlertid været ovre hos ham og spurgt, om han ikke vilde med hjem, hvortil han svarede, at Tiltalte skulde kun gaae, og at han kom strax, og da Carstensen derpaa igjen stillede sig paa den anden Side af Veien, saae han efter omtrent 10 Minutters eller $\frac{1}{4}$ Times Forløb Skou komme ud fra Kroen; da denne var gaaet forbi det Sted, hvor Tiltaltes Huusbond stod, gif Sidstnævnte raft efter ham og indløb sig i Samtale med ham, hvorefter Carl Chr. Hansen kom tilstede, og med Hensyn til det, som derefter passerede, er Tiltaltes berigtigede Forklaring i det Hele stemmende med Carl Chr. Hansens ovenanførte, idet han navnlig har udsagt, at hans Huusbond slog baade Skou og C. Chr. Hansen med Stoffen i Hovedet, men at han derimod ikke har seet disse flaae hiin. Denne berigtigede Forklaring er af Tiltalte Carstensen beediget.

Da A. N. Skou var kommen tilbage til Høikroen, var han efter Gæstgiver Punds Udsagn meget lidende og tilfyneladende forstyrret i Hovedet, og yttrede, at han havde megen Smerte for Brystet af et Stød, som Tiltalte Hansen havde givet ham; han blødte derhos stærkt i Ansigtet, maatte bringes i Seng, og der blev strax sendt Bud efter Lægen. Dennes Attest af 5te November gaaer ud paa, at A. N. Skou ved hans Ankomst Natten mellem den 29de og 30te December f. A. klagede over stærke Smertes under Brystbenet, hvor han havde saaget et eller flere voldsomme Stød af en saa alvorlig Natur, at han havde temmelig stærk Fieber og en bestandig Trang til at lade sit Vand, samt at han i Ansigtet over det høire Øie havde saaget et Slag, der havde efterladt en betydelig Hævelse og et Saar paa Dienlaaget af omtrent $\frac{1}{2}$ Tommes Længde. I Forhøret den 15de November har Skou imidlertid erklæret, at Smerteserne saavel i Hovedet som for Brystet saa godt som ganske vare forsvundne, og at han formeentlig

i Fremtiden ikke vil komme til at lide Noget paa sit Helbred som Følge af Slagene.

Som anført, har Tiltalte Hansen vedgaaet, at han med Stokken har tilføiet Skou et Slag, og efter Sagens Oplysninger kan der ingen Tvivl være om, at navnlig den betydeligere Læsion i Hovedet, som umiddelbart derefter fandtes paa Skou, er tilføiet ham af Tiltalte Hansen ved denne Leilighed. Vel kan der nu ikke tillægges Vidnet Carl Chr. Hansens og den Medtiltalte Carstensens Vidnesbyrd om, hvorledes det gik til, fuld Beviisskraft, men disse Vidners Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, — hvorved bemærkes, deels at der endog, som nedenfor vil blive viist, er Formodning tilstede for, at Tiltalte Hansen efter foregaaende Overlæg er vendt tilbage til Kroen, for at træffe Skou, deels at Gæstgiver Lund og Møller Lund have udsagt, at Tiltalte er frygtet som et Menneffe, der er tilbøieligt til Klammeri og Slagsmaal —, bestyrke dog i den Grad N. N. Skous Fremstilling af Sagen, at der intet Hensyn findes at kunne tages til Tiltalte Hansens Foregivende om, at han først efterat være bleven angreben af Skou og Carl Chr. Hansen slog disse og navnlig Skou med Stokken, og der maa saaledes ansees tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte Hansen har, uden først at være angrebet af Skou, tilføiet denne navnlig det omhandlede Slag over det høire Dø, hvis Følger ere beskrevne i Lægeattesten.

Derimod kan det ikke, naaget Tiltalte Carstensens Udsagn og den Omstændighed, at Tiltalte Hansen, som bemærket, trak sin Overfrakke af, førend han gik tilbage, endssjøndt det var kolbt, uden at han har kunnet anføre nogen anden Grund til, at han gjorde det, end at han vilde gjøre det, samt de afgivne Forklaringer om den Tid, der var forløben mellem Tiltalte Hansens Bortgang fra Kroen og hans Sammenstød med Skou, herfor vække ikke ringe Formodning, ansees beviist, at Tiltalte Hansen har handlet efter foregaaende Overlæg, ligesom heller ikke N. N. Skou har været fuldkommen sagesløs, og da den tilføiede Bestfagelse henhører under Forordningen af 4de October 1833 § 3, 2det Punctum, vil Tiltalte for sit Forhold være at ansee efter denne Lovbestemmelse med en Straf, der findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Carstensen, der er født i Maret 1835, og som ikke tidligere er straffet, har som Grund til, at han for Retten afgav den ovenanførte urigtige Forklaring, alene anført, at han frygtede for at gjøre sin Huusbond imod ved at sige Sandheden for Retten, og at ligesom han i sine tidligere Samtaler med Huusbonden og dennes Kone og Tjenestepige om det Passerede havde rettet sine Udsagn derom, efter hvad han mærkede at være Huusbondens Dufte. saaledes blev han af denne opfordret til i Retten at forklare overensstemmende hermed. Det var efter hans Forklaring hans fulde Mening, da han kom i Retten, at beedige sin usandfærdige Forklaring, men han troer dog ikke, at han efter Dommerens Examination og Betydning af Odens Hellighed havde turdet det. Han vil for sit Forhold ei kunne undgaae at ansees efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, og hans

Straf findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gauge 5 Dage.

Samtlige Actionens Omkostninger og berunder i Salair til Actor og Defensor ved Underretten, 6 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til den Sidste, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 8 Rdl. til hver, ville være at udrede af Tiltalte Hansen, hvorhos Tiltalte Carstensen in solidum med ham vil have at tilsvare Halsbelen af disse".

Tirsdagen den 17de Januar.

Nr. 14. Landmaaler **Carl Rejnholdt Jensen** (Statsraad Liebenberg, efter Ordre)

contra

Justitsraad, Stiftslandinspecteur **Begge** (Advocat Brock, efter Ordre),
betreffende nogle i en af Citanten udgiven Piece, betitlet: „Om Landinspecturexamen“, om Indstævnte brugte Uttringer.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te August 1857: „Den ovennævnte i den af Indstævnte, Landmaaler Rejnholdt Jensen, forfattede Piece: „Om Landinspecturexamen“, forekommende og som fornærmelig for Citanten, Justitsraad, Stiftslandinspecteur Begge, betegnede Udladelse bor dødt og magtesløs at være, og bor Indstævnte for sit i saa Henseende udviste Forhold bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse 20 Rdl, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bor Indstævnte og udrede det Retssgebyr og det Skriverjalarium, som skulde have været erlagt, og Betaling for det stemplede Papiir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salair til Procurator Winther 15 Rdl. Endelig bor den ovennævnte af Indstævnte under Proceduren inod Procurator Winther brugte Udladelse dødt og magtesløs at være, og Indstævnte herfor bøde 5 Rdl. til nysnævnte Fattigvæsens Hovedkasse og 5 Rdl. til Justitskassen. At udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Citantens Paaastand for Højesteret om den indankede Doms Forandring ikkun angaaer den Deel af samme, hvorunder der er paa-

lagt ham Ansvar, og Indstævnte i det Hele har paastaet Dommen stadfæstet, saa vil, da dens Bestemmelser med Hensyn til hiint Ansvar, i Henshold til de i Dommen herfor anførte Grunde, maa billiges, denne være at stadfæste; hvorhos Citanten findes at maatte udrede Processens Omkostninger for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder i Salarium til Advocat Brock 40 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock for Høiesteret betaler Citanten 40 Rdl. Saa betaler han og det Rettsgebyhr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt, eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt, eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes Bedkommende havde været beneficeret for Høiesteret. Endeligen betaler Citanten til Justitskassen 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Efter dertil meddeelt fri Proces søger Citanten, Justitsraad, Stiftslandinspecteur Wegge, i nærværende Sag Indstævnte, Landmaaler Nejnholdt Jensen, som forfatter af en Piece med Titel: „Om Landinspecteurexamen“, hvori Indstævnte har sigtet Examinations-Commissionen for Landmaaleve og Landinspecteurer, og saaledes ogsaa Citanten, der er Medlem af bemeldte Commission, for Partifshed og Vilkaarlighed, samt derhos specielt om Citanten bemærket, at denne har givet en Candidat en Opgave, der var for vanskelig for en anden, fordi Citanten havde et Horn i Siden paa ham, at Citanten er i Stand til efter en eiendommelig Methode med Held at forberede Aspiranter i en forholdsvis kort Tid, naturligvis mod et passende Honorar, og at Citanten fremdeles kan stange, hvem han lyster, — til at see de anførte Sigtelser og Bestyrbninger mortificerede og til at ansees efter Lovens Strengthed samt at betale Sagens Omkostninger, heriblandt Salair til Citantens bestfittede Sagfører, Procurator Winther.

Forjaaviddt nu Citanten under Sagen har søgt nærmere at eftervise Sigtelsen for Partifshed og Vilkaarlighed ved Citater af den omhandlede Piece, der antyde disse Egenskaber hos Citanten selv, da ligge disse Citater udenfor Klagen til Fortligelsescommissionen, som kun angaaer Examinationscommissionens, ikke isoleret derfra Citantens, Partifshed og Vilkaarlighed, og Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Citater ere fornærmelige for Citanten, vil saaledes ikke kunne paakjendes her under Sagen.

Hvad dernæst angaaer de Sigtelser, Piecen maatte indeholde imod Commissionen, da maa Indstævnte gives Medhold i, at Titanten hverken i saa Henseende kan være competent Sagsøger eller betragte sig som fornærmet. Da det nemlig er Commissionen som saadan, altsaa som politisk Personlighed, som Autoritet, der er sigtet, kan kun den, der er berettiget til at optræde for Commissionen som saadan Hæled, være rette Sagsøger, ikke Titanten, der kun er et enkelt Medlem, og naar Titanten har formeent, at en Fornærmelse imod Commissionen ogsaa maa ramme ham som dens Medlem, da vilde det kun forholde sig saa, dersom Commissionens Beslutninger og Foretagender ogsaa med Nødvendighed maatte være Titantens Beslutninger og Foretagender, men at dette er saa, hvilket maatte berøse paa Bestaffenheden af Commissionens Organisation og Forretningsreglement, er ingenlunde givet.

Hvad dernæst angaaer de paalagde mod Titanten rettede Sigtelser og Ubladelser, da maa Sigtelsen mod Titanten for at have givet en Candidat en Opgave, der var for vanskelig for en anden, som ubevillst og i sig fornærmelig blive at mortificere, og Indstævnte herfor at drage til Ansvar. I de to andre specielle Ubladelser har Titanten fundet deels den Hensigt at bringe Lærerne den Anskuelse, at man med Held kan bestaae Examen, naar man betaler Titanten et passende Honorar for Veiledning, og at man ved dette Honorar gjør Titanten partisk for sig, og deels en Hjertagelse af Beskyldningen for, at Titanten ved Examen hicanerer de Candidater, han ikke ynder. Naar Indstævntes Forklaring imidlertid gaar ud paa, at hans Mening kun har været den, at det ikke var passende eller rigtigt, at en af Staten ansat Examinator gav sig af med at manubucere for Betaling til den Examen, ved hvilken han selv examinerede, samt at lade Titanten fornemme, hvor overdreven den Betaling var, han forlangte for sin Veiledning, og at Ytringen om Titanten, at denne kan stange, hvem han lyfter, refererer sig til Titantens egen Erkjendelse ved en speciel Leilighed af, at han gif med et Horn i Siden mod en Examinand, men ikke tilsigter at beskyde ham for ved Examen at hicanere de Candidater, han ikke ynder, da skjønnes disse Forklaringer ikke efter Omstændighederne at kunne forkastes. Indstævnte vil da ei heller derfor kunne drages til Ansvar efter Injurilovgivningingen, og efter den Betydning, disse Ubladelser maae gives ifølge deres umiddelbare Indhold og den Sammenhæng, hvori de forekomme, findes der ingen tilstrækkelig Anledning til at mortificere dem.

Den ovenudhævede Ytring maa altsaa blive at mortificere, og Indstævnte for sit herved brugte Forhold at ansee efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 2det Membrum, med en Mulct, der bestemmes til 20 Rdl., og tillægges Staden Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, hvorhos han vil have at udrede det Retstgebyr og Skriverjalarium, som skulde have været erlagt, og Betalingen for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Titantens Vedkommende havde været beneficeret, samt til Titantens beskaffede Sagsfører, Procurator Winther, hvis Sagsførelse har været lovlig, et Salair, der bestemmes til 15 Rdl.

Efter Procurator Winthers derom nedlagte Paastrand vil derhos den under Procuburen om ham af Indstævnte brugte Udblafelse, at hans indre Væsen er saa forvrænget, at han ikke kan udgaae at tale Usandhed, blive at mortificere, og Indstævnte for dette sit Forhold være at ansee med en Mulct af 5 Rdl. til det ovennævnte Gattigvæsen, ligesom han ifølge Forordningen af 23de December 1735 § 2 vil have at betale en Mulct af samme Størrelse til Justitskassen, hvorimod der efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Anledning til forøvrigt at tage den af Procurator Winther i Anledning af Indstævntes Procubure nedlagte Paastrand om Mulct og Mortification til Følge.

Det attesteres, at der ikke under Sagen er begaaet nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papiers Brug".

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indantebe Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gøtdendaliske Boghandling (H. Nege). — Trukt hos N. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 48.

Den 10de Februar.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 17de Januar.

Nr. 15. Landmaaler **Carl Rejnholdt Jensen** (Statsraad Liebenberg, efter Ordre)

contra

Fuldmægtig, Landinspecteur **Birch** (Advocat Brock, efter Ordre),
betræffende nogle i en af Citanten udgiven Piece, betitlet: „Om Landinspecteuregamen“, om Indstævnte brugte Uttringer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te August 1857: „De ovennævnte i den af Indstævnte, Landmaaler Rejnholdt Jensen, forfattede Piece: „Om Landinspecteuregamen“ forekommende og som fornærmelige for Citanten, Landinspecteur Birch, betegnede Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte for sit i saa Henseende udviste Forhold bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsen's Hovedkasse 20 Rdl., men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør Indstævnte og udrede det Retsgebyr og det Skriverfalarium, som skulde have været erlagt, og Betaling for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salair til Procurator Winther 15 Rdl. Endelig bør den ovennævnte af Indstævnte under Proceduren imod Procurator Winther brugte Udladelse død og magtesløs at være, og Indstævnte herfor bøde 5 Rdl. til nysnævnte Fattigvæsen's Hovedkasse og 5 Rdl. til Justitskassen. At udredes inden 15 Dage efter denne Doms lønlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Citantens Paaastand for Høiesteret om den indankede Doms Forandring ikkun angaaer den Deel af samme, hvorunder der er paalagt ham Ansvar, og Indstævnte i det Hele har paaستاet Dommen stadfæstet, saa vil, da dens Bestemmelser med Hensyn til hiint Ansvar, i Henhold til de i Dommen herfor anførte Grunde, maa billiges, denne være at stadfæste; hvorhos Citanten findes at maatte udrede Processens Omkostninger for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder i Salarium til Advocat Brock 40 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Advocat Brock for Høiesteret betaler Citanten 40 Rdl. Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt, eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt, eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret. Endeligen betaler Citanten til Justitskassen 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efter dertil meddeelt fri Proces søger Citanten, Landinspecteur Birch, i nærværende Sag, Indstævnte, Landmaaler Rejnholdt Jensen, som Forfatter af en Piece med Titel: „Om Landinspecturexamen“, hvori Indstævnte har sigtet Examinationscommissionen for Landmaalere og Landinspecturer og saaledes ogsaa Citanten, der er Medlem af bemeldte Commission, for Partisthed og Vilkaarlighed, samt specielt Citanten, for at have begunstiget og foranlediget Commissionen til at begunstige sine Brødre og for med Behændighed at undgaae Alt, hvad der i mindste Maade kunde give ham Skin af Character, til at see disse Sigtelser og Bestyldninger mortificerede og til at ansees efter Lovens Strenghebd, samt at betale Sagens Omkostninger, beriblandt Salair til Citantens bestillede Sagsfører, Procurator Winther.

Foraaavidt nu Citanten under Sagen har søgt nærmere at eftervise Sigtelsen for Partisthed og Vilkaarlighed ved Citater af den omhandlede Piece, der antyde disse Egenstaber hos Citanten selv, da ligge disse Citater udenfor Klagen til Forligelses-Commissionen, som kun angaaer Examinationscommissionens, ikke isoleret derfra Citantens, Partisthed og Vilkaarlighed, og Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Citater ere fornærmelige for Citanten, vil saaledes ikke kunne paafjendes her under Sagen.

Hvad dernæst angaaer de Sigtelser, Piecen maatte indeholde imod Commissionen, da maa Indstævnte gives Medhold i, at Citanten hverken i saa Henseende kan være competent Sagsøger eller betragte sig som fornærmet. Da det nemlig er Commissionen som saadan, altsaa som politisk Personlighed, som Autoritet, der er sigtet, kan kun den, der er berettiget til at optræde for Commissionen som saadan Hællehed, være rette Sagsøger, ikke Citanten, der kun er et enkelt Medlem, og naar Citanten har formeent, at en Fornærmelse imod Commissionen ogsaa maa ramme ham som dens Medlem, da vilde dette kun forholde sig saa, dersom Commissionens Beslutninger og Foretagender ogsaa med Nødvendighed maatte være Citantens Beslutninger og Foretagender, men at dette er saa, hvilket maatte beroe paa Bestaffenheden af Commissionens Organisation og Forretningsreglement, er ingenlunde givet.

Hvad dernæst angaaer de paaflagede mod Citanten rettede Sigtelser, da maa Sigtelsen for at have begunstiget og for at have foranlediget Commissionen til at begunstige sine Brødre, som ubevist og i sig fornærmelig blive at mortificere, og Indstævnte herfor at drage til Ansvar, og det Samme maa blive Tilfældet med Hensyn til den anden i Klagen specielt udhævede Sigtelse imod Citanten for med Behændighed at undgaae Alt, hvad der i mindste Maade kunde give ham Skin af Charakter.

Den Mulct, som Indstævnte for sit Forhold er ifalden efter Loven af 3die Januar 1851 § 9, 2det Membrum, skjønnes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 20 Rbl., og den vil være at tillægge Staden Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, hvorhos Indstævnte vil have at udrede det Netsgebyr og Skriverfalarium, som skulde have været erlagt, og Betalingen for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt til Citantens beskaffede Sagsfører, Procurator Winther, hvis Sagsførelse har været lovtig, et Salair, der bestemmes til 15 Rbl.

Efter Procurator Winthers derom neblagte Paastand vil derhos den under Proceduren om ham af Indstævnte brugte Ubladelse, at hans indre Væsen er saa forvrænget, at han ikke kan undgaae at tale Usandhed, blive at mortificere, og Indstævnte for dette sit Forhold være at ansee med en Mulct af 5 Rbl. til det ovennævnte Fattigvæsen, ligesom han ifølge Forordningen af 23de December 1735 § 2 vil have at betale en Mulct af samme Størrelse til Justitskassen, hvorimod der efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Anledning til forøvrigt at tage den af Procurator Winther i Anledning af Indstævntes Procedure neblagte Paastand om Mulct og Mortification til Følge.

Det attesteres, at der ikke under Sagen er begaaet nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papiers Brug.

Nr. 88. Boelsmand **Mikkel Jensen** med Curator **Jens
Mikkelsen** (Selv)

contra

Søren Laurfen Hansen (Advocat Brock),

betræffende Betaling af 2,400 Rdl. med Renter og Omkostninger.

Hjelmølev og Gjern Herredstings Dom af 13de August 1857: „Boelsmand Mikkel Jensen af Sørring bor til Citanten Søren Laurfen Hansen af Blegind betale, imod Udløsering i qvitteret Staud af det under Sagen fremlagte Gjælds-brev, et Beløb af 2,400 Rdl. med Renter deraf fra 11te Juni til 2den Juli sidstafvigte 4 pCt. og derefter 5 pCt. pro anno, indtil Betaling skeer, 1 Rdl. 90 St. for en Opjigelse og Forkyndelse og derhos Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 2den August 1859: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten Mikkel Jensen skadesløst til Indstævnte Søren Laurfen Hansen. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Underrettsdommen i nærværende Sag er Citanten Boelsmand Mikkel Jensen paa Sørring Mark dømt til at betale Indstævnte Søren Laurfen Hansen af Blegind et Beløb af 2,400 Rdl. med Renter og Omkostninger mod Udløsering i qvitteret Staud af et af Citanten for det nævnte Beløb til Indstævnte den 15de Juli 1856 udstedt Gjælds-brev. Ved at paaanke denne Dom for Overretten har Citanten i Forening med sin til hans Curator beskikkede Fader, Aftægtsmand Jens Mikkelsen, under Fremsettelse af Mindreaarigheds-Indsigelse paaستاet det nævnte Gjælds-brev annulleret, og Citanten frifunden for Indstævntes Tiltale, medens Indstævnte for Overretten principaliter har paaستاet Underrettsdommen stadfæstet, men subsidiairt sig kjenbt berettiget til Udlæg i det ved Gjælds-brevet givne Pant

til Stadesløs Fuldsejgjøvelse af Obligationens Paalydende med Renter og Omkostninger.

Det ommeldte Gjælds-brev, som Indstævnte med contractmæssigt Bærfel havde opagt Citanten til Indfrielse i 11te Juni Termin 1857, blev udstedt og tinglæst samtidigt med et Citanten af Indstævnte meddeelt Skjøde paa den Eiendom, hvori der ved Gjælds-brevet er tilstaaet Creditor første Prioritetens Panteret for Gjælden, og af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar tilstrækkeligt, at Gjældsbeviset blev udstedt af Citanten til Berigtigelse af endeel af Kjøbesummen for den fornævnte ham af Indstævnte solgte Eiendom i Medfør af den mellem Parterne derom oprettede Kjøbecontract af 19de April 1855 og et Retsforlig af 17de Januar 1856. Det er nu af Citanten for Overretten godtgjort, at han endnu er mindreaarig, i det han er født i Aaret 1834, og skjøndt hans Fader har erkjendt at have været tilstede ved Begyndelsen af Handelen om fornævnte Eiendom, kan det dog ikke mod hans og Citantens Benægtelse ansees godtgjort, at Citantens Fader, der desuden dengang ikke havde nogen Beskikkelse som Curator, har været tilstede ved selve Handelens Afslutning eller har samtykket i denne eller i det senere Retsforlig og Panteobligationens Udstedelse. Indstævnte formener imidlertid, at Gjældsbeviset efter dets Forbindelse med Eiendoms-handelen desuagtet maa være gyldigt, og det skjønnes heller ikke rettere, end at der, efter hvad der foreligger, heri maa gives ham Medhold. Det er nemlig klart, at Citanten ikke kan vedblive at være Eier af den ham af Indstævnte tilfjødede Eiendom, naar han ikke vil opfylde de Forpligtelser, som han ved Eiendommens Erhvervelse har indgaaet; enten maa han opfylde disse Forpligtelser, saaledes som de efter de foreliggende Documenter ere indgaaede, og uden at der kan tages Hensyn til mundtlige Løfter, der i Strid med Documenterne efter hans for alt Beviis blottede Anbringender skulle være ham givne om Henstand med sammes Opfyldelse, eller ogsaa maa han renunciere paa den af ham erhvervede Eiendomsret mod Tilbagebetaling af, hvad han contant har berigtiget af Kjøbesummen, men det er nu saa langt fra, at Citanten eller hans Curator har foretaget noget Skridt til at benytte det sidstnævnte Alternativ eller dog erklæret at ville være tilfreds med dette, at hans Curator i en til Citantens Sagsfører stilet og af denne for Overretten fremlagt Skrivelse, til hvilken bemeldte Sagsfører har henholdt sig, endog udtrykkelig har protesteret mod, at Handelen gaaer tilbage, samt antydet, at han vilde modsætte sig et af Indstævnte derom anlagt Søgemaal. Citanten og hans Curator maa altsaa antages at betragte Citanten som retmæssig Eier af det ham af Indstævnte solgte Sted, og der maa saaledes gives Indstævnte Medhold i, at de nu maa ansees begge at have rathaberet den med Indstævnte indgaaede Eiendoms-handel, men heraf følger da og efter det Foransførte, at den af Citanten til Kjøbesummens Berigtigelse samtidigt med Skjødet udstedte og tinglæste Panteobligation maa være gyldig mod ham. Det maa derfor, og idet der her under Sagen intet Hensyn kan tages til Citantens ubeviste og modstridende Anbringender om den ham lovede Henstand med Gjældens Betaling eller til hans Paastand om, at Indstævnte ikke fra sin Side har opfyldt den af ham ved Handelen paatagne

Forpligtelse til at give ham frit og ubehæftet Skjøde, samt da der ingen specielle Indsigelser er fremsat mod de enkelte Bestemmelser i Underrettsdommen, der derhos maa ansees i det Hele at have Hjemmel i den omhandlede Panteobligation, have sit Forblivende ved den paaankede Underrettsdom.

Processens Omkostninger for Overretten vil Citanten i Medfør af Obligationens Indhold have at betale Indstævnte skadesløst.

En af Citantens Sagsfører for Overretten fremsat Paaastand om Mulet og Mortification med Hensyn til nogle i en af Indstævntes Sagsfører for Overretten fremlagt Skrivelse om ham brugte Yttringer vil ikke kunne tages til Følge.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været brugt".

Onsdagen den 18de Januar.

Nr. 50. Procurator **Christian Fog** (Sagen)
contra

Cancelliraad, By- og Herredsfoged **F. S. Tørgensen**
(Justitsraad Bunken, efter Ordre).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unodig Trætte 200 Rdl. og endvidere til samme Kasse 5 Rdl. 3 Salarium til Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Citanten 40 Rdl. Endelig betaler han til det Offentlige det Retsgebyr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt, eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt, eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

- Nr. 54. Particulier **Carl Chr. Saks** (Sugen)
 contra
 Fabrikeier **Ancher Seegaard** (Sugen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

- Nr. 60. Huusmand **Hans Pedersen** (Sugen)
 contra
 Gaardmand **Niels Nielsen**, Parcellist **Peder Hansen Smed**
 med Flere (Sugen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

- Nr. 63. Marketender og Høker **H. Olsen** (Sugen)
 contra
 Bærtshuusholder **P. N. Winther** (Sugen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det

tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 375.

Justitsraad Bungen

contra

Anders Hansen, (Defensor Brock).

der tiltales for Fornærmelse mod Politiet og Opsynet paa Ladegaarden og for Brud paa den i bemeldte Stiftelse vedtagne Orden og Disciplin, samt for Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Novbr. 1859: „Arrestanten Anders Hansen bør straffes med Forbedringshunsarbejde i 2 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Nothe og Simonson, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paaafjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Taltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Anders Hansen for Fornærmelse imod Politiet og Opsynet paa Ladegaarden og for Brud paa den i bemeldte Stiftelse vedtagne Orden og Disciplin, samt for Løsgænger.“

Forsaauidt Sigtelsen gaaer ud paa Fornærmelse mod Politiet, da er det af Patrouillebetjent Christian Hansen edelig forklaret, at Arrestanten, da han Livsbagen den 2den August sidsliden blev i en Drosche ført til Politikammeret af Hansen, har flere Gange stødt denne for Bryftet med Haanden, samt sparket ham over Benene og udfjældt ham for en Tyveknekt og Nøver; men da der ikke herfor er fremkommet et saa fuldstændigt Beviis, at Arrestanten derefter vil kunne drages til Ansvar, vil han under denne Deel af Sagen være at tillægge Frifindelse. Hvad derimod angaaer Sigtelsen

for Fornærmelse imod Opsynet paa Ladegaarden og for Brud paa den i denne Stiftelse vedtagne Orden og Disciplin, da maa det ansees godtgjort ved de af Qvarteermester Johan Thorvald Frey, Mestersvend Adam Iversen Møller samt Opsynsmændene Mads Lassen, Carl Andreas Schlichter og Hans Jensen afgivne og bevidgede Forklaringer, at Arrestanten, da han den 27de Juli d. A. af Stadens Fattigvæsen var bleven udbragt til Ladegaarden, har udfjældt Mestersvend Møller og Qvarteermester Frey for Tyveknegte og Skurke med flere andre Stjælbsorb, samt sparket dem og iturevet Møllers Klæder, og at han, efterat være sat i Kachotten, atter har udfjældt Frey og sønderflaaet en derværende Latrinballie samt revet Freys Frakke itu, ligesom han ogsaa den paafølgende Morgen har udfjældt dem begge for Skurke, hvorhos han den 31te s. M. er stegen over Taget og har forladt Ladegaarden uden Tilladelse, samt et Par Timer senere samme Dag er antruffen isærb med at begive sig samme Vei tilbage til Ladegaarden. Endelig er det ved den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der den 27de Juli sidstleden var afleveret til Fattigvæsenet med Betydning, at han, ved at forlade sammes Forsorg, uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og af Politiet erholdt Tilladelse dertil, vilde paadrage sig Straf for Vælgængeri, har den 1ste August næstefter uden Tilladelse forladt Ladegaarden, hvor han, som meldt, var udlagt, og har brevet om her i Staden, indtil han den paafølgende Dag blev anholdt.

Arrestanten er langt over criminel Ravalder og tidligere blandt Andet dømt ved denne Rets Dom af 10de Januar 1852 efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 12te October 1852 efter Lovens 6--17--10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6 samt Forordningen af 11te April 1840 § 13 og efter Forordningen af 4de Octobr 1833 § 16, til 18 Maanedes Forbedringshuusarbeide, ved samme Rets Dom af 21de October 1854 efter Forordningen af 21de August 1829 § 2 til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Rets Dom af 31te Januar 1857, under en mod ham blandt Andet for Fornærmelser og Opstøvsighed imod Politi og Vægtene anlagt Sag, efter Lovgivningens Analogi til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 21de Juni 1859 efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 for 2den Gang begaaet Vælgængeri til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage. Arrestanten, der under den af ham mod Opsynet paa Ladegaarden udviste Adfærd ikke kan antages at have været i en Tilregnelighed udelukkende Tilstand, vil saaledes nu være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi samt efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 for 3die Gang begaaet Vælgængeri, af hvilket sidste fremgaaer, at han ikke vil kunne dømmes særskilt efter Placat af 9de October 1833 § 2 for det af ham foretagne Brud paa den paa Ladegaarden vedtagne Orden og Disciplin, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar“.

Nr. 388

Justitsraad Bungen
contra**Hans Christian Jensen og Kirstine Marie Hansen,**
(Defensor Brock),

der tiltales for at have jiddet Amtets Decret om at entholde sig fra hinanden overhørig og Forstnævnte tillige for begaaet Hoer.

Nexo Kjøbstads Extrarets Dom af 12te Novbr. 1859: „Tiltalte Hans Christian Jensen og Kirstine Marie Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød, Forstnævnte i 5 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Dage, hvorhos Hans Christian Jensen efter udstaaet Straf bør strax forvises af Landet. De af Sagen loblig flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Proveprocurator Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Fog, 4 Rdl., foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse, betales skadesløst af Tiltalte Hans Christian Jensen, dog at Kirstine Marie Hansen in solidum med ham tilsvare en Trediedeel af samme. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da de Tiltalte, ifølge den i den indaafede Dom givne factiske Fremstilling, have overtraadt det af Amtet under 17de Februar f. A. afgivne Decret, hvorefter de havde at entholde sig fra hinanden, og Tiltalte Hans Christian Jensen tillige har gjort sig skyldig i 2den Gang begaaet Hoer, er Placaten af 12te Juni 1827 retteligen bragt til Anvendelse imod dem, og for Sidstnævntes Vedkommende endvidere Lovens 6—13—24, 2det Membrum, sammenholdt med Forordningen af 24de September 1824 § 2. Straffen findes for Hans Christian Jensen påsende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt Forvisning af Landet, medens det kan have sit Forblivende ved den Kirstine Marie Hansen idømte Straf af lige Fængsel i 4 Dage, saavel som ved Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger.

Ihi kjendes for Ret:

Hans Christian Jensen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage og derefter forvises af Landet. I Henseende til den Kirstine Marie Hansen idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. Justitsraad Bungen og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den ved

bemeldte Dom i Henseende til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Naar under nærværende Sag Steenhugger Hans Christian Jensen og Kirstine Marie Hansen ifølge Amtets i Justitsministeriets Resolution grundede Ordre tiltales for at have siddet Dvirighedens Decret om at entholde sig fra hinanden overhørig, og Forsknævnte tillige for begaaet Hoer, ere de herom oplyste Sagens Omstændigheder følgende:

Efterat Tiltalte Hans Christian Jensen ved Bevilling af 19de Juli f. A. var bleven separeret i Henseende til Vord og Seng fra sin Husfru Kristine Poulsbatter af Rønne, og han derpaa kort efter sidstafvigte Nytaar var bleven antruffet i forargeligt Samliv heri Byen med Medtiltalte Kirstine Marie Hansen, med hvem han, medens hans Ægteskab endnu i alle Maader stod ved Magt, tilmed havde sammenavlet et den 9de Decemher f. A. sødt uægte Barn, blev det ved et under 24de Februar d. A. lovlig forkyndt Amtsdecret af 17de næstforhen paalagt bemeldte Personer at afholde sig fra hinanden under Tiltale og Straf efter Placaten af 12te Juni 1827, hvis de fandtes at sidde saadant Decret overhørige. Forfaavidt derhos Tiltalte Hans Christian Jensen i og med det samme var betraadt i Hoer, hvorfor han erklærede at ville underkaste sig Straffens Bestemmelse ved Resolution, blev han derfor ifølge en under Sagen fremlagt Amtskrivelse af 11te Marts d. A., i Medhold af Forordningen af 24de September 1824, dicteret 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, som i Gjentagelsestilfælde var at tillægge lige Virkning med en Dom, og hvilken Straf kort efter er udstaaet. Dette uagtet ere begge de Tiltalte saavel ved egen Tiltaaelse som ved det dermed stemmende iøvrigt Oplyste overbeviste om siden Forsummerens Begyndelse at have fortsat det paatalte forargelige Samliv paa lignende Maade som tidligere, idet de navnlig siden Mai Maaned d. A., i et dertil af Hans Christian Jensen leiet locale her i Byen, kun bestaaende af eet Værelse, flyttede sammen og cohabiterede som Mand og Kone, derunder navnlig tillige delende Seng om Natten, hvorhos det af dem — skjøndt som det synes, retlig taget, til Overflodighed -- udtrykkelig er indrømmet, at de under saadant deres Samliv, der holdt ved et Par Maaneders Tid, ligesom ogsaa tidligere paa Foraaret, jevnlig have haft legemlig Omgang med hinanden, uden at det dog hidtil har havt nogen ny Besvangrelse tilfølg.

Tiltalte Kirstine Marie Hansen, 29 Aar gammel, findes ikke forhen at have været offentlig tiltalt eller straffet, hvorimod Hans Christian Jensen, der er 26 Aar gammel, ved Nordre Herreds Extrarets Dom af 17de Februar 1849 er efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 29 for Tyveri ifunden Straf af Rottingsslag.

For det efter Foranstaaende udviste Forhold vil Tiltalte Hans Christian Jensen, som den, der baade modvillig har overtraadt det paagjældende Entholdelsesdecret og derhos har gjort sig skyldig i 2den Gang begaaet Hoer, ikke kunne undgaae at anses saavel efter Lovens 6—13—3, jfr. Placaten af 12te Juni

1827, som efter 6—13—24, 2bet Membrum, sammenholdt med Forordningen af 24de September 1824 §§ 2 og 4, og findes hans Straf i det Hele, efter de hidhørende Omstændigheder, passende at kunne bestemmes til 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorimod Straffen for Tiltalte Kirstine Marie Hansens Bedkommende, hvem isovrigt intet Ustikkelig er overført, fastsættes til 4 Dages Fængsel ligeledes paa Vand og Brød. Derhos vil Hans Christian Jensen i Medfør af Bestemmelsen i den citerede Lovens 6—13—24 efter udstaaet Straf strax være at forvise Landet.

Saa ville og de Tiltalte have at udrede denne Sags Omkostninger, hvorunder passende Salairer samt Diæter til de bestfittede Sagførere, saaledes at Hans Christian Jensen tilsvares samtlige Omkostninger og Medtiltalte Kirstine Marie Hansen in solidum med Forsmævnte $\frac{1}{3}$ deraf".

Torsdagen den 19de Januar.

Nr. 359.

Justitsraad Buntzen
contra

Andreas Hansen, (Defensor Liebe),

der tiltales for attenteret Brandstiftelse, samt for at have truet og undsagt forskjellige Personer.

Stevns og Fago Herreders Extrarets Dom af 14de Juli 1859: „Arrestanten, Hunsmand Andreas Hansen af Tommestrup, bor hensettes til Forbedringshumsarbeide i to Aar; saa bor han og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed, og Defensor, Toldforvalter, Procurator Rye, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Octbr. 1859: „Arrestanten, Hunsmand og Hjulmand Andreas Hansen af Tommestrup, bor hensettes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, men isovrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Maag og Nyholm, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte, der med Høie ved den indankede Dom er frifunden, forsaavidt han er sigtet for attenteret Brandstiftelse, dog ved, som i bemeldte Dom fremstillet, gjentagende at have truet med Ildspaaføttelse og ved at tænde Ild i nogle af ham i Haven ud for hans Huns ud-

bragte Spaaner, begge Dele, som han har tilstaaet, i det Viemed at fræmme Byens Beboere fra at modtage hans Hustru i deres Huse, har gjort sig skyldig i et fredsforstyrrende Forhold, som derhos, hvad den sidstnævnte Gjerning angaaer, ikke kan antages at have været uden al Brandfare, vil han efter Lovgivningens Analogi ikke kunne undgaae herfor at anses med en arbitrair Straf, som findes passende at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Andreas Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Baud og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom ved Magt at staae. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, fra Stevns og Fagø Herreders Extraret hertil indaafede Sag tiltales Arrestanten, Huusmand og Hjulmand Andreas Hansen af Tommestrup, for attenteret Brandstiftelse samt for at have truet og ubsjagt forskjellige Personer.

Det maa anses tilstrækkeligt beviist, deels ved Arrestantens egen Vedgaaelse, deels ved de i Sagen afhørte Vidners keedige Forklaringer, at han, der ikke lever i god Forstaaelse med sin Hustru, som oftere har forladt ham og havt Tilhold hos Naboer og Andre i Tommestrup, gjentagne Gange i Løbet af afvigte Aar har brugt Udtalelser, indeholdende Trusel om at sætte Ild paa Tommestrup By eller enkelte navngivne Mands Steder, hvor hun havde fundet Huusly, samt at han den 22de Marts d. A. om Formiddagen Kloften imellem 8 og 9, da han var ene hjemme, har kastet nogle Hugge- og Spøvskaar fra sit Værksted ud paa Havepladsen udenfor hans Huus og med en Frictions-Svovlsstikke tændt Ild i disse Spaaner. Arrestanten har imidlertid med Bestemthed benægtet at have havt til Hensigt at sætte Ild paa sit Huus og derimod ubsjagt, at han, da der just var saldet et Geværstøb, deels vilde gjøre dem, der havde støbt, bange, deels vilde affrække Folk i Byen fra at huse hans Hustru, og efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes det ogsaa, at Underdommeren har havt Høie til, som sleet er, ikke at finde Arrestanten skyldig til Straf for forsøgt Brandstiftelse

Det var nemlig kun saa Spaaner, Arrestanten havde kastet ud af Værkstedet, efter hans eget Opgivende kun en Haandfuld, der var saldet i en Afstand af omtrent 5 Alen fra Huset, og skjøndt Ilden — efter hvad der af 2 Depo- nenter er forklaret — blussede temmelig stærkt, blev den dog strax slukket, hvilket

ffete alene derved, at der blev traadt paa den, hvortil endnu kommer, at Arrestanten, umiddelbart efter at han havde tændt Ild i Spaanerne, gjorde Aufstrig, saa at Folk strax ilede til og fik Ilden slukket, samt at Viinden paa den Tid bar fra Tommestrup By imod den Kant, hvor Ilden var antændt, ligesom det heller ikke er antageligt, at Arrestanten, naar han havde villet antænde Huset, havde bragt Spaanerne udenfor, istedenfor at antænde dem inde i Huset.

Hvad dernæst angaaer de Trusler og Undsigelser, for hvilke Arrestanten er tiltalt, da ere de tilbeels fremsførte i en beruset Tilstand, og, forsaavidt han har kunnet erindre at have fremsført dem, har han erklæret dem for løse Trusler, hvorved han haabe at forebygge, at Folk i Tommestrup husede hans Hustru, og hensees nu endvidere til, at det i det længere Tidrum, hvori han oftere har benyttet deslige Ubladser, ikke er kommet videre end til Ord, naar undtages den ene Gang, hvorom ovenfor er handlet, men hvor det netop ikke kan antages at have været hans Hensigt at fremkalde Ildbrand, skjønnes der ikke tilveiebragt en saadan Visshed for, at det har været Arrestantens Alvor at iværksætte sine Trusler, at Retten drister sig til at bringe Lovens 1—23—1 til Anvendelse paa Arrestanten, ligesom bemeldte Lovsted ikke heller sees at være af de Paagældende begjært anvendt paa ham. Men da Arrestanten har, for at haandhæve sin formeentlige Ret, gjort sig skyldig i en Udsærd, hvorved Beboerne i Tommestrup i Almindelighed og enkelte af dem i Særdeleshed maatte holdes i vedvarende Frygt og Uro for deres personlige Sikkerhed og Velfærd, findes han, der er født den 26de Marts 1805 og senest ifølge nærværende Rets Dom af 28de September 1847 har været straffet for 3die Gang begaaet Tyveri med 5 Aars Forbedringshuusarbejde, at maatte ansees efter Analogien af Lovgivningens Bestemmelser om de strafbare Arter af ulovlig Selvtægt med en arbitrair Straf, der passende kan bestemmes til 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Band og Brød.

Herefter vil Underrettsdommen, hvorefter Arrestantens Straf navnlig under Hensyn til Forfkrifterne i Forordningen af 26de Marts 1841 §§ 13 og 14 er fastsat til 2 Aars Forbedringshuusarbejde, være at forandre, hvorimod bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, bifalbes, i sidstnævnte Henseende bliver at stadfæste“.

Nr. 372.

Advocat Liebe

contra

Ambros Hansen, (Defensor Salicith),

der tiltales for Attentat paa Mord samt overlagt Voldsgjerning.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 2den Novbr. 1859:
 „Arrestanten Ambros Hansen af Clementsker Sogn bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar; saa betaler han og i Erstatning for Svie, Smerte og Næringstab til sin Svigerfader, Huusmand Hans Larsen 20 Rdl., samt alle af nærværende Sag skyldende Omkostninger,

og derunder i Salair til Actor, Procurator Erichsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Fog, 4 Rdl. Det Kdomte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven^a.

Høiestrets Dom.

For den Tiltalte overbeviste, i Underretsdømmen fremstillede overlagte Voldsgjerning imod hans Svigerfader — hvormed det dog ikke kan antages at have været hans Hensigt at berøve denne Livet, ligesom det tilføiede Saar har været mindre betydeligt — findes han at maatte anses efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, 2den Pasfus, sammenholdt med §§ 9, 12 og 23, og vil Straffen efter Omkostningshederne ikke kunne bestemmes ringere end til 3 Aars Forbedringshusharbejde. Med denne Forandring vil Underretsdømmen, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Herredøstingsdommen bør ved Magt at stånde, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. 3 Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiestretet betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiftales Arrestanten Ambros Hansen ifølge Amtets Ordre af 22de September d. A. for Attentat paa Morb og overlagt Voldsgjerning. Da Huusmand Hans Larsen den sidste Mønstringsdag d. A. stod i Hasle, og saae paa en der opstillet Karoussel, mærkede han, at Noget strøg ham ned ad Ryggen, og da han havde seet, at hans Sviger søn netop var paa Straaen gaaet hen bag ham, og hurtigt havde forladt ham i det Dieblig, han mærkede Strøget, havde han vendt sig om til Skomager Jørgen Sonne, som var fulgt med ham, og havde anmodet denne Mand om at see efter, for hans „Dattermand“ havde skrevet ham paa Ryggen. Jørgen Sonne havde da seet, at der i Hans Larsens Trøie var en lang Flænge, som var trængt igjennem til Skindet, og at et Saar var bibragt Manden i Ryggen. Da Anmeldelse om denne Begivenhed var skeet, og Arrestanten Ambros Hansen var taget under Forhør, nægtede han aldeles at være Gjerningsmanden, og først efter at være confronteret med tvende Personer, som havde været Vidner til det Paaforede, tilstod han, at det var ham, der havde bibragt Hans Larsen det omhandlede Snit, men han har vedblivende paastaet, at det skete alene for Plaseer, og at det ikke var hans Tanke at tilføie Hans Larsen, som han ikke vil have kendt, noget Ondt. Hvad det brugte Instrument angaaer, da har han indrømmet, at det var meget skarpt, eftersom det kunde frembringe saa stor en Flænge igjennem mange Lag Løi, men idet han dog benægter, at han har

taget noget saadant skarpt Instrument med sig hjemme fra, udsiger han, at han paa Gaden fort førend Afbenyttelsen fandt et Stykke af et Rageknivsblad, som han ikke antog var saa skarpt, og som han strax, da Snittet var vibragt Hans Larsen, lod falde paa Gaden. Dette Instrument er ikke, uagtet derom anstillet Underfølgelse, fundet.

Efter Landphysici Attest var det Saar, som er bleven frembragt, $5\frac{1}{2}$ Tomme langt, men af ubetydelig Dybde; det er aabenbart vibragt med et skarpt og formodentligen spidst Instrument, der maa være ført med Kraft, da det først har gjennemfaaret en tyk, løst siddende, uden Troie, dernæst Vest, Undertrøie og Skjorte. Forøvrigt vil det ikke efterlade sig videre Følger, da Klæberne have beskyttet Legemet.

Vel har Arrestanten nu paastaet, at det ikke har været i nogen ond Hensigt, at han har frembragt det ommeldte Saar, og at han ikke har vidst, at den Mand, som han saaledes behandlede, var hans Svigerfader, men disse Arrestantens Paastub skønner Retten ikke at kunne tages i Betragtning. Det maa nemlig ved Arrestantens egen Tilstaelse ansees for godtgjort, at han har villet formaae tvende Personer til at tilføie Hans Larsen et Onde, og at disse Opforbringer alene skulle være skete for Spøg, som Arrestanten har paastaet, maa ansees for aldeles usandsynligt, naar der sees hen til det sjenkelige Forhold, som bestod mellem ham og hans Svigerfader, og hvilket Førsmævnte ogsaa har forsøgt paa at benægte. Dog kan det efter Omstændighederne ikke antages for bevist imod hans stadige Benægtelse, at det har været hans Hensigt, at faae Hans Larsen taget af Dage, men blot tilspiet et eller andet Onde, hvilket endnu mere bestyrkes ved Arrestantens Forhold, da Svigermoderen blev begravet. At han den Dag, da Hans Larsen blev saaret, ikke skulde have kjendt denne, maa efter Omstændighederne ansees blottet for al Sandsynlighed. Sees der nu hen til Bestaffenheden af det Saar, der er frembragt, maa det statueres, at Hans Larsens Sundhed har været udsat for oien synlig Fare, og at denne kun er afvendt ved den Omstændighed, at han, uagtet det da var Sommer, var isørt en tyk, løst siddende Trøie. Retten skønner derfor ikke bedre, end at den udøvede Handling maa være at hense under Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 § 4, og kan Straffen, naar der paa den ene Side tages Hensyn til Arrestantens Genfølgelighed, og paa den anden Side til Bestemmelserne i den citerede Forordnings §§ 6, 7 og 23, og til det Arrestanten, der er over criminel Lovald og ikke for tiltalt eller straffet, meddeelte flette Skudsmaal af hans Sjælesørger, passende ansættes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide, hvorved da tillige den Straf, som Arrestanten har paadraget sig ved sit Forsøg paa ved Hjælp af Andre at vibringe Hans Larsen et Onde, maa ansees for affonet.

Endvidere vil Arrestanten være at danne til i Erstatning for Smie og Smerte samt Ræringstab at betale den Skadelidte, Hans Larsen, 20 Rdl. og endelig til at udrede denne Sags Omkostninger, og derunder i Salaire til Procurator Ericshen 5 Rdl. og til Procurator Fog 4 Rdl."

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 49.

Den 17de Februar.

1860.

Tredie eller extraordinaire Session.

Torsdagen den 19de Januar.

Nr. 364.

Advocat Liebe

contra

Anthou Carl Christian Christensen, (Defensor Salicath),
der tiltales for Fornærmelse mod Politiet.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Novbr. 1859: Tiltalte Anthou Carl Christian Christensen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i tre Gange fem Dage samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Naasløff, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Tiltalte Anthou Carl Christian Christensen for Fornærmelser mod Politiet anlagte Sag er det ved de af Opsigtsbejente Christian August Arenzen, Troels Christensen Bruunsgaard, Peter Eisenberg Buch og Anders Pauli Grønlund samt af Ølhandler Johan Werner Ottesen afgivne og beebigede Forklaringer

godtgjort, at Tiltalte ved en Mandagen den 15de August d. A. i Nærheden af Subkjørselen fra Nørrebro til Byen opstaaet Sammenstimsen af Mennesker i Anledning af Borgervæbningens Indmarsch har, da han, der vil være bleven stubbet i Ryggen af Betjent Bertelsen og i den Anledning beklagede sig, af en af de tilstedeværende Betjente var bleven opfordret til at forsøge sig bort i No, tilføjet Betjent Arengen 2 Slag paa Rinden og derhos anvendt Skjældsordet „Gadedreng“ imod Politiet, navnlig imod Arengen.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født den 1ste April 1829 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage“.

Fredagen den 20de Januar.

Nr. 365.

Advocat Brock

contra

Frederik Andersen, (Defensør Salicath),

der tiltales for voldelig Udfærd mod sin Fader og for at have lagt Haand paa denne.

Holstenhuns Birk's Extrarets Dom af 11te Mai 1859: „Tiltalte Frederik Andersen bør at hensesættes til Arbejde i Forbedringshuset i 2, skriver to Aar; saa bør han ogsaa have forbrudt Arveret efter begge sine Forældre, samt udrede de af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt Salarium til Actor, Procurator Johnsen, og til Defensør, Kæmmer Wiborg, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes efter Dvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Octbr. 1859: „Arrestanten Frederik Andersen bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Baastrup og Lindhard, betaler Arrestanten 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltaltes Fader af Actor for Høiesteret er foranstaltet eedfæstet, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og

Statsraad Salicath for Høiestret betaler Taltalte
30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Holstenhuus Birk's Extraret hertil indankede Sag sigtes Arrestanten, Frederik Andersen, der er langt over criminel Lavalder og tidligere ved Holstenhuus Birk's Extrarets Dom af 18de August 1858, for at have udfjældt og truet sin Fader, Anders Pederfen Greve, samt for at have lagt Haand paa ham, er anseet med Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, samt tilfunden at have sin Arveret efter begge sine Forældre forbrudt, for paany at have gjort sig skyldig i voldelig Adfærd mod Faderen og lagt Haand paa denne.

Ved de afgivne Vidnesforklaringer maa det ansees for tilstrækkeligt oplyst, at da Arrestanten, der havde Ophold i sine Forældres Gaard, den 2den Januar d. N. var gaaet ud med Gevær for at skyde Fuglevildt, og endnu ikke var kommen hjem, da hans Forældre Kl. 10 om Aftenen gik iseng, havde Faderen, af Frygt for Sønnens Voldsomhed, naar han muligens kom beruset hjem, ladet Gangdøren til Stuehuset aflukke og tilstænge, hvorved bemærkes, at Arrestanten havde Sovekammer i et af Udhusene. Da Arrestanten noget efter kom hjem og fandt Gangdøren lukket, prøvede han først paa at slaae Døren ind med Geværkolben, hvorved han slog Kolben af Geværet, og da det ikke vilde lykkes ham at komme ind af denne Wei, slog han to Binduer itu i Dagligstuen og steg derigjennem ind i Stuen, hvorfra han gik ind i Sovekammeret. Af de her tilstædeværende Personer var Arrestantens Moder saa døv, at hun Intet har kunnet høre af, hvad der passerede, og hun begav sig kort efter bort for at søge Hjælp hos En af Naboerne, og Arrestantens Forlovede var alt flygtet ud af Bærelset, inden Arrestanten kom derind, saa hun har heller ikke kunnet afgive nogen Forklaring om det Passerede. Derimod har Arrestantens Fader, Anders Pederfen Greve, der har fremsat det Krav paa Erstatning for Udgifterne ved sin Hælbefæle og for Næringsstab, og hans Søster søn, Lars Pederfen, forklaret, at da Arrestanten kom ind i Sovekammeret, udfjældte han dem for noget Lyvpeaf og sagde, at han vilde knække deres Hals, hvorefter Faderen, der frygtede for, at Arrestanten, der holdt sit Gevær i Haanden og stod og truede med det, skulde bruge det mod dem, greb ham bagfra om Livet, medens Lars Pederfen søgte at vrifte Geværet fra ham, hvilket dog ikke lykkedes. De tumlede saaledes alle tre gennem forskellige Stuer, indtil de faldt over hinanden i Gangen til Bryggerhuset, og laae da Arrestanten underst; efter Lars Pederfens Opfordring søgte nu Arrestantens Fader og Lars Pederfen at løbe bort, men Forsnævnte blev indhentet i Gaarden af Arrestanten, der efter Faderens og Lars Pederfens Forklaring bibragte Forsnævnte et Slag med Geværet, saa at han styrtebe til Jorden, hvorefter han endnu tilføiede ham et Par Slag. Ifølge den afgivne Lægeerklæring havde Anders Pederfen Greve erholdt en lille Svulst i Panden, en Blod Svulst i Nakken og et stærkt Slag paa det venstre Beens indvendige Flade, tæt ovenfor

Læggen, som bevirkede en Forboldning af de bløde Dele, foruden nogle mindre betydelige Læsioner; men alle disse Læsioner, af hvilke ingen, efter hvad Lægen strax erklærede, syntes farlige, ere senere fuldkomment helbrejede. Vel har nu Arrestanten, hvis Forklaringer isøvrigt have været løgnagtige og vakkende, benægtet, saavel at have udskjælt Faderen, som at have slået ham, hvorimod han har paastaet, at han, uden nogen af ham dertil givne Foranledning, blev ved sin Indtrædelse i Sovestammeret overfalden af Faderen og Lars Pederfen, der vilde tage Geværet fra ham, hvorhos han har formeent, at de Faderen tilspøiede Læsioner kunne være foranledigede ved, at Faderen, hvad Arrestanten vil have seet, faldt ned ad Steentrappen til Gaarden; men da den Faderen tilspøiede Læsion paa Venet isjølge Lægeerklæringen ikke kan være paadragen ved et Fald, men maa ansæes tilspøiet ved et stærkt Slag med en meget haard Gjenstand, saubsynligviis med det omhandlede Gevær, og da saavel Faderen som Lars Pederfen have benægtet, at Førstnævnte er falden ned ad Trappen, vil der intet Hensyn kunne tages til Arrestantens sidstnævnte Foregivende, hvorimod der efter de ovenansførte Omstændigheder, hvortil endnu kan søies, at Arrestanten har indrømmet, at hans Fader Intet seilede forinden Sammenstødet, findes at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten, selv om det ikke tør statueres, at han har udskjælt sin Fader eller givet denne tilstrækkelig Anledning til, uden foregaaende Dpfordring til Arrestanten om at udlevere Geværet, at gribe fat i ham for at fratage ham Geværet, ved den omhandlede Feilighed har paa en utilbørlig Maade sat sig til Modværge mod Faderen og navnlig bibragt ham det ommeldte Slag paa Venet, og han vil derfor i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 22, cfr. §§ 3, 5 og 15, være at ansæe med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne ansættes til 1 Aars Forbedrings-huusarbejde.

Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er idømt en Straf af 2 Aars Arbejde i Forbedringshuset og tilfunden at have forbrudt sin Arveret efter begge sine Forældre, hvilket sidste imidlertid alt er statueret ved den Arrestanten, som ovenansført, tidligere overgaaede Dom, hvorfor det ikke findes nødvendigt nu paany at gentage det, vil overeensstemmende hermed være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, billiges, hvorhos Arrestanten vil have at ubrede Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Baastrup og Lindhard, med 10 Rdl. til hver“.

Nr. 341.

Advocat Liebe
contra**Julius Johansen**, (Defensor Brost),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og Deelagtighed i Falsk.

Korsør Byttings Dom af 9de Juli 1859: „Arrestanten Julius Johansen bør henfattes til Forbedringshushandsarbejde i 3 Aar, men iøvrigt deels for Actors, deels for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Mollebygger Johannsens Enke, Birgithe Cathrine, født Petersen, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør fremdeles Arrestanten Julius Johansen betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hartnack, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Justesen, 4 Rdl. Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Septbr. 1859: „Arrestanten Julius Johansen og Tiltalte Birgithe eller Birthe Cathrine, født Petersen, Mollebygger Johannsens Enke, bør i Henseende til det dem imputerede Falsk for Justitiens Tiltale i denne Sag frie at være. Iøvrigt bør Byttingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proceprocurator Møller og Procurator Maag, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Foraauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse for Julius Johannsens Bedkommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, foraauidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende inden Korsør Kjøbstads Extraret paaakjendte og hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Julius Johansen for Tyveri eller Hæleri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og Deelagtighed i Falsk, og Tiltalte Birgithe eller Birthe Cathrine, født Petersen, Mollebygger Johannsens Enke, for Falsk.

Foraauidt Arrestanten actioneres for Tyveri, er det først imputeret ham, at han den 12te Januar d. A. paa Banegaarden i Korsør skulde have frastjålet Handelsreisende Gotfried Dampel af Simmern ved Coblenz en Brevtaske, hvori blandt andet et Pengebelsøb af circa 130 Rdl. i fremmede Guldmønter og Sedler, samt en Portefeuille, hvilke Gjenstande denne havde henliggende i sin paa Bordet i 2den Klasse's Ventesal henfattede Reisesæk, som han i Arrestantens og en Op-

vartningspiges Nærværelse aabne, ved hvilken Leilighed han af Brevstafsen udtog nogle Penge, hvorefter han atter aflaaede Sækken og forlod Salen. Ved sin Tilbagekomst kort før Middagstogets Afgang fandt Dampsel imidlertid Laasen til Reisesækken, der ikke var stærkere, end at den kunde opbrydes med en Fingerring, og de nævnte Gjenstande borttagne.

Det er vel af Arrestanten erkjendt, at han i den Mellemtid, hvori Tyveriet maa antages forsvet, ikke har forladt Banegaarden, samt at han i en Deel af denne Tid kan have opholdt sig alene i den nævnte Ventesal, ligesom det ogsaa maa anses oplyst, at Hængelaasen til Dampels Reisesæk, efterat Arrestanten havde ladet sig undersøge af ham i det tilstøbende Toiletværelse, strax efter hans Bortgang fra samme blev funden i Skuffen i Toiletbordet, medens Dampsel umiddelbart forud havde undersøgt denne uden at finde noget deri, samt at de bortstjaalne Guldbrynter om Morgenen den 14de Januar, da Arrestanten, efterat have været anholdt og løsladt den foregaaende Aften, paany samme Aften var bleven henbragt i Arrest, bleve fundne paa et Sted, hvor han kan antages at have haft Leilighed til under Transporten ubemærket at henkaste dem, men der skjønnes dog ikke herved at være tilveiebragt et saadant Beviis imod Arrestanten, at der for dette ham paafigtede Tyveri imod hans Benægtelse vil kunne paalægges ham Strafsansvar.

Arrestanten har vel ogsaa benægtet at have frafjaalet Manufacturhandler Joseph Levin Samson, der samtidig med Arrestanten Matten mellem den 11te og 12te Januar d. A. befandt sig ombord i Kahytten til Dampskibet Eiberen, paa Reisen fra Kiel til Korsør, en til 10 à 12 Afd. vurderet, og ham tilbageleveret Frakke, hvoraf Arrestanten ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse, og som, efter Samsons Forklaring, den ommeldte Nat har været nedlagt i hans i Kahytten hængende, aflaaede Natsæk, men, som han antager, er bleven ubtaget deraf paa en Tid af Matten, da han og de andre Passagerer paa Grund af en i Maskineriet opstaaet Vorden gik op paa Dækket, medens Arrestanten blev ene tilbage i Kahytten; men skjøndt der ikke findes aldeles tilstrækkelig Føie til at ansee Arrestanten overbeviist at have sjaalet bemeldte Frakke, maa der dog, da der med Hensyn til denne af Bestjaalne er afslagt Tilhjemlingsseed for, at den er ham frakommen imod hans Vidende og Villie, og præsteret Eiendomsbeviis, medens Arrestantens Anbringende om, at have kjøbt denne Frakke hos afdøde Strødermester Kilkinger her i Staden, ikke bestyrkes ved de iøvrigt fremkomne Oplysninger, med Hensyn hertil anses at være fremkommet et efter Lovens 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Beviis til at sætte Arrestanten som Gælder.

Forjaarauidt Tilstalte er actioneret for Falsk, og Arrestanten, hendes Søn, for Medbeefagtighed i denne Forbrydelse, er det vel oplyst, at Tilstalte, da Arrestanten, efter at have været indsat til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, den 17de August f. A. blev løsladt af Straffeanstalten paa Christianshavn, har underskrevet et af ham conciperet Document, som han vel vil have haft til Hensigt at forevise, hvor han søgte Tjeneste, men paaستاer ikke at have afbenyttet, og hvori det bevidnes, at Arrestanten i 3 Aar til 1ste Mai f. A. har assisteret ved den

af hende førte Meubelhandel, hvorhos han i Betragtning af den af ham ubviste store Flib, Duelighed og Trostid, paa det Bedste anbefales som et særdeles dygtigt Menneffe.

Men da dette Forhold ikke stjønnes at kunne betragtes som Falsk eller at egne sig til justitiel Forsøgning, vil saavel Tiltalte som Arrestanten forsaavidt være at frifinde, dog ikke, som i Underrettsdommen er statueret, for Actors, men for Justitiens Tiltale.

Underrettsdommen, hvorved Arrestanten, der er født den 24de August 1830, og som, ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politivets Domme af 30te Mai 1854 og 14de August 1855 for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, har været straffet med respective 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 3 Aars Forbedringshuusarbeide, er for det ham under nærværende Sag overbeviste Hæleri retteligen, ifølge Forordningen af 11te April 1840 §§ 22 og 25, anseet med Straf for 3die Gang begaaet Hæleri, men i Henjende til det ham imputerede Penge-tyveri frifunden for Actors videre Tiltale, vil, da den Arrestanten idømte Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, og det ligeledes billiges, at Actionens Omkostninger, og derunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, imod hvis Størrelse Intet findes at erindre, ere ham paalagte, efter det Foransførte være deels at forandre, deels at stadfæste“.

Tirsdagen den 24de Januar.

Nr. 98. **Meister & Comp.** af St. Thomas (Advocat Brock)
contra

J. J. Levy & Comp. sammesteds (Advocat Liebe),
betræffende Betaling af Haveribidrag.

St. Thomas Bytings Dom af 12te October 1857: „De Indstævnte, Handelskhuset Meister & Comp., bor for Citanernes J. J. Levy & Comp.s Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves“.

Den bestindiffe Landsoverrets Dom af 13de Januar 1858: „De Indstævnte, Handelskhuset Meister & Comp., bor til Appellanterne, Handelskhuset Levy & Comp., betale de paastævnte Doll. 217. 17. med lovlige Menter deraf fra 4de Mai s. A. til Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udførd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Documenter ei kunne tillægges

nogen afgjørende Indflydelse paa Sagens Udfald, vil bemeldte Dom være at stadfæste. Citanterne blive derhos pligtige at tilsvare de Indstævnte Processens Omkostninger for Høiesteret, der bestemmes til 60 vestindiske Daler.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Citanterne til de Indstævnte med 60 vestindiske Daler. Saa betale de og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Handelshuset Levy & Comp. paa St. Thomas efter foregaaende Klage til Forligelsescommissionen sagsøgt Handelshuset Meister & Comp. sammesteds til at betale med Renter fra Forligsklagens Datum den 4de Mai f. A. den Sum Doll. 217. 17, som den de Indstævnte i deres Egenkab af Ladningseiere ifølge udgjort Dispatche af 23de April f. A. til Last saldende Andeel af det hamburgske Bartstib Henriette & Rebeccas Haveri, og er den i Sagen under 12te October sidsleden affagte Underrets Dom, hvorved de Indstævnte bleve frifundne, men Processens Omkostninger ophævede, ved Stævning af 17de November næstefter indanket her for Retten og af Appellanterne paastaat enten kjendt ufterrettelig og hjemviist, eller underkjendt, tilsidesat og forandret i Overensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastand med Tillæg af stadesløse Omkostninger for begge Retter, derunder Sagsførersalair.

De Indstævnte have, skjøndt lovligt stævne, ikke ladet møde, hvorfor Sagen vil være at paafjende efter den fremlagte Underretsact.

Af Sagen erfares det, at de Indstævnte tilligemed de øvrige Ladningseiere efter Skibets Ankomst til St. Thomas have for at komme i Besiddelse af deres Andeel af Ladningen under 3die April f. A. udstedt et Document til Skibets Fører, hvorved de forbinde sig til at betale til hans Ordre den Sum, der maatte blive bestemt som deres Andeel i Groshaveriet, samt at dette Document samme Dag, da Dispatchen blev udstedt, den 23de April, er af Skibsføreren bleven transporteret til Appellanterne, men at de Indstævnte have vægret sig ved at erlægge det paastævnte Betsøb, som efter Dispatchen er deres Andeel af Haveriet, idet de nære Tvivl om dennes Rigtighed og fordre ved Ublevering til dem af de originale Bilage, hvortil den støtter sig, at sættes istand til at undersøge samme. Appellanterne, der have nægtet at udlevere Bilagene, have paastaat, at saadant hverken er fornødent eller sædvansinæsig, hvorimod Dispatchen, der er udstedt af en offentlig autoriseret Dispatcheur, er bindende for Ladningseierne, og at Indsigelser mod samme alene kunne gjøres af vedkommende Assurance-compagni, til hvilket Bilagene derfor ere fremsendte. Det er derhos endvidere paaberaabt, at de Indstævntes Underskrift paa det ovennævnte under 3die

April f. A. udstedte Document begrunder en speciel Forpligtelse for dem til at betale, naar Dispacen er opgjort.

Vel maa det nu antages, at de Documenter, hvorpaa Dispacen ifølge Instruxen af 31te Januar 1823 skal være støttet, skulle medfølge den originale Udsærbigelse til Oplysning for Bedkommende, der have Ret til at undersøge samme, og heller ikke skjønnes en saadan Ret at kunne nægtes Ladningseierne, der maa kunne bringe Spørgsmaalet, om hvormeget de skulle betale, til Afgjørelse ved Domstolene; men derimod maa de Indstævntes Forpligtelse til, saasnart Dispacen var udgjort, at betale, hvad der efter samme var deres Andeel af Haveriet, være en Følge af, at de ved et særligt Document have, imod at erholde deres Gods udleveret, forbundet sig dertil. Thi at Ladningseieren skal betale sin Andeel af Skaden, og Betaling skee til Skipperen, er ikke blot bestemt i Danske Lovs 4—3—11, men en Følge af Forholdets Natur, og en særskilt Forpligtelse behøver derfor ikke at udledes herom, ligesaa lidt som Skipperen, der paa samme Maade har Ret til at tilbageholde Godset, indtil Skaden er betalt, kan antages at opgive sin Retentionsret, uden at sikke sig imod, at Betalingen senere henstaaer paa Grund af anstillede Undersøgelser og mulige Retstrætter, hvorimod Transactionens Mening maa være den, at Ladningseieren, imod strax at sættes i Besiddelse af Godset, forpligter sig at betale sin Andeel af Skaden, saasnart den er bestemt.

Men den Ret, der saaledes tilkommer Skipperen, maa ogsaa tilkomme Appellanterne, til hvem Documentet er transporteret, og disses Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at Processens Omkostninger ophæves for begge Retter“.

Nr. 97. Handelshuset **Hjardemaal & Comp.** af St. Thomas
(Advocat Brock)
contra

J. J. Levy & Comp. sammesteds (Advocat Liebe),
betræffende Betaling af Haveribidrag.

St. Thomas Bytinges Dom af 12te October 1857: „De Indstævnte, Handelshuset Hjardemaal & Comp., bor for Citanternes J. J. Levy & Comp.s Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger ophæves“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 13de Januar 1858: „De Indstævnte, Handelshuset Hjardemaal & Comp., bor til Appellanterne, Handelshuset Levy & Comp., betale de paastævnte Doll. 562. 5. med loulige Renter deraf fra 4de Mai f. A. til Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms loulige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Documenter ei kunne tillægges nogen afgjørende Indflydelse paa Sagens Udfald, vil bemeldte Dom være at stadfæste. Citanterne blive derhos pligtige at tilsvare de Indstævnte Processens Omkostninger for Høiesteret, der bestemmes til 60 vestindiske Daler.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Citanterne til de Indstævnte med 60 vestindiske Daler. Saa betale de og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Handelshuset Levy & Comp. paa St. Thomas efter foregaaende Klage til Forligelsescommissionen sagsøgt Handelshuset Hjarbemaal & Comp. sammesteds til at betale med Renter fra Forligesklagens Datum den 4de Mai f. A. den Sum Dol. 562. 5, som de Indstævnte i deres Egenkab af Ladningseiere ifølge udgjort Dispatche af 23de April f. A. til Last saldenbe Andeel af det hamburgske Barkfrib Henriette & Rebeccas Haverie, og er den i Sagen under 12te October sidsteleden affagte Underrets Dom, hvorved de Indstævnte bleve frifundne, men Processens Omkostninger ophævede, ved Stævning af 17de November næstefter indanket her for Retten og af Appellanterne paaستاet enten kjendt uesterrettelig og hjemviist, eller underkjendt, tilfidesat og forandret i Overeensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastrand med Tillæg af stabeløse Omkostninger for begge Netter, derunder Sagsførersalair.

De Indstævnte have, skjøndt lovligt stævned, ikke labet møde, hvorfor Sagen vil være at paa kjende efter den fremlagte Underretsact.

Uf Sagen erfares det, at de Indstævnte tilligemed de øvrige Ladningseiere efter Skibets Ankomst til St. Thomas have for at komme i Besiddelse af deres Andeel af Ladningen under 3die April f. A. udstedt et Document til Skibets Fører, hvorved de forbinde sig til at betale til hans Ordre den Sum, der maatte blive bestemt som deres Andeel i Groshaveriet, samt at dette Document samme Dag, da Dispatchen blev udstedt, den 23de April, er af Skibsføreren bleven transporteret til Appellanterne; men at de Indstævnte have vægret sig ved at erlægge det paa stævnte Beløb, som efter Dispatchen er deres Andeel i Haveriet, idet de nære Tvivl om dennes Rigtighed og fordre ved Ublevering til dem af de originale Bilage, hvortil den støtter sig, at sættes istand til at undersøge samme. Appellanterne, der have nægtet at ublevere Bilagene, have paa staet, at saabant hverken er fornødent eller sædvansmæssigt, hvorimod Dispatchen, der er udstedt

af en offentlig autoriseret Dispatcheur, er bindende for Ladningseierne, og at Indsigelser mod samme alene kunne gjøres af vedkommende Assurance-Compagni, til hvilket Bilagene derfor ere fremjendte. Det er derhos endvidere paaveraabt, at de Indstævntes Underskrift paa det ovennævnte under 3die April f. A. udstedte Document begrundet en speciel Forpligtelse for dem til at betale, naar Dispatchen er opgjort.

Vel maa det nu antages, at de Documenter, hvorpaa Dispatchen ifølge Instrux af 31te Januar 1823 skal være støttet, skulle medfølge den originale Udfærdigelse til Oplysning for Vedkommende, der have Ret til at undersøge samme, og heller ikke skjønnes en saadan Ret at kunne nægtes Ladningseierne, der maa kunne bringe Spørgsmaalet, om hvor meget de skulle betale, til Afgjørelse ved Domstolene; men derimod maa de Indstævntes Forpligtelse til, saasnart Dispatchen var udgjort, at betale, hvad der efter samme var deres Andeel af Haveriet, være en Følge af, at de ved et særligt Document have, imod at erholde deres Gods ubleveret, forbundet sig dertil. Thi at Ladningseieren skal betale sin Andeel af Skaden, og Betaling fce til Skipperen, er ikke blot bestemt i Danske Lovs 4—3—11, men en Følge af Forholdets Natur, og en særskilt Forpligtelse behøver derfor ikke at udstedes herom, ligesaa lidt som Skipperen, der paa samme Maade har Ret til at tilbageholde Godset, indtil Skaden er betalt, kan antages at opgive sin Retentionsret, uden at sikkre sig imod, at Betalingen senere henstaaer paa Grund af anstillede Undersøgelser og mulige Retstrætter, hvorimod Transactionens Mening maa være den, at Ladningseieren, imod strax at sættes i Besiddelse af Godset, forpligter sig til at betale sin Andeel af Skaden, saasnart den er bestemt. Men den Ret, der saaledes tilkommer Skipperen, maa ogsaa tilkomme Appellanterne, til hvem Documentet er transporteret, og disses Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at Processens Omkostninger ophæves for begge Retter“.

Nr. 101. Kjøbmand **Joseph Levy** (Advocat Liebe)

contra

Kjøbmand **Monsanto** (Advocat Brock),

betræffende fornærmelige Uttringer brugte af Citanten mod Indstævnte.

St. Thomas Bytings Dom af 25de Januar 1858: „De af Indstævnte, Kjøbmand Joseph Levy, om og til Citanten, Kjøbmand Moses Mendes Monsanto, i St. Thomas Forligelsescommission den 8de Mai f. A. brugte Udtryk, at Citanten havde sagt 2 Logue, der være døde og magtesløse og ikke komme Citanten til Skade paa Hære, gode Navn og Rygte; iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Den af Citanten over Indstævnte under nærværende Sag nedlagte Paastand om Anvendelse af Tremærksstraf mortificeres og bør

ikke komme Indstævnte til Skade paa Hre, gode Navn og Rygte. Sagens Omkostninger ophæves“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 21de April 1858: „Indstævnte, Kjøbmand Joseph Levy, bor til de Fattige paa St. Thomas bøde Doll. 300. Forovrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da de af Citanten mod Indstævnte brugte, under Sagen omhandlede Uttringer, „at denne havde fortalt ham 2 Logne“, efter Omstændighederne alene kunne betragtes som utilbørlige Udtryk, vil han herfor være at ansee med Mulet efter Lovens 6—21—4, hvilken Mulet ikke findes passende at kunne fastsættes høiere end til 50 vestindiske Daler. Med denne Forandring vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser iøvrigt billiges, kunne stadfæstes. Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Muleten bestemmes til 50 vestindiske Daler. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under 12te Mai f. A. indgav Kjøbmand Moses Mendez Monsanto af St. Thomas Klage til bemeldte Steds Politivet over Kjøbmand Joseph Levy sammesteds, i Anledning af at denne inden St. Thomas Forligelsescommission havde brugt formeentlig ærerøvlige Udblæffer imod Klageren, og paastod han ham desaarjag straffet efter Lovens 6—21—2 med at købe sine 3 Mark som en Logner. Efterat Politidommeren forgjæves havde kstrækt sig for at magle Forlig imellem Parterne, blev Sagen den 26de f. M. paadømt ved Politiretten, hvis Dom imidlertid, efter fra begge Parters Side at være indanket for Overretten, ved denne Rets Dom af 23de September næstefter blev kjendt nesterrettelig, hvorpaa Sagen i Dereensstemmelse med Placaten af 20de October 1819, i Genhold til den for Politiretten stedsjundne Undersøgelse og Forligsprøve, blev henviist til den ordinaire Ret, hvor den blev paadømt af den constituerede Byfoged med tilstaaende Meddomsmænd den 25de Januar sidstleden. Denne Dom, hvorved de brugte Udblæffer saavel som den neblagte Tremerkspaastub bleve mortificerede, men Indstævnte Joseph Levy

forøvrigt frifunden for Citantens Tiltale og Processens Omkostninger ophævede, er derefter ved Stævning af 2den Februar d. A. indanket for Overretten, og har Appellanten Moses Mendez Monsanto paastaet, principaliter Indstævnte anset med 3 Marks Bøder efter Lovens 6—21—2, og in subsidium med Fængsel eller Mulct, samt i alle Tilfælde de brugte Udblæser mortificerede og Indstævnte tilpligtet at betale Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst, derunder Procuratorsalair. Indstævnte har paastaet Underrettsdommen stadfæstet, dog saaledes, at Citanten paalægges at udrede Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Sagførersalair, og at han idømmes en skæffelig Mulct for den ueblagte Paastand om Tremarksstraf.

Det er paa begge Sider in confesso, at Appellanten, Monsanto, der er Medlem af Handelshuset Hjarbemaal & Comp., da Indstævnte paa Handelshuset J. F. Levys Vegne henvendte sig til ham om Betalingen af en Haveriregning, tvende Gange til forskjellige Tider har tilkjendegivet ham, at han intet fandt imod Regningen at erindre, og at den vilde blive betalt, men at den desuagtet, efterat Appellantens Compagnou havde havt de til Regningen hørende Bilage til Gjennemsyn og gjort Udfættelser imod den, ikke blev honoreret. Det er endvidere af begge Parter indbrømmet, at da Sagen derefter blev indbragt for Forligelsescommissionen, hvor begge Parter mødte for deres respective Handels-huse, yttrede Indstævnte til Monsanto, som Grund for, at han ikke vilde indlade sig med ham om Sagen, at han, Appellanten, allerede havde sagt ham to Løgne angaaende dette Anliggende, hvorved Indstævnte har erkjendt, at han sigtede til de tvende forommeldte, ham af Monsanto givne Svar, Haveriregningen betræffende. Ligesom imidlertid Appellanten har erklæret, at disse Svar stemmede med hans Overbeviisning, dengang de afgaves, men at det, da hans Compagnons, efter stedsunden Undersøgelse, vare af en modsat Mening, ikke stod i hans Magt at forhindre, at Udsagnet blev anderledes, end han havde antaget, saaledes har Indstævnte, idet han dog har indbrømmet, at han kunde have brugt høfligere Udtryk, under Sagen inhæreret sin Anskuelse, at Appellanten ved den omhandlede Leilighed i alt Fald sagde Ujandhed, hvorhos han som speciel Anledning til, at han brugte de paaklagede Udtryk, har anført det Modsigende, han fandt i, at Monsanto, der havde erklæret sig om Regningen, som foransøgt, nu mødte i Forligelsescommissionen, for at understøtte Husets Nægtelse af at betale den.

Foraaavidt der nu er Spørgsmaal om Indstævntes mulige Berettigelse til at bruge de omhandlede Udblæser, da er der ikke fra hans Side fremkommet Noget, der kunde give Anledning til at antage, at Appellanten, da han yttrede sig til Indstævnte om Regningen, har sagt Andet, end hvad der stemte med hans Overbeviisning, ligesom og hvad Appellanten til sit Forsvar bemærker, om at han blev overstemt af sine Compagnons, afgiver tilstrækkelig Grund til at Udsagnet ikke blev, som han havde forudsat. Men idet Indstævnte derfor maa ansees at have været uberettiget til at characterisere Appellantens Yttringer til ham som Løgne, kan dog hans Erklæring om, navnlig ved Appellantens Møde i Forligelsescommissionen at være bragt til at udtale sig saaledes, ikke forstæses, og

der findes derfor ikke tilstrækkelig Grund til at betragte de brugte Udblæffer som overlagte.

Den fremsførte Sigtelse, om at Appellanten i det for Fortligelsescommissionen værende Anliggende allerede havde sagt to Løgne, maa imidlertid, naar hensees til Udtrykkets Betydning i og for sig, til Anledningen, hvori det brugtes, og til Stedet, hvor det fremsførtes, henføres til de ærerørige Udtryk, der omhandles i Lovens 6—21—2; thi naar det i Indstævntes Procedure er udbævet, at han ikke har jagt om Appellanten, at han var en Løgner, hvilket, efter hvad der bemærkes, vilde have indeholdt en, hele Modpartens Levnet og Moralitet karakteriserende Beskyldning, men kun, at han i det omhandlede Anliggende havde sagt to Løgne, da findes, selv om Ordet „Løgner“ maatte kunne tillægges en saa indskrænket Anvendelse, Lovens 6—21—2 dog ikke at kunne forstaaes ubelukkende om en saadan Sigtelse, hvorimod det maa være nok, at der er udjagt om Nogen, at han i et givet Tilfælde har jagt Løgn, eller at han har løiet.

Forfaavidt der i Genhold til den af Appellanten neblagte Paastand bliver Spørgsmaal om Straf for Indstævnte for hans saaledes brugte Forhold, bemærkes foresøbigt, at Grunden, hvorfor Indstævnte ved Underrettsdommen er bleven friunden for Straf, sees at være, at den fra Titantens Side neblagte Paastand om Tremarksstraf ikke var sat i Forbindelse med nogen subsidiair Paa-stand om anden Straf, saafremt hiin Straf af Retten fandtes uanvendelig, hvilket sidste blev Tilfældet.

Men ligesom det ikke deraf, at en vis bestemt Straf er nævnt i Paa-standen, kan sluttes, at Parten, saafremt Dommeren af en eller anden Grund finder, at denne Straf ikke kan anvendes, da vil have Modpartens Forhold ustraffet, saaledes kan Dommeren heller ikke antages at gaae udenfor Partens Paa-stand, naar han istedetfor den Straf, der findes uanvendelig, bestemmer en anden tilsvarende eller mindre, der maatte findes passende, og det kan derfor ikke bifaldes, at Indstævnte paa denne Grund er friundet ved Underretten.

Derimod maa Underrettsdommen gives Medhold, forfaavidt det er antaget, at Tremarksstraffen ikke er anvendelig i dette Tilfælde. Loven af 3die Januar 1851 sammenholdt med Grundsætningen i Forordningen af 27de September 1799 § 12 maa antages tilstrækkeligt at vise, at Lovgiveren ikke kan vilde have Tremarksstraffen anvendt paa mundtlige ærerørige Udblæffer, og vel er den anførte Lov for Danmark ikke udvidet til at gjælde for de vestindiske Befidbelsler, men, da der ikke kan paavises nogen Grund, hvorfor Undersaatterne i Vestindien for Overtrædelser af den heromhandlede Beskaffenhed skulde straffes efter andre og haardere Grund-sætninger, end de, der gjælde i Danmark, maa den anførte Lov forfaavidt ana-logisk komme til Anvendelse.

Indstævntes Straf vil derfor være at bestemme til en Mulct, der stønnes at kunne fastsættes til Dol. 300. til de Fattige paa St. Thomas.

Forfaavidt vil altsaa Underrettsdommen være at forandre, hvorimod det billiges, at de af Indstævnte brugte fornærmelige Udblæffer, saavel som den af

Appellanten neblagte Paastrand om Tremarksstraffens Anvendelse ere mortificerede, ligesom og Processens Omkostninger rettelig ere ophævede.

Til efter Indtævntes Paastrand at ansee Appellanten med Mulct for at have fremsat Paastrand om Tremarksstraf, findes der ingen Anledning.

Processens Omkostninger for Overretten blive ligeledes efter Omstændighederne at ophæve“.

Onsdagen den 25de Januar.

Nr. 379.

Justitsraad Bungen

contra

Niels Jensen, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Løsgængeri.

Kronborg østre Birk's Politirets Dom af 14de Octbr. 1859: „Arrestanten Niels Jensen bør henføres til Arbejde i Forbedringshuset i 18 Maaneder, samt udrede alle af Sagen og hans Arrest lovligen sthørende Omkostninger. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Novbr. 1859: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proved-procuratorerne Heinrichsen og Nygaard, betaler Arrestanten Niels Jensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Jensen, der under nærværende, fra Kronborg østre Birk's Politiret hertil indankede, Sag tiltales for Løsgængeri, og som, foruden ved Højesterets Dom af 28de Juli 1852 for Indbrudstyveri at være anset med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og ved nærværende Rets Dom af 14de Marts 1856 og Højesterets Dom af 5te Januar 1858 for Brugstyveri med Fængsel paa Baud og Brød i respective 4 og 8 Dage, endvidere ved Kronborg østre Birk's Politirets Domme af 28de April

f. A. og 25de Mai d. A. er anseet for 1ste og 2den Gang begaaet Løsgængereri med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i respectve 2 Gange 5 Dage og 6 Gange 5 Dage, maa ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt fremkomne Oplysninger ansees tilstrækkelig overbevist paany at have gjort sig skyldig i Løsgængereri, idet han, som under 30te Juli d. A., efter at have erklæret sig istand til selv at forstaae sig lovligt Erhverv, havde faaet Tilhold til Politiprotocollen om at møde hver Onsdag paa Birkecontoiret og godtgjøre, hvor han opholdt sig, og hvorved han ernærede sig, med Tilfsjendebegivende at han, naar han ikke holdt sig Tilholdet efterrettelig, vilde ifølge Forordningen af 21de August 1829 paadrage sig Straf for Løsgængereri, desuagtet har undladt at møde paa Birkecontoiret efter den 24de August d. A., indtil han den 4de October d. A. blev anholdt, uden at han, som opholdt sig hjemme hos sin fattige Moder, uden at have noget Arbejde, har kunnet angive nogen antagelig Grund til sin Undlabelse af at efterkomme Tilholdet.

Arrestanten er herfor ved den indbandede Dom rettelig anseet efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 for 3die Gang begaaet Løsgængereri, men Straffen, som ved Underretsdommen er bestemt til 18 Maaneders Forbringingshuusarbejde, findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til 1 Aar.

Med denne Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedfæiede Conclustoner af de underordnede Retters Domme og de indbandede Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæstioner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Goldendaliske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 50.

Den 24de Februar.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Onsdagen den 25de Januar.

Nr. 369.

Statsraad Liebenberg

contra

Gottlieb Frederik Julius Christensen, (Defensor Bunken),

der tiltales for Hæleri.

Criminal- og Politiretens Dom af 1ste Octbr. 1859: „Arrestanterne Carl Wilhelm Ferdinand Christensen og Rasmus Johan Frederik Rasmussen samt Tiltalte Gottlieb Frederik Julius Christensen bør straffes, den Første med Tugthunsarbejde i 8 Aar, den Anden med Forbedringshunsarbejde i 5 Aar, og den Sidste med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning udredes af Arrestanterne og Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, til Uhrmager Jacob Christian Adrian 18 Rdl., af Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, til Farvehandler Andreas Christensen 89 Rdl. 5 Mk. 13 Sk., af Arrestanten Rasmussen til Brændehandler Jens Olsen 64 Rdl. 1 Mk., og af Arrestanten Christensen til afdøde Kjøbmand Christian Frederik Lindballes Bo 62 Rdl. 4 Mk. 12 Sk. og til Pantfætter Carl Frederik Gram 5 Rdl. 1 Mk., dog at Tiltalte in solidum med ham af sidstnævnte Sum tilsvares 4 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Prøveprocurator Tjebø og Procurator Herforth, 10 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Christensen med $\frac{1}{3}$, dog at Arrestanten Rasmussen in solidum med ham deraf tilsvares $\frac{3}{4}$, og af sidstnævnte Arrestant med $\frac{1}{3}$, og bør derhos Tiltalte in solidum med begge Arrestanter udrede bemeldte Omkostninger for sit Bedkommende,

hvorunder $\frac{1}{3}$ af Salairerne. De idømte Erstatningsfumner at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Gottlieb Frederik Julius Christensens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der er anlagt imod Arrestanterne Niasmus Johan Frederik Niasmussen og Carl Wilhelm Ferdinand Christensen for Tyveri og imod Tiltalte Gottlieb Frederik Julius Christensen for Hæleri, ere de 2 Førstnævnte ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviste at have deels i Forening deels hver for sig forøvet en Deel Indbrudstyverier, hvoraf eet i Aaret 1852 og de øvrige i Løbet af forrige Aar. Saaledes have de i Forening fraaiaaet Uhrmager Jacob Christian Adrian et Uhr af Værdi 6 Rdl., nogle Knive og Gasser af Værdi 1 Rdl. 2 Mk., en Deel til 20 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. vurberebe Assistentshuusbedler og noget til 13 Rdl. 4 Mk. vurberebe Sølvtsi, Blikkenslager Mathias Meyer omtrent 2 Mk. samt en Sølvpibevaser og en Naal af Værdi 1 Rdl. 3 Mk. og Christensen alene fraaiaaet Pausætter Carl Frederik Gram circa 1 Rdl. 1 Mk. samt et Uhr og en Ring af Værdi 10 Rdl.

For de af Arrestanterne ifølge det Foransførte udøvede Tyverier, med Hensyn til hvilke det ikke imod Arrestanternes Venægtelse kan ansees godtgjort, at noget af dem er udført ved Nattetid, ville Arrestanterne nu være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840, Christensen efter § 15, cfr. § 12 1ste Membrum, cfr. § 80, og Niasmussen efter § 14, cfr. § 12 1ste Membrum, cfr. § 80.

Tiltalte Gottlieb Frederik Julius Christensen, der er langt over criminel Pavalber og ikke funden forhen straffet, er ligeledes ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have udviist en hælerrisk Virksomhed med Hensyn til de hos Uhrmager Adrian, Pausætter Gram og Blikkenslager Meyer forøvede Tyverier, og han vil sølgelig være at ansee efter den ovenciterede Forordnings § 22, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning bliver at udrede af Arrestanterne og Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, til Uhrmager Adrian 18 Rdl. og af Arrestanten Christensen og til Pausætter Gram

5 Rdl. 1 Ml., dog at Tiltalte in solidum med ham af sidstnævnte Sum tilsvare 4 Rdl.

Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagsførere med 10 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Christensen med $\frac{7}{8}$, dog at Arrestanten Rasmussen in solidum med ham deraf tilsvare $\frac{3}{4}$, og af sidstnævnte Arrestant med $\frac{1}{8}$, og før derhos Tiltalte in solidum med begge Arrestanterne tilsvare bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende, hvorunder $\frac{1}{8}$ af Salairerne“.

Nr. 380.

Statsraad Liebenberg
contra

1) **Hans Wiinberg** og 2) dennes Hustru **Louise Margrethe**,
(Defensor Salicath)

der tiltales, Nr. 1 for attentet Brandstiftelse og Nr. 2 for Medvideri i denne Forbrydelse.

Hammersthuis Birks Egtræets Dom af 3die October 1859: „Tiltalte, Møller Hans Wiinberg, bor for Actors videre Tiltale og Tiltalte hans Hustru, Louise Margrethe, for Actors Tiltale i denne Sag fri at være; alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger udrede de Tiltalte in solidum, og derunder i Salair til Actor, Procurator Ipsen, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 6 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

Efter den i den indaukede Dom givne factiske Fremstilling af Sagen, er der ei alene ikke tilveiebragt Beviis imod Tiltalte, Hans Wiinberg, for den imod ham reiste Sigtelse, men der er end ikke fremkommet saadan Formodning imod ham, at der er Hoie til nu at frifinde ham for videre Tiltale; hvorhos det maa billiges, at hans Medtaltalte er tillagt Trifindelse. Efter Omstændighederne findes der eiheller tilstrækkelig Anledning til at paalægge de Tiltalte Actionens Omkostninger, hvilke derimod blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hans Wiinberg og Hustru, Louise Margrethe, bor for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved den indaukede Dom bestemte Salairer, samt Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Hoiesteret 20 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indbante Doms Præmisser hebdet det: „Følge Amtets Ordre af 28de Marts d. A. tiltales Møller Hans Wiinberg af Allinge for attentet Brandstiftelse og hans Hustru Louise Margrethe for Medvideri i denne Forbrydelse.

Efter hvad der under de i denne Sag optagne Forhøret er oplyst, var der udbredt Rygte om, at den Tiltalte tilhørende Stubveirmølle, Lyvehøismøllen, skulde afbrændes, af hvilken Årsag Dommeren begav sig til Allinge for at foretage Undersøgelse besangaaende. Da han med Vidner var kommet til Møllen, prøvede han ved at stikke sin Stok ind under Krampen, om Døren var fuldkommen tillukket, og det fandtes da, at den paa denne Maade kunde trækkes op. Inde i Møllen fandtes der øiensynligt Anstalter til at stikke Møllen i Brand, og Nøglen til samme har beroet hos de Tiltalte, i det mindste fra den Tid, da Hans Wiinberg sig selv havde været paa samme. De trufne Foranstaltninger vare af den Natur, at dersom en Antændelse havde fundet Sted, vilde Møllen være totalt afbrændt.

Sees der nu hen til, at de Tiltalte have haft Nøglen i deres Besiddelse i den sidste Tid førend Undersøgelsen, maa det vistnok antages, at de maatte være ansvarlige for det, der fandtes paa Møllen, og dette maatte vistnok, i Lighed med hvad der i Lovgivningen er antaget om Tyvekoster, der findes under en Persons Laas og Luffe, ogsaa antages i nærværende Tilfælde, forsaavidt det var godtgjort, at Laasen havde været i enhver Henseende forsvaret. De Tiltalte have imidlertid vedholdende benægtet, at de omtalte Foranstaltninger ere trufne af dem selv eller med deres Vidende. De have for at disculpere sig selv stræbt at lede Mistanken hen paa en anden Person, men Dommerens i den Henseende afgivne Attest om, at han ikke af den saaledes udpegede Person har modtaget nogenjohelst Underretning om disse Foranstaltninger, maa efter Omstændighederne aldeles ophæve enhver Mistanke i denne Retning. Fremdeles er der for de Tiltalte fremhævet, at det var høist usandsynligt, at Jlden ikke var paafat samtidsigt med, at Foranstaltningerne dertil vare trufne, men dette Argument kan Intet godtgjøre, da der paa den anden Side er endnu langt større Sandsynlighed tilstede for, at Tiltalte Wiinberg, hvis det er ham, der har opslillet og tillavet de brændbare Sager, vilde sørge for at være fraværende, naar Jldpaafættelsen skulde skee, for at al Mistanke kunde ledes bort fra ham, og det er ogsaa under Sagen godtgjort, at han den Dag, da Dommeren indfandt sig paa Møllen, var gaaet paa Landet, en Omstændighed, som er saa meget mere paafaldende, som hans Hustru, Tiltalte Louise Margrethe, for Retten nægtede at vide, hvor han var, medens Møllertærling Sorgen Hansens beedige Forklaring gaaer ud paa, at hun senere om Aftenen vilde sende ham med Bud til Manden paa Marevad, hvor han virkelig havde været. Hertil kommer endnu, at det almindelige Rygte har ndpeget Tiltalte Hans Wiinberg som skyldig i Brandstiftelse, at trende Gaarde, som han til forskjellig Tid har eiet, ere afbrændte, og at der er bleven meddeelt ham og Rone et meget daarligt Skudsmaal.

Efter Ovenstaaende er det imidlertid ikke tilstrækkeligt godtgjort, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i de dem imputerede Forbrydelser, og de, som

begge ere langt over criminel Lovalder, og som ikke før have været tiltalte eller straffede, ville derfor under nærværende Sag være at frifinde, dog Tiltalte Hans Wiinberg, efter Omstændighederne, ifkun for Actors videre Tiltale.

Derimod ville de in solidum have at udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, og berunder i Salair til Actor Procurator Ipsen 8 Rdl. og til Defensor Procurator Lund 6 Rdl."

Nr. 392.

Advocat Brock

contra

Johan Peter Heyck, (Defensor Salicath),

der tiltales for Bigami.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 5te Octbr. 1859: „Arrestanten Johan Peter Heyck bør at miste sin Hals. Tiltalte, Brygger D. Sorgenen, bor i Mulet til Korsør Fattigkasse bode 10 Rdl. Alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnaek, og til Defensor, Procurator Justesen, respective 5 og 4 Rdl., betale de Tiltalte, Arrestanten in solidum med Tiltalte, men Tiltalte for sit Vedkommende ifkun med $\frac{1}{3}$ in solidum med Arrestanten. Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Novbr. 1859: „Bytingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bang og Ronge, betaler Arrestanten, Johan Peter Heyck, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende for Arrestanten, Johan Peter Heycks Vedkommende fra Korsør Kjøbstads Extraret indankede Sag, er det ved Arrestantens Tilstaaelse, i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger, tilstrækkeligt beviist, at han, der er født den 4de November 1821 og ei befindes forhen tiltalt eller straffet, har gjort sig skyldig i

Bigami, idet han, der den 25de Januar 1852 blev i Åhrensbøvd i Hølstéen ægteviet til sin endnu levende Hustru, Maria Magdalena Saks, med hvem han avlede et Barn, som endnu er ilive, og hvem han efter et Samliv af omtrent $\frac{3}{4}$ Aar forlod, uden at deres Ægteskab var ophævet, har, efter i Maret 1854 at have taget Ophold paa Sjælland, den 7de December 1856 i Korsør ladet sig vie til Petrine Jørgensen, for hvem han saavel som for Forloverne, hendes senere afdøde Fader, Snekker J. Jørgensen, og den i 1ste Instants medtiltalte Brygger Ole Jørgensen, han lagde Etjul paa, at han var gift, skjøndt han, der under et Besøg i Hølstéen nogen Tid ferinden, havde bragt i Erfaring, at hans første Hustru var ilive, indsaae Arigtigheden af denne sin Handlemaade.

Da det maa billiges, at Arrestanten for dette sit Forhold er ved den paaanfede af Underdommeren med tiltagne Mebbomsmand affagte Dom anseet med Straf efter Lovens 6—13—23, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Størrelsen af de Actor og Defensor i 1ste Instants tilkjendte Salairer, ligeledes bifalbes, være, forsaavidt paaanket er, at stadfæste“.

Nr. 397.

Justitsraad Bunghen

contra

Christian Wilhelm Holm, (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die Decbr. 1859: „Arrestanten Christian Wilhelm Holm bør straffes med Forbedringshunsarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Bang og Cancelliraad Peterfen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Christian Wilhelm Holm, der er langt over criminel Lovalder og senest ved Høiesterets Dom af 12te November 1856 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshunsarbejde, er under nærværende Sag ved egen

Tilskaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviist at have i sigs-afsvigte October Maaned frastjaalet Tømmersvend Niels Petersen nogle til 2 Rdl. vurdere de Klædningsstykker, og han vil saaledes nu være at domme efter samme Forordnings § 15, og vil Straffen efter Omstændighederne være at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet, hvad han i Medfør af Forordningen af 21de August 1829 § 2 har forskyldt for at have overtraadt et ham ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 5te August d. A. givet Tilhold, hvorved det ketybedes ham, der da afleveredes til Fattigvæsenet, at han, ved at forlade sammes Forsorg, uden forud at have erholdt Tilladelse dertil, vilke paadrage sig Straf for Løsgænger, idet han, der var udlagt paa Labegaarden, har Tirsdagen den 29de September forladt det ham anviste Arbeide uden Tilladelse og har drevet om, indtil han den 2den October næstefter selv meldte sig paa Politikammeret. Actionsomkostningerne, derunder Salairer til de befalede Sagsførere med 5 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten“.

Torsdagen den 26de Januar.

Nr. 377.

Advocat Liebe

contra

Lars Jensen, (Defensor Bunksen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Soro Birks Eyraræts Dom af 20de August 1859: „Arrestanten Lars Jensen bør at hensettes i Forbedringshuus: i eet Aar, for der at behandles efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 12; saa bør han ogsaa til Afsuranceforeningen for mindre Landeieendomsbesiddere i Holbek og flere Aanter udrede en Erstatning af 4,034 Rdl. 5 Mk., samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Proceprocurator Flor, og til Defensør, Procurator Hansen, 5 Rdl. til hver. Den idomte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Dvrige at efterkommes efter Dvrighedens Foranstaltning under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Novbr. 1859: „Arrestanten Lars Jensen af Terølose bør hensettes i et Forbedringshuus i 3 Aar til Behandling overeensstemmende med Forordningen af 26de Marts 1841 § 12, 1ste Membrum. I Henseende til den idomte Erstatning og Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Nyholm og Justitsraad Dahl for Overretten betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. Den idomte Erstat-

ning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Lars Jensen af Tersløse, der under nærværende fra Sorø Birk's Extraret indankede Sag tiltales for Brandstiftelse, har under de optagne Forhører afgivet følgende, vel senere tilbagefaldte, men atter den 2den August d. A. ratihaberede og med de iøvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse.

Efterat han, der efter fremlagt Daabættest er født den 6te December 1846, ved Paasketid dette Aar var kommen i Tjeneste hos Selveier Peder Madsen i Tersløse som Creaturvogter og i længere Tid efter Foregivende havde lidt af Emerter i Underlivet og under Brystet, der gjorde ham det besværligt at bukke sig og flytte Creaturerne, ikke destomindre af sin Faber, for hvem han havde beklaget sig i den Anledning, var bleven befaleet at forblive i denne sin Tjeneste, besluttede han, forinden han den 24de Juni d. A. om Morgenen forlod sine Forældres Huus, hvor han med sin Huusbonds Tilladelse havde opholdt sig fra den foregaaende Eftermiddag, at stille sig paa sin Huusbonds Gaard, hvorved han meente at skulle blive fri for Tjenesten. I dette Niemed medtog han fra sit Hjem en af de i en Papirpose i Vagerobnen beroende Chemiske Svovlstikker, og efterat hans Huusbond og Gaardens Folk efter Middagsmaaltidet, hvori han deeltog, havde begivet sig bort for at lægge sig til at sove, og han i Gaardens nordre Udkørselsport havde leget en kort Tid med sin Huusbonds Børn, som pleiede at sove til Middag i en sammesteds staaende Vogn, gik han ud af Porten og langs med Stakblængen, indtil han kom til noget Halm, der laae rebet sammen for Enden af bemeldte Længe og den dermed sammenbyggede søndre Længe, hvorefter han tændte den fra hans Hjem medtagne Svovlstik ved at stryge den mod Væggen, idet han holdt Haanden for i den Hensigt at forhindre, at den skulle blæse ud, kastede den brændende Svovlstik i Halmen og vendte derefter tilbage ad samme Wei, han var kommen, uden at see efter, om der var gaaet ild i Halmen. Da han var kommen tilbage til Porten, stod han lidt og saae hen ad Gaarden, og da han ikke kunde see nogen Røg, tænkte han, der da vil have fortrubt, hvad han havde gjort, at Svovlstikken ikke havde antændt Halmen, hvorefter han begav sig ind i Loen, hvor han lagde sig til at sove; men da der i det samme gjordes Ansfrig, og han ved at gaae ud af Loen saae, at Gaarden

stod i lys Rue, forklarer han, at det var ligesom der blev stukket ham en Kniv i Livet, da han kunde vide, at det var ham, der havde foranlediget Ilden, og at han angrebte, hvad han havde gjort, da han senere saae, hvilken Skade der var anrettet.

Ved den af Arrestanten forøvede Ildspaaføttelse afbrændte nemlig ikke blot hans fornævnte Huusbonds Gaard, men ogsaa 4 nærliggende Huse, hvorved Landbygningernes Brandforsikkring, som dog har renonceret paa Erstatning, har lidt et Tab af 3,844 Rdl. 16 Sk., og ved den stærke Blæst, som den Dag var paa Bygningerne, udbredte Ilden sig saa hurtigt, at Beboerne, af hvilke flere ved Ildbranden stødtes i Livsfare, og Arrestantens Huusbond samt Tjenestekarlen Rasmus Sensen bleve forbrændte i Ansigtet, mistede Størstedelen af deres Effecter, som tildeels vare forsikrede i de mindre Landeindomsbefidderes Brandforsikringsforening for værlig Eiendom i Høstet og flere Amter, som herved paadroges et Tab af 4,034 Rdl. 5 Mk., der paa staaes erstattet, hvorimod Erstatning isøvrigt er frafalden af de øvrige Brandlidte.

Arrestanten har imidlertid forsikret, at han under Gjerningens Udførelse hverken tænkte paa, at nogen af Beboerne ved Ilden kunde udsættes for Livsfare, eller paa den Skade, der isøvrigt derved kunde afstedkommes, eller paa hvad Vin den var, og at det blæste stærkt, idet han, der indrømmer at have havt det godt i sin Tjeneste hos Gaardeier Peder Madsen, og at denne var meget god imod ham, ikke vil have havt andet Motiv til Gjerningen, end at han søgte sig befriet ved at flygte Creatureerne og derfor søgte at blive fri for Tjenesten.

Ligesom vedkommende Districtslæge har attesteret, at han ikke ved Undersøgelsen af Arrestantens Underliv har kunnet opdage nogen Svulst eller Haardhed i samme, og at Arrestanten i Arresten kun en eneste Gang har opkastet noget Vand og Slim, men forøvrigt godt har kunnet taale al Slags Mad, samt at han vel er temmelig mager paa Legemet, men ikke sygelig af Ansigtetsfarve, saaledes gaaer den af vedkommende Skolelærer afgivne Erklæring ud paa, at Arrestanten vel, deels formedelst ringe Evner, deels paa Grund af Dovenflab og Ustabighed i at søge Skolen, staaer i Kundskabstilbage for sine Zevnatbrende, men at han er forvisset om, at denne godt kan skjæle mellem en god og slet Handling og veed, at denne sidste er strafværdig. Dette bestræfs ogsaa ved en af Sognepræsten ifølge Overrettens Kjendelse meddeelt Erklæring, ligesom og en af vedkommende Districtslæge ifølge samme Kjendelse afgiven Erklæring gaaer ud paa, at han ikke har kunnet opdage noget Abnormt i Arrestantens mentale Evner, og at denne vel synes ikke at henhøre til de begavede Personligheder, men dog ikke er uden Domsomme.

Efter samtlige foransførte Omstændigheder maa det billiges, at Arrestanten, der ei befindes forhen tiltalt eller straffet, er ved den paaanførte Dom tilfunden at behandles overensstemmende med Forordningen af 26de Marts 1841 § 12, 1ste Membrum, hvorhos dog Straffetiden, der i bemeldte Dom er fastsat til 1 Aar, findes i Betragtning af den ved Gjerningen foraarjagede Skades Omfang og den Livsfare, hvorfor flere af de Brandlidte have været udsatte, samt naar

hensees til, at Arrestanten, om han end ikke er overbeviist i Gjerningens Beslutning og Udførelse at have røbet en ond Villie, dog selvstændigen har fattet det Forsæt at begaae Forbrydelsen og under Forøvelsen har lagt Overlæg for Dagen, at burde bestemmes til 3 Aar.

I det Birketings Dommens Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Størrelsen af de i 1ste Instants tilkjendte Salairer, ligeledes bifalbes, vil dog, med Hensyn til at Underdommeren ikke ved Bestemmelsen af Straffen har iagttaget Forskrifterne i Lov af 29de December 1856 § 2, en ny Conclusion være at give.

Arrestanten vil derhos have at betale Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Nyholm og Justitsraad Dahl, med 8 Rdl. til hver“.

Nr. 393.

Justitsraad Bunken

contra

Andreas Peter Andreasen eller Andreasen eller Andersen eller Jensen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Decbr. 1859: „Arrestanten Andreas Peter Andreasen eller Andersen eller Jensen bor straffes med Tugthuusarbejde i 10 Aar, samt betale i Erstatning til Tjenestekarl Peter Nielsen 32 Rdl. Saa bor han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procurator, Justitsraad Dahl og Proceprocurator Nygaard, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at erlægge inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dømmen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Andreas Peter Andreasen eller Andersen eller Jensen for Tyveri og Løsgænger anlagte Sag er han ved egen af det isvrigt Dplysste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have deels Løverdagen den 13de August sidstleden fra Sjaalet Tjenestekarl Peter Nielsen 2 Ubre og en Sølvhalskjæde af Værdi 32 Rdl.,

og deels overtraadt et ham den 9de August d. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol givet Tilhold, hvorved det betydedes ham, som da blev hjemsendt til Gladsaxe Sogn, at han, saafremt han nogensinde maatte indfinde sig her i Staden, siebliffeligt havde at melde sig ved Protocolen, da han ellers vilde paadrage sig Straf for Løsgænger, idet han den 11te s. M. er vendt tilbage og har taget Ophold her i Staden uden at foretage den paabudne Melding.

Arrestanten, der er langt over criminel Lovaldet og senest dømt ved denne Rets Dom af 19de Februar 1850 efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 15, 34 og 80, 4de Membrum samt Forordningen af 21de August 1829 § 3 til 7 Aars Kaspjunksarbejde, vil saaledes nu være at ansæe efter forstævnte Forordnings § 16 og Forordningen af 21de August 1829 § 3 med Tugthuusarbejde, og findes Strafferiden at kunne bestemmes til 10 Aar, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Bestjaalne 32 Rdl. samt at betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagsførere, med 6 Rdl. til hver“.

Nr. 76. Fæstegaardmand **Ole Nielsen** (Justitsraad Buntzen)

contra

Aftægtsmand **Peder Andersen** (Sugen),

betræffende Parternes Retsforhold i Auleddning af, at Indstævnte har afstaaet til Citanten Fæsterettigheden til den af Indstævnte tidligere i Fæste havte Gaard med Besætning i Fræer under Grevskabet Lindenborg.

Grevskabet Lindenborg Birketings Dom af 26de Marts 1857: „Naar Contracitanten, Gaardmand Ole Nielsen af Fræer, efter lovlig Dmgang inden sit Bærneting med sin corporlige Eed bekræfter, at det ikke har været Aftale imellem ham og Hovedcitanten, Aftægtsmand Peder Andersen sammesteds, at han, ved Overtagelsen af Sidstnævntes Fæstegaard, skulde tilsvare Godsherskabet nogen Samme tilhørende Besætning, bor han for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod denne til ham bor betale 300 Rdl. med Renter 4 pCt. fra 1ste November 1856, indtil Betaling skeer. I dette Tilfælde ophæves Hoved- og Contrafogsmaalets Omkostninger. Men troster han sig ikke til at aflægge denne Eed, bor han betale Hovedcitanten, der i saa Fald frifindes i Contrafagen, 200 Rdl. med Renter fra 30te Juni 1856, indtil Betaling skeer, og erstatte ham Sagens Omkostninger med 20 Rdl. Den oven udhævede for Contracitanten fornærmelige Pasjus i Hovedcitantens Indlæg af 18de December 1856 mortificeres, og bor Hovedcitanten bode 2 Rdl. til Aalborg Amts Hattigkasse og ligesaa meget til Justitskassen. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 18de Januar 1858: „Citanten, Aftægtsmand Peder Andersen, bor for Indstævntes, Gaardmand Ole Nielsens, Tiltale i denne Sag fri at være. Derimod bor Indstævnte til Citanten betale 200 Rdl. med Renter 4 pCt. deraf fra den 30te Juni 1856 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Med Hensyn til den givne Mortification bor Underretsdommen ved Magt at stande, hvormod de idømte Mulcter bortfalde. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Aftægtsmand Peder Andersen af Fræer, har under nærværende Sag i første Instants søgt Indstævnte, Gaardmand Ole Nielsen sammesteds, til Betaling af 200 Rdl., som udgjørende Restbeløbet af en Sum paa 500 Rdl., der skulde tilkomme Citanten for en Kreaturbesætning, som blev overdraget Indstævnte tilligemed den Citanten tidligere tilfæstede, men af ham ifølge Overenskomst til Indstævnte affaaede Fæstegaard under Grevskabet Rindøborg, medens Indstævnte har paaflaaet sig frifunden for Citantens Tiltale og efter udtaget Contrastævning søgt denne til at tilbagebetale de alt erlagte 300 Rdl. Ved Underretsdommen er Sagens Udfald gjort afhængig af Indstævntes Gød, saaledes at han, hvis han edelig bekræfter, at det ikke har været Aftale mellem Parterne, at han ved Overtagelsen af den omhandlede Fæstegaard skulde tilsvare Godsherfabet nogen samme tilhørende Besætning, er frifunden for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at betale ham 300 Rdl. med Renter, men i modsat Fald er Citanten frifunden for Indstævntes Tiltale under Contrasøgsmaalet og denne tilpligtet at betale Citanten 200 Rdl. ligeledes med Renter. Endelig er en af Citanten under Proceduren brugt Ytring mortificeret og Citanten derfor idømt en Mulct af 2 Rdl. til Aalborg Amts Fattiggæsse og ligejaameget til Justitskassen. Denne Dom har Citanten nu indanket her for Retten, idet han principaliter har paaflaaet, at hans for Underretten nedlagte Paaflaade tages til Følge, og at den ham idømte Mulct og Mortification bortfalder, og subsidiært, at han admitteres til ved sin Gød at fralægge sig Contrasøgsmaalet og den dermed fremsatte Sigtelse for at have solgt Ujhemlet. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Indstævnte har indrømmet, at det har været Gjenstand for Underhand-
ling, hvilken af Parterne der ved Afstaaelsen af Fæstegaarden til Indstævnte

skulde have den ved Gaarden værende Besætning af Heste, Dvæg og Faar, samt at Resultatet blev, at Indstævnte skulde beholde denne mod at betale Titanten 500 Rdl.; men Indstævnte har anbragt, at Titanten solgte ham denne Besætning som tilhørende ham selv og ikke Herstabet, og at Indstævnte dengang ikke vidste, hvad han først erfarede efter at have betalt 300 Rdl. af dette Beløb, nemlig at Besætningen, i alt Fald tildeels, tilhørte Godsheststabet, saa at Titanten saaledes har solgt, hvad han ikke kunde hjemle, og Betalingen af de 300 Rdl. har fundet Sted i Vildfarelse.

Titanten har med Hensyn hertil bemærket, at han — hvad Indstævnte ikke har modagt — i sin Tid ved Afstaaelse har erholdt den omhandlede Gaard uden Besætning, men med Forsigtighed til, ved Afleveringen at tilsvare Herstabet Besætning efter Synsforretningen — hvilken heller ikke indeholder den i Forordningen af 9de Marts 1838 § 10 in fine ommeldte Paategning om, at Besætningen var Fæsterens Eiendom — og paa samme Maade vil han have afstaaet Gaarden til Indstævnte, idet han dog overlod denne Valget imellem at overtage den tilstedeværende Besætning imod at betale Titanten 500 Rdl., eller at lade Titanten beholde Besætningen som hans Eiendom, saaledes at Indstævnte i begge Tilfælde selv skulde tilsvare Herstabet den det tilkommende Besætning. Da Indstævnte nu har valgt det første Alternativ, kunne de 500 Rdl. efter Titantens Formening ikke betragtes som en Kjøbesum for en til Indstævnte solgt Besætning, men udgjøre en Deel af den Godtgjørelse, hvorfor han har afstaaet Gaarden til Indstævnte. Denne har nu benægtet, at disse 500 Rdl. staae i nogen Forbindelse med den Godtgjørelse, der skulde tilkomme Titanten for Afstaaelsen af Fæstet, hvorimod han kun har villet have dem betragtede som en Kjøbesum for Besætningen; men, som berørt, har han indrømmet at have modtaget Besætningen og at have vedtaget at betale de omhandlede 500 Rdl., og ligesom det efter Indholdet af Forordningen af 8de Juni 1787 § 5, cfr. Forordningen af 9de Marts 1838 § 10, nærmest maatte forudsættes, at Besætningen, idet mindste for en Deel, ikke tilhørte Titanten, saaledes tale og flere Omstændigheder mod, at Indstævnte skulde have været uvidende om, at Besætningen, idetmindste tildeels, tilhørte Godsheststabet. Vel har et af Indstævnte ført Vidne, der er Broder til Indstævntes Kone, forklaret, at Titanten under de foregaaende Underhandlinger havde indtalt, at Herstabet ikke havde nogen Besætning ved Gaarden, men efter et andet tilstedeværende Vidnes Forklaring gik Titantens Dyringer ud paa, at han ikke havde faaet Besætning med Gaarden, og paa samme Maade skal han efter et tredje af Indstævnte ført Vidnes Forklaring have udtrykt sig ved en tidligere Leilighed. Paa den anden Side har et af Titanten ført Vidne forklaret, at det ved Underhandlingerne om Gaardens Afstaaelse til Indstævnte blev overladt denne at vælge mellem de 2 ovenangførte Alternativer, og at det i Forveien var omtalt, at Indstævnte tillige skulde tilsvare Herstabet, hvad der tilhørte dette, samt at det flere Gange blev gjentaget, hvori disse Herstabet tilhørende Besætningsdele bestode. Endelig gaaer en af Indstævnte selv produceret Erklæring fra Godsbestyrelsen ud paa, at det Indstævnte meddeelte Fæstelsøfte blandt Andet

var betinget af, at han tilsvarede den ved Gaarden værende Besætning saaledes, som samme var overladt Titanten, og dennes Synsforretning ommeldte.

Under disse Omstændigheder findes Titantens principale Paastand at maatte tages til Følge, saaledes at han frifindes for Indstævntes Tiltale under Contrajagen, og at denne tilpligtes at betale ham de paastævnte 200 Rdl. med Renter 4 pCt. fra Forligstlagens Dato den 30te Juni 1856.

Den ved Underretsdommen mortificerede Yttring af Titanten gaaer ud paa, at denne desværre maatte erkjende at være kommen i Kløerne paa en saadan Aabenbarhed, der ikke styrer Midlet for at naae Hensigten eller Maalet, og denne Yttring findes ved Underretsdommen rettelig at være mortificeret, hvorimod der ikke findes tilstrækkelig Anledning til i den Anledning at paalægge Titanten Mulct.

Processens Omkostninger for begge Netter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Det befalede stemplede Papir er under Sagen her for Netten rigtigten forbrugt".

Mr. 347. **Ane Kirstine Christiansen** af Biverup (Statsraad Salicath)
contra

Ungkarl Hans Pedersen sammesteds (Sugen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til ved Eed at fralægge sig Paterniteten til et af Titantinden den 28de September 1858 udenfor Ægteffab fødte Barn.

Bregentved og Gisselfeld Birkers Politirets Dom af 8de Novbr. 1858: „Naar Indklagede, Ungkarl Hans Pedersen af Biverup, efter foregaaende lovlig Dngang inden Netten med sin Eed bekræfter, at han ikke har havt legemlig Dngang med Klagerinden, Fruentimmeret Ane Kirstine Christiansen sammesteds, til en saadan Tid, at han kan være Fader til hendes den 28de September 1858 fødte uægte Barn, Ane Lisbeth Christiansen kaldet, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være; trostær han sig derimod ei til saadan Eed at aflægge, bør han betale Klagerinden til hendes fornævnte Barns Underholdning og Opdragelse fra dets Fodsæl, indtil det har fyldt sit 14de Aar, et saadant Bidrag, som af vedkommende Overovrighed nærmere bestemmes. Det Idomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udjærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Mai 1859: „Politiretsdommen bør ved Magt at stånde. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udjærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Ligesom Titantindens Paastand om Annulation af den indankede Dom, — hvilken Paastand er grundet paa, at Indstævntes Appelsstæv-

ning til Overretten er udtaget efter Udlobet af den ved Forordningen af 15de Januar 1817 § 1 foreskrevne Appellationsfrist for Politiretsdomme, og at Sagen som Folge heraf formeentlig burde været afviist fra Overretten, — ikke vil kunne tages tilfølge, eftersom Politiretsdommen af Indstævnte kun var indstævnet til Stadsfæstelse, saaledes vil hendes i Realiteten fremsatte Anke over Overretsdommen heller ikke kunne gives Medhold, allerede af den Grund, at den Indsigelse, hvorpaa denne Anke er støttet, og som bestaaer i, at Indstævnte, — der, da han den 24de Januar f. A. fremsillede sig for Retten for at aflægge den ved Politiretsdommen fastsatte Eed, imod hvilket Citantinden fremsatte en paa Udlobet af Executionensfristen støttet Protest, ikke admitteredes til Edens Afslæggelse, hvorefter det ved Amtets Resolution af 23de Februar f. A. paalagdes ham at udrede Alimentationsbidrag til det af Citantinden fødte nægte Barn, — ved det saaledes efter Politiretsdommens Afslæggelse Påsættede skulde være affaaet Udgang til at faae Dommen stadfæstet, ikke af Høiesteret kan tages i Betragtning, da den ikke er fremkommen for Overretten, hvor Citantinden, skjøndt lovlig stævnet, ikke gav Møde. Den indankede Dom vil altsaa være at stadfæste, dog at Executionensfristen bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Høiesterets Doms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsvrettens Dom bør ved Magt at stånde, dog at Executionensfristen bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesterets Doms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citantinden 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Ungkarl Hans Pedersen af Biverup indstævnet til Stadsfæstelse en inden Bregentved og Giesfeldt Birkers Politiret den 8de November f. A. affagt Dom, hvorved det er paalagt ham at udrede et aarligt Underholdningsbidrag til et af Indstævnte, Fruentimmeret Ane Kirstine Christiansen, ligeledes af Biverup, den 28de September f. A. udenfor Egteskab sødt Barn, med mindre han ved Eed fralægger sig Paterniteten.

Da Indstævnte, der hverken er mødt eller har ladet møde, findes lovligst varsel, og bemeldte Dom kun er appelleret til Stadsfæstelse, vil Citantens Paa- stand herom være at tage til følge.

Det siemplede Papir har været rigtigheden forbrugt“.

Fredagen den 27de Januar.

Nr. 10. Major v. **Dinesen** til Katholm (Conferentsraad Blechingsberg)
contra

Forspagter **Lunøe** af Birkelund (Advocat Brock),
betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til at grave Kalk-
steen i Nordlodden Matr. Nr. 17 paa Bredstrup Mark m. m.

Norre og en Deel af Sonder Herredstings Dom af 9de Octbr. 1854: „Indstævnte, Forspagter Lunøe paa Birkelund, bor i Anledning af den under Sagen omhandlede Udgravning og Afhændelse af Kalksteen fra Fælleslodden Matr. Nr. 17 i Gammel Sogn, Bredstrup By, betale i Erstatning til Citanten, Major v. Dinesen til Katholm, 1,000 Rdl. med lovlige Renter af denne Sum fra den 1ste December 1853, indtil Betaling skeer, og bor Indstævnte derhos inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulet af 5 Rdl. til Randers Amts Fattigkæsse for hver Dag, han sidder denne Frist overhørig, ryddeliggjøre bemeldte Fælleslod for den samme ved Kalkstens Udgravning paafyldte Jord og Grus, navnlig saaledes, at Paaefagen over Lodden langs med Havet atter aabnes. Processens Omkostninger ophæves. Det Idomite at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Niborg Landsoverrets Dom af 8de Juni 1857: „Citanten, Forspagter Lunøe af Birkelund, bor under en Mulet af 5 Rdl. til Randers Amts Fattigkæsse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, ryddeliggjøre Strandkanten ved den under Sagen omhandlede Lod fra den samme ved den af ham foretagne Udgravning af Kalksteen paafyldte Jord og Grus saaledes, at Færdjelen over Lodden langs med Havet derved atter aabnes. Men iøvrigt bor Citanten for Indstævntes, Major v. Dinesens, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter hæves. Det Idomite at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 51.

Den 24de Februar.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Fre dagen den 27de Januar.

Nr. 10.

Major v. Dinesen til Katholin
contra

Forpagter Lunoé af Birkelund (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

Følge den factiske Fremstilling, der er meddeelt i Præmisserne til den indankede Dom, anseer Citanten sig krænkert i den Medciendomsret, der efter hans Formening for $\frac{1}{3}$ Dele tilkommer ham i den under Nr. 17 matriculerede saakaldte Fælleslod af Bredstrup Byes Forder, derved, at Indstævnte, som kun for $\frac{1}{3}$ Deel skal være interesseret i bemeldte Lod, egenmægtigen har udgravet og bortført Kalksteen fra denne, og da den af ham i saadan Anledning paastaede Erstatning af 1,000 Rdl. ved den nævnte Dom er ham frafjendt, har han indbragt denne Deel af Sagen for Høiesteret, hvorimod den Afgjorelse, der i de foregaaende Instantjer har fundet Sted med Hensyn til den ligeledes ontvistede Færdjelsret paa den ovennævnte Lod Nr. 17 langs med Stranden, ikke er fra nogen af Parternes Side gjort til Gjenstand for Paaanke.

Ligeform nu de Oplysninger, der ere fremkomne angaaende den i Maaret 1791 foretagne Udskiftning af Byens Forder, ikke vise, at den Skrænt med nedenfor liggende Terrain, der fra Indstævntes Eiendom skraaner ned mod Stranden, og som ved den af ham iværksatte Kalkbrydning maa antages at være tildeels odelagt, er bleven forbeholdt Byen som Fælleslod, saaledes kan det ei heller paa anden Maade ansees godtgjort, at denne Skrænt m. v. er bleven indbefattet under den oven-

berørte Lod Matr. Nr. 17. De tvende Tingsvidner, der ere optagne, bevise ingenlunde, at de tidligere Besiddere af Indstævntes Eiendom have anseet bemeldte Skrant m. v. for at være derfra undtagen og henlagt under Andres Naadighed, hvilket ikke kan udledes deraf, at der ikke af dem er gjort nogen Paastrand paa, at dette Areal, hvorpaa der næsten Intet groede, skulde undtages, naar den øvrige Græsning, i det af Vidnerne omforklarede Tidrum af 10 à 12 Aar, er bleven udleiet til fælles Fordeel, og ligesaa lidet kan det betragtes som noget Afgjørende, om det end ved Matrifuleringen maatte være inddraget under den med Nr. 17 betegnede Fælleslod, siden de Opmaalinger og Afsetninger, der foretages med Hensyn til Skatteberegningen, selvfølgelig ei kunne afgive nogen Regel for Eiendomsgrændserne i privatretlig Henseende. Som Folge heraf og da det, for at Citanten skal kunne gjøre et Erstatningskrav gjældende, maa være en nødvendig Betingelse, at han forinden godtgjør, at der ved Indstævntes Foretagender er gjort Indgreb i hans Eiendomsret, maa det billiges, at Indstævnte under denne Sagens Deel er frifunden for Citantens Tiltale, og at Processens Omkostninger for begge Retter ere ophævede, hvorfor den indankede Dom, forsaavidt paaanket er, vil være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive ligeledes efter Omstændighederne at ophæve.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Indstævnte, Major Dinesen til Kholm, der paastraaer for $\frac{7}{10}$ at være Eier af en til Bredstrup By i Randers Amt hørende, langs Kattegattet liggende Klint eller Ballestraaning med nedenunder liggende Strandbred, der i den nye Matriful under Nr. 17 er opført som en Fælleslod for bemeldte Byes 9 Gaarde, og som saadan affat paa Matrifulskortene, har under nærværende Sag søgt Citanten, Forpagter Lunde til Birkefund, fordi denne udelukkende til egen Fordeel skal have brudt Kalksteen i den Deel af bemeldte Klint, som fra tvende af Citanten kjøbt Lodder, der i den nye Matriful have Nr. 9 og 14, straaene ned mod Havet, og fordi Citanten derhos med den ved Kalkbrydningen fortrængte Jord m. v. skal have ødelagt den der nærværende Græsning og spærret Færdselen langs Strandkanten, uagtet Citanten efter Indstævntes Paastrand i ethvert Fald kun for $\frac{1}{10}$ skulde kunne ansees som Medeier af den formeentlige Fælleslod. Ved Underrettsdommen er Citanten

ogfaa efter Indstævntes Paastrand tilpligtet beels at betale Indstævnte 1000 Rdl. med Renter i Erstatning i Anledning af den under Sagen omhandlede Udgravning og Afhændelse af Kalksteen fra Lødden Matr. Nr. 17, beels under Dagmulct at rydbeliggjøre Lødden for den samme ved Kalksteens Udgravning paafyldte Jord og Græs, navnlig saaledes, at Passagen over Lødden langs med Havet beredes atter aabnes. Denne Dom har Titanten nu indanket for Overretten, hvor han ligesom for Underretten har paaستاet sig frifunden for Indstævntes Løstale, medens derimod Indstævnte her for Retten har procederet til bemeldte Doms Stadfæstelse.

Føreløbig bemærkes, at der intet Hensyn vil kunne tages til den af Titanten først for Overretten fremsatte Paastrand om, at hans Frifundelse med Hensyn til Erstatningspørgemaalene allerede maa blive en Følge af, at Indstævnte ikke imod Titantens Venægtelse af, at den omhandlede Lød er en Fælleslød, under et Vindicationsfølgemaal har gjort sin formeentlige Meideiendomsret gjælbende, og ligesaa lidt findes Titantens her for Retten fremsatte Venægtelse af, at den af ham foretagne Kalkbrydning er steet ogsaa indenfor Grændserne af den paa Matrikulsfortet under Nr. 17 affatte Lød, efter Sagens Oplysninger og Underretsproceduren at kunne komme i Betragtning, ligesom endelig Betingelserne for Anvendelsen af den af Titanten her for Retten paaberaabte Lovens 5—5—4 ikke i nærværende Tilfælde, hvor der ei blot er Tale om Løddens Afgrode, ere tilfede. Men paa den anden Side kan der heller ikke gives Indstævnte Medhold i, at Sagens Udfald i hans Faveur i dette Hovedpunkt allerede maa blive en Følge af, at Titantens Sælger af Lødden Nr. 9, udfor hvilken den paaanførte Kalkbrydning maa antages nærmest at være foregaaet, kun har Skjøde paa den ham overdragne Gaards „Anpart i Fælleslødden Matrikul Nr. 17“, og at han, ved at sælge Titanten den nævnte Parcel af sin Gaard, kun har tilstjødet ham den samlede Gaards Andeel i Matrikul Nr. 17, thi foruden at det end ikke er paaستاet, at Titantens Sælger eller dennes Hjemmelsmand har forbeholdt sig den omtvistede Deel af Lødden Matrikul Nr. 17, er det selvfølgelig ikke tilstrækkeligt til at give Indstævnte noget Krav paa Erstatning, at Titanten ikke skulde have nogen udelukkende Ret til bemeldte Deel af Lødden, men dertil maa udfordres, at Indstævnte selv har den af ham prætenderede Meideiendomsret, eller at Lødden virkelig, som paaستاet, er en Fælleslød; og at dens Egenkab som saadan skulde være erkjendt af Titantens Formand derved, at han har modtaget et Skjøde, hvori den benævnes saaledes, skjønnes ikke med Føie at kunne statueres. Det samme gjælder, forsaavidt Indstævnte har villet udlede en for Titanten bindende Erkjendelse af den omhandlede Løds Egenkab som Fælleslød af den Omstændighed, at Titantens Formand efter den nye Matrikuls Indførelse i en halv Snees Aar har deeltaget med de andre 8 Gaards Brugere i at udrede de ubetydelige Skatter af den formeentlige Fællesløds nye Hartkorn, der udgjør 1 Fdk. 1 Alb., men som efter Titantens Paastrand hviler paa Løddens nordligere Deel udfor Matrikul Nr. 4 samt paa en fælles Leegrav, og at han i samme Tid har faaet sin Andeel af den Leieafgift, der erhøldtes for den samlede Fællesløds Græsnings, hvorved bemærkes, at Græsningsen udfor Lødderne Matrikul Nr. 9

og 14, hvis Forstrandte efter Citantens Anbringende ved den nye Matrifulering ere ansatte til Taxten 0, maa antages at være af ringe Betydning. Det vil derfor blive nærmere at undersøge, om det efter de foreliggende Oplysninger kan antages, at Lødden Matr. Nr. 17 virkelig er en Fælleslød, eller om den Deel deraf, der ligger udfor Lødderne Nr. 9 og 19 imellem disse og Havet, maa ansees at udgjøre en integrerende Deel af disse to Lødder, hvilke maae antages oprindeligen at have udgjort Dele af een og samme Gaard, der ved Udfikstningen fik Nr. 9.

Foraaavdt nu Indstævnte har paaberaabt sig den ved Bredstrup Byes Udfikstning paa et Aafstedsmøde den 11te August 1791 fremlagte Delingsplan, hvori det hedder, at Nr. 9 Lars Sørensen udlægges sin Løb i Udmarken „næst Havbænken“, hvilket efter hans Formening maa betegne, at Lødden begrænses af Havbænken men ikke omfatter denne, bemærkes, at den nævnte Betegnelse formeentlig dog ikke kan ansees uforenelig med, at Lødden skulde gaae lige ned til Havet, men selv om hiint Udtryk tages i den af Indstævnte paastaede Betydning, kan det ikke bestomindre meget vel antages, at Havbænken ud for bemeldte Løb ogsaa er bleven tillagt Gaarden Nr. 9 ved Udfikstningen. Det sees nemlig saavel af Delingsplanen i og for sig, som ved at sammenholde den med det paa Aafstedsmødet endvidere fremlagte Udfikstningskort og med en under Sagen fremlagt Taxationsforretning af 16de Juli 1791, der ligger til Grund for Delingsplanen, at bemeldte Plan, i hvilken det sluttelig hedder, „det brudte Jord udlægges til Fællesdristen, og for denne kan ingen videre Bestemmelse have Sted, da det først maa afgjøres, hvorvidt den skal strække og tilhøre Bredstrup“, kun indeholder Reglerne for Udfikstningen af en Deel af Byens Tiliggende, nemlig den saakaldte Indmark og Udmark, men desuagtet fremtræder efter Kortet hele Byens Tiliggende som udfikstet, i hvilken Henseende en Landmaaler-Erklæring gaaer ud paa, at Kortet bærer tydelige Spor af, at den hele Udfikstning er skeet paa een-gang, og det er heller ikke paastaet, at Udfikstningen af den brudte Jord og Fællesdristen skulde være skeet til en anden Tid end Ind- og Udmarkens. Der er saaledes intet til Hinder for at antage, at idet der ved Aafstedsmødet eller kort efter tillige er taget Bestemmelse om den brudte Jord og de øvrige Jorder, som Delingsplanen ikke omfattede, er Havbænken, om hvilken denne Plan ingen særlig Bestemmelse indeholdt, bleven tillagt den dertil grændsende Udmarksløb Nr. 9, foraaavdt den laae øst for denne, paa samme Maade, som de vest for Nr. 9 liggende Udmarkslødder synes at være blevene completerede med de ved deres sydlige End liggende Banker og Lyngjorder, der ei vare indbefattede under fornævnte Delingsplan og Taxationsforretning. At saadant nu virkelig er skeet, fremgaaer efter Citantens Paaastand af selve Udfikstningskortet, og skjøndt der under Sagen er fremlagt forskjellige Landinspecteurs- og Landmaaler-Erklæringer, der i saa Henseende gaae i modsat Retning, skjønnes det dog ikke rettere, end at det efter Kortet maa formodes, at Udmarkslødden Nr. 9 virkelig omfatter den ud for samme liggende Deel af Kyststrækningen. Ikke blot findes der nemlig ikke som Grændse mellem Lødden Nr. 9 og Havbænken paa Kortet affat en saadan fort med rød Skygge belagt Skjellinie, som i Almindelighed

paa Kortet er benyttet til at betegne Skjellene, og som vel paa nogle Steber ikke sees at være benyttet, men dog kun, hvor en ublagt Bei dannede Skjellet, og det isøvrigt ei kunde være Tvivl underkastet, at der var et Skjel, medens en tydelig betegnet Skjellinie in casu vilde have været saa meget mere uundværlig, som den sorte Linie uden Skygge, der paa Kortet angiver Grændsen for Havbassen, er krum; men derhos omslutter den vestlige og nordlige Skjellinie for Lobden Nr. 9 i Forbindelse med Havet ganske den omhandlede Deel af Havbassen, idet nemlig bemeldte to Skjellinier, der ere belagte med rød Skygge, den nordlige, naaget den dannes af den sydlige Side af en i Delingsplanen som Grændsestjæl udtryffeligt omtalt Bei, ikke standse, hvor de naae den Linie, der antyder Havbassens Grændse, men fortsættes ud over denne lige til Havet. Paa samme Maade som den sydlige er den nordlige Side af nysnævnte Bei lige ud til Havet belagt med rød Skygge, saa at Havbassen efter Kortet ingenlunde udgjør en samlet Lob, hvorimod ogsaa dens nordlige Deel efter Kortet fremtræder som en Deel af den dertil stødende Udmarkslob Nr. 1 (Matrifulsen Nr. 4), og Delingsplanen saavel som Taxationsforretningen, hvori denne Deel af Kyststrækningen maa antages tilfattet ved Navnet „Norden Banken“, samt den Omstændighed, at Taxationen af denne Deel ligesom af de øvrige i Delingsplanen omhandlede Jorder paa Kortet er angivet med rødt, men de af denne Plan udelatte Jorders Taxter med sort, tale ogsaa for, at den skulde høre dertil. Men naar saaledes Havbassen med derunder liggende Strandbred, efter Udførelsesforretningens Udvisende, nærmest maa anses som en integrerende Deel af Udmarkslobden Nr. 9, maatte der, for at det Mødsatte dog skulde antages, være andre Data, hvoraf det fremgik, at Saadant havde været Meningen. Ligejoms imidlertid Delingsplanen efter det Foranførte ikke kan betragtes som et saadant Datum, saaledes er der isøvrigt intet fremkommet for, at Havbassen er bleven ublagt til Fælleslob, navnlig kan der ikke lægges videre Vægt paa, at den ved den nye Matrifulering er blevet betragtet som en saadan, især da det, efter hvad der under denne Sag foreligger, synes, at i ethvert Fald den nordlige Deel af Havbassen ud for Matr. Nr. 4 urigtigen er betragtet som en Deel af Fælleslobden.

Hvorledes Forholdet har været i den nærmeste Tid efter Udførelsen, mangler der Oplysning om, men Indstævnte har med Hensyn til den derpaa følgende Tid erkjendt, hvad ogsaa enkelte Vidneforklaringer gaar ud paa, at Sælgeren af Matr. Nr. 9, indtil den nye Matriful blev indført, som Fæster af Gaarden Nr. 9 udelukkende benyttede Græningen paa Havbassen ud for hans Lob, og medens Bymændene engang vilde bryde Kalk i Klinten ud for Nr. 9, men opgave dette, da bemeldte Fæster mødsatte sig det, have de derimod vel for fælles Regning oftere brudt Kalkstøen i Bassen ud for Matr. Nr. 14, men det maa antages efter Vidneforklaringerne, at de hver Gang dertil indhente den Lobs Tiers Samtykke og gabe ham en Godtgjørelse, hvilken dog efter nogle Vidners Forklaring blev erlagt i Betragtning af den Skade, som Lobden ovenfor Strænten muligens kunde lide af Udgravningen, navnlig ved Jordstreb. Hvad der saaledes er oplyst om det tidligere Forhold, taler snarere for, end mod, at Havbassen ud for Lobberne Nr. 9 og 14 har været anset som hørende til disse, og det kan

ikke herimod komme i Betragtning, at man i den seneste Tid, navnlig med Hensyn til Græsningsen, er gaaet ud fra en modsat Forudsætning.

Da der efter alt det Foransførte mangler Beviis for, at den Deel af Matriful Nr. 17, der ligger ud for de af Citanten kjøbte Lobber Nr. 9 og 14, og navnlig den Deel deraf, hvori Citanten har brudt Kalk m. m., er Fælleslod for Gaardene i Bredstrup eller dem, der have erhvervet Gaardenes formeentlige Andeel i Fælleslobden, maa Citanten blive at frifinde for Indstævntes Tiltale, forsaavidt Sagen angaaer Erstatning i Anledning af den af Citanten foretagne Kalkudgravning.

Forsaavidt Citanten dernæst ved Underrettsdommen er tilsligtet at ryddeliggjøre den omhandlede Lob, navnlig saaledes at Passagen langs med Havet atter aabnes, bemærkes, at det efter Vidneforklaringerne og Proceduren maa antages, at der bestandig langs Stranden, naar ikke Høivaande har hindret det, har været fri Færdsel for Bymændene med Bogue, fornemmelig med Tang og Kalksteen. Citanten har nu vel anført, at der ingen Vei er udlagt eller egentlig har eksisteret, men han har dog ikke nægtet, at der tilkommer Bymændene Kjørsel navnlig med Tang, eller gjort gjældende, at den bestandig brugte Færdsel skulde have fundet Sted under saadanne Omstændigheder, at den uhindrede Vedvaren af Færdsel ogsaa med andre Gjenstande end Tang ikke skulde være hjenlet, i alt Fald ved Albers Tids Hævd, og det findes derfor at maatte paalægges ham, da Færdselen maa antages at være forhindret som Følge af den af ham foretagne Kalkgravning, under den i Underrettsdommen bestemte Dagnuflukt forsaavidt at ryddeliggjøre Strandkanten for den derpaa sylbte Jord og Gruus, at Passagen langs med Havet atter derved aabnes. Indstævnte har i Underretsproceduren vel endvidere omtalt, at han har lidt Tab ved Færdselens Afbrydelse, men da han ingen særlig Erstatningspaastand har knyttet til det saaledes Anførte, ligesom der og ville mangle alle Data for uvillige Mænd til en saadan Erstatnings Fastsettelse ved Skjøn, bliver der ikke Spørgsmaal om at tillægge Indstævnte nogen Erstatning i den Anledning, hvilken heller ikke er tillagt ham ved Underrettsdommen, der ikke af ham er contrapaaanført.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at hæve.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været brugt“.

Mandagen den 30te Januar.

Nr. 91. **Postbestyrelsen** paa Statskassens Begie (den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Bledingberg)

contra

Interessentskabet i Norre Sundby Færgelaug (Statsraad Salicath),
betræffende Spørgsmaalet, om de Indstævnte ere pligtige til at anskaffe en Dampfærge paa Færgeløbet imellem Aalborg og Norre-Sundby m. m.

Rjær Herredstings Dom af 12te Juni 1857: „De Indstævnte, Interessenterne i Nørre-Sundby Færgelaug, bor for Citanten, Proceurator Bengen af Aalborg, som Fuldmechtig for Kammeradvocaten paa det Offentlige Begue, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sogsmaalets Omkostninger ophæves“.

Viborg Landsøverrets Dom af 22de Februar 1858: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag, der efter Foranstaltning af Ministeriet for Monarchiets sælles indre Anliggender er anlagt mod de Indstævnte, Interessenterne i Nørre-Sundby Færgelaug, i Aulebning af at Langet har vægret sig ved at efterkomme et samme af fornævnte Ministerium givet og ved Kongelig Resolution af 17de October 1856 nærmere bestemt Paalæg om at anstaffe en Dampfærge paa Færgeløbet mellem Nørre-Sundby og Aalborg, har Citanten, Kammeradvocaten paa Embedsvegne, i 1ste Instants paaastaet det indstævnte Færgelaug kjendt pligtigt til under en daglig Mulct og i fornødent Fald under Tvang af den i Reglementet for Færgefarten mellem Aalborg og Nørre-Sundby af 29de November 1834 § 31, sidste Stykke, bestemte Omgangsmaade at anstaffe og sætte i Fart en Dampfærge paa det ovennævnte Færgeløb, eller in subsidium det Offentlige kjendt berettiget til enten selv eller ved Andre, uhindret af Færgelaug, at etablere en Dampfergefart paa bemeldte Færgeløb, hvorhos Citanten endelig har paaastaet de indstævnte Interessenter in solidum idømte en anseelig Pengemulct for at have siddet det dem givne Paalæg overhørigt. Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte imidlertid friundne for Citantens Tiltale, og Sidstævnte har derfor nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget de ovenmelbte i 1ste Instants af ham neblagte Paaastande, medens de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

Citantens principale Paaastand er støttet paa den i det ovennævnte Reglement af 29de November 1834 § 30 indeholdte Bestemmelse, at Færgelaug skal finde sig i enhver Foranstaltning, Færgerequisiterne, Besætningen og Færgefarten i det Hele betræffende, som Generalpostdirectionen maatte finde nødvendig eller hensigtsmæssig, og at det uvægerlig skal idærksætte de Forandringer og heraf følgende Forbedringer, der maatte vorde dem paalagte, idet Citanten nemlig mener, at den citerede Bestemmelse er affattet i saa almindelige Udtryk, at den

maa ansees at omfatte en saadan Foranstaltning og Forandring som den, hvorom der nu er Spørgsmaal, og at der saa meget mindre er Grund til ved en indskrænkende Fortolkning af Bestemmelsen at udelukke den nu paabudne Foranstaltning deraf, som den citerede Bestemmelse slutter sig til de Conditioner, hvorefter Færgerettigheden, der tidligere har tilhørt Fattigvæsenet i Aalborg, i sin Tid er afhændet af dette ved offentlig Auction, i hvilke Conditioner der paalægges Kjøberne, med Henhyn til en i Tiden mulig forbedret Indretning ved Transportvæsenet, Forpligtelse til at indrette deres Færger og Raage efter de Regler og Anordninger, som beskuggaende maatte udfomme, og der derhos allerede i Reglementets § 2 indeholdes Bestemmelser om Forandringer af de daværende Færgerequiviter, der formeentlig vise, at Bestemmelsen i § 30 maa have et andet og større Omraade, ligesom det efter Citatens Formening er sandsynligt, at Dampkraftens Betydning for Communicationen ikke paa den Tid kan have været udenfor Betragtningen, og at man ikke kan have villet forhindre en fremtidig Omordning, som den, hvorom der nu handles.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at der maa gives de Indstævnte Medhold i, at den citerede Bestemmelse i Reglementets § 30 ikke kan ansees at hjemle et Paabud om en i Organizationen af hele det paagældende Færgevæsen saa indgribende Foranstaltning, som Anskaffelsen af en Dampfærge og Opførelsen af de dertil fornødne Broanlæg m. v., efter Forholdets Bestaffenhed og de Indstævnets Fremstilling, maa antages at ville være. Reglementets § 2 indeholder nemlig detaillerede Forrifter om de Fartøier, som Lauget skal holde til Færgefartens Bestribelse, hvilke alle ere Roe- eller Seilfartøier, og ligesom der i denne § ikkun forbeholdes Generalpostdirectionen Ret til, i Tilfælde af en ældre Færges Ombygning eller en nye Færges Anskaffelse istedetfor en ældre, at bestemme, om der i Henseende til Constructionen bør ske nogen Forandring, saaledes ere ogsaa samtlige Bestemmelser i de efterfølgende §§ i Reglementet byggede paa Forudsætningen om Færgefartens Bestribelse ved Roe- og Seilfartøier, og navnlig er det i Reglementets § 10 alene gjort Færgelauget til Pligt at vedligeholde de tilhørende Broer og Anlægssteder m. v.

Naar det nu derefter i Reglementets § 30 hedder: „Det er isøvrigt en Selsølg“, at Færgeauget skal finde sig i enhver Foranstaltning, Færgevæsenet betreffende, som Generalpostdirectionen maatte finde nødvendig eller hensigtsmæssig, og iværksætte de Forandringer og heraf følgende Forbedringer, som maatte vorde dem paalagte, alt under Lilstale og Ansvar efter § 31, hvilken sidste § fastsætter Muldet for Overtrædelser og Tilfidsjættelser af de Færgevæsenet og dets Undergivne efter Reglementet paaliggende Pligter, og derhos bestemmer, at skulde Færgeaugets Tilfidsjættelse af dets Pligter, enten i Færgerequiviternes Vedligeholdelse, i Henseende til Færgebesætningen, eller i andre Maader gaae saa vidt, at det Offentlige udsættes for at lide derunder, og uden at foregaaende Anvendelse af Muldet har den tilsigtede Virkning, er det Offentlige berettiget til paa Færgeinteressenternes Befovning at lade sliche Mangler afhjælpe og de foreskrevne Forbedringer udføre, — maa det efter disse Bestemmelser hele Indhold, og den Forbindelse, hvori de staae med de foregaaende Bestemmelser i Regle-

mentet, ansees uantageligt, at det skulde være tilfiet at forbeholde Autoriteterne Det til at paabyde nogen saadan Forandring i de foregaaende detaillerede Bestemmelser i Henseende til Færgesartstierne, som vilde medføre en fuldkommen Omorganisation af Færgewæsenet, og navnlig kan det efter Forholdets Bestaaelse og Indholdet af den oven citerede Bestemmelse i Reglementets § 10 med Hensyn til de i Forbindelse med Færgesarten staaende Broanlæg ikke antages, at der ved Affattelsen af § 30 skulde være taget Hensyn til en eventuel Anvendelse af Dampfærger og den deraf følgende Udvidelse af Broanlæggene, hvilket der i saa Fald havde været al Anledning til udtrykkelig at udtale.

Efter det Anførte vil Citantens principale Paastrand ikke kunne tages til Følge, ligesom der selvfølgelig ikke kan blive Spørgsmaal om at idømme de Indstævnte Målet for ikke at have efterkommet det dem givne Paalæg, naar samme ikke findes at have Hjemmel i Reglementet, og da Citantens subsidiaire Paastrand om, at det Offentlige skulde kendes berettiget til selv at etablere en Dampfærgesart i det paagjældende Færgeløb, ikke kan forenes med den Færgelaugets ifølge det oftnævnte Reglements § 1 tilkommende Eneberettigelse til Færgesart sammesteds, maa det villiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen i det Hele ere frifundne for Citantens Diktale i denne Sag, og bemeldte Dom, hvorved Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil derfor efter de Indstævnets Paastrand blive at stabsæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten rigtigheden været forbrugt“.

Nr. 414. **Bernhard August Steincke** af Kjøbenhavn
(Statsraad Liebenberg)

contra

Friederich Franz Böttcher, som Befuldmægtiget for Handelshuset
H. C. Boek af Hamborg (Advocat Liebe),
betræffende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til som Interessent i Firmaet „C. Jacobsens Sommer“ at betale til Indstævnte som Befuldmægtiget for Handelshuset **H. C. Boek** i Hamborg 7,109 Mk. 6 Sk. Hamburger Banco eller 4,763 Rdl. 1 Mk. 11 Sk. Rigsmont.

Kjøbenhavns Gjæsterets Dom af 10de Juni 1859: „Imod Extradition af den paastævnte Regel med tilhørende Protest bor Indstævnte, **Bernhard August Steincke** heraf Staden, til Citanten **Friederich Franz Böttcher** af Hamborg, som Befuldmægtiget for Handelshuset **H. C. Boek** sammesteds, betale Reglens Restpaalydende med 7,109 Mk. 6 Sk. Hamburger Banco, eller i Rigsmont 4,763 Rdl. 1 Mk. 11 Sk. med Renter deraf 1 pCt. maanedlig i de første 6 Maaneder fra Reglens Forfalds-

dag og derefter $\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig, indtil Betaling skeer, $\frac{1}{2}$ pCt. i Provision og Courtage samt i Protestomkostninger 4 Rdl. 5 Mk. 1 Sk. Processens Omkostninger ophæves. Det Idoumte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven. Procurator Torgensen forelægges en Frist af 8 Dage fra Dato til at affrivde paa behorigt stemplet Papiir den under Sagen fremlagte Beyer".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Høiesterettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten med 100 Rdl.; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Citanten Friederich Franz Böttcher af Hamborg, som Befuldmægtiget for Handelshuset H. C. Voß sammesteds, søgt Indstævnte Bernhard August Steincke heraf Staden, som formeentlig Interessent i Firmaet „S. Jacobsens Sønner“, til at betale sig i fornævnte Egenkab 7,109 Mk. 6 Sk. Hamborger Banco, eller i Rigmønt til Cours 201 pCt. 4,763 Rdl. 1 Mk. 11 Sk., hvilket Beløb Indstævnte skal skylde Citantens Mandant til Best paa en af bemeldte Firma „S. Jacobsens Sønner“ paa 3 Maaneder accepteret, den 10de Marts f. U. de non solutione protesteret, af Citantens Mandant den 28de November 1857 trasseret 8 Dages Prima Beyer, ligesom og til at betale Protestomkostninger, $\frac{1}{2}$ pCt. i Provision og Courtage, Beyerreuter samt endelig denne Sags Omkostninger stadesløst.

Foraaavidt nu Indstævnte til Begrundelse af sin om Fristindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger neblagte Paastand har fremsat den Hovedindsigelse, at Citantens Mandant ikke skulde være Eier af Bexten, i alt Fald ikke paa den Tid, nærværende Sag anlagdes, da Bexten ikke var forsynet med lovligt Embossement fra Heinr. F. Hafs, til hvis Ordre den er trukken, saa at Citantens Mandant paa Grund heraf har været incompetent til at indtale Fordringen, vil denne Indsigelse ikke kunne gives Medhold. Ligesom det nemlig maa bemærkes, at den af bemeldte Heinr. F. Hafs under Sagen afgivne, notarialiter attesterede Erklæring om, at den paaftævnte Beyer er indfriet af Trassenten, og at Hafs ingen Ret eller Deel har til eller i bemeldte Beyer, maa afgive tilstrækkeligt Bewiis for, at Citantens Mandant i alt Fald for Tiden er retmæssig Eier af Bexten, saaledes skjønnes det ei heller bedre, end at han ogsaa ved Sagens Incamination, uanfæet at Bexten dengang ikke var forsynet med det

Endossement fra Heinr. J. Hass, som senere er givet den, dog maatte betragtes som rette Vedkommende, da hans Hænderhævelse af Buxen i Forbindelse med, at den bar Paategning om af Citantens Mandant at være anmeldt i J. C. Jacobsens Fallitbo, og at Dividenden til ham var udbetalt, maatte afgive tilstrækkelig Garanti for hans Eiendomsret til Buxen uden Hensyn til, at Endossementet fra H. J. Hass var overstrøget. Søgemaalene findes saaledes ogsaa ved Incaminationen retteligen institueret fra Citantens Mandants Side som Buxefølgemaal, cfr. Forordningen af 18de Mai 1825 § 60.

Naar Indstævnte dernæst har benægtet at have været eller at være Interessent i Firmaet „S. Jacobsens Sønner“ paa en saadan Maade, at de af Firmaet indgaaede Forpligtelser skulde kunne ansees som indgaaede af ham og forpligtende for ham, og han som Følge deraf har formeent, at den af Firmaet indgaaede Buxeforpligtelse maatte være ham uvedkommende, vil ei heller denne Indsigelse kunne komme Indstævnte tilgode. Det er nemlig in confesso, at Firmaet „Søren Jacobsens Sønner“ under 1ste Februar 1857 ved et Circulaire har underrettet dets Handelsvenner om, at Indstævnte var optaget i Firmaets Forretning, og paa hvilket er tilføjet, at han underskriver „S. Jacobsens Sønner“, og da Grosserer Societetets Comité, efterat være forelagt det omhandlede Circulaire, har afgivet det Responsum, at efter Coutume i Handelsstanden er Indstævnte ifølge samme forpligtet „at indstaae som Deeltager for bemeldte Firmas Forretninger“, er det klart, at Firmaet „S. Jacobsens Sønners“ Accept af Buxen, der er givet efter Indstævnets Optagelse i Firmaet, ogsaa maa være forpligtende for ham.

Da nu endelig Indstævnets Indsigelser, der ere henteede fra, at Citantens Mandant ved i sin Tid at anmelde sin Fordring i Indstævnets Medinteressents Fallitbo og indgaae Accord med dette Bo, uden at tilkjendegive sin Hensigt til lige at ville holde sig til Indstævnte for det Resterende, i ethvert Fald maatte have forskjærpet sin Ret imod Indstævnte efter Buxen, ikke i Henshold til Buxeforordningens § 69 imod Citantens Protest kunne komme under Paaskjendelse i denne Sag, vil Indstævnte ikke kunne undgaae at dømmes efter Paastanden, saaledes at Renterne bestemmes til 1 pCt. maanedlig i de første 6 Maanedes fra Buxens Forsaldsdag og derefter $\frac{1}{2}$ pCt. om Maanedes, indtil Betaling skeer, samt at Protestomkostningerne fastsættes til 4 Rd. 5 Mk. 1 Sk., ligesom det ogsaa bliver at bestemme, at den paastævnte Buxel med tilhørende Protest bliver at ekstrahere Indstævnte.

Efter Omstændighederne findes dog Processens Omkostninger at burde ophæves.

En Frist af 8 Dage fra Dato bliver at forelægge Procurator Jørgensen til paa behørigt stempet Papir at lade affrive den under Sagen fremlagte Buxel. Iøvrigt er fornødent stempet Papir brugt under Sagen.

Nr. 265. Kammerraad **S. Thygesen** (Statsraad Liebenberg)
contra

Commissiönair **Cardosa** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Citanten 2,873 Rdl. 4 Mk. 9 Sk. med Reuter og Dinkofstninger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Mai 1859:
„Indstævnte, Commissiönair D. Cardosa, bor for Citanten, Kammerraad S. Thygesens Diltale i denne Sag fri at være. Processens Dinkofstninger ophæves“.

Højesterets Dom.

At Indstævnte som Endosøsent af den under Sagen omhandlede Bøgel har ved Bøglens Afhændelse tillige Stadesløst transporteret det af Acceptanten til Sikkerhed for den indgaaede Bøgelforpligtelse udstedte Stadesløsbrev, vil ikke kunne medføre nogen Forandring i den Stilling, han med Hensyn til Bøglen indtager som Trassent og Endosøsent, og kan navnlig ikke bevirke, at han skulde kunne anses som Medacceptant, ligesaa lidet som denne Transaction kan betragtes som noget saadant Accessorium til den Forpligtelse, der paahviler Acceptanten, at Indstævnte paa Grund deraf skulde vedblive at være bunden, saalænge Kravet kan gøres gjældende mod Acceptanten; thi da Transporten ikke stifter noget nyt Gjældsforhold, men alene er udstedt i Anledning af den Indstævnte ifølge Bøglen paahvilende Forpligtelse, maa dens retlige Virkning mod Indstævnte beroe paa det Forhold, hvori han har stillet sig som Trassent og Endosøsent af Bøglen, saa at det kun er, forsaavidt der kan gøres noget Krav gjældende mod ham i en af disse Egenffaber, at der kan være Spørgsmaal om at drage ham til Ansvar efter bemeldte Transport. I Betragtning heraf og i Henshold til de forovrigt i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Under 4de April 1857 trasserede Indstævnte, Commissiönair D. Cardosa, paa Værtshusholder Gudmand Nielsen i Slagelse en Bøgel for et Beløb af 7,000 Rdl., hvilken Bøgel blev accepteret af Trassatus og derefter forsynet med Endosøment in blanco af Indstævnte. Samtidigt med denne Bøgel udstedte bemeldte Nielsen et Stades-

løsbrev, hvorved han gav „Herr Cardoso eller enhver retmæssig Eier af bemeldte Brevl“ Pantet i den ham tilhørende Eiendom, Matr. Nr. 63 paa Slagelse Skovsøgade „Lille Nutvorsskov“ kaldet, næstefter de forud tinglæste Forhæftelser. Brevlen kom ved Kjøb i G. A. Gedalia & Comp.s Besiddelse og derefter i Citantens, Kammerraad Thygesens. Ved Transport af 9de April 1857 blev Skadesløsbrevet af Indstævnte overdraget til bemeldte G. A. Gedalia & Comp. „skadesløst i enhver Henseende“, og blev det derefter af Eidsmældte transporteret til Citanten med samme Rettigheder, hvormed han (Gedalia & Comp.) selv havde besiddet det. Den 29de April f. A. indgik Citanten et Forlig med bemeldte Nielsen, hvorved denne forkaubt sig til paa Anfordring at betale Brevlens Beløb med stadsløse Omkostninger.

I Genhold til dette Forlig blev der under 20de Mai f. A. gjort Execution og Ublæg i den pantsatte Eiendom og derefter Auction afholdt, ved hvilken Citanten blev den Højstbydende. Da nu, som foranført, Brevlen beløber

7,000 Rbl.

medens det, der udkom ved Pantets Realisation, kun ud-

gjorde..... 4,126 — 1 Mk. 7 Sk.

bliver til Rest, som ikke dækket ved Pantets Realisation,

de paastævnte 2,873 Rbl. 4 Mk. 9 Sk.

Ibet nu Citanten paastaaer sig tilkjendt disse 2,873 Rbl. 4 Mk. 9 Sk. med Renter og Sagens Omkostninger, støtter han dette deels derpaa, at Indstævnte har trasferet den ommeldte Brevl, der, uagtet den ei er protesteret, formenes at maatte have Gylbighed som simpelt Gjælds-brev, deels derpaa, at Indstævnte har transporteret det ommeldte Skadesløsbrev stadsløst, hvori formenes at ligge en ligefrem Forpligtelse for Indstævnte til, hvis Pantet ikke kan dække Gjælden, at være personlig ansvarlig for Betalingen af det Manglende.

Da imidlertid Brevlen, som foranført, ikke er protesteret, og Citanten ikke har beviist, at Trasfenten ved den begaaede Forsømmelse ikke har lidt noget Tab med Hensyn til sit Mellemværende med Trasfatus, maa ifølge Forordningen af 18de Mai 1825 § 56, cfr. § 35, bemeldte Brevl antages at have tabt sin Gylbighed, ogsaa som simpelt Gjælds-brev, med Hensyn til Trasfenten, in casu Indstævnte. Men heller ikke findes Citantens Krav at kunne begrundes paa Skadesløsbrevet, da dette kun er at ansee som Accessorium til Brevlen og følgelig ikke vil kunne gøres gjældende mod Nogen, for hvis Vedkommende Brevlforpligtelsen er at ansee som bortfalden.

Indstævnte vil derfor efter sin derom neblagte Paastand blive at frifinde, uden at det bliver fornødent at undersøge, hvad han forøvrigt har anført til sit Forsvar. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Det stemplede Papir har været rigtigheden forbrugt!“.

Tirsdagen den 31te Januar.

Nr. 399.

Advocat Brock

contra

Niels Mikkelsen, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for voldsom Udfærd mod sin Hustru.

Helsing og Nefs Herreders Extrarets Dom af 15de Septbr. 1859: „Tiltalte, Gaardmand Niels Mikkelsen af Kobbers, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage og udrede alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Nygaard, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Toft, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Novbr. 1859: „Tiltalte, Gaardmand Niels Mikkelsen, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Krigsraad Deigaard og Procurator Kühnel, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte, Gaardmand Niels Mikkelsen af Kobbers, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, sigtes under nærværende Sag for voldsom Udfærd imod sin Hustru.

Tiltaltes Hustru, Marie Kirkegaard, har forklaret, at Tiltalte, med hvem hun har været gift i henved 20 Aar, i længere Tid, og navnlig siden hun for nogle Aar siden har været sindsforvirret, har behandlet hende paa en tyrannisk Maade, ibet han til forskjellige Tider har slaaet hende med knyttet Næve i Ansigtet og mishandlet hende paa anden Maade, samt jaget hende ud af Huset, tilbeels om Ratten, og truet hende paa Pivet.

Specielt skal Tiltalte, efter hendes Forklaring, da han om Aftenen den 14de Juni d. A. kom beruset hjem, have ndsfjældt hende, fordi hun havde fulgt en Søster til Skibstedgaard, og taget hende i Armen, saa at den blev blaa, samt med Magt slæbt eller søgt at slæbe hende ud af Sengen, og gav hans voldsomme Udfærd Anledning til, at et af deres Børn blev sendt efter eller af sig selv hente de Raboen Fjadh Willumsen, efter hvis Ankomst Tiltalte, da hans Kone

talte om Skilsmisse, blev vred og jog hende ud af Huset, saa at hun midt om Natten maatte begive sig til Zach Willumsens Gaard, hvorefter hun i flere Dage opholdt sig i hendes og Tiltaltes Gaards Udhuise, og kun kom ind i Vaaningshuset, naar Manden var fraværende. Rigtigheden af Marie Kirkegaards Forklaring om det ved den anførte Leilighed Passerede er i det Væsentlige bestyrket ved hendes Datter Karen Mikkeline Nielsens og Zach Willumsens beedigede Forklaringer, der navnlig godtgjøre, at han da befalede hende at forlade Huset.

Tiltalte har vedholdende kænægtet ved den nævnte Leilighed eller til andre Tider at have viist nogen voldsom eller grusom Udværd mod sin Kone, eller at have jaget hende ud af Huset eller truet hende med at slaae hende ihjel. Han har alene erkjendt, at han oftere har været i Mundhuggeri med hende, og at han, naar hun havde opirret ham ved Sjældsord, har taget hende ved Haandledet og sagt, om hun ikke vilde tie stille, ligesom han ogsaa vil have sagt til hende, at hun kunde rejse sin Vej. Saa har han ogsaa vedgaaet, at han, efterat Underjøgelsen mod ham var indledet, har engang efter Hjemkomsten fra et Forhør grebet hende i Armen — efter hendes Forklaring saa haardt, at Armen bar Spor deraf — hvilket han gjorde, fordi hun — som han siger — var ond, og han ogsaa var det samme, og at han en anden Gang, uden at han har kunnet angive hvorfor, i kenset Tilstand har grebet hende i Kjolen oppe ved Halsen.

De 3 ældste af Tiltaltes Børn, der have været afhørte under Sagen, nemlig fornævnte Karen Mikkeline, 18 Aar gammel, Anders Kirkegaard Nielsen, circa 16 Aar gammel, og Ane Cathrine Nielsen, noget over 13 Aar gammel, af hvilke de tvende Førnævnte have beediget deres Forklaringer, have nu vel alle udsagt, at de ikke have seet, at Tiltalte egentlig har tilsoiet deres Moder Høg eller Elag, men derimod have de efter deres Forklaringer alle 3 seet, — Anders dog kun en enkelt Gang, de andre to derimod oftere — at Tiltalte har taget fat i hende og kastet hende ned imod Gulvet, hvorhos Karen har forklaret, at det var saa voldsomt, at hun maa antage, at det har voldt hendes Moder Smerte, og at der har været blaa Pletter paa dennes Arme deraf. Endvidere har fornævnte Ane Cathrine forklaret, at hun engang en Aften har seet Tiltalte sparke hendes Moder 2de Gange med sin Træsko og jage hende ud af Huset, saa at hun barfodet maatte løbe ud i Sneen, samt at han en anden Gang har jaget Konen op af Sengen og ud af Huset, og derefter for Børnene yttret, at hvis hun atter kom ind, skulde hun miste Livet. Tilseledes har Anders bevidnet, at Tiltalte til forskjellige Tider har sat hende ud af Huset, og at han har yttret, at dersom hun ikke vilde lyde ham, skulde han slaae hende ihjel; og endelig har Karen bevidnet, at Tiltalte flere Gange har sagt til hendes Moder, at han ikke vilde see hende, og at hun skulde gaae ud af Stuen, i en Tone, som efter Karens Formening var saa vred og truende, at hendes Moder ikke har turdet lade være at forlade Huset, og at hun — naar hendes Moder beklagede sig over, at Tiltalte slog hende — har hørt ham yttre, at han nok skulde tage saadan ved hende, at hun ikke skulde sige, at han slog hende.

Ved disse Forklaringer i Forbindelse med, hvad Tiltalte, som anført, selv har vedgaaet om oftere i Breve at have lagt Haand paa sin Hustru, og de

øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger, der gaae ud paa, at Tiltalte, naar han, hvilket oftere er Tilfældet, er beruset, er uvimelig, og som i det Hele tyde paa, at han har behandlet sin Kone paa en voldsom og utilbørlig Maade, uden at hun kan antages at have givet ham nogen grundet Anledning dertil, maa der anses tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte har udviist et saabant tyrannisk og ukristeligt Forhold mod sin Kone, at han vil være at ansee efter Lovens 6—5—7 cfr. Forordningen af 12te Juni 1816 § 5, og findes Straffen efter samtlige foreliggende Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger og berunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver."

Nr. 403.

Advocat Brock

contra

Anders Hanson eller **Hansson**, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Nørhald, Stovring og Galthen Herreders Extrarets Dom af 20de Septbr. 1859: „Arrestanten Anders Hansson bor henfættes til Forbedringshusearbejde i 1 Aar. Saa bør han ogsaa udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Bredstrup, 4 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Olsen, 3 Rdl., ligesom han efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning bør bruges ud af Landet. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Wiborg Landsoverrets Dom af 12te Decbr. 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Bestemmelsen om, at Tiltalte efter udstaaet Straf bør bringes ud af Landet, bortfalder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Krigsraad Deigaard, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 52.

Den 2den Marts.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 31te Januar.

Nr. 403.

Advocat Brock

contra

Anders Hansson eller Hansson (see forrige Nr.).

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Anders Hansson, der er svensk af Fødsel og kom her til Landet i Aaret 1855, for Tyveri.

Ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilsvækkeligt godtgjort, at Tiltalte, da han den 14de August d. A. var tilstede ved et Høstgilde eller en Legestue i Tjærby, har sat sig i Besiddelse af en til 2 Rbl. vurderet, Tjenestekarl Anders Christensen Krogh tilhørende, Tobakspibe, som Eieren havde glemt at tage med sig, da han forlod Gildebet, og som maa antages at have ligget paa Bordet i Dandsesalen. Tiltaltes Forklaring gaaer isøvrigt ud paa, at han selv havde en Pibe med ved Høstgildet, hvilken han henad Morgenstunden lagde fra sig paa et Bord, og da han, der dengang var temmelig bestjænket, derefter saae, at der laa en Pibe paa Bordet, og han antog, at det var hans egen, sat han den i Lommen uden at see nærmere paa den, og han blev først opmærksom paa, at det ikke var hans egen Pibe, da Kaagmand Peter Petersen, der havde røget af Tiltaltes Pibe, kom til at staae Hovedet paa denne Pibe istykker, og talte med Tiltalte derom. Tiltalte beholdt imidlertid Kroghs Pibe, efter sin Forklaring, for at have den til at røge af, hvorimod han ikke vil have tænkt paa at sælge den; han var endnu i Besiddelse af den, da han den 27de August blev anholdt, og han har erkjendt, at han for Peter Petersen, da denne nogle Dage efter den 14de August for første Gang saae Tiltalte i Besiddelse af Piben, foregav, at han havde kjøbt den af en Tyvskler. Om det nu end maatte antages, at Tiltaltes Foregivende om, at han oprindeligen af en Feiltagelse havde stulket Kroghs Pibe i Lommen istedetfor sin egen, var rigtig, —

hvilken Henseende dog bemærkes, at disse 2 Piber efter Sagens Oplysninger ikke kunne antages at have havt videre Lighed med hinanden, idet navnlig Tiltaltes Pibe ikke saaledes som Kroghs var forsynet med Sølobeslag, — vilde dog i alt Fald Tiltaltes Forhold ved, efterat han havde opdaget Feiltagelsen, ikke bestoimindre at forlade Stedet med Piben og beholde den, som foransørt, være at betragte som Tyveri. Da Tiltalte ved Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 3die Februar d. A. er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for første Gang begaaet Tyveri, er han saaledes nu for sit ovenanførte Forhold ved Underrettsdommen retteligen anseet efter samme Forordnings § 13 for anden Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshussarbeide efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Forfrister om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste, dog saaledes, at sammes Bestemmelse om, at Tiltalte efter udstaaet Straf bør overensstemmende med Placaten af 19de April 1805 bringes ud af Landet, maa bortfalde, da Tiltalte, som foransørt, allerede i Aaret 1855 kom her til Landet, hvor han strax tog Tjeneste, og saaledes har havt fast Ophold her i over 3 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Tiltalte derhos have at betale 5 Rdl. til hver“.

Torsdagen den 2den Februar.

Nr. 52. Bogumand **H. J. Madsen** (Statsraad Liebenberg,
 efter Ordre)
 contra

Bogumand **H. J. Petersen**, (Advocat Liebe),
 betræffende Udlevering af en Hest eller Betaling af sammes Værdi m. v
 samt Erstatning for Afjævnet af Hesten.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juni 1858:
 „Indstævnte, Bogumand H. J. Petersen, bor til Citanten, Bogumand
 H. J. Madsen, enten udlevere den under Sagen omhandlede brune Hest
 eller betale sammes Værdi med 75 Rdl. samt i ethvert Tilfælde Reuter
 af sidstnævnte Beløb 5 pCt. pro anno fra den 14de October 1856,
 indtil Udlevering eller Betaling finder Sted. Forrigt bor Indstævnte
 for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostnin-
 ger ophæves. Alt efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lov-
 lige Forkyndelse under Afjærd efter Loven. Statskassens Ret forbe-
 holdes med Hensyn til, at saavel det under Sagen fremlagte Document
 af 14de Mai 1856, som det ligeledes fremlagte Revers, dateret 7de
 December 1855, ere skrevne paa stempelt Papir af 2den Klasse“.

Høiesterets Dom.

Da det, forsaavidt angaaer den Deel af Sagen, hvorunder Citanten procederer til den indankede Doms Forandring, nemlig Spørgsmaalet om Erstatning for Afsvævet af den omhandlede Hest, ikke kan antages, at den saaledes omtvistede Gjenstand ei skulde være appellabel til Høiesteret, kan Indstævntes paa den modsatte Forudsætning stottede Afviisningspaastand ei tages tilfølg. Paa den anden Side findes Citanten, der ved Dommen er tilkjendt Renter af bemeldte Hests Burderingssum ogsaa for det Tilfælde, at Indstævnte tilbageleverer Hesten, ei at kunne tillægges den af ham endvidere fordrede Erstatning for Afsvævet, efter som de fremkomne Oplysninger, derunder ogsaa henført til den for Høiesteret forelagte Attest fra tre Vognmænd, ikke berettiger til at antage, at han har lidt et saadant Tab, som kunde hjemle ham yderligere Krav. Som Folge heraf og iøvrigt i Overensstemmelse med Citantens Procedure vil den indankede Dom være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Den Fremstilling, som Citanten, Vognmand H. J. Madsen, har givet af de factiske Forhold, der skulle ligge til Grund for nærværende Søgemaal, hvorunder Citanten søger Indstævnte, Vognmand H. J. Petersen, til at udlevere ham i uskadt Stand en stor brun Hest eller betale sammes Værdi med 120 Rdl. med Renter 5 pCt. fra Forligsflagens Dato den 14de October 1856 samt i Erstatning for Afsvævet af Hesten 2 Rdl. daglig fra den 2den October 1856, indtil Udlevering skeer, eller in subsidium saameget, som uwillige Mænd for denne sidste Post maatte bestemme, alt med Renter 5 pCt., gaaer i det Væsentlige ud paa, at Indstævnte, af hvem Citanten under 14de Mai s. A. havde kjøbt et Par brune Heste for en Sum af 160 Rdl., at betales med ugentlige Afdrag af 10 Rdl., nogle Dage efter den 14de Juli s. A., paa hvilken Dag Citanten havde erlagt skyldigt Afdrag, har uden Citantens Vidende og Villie ladet den ene af de solgte Heste, — den anden var fort efter Handelens Afsluttelse som syg bleven solgt af Citanten til en Hesteflagter, — tage ud af Citantens Stald. Da Citanten Morgenen efter indsaubt sig hos Indstævnte, for at faae Anledning til den skete borttagelse at vide, skal Indstævnte have annøbet Citanten om at maatte beholde Hesten i

nogen Tid, hvilket af Citanten blev indrømmet, og formeente han derfor at kunne unblade, saalænge Indstævnte havde Hesten til Brug, at betale de resterende ugentlige Afdrag.

Da Citanten imidlertid efter nogen Tids Forløb ønskede sin Hest tilbage, indsendt han sig den 2den October næstefter hos Indstævnte og betalte denne de paa Reverset endnu skyldige 60 Rdl., ved hvilken Leilighed Indstævnte skal have lovet ham om nogle Dage at sende Hesten tilbage og gav Reverset Paategning om, at det ekstraberedes Citanten som afgjort.

Indstævnte har benægtet Rigtigheden af denne Fremstilling, navnlig forsaabidt angaaer Grunden til, at han forlangte Hesten tilbage, og Tiden naar Saadant stete, idet han har anført, at da Citanten havde unbladt efter den 14de Juli at betale de skyldige ugentlige Afdrag, ansaae han sig besøiet til at sætte sig i Besiddelse af det Solgte i Genhøib til Reverset, der blandt Andet indeholder den Clausul, at naar noget af de stipulerede Afdrag skulde udeblive over den bestemte Dag, var Indstævnte berettiget til at sætte sig i Besiddelse af de solgte Heste som sin Eiendom, uden at Citanten skulde kunne fordrø nogen Godtgjørelse for det, der allerede maatte være blevet betalt. Paa Grund heraf lod Indstævnte, efter hans Fremstilling af Forholdene, Citanten den 12te August f. A. aftræde Hestene, og erholdt da den under Sagen omhandlede Hest udeleveret, men i en saa slet Tilstand, at den Dagen efter blev anholdt af Politiet og paa den Kongelige Veterinærskole erklæret uskicket til Brug, og er dens Værbi, da Foreviisningen paa Veterinærskolen fandt Sted, ifølge en senere afgiven Attest af en af Skolens Embedsmænd ansat til 15 Rdl.

Indstævnte, der fremdeles har anbragt senere at have ombyttet Hesten med en anden gammel Hest, der ikke havde større Værbi end 16 Rdl., har i Genhøib til disse sine Anbringender og med Benægtelse af, den 2den October at skulle have lovet Citanten den samme af ham bortbyttede Hest, principaliter paaftaet sig frifunden for Citantens Liltale og subsidialiter frifunden mod at betale 16 Rdl. eller Værbien af den tilbyttede Hest, ligeledes med 16 Rdl.

Det saaledes fra Indstævntes Side Anførte, har Citanten benægtet Rigtigheden af, og navnlig ikke villet indrømme, at Hesten, da den kom ud af hans Besiddelse, var i en saadan Forfatning, som af Indstævnte angivet, idet han derhos har bemærket, at hvis den var i en saadan Tilstand, da den i August Maaned af Politiet blev anholdt, maa dette tilskrives den Medfart, den hos Indstævnte har lidt i den Tid, den forinden Anholdelsen var i hans Besiddelse.

Maa nu end, af Mangel paa Beviis fra Citantens Side, Indstævntes Anbringende om Anledningen til, at Hesten igjen kom i hans Besiddelse, nemlig Udeblivelsen af de stipulerede ugentlige Afdrag lægges til Grund ved Sagens Paaabømmelse, ffjønnes deraf dog ikke at kunne resultere, at hans principale Paaftand om Frifundelse bør tages til Følge.

Ved nemlig, efter hvad der er in confesso, den 2den October at modtage de ham af Citanten tilkudte 60 Rdl., der udgjorde Reversets Restbeløb, og give Reverset Paategning om, at det ekstraberedes Citanten som afgjort, sees det ikke

rettere, end at Indstævnte maa antages at have frasælbt de Indsigelser, han maatte kunne have havt i Anledning af Afbragenes Udelivelse, og erkjendt den indgaaede Handel som opfyldt fra Citantens Side, og derved tillige, at han ansaae sig fra sin Side pligtig at opfylde samme. Vel har Indstævnte anført, at han betragtede de erlagte 60 Rdl. som en Deel af den Erstatning, han ifølge Reverset formeentlig havde Ret til at fordrø for den anden Hest, som Citanten havde afhændet, og for den formeentlige Forringelse af den under Sagen omhandlede Hest, men ligesom det i og for sig er usandsynligt, at Citanten uden Paatrag skulde have erlagt en saadan Erstatning, saaledes har han benægtet, at det nævnte Beløb er betalt som Erstatning for Misligholdelse af Contracten, i hvilken Henseende forøvrigt specielt bemærkes, at det ialtsald, hvad Forringelsen af Hesten angaaer, ikke er bevist, at der kunde tilkomme Indstævnte Erstatning. At det derhos har været Meningen ved det den 2den October mellem Parterne Passerede, at Citanten skulde have den oprindeligen til ham solgte Hest tilbage, vinde i høi Grad Bestyrkelse ved de under et fra Citantens Side optaget Tingsvidne afgivne Forklaringer, idet blandt Andet et af Vidnerne, der har overværet Parternes Underhandlinger den 2den October, har bevidnet, at Indstævnte udtrykkelig lovede om nogle Dage at sende Citanten den omhandlede brune Hest.

Indstævnte findes saaledes ikke at kunne undgaae at tilpligtes enten at levere Citanten Hesten, om hvis Identitet der ikke med Høie skjønnes at kunne optages Tvivl, eller at betale sammes Værdi. Ved Bestemmelsen af denne kan Indstævntes subsidiaire Paastand om, at Værdien bestemmes til 16 Rdl., ikke komme i Betragtning, allerede af den Grund, at det ikke er bevist, hvorlænge Hesten har været i Indstævntes Besiddelse, forinden Foreviisningen paa Veterinairstolen fandt Sted, og det altsaa ikke er godtgjort, at Hesten var i den angivne forringede Tilstand, da den kom fra Citanten. Pigesaalidt kan den Værdi, som den af Indstævnte tilbyttede Hest maatte have havt, lægges til Grund, da denne Hest maa være Citanten uvekkommende.

Da Indstævnte imidlertid har benægtet, at den her under Sagen ommeldte Hest ved Kjøbets Afslutning skulde være ansat til 120 Rdl., medens Kjøbesummen for begge Hestene i det Hele kun var 160 Rdl., samt derhos erklæret den af Citanten ansatte Værdi for ubillig og overdreven, findes Hestens Værdi at burde bestemmes ved Skjøn, og da der under Sagen foreligger et lovligt afholdt Skjøn, hvorefter Værdien er ansat til 75 Rdl., vil denne Værdiansættelse, naagt ingen subsidiair Paastand derom er nedlagt fra Indstævntes Side, blive at lægge til Grund.

Hvad endeligen angaaer den paaftaaede Erstatning for Afsvænet af Hesten, da vil en saadan Erstatning ikke kunne tilkjendes Citanten, eftersom det ikke imod Indstævntes Benægtelse er bevist, at Citanten paa Grund af Indstævntes Vægring ved at udlevere Hesten, har maattet savne en Hest, eller at han har lidt noget Tab ved ikke i det omhandlede Tidsrum at have den her omspurgte Hest, om hvilken det desuden er oplyst, at den var i en Tilstand, hvori det var Indstævnte forbudt at bruge den her i Staden.

Af det Belsøb, der, som forommeldt, bliver alternativt at tilsvare af Indstævnte, vil han derhos have at betale Renter, som paaflaaet, indtil Betaling skeer.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at saavel det under Sagen fremlagte Document af 14de Mai 1856, som det ligeledes fremlagte Revers, dateret den 7de December 1855, ere skrevne paa stemplet Papir af 2den Klasse.

Førrigt er behørigt stemplet Papir under Sagen afbenyttet".

Nr. 57. Hans Hansen Udbyes Enke, Kirstine Hansen Udby,
(Statsraad Liebenberg)

contra

Gaardeier Christen Sørensen, (Advocat Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af et mellem Citantinden og Gaardeier Svend Larsen af Buddinge oprettet Leiemaal angaaende en Skovlod og en Jordlod, hvorom der under 2den April 1840 er oprettet Leiecontract paa 50 Aar mellem en tidligere Eier af Indstævntes Gaard og Citantindens senere afdøde Mand m. v.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Mai 1858:
„Indstævnte Kirstine Hansen Udby bor inden et Aar fra denne Doms Afgjælse, under en Mulet af 1 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag hun sidder Dommen overhørig, deels quittere til Udsettelse og foranstalte udsettet af Kjøbenhavns Amts nordre Virks Skjode- og Pantebøger den den 23de Juni 1853 mellem hende og Gaardeier Svend Larsen af Buddinge oprettede, den 6te Juli s. A. i Kjøbenhavns Amts nordre Virkeret tinglæste, saakaldte Transport-Leiecontract, deels tage de til hendes afdøde Mand, ved den den 2den April 1840 oprettede og den 28de Juni 1843 i Kjøbenhavns Amts nordre Virkeret læste Leiecontract imellem Gaardeier Thomas Thomsen Ortofte og hendes afdøde Mand bortleiede Jord- og Skovlodder, hørende til Citanten, Gaardeier Christen Sørensens Gaard, Matr. Nr. 8 i Bagsværd, dog herfra undtaget den Hans Jeppejen ved Leiecontract af 8de September 1843 overdragne Lod, i sin personlige Besiddelse og Brug, saa at Lodderne ikke længere benyttes af fornævnte Svend Larsen. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

Med den Bemærkning, at Citantinden antages at kunne fyldestgøre den hende i den indaankede Dom paalagte Forpligtelse til at quit-

tere den omhandlede Transport-Leiecontract til Udslettelse, ved at forsyne en erhvervet Udskrift af Pantebogen med den fornødne Paategning om Contractens Ugyldighed, vil bemeldte Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste. Efter Omstændighederne ville Processens Omkostninger for Høiesteret være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staae, dog saaledes, at den fastsatte Frist for Dommens Opfyldelse regnes fra denne Høiesterets Doms Afsigelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Ved en den 2den April 1840, imellem en tidligere Eier af Citantens, Gaardeier Christen Sørensens Gaard i Bagværk, Matr. Nr. 8, Thomas Thomsen Ørtofte, og Indstævnte, Kirstine Hansen Ubbys senere afdøde Mand, Marschandiser Hans Hansen Ubbby, oprettet, den 28de Juni 1843 i Kjøbenhavns Amts nordre Birketret tinglæst, Contract, bortleiede Ørtofte til Ubbby af bemeldte Gaards Tiliggende en Skovlod samt en Jordlod paa nogle og tyve Tønder Land paa 50 Aar saaledes, at, naar Leietageren forinden ved Døden skulde afgaae, skulde hans Enke eller Arvinger have Ret til at opsjge Contracten.

Under 23de Juni 1853 oprettede Indstævnte, der efter sin Mands Død var vedbleven at afsenytte det Leiede, med Gaardeier Svend Larsen af Buddinge, en saakaldet Transportleiecontract, der er tinglæst i Kjøbenhavns Amts nordre Birketret den 6te Juli s. A., hvorved hun transporterede og overdrog Leieretten for den tilbagestaaende Leietid efter fornævnte Contract til Svend Larsen, der derefter har havt det nævnte Areal til Afkenyttelse og Brug.

Da Citanten formeente Indstævnte uberettiget til denne Fremleie, søgte han hende under en i 1854 ved Kjøbenhavns Amts nordre Birketret anlagt Sag tilspjgtet under en daglig Mulct, deels at kvittere til Udslettelse og foranstalte udslettet af Pantebogen den den 2den April 1840 mellem Ørtofte og hendes afdøde Mand oprettede Leiecontract, deels at overlevere ham de hendes afdøde Mand ved Contracten overbragne Jorber, saavelsom til at betale Erstatning m. v., men ved Birketingsdom af 2den Mai 1855 blev Indstævnte frifunden og Processens Omkostninger ophævede, og ved Overrettens Dom af 28de Januar 1856 blev Underrettens Dom stadfæstet.

Under nærværende Sag har Citanten, efter Stævning af 25de April s. A., søgt Indstævnte med Lavværge tilspjgtet, under en daglig Mulct, deels at kvittere til Udslettelse og foranstalte udslettet af Kjøbenhavns Amts nordre Birks Skjøde- og Pantebøger den ovennævnte, den 23de Juni 1853 med Gaardeier

Svend Larsen af Bubbinge oprettede Transportleiecontract, deels at tage de til hendes afbøde Mand ved den den 2den April 1840 oprettede Leiecontract bortleiede Skov- og Jordlodder, hørende til Citantens Gaard, i hendes personlige Besiddelse og Brug, saa at de ikke længere benyttedes af Svend Larsen, samt at betale ham Processens Omkostninger skadesløst, idet han in subsidium, forsaavidt Retten maatte finde ikke at kunne paalægge Indstævnte at foranstalte Transportleiecontracten qvitteret og udslettet for Svend Larsens Vedkommende og at kunne paalægge hende at komme paany i Besiddelse af de omhandlede Jordlodder, har paaستاet hende tilpligtet, under en daglig Mulct, at qvittere bemeldte Transportleiecontract til Udslettelse af Pantebøgerne for hendes Vedkommende, og at indlevere Contracten, saaledes qvitteret, paa nordre Virks Contoir, eller til Citanten, for at han derefter kan lade den udslette, samt at tage det i Contracten ommeldte Areal i Brug, overeensstemmende med Leiecontracten af 2den April 1840, saafnart Citanten eller en efterfølgende Besidder af Eiendommen, Matr. Nr. 8 i Bagsværd, har erhvervet Forlig eller Dom over Svend Larsen til ofsnævnte Transportleiecontracts Qvittering af ham til Udslettelse af Skjøde- og Pantebøgerne, og til at han fratræder det i nyssnævnte Contract omhandlede Areal, samt Indstævnte tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst, eller med noget Tilstræffeligt.

Indstævnte har principaliter paaستاet Sagen afviist og sig tillagt Kost og Tæring, in subsidium sig frifunden for Citantens Tiltale, i alt Fald, forsaavidt en Deel af det omhandlede Areal angaaer, der af hende i 1843 er overdraget til en uskævnt Mand, og derhos sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstræffeligt, idet han aldeles in subsidium har paaستاet terminus executionis sat saa rundelig, at der gives hende Feilighed til at tilbagesøge det Leiede fra Svend Larsen ad Rettens Wei.

Hvad Indstævntes principale Paastand angaaer, da er den støttet deels paa en exceptio rei judicatae, deels derpaa, at, om end Indstævnte vilde qvittere Transportleiecontracten til Udslettelse, kunde en saadan Qvittering ikke være tilstræffeligt, uden at Transportleiecontracten tillige blev qvitteret af Transporthaveren, og hun vilde ikke kunne tage Jord- og Skovlodden i Besiddelse ved at bemægtige sig den, uden Svend Larsens Indvømmelse, hvoraf formeentlig skulde fremgaae, at Svend Larsen staaer i et saadant Forhold til Sagen, at den ikke kan paafjendes, uden at han indstævnes og dømmes tilligemed Indstævnte.

Den sidstnævnte Indsigelse kan imidlertid ikke bevirke Afviisning, da det ikke kan paahvile Citanten, men maatte paahvile Indstævnte, dersom hun ikke uden S. Larsens Inddragelse i Sagen vil blive istand til at efterkomme Citantens over hende nedlagte Paastand, selv at foranstalte det Fornødne hertil; og den førstnævnte Indsigelse vil ikke kunne tages til Følge, da det Spørgsmaal, som nu foreligger til Afgjørelse, — om det og hidrører fra samme Rettsforhold — dog er et andet end det, der ved de tidligere Domme er afgjort, og Sagen vil saaledes være at paafjende i Realiteten.

I denne har Indstævnte som Frisindelsesgrund fremsat de Indsigelser, hun, som nævnt, principaliter havde benyttet i Formaliteten, samt derhos hen-

holdt sig til sin Procedure i den tidligere Sag, under hvilken hun søgte at gjøre gjældende, at Contracten af 1840 hjemler hende Ret til Fremleie, idet den, skjøndt hendes Mand dengang var 60 Aar gammel, blev indgaaet paa 50 Aar, og Ordene i Contractens 1. Post: „men skulde Leieren forinden ved Døden afgaae, saa skal hans Enke eller Arvinger have Ret til at opsigge Contracten med $\frac{1}{4}$ Aars Varjel til paaafsløgende 1. April“, skulle vise, at Enken og Arvingerne kunde overdrage Leieaalet til Andre, da de tilfisse dem en Ret, men ikke paa-lægge dem en Forpligtelse til at opsigge, ligesaa lidt som Contracten isvrigt indeholder noget om, at Udleieren under nogen Omstændighed kan røkke Leieaalet, ligesom der og i samme er givet Leieren en uindskrænket Naadighed i Brugen og Afbenyttelsen af det Leiede, hvortil hun har søiet, at hun den 8de September 1843 har oprettet en Leiecontract med en Person, Hans Zeppesen, om en Deel af det ved Contracten af 1840 leiede Areal, uden at Ørtoste modsatte sig dette, og at Ørtoste saaledes maa antages at have erkjendt hendes Ret til at gjøre Fremleie, hvorfor hun, som anført, aldeles in subsidium har paaftaaet den Zeppesen overdragne Jordlod i ethvert Fald undtaget, hvorimod Citanten ikke har gjort nogen Indsigelse.

Da imidlertid ifølge Lovgivningen Fremleie af Jordbrug ordentligviis ikke kan antages tilladt Leietageren, med mindre han dertil har speciel Hjemmel i Contracten, og en saadan ikke kan antages at indeholdes i de paaberaabte Bestemmelser af Contracten af 1840, ligesaa lidt som disse indeholde noget, hvoraf med Sikkerhed kan udledes, at de i 1840 contraherende Parters Mening har været, at Fremleie skulde være tilladt, eller nogen Erkjendelse af Ørtoste heraf skjønnes at kunne præsumeres, fordi han ikke har gjort nogen Indsigelse imod den af Indstævnte i 1843 oprettede Leiecontract med Hans Zeppesen, og da det endelig ikke kan statuere, at Indstævntes uberettigede Fremleie af den leiede Jord skulde forpligte Citanten til at søge den Trediemand, til hvem Fremleie er stæet, hvorimod det maa være Indstævntes Sag at afgjøre sit Mellemværende med denne, vil Citantens principale Paastand være at tage til Følge saaledes, at den Hans Zeppesen i 1843 overdragne Lod undtages, og terminus executionis sættes til et Aar fra Dommens Afsigelse, hvorhos Processens Omkostninger efter Omstændighederne vilde være at ophæve.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har rigtigten været forbrugt“.

Fredagen den 3die Februar.

Nr. 381.

Statsraad Salicath

contra

Peder Larsen eller Laurson, Johan Joachim Bach, Søren Christian Pedersen, kaldet Søren Mau, Julius Winther og Lauritz Nielsen, (Defensør Liebe),

der tiltales for at have gjort sig skyldige i Bedrageri i Kortspil samt i Medvirkning til og Meddeeltighed i denne Forbrydelse.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 26de Marts 1859: „De Tiltalte bør henfættes: 1) Træsko- og Toffelmager Peder Larsen eller Laurfen til Forbedringsshuusarbeide i 2 Aar. 2) Stomager Johan Joachim Bach til Forbedringsshuusarbeide i 3 Aar. 3) Gartnerkarl Peder Nielsen, kaldet Peder Uttrup, til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 4) Muursvend Jesper Peter Petersen til lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage. 5) Muurmester Peder Christian Rommedal til lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage. 6) Arbeidsmand Anders Sorensen, kaldet Anders Norholm, 7) Arbeidsmand Soren Christian Pedersen, kaldet Soren Man, 8) Peder Jensen, kaldet Knippel Peter, og 9) Skræddersvend og Beværtningsmand Christen Andersen; disse fire Nr. 6, 7, 8 og 9 hver til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. 10) Muursvend Julius Winther og 11) Slagtersvend Laurig Nielsen; disse tvende Nr. 10 og 11 hver til Forbedringsshuusarbeide i 1 Aar. 12) Weaver Joachim Christoffer Ludvig Hjelm, 13) Muursvend Carl Frederik Ferdinand Nordqvist og 14) Gaardmand Christen Poulsen af Freilev; disse tre Nr. 12, 13 og 14 hver til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. 15) Johan Wilhelm Jacob Fischer til lige Fængsel i 5 Dage. 16) Beværtningsmand Niels Christian Jensen, kaldet Niels Rødhuus, til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. 17) Steenklover Niels Christian Christensen til lige Fængsel i 5 Dage, og 18) Sorgen Levison til simpelt Fængsel i 8 Dage; hvorimod 19) Tiltalte, Drengen Peder Christian Pedersen eller Jensen, bør for Actors Tiltale i Sagen i det Hele fri at være. I Erstatning bør de Tiltalte betale: Nr. 1 Larsen og Nr. 5 Rommedal in solidum til Gaardmand Niels Johansen af Bratsbjerggaard 4 Rdl., Nr. 1 Larsen og Nr. 4 Petersen in solidum til Gartner Peter Picard af Kjolffegaard 6 Rdl., Nr. 2 Bach, Nr. 3 Uttrup og Nr. 5 Rommedal in solidum til bemeldte Picard 12 Rdl., Nr. 2 Bach og Nr. 3 Uttrup in solidum til Skrædder Lars Peder Larsen af Gindmuhnd 8 Rdl. 4 Mk., Nr. 2 Bach, Nr. 3 Uttrup og Nr. 4 Petersen in solidum til Sumsmand Peder Larsen af Lindholms Gede 12 Rdl. 1 Mk., og endelig Nr. 3 Uttrup og Nr. 5 Rommedal in solidum til Medtiltalte Sorgen Levison 5 Rdl. Derhos bør de Tiltalte udrede: Nr. 1) Larsen, 2) Bach, 3) Uttrup, 4) Jesper P. Petersen og 5) Rommedal, Een for Alle og Alle for Een, alle af Underfogelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Cancelliraad, Proccurator Jensen, 30 Rdl., og til Defensor, Proccurator Nielsen, 20 Rdl.; Nr. 6) Anders Sorensen, 7) Soren Christian Pedersen, 8) Peder Jensen og 9) Christen Andersen in solidum med

de formeldte 5 Tiltalte og indbyrdes in solidum $\frac{1}{4}$ Deel af bemeldte Omkostninger, og Nr. 10) Winther, 11) Nielsen, 12) Hjelm, 13) Nordqvist, 14) Poulsen, 15) Fischer, 16) Niels Christian Jensen Rødhuus, 17) Christensen og 18) Levison in solidum med de formeldte 9 Tiltalte hver $\frac{1}{18}$ Deel af bemeldte Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 17de Octbr. 1859: „Underrettsdommen bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Tiltalte Peder Larsen bestemmes til 18 Maaneder, for Tiltalte Johan Joachim Bach til 2 Aar og for Tiltalte Christen Poulsen til 3 Gange 5 Dage, samt at de Tiltalte Larsen, Bach, Christen Andersen og Niels Christian Jensen eller Niels Rødhuus in solidum tilsvare samtlige Actionens Omkostninger i 1ste Instants. Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Holm og Kühnel, 15 Rdl. til hver, udrede de Tiltalte Larsen, Bach, Chr. Andersen og Niels Rødhuus, Een for Alle og Alle for Een, og bor de Tiltalte Soren Christian Pedersen eller Soren Mau, Julius Winther, Laurig Nielsen og Christen Poulsen samt Tiltalte Niels Christian Christensen in solidum med de forstnævnte 4 Tiltalte udrede, Sidstnævnte $\frac{1}{18}$ Deel og de Dvrige hver især $\frac{1}{9}$ Deel af bemeldte Omkostninger. De idømte Erstatninger udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden for Peder Larsen bestemmes til 2 Aar, og for Johan Joachim Bach til 3 Aar.

Thi fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Peder Larsen eller Laursen til 2 Aar og for Johan Joachim Bach til 3 Aar. Statsraad Salicath og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af Peder Larsen og Johan Joachim Bach, Een for Begge og Begge for Een, og in

solidum med disse af Soren Christian Pedersen, kaldet Soren Man, Julius Winther og Lauritz Nielsen hver med $\frac{1}{3}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, som i 1ste Instants tillige omfattede 10 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, sigtes de Tiltalte Nr. 1) Træsko- og Løffel-mager Peder Larsen eller Laursen, Nr. 2) Eskomager Johan Joachim Bach, Nr. 3) Arbejdsmand Soren Christian Pedersen kaldet Soren Man, Nr. 4) Stræbderjvend og Beværtningsmand Christen Andersen, Nr. 5) Muursvend Julius Winther, Nr. 6) Slagtersvend Lauritz Nielsen, og Nr. 7) Gaardmand Christen Poulsen af Freilev for at have gjort sig skyldige i Bedrageri i Kortspil samt i Medvirkning til og Meddeeltighed i denne Forbrydelse. . . .

Om de Tiltalte Nr. 1 og 2, Peder Larsen og J. J. Bach, er det ved deres egne Tilstaelfter og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at de deels i Forening med hinanden og deels hver for sig, i Forbindelse med flere af de i 1ste Instants Medtiltalte, som gjensidig kjendte og understøttede hverandre, navnlig i Vinteren 1857/58 paa forskjellige Beværtningssteder i Aalborg og Nørresundby i et betydeligt Omfang have begaaet Bedrageri i Kortspil, i hvilken Henseende de i Almindelighed have brugt den Fremgangsmaade, at naar Bønder eller andre Personer, som de troede at kunne narre, enten tilfældigviis kom ind paa de nævnte Steder eller bleve loffede derind af de Tiltalte eller deres Forbunde, have de som oftest først foreslaaet dem at spille om Drillevarer, men derefter, ved at give dem tilsyneladende næsten utabelige Kort, forloftet dem, der ofte vare blevne kaffjænkede, til at sætte deres medhavende Uhr og Piber eller rede Penge paa Spil, medens de efter den af de Tiltalte og deres Hjælpere brugte Fremgangsmaade, navnlig ved at lægge eller blande Kortene paa en bestemt Maade, uødvendigen maatte tabe Spillet, hvorhos de Tiltalte dog ogsaa paa andre Maader, saasom ved at spille med for mange Kort eller have Kort skjulte under Bordet, have øvet Bedrageri i Spil. Det bemærkes derhos, at Gevinsten i disse Spil, efter hvad der er oplyst, i Regelen maa antages at være bleven deelt ikke blot mellem de af Spillerne, som personlig deeltog i det falske Spil, og som selvølgelig fik det af dem selv Tabte tilbage, men ogsaa mellem de andre tilstedeværende falske Spillere, som ofte paa forskjellige Maader understøttede hine, saasom ved at opmuntre de Paagjældende til at deeltage i Spillet m. m.

Da Tiltalte Larsen i Aaret 1854 for første Gang begaaet Tyveri har været straffet med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Tiltalte Bach, foruden under sin Militærtjeneste at have udstaaet flere Correctionsstraffe, i Aaret 1854 har været straffet efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 32 og 33 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, og i Aaret 1856 som for 2den Gang begaaet Hæleri med lige Straf, maa det billiges, at Tiltalte Larsen ved Underrettsdommen i Henhold til Forordningen

af 11te April 1840 § 41, cfr. §§ 46 og 79, nu er anseet som for 2den Gang begaaet Tyveri efter § 13, og at Tiltalte Bach ligeledes i Henhold til de citerede Paragraffer, cfr. § 25, er anseet som for 3die Gang begaaet Hæleri efter § 22, men Straffen, som ved nævnte Dom er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar for Larsen og 3 Aar for Bach, findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til det nævnte Straffearbejde i 18 Maanedes for Førstnævnte, og i 2 Aar for Sidstnævnte.

Tiltalte Nr. 3, Søren Christian Pedersen eller Søren Mau, har vedgaaet, hvad der ogsaa bestrykes ved de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger, at han deels flere Gange i Forbindelse med nogle af de i 1ste Instants Medtaltte, og engang i Forbindelse med Tiltalte Nr. 5 Winther, har deeltaget i det omhandlede falske Spil, deels har modtaget Andeel af Gevinsten ved saabant Spil, uagtet han ikke personlig har deeltaget deri, men det er ikke oplyst, at denne Tiltalte har drevet falsk Spil i noget betydeligt Omfang. For det ansførte Forhold er Tiltalte Søren Mau, der ikke tidligere har været straffet, ved Underretsdommen retteligen anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, cfr. § 46, og findes Straffen efter Omstændighederne passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte Nr. 5, Julius Winther, har vedgaaet, hvad der ogsaa bestrykes ved Sagens øvrige Oplysninger, at han engang i Forbindelse med Søren Mau og en anden af de i 1ste Instants Medtaltte har deeltaget i Femkorts-spil, som ikke var reelt, og hvori en beskænket Haandværksjvend, som de havde faaet med sig op i Tiltaltes Bolig, tabte et Uhr og nogle Nigsdaler, og vel er det ikke aldeles noiagtigt oplyst, at Tiltalte Winther personlig deeltog i selve Spillet, men han har i ethvert Fald erkjendt, at han, da han var med at bringe Haandværksjvenden op i sin Bolig, vidste, at det var Meningen, at det ham bekendte falske Femkorts-spil skulde anvendes. Der er ogsaa fremkommen nogen Formodning for, hvad Tiltalte Winther ogsaa har erkjendt Muligheden af, at han engang tidligere har deeltaget i falsk Spil, men noget fuldstændigt Beviis i saa Henseende kan ikke ansees tilveiebragt. Da det førstnævnte Forhold imidlertid i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 77, cfr. § 21, ligesvem maa henføres under Bestemmelserne i Forordningens § 41, cfr. § 46, og Tiltalte i en Alder af 15 $\frac{1}{2}$ Aar i Aaret 1836 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 1, cfr. Forordningen af 12te Juni 1816 §§ 5 og 7, med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 40 Dage, vil han, saaledes som i Underretsdommen antages, ikke kunne undgaae ifølge Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 79, cfr. § 18, at ansees efter denne Forordnings § 13 som for 2den Gang begaaet Tyveri, og findes Straffen ved nævnte Dom passende fastsat til Minimum, 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

Tiltalte Nr. 6, Lauritz Nielsen, har tilstaaet, at han 2de Gange i Forening med 2 af de i 1ste Instants Medtaltte har deeltaget i falsk Spil, og at der den ene Gang blev fravendt en Ubekjendt et Uhr af Værdi circa 9 Mk., og at Vedkommende den anden Gang havde et Tab af 3 Rd. Endvidere har denne Tiltalte vedgaaet, at han flere Gange har spillet falsk Femkorts-spil om Snaps.

Da nu dette Tiltaltes Forhold findes at henhøre under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 41, cfr. § 46, og han i Aaret 1855 for første Gang begaaet Tyveri og Hæleri har været straffet med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, vil han ligesom den foregaaende Tiltalte ifølge den citerede Forordnings § 79 være at anses efter sammes § 13 som for 2den Gang begaaet Tyveri, saaledes som antaget ved Underretsdømmen, ved hvilken Straffen derhos passende er ansat til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.....

Med Hensyn til Actionens Omkostninger i 1ste Instants findes det at kunne have sit Forblivende ved Underretsdømmens Bestemmelser, dog saaledes, at de Tiltalte Nr. 1, 2, 4 og 8, Peder Larjen, Johan Joachim Bach, Christen Andersen og Niels Rødbuus findes at maatte in solidum tilsvare samtlige Actionens Omkostninger ved Underretten.

Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, 15 Rdl. til hver, blive ligeledes at udrede af de Tiltalte Nr. 1, 2, 4 og 8 in solidum, og bør de Tiltalte Nr. 3, 5, 6 og 7 in solidum med dem udrede hver $\frac{1}{6}$ og Tiltalte Nr. 9 $\frac{1}{18}$ af bemeldte Omkostninger“.

Mandagen den 6te Februar.

Nr. 387.

Advocat Brock
contra

Ane Cathrine Christensdatter eller **Christensen**, (Defensor Liebe), der tiltales for Barnefødsel i Dolgemaal, eller i alt Fald for uforsvarlig Dngang med sit nyfødte Barn.

Efter Blakkebjerg Herreds Eyrarets Dom af 25de Mai 1859: „Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter eller Christensen bør at hensesættes til Arbeide i Forbedringshuset i 1 Aar; saa bør hun og at udrede samtlige af nærværende Action, hendes Arrest og Dømmens Execution lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Brüel, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Koch, 4 Rdl. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Novbr. 1859: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Jørgensen og Winther, betaler Tiltalte Ane Cathrine Christensdatter eller Christensen af Halddagermagle, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indanfede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende, ved Efter Klaffetjerg Herreds Ertret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paakjendte, Sog actioneres Tiltalte Ane Cathrine Christensbatter eller Christensen for Børnesøbsel i Dølgemaal eller i alt Fald usorjvarlig Dmgang med sit nysøbte Barn.

Efter Tiltaltes egen Tilstaafse og de øvrige fremkomne Oplysninger ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der i forrige Aar havde pleiet legemlig Dmgang med sin daværende Forlovede, Karlen Niels Jørgensen af Sneesløv, men som dog først en Maanedstid før sin Nedkomst vil have været bekjendt med sin frugtformelige Tilstand, hvorom hun derefter isvrigt ikke blot undlod at meddele sig til Nogen, men endog en 14 Dages Tid, før Fødselen foregik, paa sin Faders Spørgsmaal nægtebe at være frugtformelig, fødte om Natten mellem den 28de Februar og 1ste Marts d. A., medens hun laae i sin Seng i Pigekammeret hos Peder Christians Enke i Fuglebjerger, hvor hun tjente, et Barn, som hun strax efter Fødselen tog op til sig, og som hun, der ikke mærkede Livstegn hos Barnet og derfor ansaae det for dødt, indkøbte i noget Tøi og derefter lod blive liggende ved sin Side i Sengen indtil om Morgenen, da hun lagde Føsteret i en Kiste, hvorfra hun den 5te Marts næsteften bragte det ud i Haven og nedgravebe det sammesteds, hvor det nogle Dage efter, da der var opstaaet Mistanke imod Tiltalte, blev opgravet.

Umiddelbart efter Fødselen vaagnebe Tiltaltes Medtjener, Ane Marie, der beelte Seng med hende, og Tiltalte medbeelte hende da strax, at hun havde født et Barn, men ligesom hun med Flid havde undladt om Aftenen, før Ane Marie gik i Seng, paa hvilken Tid hun allerede mærkede, at Fødselen forestod, at meddele denne Noget om hendes Tilstand, saaledes kaldte hun ei heller Ane Marie til Hjælp under Fødselen, hvorimod hun endog, da Fødselen var forbi, udtryffeligen forsbød Ane Marie at hente Hjælp eller til Nogen at omtale det Paaserebe, som hun, da Barnet var dødt, søffede at holde skjult, navnlig af Undseelse og Frygt for sin Fader.

Det under Sagen fremlagte visum reportum gaaer ud paa, at Barnet, paa hvilket der ikke fandtes Spor til udvortes Døds, har været saa godt som fuldbaaret, saa at der i det høieste kan have manglet 8 à 14 Dage i Svangerskabetiden, hvorimod det paa Grund af den forraadnede Tilstand, hvori Liget fandtes, stillebe sig noget tvivlsomt, om Barnet har været levende født eller om muligten er dødt i Fødselsøieblikket, men at dets Liv i alt Fald efter al Rimelighed ikke har kunnet udstrække sig synderligt ud over dette.

Sundhedscollegiet, hvem Sagens Acter have være tilfillede, har tiltraadt Obducenternes i bemeldte visum repertum udtalte Formening, idet Collegiet har yttret, at den legale Underfølgelse paa Grund af Forraadnelsen ikke har kunnet afgive Beviis for, at Barnet har været levende født, ligesom den ei heller har kunnet efterviise Dødsaaarsagen.

Ane Marie har ogsaa udsagt, at hun vel ikke, da hun vaagne op om Natten, saae Barnet, efterfom det da var mørk Nat, men at hun dog ei heller mærkede noget Livstegn hos det, hvorved hun isøvrigt har bemærket, at hun ikke rørte ved Barnet.

Ifølge hvad der saaleses er oplyst, navnlig ved de Lægetyndiges Skjøn, og naar hensees til, at fornævnte Ane Marie har udsagt, at hun ei kan troe, at Tiltalte kan have aflivet sit Barn, da hun formoder at hun i saa Fald maatte have hørt eller mærket det, skjønnes der ikke at være Tvivl til at ansee Tiltalte efter Lovens 6—6—8, men da hun forsættigen har undladt at benytte den Hjælp under Fødselen, som hun kunde og burde have skaffet sig, og endog forhindret, at saadan Hjælp ydedes hende og Barnet umiddelbart efter Fødselen, hvorved dettes Liv muligen kunde have været frelst, vil hun, der er 23 Aar gammel og ikke tilforn straffet, ikke kunne undgaae at ansees med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der findes, som ved Underrettsdommen antaget, at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaleses være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indtænkte Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Kgl. danske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 53.

Den 2den Marts.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Mandagen den 13de Februar.

Nr. 42. Grosserer **W. S. Wille** (Sugen)

contra

Kammerraad, Landsøver- samt Hof- og Stadsrets-Procurator **Nygaard**
som Mandatarins for **Mathilde Augusta Schmidt** som Liquidatrig
af Handelshuset **Hermann Gustav Schmidt** (Advocat Liebe).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Solv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rdl. og endvidere til samme Kasse 5 Rdl. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 100 Rdl.

Nr. 82. Ungkarl **Niels Petersen** (Sagen)

contra

Gaardmand **Jørgen Christian Jensen Skomager** (Advocat Liebe).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Solv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rdl. og endvidere til samme Kasse 5 Rdl. I Salarium til Advocat Liebe for Høiesteret betaler Citanten 40 Rdl. Endelig betaler han til det Offentlige det Retsgebyr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt, eller endnu erlægges, og Godtgjorelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt, eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Tirsdagen den 14de Februar.

Nr. 66. Møller **M. Mortensen** (Statsraad Liebenberg)

contra

Kjobmand **S. J. Ivermoes** i Kjøge (Conferentsraad Blechingberg),
betreffende Parternes Mellemværende i Anledning af en Handel om
150 Tonde Hvede.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Decbr. 1858:
„Hovedcitanten, Kjobmand **S. J. Ivermoes** i Kjøge, bør for Tiltale
af Contracitanten, Møller **M. Mortensen**, i denne Sag fri at være.
Derimod bør Contracitanten til Hovedcitanten betale 235 Rdl. med
Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 16de Juni 1856, indtil Betaling
skeer, samt endvidere, imod at erholde udleveret det under Sagen om-
handlede, paa Pakhuus heri Staden oplagte Parti Hvede, 1,602 Rdl.
3 Mk. 13 Sk. samt Pakhuusleie og øvrige Udgifter à 3 Sk. pr. Tonde

af bemeldte Parti Hvede om Maanedeu fra den 20de Juni 1856 til Partiet afhentes, og Renter 5 pCt. aarlig af de 1,533 Rd. 2 Mk. 4 Sk. ligeledes fra 20de Juni 1856, og af det øvrige Velob fra 7de November 1856 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Idomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Efter Forholdets Bestaaffenhed, saaledes som det er fremstillet i den indankede Dom, maa det, naar i alt Tald henføres til, at Citanten, da de ankomne Kornvarer tilbodes ham, ei strax, efter foranstaltet Underfølgelse, har fremsat den Indsigelse, at Sæden ikke havde den accorderede Vægt, men i dets Sted endog paabegyndt Modtagelsen af samme, antages at paaligge ham at fore Beviis for Rigtigheden af den senere fremsatte Paaastand, at denne Vægt ved Ankomsttiden manglede, og at han derfor ikke kunde være pligtig at modtage Resten af Sæden. Et saadant Beviis har Citanten nu ikke tilveiebragt, og der er endog under Sagen fremkommet flere Data, som kunne vække Formodning for, at tidtmeldte Parti Sæd ved Ankomsten havde den fulde accorderede Vægt.

Som Følge heraf og idet Høiesteret tiltræder, hvad der i Dommen er anført om Indstævntes Berettigelse til at oplægge Varerne, maa det i samme antagne Resultat billiges. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Under Dpgivende af, at Contracitanten, Møller M. Mortensen, havde affjagt Hovedcitanten, Kjøbmand S. J. Ivermoes af Rjøge, circa 150 Tdr. Hvede, af Vægt 119 Pd. hollandsk paa Thieses Vægt, tilsvarende leveret Prøve til Priis 11 Rd. 4 Mk. 8 Sk. pr. Tønde, som betales contant ved Modtagelsen, men at Contracitanten, efterat være underrettet om Skibets Ankomst og Liggeplads, vel havde afhentet 20 Tdr., men derimod nægtet at modtage Resten under Foregivende af, at Partiet var undervægtigt, har Hovedcitanten efter Stævning af 5te Juli 1856 søgt Contracitanten til Betaling for de 20 Tdr. af 235 Rd., tilligemed Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 16de Juni s. A. indtil Betaling skeer, for-

uden Sagens Omkostninger stadesløst, og i Continuation heraf ved Stævning af 15de November s. A. til for Resten af det af ham kjøbt Parti, der er angivet at udgjøre 130½ Tdr., og som den 20de Juni s. A. var for Contracitantens Regning bleven oplagt paa Grynmøllen, at betale:

130½ Tdr. Hvede à 11 Rdl. 4 Mk. 8 Sk.	1,533 Rdl. 2 Mk. 4 Sk.
Maalerpenge à 2 Sk. pr. Td.	2 — 4 — 5 —
Stempelpapir til Maalerattest.	„ — „ — 10 —
Dplægning à 4 Sk. pr. Td.	5 — 2 — 10 —
En Notarialforretning	5 — 2 — 4 —
En Synsforretning	5 — 3 — 12 —
Liggedagspenge til Skipperen	50 — „ — „ —

Tilsammen. . . 1,602 Rdl. 3 Mk. 13 Sk.

samt Pakhusleie og øvrige Udgifter à 3 Sk. pr. Tønde om Maaneden fra 20de Juni 1856, indtil Partiet afhentes, og Renter à 5 pCt aarlig af fornævnte 1,533 Rdl. 2 Mk. 4 Sk. ligeledes fra 20de Juni s. A., da contant Betaling ved Modtagelsen er betinget, og af det øvrige Beløb fra Continuationsklagens Dato den 7de November 1856, indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger stadesløst.

Efter udtagen Contrastævning har Contracitanten søgt Hovedcitanten, fordi denne ikke skal have leveret ham 130 Tdr. Hvede gode Handelsvarer til en Vægt af 119 Pund hollandsk efter Thieles Vægt, som han havde kjøbt af ham, til at betale en Erstatning af 2 Rdl. pr. Tønde eller ialt 260 Rdl., eller efter uvillige Mænds Skjøn, hvori han har indrømmet, at den ifølge Hovedstævningen fordrer Betaling for de 20 Tdr. Hvede maa afgaae. I det han derhos har paa-
 staaet sig frifunden i Continuationsfølgemaalet, in subsidium for at betale Maalerpenge, stemplet Papir, Dplægning samt øvrige Udgifter, navnlig Liggedagspenge, og forsaavidt dette Søgmaal enten ganske eller tildeels tages tilfølg, i alt Fald forventet, at det gjøres til Betingelse for Modtagelsen og Betalingen, at Varerne leveres Contracitanten i gode og sunde Handelsvarer, har han paa-
 staaet sig tilkjendt Omkostningerne i alle Søgmaal.

At Partiet ved Ankomsten hertil har holdt en Vægt af 119 Pund, kan ikke ansees godtgjort. Derimod maa det fra Contracitantens Side ansees erkjendt, at det holdt 118 à 118½ Pund. At det nu, som Contracitanten har paa-
 staaet, skulde have været udtrykkelig betinget, at Partiet ikke maatte veie under 119 Pund, er ikke imod Hovedcitantens Venøgetelse oplyst, og da en Difference af ½ eller 1 Pund ikke, uden en saadan eller lignende bestemt og utvetydig Tilfjendbegivelse, kan efter den Betydning, der naturligen maa tillægges en Vægtangivelse, betragtes som en saadan væsentlig Mistligholdelse, at den i og for sig skulde kunne berettigede Contracitanten til at ansee sig løst fra den indgaaede Contract, og da han, forsaavidt Undervægten maatte antages at berettigede ham til et Afslag i den accorderede Priis, ikke har gjort Paastrand paa Saadant, vil han ikke kunne undgaae at betale saavel de hovedpaastrævnte 235 Rdl., som de i Continuation deraf paa-
 staaede 1,533 Rdl. 2 Mk. 4 Sk.

Da nu Hovedcitanten ikke har været forpligtet til at foranstalte Partiet solgt, men har maattet være berettiget til at oplægge, hvad Contracitanten skjøndt dertil pligtig, ikke vilde modtage, saa maa denne og blive forpligtet til at erstatte ham de hermed og i Anledning af hans Vægning havde Omkostninger, berunder ogsaa hvad der ved Skipperens Dwittering er oplyst at være betalt denne som Erstatning for, at hans Afreise blev opholdt, og som ikke er godtgjort at have været ubilligt; hvorimod Contracitanten maa være berettiget til, imod Betalingen af, hvad Continuationsjægsmaalet gaaer ud paa, at erholde det oplagte Parti Hvede ubleveret, uden at Hovedcitanten kan blive ansvarlig for den Tilstand, hvori det nu maatte befindes.

I Contrasjægsmaalet vil Hovedcitanten ifølge det Foransførte være at frifinde.

Processens Omkostninger, saavel i Hovedsjægsmaalene som i Contrasjægsmaalet, findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Det bliver, efter dertil given Anledning, herved at bestemme, at Promillegebyhret af Paktuusleie m. v. beregnes fra 20de Juni 1856.

Det fornødne stemplede Papir findes under Sagen forbrugt“.

Nr. 396.

Statsraad Liebenberg

contra

Andreas Lauritz Olsen, (Defensor Salicath),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Novbr. 1859: Tiltalte Andreas Lauritz Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage saunt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Hecksher og Rothe, 6 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Afseerd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, med Henfyn til at den under Sagen fremlagte Leiecontract, dateret 6te November 1858, ikke er skreven paa stemplet Papir“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Høiestretet betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Tiltalte Andreas Lauritz Olsen for Falsk og Bedrageri anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse og de isøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, der vilde lade sig stille til Militairtjeneste for en Værnepligtig, har, da det var blevet ham meddeelt, at han skulde tilveiebringe Attest angaaende de Steder, hvor han havde opholdt sig, skrevet en den 16de Marts sidstleden dateret Attest, der gif ud paa, at han havde haft Arbejde hos Muurmester Schwarzenberg fra den 11te Juni f. A. og til den nævnte Dag, og i den Tid opført sig til hans Tilfredshed, samt derefter underskrevet den „Schwarzenberg Muurmester“, hvorved han sigtede til Muurmester Johan Carl Schwarzenberg, uden hvis Vidende og Billie Attesten er udfærdiget, og hos hvem Tiltalte intet Arbejde har havt, hvorefter han har leveret bemeldte Attest til vedkommende Commissionair, for at den kunde blive afbenyttet til at bringe Stillingen istand.

Foraaavdt Tiltalte er actioneret for Bedrageri, er det vel oplyst, at han har ladet nogle af Marschandiser Ernst Jæger i November Maaned f. A. leiede Sengklæder m. m., til en Værdi af 32 Rdl., forblive hos Bødkermester Jens Larsen til Sikkerhed for et denne skyldigt Beløb af 16 Rdl. 4 Mk. uden fornævnte Jægers Vidende og Billie, men da der efter de fremkomne Oplysninger ikke er truffet nogen bestemt Aftale om Pantsætningen af Sengklæderne, og Jensen navnlig ikke har sunnet modsiges Tiltaltes Forklaring om, at han ansaae sig berettiget til at kræve Sengklæderne tilbage, naar han vilde, uden Hensyn til om Gjælden var betalt, findes dette Forhold ikke at være af den Bestaafenhed, at der herfor kan paalægges Tiltalte Strafsansvar.

I Genhold til det Foransørte vil Tiltalte, der er født den 20de August 1834 og ikke funden forhen straffet, være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagførere med 6 Rdl. til hver.

Sagsførelsen har været forsvarlig.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at den under Sagen fremlagte Peiecontract, dateret den 6te November 1858, ikke er skrevet paa stemplet Papir“.

Nr. 23. Redacteur og Udgiver af „Flyveposten“ **J. Davidsen**
(Statsraad Salicath)

contra

Aufvarlig Udgiver af „Fædrelandet“ og Redacteur **C. Ploug**
(Advocat Brock),

betræffende fornærmelige Udbladelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Marts 1858:
„De i Nr. 294 af Bladet „Fædrelandet“ for Marts 1856 om Hoved-

citanten, Redacteur J. Davidsen, brugte fornærmelige Udtryk „Logner og Gresskjænder“ bør døde og magtesløse at være. Tilgemaade bør følgende i Bladet „Flyveposten“ for samme Aar fremsførte, for Contracitanten, Redacteur E. Ploug, fornærmelige Sigtelser og Udladelser, nemlig: i Nr. 168: „at Contracitanten har gjort sig skyldig i Forræderi mod Dynastiet og den sorgeligste Misbrug af Hans Majestæt Kongens Langmodighed“; i Nr. 174: „at der er kommet til at hvile paa Ploug en paafaldende Mistanke for forræderisk Tænkemaade og Plan mod Danmarks Dynasti“; i Nr. 275: „at Fædrelandet har udslynget en ligesaa fræk som usand Bebreidelse mod det danske Folk“, — „at det ikke, af Frygt for det danske Folk, decideret tør træde op, sluttende Forbund med Slesvigholstenerne og de tydske Stormagter om Rigets Deling“, — „at Slesvigholstenerne have ingen mere trofaste Allierede end Fædrelandet og det skandinaviske Parti“, — og „at, dersom den Crisis, som Fædrelandet i de sidste Aar har gjort Alt for at hidkalde, skulde fremkalde en anden slesvigsk Krig, det da er „Fædrelandet“, der har forberedt Kampen“, og „Folket bør da vide, hvem der een gang har ført, og hvem der atter sender dets bedste Souner i Døden“; samt i Nr. 277: „at de tydske Stormagter og den tydske Presse paa den ene Side og „Fædrelandet“ . . . paa den anden Side broderligt række hinanden Haanden til at fremkalde og stifte en Forlegenhed for den danske Regjering“, døde og magtesløse at være, og bør Hovedcitanten for sit i saa Henseende udviste Forhold bøde 150 Rdl. til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse. Tøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Saavel Hoved- som Contrafølgemaalets Omkostninger hæves. Den idømte Mulet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Høiesteret under de Dele af Sagen, med Hensyn til hvilke Citantens Paastand gaaer ud paa Forandring af den indaankede Dom, i Henhold til de i denne anførte Grunde billiger det antagne Resultat, dog at den idømte Mulet findes at kunne bestemmes til 100 Rdl., og da Dommen iøvrigt af Citanten er paaستاet stadfæstet, medens Indstævntes Paastand gaaer ud paa dens Stadfæstelse i det Hele, vil samme med den anførte Forandring være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den idømte Mulet bestemmes

til 100 Rdl. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I Bladet „Fædrelandet“ Nr. 294 for Tirsdagen den 16de December 1856 findes indført et Stykke saalydende:

„Flyveposten har anskaffet sig en Forfatter, der skjuler sig under et X, og hvis Skrivemaade er af den Bestaffenhed, at vi for kort siden have stemplet den som „infam“.

I „Flyvepostens“ Dagsnummer er denne Forfatter fremkommen med følgende Sætning:

„at det liberale Parties Hovedorgan og det folkelige Almneblad holde med Preussen og Tydskland“.

Da der nu ikke hos nogen Læser kan være Tvivl om, at der med de betegnede Blade er meent „Fædrelandet“ og „Morgenposten“, saa erklære vi for vort Bekomvende Forfatteren for en „Løgner og Uressjænder“, og saalænge til han stiller sig selv, skulde d'Herrer Udgivere af „Flyveposten“, d'Herrer G. Siesby og J. Davidsen dele denne Titel“.

I denne Anledning har Redacteur J. Davidsen under nærværende Sag søgt „Fædrelandets“ ansvarlige Redacteur E. Ploug til at høre de ovennævnte om ham brugte Udtryk „Løgner“ og „Uressjænder“ mortificerede og til derfor at ansees med Straf efter Lovens Strengthed samt tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst.

Redacteur E. Ploug har derimod, næst i Hovedsøgsmaalet at paastaae sig frifunden med Tillæg af Omkostningerne skadesløst paa Grund af, at han kun har brugt de ovennævnte Udtryk som en formeentlig berettiget Retorsion imod flere imod ham i „Flyveposten“ fremsørte høist graverende Beskyldninger, — under een af ham anlagt Contrasag paastaet disse i „Flyveposten“ for 1856 Nr. 168, 174, 178, 275, 277 og 293 fremsatte og i Forligsklagen nærmere betegnede, formeentlig ærekrænkende og fornærmelige Beskyldninger og Ubladelser mortificerede og Hovedcitanten for hans derved udviste Forhold anseet efter Lovens Strengthed med en betydelig Fængelsesstraf, samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Foraauidt Hovedcitanten, der i Contrasøgsmaalet har paastaet sig frifunden og tillagt sammes Omkostninger skadesløst, først har bemærket, at Contracitanten formeentlig alt før den 16de December 1856 havde gjort fuldt Brug af den saakaldte Retorsionsret ved, som den paagjældende Artikel i „Fædrelandet“ Nr. 294 selv angiver, at stemple Skrivemaaden i „Flyveposten“ som „infam“, og at han derfor maatte være ubesøiet til yderligere Retorsion ved at udskjelde Hovedcitanten for en „Løgner“ og „Uressjænder“, da kan der ikke heri gives Hovedcitanten Medhold, allerede af den Grund, at den formeentlig ærekrænkende Beskyldning imod Contracitanten, hvorimod denne Retorsion nærmest er rettet,

findes i det den 16de December 1856 udfomne Nr. 293 af „Flyveposten“, og Contracitanten maatte være berettiget til at retorguere ligesaa længe, som Hovedcitanten vedblev med sine Bessylbninger imod ham. Naar Hovedcitanten dernæst har gjort gjældende, at Contracitanten selv har knyttet Skjældsordene „Løgner“ og „Gressfjænder“ til den i det paagjældende Stykke i „Færelandet“ Nr. 294 ubhævede formeentlige Bessylbning i „Flyvepostens“ Nr. 293, og at de derfor heller ikke kunne betragtes eller reiskærbiggjøres som Retorsion, undtagen ligeoverfor og ved denne, men ikke mod og ved de tidligere formeentlige Bessylbninger i „Flyveposten“ imod Contracitanten, da vil vel Hensynet til disse ikke gaaffe være ubeluffet ved Bedømmelsen af den omhandlede Retorsions Berettigelse, men saavel efter Retorsionens Væsen, som efter Affattelsen af den paagjældende Artikel i „Færelandet“, ville paa den anden Side de tidligere Udblæbser i „Flyveposten“ dog kun forsaavidt kunne komme i Betragtning i denne Henseende, som de med skjellig Grund maatte kunne ansees gjentagne ved og i den, som meldt, i Artiklen særligt fremhævede Udblæbse i „Flyvepostens“ Nr. 293, hvorom der formeentlig, som det nærmere vil fremgaae af det Efterfølgende, kun kan være Spørgsmaal med Hensyn til de paalagte Udblæbser i „Flyvepostens“ Nr. 277 og tildeels i Nr. 275.

Ligesom Contracitanten nu ikke kunde fortabe sin Ret til at drage Hovedcitanten til Regnskab for Domstolene for de Fornærmelser, imod hvilke han havde brugt en egentlig Retorsion ved at tilbagevise Sigtelserne som Løgn og Gressfjænderi, og hvorved bemærkes, at Hovedcitantens Ansvar for tidligere Bessylbninger imod Contracitanten selvsølgelig ikke kan være bortfaldet paa Grund af denne Retorsion, der ikkun er anvendt eller tillægges Betydning som saadan imod senere Fornærmelser, saaledes kan den ovenomtalte Stempeling af den anonyme Forfatters Skrivemaade i „Flyveposten“ som „ufam“ — hvilket Udtryk iøvrigt ikke heller er paalagt af Hovedcitanten — ei have nogen Indflydelse paa Contracitantens Ret til at paatale de imod ham i „Flyveposten“ tidligere fremsførte Bessylbninger, med Hensyn til hvilke det derhos kan erindres, at ingen er fremtraadt under Mærket X.

Det bliver da herefter at undersøge, hvorvidt de af Contracitanten paatænkte Ytringer i „Flyveposten“ virkelig maae ansees fornærmelige for Contracitanten, og om navnlig Udblæbserne i dens Nr. 293, cfr. Nr. 277 og Nr. 275, have været af den Bessaffenhed, at de hjemlede Contracitanten Ret til at tilbagevise dem ved Ordene „Løgner og Gressfjænder“.

Contracitanten anker først over, at han i Nr. 168 af „Flyveposten“ for 1856 besylbdes for „Fornæderi imod Dynastiet og den sørgeligste Misbrug af Hs. Majestæt Kongens Langmodighed“.

Vel har Hovedcitanten herved erindret, at denne Bessylbning, — der derhos fremtraeder mindre bestemt, forsaavidt det hedder, at man „neppe“ kan finde noget andet Navn for Contracitantens Færd end det anførte, — kun er fremsført under den Forudsætning, at Contracitanten vedkjender sig den Fortolkning, som Forfatteren i „Flyveposten“ har fremsat som den naturlige Mening af Ordene i de Taler, som Contracitanten holdt i Sommeren 1856 ved de nordiske Stu-

denters Møde i Gammel Upsala og senere til Hs. Majestæt Kongen under Festsmaaltidet ved Eremitagen; men den Sigtelsen for Forræderi osv. givne Form, at der neppe kan findes andet Navn, saalænge Contracitanten ikke formaaer at paavise en anden Mening af Talerne end den af Forfatteren fremstillede, kan saameget mindre retfærdiggjøre hine Ubladelser, som Contracitanten med Høie har gjort opmærksom paa, at selv om Meningen af de af ham brugte Ord var den af Artiklens Forfatter angivne, nemlig at udtale det Ønske, at Kongen vilde indsætte den svenske Konges Dynasti til sin Arving, og derved faae den dynastiske Eenhed i de 3 nordiske Riger istand, saa var heri Intet, der berettigede til at betegne et saadant Ønske eller dets Udtalelse som Forræderi imod Dynastiet, eftersom det maatte være en naturlig Forudsætning for en Forandring af Thronfølgerordenen ved Kongens Initiativ, at den, som Contracitanten i den omhandlede Tale i Upsala endog udtrykkelig antydede, i ethvert Fald skulde tilveiebringes paa lovlig Maade. Contracitanten maa saaledes gives Medhold, naar han har fundet de ovennævnte Ubladelser i „Flyvepostens“ Nr. 168 fornærmelige for sig, og hvad der gjælder herom, vil i det Væsentlige ogsaa komme til Anvendelse med Hensyn til de af Contracitanten paaklagede Ytringer i „Flyvepostens“ Nr. 174: „at der er kommet til at hvile paa Floug en paafaldende Mistanke for forræderisk Tænkemaade og Plan imod Danmarks Dynasti“, ligesom med Hensyn til den nærmere Udvikling heraf under en Opforbrings Form i „Flyvepostens“ Nr. 178, af hvilket Nummer der dog ingen bestemte Udtryk ere fremhævede af Contracitanten som Gjenstand for hans Mortificationepaastrand. Med Hensyn til Hovedcitantens Strafsansvar for de omhandlede fornærmelige Udtryk i „Flyvepostens“ Nr. 168, 174 og 178 for 1856 vil det imidlertid komme i Betragtning, at den fornærmelige Bestyldning imod Contracitanten dog maa anses at have været mindre graverende for dennes Ære, netop fordi den støttedes paa en Udvikling af Facta, hvis Betydning — og dermed Bestyldningens Besjælselse — kunde prøves af Artiklens Læser.

I Nr. 275 af „Flyveposten“ for 1856 har Contracitanten dernæst udbævet følgende for ham som „Fædrelandets“ Redacteur fornærmelige Ubladelser: at „Fædrelandet har udslyngt en ligesaa fræk som usand Bebreidelse mod det danske Folk“, at „det har løiet for Folket“, at det „kun af Frygt for det danske Folk ikke decideret træder op, sluttende Forbund med Slesvigholstenerne og de tydske Stormagter om Rigets Deling“, at „Slesvigholstenerne have ingen mere trofaste Allierede end „Fædrelandet“ og det skandinaviske Parti“, og at „dersom den Crisis, som „Fædrelandet“ i de sidste Aar har gjort Alt for at hidkalde, skulde fremkalde en anden slesvigsk Krig, det da er „Fædrelandet“, der har forberedt Kampen“, „og Folket bør da vide, hvem der engang har ført, og hvem der atter sender dets bedste Sønner til Døden“. Af „Flyvepostens“ Nr. 277 fremhæver Contracitanten fremdeles som fornærmeligt for ham, at det siges „at de tydske Stormagter og den tydske Presse paa den ene Side og „Fædrelandet“ (og dets Eftersnakkere) paa den anden Side, broderligt rælle hinanden Haanden til at fremkalde og støtte en Forlegenhed for den danske Regjering“, og dette formeentlig fornærmelige Paasagn gjentages efter Contracitantens

Paaftand i Nr. 293, idet det hedder: „at det liberale Parties Hovedorgan holder med Preussen og Tybftland og soutinerer tybste Forbringinger overfor Danmark“.

Naar nu Hovedcitanten med Hensyn til den forspaaante Dyttring i „Flyvepostens“ Nr. 275 har bemærket, at den støtter sig til en Paaviisning af, at det danske Folk formeentligen ikke — saaledes som i et tidligere Nr. 263 for 1856 af „Fædrelandet“ anført, og hvorpaa sidstnævnte Blad derefter formeentlig har grundet „en forud i det nævnte Nummer af „Flyveposten“ refereret Vebredelse imod det danske Folk“, — gif i Kampen (i 1848) for at hævde Martzministrierets Delingspolitik, men tværtimod opfykte sin Pligt at forsvare det danske Monarchi, da der var Fare for at see det adspiltet, og fremdeles, at selv om „Flyveposten“ maatte have udtalt en urigtig Betragtningmaade af historiske Kjendsgjerninger, saa kunde dog en Paaviisning, selv i noget stærke Udtryk, af det formeentlig Falske i en politisk Modstanders Anskuelse paa ingen Maade være „Flyveposten“ formeent eller med Høie characteriseres som en personlig Fornærmelse mod Modstanderen, — da kunne disse Betragtninger vel føre til, at der ikke kan paalægges Hovedcitanten Ansvar for at have ytret, at Contracitanten havde udslyngt en usand Vebredelse imod det danske Folk, men de kunne ikke retfærdiggjøre det brugte fornærmelige Udtryk om hiin formeentlig usande Vebredelse, at den var ligesaa fræk som usand

Derimod skjønnes det ikke rettere, end at der maa gives Hovedcitanten Medhold i, at der ikke er tilstrækkelig Høie til at opfatte det som en mod Contracitanten personlig rettet Fornærmelse, naar det i samme Nummer af „Flyveposten“ i Almindelighed siges, at „man løi for Folket“, idet dette efter Sammenhængen refererer sig til de forud omtalte „Ledere for det senere hen kaldte liberale Parti“, hvorved det ikke i Artiklen er antydet, at der fornemmelig eller blandt Andre sigtedes til „Fædrelandets“ Redacteur. Med Hensyn til de ovenanførte formeentlig fornærmelige Sigtelser i Slutningen af „Flyveposten“ Nr. 275 og i Nr. 277 har Hovedcitanten dernæst villet gjøre gjældende, at dermed hverken er sagt eller meent, at „Fædrelandet“ virkelig har sluttet eller har isinde at slutte Forbund med Danmarks Fjender, men kun, at „Fædrelandet“ ved sin upolitiske Fremgangsmaade i den paagjældende Sag imod sin Villie kommer til at understøtte Tybftlands anmassende Forbringinger ligesaagodt, som om det var dets Allierede, og at det vel figurlig taget kan siges, at „Fædrelandet“ arbejder Slesvigholstenerne i Hænderne, at disse ikke have nogen mere trofast Allieret end det og det skandinaviske Parti o. s. v., idet disse Dyttringer referere sig til hele den tidligere førte Strid, hvori det gjentagende skal være godtgjort, at Slesvigholstenerne og deres Talsmand i den tybste Presse ikke have noget varmere Ønske, end at Heelstaten atter maa falde fra hinanden, og at de sølgelig arbeide hen til samme Maal, om end af høist forskjellige Motiver, som „Fædrelandet“, der aabent skal have vedkjendt sig den Mening, at Heelstaten er en Utting, og at Danmark kun kan søge sin Frelse i Eiderstaten. Naar imidlertid hensees til Affattelsen af de Dele af de paagjældende Artikler, hvori hine paaante Ubladefter findes, og navnlig til, at i Nr. 275 Frygt for det danske Folk nævnes som Grund til, at „Fædrelandet“ ikke decideret træder op, sluttende For-

bund med Slesvigholstenerne, medens det siges at vente paa, at deres inderlige Duffer uden Anstregelse slutteligen skulle staae som et fait accompli, og til Ytringen i Nr. 277, at „Fædrelandet“ og de tydske Stormagter samt den tydske Presse „broderligt“ række hinanden Haanden, skjønnes det ikke rettere, end at hine Artiklers Mening naturligen kun kan forstaaes at være den at sigte „Fædrelandet“ for en bevidst Samarbeiden med Slesvigholstenerne og Tydskland, og en saadan Sigtelse, hvis Besøielse ikke er godtgjort, har Contracitanten med Rette paaftaaet at være fornærmelig for sig, endog uden Hensyn til at Contracitanten har bestridt Hovedcitantens ovenanførte Forudsætning, at „Fædrelandet“ og Slesvigholstenerne med Tydskland faktisk, om end ubevidst, arbejdede til det samme Maal.

Hyad endelig Udtalelserne i „Flyveposten“ Nr. 293 angaaer, da er det forblevet uomtvistet, at der ved „det liberale Parties Hovedorgan“ er sigtet til „Fædrelandet“, men Hovedcitanten har erindret, hvad der efter den paagjældende Artikels Affattelse og Sammenhæng ikke findes at kunne forlæstes, at Beskyldningen kun gaaer ud paa, at „Fædrelandet“ i det enkelte der omtalte Punct, nemlig de elleve Rigsaanders og Preussens Forbring om Fællesforfatningens Forelæggelse for Stænderne, holder med dem, og vel har Contracitanten gjort gjældende, at dette er urigtigt, eftersom „Fædrelandet“ ingenlunde støttede den Forbring, at Fællesforfatningen skulde forelægges de holsteenske Stænder, men ligesom der dog ikke er tilstrækkelig Høie til at statuere, at det er ved en forsættelig Misforstaaelse, at Forfatteren i „Flyveposten“ er kommen til at tillægge „Fædrelandet“ en Virksomhed, der sigtede til et saadant Resultat, saaledes skjønnes der herefter, naar den „Fædrelandet“ imputerede Holben med „Preussen og Tydskland“ indskrænkes, som anført, til dette enkelte Punct, ei heller i den skete Udtalelse at kunne siges at ligge nogen bestemt ærefrænkende Beskyldning imod den politiske Modstander. Paa den anden Side maa det dog erkjendes, at Contracitanten, navnlig naar Ytringerne i „Flyvepostens“ Nr. 293 sammenholdes med de ovenfor omtalte tidligere i „Flyvepostens“ Nr. 277 og 275 forekommende fornærmelige Beskyldninger for at arbejde sammen med Slesvigholstenerne og Tydskland, vel kunde have nogen Grund til at opfatte ogsaa hine Ytringer i Nr. 293 som indeholdende en ærefrænkende Sigtelse for at gjøre Parti med Preussen og Tydskland i deres for Landets No og Fred farlige Forbring, og den af Contracitanten brugte Retorison, at stemple Forfatteren og med ham, indtil han navngiver sig, „Flyvepostens“ Udgivere som „Røgnere og Uærefjænder“, kan da eiheller ansees som saaledes subjectiv ubeviset, at der for samme kan paadrages Contracitanten noget Strafansvar. Derimod ville de ovennævnte af ham brugte Skjældsord, navnlig forsaavidt de stemple Hovedcitanten i Almindelighed som en „Røgner og Uærefjænder“, efter Hovedcitantens Paastrand blive at mortificere, hvilket ligeledes gjælder med Hensyn til de ovenomhandlede som fornærmelige Characteriserede Udtalelser i „Flyvepostens“ Nr. 168, 174, 275 og 277, som Contracitanten har paaftaaet mortificerede.

For sit i denne Henseende udviste Forhold vil derhos Hovedcitanten blive at ansee med Straf i Hensind til Loven af 3die Januar 1851 § 9, 1ste og 2det

Membrum, hvilken Straf dog efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til en Mulct af 150 Rdl., der tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve saavel under Hoved- som under Contrastsmaalet.

Under Sagen har ingen Overtrædelse af Stempelpapirsløvgivningen fundet Steb“.

Nr. 25. Redacteur og Udgiver af „Flyveposten“ **G. Siesby**
(Statsraad Salicath)

contra

Ansvarlig Udgiver af „Fædrelandet“ og Redacteur **G. Ploug**
(Advocat Brock),

betræffende fornærmelige Udladelser.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Marts 1858:
„De i Nr. 294 af Bladet „Fædrelandet“ for Maret 1856 om Hovedcitanten, Redacteur G. Siesby, brugte fornærmelige Udtryk „Logner og Uressfjænder“ vor dode og magtesløse at være. Tilgemaade vor følgende i Bladet „Flyveposten“ for samme Aar fremførte for Contracitanten, Redacteur G. Ploug, fornærmelige Sigtelser og Udladelser, nemlig: i Nr. 168: at Contracitanten har gjort sig skyldig i „Forsæderi mod Dynastiet og den sorgeligste Misbrug af Hans Majestæts Kongens Langmodighed“; i Nr. 174: „at der er kommet til at hvile paa Ploug en paafaldende Mistanke for forsæderist Tænkemaade og Plan mod Danmarks Dynasti“; i Nr. 275: „at „Fædrelandet“ har udslyuget en ligesaa fræk som usand Bebreidelse imod det danske Folk“, — „at det ikke, af Frygt for det danske Folk, decideret tor træde op, sluttende Forbund med Slesvigholstenerne og de tydske Stormagter om Rigets Deling“, — „at Slesvigholstenerne have ingen mere trofaste Allierede end „Fædrelandet“ og det skandinaviske Parti“, — og „at, dersom den Christis, som „Fædrelandet“ i de sidste Aar har gjort Alt for at hidkalde, skulde fremkalde en anden slesvigsk Krig, det da er „Fædrelandet“ der har forberedt Kampen“ og „Folket vor da vide, hvem der cengang har fort, og hvem der atter sender dets bedste Souner i Doden“; samt i Nr. 277: „at de tydske Stormagter og den tydske Presse paa den ene Side og „Fædrelandet“ . . . paa den anden Side broderligt vække hinanden Haanden til at fremkalde og stifte en Forlegenhed for den danske Regjering“, dode og magtesløse at være, og vor Hovedcitanten for sit i saa Henferende udviste Forhold bode 150 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse. Søvrigt vor Parterne for hinandens Tiltale i denne

Sag frie at være. Saavel Hoved- som Contrasøgsmaalets Omkostninger hæves. Den idømte Mulct at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udseer efter Loven".

Høiesteret's Dom.

Da Høiesteret under de Dele af Sagen, med Hensyn til hvilke Citantens Paastand gaaer ud paa Forandring af den indankede Dom, i Genhold til de i denne anførte Grunde billigere det antagne Resultat, dog at den idømte Mulct findes at kunne bestemmes til 100 Rdl., og da Dommen iøvrigt af Citanten er paaستاet stadfæstet, medens Indstævntes Paastand gaaer ud paa dens Stadfæstelse i det Hele, vil samme med den anførte Forandring være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den idømte Mulct bestemmes til 100 Rdl. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „I Bladet „Fædrelandet“ Nr. 294 for Tirsdagen den 16de December 1856 findes indført et Stykke saalydende:

„„Flyveposten“ har anskaffet sig en Forfatter, der skjuler sig under et X, og hvis Skrivemaade er af den Bestaffenhed, at vi for kort siden have maattet stemple den som infam“.

I „Flyvepostens“ Dagsnummer er denne Forfatter fremkommen med følgende Sætning:

„at det liberale Parties Hovedorgan og det folkelige Almueblad holde med Preussen og Tydskland“.

Da der nu ikke hos nogen Læser kan være Tvivl om, at der ved de betegnede Blade er meent „Fædrelandet“ og „Morgenposten“, saa erklære vi for vort Vedkommende Forfatteren for en „Løgner og Vresstjænder“, og saalænge til han stiller sig selv, skulle d'Herrer Udgivere af „Flyveposten“ d'Herrer G. Siesby og J. Davidsen dele denne Titel“.

I denne Anledning har Redacteur G. Siesby under nærværende Sag søgt „Fædrelandets“ ansvarlige Redacteur E. Ploug til at høre de ovennævnte om ham bragte Udtryk „Løgner og Vresstjænder“ mortificerede og til derfor at anses med Straf efter Lovens Strengthed samt tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst.

Redacteur E. Ploug har derimod, næst i Hovedsøgsmaalet at paaستاe sig frimanden med Tillæg af Omkostningerne skadesløst paa Grund af, at han kun har brugt de ommeldte Udtryk som en formeentlig berettiget Retorik imod

flere imod ham i „Flyveposten“ fremsførte høist graverende Bestyldninger, — under en af ham anlagt Contrastag paastaet disse i „Flyveposten“ for 1856 Nr. 168, 174, 178, 275, 277 og 293 fremsatte og i Forligsklagen nærmere betegne, formeentlig ærekrænkende og fornærmelige Bestyldninger og Udladelser mortificerede og Hovedcitanten for hans derved udviste Forhold anset efter Lovens Strengthed med en betydelig Fængselsstraf, samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Foraaabidt Hovedcitanten, der i Contrastøgsmaalet har paastaet sig frijunden og tillagt sammes Omkostninger skadesløst, først har bemærket, at Contracitanten formeentlig alt før den 16de December 1856 havde gjort fuldt Brug af den saakaldte Retorsionsret ved, som den paagjældende Artikel i Fædrelandet „Nr. 294“ selv angiver, at stemple Skrivemaaden i Flyveposten som „infam“, og at han derfor maatte være ubesjælet til yderligere Retorsion ved at udstjælbe Hovedcitanten for en Løgner og Vresskjænder, da han der ikke heri gives Hovedcitanten Medhold, allerede af den Grund, at den formeentlig ærekrænkende Bestyldning imod Contracitanten, hvorimod denne Retorsion nærmest er rettet, findes i det den 16de December 1856 udkomne Nr. 293 af „Flyveposten“, og Contracitanten maatte være berettiget til at retorquere ligeaa længe, som Hovedcitanten vedblev sine Bestyldninger imod ham.

Naar Hovedcitanten dernæst har gjort gjældende, at Contracitanten selv har knyttet Skjældsordene „Løgner“ og „Vresskjænder“ til den i det paagjældende Stykke i „Fædrelandets“ Nr. 294 udhævede formeentlige Bestyldning i „Flyvepostens“ Nr. 293, og at de derfor heller ikke kunne betragtes eller retsfærdiggjøres som Retorsion uindtagen ligesoverfor og ved denne, men ikke mod og ved de tidligere formeentlige Bestyldninger i „Flyveposten“ imod Contracitanten, da vil vel Hensynet til disse ikke ganske være ubeløst ved Bedømmelsen af den omhandlede Retorsions Berettigelse, men saavel efter Retorsionens Væsen som efter Affattelsen af den paagjældende Artikel i „Fædrelandet“, ville paa den anden Side de tidligere Udladelser i „Flyveposten“ dog kun foraaabidt kunne komme i Betragtning i denne Henseende, som de med skjellig Grund maatte kunne anses gjentagne ved og i den, som meldt, i Artiklen særligt fremhævede Udladelse i „Flyvepostens“ Nr. 293, hvorefter der formeentlig, som det nærmere vil fremgaae af det Efterfølgende, kun kan være Spørgsmaal med Hensyn til de paalagde Udladelser i „Flyvepostens“ Nr. 277 og tildeels i Nr. 275.

Ligesom Contracitanten nu ikke kunde fortabe sin Ret til at drage Hovedcitanten til Regnskab for Domstolene for de Fornærmelser, mod hvilke han havde brugt en egentlig Retorsion ved at tilbagevise Sigtelsen som Løgn og Vresskjænderi, og hvorved bemærkes, at Hovedcitantens Ansvar for tidligere Bestyldninger imod Contracitanten selvsjælgelig ikke kan være bortfaldet paa Grund af denne Retorsion, der ifkun er anvendt eller tillægges Betydning som saadan imod senere Fornærmelser, saaledes kan den ovenomtalte Stempling af den anonyme Forfatters Skrivemaade i „Flyveposten“ som „infam“, hvilket Udtryk iøvrigt ikke er paalagt af Hovedcitanten, ei have nogen Indflydelse paa Hovedcitantens Ret til at paatale de imod ham i „Flyveposten“ tidligere fremsførte Bestyldninger, med

Hensyn til hvilke det derhos kan erindres, at ingen er fremtraadt under Mærket X.

Det bliver da først at undersøge, hvorvidt de af Contracitanten paaanfede Yttringer i „Flyveposten“ virkelig maa ansees fornærmelige for Contracitanten, og om navnlig Ubladelseerne i dens Nr. 293, cfr. Nr. 277 og Nr. 275, have været af den Besskaffenhed, at de hjemlede Contracitanten Ret til at tilbagevise dem ved Ordene „Løgner“ og „Gressfjænder“.

Contracitanten anfer først over, at han i Nr. 168 af „Flyveposten“ for 1856 bestyldes for „Fjorræderi mod Dynastiet og den sørgeligste Misbrug af Hs. Majestæt Kongens Langmodighed“. Vel har Hovedcitanten herved erindret, at denne Besskyldning, — der derhos fremtræder mindre bestemt, forsaavidt det hedder, at man „neppe“ kan finde noget andet Navn for Contracitantens Færd, end det anførte, — kun er fremført under den Forudsætning, at Contracitanten vedskjender sig den Fortolkning, som Forfatteren i „Flyveposten“ har fremstillet som den naturlige Mening i de Taler, som Contracitanten holdt i Sommeren 1856 ved de nordiske Studenters Møde i Gammel-Upsala og senere til Hs. Majestæt Kongen under Festsmaaltidet ved Eremitagen; men den Sigtselsen for Fjorræderi etc. givne Form, at der neppe kan findes andet Navn, saalænge Contracitanten ikke formaaer at paavise en anden Mening af Talerne end den af Forfatteren fremskillede, kan saameget mindre retfærdiggjøre hine Ubladelser, som Contracitanten med Høie har gjort opmærksom paa, at selv om Meningen af de af ham brugte Ord var den af Artiklens Forfatter angivne, nemlig at udtale det Duffe, at Kongen vilde indsætte den svenske Konges Dynasti til sin Arving og derved faae den dynastiske Eenhed i de 3 nordiske Riger istand, saa var heri Intet, der berettigede til at betegne et saadant Duffe eller dets Udtalelse som Fjorræderi imod Dynastiet, eftersom det maatte være en naturlig Forudsætning for en Forandring af Thronfølgeordenen ved Kongens Initiativ, at den, som Contracitanten i den omhandlede Tale i Upsala endog udtryffeligt antydede, i ethvert Fald skulde tilveiebringes paa lovlig Maade. Contracitanten maa saaledes gives Medhold, naar han har fundet de ovennævnte Ubladelser i „Flyvepostens“ Nr. 168 fornærmelige for sig, og hvad der gjælder herom, vil i det Bessentielle ogiaa komme til Anvendelse med Hensyn til de af Contracitanten paaaflagede Yttringer i „Flyvepostens“ Nr. 174: „at her er kommen til at hvile paa Ploug en paaafalende Mistanke for fjorræderiff Tænkemaade og Plan imod Danmarks Dynasti“, ligesom med Hensyn til den nærmere Udvikling heraf under en Dpfordrings Form i „Flyvepostens“ Nr. 178, af hvilket Nr. dog ingen bestemte Udtryk ere fremhævede af Contracitanten som Gjenstand for hans Mortifications-paaastand. Med Hensyn til Hovedcitantens Strafsansvar for de omhandlede fornærmelige Ubladelser i „Flyvepostens“ Nr. 168, 174 og 178 for 1856 vil det imidlertid komme i Betragtning, at den fornærmelige Besskyldning imod Contracitanten dog maa ansees at have været mindre graverende for dennes Værd, netop fordi den støttedes paa en Udvikling af Facta, hvis Betydning — og dermed Besskyldningernes Bessøielse — kunde prøves af Artiklens Ræser.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 54.

Den 9de Marts.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 14de Februar.

Nr. 25. Redacteur og Udgiver af „Flyveposten“ G. Siesby
contra

Ansvarligh Udgiver af „Fædrelandet“ og Redacteur E. Ploug
(see forrige Nr.).

I Nr. 275 af „Flyveposten“ for 1856 har Contracitanten dernæst udhævet følgende for ham som „Fædrelandets“ Redacteur fornærmelige Udblæfser: at „Fædrelandet har udflyngt en ligesaa fræk som usand Breidelse mod det danske Folk“, at „det har løiet for Folket“, at det „kun af Frygt for det danske Folk ikke decideret træder op, sluttende Forbund med Slesvigholstenerne og de tydske Stormagter om Rigets Deling“, at „Slesvigholstenerne have ingen mere trofaste Allierede end „Fædrelandet“ og det skandinaviske Parti“, og at „dersom den Crisjs, som „Fædrelandet“ i de sidste Aar har gjort Alt for at hidkalde, skulde fremkalde en anden slesvigsk Krig, det da er „Fædrelandet“, der har forberedt Kampen“, „og Folket bør da vide, hvem der engang har ført, og hvem der atter sender dets bedste Sønner til Døden“. Af „Flyvepostens“ Nr. 277 fremhæver Contracitanten fremdeles som fornærmeligt for ham, at det siges „at de tydske Stormagter og den tydske Presse paa den ene Side og „Fædrelandet“ og dets Eftersnakkere paa den anden Side broderligt række hinanden Haanden til at fremkalde og stifte en Forlegenhed for den danske Regjering“, og dette formeentlig fornærmelige Paasagn gjentages efter Contracitantens Paastand i Nr. 293, idet det hebbes: „at det liberale Parties Hovedorgan holder med Preussen og Tydskland og soutenerer tydske Fordringer oversfor Danmark“.

Naar nu Hovedcitanten med Henfyn til den førstpaaanbeede Yttring i „Flyvepostens“ Nr. 275 har bemærket, at den støtter sig til en Paaviisning af, at det danske Folk formeentligen ikke — saaledes som i et tidligere Nr. 263 for

1856 af „Fædrelandet“ anført, og hvorpaa sidstnævnte Blad derefter formeentlig har grundet „en forud i det nævnte Nummer af „Flyveposten“ refereret Bebreidelse imod det danske Folk“, — gif i Kampen i 1848 for at hævde Martzministers Delingspolitik, men tvertimod oplybte sin Pligt at forsvare det danske Monarchi, da der var Fare for at see det adspiltet, og fremdeles, at selv om „Flyveposten“ maatte have udtalt en urigtig Betragtningmaade af historiske Kjendsgjerninger, saa kunde dog en Paaviisning, selv i noget stærke Udtryk, af det formeentlig Falske i en politisk Modstanders Anstuelser paa ingen Maade være „Flyveposten“ formeent eller med Høie characteriseres som en personlig Fornærmelse mod Modstanderen, — da kunne disse Betragtninger vel føre til, at der ikke kan paalægges Hovedcitanten Ansvar for at have yttret, at Contracitanten havde udslyngt en usand Bebreidelse imod det danske Folk, men de kunne ikke retfærdiggjøre det brugte fornærmelige Udtryk om hiin formeentlig usande Bebreidelse, at den var ligesaa fræk som usand

Derimod skjønnes det ikke rettere, end at der maa gives Hovedcitanten Medhold i, at der ikke er tilstrækkelig Høie til at opfatte det som en mod Contracitanten personlig rettet Fornærmelse, naar det i samme Nummer af „Flyveposten“ i Almindelighed siges, at „man lød for Folket“, idet dette efter Sammenhængen refererer sig til de forud omtalte „Ledere for det senere hen kaldte liberale Parti“, hvorved det ikke i Artiklen er antydet, at der fornemmelig eller blandt Andre sigtedes til „Fædrelandets“ Redacteur. Med Hensyn til de ovenanførte formeentlig fornærmelige Sigtelser i Slutningen af „Flyveposten“ Nr. 275 og i Nr. 277 har Hovedcitanten dernæst villet gjøre gjældende, at dermed hverken er sagt eller meent, at „Fædrelandet“ virkelig har sluttet eller har isinde at slutte Forbund med Danmarks Fiender, men kun, at „Fædrelandet“ ved sin upolitiske Fremgangsmaade i den paagjældende Sag imod sin Villie kommer til at understøtte Tydslands anmassende Forbringer ligesaagodt, som om det var dets Allierede, og at det vel figurlig taget kan siges, at „Fædrelandet“ arbejder Slesvigholstenerne i Hænderne, at disse ikke have nogen mere trofast Allieret end det og det skandinaviske Parti o. s. v., idet disse Ytringer referere sig til hele den tidligere førte Strid, hvori det gjentagende skal være godtgjort, at Slesvigholstenerne og deres Talsmænd i den tydske Presse ikke have noget varmere Ønske, end at Høelstaten atter maa falde fra hinanden, og at de følgelig arbeide hen til samme Maal, om end af høist forskjellige Motiver, som „Fædrelandet“, der aabent skal have vedkjendt sig den Mening, at Høelstaten er en Uting, og at Danmark kun kan søge sin Frelse i Eiderstaten. Naar imidlertid hensees til Affattelsen af de Dele af de paagjældende Artikler, hvori hine paaanførte Udtalelser findes, og navnlig til, at i Nr. 275 Frygt for det danske Folk nævnes som Grund til, at „Fædrelandet“ ikke decideret træder op, sluttende Forbund med Slesvigholstenerne, medens det siges at vente paa, at deres inderlige Ønsker uden Ansirengelse slutteligen skulle staae som et fait accompli, og til Ytringen i Nr. 277, at „Fædrelandet“ og de tydske Stormagter samt den tydske Presse „broderligt“ række hinanden Haanden, skjønnes det ikke rettere, end at hine Artiklers Mening naturligen kun kan forstaaes at være den at sigte „Fædre-

landet" for en bevidst Samarbeiden med Slesvigholstenerne og Lybskland, og en saadan Sigtelse, hvis Besvielse ikke er godtgjort, har Contracitanten med Nette paaftaaet at være fornærmelig for sig, endog uden Hensyn til at Contracitanten har bestridt Rigtigheden af Hovedcitantens ovenanførte Forbudtæning, at „Fædrelandet" og Slesvigholstenerne med Lybskland factiff, om end ubevidst, arbeide til det samme Maal.

Hvad endelig Ubladefserne i „Flyveposten" Nr. 293 angaaer, da er det forblevet uomtvistet, at der ved „det liberale Parties Hovedorgan" er sigtet til „Fædrelandet", men Hovedcitanten har erindret, hvad der efter den paaagjældende Artikels Affattelse og Sammenhæng ikke findes at kunne forkastes, at Beskyldningen kun gaaer ud paa, at „Fædrelandet" i det enkelte der omtalte Punct, nemlig de elleve Rigeraaders og Prensens Forbring om Fællesforfatningens Forelæggelse for Stænderne, holder med dem, og vel har Contracitanten gjort gjældende, at dette er urigtigt, eftersom „Fædrelandet" ingenlunde støttede den Forbring, at Fællesforfatningen skulde forelægges de holsteenske Stænder, men ligesom der dog ikke er tilstrækkelig Føie til at statuere, at det er ved en forsætlig Misforstaaelse, at Forfatteren i „Flyveposten" er kommen til at tillægge „Fædrelandet" en Virksomhed, der sigtede til et saadant Resultat, saaledes skjønnes der herefter, naar den „Fædrelandet" imputerede Solde med „Preussen og Lybskland" indskrænkes, som anført, til dette enkelte Punct, ei heller i den stete Udtalelse at kunne siges at ligge nogen bestemt ærekrænkende Beskyldning imod den politiske Modstander. Paa den anden Side maa det dog erkjendes, at Contracitanten, navnlig naar Dyrtingerne i „Flyvepostens" Nr. 277 og 275 forekommende fornærmelige Beskyldninger for at arbejde sammen med Slesvigholstenerne og Lybskland, vel kunde have nogen Grund til at opfatte ogsaa hine Dyrtinger i Nr. 293 som indeholdende en ærekrænkende Sigtelse for at gjøre Parti med Preussen og Lybskland i deres for Landets Ro og Fred farlige Forbring, og den af Contracitanten brugte Retorision, at stemple Forfatteren og med ham, indtil han navngiver sig, „Flyvepostens" Udgivere som „Løgnere og Uværfjænder", kan da ei heller ansees som saaledes subjectiv ubesøiet, at der for samme kan paadrages Contracitanten noget Strafansvar. Derimod ville de ovennævnte af ham brugte Skjældsord, navnlig forsaavidt de stemple Hovedcitanten i Almindelighed som en „Løgner og Uværfjænder", efter Hovedcitantens Paaftand blive at mortificere, hvilket ligeledes gjælder med Hensyn til de ovenomhandlede som fornærmelige characteriserede Ubladefser i „Flyvepostens" Nr. 168, 174, 275 og 277, som Contracitanten har paaftaaet mortificerede.

For sit i denne Henseende ubviste Forhold vil derhos Hovedcitanten blive at ansee med Straf i Hensind til Loven af 3die Januar 1851 § 9, 1ste og 2det Membrum, hvilken Straf dog efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til en Mulct af 150 Rdl., der tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Sagens Omfostninger ville efter Omstændighederne være at hæve saavel under Hoved- som under Contrastsmaalet.

Under Sagen har ingen Overtrædelse af Stempelpapirslovgivningen fundet Sted".

Nr. 51. Politidirectøren i Kjøbenhavn, Conferentsraad **C. J. C. Bræstrup** (Statsraad Salicath, efter Ordre)

contra

Capitain **H. C. Bangert** (Sagen),

betræffende Spørgsmaalet, om Politiet har været berettiget til at foranstalte gravet en Groft paa den Indstævnte tilhørende Eiendom paa Kjøbenhavns Nørrebro.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juli 1858: „Indstævnte, Kjøbenhavns Politidirecteur, bor under en Muleet af 2 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsenes Hovedkæsse for hver Dag, Dommen siddees overhørig, lade den under Sagen omhandlede, efter Politiets Foranstaltning paa Matrikul Nr. 33 A opgravede Groft, forsaavidt den endnu befindes at eksistere, tilkaste. Saa bor og Indstævnte til Citanten, Capitain Bangert, betale hvad uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte ansætte som billig Erstatning for Tabet af et Stykke Havre paa Roden, der befandtes paa ovenmeldte Grund, og som den 14—16de Juli f. A. i afmeiet Tilstand udgjorde saa meget, at det kunde bortføres fra Stedet paa en Genspændervogn, med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra den 20de Juli f. A., indtil Betaling skeer. Forøvrigt bor Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Alt efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Citanten ved den indankede Dom er givet Paalæg om at lade den under Sagen omhandlede, efter Politiets Foranstaltning, opgravede, Groft tilkaste, bliver der, efter hvad der for Høiesteret er oplyst om, at denne Groft allerede er tilkastet, herom ikke længere Spørgsmaal.

Hvad dernæst angaaer den Citanten ved bemeldte Dom til Indstævnte for den paa dennes Eiendom afmeiede Havre paalagte Erstatning, hvortil efter Proceduren for Høiesteret, hvor Indstævnte ikke har givet Mode, og hvor Citanten har erhvervet Bevilling til Sagens Paakjendelse i Realiteten, naanseet at den ikke maatte befindes at angaae en for Høiesteret appellabel Gjenstand, Spørgsmaalet i saa Henseende er indskrænket, da maa det, efter hvad der under Sagen er oplyst, antages,

at den efter Politiets Foranstaltning opfastede ældre Grøft ikke har været en saadan, til hvis Vedligeholdelse Indstævnte havde paadraget sig nogen Forpligtelse, samt at de i Sagen omhandlede Pytter af Ureenligheder, som havde samlet sig paa Parcelveien, og som af sanitaire Hensyn skulde bortstafes, ikke blot ikke befandtes paa Indstævntes Grund, men heller ikke hidrorte fra hans Eiendom eller fra noget Foretagende fra hans Side. Men under disse Omstændigheder findes Indstævnte, naar Politiet til de nævnte Ureenligheders Bortstæffelse har anseet det fornødent at træffe saadanne Foranstaltninger, hvorved det uden Indstævntes Samtykke har disponeret over hans Eiendom, ifølge Lovgivningens Grundsætninger at maatte have Krav paa af det Offentlige at holdes skadesløs for det ham derved paaførte Tab.

Det maa derfor billiges, at Indstævnte ved den indankede Dom er tillagt Erstatning for den afsveiede Havre, og, da denne Erstatning i Henhold til de i samme anførte Grunde ikke kan indskrænkes til ikkun at omfatte Havrens Værdi i grøn Tilstand, men findes at maatte bestemmes paa den i Dommen fastsatte Maade, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til det Citanten ved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom givne Paalæg om at lade den omhandlede Grøft tilkaste bortfalder Sagen. Forrigt bør bemeldte Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Omstændighederne ved nærværende Sag, hvorunder Citanten, Capitain Bangert, drager Indstævnte, Kjøbenhavn's Politidirecteur, til Ansvar i Anledning af en paa hans Grund, efter Politiets Foranstaltning, foretagen Grøftgravning, ere følgende.

Under 3die Juni s. A. rapporterede Politibetjent Herth, at Forpagter Christensen paa Eiendommen Nr. 33 A, beliggende ved Nørrebroes Parcelvei, havde opført en Bygning, som nu var tagen i Brug saavel til Beboelse for ham og Familie som til Kofald for circa 20 Køer, og at de tynde Dele fra Kofalden lebedes gennem en Trævende fra Gaarden ud paa Veien, hvilket havde til Følge, at det urene Vand, da der paa Veien ei fandtes Kendesteen eller andet Afløb, blev staaende og samlede sig midt paa Veien i større Pytter, hvor det fordampe og udbredte ilde Lugt. Stadsphysicus erklærede, at dette stillestaaende og stinkende Vand var saa skadeligt i sanitair Henseende, at der uophøbeligt maatte

stafes Afløb tilveie. Ligeledes androg Sundhedscommissionen for udenbys Klædebo Qvarter paa, at ommeldte Sump uophølgelig maatte affstafes.

Ovennævnte Christensen saavel som hans Nabo, C. Sørensen, af hvis Grund Christensen i 1856 havde tilkjøbt sig sin Løb, erklærede, at den paaapegede Mangel ikke kunde afhjælpes, med mindre Eieren af Solitude, Citanten Capitain Bangert, enten vilde oprense en af ham paa den modsatte Side af Veien tilkastet Grøft, eller give Plads til en Kule til Vandets Opfanging paa hans Grund. Da Citanten ikke vilde indlade sig paa noget af disse Alternativer, og Afhjælpningen af det omhandlede Onde ansaaes paatrængende nødvendig, blev det ham betydet, at Afløbet vilde blive reguleret ved det Offentliges Foranstaltning, mod Regres med Hensyn til Omkostningerne hos rette Bedkommende.

Da Citanten vedblev sin Vægning, blev der den 14—16de Juli næstefter ifølge Politiets Foranstaltning over Citantens Eiendom gravet en Grøft i en Længde af 347 Alen langs Parcelveien til Korsveien. Til Udførselen heraf blev det nødvendigt at afmeie en Strimmel Havre, og da Citanten vægrede sig ved at modtage det Afmeiede, blev det solgt for 4 Mk. som grøn Staldfodring. Med Fradrag af disse 4 Mk. beløb Udgifterne ved dette Arbeide sig til 13 Rbl. 4 Mk. 1 Sk., hvilke bleve affordrede Citanten, men som denne vægrede sig ved at betale.

Citantens Paastand gaaer ud paa, at Indstævnte kendes pligtig til, under en daglig Mulct at lade ovenmeldte, paa Citantens Grund Nr. 33 A. 1. og 33 A. 3., samt tilveies paa en af Citanten solgt Parcel, anlagte Grøft tilkaste, samt at udrede Erstatning efter uvillige Mænds Ekstjøn for det ham herved forvoldte Tab, samt for en Deel Havre, som Indstævnte, for at Arbeidet kunde udføres, har ladet afhugge og bortføre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 20de Juli f. A., og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har, efter meddeelt fri Proces, ved sin befalede Sagsfører, Kammerraad Nyegaard, principaliter paaستاet Sagen afviist og sig tillagt Kost og Tæring. Subsidiariter har Indstævnte paaستاet sig frifunden og Citanten idømt Sagens Omkostninger samt Sagsfører Salair.

Afvæisningspaastanden er støttet paa den Betragtning, at der her handles om en sanitair Foranstaltning, der er besluttet af Sundhedspolitiet, og hvis Hensigtsmæssighed Domstolene ikke have Competence eller Sagskundsstab til at bedømme. Men denne Betragtning skjønnes ikke at have Hjemmel i Sagen. In casu er der nemlig ikke Spørgsmaal om at bedømme, hvorvidt Sundhedspolitiets Bestemmelse om, at de paa Veien staaende Urensigheder, som skadelige for Sundheden, burde bortstafes, har været besøiet eller ikke, hvilket Spørgsmaal vilde ligge udenfor Domstolenes Competence, men det, hvorom nærværende Sag dreier sig, er, om Indstævnte ved Udførselen af bemeldte Bestemmelse har gjort et udenfor hans Mynligheds Grændser gaaende Indgreb i Citantens Eiendomsret, om der af denne eller andre Grunde maatte tilkomme Citanten Ret til den tidligere Tilstands Gjenoprettelse samt til Erstatning, og Afgjørelsen heraf findes Citanten i Medfør af Grundlovens § 77 utvivlsomt at maatte kunne indbringe for Domstolene.

Den neblagte Afvisningspaastand vil saaledes ikke kunne gives Medhold, og Sagen vil derfor blive at paadomme i Realiteten.

Efter det under Sagen Fremkomne maa det statueres, at den af Citanten tilkastede Grøst har været anlagt paa hans egen Grund, og at han ikke havde paadraget sig nogen contractmæssig Forpligtelse mod Kjøberne af de ovennævnte Grundstykker, der ere Parceller af Citantens Eiendom Solitude, til at vedligeholde Grøsten, der, som anlagt flere Aar førend Parcellerne solgtes fra Solitude, derhos ikke kan have været indrettet for disses Styld, ligesaa lidt som noget Datum havet for, at bemeldte Grøst skulde være traadt istedetfor et ældre Vandløb. Det maa endvidere statueres, at der heller ikke af disse Kjøbere kunde med Føie have været regnet paa at beholde Grøsten som Afløb, efterdi den var anlagt paa den modsatte Side af Veien, uden at den ved nogen Steenkiste eller beslige var sat i Forbindelse med Afløbet fra deres Eiendomme. Naar hertil føies, at Citanten ikke i den her omhandlede Anledning havde modtaget noget Tilhold eller Forbud fra Politiet, maa det anses som afgjort, at Citanten har været i sin gode Ret ved at lade Grøsten tilkaste, og Indstævnte kan selvfølgelig ikke gives Medhold, naar han ved Iværksættelsen af den omhandlede Foranstaltning vil være gaaet ud fra en modsat Forudsætning.

Hvad nu selve Hovedspørgsmaalet betræffer, — om Politidirecteuren kan antages in casu at have overtraadt sin Øvrighedsmyndigheds Grændser —, maa dette efter Rettens Skjønne besvares bekræftende. Som forhen bemærket, hidrørte nemlig den ovenmeldte Ulempe fra Forpagter Christensen, der havde indrettet en Kofald uden at sørge for tilstrækkeligt Afløb fra denne; og der er fra Indstævntes Side Intet anført til Begrundelse for, at man, istedetfor at forbyde Kofalden, hvortil Politiet under disse Omstændigheder maatte være competent, søgte at afhjælpe det derved foranledigede Onde ved at lade grave en Afløbsrende over anden Mandes Grund, hvilket maa antages at have været saa meget mindre bespiet, som den sammesteds forhen eksisterende Grøst, efter hvad der er in confesso, ingeninde havde været benyttet til at modtage Afløbet fra Sørensens eller Christensens Grundstykker.

Som Følge af det Foransførte vil Politidirecteuren blive at kende pligtig til under en daglig Mulct af 2 Rdl., som tillægges Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, at lade den omhandlede Grøst, forsaavidt den endnu befindes at eksistere, tilkaste.

Det maa nemlig bemærkes, at Citanten, efter hvad han selv har anbragt her for Retten, har, medens Sagen procederedes, ladet den øverste Deel af tidsnævnte Grøst sløise og ladet anlægge Overtjørfler over den nedre Deel, hvilket han har anset nødvendigt til Terrainets Benyttelse, navnlig til forehavende Beianlæg.

Det bliver derefter at undersøge, hvorvidt den saaledes af Politiet iwerk-satte Foranstaltning medfører nogen Erstatningspligt for Indstævnte.

Citanten henfører sit Tab under efternævnte Poster:

1. Tabet af den paa Grøstens Grund og Sider staaende Havre. Da Citanten maa gives Medhold i, at denne Havre maa antages at have havt en større Værdi for ham

ved at henstaae, indtil den kunde høstes, end ved at sælges som Grøntfoder, vil Citanten ikke kunne ansees skadesløs ved at erholde tilkjendt i Erstatning saa meget, som Havren ved hiin Tid var værd som Grøntfoder; og vil efter det under Proceduren Fremkomne Erstatning under denne Post være at bestemme paa den Maade, at uvillige inden Retten udmeldte Mænd skjøne, hvad der kan ansees at have været den virkelige Værdi af det Stykke Havre paa Roden, som den 14—16de Juli s. A. i afmeiet Tilstand udgjorde saa meget, at det kunde bortkjøres paa en Tenspændervogn. Af det, der saaledes maatte blive tilkjendt, bliver at erlægge Renter som paastaet.

2. Standbæning af Udparcelleringen af Lødden Nr. 33 A. 1., da nemlig samtlige til denne Løb henhørende Grunde ud til Parcelveien kveve gennemskaarne af den efter Politiets Foranstaltning opkastede Grøst og af den Aarsag ikke kunde sælges, idet nemlig enhver Liebhaber maatte affrækkes fra Kjøb af Parceller, hvorpaa der hvilede en uafgjort Sag af denne Natur. Det maa imidlertid herved bemærkes, at Citanten, som ovenmeldt, selv for en Deel har labet Grøsten tilfaste, og saavidt af det under Sagen Fremkomne kan skjønnes, er dette steet efterhaanden, som den var ham til Hinder ved Benyttelsen af Terrainet. Men om det nu end efter disse Omstændigheder kunde antages, at der af bemeldte Foranstaltning var resulteret noget Tab for Citanten i den ommeldte Henseende, har han i alt Fald ikke tilveiebragt saadanne Oplysninger, som vilde udfordres til at skjønne over Tabets Størrelse; og findes der følgerig ikke under denne Post at kunne tilkjendes ham nogen Erstatning.

3. Lort og Creditspilbe, samt Omkostningerne ved Sløfningen af Grøsten og Udgravningen af dens med Uhumfthed gennemtrukne Bund m. m.

Da Erstatning for Lort og Creditspilbe ikke er paaklaget, vil der allerede af den Grund ikke kunne tilkjendes Erstatning herfor; og da Citanten, hvad det øvrige under denne Post henhørende betræffer, ikke har opgivet saadanne Data, hvorefter Retten eller Skjønsmand kunne bestemme Erstatningens Størrelse, vil Erstatning herfor ikke kunne tilkjendes.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde hæves, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges Indstævntes befalede Sagsfører, hvis Sagsførelse har været forsvaerlig, noget Salair.

Foraaavidt Indstævntes befalede Sagsfører har begjært visse af Citanten brugte Udtryk, — nemlig at han „har taalt den ulovlige ved Selvtøgt fremkomne Grøst i flere Maaneer“, og at han tillægger sin Vederpart „at føre Mobbisgølfel og Ufandbeber til Torvs“ —, mortificerede, og Citanten derfor anseet med Mulct, da findes hertil efter Omstændighederne ikke at være tilfrættelig Anledning.

Det stemplede Papir har, saavidt Sagen ei har været beneficeret, været rigtigten forbrugt“.

Onsdagen den 15de Februar.

Nr. 86. Muurmester **Thorild Halling** af Aarhus (Statsraad Salicath)
contra

Kammerjunker og Byfoged **H. N. v. Scholten** og paa det Offentliges
Begne, Amtmanden over Aarhus Amt, Stiftamtmand **T. C. Dahl**,
(Statsraad Liebenberg. efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Lovligheden af en af Kammerjunker og
Byfoged v. Scholten den 5te Mai 1857 affagt Kjendelse, hvorefter Ci-
tanten er bleven belagt med personlig Arrest, m. m.

Kammerjunker og Byfoged i Aarhus v. Scholtens Kjendelse af
5te Mai 1857: „Muurmester Thorild Halling heraf Staden bør be-
lægges med personlig Arrest“.

Riborg Landsøverrets Dom af 12te April 1858: „Den paaanfede
Fængslingskjendelse annulleres; men iøvrigt bør Indstævnte, Kammer-
junker, Byfoged Scholten, for Citanten, Muurmester T. Hallings Tiltale
i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten op-
hæves“.

Højesterets Dom.

Naar Contracitanten og Indstævnte for Højesteret have inhæret den alle-
rede for Overretten af Contracitanten nedlagte Paastand om Sagens Afvii-
ning af den Grund, at Hovedcitantens Arrest var relageret, inden Appel-
stævning til dens Paaanke udtoges, vil der ei heri kunne gives den Med-
hold, da § 85 i Grundloven ikke har bestemt nogen Frist, inden hvilken
Paaanke skulde iværksættes, og der forøvrigt hverken i denne Paragraph
eller i den 4de midlertidige Bestemmelse indeholdes tilstrækkelig Hjemmel
for at tillægge Arrestens Relaxation den paaanstaaede Virkning.

Med Hensyn til Hovedcitantens Anke over Arrestdecretet bemærkes,
at ligesom den Sjerning, for hvilken han sigtedes, og hvorom han selv
har erkjendt, at derved kan være tilfiet en kaad Spøg eller at gjøre
Nar af Muurmester Langberg og chicanere denne, har Formen af Falsk,
saaledes findes den ogsaa ifølge dens hele Betskaffenhed og de skadelige
Følger, den kunde have ikke blot for Langberg, men efter Omstændig-
hederne ogsaa for Andre, at maatte kunne medføre et saadant Straf-
ansvar i Overensstemmelse med Forskrifterne i Forordningen af 11te
April 1840 om falske Documenter, eller sammes Analogi, at der ikke i
den Henseende ifølge Grundlovens § 85 kunde være noget til Hindre
for Anvendelse af Arrest; og da nu saavel Ligheden af Haandskriften i
den omhandlede Annonce med Hovedcitantens fremlagte Skrivelse af

24de April 1855, som det i denne udtalte fjendtlige Sindelag mod Langberg, og Hovedcitantens uhligen foretagne Skridt til at reise Sag mod Sidstnævnte maatte vække en saa stærk Formodning om, at han var Forfatteren, at den ei kunde afkræftes ved den af ham fremførte Benægtelse, samt da det tillige var af Bigtighed at forebygge hans Indvirkning paa de af Langberg til Styrke for Sigtelsen paaberaabte Vidner, Kjønnets Forhørsdommeren ikke at have manglet Høie til at decretere den paaankede Arrest.

Hovedcitantens Paastand om, at Arrestdecretet og den forudgaaede Anholdelse skulde kjendes uefterrettelige eller annulleres, vil derfor ikke kunne tages til Følge; og Contracitanten, der er stævnet til at stande til Rette og paaستاet idomt Mulet og Erstatning i Anledning af Arresten, vil for hans Tiltale i denne Sag være at frifinde. Derhos findes Hovedcitanten at maatte tilpligtes at tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt at betale Salairer til de for Contracitanten og Indstævnte befalede Sagforere, Procurator Smith for Overretten og Statsraad Liebenberg for Høiesteret, med respective 20 og 60 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitantens Paastand om, at det indankede Arrestdecret og den forudgaaede Anholdelse kjendes uefterrettelige eller annulleres, kan ikke tages til Følge; og bør Contracitanten for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Til det Offentlige og vedkommende Retsbetjente betaler Hovedcitanten det Retsgebyr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt, eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt, eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke ved begge Retter for Contracitanten og ved Høiesteret for Indstævnte havde været beneficeret. Saa betaler han og i Salarium til Procurator Smith for Overretten og Statsraad Liebenberg for Høiesteret, til den Første 20 Rdl. og til den Sidste 60 Rdl., samt endvidere til Justitskassen 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag paaanker Citanten, Muurmester Thorkild Halling af Aarhus, i Genhold til Grundlovens § 85 samt dens midlertidige Bestemmelse Nr. 4, en af Indstævnte

Kammerjunker Byfoged Scholten den 5te Mai f. A. affagt Kjendelse, ved hvilken der, — efterat Citanten den foregaaende Dag under et Forhør, der optoges i Anledning af en Anmeldelse fra Muurmester Langberg om, at der i Byens Avis var indrykket en Annonce med hans Navns Underkrift, uden at han havde indleveret en saadan, var bleven anholdt, — blev decreteret Arrest paa Citantens Person, hvorefter han hensejnd i Varetægtsfængsel, indtil Arresten den 9de f. M. hævdes; og gaaer Citantens Paastand ud paa, at den paaanførte Fængslingskjendelse og den forudgaaende Anholdelse annulleres, samt at Indstævnte Kammerjunker Scholten i den Anledning anses med Muld og tilpligtes at betale Citanten Erstatning for det ham ved Arresten tilføiede Røringstab, Lort og Creditspilbe m. m.

Indstævnte Scholten har principaliter paaستاet Sagen afviist fra Overretten paa Grund af, at Stævningen først er udtaget den 23de Mai f. A., altsaa efter at Arresten var bleven relaxeret, idet det efter Indstævntes Formening ikke skal have Hjemmel i de citerede Grundlovs-Bestemmelser eller Sagens Natur i et saadant Tilfælde under et privat Spøgsmaal at saggive Dommeren; men efter Indholdet af den af Citanten paaberabte midlertidige Bestemmelse i Grundloven findes der ikke at være Frøie til at antage, at den der hjemlede private Indankning af en Fængslingskjendelse ikke skulde kunne iværksættes, efterat Fængslingen er ophørt, og den neblagte Afviisningspaastand vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Med Hensyn til Sagens Realitet bemærkes, at den i Karhuus Avis indrykkede Annonce, der gav Anledning til den anstillede Undersøgelse, var af følgende Indhold:

„Dette Muurstevende kunne strax erholde Reparationsarbejde hos Undertegnede paa favorable Betingelser. — Daglønnen bliver 1 Rdl. 4 Mk.; dog bemærkes, at dette Arbejde kan vare en Tid af 3 Maaned. — Sammenfeds kunne 5 à 6 Forkundtere erholde ene nyt Arbejde for hele Sommeren til høi Løn.

Karhuus den 28de April 1857.

H. Langberg,
Muurmester“.

Citanten mener nu, at den paaanførte Fængslingskjendelse, der er motiveret ved, at der var tilveiebragt en høi Grad af Formobning for, at Citanten havde skrevet den omspurgte Annonce, og at han ved at forblive paa fri Fod vilde kunne antages at skabe Undersøgelsens Gang i ikke ringe Grad, allerede af den Grund maatte anses ulovlig, at det Forhold, hvorom der var Spøgsmaal, ikke skulde egne sig til offentlig Forsøgning, og i alt Fald ikke vilde kunne medføre en saadan Straf, som efter Slutningsbestemmelsen i Grundlovens § 85 er en Betingelse for Anvendelse af Varetægtsfængsel.

Vel kan det nu ikke ubetinget antages, at et Forhold som det Citanten paaastede ikke skulde kunne gjøres til Gjenstand for offentlig Forsøgning, eller at Straffen for et slikt Forhold retteligen kun skulde kunne blive Fengebod eller simpelt Fængsel, men idet det paa den anden Side eibeller, saaledes som Indstævnte Kammerjunker Scholten under Proceduren for Overretten har villet

gjøre gjældende, kan antages, at enhver falsk Efterstriven af anden Mand's Navn uden Hensyn til det Siemod, hvori saadant kan antages at være skeet, eller til de øvrige dermed forbundne Omstændigheder maa paadrage Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 60—62, findes det dog, naar henføres til, at det efter Indholdet af det ommeldte Avertissement ikke vel af dets Forfatter kunde være tilfjættet at gjøre sig nogen Fordeel paa Langbergs Bekostning, — ligesom denne Sidsmævnte ogsaa selv har udsagt, at han antog, at Forfatterens Hensigt havde været at gjøre Nar af ham og at chicanere ham —, at det Citanten paafsigtede Forhold allerede strax ved Undersøgelsens Begyndelse maatte vise sig at være af en saadan Veffaenhed, at der, uanset den Formodning, der efter de fremkomne Oplysninger kunde være for, at Citanten havde udsærdiget den ommeldte Bekjendtgjørelse i Langbergs Navn, ikke kunde have været paalagt Citanten personlig Arrest. Citantens Paastand om Arrestkjendelsens Annullation vil derfor være at tage til Følge, men idet bemeldte Kjendelse dog ikke findes at have været i den Grad ubesjætt, at der isvrigt kan paalægges Indstævnte, Kammerjunker Scholten, noget Ansvar derfor, og idet der ikke findes tilstrækkelig Foie til at tage Citantens Paastand om Annullation af den foreløbige Anholdelse til Følge, vil Indstævnte isvrigt være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve.

Anordningerne om det stemplede Papir ere ikke her for Retten overtraadte".

Nr. 412.

Aldvocat Brock

contra

Niels Christian Petersen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavn's Amts Jøndre Birk's Extrarets Dom af 27de October 1859: „Arrestanten Niels Christian Petersen bor henfætted til Forbedringshunsarbeide i 18 Maanedes. Saa bor han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Bugge, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 3 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Januar 1860: „Birkfætingsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Wang og Kammerraad Nyegaard, betaler Arrestanten, Niels Christian Petersen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts Søndre Virks Extraret indankede Sag actioneres Arrstanten Niels Christian Pedersen for Tyveri, i hvilken Forbrydelse han ogsaa ved sin egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig ved den 21de December f. A. paa et Loft i Capitain Jacobsens Bryggeri, Carlsberg i Valdbby, ubemærket at have borttaget et 2 Punds Malmlob, som stod paa en Tønde paa Loftet, hvilket han senere forsøgte at sælge. Dette, som er vurderet til 1 Rdl., er under Sagen kommen tilstede og tilbageleveret til Bestjaalne.

Det maa derfor billiges, at Arrstanten, der er født den 28de August 1842, og som ved Kjøbenhavns Criminal- og Politivets Dom af 7de August 1858 for Tyveri og Bedrageri, ifølge Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 41, har været ansæet med 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, ved den under 27de October f. A. affagte Underretsdom er funden skyldig til Straf efter samme Forordnings § 13, og da den valgte Straf af 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde findes passende, ligesom heller Intet hødes at erindre imod denne Doms Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger og de Actor og Defensor for Underretten derunder tillagte Salairer, vil bemeldte Dom saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 400.

Statsraad Salicath
contra

Karen Larsdatter, Bodker **Søren Nielsens** Hustru, (Defensor Brock), der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 16de Novbr. 1859: „Arrstantinden Karen Larsdatter, Bodker Søren Nielsens Hustru af Odense, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt udrede alle af hendes Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Cloos, og til Defensor, Procurator S. F. Sanjen, 4 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Decbr. 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Ibsen og Procurator Kraft,

betaler Arrestantinden Karen Larsdatter, Bodker Søren Nielsens Hustru, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stående. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, hertil fra Odense Herreds Extraret indankede, Sag er det ved Arrestantinden Karen Larsdatter, Bodker Søren Nielsens Hustrues egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, hvorfor hun er sat under Tiltale, nemlig Tyveri, idet hun en Dag sidst i afvigte September Maaned, da hun var gaaet ind i et Huus i Veirup for at bede om Noget, men ikke traf Noget hjemme, har taget et i Bryggeriet hængende Skjort for, som hun har forklaret, at stjule sine Pjalter. Bemeldte Skjort, som Arrestantinden var iført ved sin Anholdelse omtrent 3 Uger derefter, skal ifølge Eierindens Udfagn fra nyt have kostet 3 Rdl., men blev i sin daværende Tilstand af Retsvidnerne vurderet til 5 Mk., og Eierinden, til hvem Skjortet er blevet udliveret, har frasøgt Krav paa Erstatning for Afavn og dets Forringelse.

Da Arrestantinden, der er over 49 Aar gammel og gjentagne Gange har været straffet for Betleri, senest ifølge nærværende Rets Dom af 5te Januar f. A. som for den nævnte Forføelse 3die Gang begaaet med 6 Maaneders Arbejde i Odense Evangsarbejdsanstalt, ved den hende under 18de October 1854 inden Bjerge-Nasum Herredets Extraret overgaaede Dom tillige er dømt for Tyveri, for hvilken Forbrydelse 1ste Gang begaaet i Forbindelse med 2den Gang forsvet Betleri hun i det Hele blev anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, maa det efter det Ovennævnte billiges, at hun nu ved den indankede Dom er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 for 2den Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf, 1 Aars Forbedringshuusarbejde, efter Omstændighederne findes passende, ligesom der Intet findes at erindre imod bemeldte Doms Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tilkjendte Salairer, hvilke det med Rette er paalagt Arrestantinden at udrede, vil samme Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 383.

Advocat Liebe
contra

1) **Ane Jensdatter** og 2) **Kirsten Jensdatter**, (Defensfor Liebenberg), der tiltales, Nr. 1 for at have myrdet eller dræbt sin Datter Kirsten Jensdatters den 25de Mai 1859 fødte uægte Barn og Nr. 2 for Barnefødsel i Dølgemaal, eller for ikke at have viist tilbørlig Omhu for sit Foster for og efter dets Fødsel

Frysenborg og Haurfkov Birkers Extrarets Dom af 23de August 1859: „Tiltalte, Arrestantinden Ane Jensdatter af Goldby, bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Tiltalte, Kirsten Jensdatter af Goldby, bør hænges i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Begge de Tiltalte ville derhos have in solidum at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Friis, 4 Rdl., og til Defensfor, Procurator Brendstrup, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Octbr. 1859: „Tiltalte Kirsten Jensdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Med Hensyn til den Arrestantinden Ane Jensdatter idømte Straf bør Underretsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensfor samnestedes 5 Rdl. og til Actor og Defensfor for Overretten, Procuratorerne Ackelmann og Kühnel, 8 Rdl. til hver, udrede Arrestantinden og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestantinden, Ane Jensdatter for at have myrdet eller dræbt et af hendes Datter, Medtiltalte Kirsten Jensdatter, den 25de Mai f. A. født uægte Barn, og bemeldte Kirsten Jensdatter for Barnefødsel i Dølgemaal eller for ikke at have viist tilbørlig Omhu for sit Foster for og efter dets Fødsel.

Tilstalte Kirsten Zensbatters Forklaring gaaer ud paa Følgende: Da hun, der var bleven besvangret udenfor Ægtefælskab i Tidrummet mellem 1ste September og 1ste November f. A. og ved Kyndelmisfe havde søst Liv i Fosteret, den 25de Mai d. A. var beskæftiget paa Skjoldelev Hede, sølte hun Dødt og begav sig derfor til sit Hjem hos hendes Moder, Arrestantinden Ane Zensbatter, hvor hun ankom omtrent Kl. 6 à 7 om Estermiddagen og traf sin Moder og 6aarige, uægte Datter hjemme; hun fortalte da Arrestantinden, at hun vistnok skulde søde, og yttrede, at det vel var bedst, at de stilledes Bud efter Konerne, hvorved hun meente Hjælp, indtil der kom Bud efter Jordmødereu. Arrestantinden erklærede hertil, at det vel ikke behøvedes endnu, og Tilstalte gif derpaa tilfængs, og mellem Kl. 8 og 9 søbte hun et Barn, der, som hun har erkjendt, var suldbaaret og levende, idet det bevægede sig og gav nogle Smaaffrig fra sig eller græd. Arrestantinden, der havde været tilstede under Fødselen, ybede hende aldeles ikke nogen Hjælp eller Understøttelse ved den, men gif kort efter ud i Rjøkkenet, og da hun kom tilbage, og Tilstalte sølte store Smærter, bad denue en halv Timestid efter Fødselen Arrestantinden om at tage Barnet, der endnu henlaae mellem Tilstaltes Been. og hvis Navlestreng Tilstalte rev over, idet hun efter sin Paastand meente, at Arrestantinden skulde svøbe Barnet i noget Børnetsi, hun havde forskaffet sig. Arrestantinden tog nu ogsaa Barnet, som i det Dieblisk græd, men gif ud af Stuen med det uden at sige noget og uden at svøbe noget omkring det, og efter omtrent et Dvarteers Forløb kom hun tilbage uden Barnet, og paa Tilstaltes Forespørgsel om, hvor Barnet var, svarede Arrestantinden, at hun havde gravet det ned mellem Kartoflerne.

Arrestantinden har nu tilstaaet, at hun for at skille Tilstalte ved Barnet, kort efter Fødselen tog det fra hende, at det da endnu levede, og navnlig rørte sig, at hun, som af Tilstalte forklaret, forlod Stuen med det, idet hun havde lagt det paa Ryggen over sin venstre Arm, og at hun i Forstuen med sin høire Haand klemte det først paa Maven og derefter paa Brystet, som hun har sagt, for haardt, skjøndt ikke meget haardt, men at Barnet dog allerede var dødt, forinden hun kom ud af Huset. Arrestantinden har endvidere forklaret, at hun strax nedgravede Barnet i Kartoffelbedet, men da hun af Frygt for, at det skulde blive opdaget, ikke turde lade det blive liggende der, gravede hun det senere op, og efter sin seneste Forklaring tilintetgjorde hun ethvert Spor af det ved at lægge det paa Skorstenen i nogle gløbende Emmer og aldeles tilbækkte det med Afse, men denne sidste Forklaring har hun først afgivet, efter at være bleven overbevist om Urigtigheden af nogle af hende tidligere afgivne Forklaringer om at have begravet Barnet paa forskjellige Steder, eller kastet det i forskellige Vandsteder, uden at det dog kunde findes paa noget af disse Steder. Som Motiv til at Arrestantinden saaledes vilde skille Tilstalte af med Barnet, har hun anført, at hun meente, at Tilstalte havde nok i det ene uægte Barn, hun havde, og ikke kunde forsørge to, hvorimod hun har benægtet, at Tilstalte har givet Anledning til eller havt Andeel i, hvad hun foretog med Barnet.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 55.

Den 9de Marts.

1860.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Onsdagen den 15de Februar.

Nr. 383.

Advocat Liebe

contra

Ane Jensdatter og Kirsten Jensdatter (see forrige Nr.).

Ifølge en af vedkommende Districtsløge afgiven Erklæring vil et Foster, hvis Undfangelse har fundet Sted i Begyndelsen af September s. A., meget vel kunne antages at kunne være født den 25de Mai d. A. med alle Tegn paa Fuldbaarenhed, medens Fosteret, hvis Undfangelsen havde fundet Sted i Slutningen af September, vel ikke vilde kunne være født fuldbaaret den 25de Mai, men dog levende og levedygtigt under Jagttagelse af den tilbørlige Omhu og Pleie. Der er nu vel ikke kommet nogetsomhelst Spor af det paagjældende Foster tilstede, men efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa det antages, at Dødsfaldet Kirsten Jensdatter, der ifølge de under Sagen afgivne Forklaringer havde omtalt sit Svangerstid saavel for Barnefaderen som for en Nabokone, af hvem hun havde begjært og modtaget noget Børnetøj, virkelig omtrent paa den anførte Tid har født et Barn, der er forsvundet, og herefter samt efter Sagens øvrige Omstændigheder foreligger der formentlig ikke nogen Grund til at betvivle Rigtigheden af Arrestantindens Forklaring om, at det omhandlede Barn var levende, da hun tog det fra Dødsfaldet, og at hun derpaa har dræbt det, og der er heller ikke oplyst noget, der kunde give Anledning til at antage, at Barnet ikke skulde have været istand til at fortsætte Livet, hvis det paa behørig Maade var bleven pleiet. Det findes derfor, at Arrestantinden, der i Aaret 1839 har været anseet med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage for utilbørligen at have revset sin 9aarige Stedson, og som maa ansees at have handlet med Overtæg, ligesom Barnet i ethvert Fald maa betragtes som en sagesløs Person efter Forordningen af 4de October 1833 § 6, for det af hende saaledes ubøisste Forhold ifølge den citerede Forordnings § 10 maa dømmes efter Lovens 6—9—1 til at miste sin

III. Aargang.

Sals og hendes Hoved at sættes paa en Stage, og da dette ogsaa er antaget i Underrettsdommen, vil denne være at stadfæste.

Hvad Tiltalte Kirsten Jensdatter angaaer, da har hun benægtet nogensinde at have havt til Hensigt at gjøre sit Foster noget Ondt, og paaastaet, at det var mod hendes Villie og Hensigt, at Arrestantinden tog Barnet af Dage, idet hun navnlig, da hun opfordrede Arrestantinden til at tage Barnet, som ovenfor berørt, havde til Hensigt, at Arrestantinden skulde svøbe det, ligesom hun ogsaa, da Arrestantinden gik ud i Forstuen med Barnet, vil have raabt efter hende, at hun ikke maatte gaae det, og der er heller ikke under Sagen fremkommet noget-somhelst Beviis for, at Tiltalte har havt nogen Deel i Arrestantindens Forhold mod Barnet. Ei heller findes det, at Tiltalte vil kunne betragtes, som om hun havde sødt Barnet i Dølgemaal, eller at det vil kunne statueres, at hun iøvrigt før eller efter Fødselen har udviist nogen saadan Mangel paa Omhu for Barnet, at hun derved har paadraget sig Strafansvar, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at ligesom hun ikke havde lagt Dølgemaal paa sit Svangerstab, saaledes havde hun ogsaa efter hendes tilbeels af Arrestantinden bekræftede Forklaring, som maa lægges til Grund ved Forholdets Bedømmelse, hvilket søge Hjælp, da hun mærkede, at Fødselen forestod, hvilket imidlertid blev forhindret af Arrestantinden. uden at det tør antages, at hun da var istand til uden dennes Medvirkning at staae sig anden Hjælp, og ligesaa lidt tør det statueres, at Tiltalte har været i en saadan Tilstand umiddelbart efter Fødselen, at hun da selv kunde yde Barnet den fornødne Pleie, eller hindre Moderen i at forlade Stuen med Barnet. Tiltalte vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Sagens Omstændigheder, og navnlig med Hensyn til de af hende i de første Forhører afgivne urigtige Forklaringer, med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Disse, og berunder indbefattet i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl. samt til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver, ville være at udrede af Arrestantinden og Tiltalte in solidum.

Nr. 59. Muurmester **Andreas Sørensen Dahl** (Justitsraad Bunken, efter Ordre),

contra

Sadelmagermester **Corell** (Sngen),

betræffende Parternes Mellembværende i Anledning af uogle af Citanten for Indstævnte opførte Bygninger.

Sore Bytings Dom af 26de Marts 1857: „Contracitanten, Sadelmagermester Corell af Sore, bor til Hovedcitanten, Muurmester Dahl sammesteds, betale 571 Rdl. 90 Sk., og bor Hovedcitanten derhos for Contracitantens Tiltale fri at være. Saavel Hoved- som Contraføgs-

maalets Omkostninger ophæves. Det Idømte udredeg inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den August 1858: „Naar Citanten, Sabelmagermester Corell af Sorø, efter foregaaende lovlig Dngang inden sit Værneting med sin corporlige Sed bekræfter, at den ovenomhandlede, af Parterne underskrevne Paategning, ikke har skullet omfatte hele Parternes Mellemværende betræffende de af Indstævnte, Muurmester Dahl sammesteds, for Citanten opførte Bygninger, bør han til Indstævnte betale 172 Rdl. 9 Sk. Troster Citanten sig derimod ikke til at aflægge denne Sed, bør han til Indstævnte betale 571 Rdl. 90 Sk. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Procesjens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da den i nærværende Sag udtagne Høiesterets-Stævning, hvorved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den August 1858 er indanket enten til at fjendes ufterrettelig eller til Underkjendelse, Tilside-sættelse og Forandring, ikke findes at være forkyndt for bemeldte Ret, vil Stævningen i Genhold til Lovens 1—2—3, jevnfort med Forordningen af 16de Januar 1828 § 18, blive at afvise her fra Retten.

Ihi fjendes for Ret:

Den udtagne Høiesterets-Stævning afvises.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Den 14de Marts 1856 bleve nærværende Sags Parter Sabelmager Corell og Muurmester Dahl, Begge af Sorø, inden Byens Forligelsescommission forenede om, at de hver især vilde udmelde 2de Mænd til som Volbgiftsmænd at afgjøre deres Mellemværende i Anledning af de Bygninger, Dahl havde opført for Corell i Aaret 1855, og at de vilde være tilfredse paa begge Sider med disses Kjendelse. Af de som følge heraf udmeldte Mænd blev derefter under 29de f. M. afholdt en Samling, hvor, efter hvad der er in confesso, 2de Regninger af 25de f. M. fra Dahl til Corell produceredes, lydende paa respective 168 Rdl. 5 Mk. 10 Sk. og 798 Rdl. 3 Mk. 2 Sk., hvilke Bølv — isølge Volbgiftsmændenes Paategning paa selve Regningerne — ved deres „mæglede Mellemkomst“ nedfattes til respective 111 Rdl. 1 Mk. 10 Sk. og 731 Rdl. 5 Mk. 2 Sk. Totalsummen af de saaledes formindsfede Bølv blev paa den ene af Regningerne opgjort til 843 Rdl. 12 Sk., hvorhos Volbgiftsmændene tilføiede en Bemærkning om, at Dahl dog refererede sig Ret

til særskilt Krav med Hensyn til de paa denne Regning for 17 Tønder Kalk anførte 39 Rdl. 4 Sk. Meerbemeldte Regning blev endelig af Parterne forsynet med følgende Paategning: „Idet vi erklære at være tilfredse med ovenstaaende Regningsopgjørelse, bekræfte vi tillige, at vi med Undtagelse af de otmeldte 17 Tønder Kalk ere enige i alle øvrige Puncter betræffende de af Dahl for Corell opførte Bygninger“.

Efter Stævning af 27de Mai 1856 til Sors Byting søgte nu Indstævnte Dahl, under Anbringende af, at der paa bemeldte 843 Rdl. 12 Sk. kun var afbraget 271 Rdl. 18 Sk., Citanten Corell, til at betale Resten 571 Rdl. 90 Sk., med Renter fra den 30te s. M., indtil Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger skadesløst, og efterat denne Sag, hvorunder Citanten procederede efter Contrastævning, ved Bytingets Dom af 26de Marts s. A. var afgjort derhen, at Citanten tilpligtedes at betale Indstævnte de ommeldte 571 Rdl. 90 Sk. uden Renter, og at Indstævnte frisandttes for Citantens Liktale, medens Omkostningerne saavel i Hoved- som i Contrastsøgmaalet ophævedes, er den ifølge Stævning af 6te April næstefter af Citanten bragt ind for Overretten, hvor han har paa- staaet Underretsdommen saaledes forandret, at han kun tilpligtes at betale Indstævnte 125 Rdl. 9 Sk., og at Sagens Omkostninger ved begge Retter idømmes Sidstævnte.

Derimod har Indstævnte, der er meddeelt fri Proces her for Retten, ved sin beskikkede Sagsfører procederet til den indankede Doms Stadsfæstelse, idet han har paa staaet sig tillagt Søgsmaalets Omkostninger skadesløst for begge Retter.

Som allerede ovenfor antydet, støtter Indstævnte sit Søgmaal paa den for de ifølge Forliget af 14de Marts 1856 saamentraadte Voldgiftsmænd sted- fundne Opgjørelse, hvorefter der hos Citanten tilkom ham 843 Rdl. 12 Sk., af hvilke kun 271 Rdl. 18 Sk. senere ere ham betalte, saa at det paa stævnte Beløb endnu resterer, hvorimod Citanten til Støtte for sin Paa stand om kun at stykke Indstævnte 125 Rdl. 9 Sk. har anført, at Sidstævntes Dverflagssum for det Bygningsarbejde, han havde overtaget for Citanten, var 6,367 Rdl., som i Forening med de ovennævnte 571 Rdl. 90 Sk. udgjør 6,938 Rdl. 90 Sk., og at der af denne Sum ifølge den imellem dem førte Contrabogs Udvisende er betalt til Indstævnte 6,566 Rdl. 81 Sk., altsaa til Rest 372 Rdl. 9 Sk., hvor- fra imidlertid endnu bliver at drage 200 Rdl., som Indstævnte har modtaget og giviteret for udenfor Contrabogen, samt 2de mindre Beløb paa respective 27 Rdl. og 20 Rdl., hvoraf det første er Erstatning eller Betaling for noget Malerarbejde, som Indstævnte havde undladt at udføre, det andet er Erstatning for nogle til Arbeidet fornødne Kampesteen, som Citanten selv havde maattet anskaffe, da Indstævnte undlod at tilveiebringe dem.

De to sidstnævnte Beløb ville i ethvert Fald ikke kunne komme til Uddrag, fordi det ikke mod Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at de Forpligtelser, for hvis Afkøpsfyldelse Citanten fordrer disse 47 Rdl., paahvilede Indstævnte. Indstævnte har derimod ei mod sagt Rigtigheden af Dverflagsbeløbet 6,367 Rdl. eller af det ham ifølge Contrabogen betalte Beløb 6,566 Rdl. 81 Sk., og hans Paa stand om, at

200 Rdl., som han erkjender at have modtaget, ere optagne blandt de Betsb, der findes antegnede i Contrabogen, er ikke mod Citantens Benægtelse beviist.

Svorvidt altsaa Forskjellen mellem fornævnte 6,367 Rdl. og 6,566 Rdl. 81 Sk., der udgjør 199 Rdl. 81 Sk., samt disse 200 Rdl. ville blive at afbrage, og Indstævnte som Følge heraf alene at tilskjende 172 Rdl. 9 Sk., eller Underretsdommens Resultat at følge, det maa komme til at beroe paa den Betydning der rettelig bør tillægges enten selve Volbgiftsmændenes Forretning eller den Erkjendelse og Vedtagelse fra Parternes navnlig Citantens Side, der ligger i det for Forligelsescommissionen indgaaede Forlig og i den ommeldte Paategning.

Selve Mændenes Forretning kan nu ikke statueres i og for sig at have afgjort andre og flere Poster end dem, der ere indbefattede under de fremlagte Regninger. Men ligesom Parterne efter det af dem for Forligelsescommissionen afsluttede Forlig maa antages at have forenet sig om at see deres Mellembværende betræffende deres Bygningsforetagender afgjort i dettes Heelhed, saaledes maa Parternes ommeldte Paategning naturligt forstaaes som en Udtalelse af, at med den skete Dpgjørelse af de omhandlede Regningsposter skulde det hele Mellembværende være afgjort og berigtiget, men da det dog under denne Forstaaelse havde været det Naturligste, om en særskilt Erklæring var bleven udfærdiget af Parterne, istedetfor at den foreliggende er paategnet den ene af Regningerne og ved sin Intimation slutter sig til disse, der, som meldt, kun angaae specielle Poster, og da det derhos maa ansees at være in confesso, at Contrabogen ikke er bleven gennemgaaet under Forhandlingerne og saaledes snarest maa antages at have ligget udenfor det, der har været Gjenstand for saavel Parternes som Mændenes Forhandling, saa skjønnes det ikke rettere, end at den omhandlede Paategning ikke kan statueres at afgive Beviis, men kun en saadan Formodning for Indstævntes Paastand om, at Citanten ved Paategningens Underskrift har affaaeret sig fra at gjøre de ommeldte 2de Krav gjældende, at Udsaldet maa blive afhængigt af, om Citanten edelig tør bekræfte, at Paategningen ikke har skullet omfatte hele Parternes Mellembværende betræffende de af Indstævnte for Citanten opførte Bygninger.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der intet Salair kunne tillægges Indstævntes befalede Sagfører, hvis Sagførelse attesteres at have været lovlig.

Her ved Retten er det fornødne stemplede Papir forbrugt under Sagen".

Torsdagen den 16de Februar.

Nr. 7. Proprietair **H. Hansen** til Dronninggaard
(Conferentsraad Bledhingberg)

contra

Eieren af Frederiksdals Mølle, Kammerherre og Amtmand, Grev **Schulin**, Brugeren af bemeldte Mølle, **K. Knudsen**, med flere
(Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg),
betræffende Spørgsmaalet, om de Indstævnte have været berettigede til

ved Fuur-Søen at anlægge en ny Sluse, der ligger 34 Tommer dybere end den ældre Sluse.

Kjøbenhavns Amts nordre Birketings Dom af 10de Octbr. 1855: „De Indstævnte, Eierne af Frederiksdals Mølle, Grev Schulin, Brugeren af samme Mølle, K. Knudsen, Eierne af Lyngby Mølle, P. Lund, Brugeren af Lyngby Mølle, P. Olsen, Eierne af Fuglevad Mølle, J. Lund, Eierne af Brede, J. P. Suhr & Son og Modeweg & Son, Eierne af Nymølle og Orholm, Grosferer Danchell, Brugeren af Nymølle, Fabrikør Glæsel, Eierinden af Stampen, Fru Carlsen, Eierne af Naavad, Isenfræmmerlauget, og Eierne af Strandmøllen, Drewsen & Sommer, bør for Citanten, Proprietair Hansen af Dronninggaard, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Juli 1857: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Indstævnte, Eierne af Frederiksdals Mølle, Grev Schulin, Brugeren af samme Mølle, K. Knudsen, Eierne af Lyngby Mølle, P. Lund, Brugeren af Lyngby Mølle, P. Olsen, Eierne af Fuglevad Mølle, J. Lund, Eierne af Brede, Modeweg & Son, Eierne af Orholm og Nymølle samt Strandmøllen, Drewsen & Sommer, Eierinden af Stampen, Fru Carlsen, Eierne af Naavad, Isenfræmmerlauget, de tidligere Medeiere af Brede, J. P. Suhr & Son, den tidligere Eier af Orholm og Nymølle, Grosferer Danchell og den tidligere Bruger af Nymølle, Fabrikør Glæsel, in solidum betale til Citanten, Proprietair H. Hansen af Dronninggaard, Processens Omkostninger for Underretten med 15 Rdl., hvorhos de Enhver for sig bør for umodig Trætte til Justitskassen bøde 4 Rdl. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Hvad de Sagens Formalitet vedrørende, først for Høiesteret fra de Indstævntes Side fremsatte Indsigelser angaaer, ville, mod Citantens Protest, alene de kunne komme i Betragtning, til hvilke Retten ex officio har at tage Hensyn, nemlig, at Sagen ei skulde henhøre under de ordinaire Domstoles Paadømmelse, og at ikke alle Vedkommende have deeltaget i eller ere inddragne i Sagen; men ligesom den første af disse Indsigelser ikke kan gives Medhold, idet hvad der foreligger til Afgjørelse er et egentligt Retspørgsmaal, saaledes vil ei heller den anden kunne tages til Folge, eftersom Dommen ikke vil erholde Retsvirkning udenfor Forholdet mellem Parterne.

Idet Høiesteret derhos antager, at Proceduren i de foregaaende Instanser ei kan være til Hindrer for Paakjendelsen af Spørgsmaalet om de Indstævntes Berettigelse til at benytte den under Sagen omhandlede nye Sluse til at bringe Vandstanden i Fuur-Soen ned under den ældre Sluses Bund, bemærkes forelobigen, at det maa ansees beviist, at det af de indstævnte Ciere af de 9 ved Fuur-Strømmen beliggende Molleværker, der tildeels drives ved det Vand, som gjennem bemeldte Strøm fra Fuur-Soen har Udlob til Stranden, i Aaret 1849 ved Frederiksdals Mølle iværksatte Anlæg af en ny Sluse udover en skadelig Indflydelse paa Fiskebestanden og Nørvæxten i bemeldte So, navnlig derved, at Bunden af denne Sluse ligger 34 Tommer dybere end den ældre.

Det er endvidere godtgjort, at Citanten som Cier af Dronninggaard er berettiget til Fiskeriet og Nørstjæret i den Deel af Soen, som ligger ud for hans Eiendoms Grund. Sagens Udfald vil folgelig afhænge af, hvorvidt de Indstævnte kunne ansees at have havt Hjemmel til Anlægget af den ommeldte nye Sluse, uden at den Omstændighed, at samme allerede var anlagt, førend Citanten kjøbte bemeldte Eiendom, herved kan komme i Betragtning, da det ikke af de Indstævnte, mod Citantens Benægtelse, er godtgjort, at den foregaaende Cier af Dronninggaard deri har samtykket.

Det er nu fra de Indstævntes Side erkjendt, at den ældre Sluse har existeret i mindelig Tid, og at de omhandlede Værker, indtil den nye Sluse anlagdes, ikke have havt anden Vandforsyning fra Fuur-Soen end den, de igjennem hiiu kunde erholde.

Derimod have de fremstillet de tidligere factiske Forhold saaledes, at Staten oprindeligen skal have eiet samtlige Grunde omkring Soen og Strømmen, at den skal have oprettet Fabrikkerne og folgeligen have havt det i sin Magt til deres Forbrug at udtage saameget Vand af Soen, som den vilde, og at den derefter til privat Eiendom skal have afhændet dem med den Ret og Hørlighed, hvormed den selv havde besiddet dem. Men Nødtigheden af denne Fremstilling er ikke af Citanten erkjendt; og selv om der kunde gaaes ud fra den, og det antoges, at Slusen oprindeligen var anlagt for Fabrikernes Skyld, fulgte deraf dog ikke nogen Ret for disses Ciere til at omdanne den, efterat en Udskillelse af Eiendomsretten over Forderne omkring Soen og Fabrikkerne med deres tiliggende Grund var foregaaet, og der med Hensyn til Spørgsmaalet om Slusens Bibeholdelse eller Nedlæggelse gjorde sig en forffjellig Interesse gjældende hos de forffjellige Ciere, idet den Grændse

for Værkerne's Afgang til at udtage Vand af Søen, der paa den Tid, hiin Udskillelse foregik, factiff fandt Sted, maatte antages fremdeles at skulle bestaae, naar ikke anderledes ved Afhændelsen udtrykkelig be-
 fejntes.

Ikke heller afgive Commissions-Forretningen af 16de December 1690, forsaavidt det deri siges om Lyngby og Frederiksdals Møller, at „de have til Damstedet store Søer“, eller de confirmerede Ved-
 tægter af 16de Februar 1724, hvori anføres, at bemeldte Møller „holde Magazine for Strømmen“, noget Beviis for, at hine Søer ere betrag-
 tede som Fabrikkerne's private Eiendom, og at disse saaledes skulde have fuld og ubegrændset Ret til at raade over Vandet i samme, da hine Udtryk meget vel lade sig forene med den Afbenyttelse, som Værkerne da havde af Søerne, og som, hvad Fuur-Søen betræffer, ikke af Citan-
 ten bestrides.

At Værkerne fremdeles i umindelig Tid have været drevne ved Vandet fra nyseævnte Sø kan ikke heller, selv om den nye Sluse's Anlæg var nødvendig for at forskaffe dem den samme Vandmasse, som de tidligere have haft ved Hjælp af den ældre, hvilket dog ikke af Ci-
 tanten er indrømmet, tjene til Forsvar for bemeldte Anlæg; thi om det end erkjendes, at den ældre Sluse ikkun var et Middel til at forskaffe dem det til Drieten fornødne Vand, horer dog denne Sluse netop til den factiffe Tilstand, som i umindelig Tid har existeret, og som ikke alene har bestaaet deri, at Værkerne have haft det fornødne Vand fra Søen, men og deri, at de have haft dette gjennem den gamle Sluse.

Hvad endelig den af de Indstævnte til Hjemmel for deres om-
 meldte Foretagende paaberaabte Lovgivning angaaer, da sees det vel af den confirmerede Commissions-Forretning af 12te December 1721, hvori det om Frederiksdals Mølle bemærkes, at den havde oversflodigt Vand fra den ovenfor liggende Fuur-Sø, at Commissionen har været af den Formening, at der ved de i Forretningen givne Forskrifter var sørget for, at samtlige Værker fra Hovedsøerne kunde have det fornødne Vand, men, seruden at Formaalet for Commissionens Virksomhed dog kun har været at ordne Forholdet mellem Strom-Interessenterne indbyrdes og ikke at foreskrive Noget ligeoverfor 3die Mand, slutter den hele af den iværkfatte Ordning sig og til den da bestaaende factiffe Tilstand, uden at Forretningen indeholder nogen Antydning af, at Interessenterne, saafremt den daværende Sluse i Fremtiden maatte vise sig ude af Stand til at tilføre Værkerne det fornødne Vand, skulde være berettigede til at fordybe denne eller at anlægge en anden med dybere Bund; og

ligesom Interessenternes Anerkjendelse af, at en saadan Ret ikke tilkom dem, kan udledes af de Forrifter, de foranførte Bedtægters 5te § indeholder med Hensyn til mulige Tilfælde af Vandmangel, saaledes tale og Bestemmelserne i Rescriptet af 10de Januar 1691 § 5, der endog tager specielt Hensyn til de „ved Soen Boende“, imod at tillægge dem en saadan Ret. Skulde Aulæget af den ny Sluse med en 34 Tommers større Dybde, end den ældre, anses berettiget, maatte de Indstævnte ogsaa være beføiede til, om de fandt for godt, at anbringe endnu dybere Aflob. Deres Ret i denne Henseende vilde da ei være forbunden med anden Indskrænkning, end at de kun kunde aflede den til deres Værkers Drift fornødne Vandmasse, uden at Normen for, hvor stor denne maatte være, kunde søges i det Omfang eller den Indretning, de senere saa betydeligt udvidede Værker i gammel Tid og navnlig i Aarene 1721 og 1724 havde, eller for Tiden have; ligesom hiin Begrændsning for en væsentlig Deel vilde tabe sin practiske Anvendelighed derved, at det er givet, at Værkerne ikke blot drives ved Vandkraft, men at nu ogsaa andre Kræfter, fornemmelig Dampmaskiner, dertil benyttes.

Idet Citantens fremsatte Anke saaledes maa anses beføiet, kan Borttagelsen af den nye Sluse med dertil hørende Indretninger, hvorpaa hans principale Påstand gaaer ud, dog ikke antages nødvendig for at afværge Tab for ham i den omhandlede Retning, men det maa i denne Henseende anses tilstrækkeligt, at der gives Dom efter hans subsidiaire Påstand, hvilken derfor vil blive at tage til Følge, dog saaledes, at Processens Omkostninger for alle Retter ophæves, idet der ikke findes fra Lovgivningen om Forligelsesvæsenet at kunne udledes tilstrækkelig Hjemmel for, saaledes som ved den indankede Dom er skeet, at paalægge de Indstævnte Udredelsen af bemeldte Omkostninger i 1ste Instans.

Chi kjendes for Ret:

De Indstævnte bor, Een for Alle og Alle for Een, inden 8 Uger efter denne Høiestrets-Doms lovlige Forkyndelse, under en daglig Mulet af 10 Rdl. til Kjøbenhavn's Amts Fattigkasse, forandre den under Sagen omhandlede nye Sluse ved Fuur-Soen saaledes, at den ikke ligger 34 Tommer dybere end den ældre Sluse, men kun i samme Dybde som denne. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indkøbte Doms Præmisses lyde saaledes: „De Indstævnte, Eieren af Frederiksbals Mølle, Grev Schulin, Brugeren af samme Mølle, R. Knudsen, Eieren af Lyngby Mølle, P. Lund, Brugeren af Lyngby Mølle, P. Olsen, Eieren af Fuglevad Mølle, J. Lund, Eierne af Brede, Møbeweg & Søn, Eierne af Drholm og Nymølle samt Strandmøllen, Drewsen & Søner, Eierinden af Stampen, Fru Carlsen, Eierne af Naavad, Istenkræmmerlauget, de tidligere Medeiere af Brede, J. P. Suhr & Søn, den tidligere Eier af Drholm og Nymølle, Grosserer Danthell og den tidligere Bruger af Nymølle, Fabrikør Glæsel, der i sin Tid have anlagt en ny Sluse i Kurr-Søen ved Frederiksbal, 34 Tommer dybere end den ældre, ved hvilken ny Sluses Afbenyttelse Citanten, Proprietair H. Hansen til Dronninggaard, anseer sin Ret til Fiskeri og Nørstjær i Søen krænktes, ere i 1ste Instants saggivne af Citanten til, Een for Alle og Alle for Een, under en daglig Mulct at borttage den ommeldte Sluse og sætte Søens Bred i samme Stand, hvori den var før, eller i alt Fald til at forandre Slusen saaledes, at den kun bygges i samme Dybde som den ældre, hvorhos han har paaftaaet dem idømte Sagens Omkostninger.

Ved den inden Kjøbenhavns Amts nordre Birketing den 10de October 1855 i Sagen assagte Dom bleve de Indstævnte imidlertid med Ophævelse af Processens Omkostninger frifundne for Citantens Tiltale, og Citanten har nu indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine tidligere Paastande.

De Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse, og det skjønnes ikke rettere, end at de maas gives Medhold, naar de i saa Henseende have gjort gjældende, at om end den af Citanten prætenderede Ret til Fiskeri og Nørstjæring vilde kunne søre til, — hvad dog beskrives, — at de, dersom særlig Paastand herom var fremsat, maatte kjendes uberettigede til at benytte Slusen til at bringe Vandstanden i Søen ned under den ældre, saa kunne dog de i Sagen neblagte Paastande om Borttagelse eller Forandring af selve Slusen, som, ifølge hvad der er in confesso, ikke er anlagt paa Citantens Grund, men er anbragt med Samtykke af Eieren af den Grund, hvorpaa den ligger, i ethvert Fald ikke derved begrundes.

Da nu Citantens Formening om, at den saaledes fremsatte Frifindelsesgrund ikke skulde være fremkommen i 1ste Instants, ikke findes hjemlet, saa vil de Indstævntes Paastand blive at tage til Følge, dog saaledes at de Indstævnte, der ikke have givet behørigt Møde ved Forligelsescommissionen, tilpligtes in solidum at betale Citanten Sagens Omkostninger i 1ste Instants, hvilke fastsættes til 15 Rdl., hvorhos de ville blive pligtige til for unødigt Drætte, Enhver for sig, til Justitskassen at bøde 5 Rdl.

Processens Omkostninger her for Retten, som begge Parter have paaftaaet sig tilkjendte, findes at burde ophæves“.

Nr. 394.

Advocat Liebe
contra**Else Marie Nielsdatter**, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for at have mishandlet sin 9aarige Søn og for Betleri, samt for at have tilstedet bemeldte sit Barn at betle.

Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 11te August 1859: „Tiltalte Else Marie Nielsdatter, Arbeidsmand Jørgen Madsens Hustru af Roeskilde, bør at henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør Tiltalte ogsaa udrede de ved denne Sag foranledigede Omkostninger, hvoriblandt Salair af 4 Rdl. til hver af de bestfittede Sagsførere, Actor, Procurator Walloe, og Defensor, Procurator Sørensen. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Decbr. 1859: „Tiltalte Else Marie Nielsdatter, Arbeidsmand Jørgen Madsens Hustru, bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Provedprocurator Heinrichsen og Procurator Levinson, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærbørende fra Roeskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte Else Marie Nielsdatter, Arbeidsmand Jørgen Madsens Hustru, for at have mishandlet sin niaarige Søn og for Betleri, samt for at have tilstedet bemeldte sit Barn at betle.“

Hvad først angaaer den hende imputerede Mishandling af hendes niaarige Søn, Mads Peder Jørgensen, er det ved hendes egen med det iøvrigt Dplysste stemmende Tilstaelse godtgjort, at hun engang i Begyndelsen af Mai Maaned d. A., da hendes Søn om Aftenen kom hjem uden at have udrettet de ham paalagte Vrinder til hendes Tilfredshed, i en opbragt Sindstemning har tilbeelt ham en Kædselse, hvorefter han isølge den af Districtslæge Nyge afgivne Erklæring endnu den 25de j. M. bar Spor af Slag med Riis paa forskellige

Steder af Legemet, navnlig paa høire Overarm, høire Side af Brystkassen og venstre Hofte, samt havde nogle Rifter i Raffen, hvorhos Districtslægen har erklæret, at disse Mærker forudsætte en Kevfelse, der har været for haard i Forhold til Drengens Alder og spinkle Legemsbygning, ligesom det ogsaa af Mærkernes Situation fremgik, at Straffen ikke har været excqveret med den behøvrige Sindighed og Selvbeherfelse, hvormod det forøvrigt ikke stod til at befrygte, at denne Kevfelse vilde have videre skadelige Følger for Drengens Helbred.

Efter Tiltaltes Udsagn er denne Kevfelse udført med et Riis, bestaaende af 9 Stykker sammenbundne Bøgeqviste, i Gjennemsnit noget over $\frac{1}{2}$ Allen lange, medens dette Riis efter Sønnens Udsagn var omkrent dobbelt saa tykt, og efter et Vidnes Udsagn, hvem Tiltalte Dagen efter viste det til Kevfelsen benyttede Riis, formeentligen var større end hiint.

Fremdeles har Tiltalte vedgaaet, at hun undertiden er gaaet ud til nogle af de Roeskilde nærmest liggende Landsbyer, for at betle om Fødevarer, samt at hun oftere har tilladt sin Søn at gaae ud at betle, og har hun derhos været vidende om, at han gik omkring i Roeskilde og betlede.

Tiltalte, der er født den 30te September 1823, og som ved Salling Herreders Extrarets Dom af 1ste April 1842 for Bedrageri, Løsgænger og Betleri er bleven anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Morsø Herreders Extrarets Dom af 19de October 1843 er frifundet for Actors videre Tiltale for Bedrageri, og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 11te Mai 1852 for Bedrageri med Spaaning i Kort er anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, maa saaledes ansees overbeviist samtlige de hende imputerede Forbrydelser, navnlig Betleri 2den Gang begaaet, og Stjounes Straffen for hende i Analogi af Lovens 6—5 . 5 og 6, cfr. Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 23, samt ifølge Forordningen af 21de August 1829 § 4, cfr. § 8, og Reglement for Kjøbstæderne af 5te Juli 1803 § 50 passende under Tæt at kunne fassættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

I Dereensstemmelse hermed vil den under 11te August d. A. affagte Underretsdom, hvorved Tiltalte er frifunden for Actors Tiltale for at have mishandlet sit Barn, men for de tvende andre af hende begaaede Forbrydelser er blevet anseet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, være at forandre, hvormod denne Dom i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen findes paalagte Tiltalte, og hvorunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten findes passende bestemte, vil være at stadfæste".

Hermed endte Høiesteretsaaret 1859.

